

švintanti aušra

STEPHENIE MEYER

BESTSELERIŲ SAULĖLYDIS, JAUNATIS, UŽTEMIMAS AUTORĖ

Saulėlydis

Vaikystė – tai nė periodas nuo gimimo iki tam tikro amžiaus
Tiesiog vieną kartą,
Vaikas išauga ir pamiršta vaikiškas išdaigas
Vaikystė – tai karalystė kur niekas nemiršta.

Edna Sent-Vincent Milei.

Prologas

Buti visai šalia mirties - man ne naujiena, bet vis dėlto tai ne tas jausmas, prie kurio galima kada nors priprasti.
Atrodė keista neišvengiamybė, kad man vėl grėsė pavojus.
Lyg būčiau paženklinta nelaimių, aš nuo jų bėgu, o jos vis paveja ir sugrįžta atgal.
Ką padarysi, bet šįkart viskas kitaip
Gali bėgti nuo to, ko tu bijai, gali kovoti su tuo ko nekenti.
Visi mano veiksmai buvo nukreipti prieš žudiką, prieš kenksmingą pabaisą.
Jei tu myli savo žudiką – išeities nėra.
Negalima bėgti, negalima kovoti.

1 Skyrius.

Sutuoktuvės

„Nieks į tave nevėpso“ – įkalbinėjau aš save. – „Niekas nespokso. Niekas nespokso“.
Bet aš nemokėjau meluoti, o ypač pačiai sau.

Kol aš laukiau kol užsieds žalias šviesoforo ženklas pažvelgiau į dešinę. Sėdėdama savo automobilyje pone Veber visu kūnu buvo pasisukusi į mano pusę. Mūsų žvilgsniai susitiko ir aš paskubomis nasisukau. Kodėl ji nenuleido akių ir nė kiek nesusipatogino? Taip spoksoti į žmonės yra nepadoru, ar aš klydau? Į mane galima be jokio padorumo spoksoti?

Tik po kiek laiko prisiminiau, kad mano automobilio stiklai buvo tamsinti ir pone Veber net nežino kad viduje sėdžiu aš ir kad aš irgi žiūriu į ją. Aš bandžiau nusiraminti, juk iš tikro ji žiūrėjo ne į mane, o į mano automobilį. Mano automobilį. Atsidusau.

Aš pažiūrėjau į kairę ir suaimanavau. Du pėstieji taip užsispoksojo į mano automobilį, kad net pamiršo pereiti gatvę. Už jų, pro vitriną savo parduotuvytėje išsižiojęs stovėjo ponas Maršalas. Gerai, kad bent nosies nebuvo prispaudęs prie stiklo. Kol kas.

Užsiedė žalias šviesoforo signalas ir aš paspaudžiau greičio pedalo, kad greičiau iš čia dingčiau. Vairuojant mano senąjį „Ševroletą“ būtų tekę ilgai spaudinėti pedala, kad jis pajudėtų iš vietos.

Variklis užriaumėjo kaip pantera medžioklės metu ir automobilis pajudėjo iš vietos taip greitai, kad mane net išpaudė į juoda oda padengta vairuotojo sėdynė, o mano skrandis prilipo prie stuburo.

Aš nepatenkinta atsidusau kai teko stabtelti. Kad nieko neišgašdinti aš lėtai ir lengvai paspaudžiau stabdžių pedala. Bet vietoj to, kad sumažėtų greitis, automobilis tiesiog staigiai sustojo.

Pažiūrėt kaip į tai reagavo aplinkiniai neturėjau laiko. Jei anksčiau kas ir abejojo dėl vairuotojo, tai manau visi žinojo kas vairuoja šį automobilį. Aš vos vos pirštų galiukais paspaudžiau pedala ir roviau į priekį. Pagaliau pasiekiau savo kelionės tikslą – degalinę. Jei nebūtų reikėję užsipilti kuro, aš išvis nebūčiau kišusi nosies į miestelį. Aš dabar gyvenau atsiribojus nuo visų, kad tik nesirodyti viešumoje.

Aš paskubomis atidariau benzino baka, susimokėjau kreditine ir jau pildžiau kuro baka. Bet atrodė, kad kuras vos vos varva ir to pagreitinti aš negalėjau.

Diena buvo apsiniaukusi ir niūri – įprasta diena Forkso miestelyje, Vašingtono valstijoje – bet man atrodė, kad visi lendantys saulės spinduliai buvo sukonzentruoti į mano sužadėtuvių žiedą. Žiedas ant mano kairiosios rankos taip žibėjo lyg būtų norėjęs pasakyti: „Žiūrėk į mane. Žiūrėk į mane.“

Suprantu, kad buvo kvaila dėl viso to pergyventi. Ar svarbu ką galvoja žmonės apie mano sužadėtuves, išskyrus mano tėtį ir mamą? Apie mano naują automobilį? Apie paslaptinę mano patekimą į elitinį koledžą? Apie mano juodą kreditinę kortelę, kuri man rodė degino mano užpakalinę kišenę?

- Nusispjaut, ką jie visi mašto. – Sumurmėjau aš sau po nosimis.
- Hmm. Panele? – tarė vyriškas balsas.

Aš atsisukau, bet iškart pagalvojau, kad nereikėjo to daryti. Du vyrai stovėjo šalia brangaus „universal“, ant kurio stogo buvo pritvirtintos baidarės. Jie nežiūrėjo į mane, jie užlaikę kvėpavimą spoksojo į mano automobilį.

Man buvo tas pats kokią automobilį aš vairavau. Bet jiems tai išties rūpėjo. Aš didžiavausi, kad žinojau skirtumą tarp „Toyotos“ „Fordo“ ir „Ševrolet“. Mano automobilis - juodos spalvos, aptakiomis suapvalintomis formomis, jis greičiau man buvo tik susisiekimo priemonė ir nieko daugiau.

- Atleiskite už sutrukdytus, bet gal galėtumėte pasakyti savo automobilio markę? – paklausė aukštesnis vyriškis.

- Eeee. Lyg mercedesas?

- Tai savaiame suprantama, - mandagiai atsakė vienas, kai kitas jo draugas išpūtė akis išgirdęs mano atsakymą.

- Aš žinau. Bet neįmanoma jūs vairuojate mercedesą Gardina? – vyriškis ištarė šį pavadinimą su didele pagarba. Greičiausiai jie būtų radę bendrą kalbą su Edvardu, su mano... su mano vyru (kaip nesislėpčiau, bet vestuvės įvyks už kelėtos dienu). – Šio modelio kol kas nėra net Europoje, - tęsė mano pašnekovas.

- Ir čia mes sutinkame būtent šį modelį.

Jis dar kartą pažiūrėjo į mano automobilį, o man tai buvo paprasčiausias mercedesas, na gal sedano klasės, bet aš juk nieko nesupratau automobiliuose. Aš stengiausi suprasti kodėl susidurdavau su problema tardama mano sužadėtinis, vyras ir pan. Visa tai netilpo mano galvoje. Juk mane augino su panieka pustom baltom suknelėm ir puokštėm. Tiesiog man buvo keista ir gal net nepriimtina Edvardą vadinti vyru. Tai tas pats kaip archangelą pasodinti prie buhalterio stalo, aš negalėjau išivaizduoti jo tokioje banalioje padėtyje. Užteko man tik pagalvoti apie Edvardą ir aš paskendau savo fantazijose.

Nepažiūstamas atsikosėjo, taip patraukdamas mano dėmesį. Jis vis dar laukė atsakymo į klausimą apie automobilio modelį.

- Nežinau, - sąžiningai prisipažinau aš.
- Jus nieko prieš jei aš nusifotografuosiu šalia automobilio?

Man reikėjo kelėtos akimirku, kad aš suprasčiau šio klausimo esmę.

- Rimtai. Jūs norite nusifotografuoti šalia mano automobilio?
- Žinoma. Juk nieks nepatikės, jei aš neturėsiu akivaizdžių įrodymų.
- Hmm. Gerai. Fotografuokitės.

Aš pakabinu kuro šlangą ir atsisėdau į automobilį, kai vienas iš nepažiūstamųjų ištraukė iš kuprinės profesionalų foto aparatą, o gal man tik taip atrodė. Jie abu pradėjo pozuoti šalia mano automobilio, tiek iš priekio tiek iš galo.

- Noriu gražinti savo sunkvežimį atgal. – atsidusdama pasakiau sau.

Man buvo keista, kad mano sunkvežimis išleido paskutinį gyvastį būtent tada, kai aš su Edvardu sudariau kompromisinį susitarimą. Vienas iš susitarimo punktų buvo tai, kad aš nebusiu nieko prieš jei Edvardas nupirks man naują automobilį, jei mano senasis sunkvežimis nepataisomai suges. Edvardas prisiekinėjo, kad jis čia nieko dėtas, tiesiog sunkvežimis atgyveno savo ir numirė. Taip mane įtikinėjo Edvardas. Aš net neketinau patikėti jo kalbomis, bet ir savo jėgomis nenorėjau taisyti sunkvežimio. Mano mylimas mechanikas – aš sustingau vien nuo tos minties, vijau ją šalin, kad vėl nepradėčiau apie jį galvoti ir visko svarstyti.

Aš išgirdau apie ką kalbasi nepažiūstamieji.

- Mašina be menkiausio įbrėžimo.

- Žinoma, ją galima ir su tanku taranuoti. Tokios mašinos mirtingiems negaminamos. Tokie automobiliai skirti aukštus postus užimantiems diplomatams, ginklų arba narkotikų baronams.

- Galvoji, jinai viena iš jų? – tyliai paklausė vienas. Aš net susigūžiau.

- Cha, - atsakė aukštesnis. – Visko gali būti. Pasakyk kam reikalingas automobilis, kurio net su bomba nepažeistum. Turbūt keliauja į pavojingą vietą.

Neperšaunami stiklai, nepažeidžiamas korpusas. Apsauga nuo tiesioginio raketos pataikymo? Kur dingo paprasti neperšaunami stiklai?

Kažkiek tiesos visame tame buvo, aišku jei pas jus iškreiptas humoro jausmas. Supratau, kad Edvardas iš šio sandėrio išspaus daug daugiau nei aš jam galiu duoti. Aš sutikau, kad jis nupirks man automobilį, kai mano sunkvežimis galutinai suges, bet nesitikėjau, kad viskas taip greit įvyks. Kai supratau, kad mano mylimas Ševroletas nepataisomas sugedo, pajutau, kad Edvardas norėjo mane apsaugoti. Bet man teko nuolat kentėti, dėl aplinkinių nuolatinio vėpsojimo. Bet aš net pačiam baisiausiam savo košmare negalėjau išsivaizduoti, kad jis man padovanos du automobilius.

Automobilis „iki“. Jis pasakė, kad paėmėm automobilį į kreditą ir gražins po sutuoktuvių. Kas per nesąmonė?

Iki šios dienos aš nesuprasdavau kame esmė.

Cha cha. Aš juk trapus žmogus, linkęs papulti į įvairias kebias situacijas, todėl man reikėjo prieštankinio automobilio. Linksma.

Aš esu ištikinys, kad jis ir jo broliukai dar ilgai juokėsi man už nugaros.

„Arba tai tiesiog užuomina į „galbūt“ – šnabždėjo man vidinis balsas. – „Tai ne juokas kvailute. Galbūt jis iš tiesų dėl manęs pergyvena?“

Edvardas ne pirmą kartą perdėtai rūpinosi dėl mano saugumo.

Aš atsidusau.

Automobilio „PO“, aš dar nemačiau. Ji buvo paslėptas po užtiesalu galiniame Kalenų garažo kampe. Žinau, kad dauguma jau būtų žvilgtelėję, bet tik ne aš.

Šis automobilis nebus taip apsaugotas, nes po medaus mėnesio man to jau nebereikės. Aš labai laukiau kada pagaliau tapsiu nepažeidžiama. Tapti Kalenų šeimos nariu – tai ne tik prabangūs automobiliai, kreditinės kortelės, tai kur kas daugiau.

- Eiii. – sušuko man nepažįstamasis. – Mes jau baigėme. Ačiū.

- Nėr už ką, - pasakiau aš ir susikoncentravus užvedžiau automobilį ir paspaudžiau pedalą lengvai lengvai, - žemyn...

Kiek aš būčiau bevažinėjus visais šiais pažįstamais keliais, lietus vis dar nebuvo nuplovęs skelbimų. Skelbimai buvo visur, ant kiekvieno stulpo ir kas kartą aš ji perskaitydavau. Aš vėl pradėjau galvoti apie jį. Šiame kelyje nebuvo įmanoma negalvoti apie Džeikobą. Tik ne čia, kur mano mylimo mechaniko veidas pasirodydavo kiekviename skelbime.

Mano geriausias draugas. Mano Džeikobas.

„JŪS MATĖTE ŠĮ BERNIUKĄ? – šiuos skelbimus sugalvojo tikrai ne Džeikobo tėvas. Tai sugalvojo mano tėvas, jis prispausdino daugybę tokių skelbimų ir iškabinėjo visame miestelyje. Ne tik Forkse, bet ir Port Andžele bei kituose aplinkiniuose miestuose.

Kiekvienoje policijos nuovadoje kabėjo šis plakatas, tėtis tuo pasirūpino. Jo nuovadoje buvo visa lenta skirta informacijai apie Džeikobą. Bet jo liūdesiui lenta buvo beveik tuščia.

Mano tėtį labiausiai liūdino ne tai, kad nebuvo informacijos. Jį liūdino geriausias draugas ir Džeikobo tėvas Bilis. Bilis nesistengė ieškoti savo šešiolikmečio bėglio. Bilis atsisakė kabinti skelbimus La Puše. Kai pabėgo Džeikobas jis nieko negalėjo padaryti. Jis tik pasakė: - Džeikobas jau suaugęs. Ir kai jis norės, tai grįš.

Ir tėtis pyko ant manęs, nes aš palaikiau Bilį. Aš irgi nekliajavau skelbimų. Aš su Bili maždaug žinojau, kur yra šis berniukas ir kad jo niekas nematė.

Skelbimai kaip visad degino mano gerklę, akyse susitelkė ašaros ir aš buvau patenkinta, kad šį šeštadienį Edvardas medžiojo. Jei jis būtų matęs mano reakcija, jis tikrai būtų labai susikrimtęs.

Aišku šeštadienis nebuvo idealus. Aš lėtai pasukau link savo namų ir pamačiau, kad tėčio automobilis jau stovi prie namų. Šiandien jis vėl praleido žvejybą.

Vadinas iš namų aš paskambinti negalėsiu. Bet aš turėjau būtinai paskambinti. Aš pastačiau savo automobilį greta senojo Ševroletto ir iš prietaisų skydelio paėmiau mobilų telefoną, kurį dėl viso pikto davė man Edvardas. Aš surinkau numerį ir laukiau, tačiau piršta dėl viso pikto laikiau ant mygtuko „atmesti“.

- Klausau? – atsakė Setas Kviltoteris ir aš atsidusau nuo palengvėjimo. Aš per daug bijojau kalbėti su jo pikta seserimi Lėja. Jai sakant, kad „nukas man galvą“ neatrodė kaip tik pagašdinimas.

- Sveikas Setai, čia Bela.

- O sveika Bela. Kaip tu?

Baisiai. Laukiu kol tu mane nuraminsai – pagalvojau aš.

- Puikiai.

- Nori sužinoti naujienas?

- Tu gal aiškiaregys?

- Nesąmonės. Aš ne Alisa, juk tu nuspėjama. – jis nusijuokė. Tik Setas Kviltotų gaujoje La Puše galėjo taip ramiai pasakyti vardą nors vieno iš Kalenų.

- Aš žinau, - mažumėle patylėjusi pasakiau aš. – Kaip jis?
Setas atsiduso. – Kaip visada. Jis nekalba, nors mes žinome, kad jis mus girdi. Žinau, jis stengiasi negalvoti kaip žmogus. Pasiduoda instinktams.

- Tu žinai kur jis dabar?

- Kažkur šiaurinėje Kanados dalyje. Negaliu konkrečiai pasakyti. Jis nekreipia dėmesio į valstijų sienas.

- Ir jokios užuominos...

- Ne, jis negriš Bela. Atleisk.

Seiles užstrigo gerklėje. – Gerai Setai, viskas aišku. Aš labai noriu, kad jis grįžtų.

- Aha. Mes visi norime, kad jis grįžtų.

- Ačiū, kad viską pasakoji Setai. Žinau, kad likusieji ne itin tuo patenkinti.

- Na jie nėra didžiausi tavo gerbėjai – linksmi sutiko jis. Nieko nepakeisi. Džeikobas padarė savo pasirinkimą, o tu savo. Džeikobui nepatinka jų nuotaikos. Na jis ir ne itin patenkintas, kad tu juo domiesi.

Aš užlaikiau kvėpavimą.

- Aš galvojau jis su tavimi nekalba?

- Jis negali nuo mūsų nuslėpti savo jausmų, kad ir kaip jis to norėtų.

Vadinasi Džeikobas žino, kad aš pergyvenu. Aš neesu tikra dėl savo jausmų šiuo atveju. Na lai jis žino, kad aš jo galutinai nepamiršau. Jis galvoja, kad aš taip galiu – akys nemato, širdis nemylė.

- Tikiuosi pamatysiu tave per... vestuves. – pasakiau aš ir sukandau dantis dėl paskutinio žodžio.

- Būtinai, aš ir mama ateisim. Puiku, kad tu mus pakviete.

Aš nusijuokiau dėl jo entuziazmo. Nors mintis pakviesti vilkolakius priklausė Edvardui ir aš buvau laiminga, kad jis tai sugalvojo. Jei ateis Setas, puiku. Bent kažkoks ryšys su mano vairuotoju.

- Be tavęs viskas bus ne taip.

- Perduok Edvardui linkėjimus.

- Būtinai.

Aš pakraipiau galvą. Seto ir Edvardo draugystė vis dar gąsdino mane. Nors tai buvo įrodymas, kad visa tai tikra. Kad vampyrai ir vilkolakiai gali bendrauti jei tik to nori. Bet ne visus džiugino tokia galimybė.

- Ech. – pasakė Setas. – Lėja atsivilko.

- Supratau. Iki

Setas padėjo ragelį. Aš palikau mobilų ant sėdynės. Dabar reikėjo pasiruošti susitikimui su Čarliu, kuris manęs jau laukė namie. Vargšas mano tėvelis, dabar pas jį tiek rūpesčių. Džeikobo pabėgimas buvo mažiausias jo rūpestis. Jis labai pergyveno dėl manęs, vos aštuoniolika sulaukusios dukros. Kuri visai greitai taps ištekėjusi moteris. Visai po kelėtos dienų.

Aš lėtai ėjau pro krapnojančią lietu ir prisiminiau tą vakarą, kai aš su Edvardu jam pasakėme naujieną. Kai išgirdau, kad Čarlio automobilis jau kieme, žiedas pasidarė toks sunkus, lyg svertų šimtą kilogramų. Man norėjosi paslėpti ranką, įsikišti ją į kišenę arba ant jos atsisėsti, bet Edvardas tvirtai ją laikė, tiesdamas ją į priekį.

- Bela nustok jaudintis. Leisk priminti, kad juk ne dėl žmogžudystės prisipažinsi.

- Lengva tau kalbėti.

Aš išgirdau sunkius žingsniu vedančius link namų. Raktas pasisuko spynoje, nors durys buvo neužrakintos. Aš taip persigandau, lyg būčiau pamiršęs užrakinti duris, o žudikas, kuris ruošėsi mane nužudyti atidarinėjo duris.

- Bela nusiramink. – prašnibždėjo Edvardas klausydamas mano beprotiško širdies plakimo. Durys atsidarė ir atsitrenkė į sieną, aš net suvirpėjau.

- Sveikas Čarli. – visiškai ramiai tarė Edvardas.

- Ne. – prašnibždėjau aš pro sukastus dantis.

- Kas? – prašnabždėjo Edvardas.

- Palauk, kol jis nuims šautuvą.

Edvardas nusijuokė ir laisva ranka perbraukė per mano palaidus plaukus.

Čarlis atėjo į kambarį su striuke ir pistoletu. Jis stengėsi nesiraukyti matydamas mus abu ant sofos. Paskutiniu metu jis stengiasi būti kuo malonesnis Edvardui. Bet šiandieninis prisipažinimas užmuš visus jo pastangas.

- Sveiki vaikai. Kaip reikalai?

- Mes norėtumėme su tavim pakalbėti. – tarė Edvardas. – Mes turime gerų naujienų.

Čarlio veidas staiga pasikeitė iš draugiškai malonaus į niūrų ir susierzinusį.

- Geros naujienos? – sušuko Čarlis žiūrėdamas į mane.

- Tėti prisėsk.

Jis įdėmiai pažiūrėjo į mane ir atsisėdo į fotelį.

- Tėti neimk taip giliai į širdį, - pasakiau po ilgos tylos. – Viskas gerai.

Edvardas susiraukė, ir supratau, kad tai jo reakcija į mano pasakytą frazę „viskas gerai“. Jis būtų pavartojęs tokius žodžius kaip „nuostabu“ pasakiška“ ir kt.

- Jei viskas taip gerai Bela, tai kodėl tu prakaituoji?

- Aš neprakaituoju. – pasakiau aš ir nusisukau nuo jo grėsmingo veido. Atsisukusi į Edvardą aš nusivaliau prakaitą nuo kaktos.

- Tu laukiesi? – paklausė Čarlis. – Taip, tu laukiesi?

Nors šis klausimas buvo skirtas man, bet mačiau kaip Čarlis grėsmingai žiūrėjo į Edvardą ir man pasirodė, kad jis palietė savo pistoletą.

- Ne. Žinoma aš nesilaukiu. – aš norėjau bakstelti alkūne Edvardui į šoną, bet žinau, kad nuo to skaudės tik man. Aš juk išpėjau Edvardą, kad žmonės būtent taip ir galvos. Kokia dar gali būti priežastis, kad tekėtum sulaukus aštuoniolikos? (Išgirdus jo atsakymą, man net akys ant kaktos iššoko – „MEILĖ“, kur gi ne pagalvoju aš). Čarlis nustojo piktauti į mus žiūrėti. Žiūrint į mano veidą visad buvo lengva suprasti kada aš sakau tiesą, o kada meluoju.

- O. Atleisk.

- Atsiprašymas priimtas.

Po ilgos pauzės supratau, kad jis laukia iš manęs pasiaiškinimo. Su siaubo kupinomis akimis aš pažiūrėjau į Edvardą. Aš pritrūkau žodžiu, nieko negalėjau pasakyti. Jis nusišypsojo man, ištiesino pečius ir atsisuko į mano tėvą:

- Čarlis, aš vis repetavau. Pagal visas tradicijas aš pradžioje turėjau jūsų atsiklausti. Bet taip gavosi ir aš nenoriu tavęs tuom užgauti, bet kadangi Bela jau pasakė „TAIP „ ir aš nenoriu atimti iš jos pasirinko laisvės. Tad vietoj jos rankos prašau tavo palaiminimo. Čarli, mes ruošiamės susituokti. Aš myliu ją labiau už viską pasaulyje, daugiau už gyvenimą ir dėka netikėto sutapimo ji jaučia tą patį. Tu palaiminsi mus?

Jis kalbėjo taip įtikinamai, taip ramiai. Įdėmiai klausydama si jo kalbos supratau, kodėl sutikau. Aš pamačiau kaip visa vertina aplinkiniai. Užteko vieno širdies dūžio kad viskas surastų prasmę.

Ir tik dabar aš pastebėjau Čarlio žvilgsnį, jis žiūrėjo į mano žiedą.

Aš nustojau kvėpuoti, matydama kaip jo veido spalva keičiasi iš balto į raudoną, iš raudono į violetinę ir aš norėjau prie jo prieiti, pati nežinodama kuo galiu padėti Bet Edvardas laikė mano ranką ir tyliai prašnabždėjo:

- Duok jam laiko.

Šįkart tylą buvo kur kas ilgesnė. Bet palaiptui Čarlio grįžo prie normalios spalvos, tai reiškė, kad jis viską įdėmiai svarsto. Jis ilgai žiūrėjo į mane ir aš pajutau kaip atsipalaidavo Edvardas.

- Tiesą sakant aš nelabai nustebeu – sumurmėjo Čarlis.- Aš žinojau, kad greitai laiku teks tai patirti.

Su palengvėjimu atsidusau.

- Tu esi tuo tikra? – studijuodamas mane žvilgsniu tarė Čarlis.

- Dėl Edvardo, visu šimtą procentų. –atsakiau aš.

- Ištekėti? Kodėl taip skubai? – jis vėl su įtarimų susiraukė.

Skubu, nes kasdien aš vis artėju prieš savo devyniolikto gimtadienio, o Edvardas mirė sulaukęs savo nuostabiliausių septyniolikos metų. Santuoka buvo vienintelis dalykas, kuris padėtų man greičiau pasiekti savo tikslo, dėl kurio sudarius sutartį su Edvardu. Paskutinis žingsnis prieš tampant nemirtingai. Viso to aš negalėjau pasakoti Čarliui.

- Čarli, mes rudenį kartu važiuojam į Dartmurta. – priminė Edvardas. Ir aš noriu viską padaryti teisingai. Taip mane auklėjo. – pasakė pajudindamas pečius.

Jis ne kiek nemelavo, nes būtent taip buvo pirmojo pasaulinio karo metais. Čarlis susiraukė. Ieškojo prie ko prisikabinti, kad galėtų atkalbėti. Ir ką gi jis galėjo pasakyti? Pagyvenkit pradžioje nuodėmėje? Jis buvo tėvas ir jo rankos buvo surištos.

- Aš taip ir žinojau. – pramurmėjo sau po nosim. Po to jo veidas buvo be jokių emocijų.

- Tėti, - tariu aš susirūpinusi. Aš pažvelgiau į Edvardą, bet jo veidas kaip ir Čarlio buvo be emocijų.

- Cha – sušuko Čarlis. Aš pašokau vietoj ir pradėjau juoktis.

Aš įtartinau žiūrėjau į Čarli kai jis juokėsi. Aš laukiau kol Edvardas man viską paaiškins, bet jis tylėjo ir atrodė, kad tramdo juoką.

- Puiku, gerai. Tuokitės. – pasakė Čarlis. Ir vėl pradėjo kvatoti.

- Bet...

- Kas per bet? – paklausiau aš.

- Bet tu pati viską papasakosi savo mamai. Aš nė žodžio nepasakysiu Renė. Palieku tau šią teisę – kvatodamas pasakė jis.

Aš nusijuokiau stovėdama šalia durų. Nors tuo momentu ta mintis mane labai gąsdino. Baisus ultimatumas – viską papasakoti Renė. Pas Renė vestuvės buvo juodajame sąrašė ir tai buvo kur kas baisiau nei išvirti gyvus šuniukus. Ką galėjo pagalvoti, kad būtent toks bus jos atsakymas? Tik ne aš. Ir ne Čarlis. Galbūt Alisa, bet tada aš nepagalvojau jos to paklausti.

- Na Bela, - pasakė Renė, kai užsikirtinėdama aš pasakiau: - Mama aš išteku už Edvardo.

- Aš jaučiuosi mažumėle įskaudinta, kad tu taip ilgai vertei mane laukti to nesakydama. – ochh . – atsiduso ji.

- Kaip galvoji Filui iki to laiko nuims gipsą? Jis sugadins visas nuotraukas jei jis bus be smokingo...

- Palauk. Mama – nustebusi tariau aš. Ką turėjai omeny sakydama, kad taip ilgai verčiau tave laukti? - Aš ką tik susi.. susi.. – aš negalėjau išstarti žodžio „susižadėjau“. – Juk viską nusprendžiau tik šiandieną.

- Šiandien? Tiesa? – nustebusi ji paklausė.

- Ką tu galvojai? Kada taip nusprendei?

- Tuomet, kai tu mane aplankei balandį, viskas tuomet atrodo buvo nuspręsta, jei supranti apie ką aš kalbu. Tu nemoki nieko nuslėpti brangioji. Bet tada aš nieko nesakiau, nes iš to nieko gero nebūtų buvę.

- Tu tai taip panaši į Čarli. – atsiduso ji. – Kai tu ką nors nusprendi, su tavim ginčytis beviltiška. Visiškai kaip ir Čarlis tu visada tęsi savo pažadus.

- Tu nekartoji mano klaidų, Bela. Tu išsigandus ir atrodo bijai manęs kvailiuke. – Renė nusijuokė. – Bijai ką aš pagalvosiu. Aš žinau kiek tau visko prikalbėjau apie santuoką ir neišsižadu savo žodžiu, bet visa ką sakiau labiau tinka man pačiai. Tu visiškai kitoks žmogus. Atsakomybė tai ne kliūtis. – Renė vėl pradėjo juoktis. – Mano mama suaugusi mergaitė. Laimėi tu radai suaugusią sielos pusę...

- Tu ... nepyksti? Tu negalvoji, kad aš darau klaidą?

- Aišku, aš norėčiau kad jus dar porą metų palauktumėte. Nejau aš tokia sena, kad panaši į anytą? Neatsakyk. Dabar kalbame ne apie mane, o apie tave. Tu laiminga?

- Aš nežinau. Dabar aš lyg plasnoju atsiskyrus nuo savo kūno.

Renė sukikeno.

- Tu su juo laiminga, Bela?

- Taip, bet...

- Tu dar ko nors taip geisi kada nors?

- Ne, bet...

- Tuomet kas?

- Nejau tu nesiruoši pasakyti, kad aš elgiuosi kaip apimtas euforijos paauglys?

- Mieloji tu niekada nebuvai paauglė. Tu pati žinai kas tau geriausia.

Paskutines kelias savaites Renė visa galva pasinėrė į pasiruošimą vestuvėms.

Ji valandomis kalbėdavo su Esme, Edvardo motina. Sunku bendraujant naujiems giminaičiams nebuvo. Renė dievino Esme, o po to aš pagalvojau kas galėtų atsispirti mano beveik tikrai uošvei?

Man palengvėjo. Mano ir Edvardo šeimos kartu buvo užsiėmusios pasiruošimui vestuvėms, man nereikėjo dėl nieko jaudintis ar apie kažką įtemptai galvoti.

Čarlis nerado sau vietos, bet nors gerai, kad jis pyko ne ant manęs. Išdavikė pasirodė buvo Renė. Jis tikėjosi, kad jinai jį palaikys kaip sunkioji artilerija. Ką jis galėjo padaryti, kai aš viską buvau papasakojus mamai? Jis neturėjo kaip prieštarauti, jam nieko neliko kaip susitaikyti. Jis slampinėjo po namus ir bambėdavo, kad šiais laikais negalima niekuo pasitikėti..

- Tėti, -sušukau aš. – Aš jau grįžau.

- Palauk Bela, stovėk vietoje.

- Kas yra? - paklausiau ir automatiškai paklausau.

- Duok keletą sekundėlių. Oi skauda. Alisa tu man įdūrei.

- Alisa?

- Atleisk Čarli. – išsigandusi balsu pasakė ji. Kaip jis?

- Aš jį aptaškysiu krauju.

- Tau viskas gerai. Nė menkiausio įbrėžimo. – patikėk manim.

- Kas čia dedasi? - paklausiau aš ir užmiriau stovėdama tarpduryje.

- Trisdešimt sekundžių Bela. Prašau. - Pasakė Alisa. – Tavo laukimas bus apvainikuotas.

- Ugu, - pasakė Čarlis.

Aš nervingai tryptau kojomis kol galėjau įeiti į kambarį.

- Čia tai bent, - sušukau aš. – Hmm... Tėti ar ne perdaug tu...

- Kvailai atrodo? – pertraukė mane Čarlis.

- Aš galvoju greičiau nei tikėtina.

Čarlis paraušo. Alisa paėmė jį už parankės ir eidama pademonstravo šviesiai pilką smokingą.

- Alisa užteks. Aš atrodo kaip idiotas.

- Žmogus, kurį aprenčiau aš niekad neatrodys kaip idiotas.

- Tėti, ji teisi. Tu atrodai nerealiai. Kokia proga?

Alisa išpūtė akis.

- Tai paskutinės primatavimas jums abiem.

Grožėdamasi Čarliu pastebėjau, kad ant sofos buvo atsargiai padėtas baltas maišas.

-Aaa.

- Greit į savo kambarį. Viskas greit praeis.

Aš giliai įkvėpiau ir užsimerkiau. Taip užsimerkusi ir užlipau laiptais į viršų, Išsirengiau iki apatinių ir ištiesiau rankas.

- Lyg norėčiau po nagais kišti bambukinius pagaliukus, - subambėjo Alisa.- Sek paskui.

Aš nekreipiau į ją dėmesio. Aš buvau savo laimingoje vietoje. Mano laimingoje vietoje vestuvės ir visas šis šurmulyš jau buvo užmirštas. Ten būdavom tik aš ir Edvardas. Vieta buvo neapčiuopiama ir nuolat kisdavo – tai būdavo rūkanotas miškas, tai debesimis apgaubtas miestas ar arktinė naktis – nes Edvardas viską laikė paslapyje. Jis nesakė, kur mes praleisime medaus mėnesį, jis norėjo man padaryti staigmeną.

Aš ir Edvardas buvom kartu, tad aš iš dalies įvykdžiau mūsų susitarimą. Aš už jo ištekėjau. Be to aš dar priėmiau visas jo dovanas ir užsirašiau studijoms rudeni, nors tai visiškai nereikalinga. Dabar buvo jo eilė.

Prieš jam paverčiant mane vampyre, jis dar ką turėjo padaryti. Edvardas taip bijojo, kad aš nepatirsiu visko žmogiško, tai jam buvo kaip manija, jis nenorėjo, kad aš patirčiau visus žmogiškus išgyvenimus. Bet aš reikalavau tik vieno žmogiško potyrio. Tai buvo būtent tai, apie ką aš turėjau pamiršti anot Edvardo.

Esmė tame, kad aš žinojau kokia būsiu po visko. Aš mačiau save vampyrės akimis ir išivaizdavau mano būsimų giminaičių pasakojimus apie jų pirmuosius potyrius pirmaisiais metais. Keletą metų aš tik ir galvosiu kaip numalšinti savo „troškulį“. Praeis kažkiek laiko kol aš vėl tapsiu savimi. Bet nors aš ir galėsiu save kontroliuoti, aš niekad nesijausiu taip kaip dabar – be galo išsimylėjusi mergaitė „žmogus“.

Aš norėjau viską patirti. Kol neiškeisiu savo trapu hormonų valdomą kūną į kažką gražaus stipraus ir nepažįstamo... Aš norėjau tikro medaus mėnesio su Edvardu. Nors jis bijojo nuskriausti manęs, bet jis sutiko dėl to.

Aš tik bijojau Alisa, nes atlaso slydimas mano kūnu gąsdino mane. Man dabar buvo tas pats, visas miestelis gali mane teisti. Aš visai negalvoju apie spektaklį, kuriame greit turėjau dalyvauti. Aš jau nebebijojau kad atsistosiu ant vualio ar susijuoksiu netinkamiausioje vietoje. Aš nebebijojau ištekėt jauna ir net negąsdino tai, kad vieta kur turėjo sėdėt mano geriausias draugas bus tuščia.

Pačioje laimingiausioje vietoje buvau aš su Edvardu.

2 Skyrius

Ilga naktis

- Aš jau ilgiuosi tavęs.

- Man nėra būtina išeiti. Aš galiu pasilikti.

- Mmm.

Kuri laiką tylą nutraukdavo tik mano širdies plakimas, nusimušęs ritmas, dažnas mano kvėpavimas ir mūsų virpančios lūpos. Kartais taip lengva pamiršti, kad aš bučiuoju vampyrą. Ir tai ne dėl to, jog rodėsi, kad jis paprastas žmogus, nė sekunde nepamiršdavau, kad bučiuoju angelą, o ne vyrą, bet jis taip aistringai bučiavo mano lūpas veidą kaklą, kad šio jausmo neįmanoma nupasakoti. Jis prisipažino, kad jau senai jo nekankina troškulys mano kraujo. Viena tik mintis, kad gali manęs netekti išgydė jį. Bet aš žinojau, kad mano kraujo kvapas vis jį skaudino, degino jo burną iš vidaus, lyg ugnis.

Aš atsimerkiau ir pasirodė, kad ir jis žiūri į mane. Nesuprantu jo, kai jis taip žiūri į mane. Galima pagalvoti, kad aš vertingas, o laimėtojas jis, o ne aš.

Mūsų žvilgsniai susitiko: jo auksinės akys buvo tokios gilios, kad atrodė jog jose galiu pamatyti jo sielą. Žinau, kad kvaila, bet visad neabejojau, kad jis turi sielą. Nors jis ir vampyras, bet turėjo pačią nuostabiausią sielą, neskaitant jo aštraus proto, nerealaus grožio veido ar idealaus kūno.

Jis žiūrėjo į mane taip pat, lyg matytų mano sielą ir atrodo buvo patenkintas matomu vaizdu. Jis galėjo skaityti bet kurio žmogaus mintis, bet tik ne mano. Kas žino, kaip mano defektuotas protas sugeba atsilaikyti, bet tai tik į gera, nes padeda atsilaikyti prieš baisių monstrų neįtikėtinus gabumus. (Tik mano protas buvo neįveikiamas daugeliui vampyrui, tačiau jie galėjo sužeisti mano kūną, nors Edvardas to niekadoms neleis). Bet aš buvau labai dėkinga šiam defektui, kadangi mano mintys likdavau tik mano. Net gėda pagalvoti apie galimas alternatyvas.

Aš vėl pritraukiau jo veidą prie savęs.

- Vienareikšmiškai, aš lieku. – praėjus kelias akimirkas tarė jis.

- Ne, ne. Čia tavo bernvakaris. Tu turi eiti. – aš tariaus šiuos žodžius ir savo kairiąja ranka perbraukiau per jo bronzinius plaukus ir kita ranka stipriai jį apkabinau. Jis lėtai savo šalta ranka perbraukė per mano veidą.

- Bernvakaris skirtas tiems, kurie bijo prarasti savo laisvę, kurie gailisi, kad praeina paskutinės laisvės dienos. Aš su nekantrumu kada pasibaigs mano viengungio dienos. Tad, nėra jokios prasmės.

- Tiesa, - pasakiau aš iškvepiamo į jo ledinį kaklą.

Aš jaučiausi beveik kaip mano laimingoje vietoje. Čarlis miegojo savo kambaryje neprabudamas ir galima skaityti, kad mes buvome vieni. Mes gulėjome apsikabinę ant mano mažos lovos ir glaudės vienas prie kito taip smarkiai, kaip tai leido pledas į kurį aš buvau įvyniota, kad nesusalčiau. Nekenčiu pledo, bet romantiška akimirka gali būti sugadinta jei aš pradėsiu kalenti dantimis. Jei aš įjungčiau šildytuvą rugpjūčio mėnesį Čarlis tikrai kažką netinkamo būtų pagalvojęs. Nors aš puvau įsukta į pledą, bet Edvardo marškiniai gulėjo ant grindų. Aš turbūt niekad negalėsiu ramiai reaguoti į jo kūną - baltas ir šaltas lyg nupoliruotas marmuras. Aš su nuostaba perbraukiau ranka per jo apnuogintą krūtinę ir plokščią pilvą. Per jo kūną perbėgo šiurpuliukas ir jo lūpos rado manąsias. Aš liežuvio galiuku atsargiai perbraukiau per jo lūpą, kuri buvo lygi lyg stiklas ir jis atsiduso. Jo šaltas švelnus ir saldus kvėpavimas apgaubė mano veidą. Jis pradėjo atsitraukti nuo manęs kaip visuomet, tai buvo tarsi refleksas, nes jis bijojo, kad užsimanys kažko daugiau, nes bijojo, kad po to negalės sustoti. Didžiąją dalį savo gyvenimo Edvardas praleido atsisakęs visų fizinių malonumų. Žinojau, kad jam sunku pakeisti savo įpročius.

- Palauk. – tariu aš, aš apglėbiau jį per pečius ir prisitraukiau prie savęs. Laisva koja apvijau jo liemenį. – Pasikartojimas ir mokausi.

Jis nusijuokė.

- Na tuomet mes turime būti profesionalai šioje srityje, ar ne taip? Ar tau pavyko bent kartą per visą mėnesį išsimiegoti?

- Bet tai generalinė repeticija, - priminiau aš jam. – Ir tai mes repetavome tik kai kurias scenas. Čia negalima suklysti.

Aš pamaniau, kad jis pradės juoktis, bet jis tylėjo ir jo kūnas lyg užmirė nuo įtampos. Aš bandžiau prisiminti savo žodžius ir suprasti, apie ką jis galvoja.

- Bela, - sušnabždėjo jis.

- Nepradėk visko iš pradžių. – pasakiau aš. Sandėris yra sandėris.

- Aš nežinau, man sunku susikaupti, kai tu šalia. Aš.. aš negaliu mąstyti blaiviai. Aš nesugebėsiu savęs kontroliuoti. Tu gali nukentėti.

- Su manimi viskas bus gerai.

- Bela...

- Šššš. – aš prispaudžiau savo lūpas prie jo lūpų, kad sustabdyčiau šį panikos priepuolį. Aš jau esu girdėjusi tai anksčiau. Jis negali nutraukti mūsų sandėrio. Tik ne tada, kai aš sutikau už jo tekėti.

Kurį tai laiką jis bučiavo mane, bet galiu pasakyti, kad ką tik buvusios liepsnelės jau nebuvo. Kas bus, kai jam daugiau neteks dėl manęs pergyventi? Ką jis darys su atsiradusiu laisvu laiku? Jam teks sugalvoti naują hobį.

- Kaip tavo kojos? – paklausė jis.

Žinant, kad jis nekalbėjo tiesiog, aš atsakiau:

- Šiltos, net paraudo. (čia kalbama apie posakį, kad pas nuotaką kojos iš baimės šąla).

- Tiesa? Ir jokių abejonių? Dar ne vėlu persigalvoti?

- Tu ruošiesi mane palikti?

Jis tyliai juokėsi.

Tiesiog noriu įsitikinti. Nenoriu, kad darytum kažką, dėl ko neesi visiškai garantuota.

Jis vėl nutilęs susimastė, o aš pagalvojus ar nesusikišus man savo pėdos į burną.

- Sugebėsi? – tyliai paklausė jis. – Aš ne apie vestuves? Aš esu tikras, kad tu jas kuo puikiausiai ištersi atsižvelgiant į tavo abejones. Aš apie tai kas įvyks vėliau... Kaip Renė ir Čarlis?

Aš atsidusau.

- Man jų trūks. Aš jų ilgėsiuos labiau nei jie manęs, bet aš nenorėjau pilti alyvos į ugnį.
- Andžela ir Benas, Džesika ir Maikas.
- Man trūks mano draugų, - nusišypsojau aš tamsoje. – Ypač Maiko. O Maikai. Ką gi man be tavęs daryti?

Edvardas suriaumojo.

Aš nusijuokiau, bet greit susitvardžiau.

- Edvardai, mes pilstom iš tuščio į kiaurą, vėl viską aptardami. Aš žinau, kad bus sunku, bet būtent to aš trokštu. Aš noriu tavęs, ir aš noriu tavęs amžiams. Vieno gyvenimo man bus tiesiog per mažai.

- Amžinai likti aštuoniolikos, - prašnabždėjo jis.
- Bet kurios moters svajonė, - tariau aš.
- Amžiam be pakitimų.. Be judėjimų į priekį.
- Ką tai reiškia?

Jis lėtai atsakė:

- Pameni, kai mes pasakojom Čarliui, jok ruošiamės tuoktis? Ir jis nusprendė, kad tu... laukiesi?

- Jis norėjo tave nušauti. – kikendama atsakiau aš. – Prisipažink, jis tikrai bent akimirka buvo apie tai pagalvojęs.

Bet Edvardas neatsakė.

- Kas nutiko Edvardai?
- Aš norėčiau, kad jis būtų buvęs teisus.
- Uhhh. – iškvėpiau aš.

- Labiausiai aš norėčiau, kad būtų bent menkiausia galimybė, kad Čarlis būtų teisus. Kad mes turėtumėme tokią galimybę. Man nepakeliama mintis, kad per mane tu to neteksi.

Man prireikė minutėlės, kad aš galėčiau atsakyti:

- Aš žinau ką darau.
- Bela, iš kur tu gali žinoti? Pažiūrėk į mano mamą ir seserį. Ne taip lengva tai paaukoti kaip tau atrodo.
- Esmė ir Rozali puikiai su tuo tvarkosi. Jei kils tokia problema, mes vėliau kaip Esmė galėsime išivaikinti vaiką.

Jis atsiduso ir tuo tarpu jo balsas tapo duslus:

- Tai neteisinga. Aš nenoriu, kad aukotumeisi dėl manęs. Aš noriu duoti, o ne atimti. Aš nenoriu pavogti - Tai tavo ateities. Jei aš bučiau žmogus...

Aš uždengiau jo burną savo ranka.

- Tu mano ateitis. O dabar sustok. Baik mane erzinti, nes paskambinsiu tavo broliams ir paprašysiu, kad jie tave pasiimtų. Atrodo bernvakaris tau yra būtinas.

- Atleisk man. Aš tave erzinu? Turbūt tai dėl nervų.
- O tavo kojos nenutirpo?

- Ne ta prasme. Aš visa amžinybę laukiau, kad galėčiau Jus vesti panele Svan. Aš su nekantrumu laukio vestuvių ceremonijos... – jis nutilo nepabaigęs sakyti. – Dėl Dievo meilės.

- Kas nutiko?

Jis sukando dantis. – Broliam tau nereikės skambinti. Akivaizdu, kad Emetas ir Džasperas neleis šįvakar man išsisukti.

Aš sekundei prie jo prisipaudžiau, o po to jį paleidau. Aš neturėjau jokio noro žaisti su Emetu bandant pertempti lyną.

- Pasilinksmink.

Lauke už lango pasigirdo erzinantis garsas, lyg specialiai krebždentų langą švininiais nagais, sukeldami nemalonų šurpą keliantį garsą. Mane net nukratė.

- Jei tu mums neatiduosi Edvardo, - grasinančiai prašnabždėjo nematomoje tamsoje Emetas, - Tai mes ateisime jo.
- Eik, - nusijuokiau aš. – Kol jie nesunaikino viso namo.

Edvardas atsikėlė niurzgėdamas taip greitai, kad aš net nespėjau kaip greitai jis apsirengė marškinius, lyg jis visad būtų buvęs su jais. Jis pasilenkė virš manęs ir pabučiavo į kaktą.

- Gulk miegoti. Rytoj tavęs laukia svarbi diena.
- Ačiū, kad priminiai. Dabar aš galutiniai nusiraminau.
- Pasimatysime prie altoriaus.
- Aš busiu baltai apsirengus.

Aš nusišypsojau, negalėdama patikėti, kad taip ramiai reaguuju.

Jis pasakė mažumėle skubėdamas:

- Labai įtikinama.

Jis priėjo prie lango, jo visi raumenys įsitempė prieš šuolį ir staiga jis dingo tamsoje. Jis išsoko taip greitai pro langą, kad mano akys negalėjo to pamatyti. Iš lauko išgirdau duslų garsą ir Emeto keiksnojamus.

- Žiūrėkit man, kad nebūtų jokių vėlavimų – tyliai pasakiau aš, nes buvau įsitikinusi, kad jie išgirs. Staiga pro mano langą įlindo Džasperas ir jo auksiniai plaukai mėnesienoje atrodė padengti sidabru.

- Nesijaudink Bela, mes pristatysime jį namo pačiu laiku.

Netikėtai pasijutau visiškai saugi ir atsipalaidavusi, visi prieš tai kamavę rūpesčiai pradingo. Kaip ir Alisa, Džasperis irgi buvo apdovanotas nenusakomais gabumais. Džaspero stichija – nuotaika, buvo neįmanoma atsisipirti jo poveikiui, nebuvo įmanoma atsisipirti nuotaikoms kuris priversdavo jus patirti.

Vis dar įvyniota į pledą aš atsisėdau.

- Džasperai? O kaip vampyrai švenčia per bernvakarį? Juk jūs nevesite jo į striptizo barą?

- Nieko jai nepasakok, - praurzgė Emetas iš apačios. Išgirdau dar vieną duslų garsą ir Edvardas pradėjo juoktis.

- Nusiramink, - atsakė man Džasperas, - Ir aš jo paklausiau. Pas mus Kalenus bus savo versija. Keletas pumų, keletas lokių, įprastas naktinis prasiblaškyimas.

Aš galvojau ar kada noris ir aš galėsiu taip nerūpestingai kalbėti apie „vegetarišką“ vampyrų dietą?

- Ačiū Džasperai.

Jis mirktelėjo man ir dingo iš mano akiračio.

Lauke buvo visiška tylą. Per siena girdėjau tik Čarlio knarkimą. Aš atsiguliu ant pagalvės ir aš panorau miegoti. Vos pramerkus akis aš žiūrėjau į savo mažo kambario sienas apšviestas sidabrinio mėnulio. Paskutinė naktis mano kambaryje. Paskutinė naktis Izabelos Svan. Rytoj vakare aš tapsiu Bela Kalen. Nors visas vestuvių šurmulyms man kėlė šleikštulį, bet man patiko kaip skambėjo mano nauja pavardė.

Laukdama kol mane pilnai užvaldys miegas aš leidau sau pasvajoti. Tačiau po kelėtos akimirku pajutau nerimą, kuris tartum apsigyveno mano viduje. Be Edvardo lova atrodė per daug šilta ir minkšta. Džasperas buvo jau toli, todėl visas saugumo ir ramumo jausmas dingo kartu su juo.

Rytoj bus labai ilga diena.

Aš jaučiau, kad dauguma mano baimių – tai tik kvailystės ir jas man reikėjo nugalėti. Tai neišvengiama mano gyvenimo dalis. Aš negalėsiu amžinai susiliesti su mane supančiu peizažu. Bet aš turėjau tam tikrų svarbių pergyvenimų ir jie man nedavė ramybės.

Visų pirma mane jaudino mano suknelės šleifo ilgumas. Alisa vaizduotė nugalėjo sveiką protą ir aš neišvaizdavau kaip aš nulipsiu laiptais Kalenu namuose su aukštakulniais, kai už paskui slys ilgas suknelės šleifas. Reikėjo pasitreniruoti.

Visų antra – tai svečių sąrašas.

Tanios šeima, Denalio klanas, jie atvyks prieš prasidedant ceremonijai.

Būtų nedovanotina klaida pakviesti Tanios šeimą į tą patį kambarį, kuriame būtų mūsų draugai iš Kvileutų rezervacijos. Tarp Denalio klano irgi nebuvo vilkolakių gerbėjų. O Irina, Tanios sesuo išvis neatvyks į vestuves. Jis vis pyko ir buvo perpildyta keršto jausmo už tai, kad jie nužudė jos partnerį Lorencą (tą patį momentą kai jis ketinosi mane nužudyti). Dėl šios priežasties Denalio klanas nepadėjo Kalenų šeimai reikiamu metu. Kai mus užpuolė šviežiai paverstų vampyrų gauja, mums padėjo vilkolakiai. Netikėtas aljansas tarp vilkolakių ir vampyrų išgelbėjo mūsų visų gyvybes.

Edvardas žinojo, kad Denalio klanui šalia vilkolakių nebus pavojingi. Tania ir visa jos šeima, išskyrus Iriną, jautėsi be galo kalti už tai, kad nepadėjo.

Susitarimas su vilkolakiais tai buvo mažiausia kaina už padarytą klaidą, ir tą kainą ji buvo pasiruošusi sumokėti.

Tai visos svarbios problemos. Buvo dar viena mažytė problemėlė: mano nepasitikėjimas savimi.

Aš anksčiau niekada nebuvau mačiusi Tanios, bet jaučiu kad susitikimas su ja nebus man šventė. Labai senai, greičiausiai dar prieš man gimstant ji koketavo su Edvardu, aišku aš nekaltinau nei vienos, kuri norėjo jį sugundyti. Bet vis tiek ji bus nuostabi nuo iki. Nors Edvardas vienareikšmiškai, ar dėl nepaaiškinamų priežasčių, myli tik mane, bet vis tiek nesusilaikysiu nuo palyginimo.

Aš vos vos pabambėjau, kol Edvardas žinodamas šią mano mažą silpnę ir privertė mane pasijusti kalta:

- Mes, tai pats artimiausias dalykas, ką jos turi, Bela. – priminė jis man. Jos iki šiol jaučiasi esančios našlaitės, supranti? Net praėjus tiek laiko. Aš išvaizdavau tai ir nustojau raukytis.

Dabar Tanios šeima buvo didelė, beveik tokia pat didelė kaip ir Kalenų šeima. Jų buvo penki: Tania, Keitė, ir Irina, prie jų kaip ir kažkada prie Kalenų šeimos prisijungė Alisa su Džasperu, prisijungė Karmen ir Elizaras, juos siejo tai, kad jie norėjo gyventi ramiau nei kiti vampyrai.

Neskaitant tokios kompanijos Tania ir jos seserys jautėsi vienišos. Jos vis dar gedėjo. Nes labai daug metų atgal jos irgi turėjo motiną. Galiu įsivaizduoti kokią žaizdą paliko ši netektis, net ir praėjus tūkstančiui metų. Aš pabandžiau įsivaizduoti Kalenų šeimą be jų kūrėjo, įkvėpėjo – tėvo Karlailo. Bet to net negalėjau įsivaizduoti.

Vieną vakarą kai aš ilgėliau užsibuvau Kalenų namuose Karlailas man papasakojo Tanios istoriją. Aš stengiausi ir suprasti kiek įmanoma daugiau, kad kuo geriau pasiruoščiau manęs laukiančiai ateičiai. Tanios motinos mirtis man priminė vieną iš pagrindinių vampyrų taisyklių, kurią turėjau žinoti prieš man tampant viena iš jų. Tik viena taisyklė, greičiau įstatymas, turintis tuksančių papildymų – tai saugok paslaptį.

Saugoti paslaptį reiškė daug ką – gyventi, kad nieks neatkreiptų į tave dėmesio kaip Kalenai, kraustyti iš vietos į vietą kol žmonės nepastebėjo jog tu nesensti. Arba išvis nesirodyti žmonėms akyse, nebent tik kai reikia pavalgyti, taip gyveno Džeimsas ir Viktorija ir gyvens toliau, taip gyveno ir Džasperio draugas Piteris ir Šarlotė. Tai reiškė, kad reikia mokėti kontroliuoti kiekvieną naujai sukurtą vampyrą, kaip buvo kai Džasperas gyveno su Marija. Ir kaip tai nepavyko Viktorijai su naujais paverstais jos vampyrais.

Ir tai reiškė draudimą, kai kuriuos gyvuosius paversti vampyrais, nes jie nepasiduoda kontrolei.

- Aš nežinau kuo vardu buvo Tanios motina, - prisipažino man Karlailas, jo auksinės akys susiliejančios kartu su plaukais staiga prisipildė liūdesio ir skausmo dėl Tanios išgyvenimų.

- Jos niekada nekalba apie tai, o jei įmanoma tai stengiasi ir neprisiminti.

Moteris, kuris sukūrė Tanią, Keitę ir Iriną – kuri mylėjo jas, kaip aš manau gyveno daug metų iki mano gimimo, maro laikais mūsų pasaulyje, nemirtingų žmonių maro laikais.

- Apie ką galvojo tie seniausieji aš negalėjau suprasti. Jie vampyrais paversdavo žmones, kurie dar būdavo vaikai.

Aš sunkiai nurijau seiles įsivaizduodama visa tai, apie ką jis man pasakojo.

- Jie buvo tokie nuostabūs, - staiga papildė Karlailas, pastebėjęs mano reakciją. – Tokie mieli, tokie žavūs, net sunku įsivaizduoti. Jų nebuvo įmanoma nemylėti, tai įvykdavo savaime.

- Tiesa ta, kad jų nebuvo įmanoma nieko išmokyti. Jie liko tokio išsivystymo, kokio buvo kaip jiems įkando. Mieli žavūs vaikai, su mažomis duobutėmis skruostuose įniršę galėjo išnaikinti pusę kaimo. Jei jie norėjo valgyti, jie valgė ir visai nesisaugojo. Žmonės juos matė ir pasklido kalbos, prasidėjo visuotinė panika.

- Tanios mama sukūrė tokių vaiką. Kaip ir senųjų vampyrų taip ir jos aš nesupratau, nesupratau ir jos poelgio. – Jis giliai įkvėpė, bandydamas nurimti. – Žinoma išimaisė Voltūrai.

Aš suvirpėjau, kaip suvirpėdavau visuomet išgirdus šį vardą, žinoma legionas itališkų vampyrų – buvo viso šio pasakojimo centru. Nėra įstatymo kol nėra bausmės, nėra bausmės kol nėra baudėjo. Senieji vampyrai Aro Kajus ir Markas valdė visus Voltūrus. Aš tik kartą buvau susitikus su jais. Nors su jais susitikus buvau trumpai, bet man pasirodė, kad Aro su jo neįtikėtina galia skaityti mintis nuo vienintelio prisilietimo ir jis žinojo visą tai apie ką tu bent kartą buvai pagalvojęs, - buvo jų tikrasis lyderis.

- Voltūrai domėjosi vaikais vampyrais pas save namie ir visame pasaulyje. Kajus nusprendė, kad mažieji vampyrai nesugeba saugoti jų paslapties. Vadinasi juos reikėjo sunaikinti

- Ar aš tau jau sakiau kokie jie buvo nuostabūs. Galiausiai visi klanai kovojantys dėl vaikų beveik buvo išnaikinti. Nors tas karas nebuvo toks grėsmingas kaip Pietuose, tačiau labiau viską naikinantis. Senos šeimos, senos tradicijos, draugai... Daug kas buvo prarasta. Galiausiai tai buvo praktikuojama Nemirtingi vaikai buvo tabu ir apie juos kalbėti buvo nevalia niekam.

- Kai aš gyvenau pas Voltūros man teko sutikti šiuos nuostabius vaikus. Aš asmeniškai žinau kaip jie atrodo. Aro po katastrofos, kurių kaltininkais jie tapo, studijavo juos. Jie manė, kad galbūt kaip nors įmanoma juos kontroliuoti. Bet galų gale sprendimas buvo galutinis: negalima leisti, kad egzistuoti nemirtingi vaikai.

Aš jau buvau pamiršusi apie motiną Denalio klanu seserų, kai istorija vėl grįžo prie jos.

- Neaišku, kas būtent nutiko su Tanios motina, - pasakė Karlailas. Tania, Keitė ir Irina nieko nežinojo apie tai iki tos dienos, kai jų atėjo Voltūrai. Jų motina ir jos neteisėtas kūrinys buvo jų įkaitais. Tanios ir jos seserų gyvybes išgelbėjo tai, kad apie šį vaiką jos nieko nežinojo. Aro prisilietė prie jų savo ranka ir pamatė, kad jos dėl nieko nekaltos, tai išgelbėjo jas.

- Nei viena iš jų anksčiau nebuvo regėjusios šio vaiko, net nenutuokė, kad jis egzistuoja. Iki tos dienos kai pamatė jį lauže ant jų motinos rankų. Aš įsivaizduoju kaip jų motinai buvo sunku viską laikyti paslapyje, kad apsaugotų jas. Bet kodėl jinai išvis jį sukūrė? Kas jis toks buvo ir ką jis jai reiškė, kodėl dėl jo ji nusprendė pažeisti patį svarbiausią įstatymą? Tanios ir visi likusieji taip ir niekad nesužinos atsakymų į šiuos klausimus. Bet jos ir neabejojo jų motinos kaltumu. Aš manau, kad jos nesugebėtų jai atleisti.

- Nors Aro patvirtino, kad Tania, Irina ir Keitė buvo nekaltos, Kajus norėjo jas sudeginti. Jos buvo kaltos kaip bendrininkės. Joms pasisekė, kad ta dieną Aro buvo gailestingas. Nors Tania ir jos seserys buvo išteisintos, tačiau jų širdyse liko didžiulė žaizda ir tai paskatino jas dar labiau gerbti ir saugoti įstatymą...

Nežinau tiksliai kuomet mano prisiminimai pavirto į miegą. Aš ir lyg ir vėl klausau Karlailo, žiūriu į jo veidą ir staiga pajuntu pilka tuščia lauką, kuriame jaučiasi degėsiu kvapas. Čia aš buvau ne viena. Žmonių figūros lauko centre, jie buvo su pilkais gobtuvais, jie turėjo mane išgašdinti – tai galėjo būti tik Voltūrai ir nepaisant paskutinio jų paliepimo aš vis dar buvau žmogus. Bet aš žinau, kad kaip kartais nutinka sapne, jie manęs nemato. Visur aplink mane buvo pelenų krūvos. Aš pažinau saldumą vyraujančiame aromate ir nekrepčiau dėmesio į pelenų krūveles. Aš nenorėjau matyti veidų jų paliepimu sunaikintų vampyrų. Aš bijojau, kad galiu ką nors tenai pažinti.

Voltūru kariai kažką apsupo ir aš jaučiau kaip jų balsuose augo išiaudrinimas. Aš prisiartinau prie jų, neapsakoma miego jėga mane traukte traukė pažiūrėti ką jie ten apsupo. Palengva prasibrovus pro smulkučius vampyrus pamačiau jų ginčų objektą – tai stovėjo ant nedidelio kalnelio priešais juos.

Jis buvo nuostabus, užburiantis, toks pats kaip jį apipasakojo Karlailas. Berniukas buvo visai mažytis, ne vyresnis kaip dviejų metų. Šviesios sruogos lietė jo nuostabu veidą, apvalūs skruostukai ir putlios lūpos.

Mane apėmė nenuvaldomas noras išgelbėti šį nekaltą tyrą vaiką. Volūrai ir jų grėsminga išvaizda daugiau manęs nejaudino. Aš staiga pradėjo bėgti link jų ir man buvo nusispjauti jei jie būtų mane pastebėję. Aš bėgau link berniuko, prasilenkdama su jais.

Aš sustojau tik tuomet, kai įdėmiau pažiūrėjau į kalnelį ant kurio jis stovėjo. Tai buvo visai ne akmenys ar žemė, ten buvo krūva lavonų, kurie buvo be gyvybės ženklų ir be lašelio kraujo. Per vėlu buvo, kad būčiau nepastebėjusi jų veidų. Aš pažinojau juos visus – Andžela, Benas, Džesika, Maikas...

Ir po kojomis nuostabaus berniuko gulėjo kūnai mano tėčio ir mamos.

Vaikas atmerkė ryškias kruvinas akis.

Skryrius 3

Didžioji diena

Mano akys staigiai atsimerkė.

Mano kūnu nubėgo šiurpuliukas ir aš vos galėjau įkvėpti. Kurį laiką aš gulėjau savo šiltoje lovoje ir bandžiau atsikratyti minčių persekiojančių mane iš sapno.

Dangus už lango spėjo tapti pilkas, po to blankiai rožinis kol mano širdies ritmas susinormalizavo. Kol aš visiškai atsigavau ir grįžau į realybę aš pajutau, kad labai ant savęs pykstu. Kas per sapnai, prieš mano vestuves? Turbūt tai dėl to, kad kas vakarą aš vis galvodavau apie siaubingus dalykus.

Be proto troškau atsikratyti savo naktinio košmaro, aš greit apsirengiau ir nusileidau laiptais žemyn į virtuvę daug anksčiau nei įprastai. Pradžioje aš apsitvarkiau jau sutvarkytuose kambariuose, o po to prabudo Čarlis ir aš jam iškepiu blynų. Aš buvau per daug susijaudinusi, kad būčiau galėjusi valgyti, tad aš tiesiog sėdėjau ir stebėjau Čarli.

- Tau reikia užvažiuoti pono Vėberio lygiai trečią – priminiau aš jam.

- Aš neturiu jokių planų šiandienai Bela, kaip tik paimti kunigą. Tad neišmanoma pamiršti savo vienintelio reikalo.

Čarlis pasiėmė visą laisvą dieną dėl mano vestuvių ir jis ryškiai neturėjo kuom užsiimti. Ir kaskart jo akys užsiliepsnodavo, kai ji pažiūrėdavo į sandėliuką, kuriame buvo visi žvejybos įrankiai.

- Tai ne vienintelis tavo darbas šiandiena, tu turi apsirengti ir atrodyti išdidžiai.

Jis suraukė antakius ir žiūrėdamas į savo dubenį su dribsniais kažką sumurmėjo: - „Klouno kostiumas“. Į paradines duris kažkas netikėtai ir tyliai pasibeldė.

- Tu niekaip negali su tuo susitaikyti, - pasakiau aš raukydama nosį.- Ties manim Alisa dirbs visą dieną.

Čarlis linktelėjo, lyg pritardamas, kad jam teko mažesnė bausmė. Keldamasi nuo kėdės aš pasilenkiau, kad pabučiuočiau Čarliui į pakaušį, Čarlis iš netikėtumo paraudo ir susiraukė-, o po to aš atsistočiau ir nuėjau atidaryti durų savo geriausiai draugei ir būsimai seseriai.

Trumpi juodi Alisos plaukai šiandien buvo sušukuoti ne taip kaip kasdien, tai nebuvo panašu į besibadantį ežiuką. Jie buvos sušukuoti į mažas atsargias sruogėles, ji atrodė lyg elfas, tačiau jos veide buvo matyti susirūpinimo išraiška, keistai kontrastuojantis su jos išvaizda. Vos spėjusi Čarliui pasakyti „Labas“, ji ištempė mane iš namų.

Alisa vertinamai nužvelgė mane kai aš sėdau į automobilį.

- Velniai griebtu, pažiūrėk į savo akis. – sušuko ji. Ką tu darei? Visą naktį nemiegojai?

- Beveik.

Ji piktai pažiūrėjo į mane.

- Aš sugaišau tiek laiko, kad padaryčiau tave neįtikėtinai nuostabia Bela, tu turi labiau savimi rūpintis.
- Niekas ir nesitiki, kad aš busiu neįtikėtinai nuostabi. Manau, didesne problema gali būti tai, kad tuoktuvių metu aš užmigsiu ir nepasakysiu to lemtingo „aš sutinku“ reikiamu momentu. Ir tuomet Edvardas pabėgs. Jis pradėjo juoktis.

- Aš mesiu į tave savo puokštę, kai tu tik pabandysi užsimerkti.

- Susitarėm.

- Juk tu rytoj lėktuve turėsi pakankamai laiko, kad išsimiegotum.

Aš pakėliau vieną antakį. Rytoj... Aš susimaščiau. Jei mes šįvakar išvažiuosim iš pobūvio, tai rytoj busime lėktuve... o tai mes nevažiuojam į Boisa, Aidaho

Edvardas nepasakė man nei vienos užuominos apie tai, kur vyks mūsų medaus mėnuo. Aš per daug nepergyvenau šiuo klausimu, bet buvo keista nežinoti kur tu miegosi sekančią naktį. Arba tikiuosi nemiegoti. Alisa suprato, kad pasakė per daug ir suraukė.

- Visi tavo daiktai surinkti ir jau supakuoti. – pasakė ji, kad atitraukti mano dėmesį. Ir jai tai pavyko.

- Alisa būtų kur kas geriau jei tu leistum man pačiai pakuoti savo daiktus.

- Tuomet tai užsitemptų ilgam.

- Tuomet tu neturėtum galimybės pirkti man naujus daiktus.

- Tu oficialiai tapsi mano sesuo per artimiausias dešimt valandų. Ir to pilnai užteks, kad susitaikytum su tavo priešišku naujiems drabužiams.

Aš neatitraukiau savo žvilgsnio nuo priekinio stiklo iki tol, kol mes buvome beveik prie namo.

- Jis jau grįžo? – paklausiau aš.

- Nesijaudink, jis grįš prieš nuskambant mendelsono maršui. Bet tau negalima jo matyti nepriklausomai nuo to, kada jis grįš. Mes laikysimės tradicijų.

- Tradicijų, - prunkštelėjau aš.

- Būtent – jaunikis ir jaunoji atskirai.

- Žinai, man rodos jis jau vis tiek akies krašteliu viską matė.

- Na jau ne. Aš vienintelė kas matė tave su suknele. Aš elgiausi labai atsargiai ir negalvojau apie tai, kai jis buvo šalia.

- O, - pasakiau aš, kai mes privažiavome keliuką. – Matau tu vėl panaudojai savo lempučių girliandas nuo išleistuvių.

Iki namų likus trim myliom visi medžiai buvo apkarstyti tūkstančiais žibančių lempučių. Bet šįkart prie viso to jis dar pridėjo atlasines juostas. Grožėkis tuom, nes tu nepamatysi kaip papuoštas namas kol neateis laikas.

Ji įvažiavo į garažą, kuris buvo šiaurinėje namo pusėje. Emeto džipas dar nestovėjo savo vietoje.

- Nuo kada čia neleidžiama jaunajai matyti kaip papuošti namai? – protestavau aš.

- Nuo tada, kai viską jaunoji patikėjo man. Aš noriu kad tu būtum maloniai nustebinta kai leisies laiptais žemyn.

Ji pridengė mano akis savo rankomis kai tik mes įžengėme į virtuvę. Aš tuo pat užuodžiau tirštą aromatą.

- Kas tai? – nustebau aš.

- Nejau per daug? – jos balsas netikėtai tapo nuliūdęs.- Tu pirmas žmogus čia ir tikiuosi, kad viska padariau teisingai.

- Kvepia nuostabiai. – patikinau aš. – Beveik apgirtau nuo aromato. Skirtingų gėlių aromato harmonija buvo nepriekaištinga. – Apelsinmedžio žiedai... ir dar kažkas? Ar aš teisi?

- Labai gerai Bela. Tu praleidai tik frezijas ir rožes.

Ji neleido man atmerkti man akių iki tol, kol mes neatsidūrėme jos didžiulėje vonioje.

Aš pažvelgiau vonios kambarį, kuris greičiau priminė grožio saloną, nes tokios gausybės įvairių priemonių aš niekur nemačiau. Pajutau paskutinės savo bemiegės nakties pasekmes. Akys merkėsi pačios.

- Tai iš tiesų yra būtina? Aš juk vis tiek atrodysiu paprastai šalia jo, ir visai nesvarbu kaip iš tiesų atrodysiu.

Ji privertė mane atsisėsti į žemą rožinį krėslą.

- Nieks nedrįs pasakyt, kad tu atrodai paprastai, kai aš viską pabaigsiu.

- Na tik todėl, kad jie bijos, kad tu neišgertum viso jų kraujo, sumurmėjau aš.

Aš atsirėmiau į krėslą nugarėlę ir užmerkiau akis, tikėdamasi kad galėsiu bent trumpai nusnūsti. Aš tai miegodavau, tai prabusdavau kol ji darė man įvairias kaukės, tepė kremais kiekvieną mano odos lopinėlių. Jau buvo gerokai po pietų, kai Rozali išlinko į vonią, ji buvo apsirengusi mirguliuojančia sidabrine suknele, o jos šviesūs plaukai buvo tarsi karūna ant jos galvos. Ji buvo tokia nuostabi, kad aš vos nepravirkau. Kokia prasmė puoštis ruoštis, kai šalia tavęs yra tokia kaip Rozali?

- Jie grįžo, - pasakė Rozali.

Mano vaikiškumas ir spyriojimas iškart išgaravo. Edvardas jau buvo čia.

- Neleiskite jam čia užėiti.

- Jis neertzins tavęs šiandien, - pasakė Rozali. – Jam kol kas dar brangi jo gyvybė. Esmė liepė jiems pabaigti tam tikrus darbus. Tau reikia pagalbos? Aš galiu padėti su šukuosena.

Mano burna atsidarė iš nustebimo. Aš papurčiau galvą, kad prisiminčiau kaip reikia užsičiaupti. Aš niekada nebuvo Rozali numylėtinė. Po to kai kas įvyko, po ko mūsų abiejų santykiai tapo dar labiau įtempti, ji buvo ižesta mano pasirinkimu.

Taip, ji buvo nuostabi, šeima ją mylėjo, Emetas jau buvo kaip artima siela, bet ji visą tai būtų iškeitus į vienintelę galimybę – vėl būti žmogumi. Ir štai aš ketinu viską mesti ko ji taip troško, tarsi tai būtų šiukšlė. Ir tai aišku neskatinio draugiškų mūsų tarpusavio santykių.

- Aišku, - pasakė Alisa net neabejodama. – Tu gali pradėti pinti. Tai bus nuostabu, nuometas bus prisegtas čia šiek tiek žemiau.

Jos ranka pradėjo šukuoti mano palukus, pradėjo sukioti mano palukų sruogas. Alisa stengiasi detaliam parodyti, ką ji norėtų pamatyti galutiniame rezultate. Kai ji baigė rodyti, jos rankas pakeitė Rozali rankos ir ji pradėjo tarsi burti ties mano plaukais. Alisa toliau dirbo ties mano veidu.

Sekant Alisos rekomendacijas Rozali baigė su mano šukuosena, Rozali nuėjo paimti mano suknelės, o po to perspėti Džasperą, kuris turėjo paimti mano mamą ir jos vyrą Filą iš viešbučio. Aš tik galėjau girdėti kaip durys atsidarinėjo ir užsidarinėjo. Balsai atskriejo ir iki mūsų. Alisa pastatė mane taip, kad rengdama mane nesugadintų šukuosenos ir makiažo. Mano kelėniai taip drebėjo, kad kai Alisa užseginėjo ilgą eilę perlo pavidalų sagų ant nugaros, atlasas drebėjo ir mano kūnu nubėgo šiurpuliukai.

- Kvėpuok giliai, Bela. – pasakė Alisa – Ir pasistenk kad širdis plaktu ritmingiau.

Aš padariau sarkastiška veidą, aišku kiek tai buvo įmanoma.

- Aš jau beveik tvarkoje.

- Man reikia apsirengti. Tikiuosi tu galėsi laikytis bent kelias minutes?

- Emmm. Galbūt...

Ji pasivaipė ir dingo už durų.

Aš kiek galėdama susikoncentravau ties savo kvėpavimo tuo pat metu žiūrindama nėrinius ant mano nuostabios suknelės. Aš bijojau pažvelgti į save veidrodyje, bijojau kad vaizdas kai aš stoviu su vestuvine suknele man vėl sukels panikos priepuolį.

Alisa grįžo iki tol kol aš spėjau du šimtus kartų įkvėpti ir iškvėpti. Jos suknelė buvo nuostabi kai tekanti sidabro upė.

- Vauu. Puikiai atrodai Alisa.

- Nieko ypatingo. Niekas į mane šiandien nežiūrės. Na bent po to kai tu išėsi iš šio kambario.

- Labai juokinga.

- Na kaip ar jau gali save kontroliuoti ar man teks kviesti Džasperą?

- Jie jau atvažiavo? Mano mama jau čia?

- Ji ką tik įėjo į namą ir eina čionai.

Renė atskrido prieš dvi dienas, ir jei bučiau galėjusi aš su ja bučiau praleidusi kiekvieną akimirka, kitaip tariant visas tas likusias minutes, bet man nepavyko jos atitraukti nuo Alisos ir namo puošimo darbų. Kiek suprantu jai tai teikė didesnę malonumą nei būti tarp keturių sienų su manimi. Kai kuriose situacijose aš jaučiausi apgavikė kaip ir Čarlis. Bet visa tai buvo tik dėl to, kad išvengti jos reakcijos...

- O Bela, - tvardimasi sušuko ji kai tik įėjo. - O mieloji, tu tokia graži. Man rodos aš tuoj pradėsiu verkėti.

Alisa tu nuostabi. Tau ir Esmei reikia atidaryti savo verslą organizuojant vestuves. Kur jūs radote šią suknelę? Bela, tu atrodai taip lyg būtum nužengusi iš Džein Osten romano. Kokia puiki idėja viską organizuoti jos žiedo stiliumi. Taip romantiška. Mes su Alisa susižvalgėm. Mano mama kažką kalbėjo apie to stiliaus ypatumus. Tiesą sakant visa tai buvo ne dėl mano žiedo, o dėl Edvardo.

Už durų pasigirdo pažįstamas balsas.

- Renė, Esmė pasakė, kad jau metas visiems susėsti salėje. – pasakė Čarlis.

- O Čarli, tu atrodai tiesiog ekstravagantiškai. - pasakė ji balsu, kuriame girdėjosi nuostabos gaidelė. Jis viską paaiškino nepatenkintu tonu:

- Alisos rankos pasiekė ir mane.

- Ar jau laikas? – Renė klausė pati savęs susijaudinusi tonu. – Viskas įvyko taip greitai. Aš sukūrėta.

Tai lietė mus abi.

- Leisk man tave apkabinti, kol aš dar neišėjau, - nekantraudama pasakė ji. – Atsargiai tik nieko nesugadink. Mama apkabino mane per liemenį, o po to apsuko ratu.

- O dieve. Aš vos nepamiršau. Čarli, kur dėžutė?

Čarlis patikrino visa kišenes ir ištraukė mažą baltą dėžutę, kurią perdavė Renė. Renė atidarė dėžutę ir tiesė ją link manęs.

- Kai kas mėlyna, - pasakė jinai.

- Ir kai kas seno. Ji priklausė močiutei Svan. – pasakė Čarlis. Mes kai ką pakeitėm, tiksliau akmenis pakeitėme į safyrus.

Dėžutėje gulėjo segė plaukams. Tamsiai mėlyni safyrai sudarė nuostabią gėlių kompoziciją. Gerklėje užstrigo žodžiai.

- Mama...tėti... nereikėjo...

- Alisa neleido mums padaryti kažko daugiau, - pasakė Renė. – Kai mes tik ką nors pasiūlydavome ji buvo pasirengusi sudraskyti mus į skutelius.

Aš pradėjau isteriškai juoktis. Alisa priėjo ir išsegė segę į plaukus

- Kažkas mėlyno, kažkas seno, - mišlingai tarė Alisa, eidama porą žingsnių atgal. – o tavo suknelė nauja...

Taip, kad laikyk.

Ji kažką man metė ir aš spėjau pagauti. Mano rankoje buvo baltas keliaraištis.

- Jis mano, tad po to teks gražinti.

Aš paraudonavau.

- Štai, patenkinta pasakė Alisa. – Truputėlis spalvų, viskas ko reikia. Tu oficialiai esi nuostabi.

Su pergalinga šypsena ji atsisuko į mano tėvus.

- Renė, tu turi nusileisti žemyn.

- Taip, mama.

Renė mane pabučiavo ir dingo už durų.

- Čarli ar negalėtum tu prigriebti puokštės?

Kai Čarlis išėjo iš kambario, Alisa griebė iš mano rankų keliaraištį ir palindo po mano suknele. Aš vos galėjau kvėpuoti, o kai jos šalta ranka palietė mano šlaunį aš pradėjau drebėti. Ji uždėjo keliaraištį.

Kaip Čarlis grįžo ji jau stovėjo šalia manęs. Jis rankose laikė dvi dideles puokštes. Apelsinmedžio žiedų ir frezijų kvapas sukėlė man lengvą apkvaitimą.

Rozali, geriausia pianistė po Edvardo pradėjo groti Nachelbelo kanoną. Mano kvėpavimas padažnėjo.

- Ramiai Bela, - pasakė Čarlis.

Jis jaudindamasis pažiūrėjo į Alisą.

- Ji atrodo mažumėle ligotai. Manai ji viską ištvėrs?

Čarlio balsas skambėjo kaip rūke, mano kojos tapo lyg iš vatos.

- Jai pavyks.

Ji pasistiebė, kad galėtų pažvelgti man į akis ir pagriebė mane už rankos savo šalta ranka.

- Paimk save į rankas Bela. Edvardas tavęs jau laukia apačioje.

Aš giliai įkvėpiau bandydama nusiraminti.

Muzika palaiptams perėjo į naują melodiją. Čarlis stumtelėjo mane „Bela mes dar galime pasirinkti“. Tai

- Bela? – paklausė Alisa, vis dar įdėmiai žiūrėjo į mane.

- Taip, - vos girdimai tariau aš. Edvardas. Okei.

Aš leidau, kad ji kartu su Čarliu išvestų mane iš vonios, laikydami mane už parankių.

Koridoriuje muzika buvo dar garsesnė. Muzika kilo laiptais aukštyn kartu su neįtikėtinu gėlių aromatu. Aš bandžiau susikaupti ties tuom, kad apačioje manęs laukė Edvardas.

Muzika tapo palengva pažįstama – tai buvo Vagnerio maršas, visur aplink buvo nuostabiausi gėlių žiedai.

- Mano eilė, - skambiu kaip varpelis balsu tarė Alisa, - suskaičiuoki iki penkių ir sek paskui mane.

Ji grandioziškai žengė žemyn, taip įprasta jai. Tuomet aš supratau, kad paimti Alisa vienintelė jaunosios drauge buvo didžiulė klaida. Aš atrodysiu per daug nerangi sekdamas paskui.

Netikėtai fanfarai nutildė muziką. Aš supratau, kad tai man skirtas garsas.

- Tik neleisk man nukristi, tėti, - sušnibždėjau aš. Jis tvirtai laikė mane už parankės.

Laikas žengti pirmą žingsnį, pasakiau pati sau kai pradėjau leisti laiptais žemyn pagal melodingą muziką. Aš neketinau nuleisti akių nuo laiptų iki tol, kol mano kojos nepalies tvirto paviršiaus, nors ir girdėjau šurmuli, kai svečiai pamatė mane. Kraujas plūstelėjo į veidą, aš tikėjau, kad busiu kaip nekalta nuotaka.

Kai aš po kojomis pajutau tvirtą pagrindą aš pažiūrėjau į jį. Sekundei mano žvilgsnį atitraukė nuostabių gėlių girliandos bei baltos atlasinės juostos. Aš atitraukiau žvilgsnį ir pradėjau ieškoti jo minioje. Ir supratau, kad visų svečių akys nukreiptos į mane. O štai ir jis, stovi priešais altorių, kurį puošė dar daugiau gėlių ir juostų.

Aš suspėjau suprasti tik tiek, kad šalia jo stovi Karlailas, o už jo Andželos tėvas. Aš nemačiau nei savo mamos veido, kuri turėjo sėdėti pirmoje eilėje, nei likusių svečių veidų – visi jie palauks. Aš mačiau tik jo

veidą, Edvardo veidą. Jis užėmė visą erdvę, kuri buvo priešais, jis sukretė visą mano pasąmonę ir apvertė viską aukštin kojom. Jo akys degė auksu, tobulas veidas buvo pilnas nenusakomų emocijų, kurias jis jautė tuo metu. Ir tik tada kai jis pagavo mano žvilgsnį, jo veidas nušvito nuostabia šypsena.

Tuomet supratau, kad Čarlio ranka, kuri visą laiką laikė mane buvo vienintelė priežastis neleidusi man bėgti link Edvardo. Maršas buvo per lėtas, tad aš su dideliu nekantrumu tramdžiau savo norą paspartinti savo žingsnį. Ir pagaliau buvau ten. Edvardas ištiesė savo ranką, o Čarlis sekdamas tradicijoms, padėjo mano ranką ant jo rankos. Aš galėjau pajusti užburiantį šaltį jo rankos. Aš buvau namie.

Mūsų priesaikos buvo pačios paprasčiausios, tūkstančiai porų pasaulyje sakė ją prieš mus, bet ne viena pora pasaulyje nebuvo panaši į mus. Mes paprašėme pono Vėberio padaryti tik nedidelį pakeitimą: pakeisti žodžius „, iki kol mirtis jus išskirs“ į „, taip ilgai, kol tęsis mūsų gyvenimas“.

Tuomet, kai kunigas ištare šiuos žodžius mano pasaulyje, kuriame jau ir taip viskas buvo perverstas viskas atsistojo į savo vietas. Aš supratau, kokios niekingos buvo mano baimės, lyg nenorima dovana per gimtadienį. Aš pažiūrėjau į jo žibančias triumfuojančias akis supratau, kad aš irgi laimėjau. Nes daugiau niekas negalėjo pamaišyti būti su juo.

Aš nepastebėjau, kai pradėjau verkti ir verkiau tol, kol aš turėjau ištarti žodžius, kurie turėjo amžiams mus surišti.

- Aš sutinku. – pakankamai tyliai pasakiau aš ir stengiausi kuo dažniau mirksėti, kad greičiau nuriedėtu ašaros.

Kai atėjo jo eilė sakyti, jo žodžiai skambėjos skardžiai ir užtikrintai:

- Aš sutinku. – prisiekdamas atsakė jis.

Ponas Vėberis paskelbė mus vyru ir žmona. Edvardo rankos staiga palietė mano veidą. Aš pro ašarų uždangą bandžiau išžiūrėti į nuostabų veidą, kuris dabar yra tik mano. Jo auksinės akys žiūrėjo taip, tartum ir jis verkė, tai buvo neįmanoma. Jis palenkė galvą link manęs, aš pasistiebiau linkdama link jo, numetus gėlių puokštę ir apkabinau jį per kaklą.

Jis bučiavo mane švelniai, mylinčiai. Aš pamiršau apie viską – žmones, vietą, laiką, priežastį dėl kurios mes visi čia susirinkom. Svarbu buvo tik tai, kad jis mane mylėjo, geidė manės ir aš priklausiau jam.

Jis pradėjo mane bučiuoti ir turėjo nustoti. Aš išikabinau į jį ignoruodama kikenimus už nugaros. Galų gale jis atsitraukė mano veidą nuo savojo taip greitai, kad net nežvilgtelėjo į mane. Jo šypsena greičiau priminė pergalingą šypsnį.

Visi susirinkę pradėjo ploti. Jis atsuko veidą ir kūną, kad visi susirinkę matytų mane. Mano mamos rankos buvo pirmas dalykas, kurį aš pajaučiau. Jos ašaros ir laimingas veidas buvo tai ką aš pamačiau pirmiausia, atitraukusi savo žvilgsnį nuo Edvardo. Toliau visi likusieji sveikino mane, tačiau aš buvau susikoncentravusi į Edvardo ranką, kuri laikė mano ranką. Aš tik skyriau minkštus ir šiltus apkabimus žmonių, ir kitus šaltus apsikabimus mano naujosios šeimos.

Tik vienintelis deginantis apkabinimas kurį aš iškart atpažinau., tai buvo Setas, kuris laikėsi drašiai apsuptas vampyrų, jis buvo vietoj mano geriausio draugo – vilkolakio.

4 skyrius

Gestas

Patvirtinant nepriekaištingą Alisa vestuvių planą, palaipsniui ceremonija palengva persiliejo į vestuvinių vakarėlių.

Virš upės pradėjo ryškėti sutemos; pati ceremonija truko panašiai kaip aš ir maniau, saulė kaip tik buvo pasislėpusi už debesų. Kol Edvardas vedė mane pro stiklines duris namo gale, ant medžių mirgėjo liepsnelės ir nuo jų švietė šviesios gėlės. Iš tūkstančių gėlių buvo padarytas dieviško grožio pavėsinė su šoku aikštele, kuri buvo tarp senų kedrų.

Viskas aprimo ir nurimo kai mus apgaubė malonus rugpjūčio vakaras. Po mirguliuojančiais žiburėliais susirinko nedidelė žmonių grupelė, kuri ir vėl mus sveikino, su kuriais mes ką tik glėbesčiavomės. Atėjo laikas papplepti ir pajuokauti.

- Sveikinu jus draugai, - pasakė Setas lenkdamas galvą kad neužkabintų gėlių girliandų. Jo motina stovėjo netoliese ir su įtarimu žiūrėjo į svečius. Jos veidas buvo senas ir liesas, jos veidą paryškindavo trumpų plaukų kirpimas, tokie patys trumpi plaukai kaip pas jos dukrą Lėja, aš pagalvojau, kad ji nusikirpo, kad taip padėtų ir palaikytų ją. Bilis Blekas buvo priešais Setas, bet jis nebuvo toks ištempęs kaip Sju.

Kai aš žiūrėjau į Džeikobo tėvą, man visad atrodydavo, kad matau du skirtingus žmones. Vienas – tai senis sėdintis invalido vėžimėlyje, su raukšlėtu veidu ir su praretintą šypsena. Ir antras – tiesioginis palikuonis iš galingųjų giminės, magišku vadu, toks jis buvo nuo gimimo. Nors jo tiesiogiai magija ir nepalietė, bet jis buvo dalis jėgos ir legendų. Visa tai buvo jame. Jėga perėjo sūnui, magijos paveldėtojui, o jis nususuko nuo jos. Tuomet Semui teko tapti didžiuoju vadu...

Nors aplinkiniai ir pati atmosfera buvo neįprasta, bet jis jautėsi patogiai. Jo juodos akys vis labiau žibėjo, lyg jis būtų sužinojęs gerą naujieną. Mane nustebino jo susitvardymas. Turbūt Bilio akimis mano vestuvės tai blogiausia kas galėjo nutikti jo geriausio draugo dukrai. Aš žinojau, kad jam sunku sulaikyti savo jausmus, nes ceremonija metė iššūkį senam susitarimui tarp Kalenų ir Kvileutų. Jų draudimas Kalenamams žmones paversti vampyrus. Vilkai jautė, kad greitu laiku susitarimas bus pažeistas, bet Kalenai dar nežinojo kaip jie į tai sureaguos. Iki aljanso tai būtų reiškia karą. Galbūt buvo galimybė tam tikroms išimtimis, kai jie geriau vieni kitus pažino?

Lyg atsakymui į mano mintis, Setas pasilenkė, kad galėtų apkabinti Edvardą. Laisva ranka Edvardas mane apkabino.

Aš pamačiau kaip Sju mažumėle susiraukė.

- Aš džiaugiuosi, kad pas tave viskas išsprendė mano drauge, - pasakė Setas. – Aš džiaugiuosi už tave.
- Ačiū Setai. tavo žodžiai daug ką reiškia man. – Edvardas atitolo nuo Seto ir pažiūrėjo į Sju su Bili. - Ir jums taip pat ačiū. Už tai, kad leidote Setui ateiti. Už tai, kad šiandien palaikėte Belą.
- Nereikia padėkų, - tarė savo giliu balsu Bilis ir aš nusistebėjau kiek optimizmo buvo balse. Galbūt kažkas svarbesnio laukė ateityje.

Pradėjo rinktis eilė, tad Setas pamojavo mums atsisveikinant ir nuvežė Bilį link vaišių. Sju laikėsi už jų abiejų.

Sekantys mus sveikino Andžela su jos šeima ir Benu, už jų stovėjo Džesika ir Maikas, - jie mano nustebimui laikėsi už rankų. Aš negirdėjau, kad jie vėl susiėjo. Tai gerai.

Už mano draugų stovėjo mano naujieji giminaičiai – Denalio klanas. Kai pirma vampyrė, su rusvais plaukais, tai buvo Tania, - apkabino mane, aš net nustojau kvėpuoti. Šalia jos stovėjo dar trys vampyrai su savo auksinėmis akimis jie be jokių skrupulų spoksojo į mane iš smalsumo. Vienos moters plaukai buvo ilgi ir labai šviesūs. Kitu vampyrai šalia jos, buvo vyras ir moteris, jie buvo juodaplaukiai su kreminiu atspalviu ant jų pabalusių veidų.

Ir jie visi buvo tokie nuostabūs, kad man net susuko pilvą.

Tania niekaip neatlipo nuo Edvardo.

Achh Edvardai, - pasakė ji. –Man taip tavęs trūko.

Edvardas nusijuokė ir vikriai išsisuko iš jos glėbio, padėjo jai ranką ant peties ir žengė atgal, lyg norėdamas geriau ją apžiūrėti.

- Tiek daug laiko praėjo Tania. Tu gerai atro dai.
- Tu taip pat.
- Leisk tave pristatyti savo žmonai. Edvardas pirmą kartą ištarė šį žodį po to kai mes oficialiai susituokėm. Rodėsi, kad jis tuoj susprogs nuo jį perpildančio pasitenkinimo, kai ištarė šį žodį. Atsakymo nesulaukėm, bet visas Denalio klanas nusijuokė

- Tania tai mano Bela

Kaip ir mano baisiausiuose košmaruose Tania buvo nuostabi nuo iki. Ji pažiūrėjo į mane įdėmiai daugiau nei dera ir po to paėmė mano ranką.

- Sveika atvykusi į šeimą, Bela. – mažumėlė liūdnai pasakė ji. – Mes laikome save Karlailų šeimos dalim ir aš prašau atleidimo už tai, kai ne per seniausiai pasielgėme ne taip kaip dera giminėms. Tu gali mums atleisti?

- Žinoma. – užlaikiusi kvėpavimą atsakiau aš. – Kaip gerai, kad mes susipažinome.
- Dabar visi Kalenai turi porą. Keite, galbūt atėjo ir mūsų laikas? - ji nusijuokė blondinei.
- Pasvajok, - išpūtusi auksines akis pasakė Keitė.

Ji paėmė ano ranką iš Tanios rankos ir ją suspaudė.

- Sveikinu tave Bela.

Juodaplaukė moteris padėjo savo ranką ant mūsų rankų.

- Aš Karmen, o tai Elizaras. Mes taip džiaugėmės pagaliau su tavim susipažinę.
- Ir aš, - užsikirtinėdama pasakiau aš.

Tania mete žvilgsnį į žmones stovinčius už jų, tai buvo Čarlio pavaduotojas, Markas su žmona. Jie išpūtė akis žiūrėjo į Denalių klaną.

- Vėliau mes susipažinsime geriau. Mes turėsime begalės laiko tam. – nueidama su visa šeima nusijuokė Tania.

Toliau viskas buvo pagal tradicijas. Aš buvau apakinta blyksnių, kai mes pjaustėme neapsakomo dydžio tortą, kuris mano manymu buvo per didelis mano svečių draugijai. Mes paeiliui ištepėme vienas kito veidą. Aš su nuostaba žiūrėjau kaip Edvardas susidoroja su savo kašniu. Aš su neįtikėtinu man taiklumu numečiau savo puokštę tiesiai Andželai į rankas. Emetas ir Džasperas mirė iš juoko, kai aš raudonavau kai Edvardas dantimis ir labai atsargiai traukė skolintą keliaraištį man nuo kojos, kuri aš per skubėjimą nutempiau iki pat čiurnos. Greitai mirktelėjęs man, jis jį metė Maikui Niutonui į rankas.

Kai suskambėjo muzika, Edvardas prispaudė mane prie savęs ir mes kaip numatyta tradicijose pradėjome šokti pirmąjį šokį. Nepaisant mano baimės šokti, ypač kai šokį visi stebi, - buvau laiminga, kad Edvardas laikė mane savo glėbyje. Jis viską darė pats, o aš buvau laiminga sukdamasi po žibančiomis liepsnelėmis.

- Džiaugiesi švente ponio Kalen? – prašnabždėjo jis man į ausį.

Aš pradėjau juoktis.

- Man reikia šiek tiek laiko, kad priprasčiau.

- Mes turime šiek tiek, - priminė jis man, vis šokdamas jį pasilenkė link manęs ir pabučiavo mane. Staigiai pradėjo šviesti fotoaparatus blykstės.

Pradėjo groti kitą dainą ir Čarlis padaužė per petį.

Šokti su Čarliu nebuvo taip lengva. Čia mes abu buvome panašūs, jis ne ką geriau šoko nei aš, todėl mes lengvai lingavome iš šono link šono, šokdami mažame plote. Edvardas ir Esmė sukosi šalia mūsų kaip Aster ir Džindžer Rodžersai.

- Aš liūdėsiu kai tavęs nebus namie Bela. Aš jau jaučiuosi vienišas.

Man užspaudė gerklę ir aš viską bandžiau paversti juokais:

- Aš jaučiu neapsakomą graužatį už tai, kad tau teks pačiam gamintis sau maistą. – tai panašu į nusikaltimą.

Tu turi teisę dėl to mane areštuoti.

Jis nusišypsojo.

- Manau su maisto ruošimu aš susitvarkysiu. Tiesiog skambink man kai tik galėsi.

- Pažadu.

Rodos aš jau šokau su visais. Taip gera buvo matyti visus mano draugus, tačiau labiau už viską aš norėjau būti su Edvardu. Aš buvau laiminga kai jis mane perėmė iš kito šokėjo praėjus vos kelioms sekundėms.

- Tu iki dabar vis dar „nemyli“ Maiklo? - pastebėjau aš, po to kai Edvardas paprašė perleisti mane pašokti.

- Todėl kad girdžiu jo mintis. Lai džiaugiasi, kad aš jo išvis neišmečiau. Ar ko baisnesnio nepadariau.

- Nu jo, būtent.

- Tu save šiandien veidrodyje matei?

- Hmmm. Rodos nemačiau. O kas?

- Vadinasi, tu nesupranti kaip nuostabiai tu šiandien vakare atrodei. Todėl aišku, kodėl Maikui kyla tokios mintis apie ištėkėjusią moterį. Tai mane nuliūdino, kad Alisa neprivertė tavęs pažiūrėti į veidrodį.

- Tu toks padlaižys.

Jis atsiduso. Atsuko mane į stiklinę namo sieną. Ilgoje stiklinėje sienoje visai kaip veidrodyje buvo matyti beveik visas pobūvis. Edvardas parodė į porą stiklinėje sienoje, kurie stovėjo priešais mus.

- Padlaižiauju? Taip?

Aš lėtai pažiūrėjau į Edvardo atspindį - neįtikėtino grožio jo veido kopija ir tamsiaplaukė gražuolė šalia jo. Jos odos spalva – pienas ir rožės, didžiulės spindinčios akys buvo apipavidalintos ilgomis tankiomis blakstienomis. Siaura, figūra paryškinanti žerinti suknelė palaiapsniui perėjo į šleifą, visai kaip apverstas kalijos žiedas. Suknelė buvo pasiūta taip profesionaliai, kad panelė atrodė gracinga ir elegantiška, na bent ši momentą kai ji nejudėjo.

Prieš man sumirksint ir priverčiau gražuolę sujudėti, Edvardas staigiai įsitempė ir pasisuko į kitą pusę, lyg kas jį būtų pašaukęs vardu.

- O . – tarė jis. Akimirkai jis suraukė antakius ir vėl juos atpalaidavo. Netikėtai jo veide atsirado šypsena.

- Kas nutiko? – paklausiau aš.

- Netikėta vestuvinė dovana.

- Kas?

Jis nieko neatsakė tik toliau sukommės šokyje ir jis suko mane į kitą pusę šokių aikštelėje, toliau nuo svečių ir šviesos, į gilią tamsią naktį. Jis nenustojė kol mes neatsidūrėme už seno kedro. Po to Edvardas pažiūrėjo tiesiai į tamsą.

- Ačiū. – pasakė Edvardas į tamsą. Tai labai... malonu iš tavo pusės.

- Paslaugumas – mano antrasis vardas, - iš tamsos tarė pažįstamas kimus balsas. – Galima jus pertraukti?

Aš prisiliečiau prie kaklo ir jei ne Edvardas bučiau nualpus.

- Džeikobai. – ištariau aš. Kai tik vėl galėjau kvėpuoti. – Džeikobai.

- Sveika Bela.

Aš ėjau pagal balso skambesį. Edvardas mane lydėjo tamsoje kol kitos stiprios rankos neperėmė manęs. Karštis nuo Džeikobo tiesiog degino mane net per atlasinę suknelę, kai jis priglaudė mane prie savęs. Jis nesistengė šokti, jis tiesiog apkabino mane, o aš įsitvėriau jam į krūtinę. Jis pasilenkė ir savo skruostu prisilietė prie mano galvos.

- Rozali neatleis man jei aš oficialiai nepakviesiu jos šokiui – tarė Edvardas ir aš supratau, kad jis mus palieka. Tai buvo jo dovana, - šis momentas su Džeikobu.

- O Džeikobai, - aš verkiau ir nieko daugiau nemačiau per ašaras. – Ačiū.

- Baik verkti Bela. Tu sugadinsi savo suknelę. Tai vis tik aš.

- Tai tu? Džeikai. Dabar viskas nuostabu.

Jis suprunkštė.

- Taip. – laikas pradėti švęsti. Pagaliau atėjo mano vairuotojas.

- Dabar čia susirinko visi, kuriuos aš myliu.

Aš pajutau kaip jis lūpomis prisilietė prie mano plaukų.

- Atleisk, kad pavėlavau mieloji.

-Aš tokia laiminga, kad tu atėjai.

- Taip ir buvo sumanyta.

Aš pažvelgiau į svečius, bet šokančių būryje nemačiau ką tik čia buvusio Džeikobo tėvo. Nežinau ar jis dar buvo čia likęs.

- Bilis žino, kad tu čia? – Kai tik aš tai ištariau supratau, kad jis turėjo žinoti, tai viską paaiškina. Paaškina kodėl jis šiandien buvo toks ramus.

- Aš esu tikras, kad Setas jam papasakojo. Užeisiu pas jį... po vakarėlio.

- Jis bus toks laimingas, kad tu grįžai.

Džeikobas šiek tiek nutolo ir išsitiesė. Vieną ranką jis man padėjo ant liemens, kita ranka paėmė mano dešiniąją ranką. Jis pridėjo mūsų rankas jam prie krūtinės ir aš pajutau kaip po mano pirštais plakė jo širdis ir supratau, kad mano ranką jis ten padėjo specialiai.

- Aš nežinau ar galėsiu su tavim šokti daugiau kai vieną šoki, - jis patempė ir apuko mane nors tai visai neatitiko muzikos ritmo. Aš stengiausi viską padaryti kuo geriau.

Mes judėjome pagal jo širdies ritmą po mano ranka.

- Aš džiaugiuosi, kad atėjau – tarė Džeikobas. – Aš negalvojo, kad ateisiu. Gerai, kad pamačiau tave... paskutinį kartą. Tai visai ne taip liūdna kaip aš tikėjausi.

- Aš nenoriu, kad tu liūdėtum.

- Aš žinau. Ir šiandien aš atėjau čia ne tam, kad tu jaustumėisi kalta.

- Ne, aš laiminga, kad tu atėjai. Tai pati geriausia tavo dovana.

Jis nusijuokė.

- Tai gerai, nes aš neturėjau laiko užbėgti į normalią parduotuvę ir nupirkti tau dovana

Pagaliau mano akys priprato prie tamsos ir mano akys galėjo išžiūrėti jo veidą, jo veidas buvo kur kas aukščiau nei aš įsivaizdavau. Nejau jis vis dar auga? dabar jo ūgis virš dviejų metrų. Kaip gera praėjus tiek laiko pamatyti pažįstamą veidą – gilios akys su be proto ilgomis blakstienomis, švytinčiais dantimis, putlios kažką pasiruošusios sakyti lūpos. Jo akys buvo įtemptos. Pastebėjau, kad šįvakar jis elgiasi itin atsargiai. Jis norėjo mane padaryti laiminga ir slėpė kiek pastangų visa tai jam kainavo.

Ir kuo aš galėjau užsitarnauti tokio draugo kaip Džeikobas?

- Kada tu nusprendei grįžti?

- Sąmoningai ar ne?- jis giliai įkvėpė prieš sugalvojant atsakymą į mano klausimą. – Tiesą pasakius nežinau. Manau pastaruoju metu viskas kryo šia linkme, galbūt aš čia ir išsiruošiau. Bet iki šiandienos ryto aš to nesupratau, o po to pradėjau lėkti kiek jėgos leidžia. Nežinau ar suspėsiu laiku. – Jis nusijuokė. – Nepatikėsi kaip keista vaikščioti ant dviejų kojų. Ir drabužiai. O stebėtina, kad visa tai atrodo keista. Aš to nesitikėjau. Aš visai atpratau nuo visų šių žmogiškų dalykelių.

Mes toliau sukomės.

- Vis dėlto būtų buvę neįtikėtinai apmaudu nepamatyti tavęs tokios. Vaizdas vertas šios ilgos kelionės. Tu atrodai neįtikėtinai Bela. Tokia graži.

- Alisa šiandien sugaišo daugybę laiko su manimi. Ir tamsa padeda.

- Juk žinai, kad man dar netamsu.

- Tiksliai. – Vilkolakių jautrumas. Taip lengva buvo pamiršti, kad jis vilkolakis, nes jis atrodė toks žmogiškas. Būtent dabar.

- Tu nusikirpai? – paklausiau aš.

- Taip. Nes taip paprasčiau. Nusprendžiau pasinaudoti tuo, kad turiu rankas.
- Atrodai gerai, - pasakiau aš.

Jis suniurnėjo.

- Žinoma. Aš pats save nukirpau senomis surūdijusiomis virtuvinėmis žirkklėmis. – jis plačiai nusišypsojo, bet netikėtai jo šypsena kažkur dingo ir jis surimtėjo. – Tu laiminga Bela?

- Taip.
- Okei. –Aš pajutau kaip jis pajudino pečius. – Turbūt tai svarbiausia.
- Kaip tu pats Džeikai? Tik tiesą.
- Su manim viskas gerai, Bela. Tikrai. Dėl manęs tau nereikia pergyventi.

Gali nustoti kamantinėti Setą.

- Aš nekankinu Seto dėl tavęs, man patinka su juo bendrauti.
- Jis geras mažylis. Geresnis nei kai kurie. Aš tau tiesą sakau, jei galėčiau atsilaikyti prieš balsus galvoje, būti vilkolakiu būtų nerealu.

Aš nusijuokiau nuo to, kaip visa tai nuskambėjo.

- Na jo. Aš irgi negaliu užčiaupti savo balso.
- Tavo atveju tai reikštų išprotėjimą. Bet aš ir taip žinau, kad tu išprotėjusi. – paerzino jis.
- Ačiū.
- Beprotybė turbūt paprasčiau nei girdėti visos gaujos mintis. Jų balsai primena man auklių pamokymus.
- Ką?
- Setas čia, ir dar kai kas. Galvoju dėl viso pikto.
- Kokiu atveju?

Na tuo atveju jei aš nesusitvardysiu ar kažkas panašaus. Jei aš nuspręsiu sugadinti šventę. – Jis nusišypsojo plačia šypsena, atrodo ši idėja itin linksmino jį. – Bet aš atėjau čia ne dėl to, kad sugadinčiau tau šventę. Aš čia, kad.... – jis nutilo.

- Padaryti ją idealia.
- Didelis tikslas.
- Gerai, kad tu toks aukštas.

Jis susiraukė nuo mano pikto pokšto ir atsiduso.

- Aš čia, nes tu mano draugė. Vis dar geriausias tavo draugas.
- Semui reiktų daugiau tavimi pasitikėti.
- O gal čia aš per daug jautrus. Gal jis ir taip būtų atėjęs čia, kad prižiūrėtų Setą. Čia labai daug vampyrų, bet Setas į tai reaguoja ne adekvačiai.
- Setas žino, kad jam negresia joks pavojus. Jis supranta Kalenus geriau nei Semas.
- Žinoma, žinoma. – pritardamas tarė Džeikobas, kas mes toliau nesiginčytumėme.

Keista buvo matyti, kad jis toks diplomatiškas.

- Dėl balsų, - pasakiau aš. – Norėtuši man viską padaryti geriau ir daug ką ištaisyti.
- Ne taip viskas ir blogai. Tiesiog tik nedidelis nusivylimas.
- Tu.. laimingas?
- Beveik. Bet man pakanka. Šiandien žvaigždė –tu.

Jis sukikeno.

- Ginčijamės tu dėl to tiesiog devintame danguje. Viso dėmesio centre.
- Taip. Negaliu atsidžiaugti dėmesiu.

Jis nusijuokė ir pažiūrėjo virš mano galvos. Jis stebėjo visą aplinkinį šurmulį. Aš žiūrėjau kartu su juo. Viskas buvo toli nuo mūsų tamsios tylios vietos. Rodos, kad mes žiūrėjome į stiklinį burbulą kur siautėjo balta pūga.

- Iš jų to neatimsi. – pasakė jis. Jie žino kaip organizuoti vakarėlius.
- Alisa – tai gamtos stichija, kurios neįmanoma sustabdyti.

Jis atsiduso.

- Baigėsi daina. Kaip manai ar man bus leista sušokti dar vieną šoki? Ar aš prašau per daug?

Aš stipriau suspaudžiau jo rankas.

- Tu gali šokti su manim kiek panorėjęs.

Jis pradėjo juoktis.

- Tai bus linksma. Turbūt dviejų bus užtektinai. Ne noriu, kad atsirastų apkalbos.

Mes toliau sukomės.

- Galvoji dabar bus lengviau ištarti „Sudie“? – sumurmėjo jis.

Aš bandžiau nuryti užstrigusį gumulą gerklėje, bet man sunkiai sekėsi.

Džeikobas pažiūrėjo į mane ir susiraukė. Jis pravedė pirštais per mano skruostus nuvalydamas ašaras.

- Verkti turi ne tu Bela.
- Vis verkia vestuvėse – atsakiau aš.
- Bet tu to nori?
- Taip.
- Tuomet nusišypsok.

Aš pasistengiau, bet jis nusijuokė pamatęs mano grimasą.

- Aš noriu tave prisiminti tokia. Apsimesiu kad...
- Ką? Kad aš numiriau?

Jis sukando dantis. Jis kovojo su manim, savo pasirodymu jis norėjo suteikti man dovaną, o ne teisti mane. Galėjau atspėti ką jis norėjo pasakyti.

- Ne, - galiausiai pasakė jis. –Bet aš matysiu tave tokią. Rožiniai skuostai. Plakanti širdis. Dvi kairės kojos. Visą tave.

Aš specialiai iš visų jėgų atsistojau jam ant kojų.

Jis nusišypsojo.

- Štai mano mergaitė.

Jis norėjo pasakyti vis dar, bet privertė save nutilti. Vėl jis tvardėsi, sukando dantis, kad nepasakytų žodžių, kurių nereikėjo.

Mano santykiai su Džeikobu buvo tokie paprasti. Tokie natūralūs kaip kvėpavimas. Bet po to kai Edvardas grįžo į mano gyvenimą jie pasidarė įtempti. Pagal Džeikobą mano pasirinkimas buvo baisnis už mirtį arba buvo panašus į ją.

- Kas nutiko Džeikobai? Tiesiog pasakyk. Tu gali man pasakyti viską ką nori.
- Aš.. Neturiu ką tau pasakyti.
- Ohhh prašau. Sakyk.
- Tai tiesa. Tai ne.. ne klausimas. Aš noriu, kad tu man kai ką pasakytum.
- Klausk.

Akimirką jis kaupėsi kol išdrįso paklausti:

- Aš neturiu. Tai ne svarbu. Tiesiog nesveikas smalsumas.

Aš supratau apie ką jis klausė, nes aš per gerai jį pažinojau.

- Ne šiandien Džeikobai, - atsakiau aš.

Džeikobas daugiau nei Edvardas pergyveno dėl mano buvimo žmogumi. Jis lyg brangenybę vertino kiekvieną mano širdies dūžį, žinodamas kad jie yra suskaičiuoti.

- O , - tarė jis stengdamasis nuslėpti savo džiugesį. – O ...

Pradėjo groti trečia daina, bet jis to nepastebėjo.

- Kada? - sušnibždėjo jis.
- Tiksliai nežinau. Gal po savaitės, gal po dviejų.

Jo balsas pasikeitė, pasidarė užslėptas:

- O kodėl lauki?
- Aš tiesiog nenoriu praleisti savo medaus mėnesio raitydamasi iš skausmo.
- O kaip tu nori jį praleisti? Žaisti šaškėm? Chahaha
- Labai juokinga.

- Na juokauju aš Bela. Bet tiesą sakant nematau prasmės. Tu juk negali praleisti tikro medaus mėnesio su savo vampyru, tai kam apsimitinėti? Vadink daiktus savo vardais. Tu jau antra kartą atidėlioji. Nors tai gerai. – Pasakė jis staiga surimtėjęs. – Čia nėra ko gėdintis.

- Aš nieko neatidėlioju. – atsakiau aš. O taip aš galiu praleisti patį tikriausiąjį medau mėnesį. Aš galiu viską daryti ko noriu. Nustok kištis į mano reikalus.

Jis staiga sustabdė mūsų lėta sukimaši. Aš pagalvojau, kad jis pastebėjo jog baigėsi daina, o aš vis galvojau kaip užglaistyti mūsų mažą barnį, prieš jam atsiveikinant. Mes neturime išsiskirti tokia nata.

Ir jo akys prasiplėtė ir jose aš pamačiau neapsakomą išgaštį.

Ką? – iškvėpė jis? – Ką tu pasakei?

- Tu apie ką? Džeikobai? Kas ne taip?

- Ką tu turi omenyje? Praleisti medaus mėnesį iš tikro? Būdama žmogumi? Tu juokauji? Tai žiaurus pokštas, Bela.

Mūsų žvilgsniai susitiko.

- Aš pasakiau tau Džeikobai, nesikišk. Tai visai ne tavo reikalas. Aš neprivalau... mes net neturime apie tai kalbėti. Tai asmeniška...

Jos didžiulės rankos taip apėmė mano pečius, kad jo pirštai įsmigo į mano odą.

- Oi Džeikai, paleisk.

Jis mane papurtė.

- Bela. Tu netekai proto? Tu juk negali būti tokia kvailė. Pasakyk, kad tu pajuokavai.

Jis dar kartą papurtė mane. Jo akmeninės rankos drebėjo, o jo pirštai vis giliau smigo į mano odą.

- Džeikai, sustok.

Staiga tamsa aplink mus prisipildė.

- Patrauk nuo jos savo rankas. — Edvardo balsas buvo šaltas kaip ledas ir pjovė lyg ašmenys.

Už Džeikobo nugaros pasigirdo du čeižus balsai.

- Džeikai, broliuk pasitrauk, - išgirdau jį įkalbinėjanti Setą. — Tu pats ne savas, bet jo pamišusios akys vis dar žiūrėjo į mane

- Tu darai jai skauda, - sušnibždėjo Setas. —Paleisk ją.

- Tuo pat. — suurzgė Edvardas.

Džeikobo rankos paleido mane ir į suspaustas vietas plūstelėjo kraujas. Aš net nepajutau, kaip karštas rankas pakeitė šaltos rankos, staiga oras sušvilpė už manęs.

Aš mirktelėjau ir pastebėjau, kad stoviu keletą metrų nuo tos vietos kur ką tik buvau. Prieš mane stovėjo ištempęs Edvardas. Tarp jo ir Džeikobo stovėjo du gigantiški vilkolakiai, bet jie man nepasirodė agresyviai nusiteikę. Atrodė, kad jie nori išvengti muštynių.

Ir Setas — penkiolikmetis berniukas savo rankomis apglėbė Džeikobą gilyn į mišką. Jei Džeikobas taip greit pasikeis prie Seto.

- Na gi Džeikai, einam..

- Semas tau padės. Jis išėjo.

- Edvardai man taip gaila. Aš tokai kvailė...

- Tu nieko blogo nepadarei.

- Aš tokia plepė. Kodėl man tiesiog? Aš neturėjau to leisti. ir apie ką aš tik galvojau?

- Nepergyvenk, - jis palietė mano veidą. — Mums reikia grįžti pas svečius, kol mūsų niekas nepasigedo.

Aš papurčiau galvą, bandydama atsigauti. Prieš kas nors tai pastebės? Nejau kas nors tai galėjo praleisti?

Po to kai aš viską viską apgalvojau, mūsų konfliktas kuri man atrodė tikra katastrofa, vyko tamsioje, labai tyliai ir greitai.

- Duok man kelias minutėlę- paprašiau aš. Viduje mane buvo chaosas iš panikos ir liūdesio. Bet visa tai buvo nesvarbu, svarbiausia dabar buvo atrodyti puikiai, kad niekas nieko neįtartų. Aš žinojau kad nuo dabar teks išmukti gerai atlikti savo vaidmenį.

- Mano suknelė.

- Tu atrodai nuostabiai. Nė vienas plaukelis neišsidraikė.

Aš porą kartų giliai įkvėpiau.

- Okei, einam.

Jis mane apkabino ir nuvedė į šviesą. Kai mes ėjom po mirgančiom lempučių jis mane nuvedė į šokių aikštelę. Mes susimaišėm tarp kitų šokančių, lyg mūsų šiokio niekas nebuvo nutraukęs.

Aš žiūrėjau į šalis ieškodama gal kas buvo išsigandęs. Tik keli išblyškę veidai, tačiau jie kuo puikiausiai slėpė savo nerimą. Džasperas ir Emetas stovėjo netoli nuo šokių aikštelės ir aš buvau įsitikinusi, kad jie buvo netoliese kaip prasidėjo konfliktas.

-Tu...

- Aš tvarkoje. — pasakiau aš. — Nesitiki, kad aš tai padariau. Kas su manimi ne taip?

- Su tavimi viskas tvarkoje.

Aš buvau tokia laiminga matydama čia Džeikobą. Ir aš žinau kaip jis aukojasi atvykdamas čia. Bet po to aš viską sugadinau, jo dovaną paverčiau į katastrofą. Mane reikia izoliuoti, kad šįvakar daugiau nieko nesugadinčiau. Aš visa tai padėsiu į šalį, užrakinsiu mažoje dėžutėje ir vėliau viską išsiaiškinsiu. Aš turėsiu begalės laiko, kad viską suprasčiau, bet vis tiek negalėsiu nieko pakeisti.

- Viskas pasibaigė, - pasakiau aš. — Gal geriau šiandien daugiau to neprisiminkime. Aš tikėjau, kad Edvardas greit sutiks, bet jis tylėjo.

- Edvardai?

Jis užmerkė akis ir savo kaktą prispaudė prie mano kaktos.

- Džeikobas buvo teisus. — prašnibždėjo jis. — Ir apie ką aš galvojau?

- Jis ne teisus. — Aš stengiausi, kad draugai nepastebėtų mano veido išraiškos pasikeitimų.

- Džeikobas per daug viską sureikšmina ir dėl to negalėjo blaiviai kalbėti.

Jis kažką tylėjai murmėjo, kažką panašaus į:

- .. reikėjo jam leisti mane užmušti už tokias mintis.

- Liaukis, - įpykusi sušukau aš. Apglėbiau jo veidą savo rankomis ir laukiau kol jis atsimerks. – Tu ir aš. Tik tai yra svarbu. Dabar tau leista galvoti tik apie tai. Tu mane girdi?

- Taip, - atsiduso jis.

- Pamiršk, kad buvo atėjęs Džeikobas. – Aš pajėgsiu tai padaryti ir padarysiu. – Dėl manęs. Pažadėk, kad tu pamirši visą tai.

Jis kurį tais laiką žiūrėjo į mane kol atsakė:

- Aš pažadu.

- Ačiū. Edvardai aš nebijau.

- Aš bijau, - prašnibždėjo jis.

-Nereikia, - aš giliai atsidusau ir nusišypsojau. – Beje, aš tave myliu.

Jis palengva nusišypsojo man atsakydamas. – Dėl to mes čia.

- Tu monopolizavai nuotaką, - pasakė Emetas, pasirodęs iš už Edvardo pečių. – Leisk pašokti su mano mažąja sesute. Gal tai mano paskutinė galimybė priversti ją parausti.

Jis garsiai nusikvatojo lyg jo nebūtų paveikusi nutikęs įvykis, jis visad būdavo nerūpestingas.

Pasirodė, kad dar buvo daugybė žmonių su kuriais aš dar nešokau ir aš gavau galimybę pasilinksinti ir užsimiršti. Kai Edvardas vėl perėmė mane šokiui dėžutė su prisiminimais apie Džeikobą buvo gerai užrakintos ir saugios. Kai jis mane apkabino aš supratau, kad viską mano gyvenime šįvakar grįžo į savo vietas. Aš nusišypsojau ir padėjau savo galvą jam ant krūtinės. Jis stipriau priglaudė mane prie savęs.

-Prie šito galima priprasti, - pasakiau aš.

- Tik nesakyk man, kad nugalėjai savo šokių baimę?

- Su tavim šokiai ne tokie jau ir blogi. Bet aš turėjau omeny, - aš prie jo prisispaudžiau dar smarkiau, - Niekada nepaleisti manęs.

-Niekados, - pažadėjo jis ir pasilenkė, kad mane pabučiuotų. Tai buvo tikras bučinys- tikras, lėtai įgaunantis pagreitį.

Aš vos neužsimiršau kur esu, kai išgirdau Alisa balsą:

-Bela. Laikas

Aš mažumėle susierzinau, kad mano naujoji sesuo mane blaško. Edvardas ją ignoravo, jo lūpos mane bučiavo dar aistringiau. Mano širdis pradėjo plakti dar stipriau ir mano rankos išsikabino į jo marmurinį kaklą.

- Jūs norite nespėti į lėktuvą? - tvirtindamas pareiškė Alisa, visai šalia manęs. – Aš esu tikra, kad jūs turėsite nuostabų medaus mėnesį. – sukursite laužą aerouoste ir lauksite sekančio reiso.

Edvardas vos vos atsisuko į ją ir prakalbo:

- Eik sau Alisa, - ir jis vėl grįžo atgal prie manęs.

-Bela, tu nori su šia suknele skristi?

Aš beveik nekreipiau į ją dėmesio. Šiuo momentu man viskas buvo nesvarbu.

Alisa beveik suriko:

-Edvardai aš papasakosiu jai kur jūs skrendate. Tikrai papasakosiu.

Jis tarsi užmirė. Jis atsiskyrė nuo manęs ir krauju pasrūvusiomis akimis pažiūrėjo į ją.

- Tu tokia smulki, bet erzini kaip....

- Aš išrinkau nuostabią suknelę ne tam, kad ją išmesčiau.- atkirto ji ir paėmė mane už rankos. – Einam su manim Bela.

Ji tempė mane paskui, o aš atsistojau ant pirštų galiukų, kad dar kartą galėčiau jį pabučiuoti. Aplink mus pasigirdo keletas kikenimų. Aš pasidaviau ir leidau jai mane nuvesti į tuščią namą.

Jis atrodė susierzinusi.

- Atleisk Alisa, - atsiprašiau aš.

- Aš tavęs nekaltinu Bela, - atsiduso ji. – Rodos tu nieko negali su savimi padaryti.

Aš sukikenu nuo jos nelaimingos veido išraiškos ,o ji dar labiau susiraukė.

-Ačiū tau Alisa. Nuostabesnių vestuvių pas nieką niekad nebuvo – nuoširdžiai pasakiau aš. – Viskas buvo būtent taip kaip reikėjo. – Tu geriausia, protingiausia, labiausiai apdovanota sesuo visame pasaulyje.

Po tokių žodžių ji suminkštėjo ir pradėjo švytėti.

- Aš džiaugiuosi, kad tau patiko.

Renė ir Esmė laukė viršuje. Visos trys jos padėjo man nusirengti vestuvinę suknelę ir aprenge vakariniu komplektu nuo Alisos. Aš buvau dėkinga, kad mano plaukus buvo lengva išleisti ir tai išgelbėjo mane nuo kankinančio šukavimo. Mama verkė nesustodama.

- Aš paskambinsiu tau kai žinosiu kur važiuoji, - pažadėjau aš, apkabindama ją atsisveikinimui. Aš žinojau, kad medaus mėnesio paslaptis veda ją iš proto. Mama nekenė paslapčių, išskyrus tuos atvejus, kai pati būdavo prie to prisidėjus.

- Aš pasakysiu tau kai tik ji išskris, - aplenkė mane Alisa, patenkinta nusišypsojo mano ižeistai veido išraiškai. Tai neteisinga, kodėl aš viską turiu sužinoti paskutinė.

- Tu turi atvažiuoti pas mane su Filu labai labai greitai. Dabar tavo eilė važiuoti į pietus, pamatyti saulę – pasakė Renė.

- Šiandien nebuvo lietaus, - priminiau ša jai, vengdama tiesioginio atsakymo į jos įkalbinėjimus.

- Tai stebuklas.

- Viskas paruošta, - pasakė Alisa. – Tavo lagaminai automobilyje, Džasperas juos jau nunešė. – Pastūmė mane link laiptų, už paskos ėjo Renė ir visi mane stengėsi apkabinti.

- Aš myliu tave mama, - sušnabždėjau aš, kai mes leidomės laiptais. –Aš tokia laiminga, kad tu turi Filą. Rūpinkitės vienas kitu.

- Aš irgi tave myliu Bela, mieloji.

- Sudie mama. Aš myliu tave, - vėl pasakiau aš, jausdama kaip spaudžia gerklę.

Edvardas laukė manęs apačioje. Aš tiesiau jo rankos, tačiau pamačiau kiek žmonių laukia mūsų išvykimo.

-Tėti? – tariau ieškodama jo akimis.

- Štai ten, - ištarė Edvardas. Jis tempė mane per svečius, jie visi padarė taką, kad mes galėtumėme praeiti. Mes radome Čarli, kuris stovėjo atsirėmęs į sieną pasislėpęs už visų, atrodė, kad jis kažką slepia. Raudonumas aplink akis viską paaikškino.

- O tėti.

Aš ji apkabinu ir vėl pradėjo riedėti ašaros, kaip daug šiandieną aš verkiu. Jis paglostė mane per nugarą.

-Eik jau. Juk tu nenori pavėluoti į lėktuvą.

Su Čarliu buvo sunku kalbėti apie meilę, mes abu buvome panašūs, kalbėjome apie menkniekius, kad išvengtumėme pagrindinių temų, kad nereiktų rodyti nekasdienių jausmų. Bet dabar nebuvo laiko kada kuklintis.

- Aš visada mylėsiu tave tėti, - pasakiau aš jam. Nepamiršk to.

-Tu taip pat Bela. Visad mylėjau tave ir mylėsiu.

Mes pradėjome bučiuotis į skruostus.

- Paskambink man, - tarė jis.

- Greitai, - pažadėjau aš, tai buvo viskas ką galėjau pažadėti. Tik telefoniniai skambučiai. Mano tėtis ir mama niekadod daugiau manęs nepamatys. Aš greitai pasikeisiu ir būsiu labai pavojinga.

- Tuomet eik, - prikimus tariau jis. – Juk tu nenori pavėluoti.

Svečiai pasitraukė išlydėdami mus. Edvardas prispaudė mane stipriau savęs kai mes bėgome pro svečius.

- Tu pasirengusi? – paklausė jis.

- Taip, - atsakiau aš ir žinojau, kad tai visiška tiesa.

Visi pradėjo ploti, kai Edvardas mane pabučiavo prie visų. Kai visi pradėjo mėtyti ryžius mes paskubėjome link mašinos. Beveik visi metami ryžiai nepataikė, tik kažkas vienas labai taikliai mėtė, greičiausiai tai buvo Emetas.

Automobilis buvo papuoštas daugybe gėlių kurios buvo pritvirtintos per visą ilgį, ir paskui vilkosi juostelės su pririštais visiškai naujais garsių dizainerių batais.

Kol aš lipau į automobilį Edvardas nuo manęs kratė ryžius ir kai aš įlipau mes skubėjome pirmyn. Aš mojavau iš lango ir rėkiau „aš jus visus myliu“ mano šeimai kuri mojavu stovėdama šalia namo.

Paskutinis dalykas, kurį aš prisiminiau buvo mano tėvai. Filas švelniai apkabino mamą. Ji irgi jį apkabino viena ranka, o laisva ranka tiesėsi link Čarlo. Tiek daug meilės ir harmonijos buvo kupinas šis momentas. Šis reginys man suteikė labai daug vilčių.

Edvardas suspaudė mano ranką.

- Aš myliu tave – tarė jis.

Aš palenkiau galvą link jo rankos.

- Todėl mes ir čia, - aiškiai praitavau aš patį jį.

Jis pabučiavo mano plaukus.

Kai mes užsukome į greitkelį ir Edvardas padidino greitį, greta variklio griausmo girdėjosi garsas kuris sekė šalia iš miško. Jei aš jį girdėjau, vadinasi ir jis jį girdėjo. Jis nieko nesakė, kai didėjant atstumui garsas tilo. Aš irgi nieko nepasakiau.

Visą griausmą perrėkiantis riaumojimas tilo, po to ir išvis baigėsi.

5 skyrius

Esmės sala

- Hiūstonas? – paklausiau aš, kai mes atvykome į Sietlą.

- Tai tik stotelė kelionėje, - nusijuokdamas jis patikino mane.

Kas aš užsnūdau aš pamačiau tik tuomet kai pažadino mane. Aš sunkiai supratau kas vyko, kai jis tempė mane per terminalą ir vis bandžiau nepamiršti kaip atmerkti akis, kiekvieną kartą kai jos užsimerkdavo. Man reikėjo kelėtos minučių, kad aš suprasčiau kur mes randamės, kai mes vėl sėdome į lėktuvą, ar mes vėl kažkur skrisim.

- Rio de Žaneiro? – aš su nerimu paklausiau.

- Tik sekanti stotelė, - atsakė jis.

Skrydis į Pietų Ameriką buvo ilgas, bet man buvo pakankamai patogų sėdėti plačiame pirmos klasės krėsele, na ir Edvardo apkabinimai, kurie migdė mane.

Aš miegojau ir su nerimu prabudau kai mes artėjome prie oro uosto, nes į lėktuvą skverbėsi pirmieji saulės spinduliai. Mes užsilaikėme oro uoste sekančiam persėdimui, kurio aš tikėjausi. Vietoj to mes paėmėm taksi ir skverbėmės pro pilnas žmonių Rio de Žaneiro gatves. Aš nesupratau nič nieko ką Edvardas portugališkai sakė vairuotojui, bet maniau, kad mes važiuosime į viešbutį, prieš mūsų kelionei tęsiantis. Aštrus skausmas pervėrė mano pilvą nuo šių minčių.

Taksas vis važiavo pro žmonių minią, kol žmonių mažėjo, o mes artėjome arčiau vandenyno ošimo. Mes sustojome uoste.

Edvardas ėjo prieki manęs šalia daugybės jachtų buvusių tenai, kurios bangavo naktiniame vandenyje. Jachta, šalia kurios jis sustojo, buvo mažesnė nei kitos ir aptakesnių formų – akivaizdu ji buvo skirta dideliems greičiams, o ne krovinių gabenimui. Bet ji buvo kur kas ištaigesnė ir prabangesnė nei kitos buvusios greta. Edvardas lengvai, nepaisant sunkių krepšių, kuriuos jis nešė, išsoko į jachtą. Jis numetė lagaminus ir paskubėjo man padėti.

Aš netardama nei žodžio stebėjau kaip jis ruošiasi jachtos atsišvartavimui ir stebėjausi kaip idealiai jis visą tai darė, juk iki tol jis niekad nepasakojo, kad domisi laivais. Bet jei geriau pagalvojus – jis buvo puikus bet kurioje srityje.

Kol mes veržėmės link rytų per vandenyną, aš bandžiau prisiminti visas turimas geografijos žinias, kažkas užstrigo pas mane gerklėje. Kiek aš pamenu mes buvo netoli nuo rytinių Brazilijos krantųJei mes neplaukiame į Afriką...

Bet Edvardas padidino greitį, kai saulė nuskendo už Rio, kol visai neišnyko už mūsų. Edvardo veide mačiau pažįstamą šypsena, kurią sukėlė greitis. Jachta skrodė bangas ir aš visa pasidengiau vandens lašeliais. Ir galų gale smalsumas, kuris man nedavė ramybės paėmė viršų:

- Mums dar ilgai plaukti? – paklausiau aš.

Edvardas niekad nepamiršdavo, kad aš žmogus ir aš spėlioju nei jau jis sugalvojo kurią laiką gyventi šioje jachtoje.

- Maždaug pusvalandį, - jis pažvelgė į mano rankas, kurios buvo išikibusios į sėdynę ir nusišypsojo.

Na ką gerai, pagalvojau sau. Galų gale jis buvo vampyras. Neatmečiau galimybės, kad mes plaukiame į Atlantidą.

Dvyliką minučių vėliau, pro variklio griausmą jis pašaukė mane vardu:

- Bela, pažiūrėk tenais. – jis aprodė priešais mus.

Pradžioje aš mačiau tik tamsą ir sidabrinį mėnulio kelią ant vandens. Bet aš niekaip negalėjau rasti tai, ką jis man rodė kol nepastebėjau kažką artėjančio ir juoduojančio bangose. Aš prisimerkiau ir siluetas tapo aiškesnis. Siluetas pavirto į netaisyklingą trikampį. Mes priplaukėme arčiau ir aš pamačiau kažką plevėsuoju bangose.

Aš dar kartą sukonzentravau savo žvilgsnį ir viskas susijungė į vieną vientisą reginį: maža sala kyšojo iš po bangų, palmės su plevėsuojančiais lapais, krantas apšviestas mėnulio šviesos.

- Kur mes? – smalsiai pasiteiravau aš, kai jis pakeitė kryptį ir mes judėjome link šiaurinės salos kranto. Jis išgirdo mane nepaisant variklio gaudesio ir paskendo šypsenoje, kuri švytėjo mėnesienoje.

- Tai Esmės sala.

Jachta vis lėčiau plaukė, kol nepasiekė prieplaukos, kuri buvo pastatyta iš lentų, kurios mėnesienoje atrodė baltos. Po to kai nutilo variklis, buvo visiškai tyla. Liko tik bangos, kurios daužėsi į krantą ir šlamantys palmių lapai. Oras buvo drėgnas šiltas ir pilnas aromatų – panašus į garus po dušo.

- Esmės sala? – tyliai ištariau aš, bet vis dėlto per garsiai tokiai tyliai nakčiai.

- Dovana nuo Karlailo, Esmė pasiūlė mums ją pasiskolinti.

Dovana. Kas dovanoja salas? Aš susiraukiau. Aš negalėjau net pagalvoti, kad dosnumas Edvardui buvo toks įprastas. Jis iškėlė lagaminus ant prieplaukos ir atsisuko į mane žiūrėdamas savo nuostabiomis akimis. Vietoj to, kad paduotų man ranką jis paėmė mane ant rankų.

- Ar tam nereikia slenksčio? – paklausiau aš, užlaikius kvėpavimą kai jis lengvai peršoko per bortą. Jis sukikeno.

- Aš ne aš, jei viskas ne idealiai, - pasakė jis viena ranka laikydamasis už jachtos, o kita laikydamas mane. Jis nešė mane pro prieplauka, balto smėlio keliuku einantį per džungles.

Keletą akimirų aš galėjau matyti tik džunglių tamsą, bet po to priekyje aš pamačiau šviesą. Kai šviesa pavirto į namą, du ryškus kvadratai į langus, tarp kurių buvo paradinės durys, mane užvaldė dar didesnė baimė nei kai aš pagalvojau, kad mes važiuojame į viešbutį. Mano širdis nukeliavo į kulnus ir užėmė kvėpavimą. Aš jaučiau Edvardo žvilgsnį ant mano veido, bet aš nenorėjau atsakyti į jo žvilgsnį. Aš žiūrėjau priešais save, nieko nematydama.

Jis neklausė apie ką aš galvoju, nors tai buvo neįprasta. Aš pamaniau, kad jis taip pat susijaudinęs kaip ir aš. Jis pliko lagaminus verandoje, kad galėtų atidaryti duris – pasirodė, kad jos buvo neužrakintos.

Prieš peržengiant slenksčių Edvardas žvelgė į mane ir laukė kol aš suprasiu jo įkyrų žvilgsnį.

Uždegdamas visur šviesas jis nešė mane pro namus ir mes abu tylėjome. Mano pirmasis išpūdis buvo toks, kad pagalvojau jog šis namas per didelis tokiai mažai salai ir kad viskas ten buvo man pažįstama. Aš buvau pripratusi prie Kalenų mėgimų pastelinių šviesų ir jaučiausi kaip namie. Aš negalėjau ties niekuo susikoncentruoti. Tvinkintys smilkiniai darė viską išplaukusiems.

Tuomet Edvardas sustojo ir įjungė paskutinį šviestuvą. Kambarys buvo didelis ir baltas, o tolimesnė siena buvo stiklinė – viskas kaip mėgo mano vampyrai.

Už namo mėnulis apšvietė smėlį, netoli namų tviskėjo bangos. Bet aš vos vos kreipiau dėmesį.

Mano dėmesį patraukė didžiulė balta lova vidury kambario su nukarusiu baldakimu, kuris atrodė kaip perregimas tinklelis.. Edvardas nuleido mane ant žemės.

- Aš .. eisiu paimti bagažo.

Kambarys buvo kur kas tvankesnis nei tropinė naktis lauke. Prakaito lašas nuriedėjo nuo mano kaktos.

Aš žengiau keltą žingsnių į priekį, kol nepaliečiau perregimo baldakimo medžiagos. Man reikėjo įsitikinti, kad visa tai yra realybė.

Aš negirdėjau kaip grįžo Edvardas. Staiga jo ledinės rankos pradėjo liesti mano kaklą, kuriuo bėgo prakaito lašeliai.

- Mažumėle čia karšta, - pasakė jis atsiprašinėjimo tonu. – aš pagalvojau... kad taip bus geriau.

- Pakenčiama. – iškvėpdama sušnibždėjau aš ir jis sukikeno. Tai buvo nervingas susikikenimas, kuris pasitaikydavo pakankamai retai.

- Aš pasistengsiu pagalvoti apie viską, kad... padaryti tai geriau.

Aš garsiai nurijau seiles, bet vis dar neatsisukau į jį. Čia buvo medaus mėnuo? Aš žinojau atsakymą. Ne nebuvo.

- O jeigu..- pasakė Edvardas lėtai. – jei.. pradžiai... tu norėtum paplaukioti su manimi?

Jis giliai įkvėpė ir jo balsas tapo kur kas ramesnis, kai jis vėl prabilo:

- Vanduo labai šiltas. Šis paplūdimys tau patiks.

- Skamba neblogai, - mano balsas užlūžo.

- Aš manau, kad tu norėtum jaustis žmogumi minutę ar kelias...

Tai buvo ilga pauzė.

Aš kvailai linktelėjau. Aš vos jaučiausi žmogumi, bet kelios minutės išgelbėjo mane. Jo lūpos palietė mano kaklą, vos žemiau mano ausies.

Jis nusijuokė ir jo išpūstas šaltas oras kuteno mano kaklą.

- Bet ne per daug ilgai ponka Kalen.

Aš net krūptelėjau išgirdus savo naująją pavardę. Jo lūpos slydo žemyn nuo kaklo link pečių.

- Aš tavęs lauksiu vandenyje..

Jis ėjo šalia manęs pro duris, kurios vedė į paplūdimį.

Pakeliui jis numetė marškinius ant žemės ir prasmuko pro duris apšviestas mėnulio šviesos. Tvankus sūrus oras vyravo kambaryje po jo. Mano oda liepsnojo? Aš turėjau kaip reikiant save apžiūrėti. Ne, niekas nedegė. Na bent aš nieko nepamačiau.

Aš priminiau sau, kad turiu kvėpuoti. Po to aš užkliuvau už didelio lagamino, kurį paliko Edvardas. Turbūt jis buvo mano, nes ant viršaus buvo mano higienos priemonių lagaminėlis. Čia buvau daug visko rausvo, bet aš neatpažinau nieko, kas būtų buvę mano. Aš paėmiau glėbį drabužių, ieškodama ko nors įprasto ir patogaus, pavyzdžiui porą senų megztinių ir staiga šis tas atsirado mano akiratyje.

Tūkstančiai juostelių iš atlaso. Apatinis trikotažas. Pats atviriausias apatinis trikotažas iš viso galimo su prancūziškais dalykėliais. Nežinau nei kur nei kada, bet Alisa už tai man sumokės. Likusi viena aš nuėjau į vonią, kurios langai buvo į plažo pusę. Aš jo nemačiau; nejau jis jau vandenyje.

Aukštai danguje buvo beveik pilnas mėnulis ir smėlis blizgėjo nuo jos švytėjimo. Pasirodė, kad aš pamačiau kažkokį judėjimą vienoje iš palmių, tai buvo numesti Edvardo drabužiai, kurie plevėsavo vėjyje. Mano oda regis vėl suliepsnojo.

Aš keletą kartų giliai įkvėpiau ir nuėjau prie veidrodžio.

Aš atrodžiau taip, tarsi būčiau pramiegojus ištisas paras. Aš radau savo šukas ir pradėjau šukuoti plaukus, kol jie netapo lygus ir tarp šukų neliko gumulo plaukų. Po to aš nusiprausiau ir sušlapinau savo kaklą. Aš pasijutau taip gerai, kad nusprendžiau nusiplauti ir rankas. O po to supratau, kad ir dušas man nepamaišytų. Aš žinojau, kad kvaila maudytis duše prieš maudymąsi vandenyne, bet aš turėjau nusiraminti, o karštas vanduo buvo tinkamiausia priemonė. Na ir kojas būtų neblogai nusiskusti.

Po dušo aš išisukau į didelį baltą rankšluostį.

Dabar man teko rinktis, nors apie tai anksčiau aš net nebuvo pagalvojusi. Ką man apsirengti? Nejau maudimosi kostiumėlių? Bet ir vėl pilnai apsirengti buvo kvaila.

Aš net nenorėjau galvoti apie daiktus, kuriuos Alisa įdėjo man.

Aš vėl sunkiai kvėpavau, o mano kojos pradėjo drebėti, atrodo, kad nusiramimas po dušo lyg išgaravo.

Aš pajutau kaip man pradėjo suktis galva ir mane apėmė panika. Aš atsisėdau ant šaltų grindų, o galvą palenkiau tarp kojų. Aš meldžiausi, kad jis tik neišvystų manęs tokios. Aš tik galėjau spėlioti apie ką jis būtų pagalvojęs. Jis būtų galėjęs pagalvoti, kad mes darom klaidą.

Bet aš nesijaudinau dėl to, kad mes darome klaidą. Nė kiek. Aš neturėjau nė menkiausio supratimo ką reikia daryti kai išėsiu iš kambario. Aš bijojau nežinomybės.

Ypač su prancūziškais apatiniais. Aš žinojau, kad neesu tam pasirengusi. Aš jaučiausi lyg man būtų reikėję vaidinti teatre prieš tūkstantinę minią. Kaip žmonės tai daro – nugali savo baimes, ir dar su mažesniu įsitikinimu, nei paliko Edvardas? Jei nebūtų buvę Edvardo ir jei aš nežinočiau kiekviena savo kūno dalele, kaip stipriai jis mane myli, kaip aš smarkiai jį myliu. Ir jei ne visa tai, aš nebūčiau išdrįsusi atsikelti nuo šaltų grindų. Bet visgi ten buvo Edvardas.

- Nebūk bailiuke, - prašnabždėjau aš pati sau ir atsistoju ant kojų.

Aš smarkiai apsvyniojau rankšluosčiu ir išėjau iš vonios. Pro lagaminą, pro didelę lovą, net nežvelgusi į juos. Stiklinės durys į paplūdimį buvo atidarytos. Viskas atrodė juodai-balta sidabrinėje mėnulio šviesoje.

Aš lėtai ėjau per smėlį, sustojau prie kreivos palmės, ant kurios kabojo jo drabužiai. Aš atsirėmiau į palmę ir vėl atsidusau. Aš žiūrėjau į tamsą ieškodama jo.

Nebuvo sunku jį rasti. Jis iki liemens stovėjo vandenyje atsukęs man nugarą ir žiūrėjo į mėnulį. Mėnulio šviesa padarė jo odą visiškai balta ir jo šlapi plaukai buvo tamsūs kaip vandenynas.

Jis stovėjo nepajudinamas; ir bangos atsitrenkdavo į jį, lyg akmuo.

Aš žiūrėjau į idealias jo nugaros linijas, pečius, jo rankas, jo kaklą, idealios jo formos....

Oda daugiau nedegė, kažkur viduje rimo mano nepasitikėjimas ir baimės...

Be jokio muistimosi aš nusimečiau rankšluostį, palikdama jį ant palmės šalia jo drabužių ir aš žengiau į mėnulio šviesą. Aš atrodžiau lyg irgi bučiau iš balto smėlio.

Aš negalėjau girdėti savo žingsnių, bet galvojau, kad jis juos girdi. Edvardas nė neatsisuko.

Aš įėjau į vandenį ir supratau, kad Edvardas buvo teisus – jis buvo toks pat šiltas kaip ir vonioje. Aš ėjau lėtai, galvodama kas po kojomis. Bet aš be reikalo nerimavau, smėlis po kojomis buvo minkštas ir lygus. Po truputį eidama gilyn aš artėjau prie Edvardo. Aš veržiausi per vandenį kol neatsidūriau šalio jo nugaros. Aš padėjau savo rankas ant jo vėsių rankų, kurios buvo vandenyje.

- Kaip gražu, - tariau žiūrėdama į mėnulį.

- Neblogai – atsakė jis be jokio entuziazmo. Ji lėtai atsisuko nuo jo lengvų judesių aplinkui mirguliavo vanduo. Jo baltame veide jo akys atrodė tapo sidabrinės. Jis pasuko savo ranką taip, kad mūsų pirštai galėjo persipinti. Buvo pakankamai šilta ir nuo jo prisilietimo nebuvo žąsies odos.

- Aš negaliu sakyti „gražu“, tik ne su tavimi, tik nelyginant su tavimi.

Aš nusišypsojau ir padėjau savo ranką, kuri dabar jau visai nedrebėjo, jam ant širdies. Baltas ant balto; šįkart mes buvome vienodi. Jis sudrebėjo nuo mano prisilietimo. Jo kvėpavimas staiga padažnėjo.

- Aš žadėjau, kad mes pabandysim, - sušnabždėjo jis ištempęs, - jeigu.. jeigu.. aš padarysiu ką nors ne taip, jei aš padarysiu tau skauda, tu turi iškart man pasakyti.

Aš sutikdama linktelėjau, vis dar žiūrėdama į jį. Aš žengiau kitą žingsnį ir mano galva atsidūrė ant jo krūtinės.

- Nebijok, - sušnabždėjau aš. – Mes priklausom vienas kitam

Aš buvau sukrėsta, nors mano žodžiai buvo absoliuti tiesa. Šis momentas buvo antiek nuostabus, kad nebuvo galima juo abejoti.

Jis apkabino mane. Vasara ir žiema. Mano kūne augo įtampa.

- Amžiams, -prašnabždėjo jis ir patrauk mane giliau į vandenį.

Saulė kepinanti mano apnuogintą nugarą pažadino mane. Vėlyvas rytas o gal jau diena, tuo aš nebuvo išitikinusi.

Viskas išskyrus laiką buvo aišku. Aš žinojau tiksliai kur buvo šviesusis kambarys su didžiule lova , saulės šviesa patenkanti pro atvirą langą. Baldakimo kraštai galėjo bent kažkiek pridengti saulę.

Aš vis dar neatsimerkiau. Aš buvau tokia laiminga ir nenorėjau nieko keisti... Vienintelis triukšmas buvo į krantą dūžtančios bangos, mūsų kvėpavimas ir mano širdies plakimas. Jo vėsi oda buvo ideali priemonė apsisaugoti nuo karščio. Aš gulėjau ant jo krūtinės ir jo rankos buvo apkabinusios mane taip lengvai ir natūraliai... Buvo juokinga prisiminti mūsų visus pergyvenimus dėl šiandieninės nakties. Visos baimės dabar atrodė kvailos.

Jo pirštai švelniai glostė mano nugarą, jis žinojo, kad aš jau nemiegu. Aš vis tiek neatsimerkiau, tiesiog dar stipriau apkabinau jį per kaklą, kad būčiau dar arčiau jo. Jis nekalbėjo, jo pirštai vos slysdami slinko mano nugarą į viršų žemyn.

Aš bučiau laiminga likti taip amžinai, kad nesugadinti šios akimirkos, bet mano kūnas turėjo kitus planus. Mane suėmė juokas nuo mano pilvo urzgimo. Tai buvo panašu į grįžimą iš padebesių į realybę.

- Kas juokingo? – sušnabždėjo jis, vis dar glostydamas mano nugarą. Jo balso skambesys, toks rimtas ir prikimeš, priminė man praėjusią naktį ir mano kaklu bei skruostu nubėgo raudonis.

Atsakymas į jo klausimas buvo mano pilvo urzgas. Aš pradėjau juoktis.

- Tau nepavyks paslėpti žmoniškųjų poreikių.

Aš laukiau, bet jis taip ir nesijuokė. Lėtai leisdamasi iš padebesių aš sumišau.

Jis atsimerkė, pirmą ką aš pamačiau – tai blanki odos ir smakro oda. Lūpose buvo užstingusi šypsena. Aš atsirėmiau ant alkūnės, kad galėčiau matyti jo veidą.

Jis žiūrėjo į viršų ir net nepažvelgė į mane, kad aš galėčiau išanalizuoti jo veido išraišką. Jo veidas buvo sukrėstas – sukrėtimas nuo jo kūno pasklido po visą mano kūną.

- Edvardai? – pasakiau aš. – Kas? Kas nutiko?

- Tai tu turi manęs to paklausti, -pasakė jis šaltai, be jokios išraiškos.

Pirmą apie ką aš pagalvojau buvo savisaugos instinktas, tai buvo klausimas man pačiai: ką aš padariau ne taip? Aš viską prisiminiau ir nesugebėjau prisiminti nieko siaubingo.

Viskas buvo kur kas paprasčiau nei aš galvojau; mes prisitaikėme būti kartu, kaip dvi atskiros vienos esybės. Aš buvau patenkinta – mes buvome suderinami ir tarpusavyje.

Ugnis ir ledas, taip ar kitaip, mes galėjome egzistuoti kartu, negriaudami vienas kito. Daugiau įrodymo nei aš buvau svarsčius. Aš taip ir nesugebėjau suprasti kodėl jis buvo toks šaltas ir griežtas. Gal aš kažką praleidau?

Jo pirštas glostė mano kaktą.

- Apie ką tu galvoji? – prašnabždėjo jis.

- Tu nusimineš. Aš nesuprantu. Ką aš...? – aš neišdrišau užbaigti.

Jis ištempė.

- Viskas taip blogai Bela, nes aš tau suteikiau skausmą. Tai tiesa ir net nebandyk sakyti, kad taip nėra.

- Skausmą? – pakartojau aš ir mano balsas nuskambėjo garsiau nei įprastai, nes jo žodžiai man buvo visiškai netikėti.

Aš pakėliau vieną antakį ir mano lūpos buvo ištempusios.

Aš greitai įvertinau savo kūną, ištiesdama ir sulenkdamą galūnes. Tikras nonsensas, mano rankos ir kojos buvo visiškai sveikos. Ir aš niekur nejaučiau skausmo.

Aš buvau įtūžusi, nes jis gadino šį rytą savo pesimistiškais svarstymais.

- Kodėl tu padarei tokias skubotas išvadas? Aš niekad nesijaučiau geriau nei dabar.

Jo akys užsimerkė.

- Užteks.

- Užteks ko?

- Tu nesakai, kad aš monstras, nes aš sutikau su tuo.

- Edvardai, - prašnabždėjau aš, tikrai nusiminusi. Jis viską sugadino kas buvo prieš tai. – daugiau niekad nekalbėk taip.

Jis neatsimerkė. Tai buvo panašu į tai, kad jis nenorėjo manęs matyti.

- Pažiūrėk į save Bela. Ir dabar pasakyk, kad aš ne monstras.

Aš ižeista pradėjau žiūrėti, dusdama aš sekiau jo patarimui. Kas su manimi nutiko? Aš pajutau, kad kažkas lengvo ir minkšto buvo prikibę prie mano kaklo. Aš papurčiau galvą ir kažkas balto pasipylė iš mano plaukų. Aš pažiūrėjau į lengva balta pūkelį mano delne.

- Kodėl aš visa padengta plunksnomis? – paskubomis paklausiau aš.

Jis kantriai iškvėpė.

- Aš kandžiojau pagalvę, o gal dvi. Bet ne apie tai aš kalbu.

- Tu.. kandžiojai pagalvę? Kodėl?

- Pažiūrėk, Bela, - jis beveik urzgė. Jis paėmė mano ranką – labai atsargiai- ir pakišo man po nosims. - Pažiūrėk į tai.

Šįkart aš pamačiau apie ką jis kalba.

Nupūsdama plunksnas aš pamačiau dideles šviežias mėlynes, kurie pradėjo ryškėti ant mano baltos odos. Mano akys sekė takeliu, kuris kilo pradžioje link peties, o po leidosi link šonkaulių. Aš paliečiau mėlynes šalia mano peties ir galvojau, kad kai atleisiu pirštus jos išnyks, bet jos vėl atsirasdavo. Oda mažumėle pulsavo.

Labai lengva- visa tai buvo taip jaudinama- Edvardas padėjo savo rankas ant mano mėlynių, kiekvienas pirštas atitiko mėlynes.

- Oi, - šūktelėjau aš.

Aš bandžiau viską prisiminti.

Aš niekaip negalėjau prisiminti akimirku, kai jis spaudė mane daug smarkiau. Bet priešingai, aš prisiminiau tik norą, kad jis mane prispaustų kuo arčiau, ir tai man teikė malonumą.

- Man.. taip gaila Bela, - prašnabždėjo jis, kol aš apžiūrinėjau savo mėlynes, - aš žinojau, aš neturėjau....

Jo balso tembras buvo žemas.

- Aš taip apgailėstauju, kad net nėra žodžių, kuriais galėčiau tai perteikti – jis ranka uždengė veidą.

Aš ilgai sėdėjau nustebusi nežinodama ką pasakyti, aš mačiau jo kančias. Tai buvo prieštaringa tam, ką aš jaučiau.

Sukrėtimas pamažu atslūgo, savo vietoj palikdamas tik tuštumą. Tuštuma. Mano galva buvo tuščia. Aš niekaip nesugalvojau ką pasakyti. Kaip aš jam galėčiau viską teisingai paaiškinti? Kaip jį padaryti tokiu laimingu, kokia buvau aš prie keletą akimirku? Aš prisiliečiau prie jo rankos, bet jis tuo pačiu neatsakė. Aš bandžiau nutraukti jo ranką nuo veido, bet taip aš galėjau judinti skulptūros ranką.

- Edvardai.

Jis net nekrustelėjo.

- Edvardai.

Nieko. Tai greičiausia bus monologas.

- Aš nesigailiu, Edvardai... Aš net negaliu kalbėti. Aš tokia laiminga. Nėpyk ant manęs. Nereikia. Man taip...

- Nesakyk žodžio „gerai“, - tarė jis lediniu tonu, jei tavo savisaugos instinktas būtų kaip mano tu nevertotum žodžio „gera“.

- Bet aš...

- Bela, nereikia, - suniurnėjo jis, - nereikia...

- Ne. Reikia Edvardai.

Jis patraukė rankas, jo auksinės akys stebėjo mane.

-Negadink visko – pasakiau aš, - Aš labai laiminga.

- Aš jau viską sugadinau.

- Aš nenoriu to girdėti, - sustabdžiau aš jį. Jo dantys susigniaužė.

- Po velniu – prastenėjau aš. – Kodėl tu negali manęs suprasti? Taip sunku kai tavęs negirdi.

Jo akys mažumėle išsiplėtė.

-Tai kažkas naujo. Tau juk visad patiko, kad aš negaliu skaityti tavo minčių.

- Ne šiandien.

Jis spoksojo į mane.

- Kodėl?

Nusiminusi aš sumosikavau rankomis ir pajutau skausmą, kurio aš iki tol nejaučiau.

- Todėl kad visa tai nereikalinga. Kad tu dabar žinotum ką aš iš tikro dabar jaučiu. Ar penkias minutes atgal, nesvarbu. Aš buvau absoliučiai laiminga. Absoliučiai ir pilnai laiminga. O dabar aš esu susierzinusi.

- Tu turi pykti ant manęs.

- Na gerai. Nuo to jausies geriau?

Jis atsiduso.

- Ne. Nemanau, kad kas nors priverstų mane jaustis geriau.

- Ką? Dabar aš tikrai nirštu. Tu sunaikinai visus mano žodžius, Edvardai.

Jis papurtė galvą ir nususuko.

Aš giliai įkvėpiau. Aš jaučiausi be galo jautri dabar, bet tai nebuvo blogai. Aš jaučiausi lyg būčiau kilnojusi svarmenis. Man teko tai patirti kai Renė buvo užsikrėtusi fitneso idėjomis. Šešiasdešimt pakėlimų kiekvienoje rankoje laikant dešimties svarų svarmenį. Tai buvo taip pat skausminga.

Aš nurijau savo susierzinimą ir pasistengiau, kad balsas skambėtų ramiai.

- Mes juk žinojome, kad turėsime būti labai atsargūs. Aš galvojau, kad tai yra būtina. Bet gerai, kad visa tai pasirodė kur kas lengviau nei maniau. Ir tai iš tikro turi reikšmę.

Aš pirštu pravedžiau per savo rankas.

- Manau, kad pirmam kartui mes viską padarėme labai gerai, turint omenyje, kad mes nežinojome kas bus. Su nedideliu praktikavimu...

Jo veidas staiga dar labiau pabalė, kad aš net nespėjau pabaigti ką buvau sakiusi.

- Būtina? Tu to laukei Bela? Tu galvojai, kad bus blogiau? Tu skaitai, kad tai yra eksperimentinės sėkmė ir tau pavyko išvengti kur kas blogesnių dalykų? Jei nėra sulaužytų kaulų – tai pergalė?

Aš luktelėjau, leisdamą jam išsikalbėti. Aš laukiau kol jo kvėpavimas vėl taps normalus. Ir kai jo akys tapo ramios ar ir vėl prabilau:

- Aš nežinojau ko laukti, kaip..kaip...kaip nuostabu tai buvo, - mano balsas nutilo iki šnabždesio. Mano žvilgsnis slydo nuo jo veido link mano rankų.

- Taip bet aš nežinau kaip tai buvo iki tavęs. Ar tai buvo panašu į mano potyrius.. Šalti pirštai kilstelėjo mano smakrą.

- Visa tai tau kelia nerimą? – tarė jis pro sukastus dantis, - Tai, kad aš nepatyrčiau malonumo?

Mano akys žiūrėjo žemyn.

- Aš žinau, kad tai ne vienas ir tas pats. Juk tu ne žmogus. Aš tik noriu pasakyti, kad žmogui – tai geriausia, kas buvo jo gyvenime.

Jis tylėjo taip ilgai, kad aš pagaliau išdrįsau žvilgtelėti į jį. Jo veidas tapo kur kas švelnesnis ir mišlingas.

- Atrodo man teks atsiprašyti, - susiraukė jis, - aš net nesvajojau, kad patirsiu tai, kas buvo praėjusią naktį. Tai buvo geriausia naktis per visą laiką kiek aš egzistuoju. Bet aš nenoriu galvoti...

Aš nusišypsojau.

- Tiesa? Geriausia? – tyliai paklausiau aš.

Jis aplėbė mano veidą rankomis, vis dar atsargiai.

- Aš paklausiau Karlailo po to kai mes sudarėme sandėrį. Aš tikėjausi, kad jis man padės. Aišku jis perspėjo mane, kad tai gali būti labai pavojinga tau, - šešėlis padengė jo veidą.

- Jis manimi tikėjo. – tai buvo pasitikėjimas, kurio aš nenusipelniau.

Aš norėjau protestuoti, bet jis uždėjo du pirštus ant mano lūpų, kad aš negalėčiau pakomentuoti jo atsakymo.

- Taip pat aš paklausiau jo, ko aš galiu laukti, tikėtis. Aš nežinojau, kas tai.. vampyriui.

Jis abejingai nusišypsojo.

- Karlailas pasakė man, kad fizinė meilė yra labai galinga jėga, stipresnė už bet ką kitą. Mes retai kada keičiamės, bet stiprios emocijos gali mus pakeisti. Jis sakė, kad man nereikia jaudintis, nes tu jau pakeitei mane, - dabar jis nusišypsojo kur kas nuoširdžiau.

- Aš taip pat kalbėjau apie tai su savo broliais. Jie sakė, kad tai suteikia didelį malonumą. Kaip pirmą kartą, kai geri žmogaus kraują – jis suraukė antakius.

- Aš jau bandžiau tavo kraują ir nėra nieko stipresnio už tai.. Bet aš negalvoju, kad jie klydo. Mums tai tapo visišku kitu. Kažkuo daugiau.

- Taip, tai buvo daugiau. Tai buvo viskuo.

- Bet tai nepaneigia to, kad tai buvo neteisinga. Net jeigu tu taip nemanai.

- Ką tu nori pasakyti? Tu galvoji, kad aš visa tai sugalvojau? Kodėl?

- Tam, kad sumažintum mano kaltę. Bet tavo žodžiai tik pastangos sumažinti mano kaltės jausmą, tuomet kai aš suklydau.

Aš paėmiau jam už smakro ir pasilenkiau į priekį. Mūsų veidai buvo per keletą centimetrų vienas nuo kito.

- Tu išklausysi manęs Edvardai Kalenai. Aš nieko dėl tavęs neprigalvoju, supranti? Aš net nežinau ką pasakyti ar padaryti, kad tu nustotum jaustis nelaimingas. Per visą savo gyvenimą aš niekad nebuvau tokia laiminga kaip dabar. Netgi stipriau, nei tada kai tu nusprendei, kad tavo meilė stipresnė nei noras užmušti mane, arba kai pirmą rytą kai aš prabudau, ir tu jau laukei manęs... Netgi tada kai išgirdau tavo balsą baleto studijoje, - jis priminė tą pavojingą periodą, kai aš kabėjau ant plauko. Bet aš nedariau pauzės. Aš tęsiau, - arba kai tu pasakei „Sutinku“ ir aš supratau, kad mes busime kartu amžinai. Ir tai ką dabar išgyvenu yra geriau už visą tai ką įvardinau ir tai pats laimingiausias mirksnis mano gyvenime.

Jis prisilietė prie mano surauktos kaktos.

- Dabar tu jautiesi nelaiminga. Aš to nenorėjau.

-Tuomet tu nebūk nelaimingas, tai neteisinga.

Jis visas ištempė, giliai įkvėpė ir linktelėjo.

- Tu teisi. Praeitį jau nebegi ir aš negaliu nieko padaryti, kad ją pakeisčiau. Neliko jokios prasmės mane linksminti. Aš padarysiu ką tik galiu, kad tu būtum laiminga.

Aš su įtarimu žiūrėjau į jo veidą ir jis apdovanojo mane šypsena.

- Nepriklausomai nuo to, kas daro mane laiminga?

Mano pilvas sugurgė kartu su balsu.

- Tu alkana.

Jis atsistojo ir staiga pakilo plunksnų kamuolys. Jis priminė man tai ko aš norėjau paklausti.

- Tai kodėl tu suplėšei Esmės pagalvę? – paklausiau aš sėdėdama ir purtydama galvą.

Jis jau buvo užsidėjęs chaki spalvos kelnes ir iš plaukų purtė likusias plunksnas.

- Aš nežinau ar nusprendžiau tai padaryti vakar vakare, - sumurmėjo jis, - bet mums pasisėkė- tai pagalvė, o ne tu.

Jis giliai atsiduso ir papurtė galvą lyg norėtų atsikratyti blogų minčių. Jis nusišypsojo, bet matėsi, kad tam reikėjo daug pastangų. Aš vėl atsiguliuoju per visą lovą, stengdamasi neužgauti skaudamų vietų.

Jis nustojo kvėpuoti. Jis nususuko nuo manęs ir taip stipriais suspaudė kumščius, kad pasirodė balti sąnariai.

- Aš atrodau bjauri? – paklausiau aš, su didelėmis pastangomis, stengdamasi balsui suteikti lengvabūdiškumo.

Jis pradėjo kvėpuoti, bet vis dar buvo nususukęs, greičiausiai norėjo nuslėpti savo veidą.

Aš nuėjo į vonią, kad galėčiau geriau save apžiūrėti ir uždariau duris.

Aš įdėmiai apžiūrėjau savo apnuogintą kūną veidrodyje. Aš atrodžiau klaikiai. Buvo patinimas ant skruosto ir mažumėle patinusios lūpos, bet šiaip visas mano veidas atrodė neblogai. Likusi mano kūno dalis buvo padengta mėlynėmis ir violetinėmis mėlynėmis.

Aš susikoncentravau ties tomis mėlynėmis, kurias bus sunkiausia nuslėpti – ant rankų ir pečių. Bet jie nebuvo tokie jau baisūs. Mano ode pernešė juos lengvai. Dažniausiai kai pasirodydavo mėlynė aš jau būdavau pamiršęs iš kur ją gavau. Aišku, jos buvo ką tik pasirodžiusios. Rytą aš atrodysiu dar blogiau. Aš pažiūrėjau į savo plaukus ir suinkščiau.

- Bela? – jis jau stovėjo už manęs, kai tik aš suinkščiau.

- Aš niekad nesugebėsiu ištraukti visų plunksnų iš plaukų.

Aš parodžiau į savo plaukus, kurie priminė varnos lizdą. Aš pradėjau išiminėti plunksnas.

- Dabar geriau tu jaudintumeisi ne dėl savo plaukų, - sumurmėjo jis. Jis atėjo kad palaikytų mane ir greitai rankiojo plunksnas iš mano plaukų.

- Ar tau nejuokinga? Aš juk taip kvailai atrodau.

Jis neatsakė; jis tik traukė plunksnas iš mano plaukų. Ir aš žinojau atsakymą – būnant tokios nuotaikos jam buvo ne iki juokų.

- Tai nepadės. – po akimirkos atsidusau aš.

- Visa tai išdžiuvo. Reikia išplauti galvą.- apkabinau jį per liemenį – Nori man padėti?

- Geriau aš rasiu ką nors užkramtyti tau, - pasakė jis tyliai balsu, nuimdamas mano rankas nuo jo liemens.

Aš atsidusau, nes jis jau buvo išėjęs.

Visa buvo panašu į tai, kad mano medaus mėnuo jau pasibaigė. Nuo šios minties mano širdis suspurdėjo.

Kai aš atsikračiau plunksnų ir užsidėjau nepažįstamą baltą suknelę, kuri dengė violetines dėmes, aš sekiau pagal keptų kiaušinių kvapą su bekonu ir sūriu. Edvardas stovėjo priešais viryklę ir gamino omletą.

Maisto kvapas svaigino mane. Aš pamaniau, kad suvalgysiu ir lėkštę su keptuve. Mano pilvas suurgė.

- Čionai, - jis atsisuko, ir šypsodamasis padėjo lėkštę su omletu ant stalo. Aš atsisėdau ant vienos iš dviejų metalinių kėdžių ir ėmiausi omleto. Ji degino mano burną, bet tai manęs nejaudino.

Jis atsisėdo šalia.

- Aš maitinu tave ne taip dažnai kaip reikia.

Aš prarijau kąsni ir priminiau jam:

- Bet aš juk miegojau. Beje, tai tikrai skaniai pagaminta. Labai skanu, neatsižvelgiant į tai, kad gamino tas kas nevalgo.

- Kulinarijos kanalai, - pasakė jis šypsodamasis išraiškinga mėgiamiausia mano šypsena. Aš buvau laiminga matydama jį laimingu ir jis vėl tapo savimi.

- Iš kur tu gavai kiaušinių?

- Aš paprašiau tarną, kad jis pripildytų šaldytuvą kiaušiniais. Visų pirma. O aš dabar turiu eiti sutvarkyti plunksnas.

Jis nutilo ir jis žvelgė kažkur aukščiau mano pakaušio. Aš nekalbėjau bijodama jį nuliūdinti.

Aš suvalgiau viską, nors porcija greičiau buvo dviems.

- Ačiū, - pasakiau aš jam. Aš pasilenkiau per stalą, kad jį pabučiuočiau. Jis mane pabučiavo ir staigiai atsitraukė.

Aš sukandau dantis ir uždaviau jam klausimą:

- Tu daugiau nesiruoši prisiliesti prie manęs, kol mes čia?

Jis nusišypojo ir pratiesė ranką, kad paliestų mano skruostą. Jo pirštai glostė mano skruostą ir aš negalėjau jam atsispirti.

- Tu juk žinai, kad viskas ne taip kaip aš nutuokiau, - jis atsiduso ir patraukė ranką, - aš žinau. Ir tu teisi.

Jis mažumėle patylėjau ir tarė kaltindamas:

- Aš nesimylėsiu su tavimi, kol tu esi žmogus. Aš negaliu daugiau tau daryti, kad skaudėtų.

6 skyrius

Prablaškymas

Manęs prablaškymas tapo pagrindiniu užsiėmimu Esmės saloje. Mes plaukiojome (plaukiojau aš, nes jis nardė demonstruodamas savo galimybę nekvėpuoti). Mes ištyrinėjome nedideles džiungles, kurios supo žemas uolas. Mes matėme papūgas, kurios gyveno tarp šakų vakarinėje salos dalyje. Mes žiūrėjom į kylančią saulę nuo buchtos vakarinėje dalyje. Mes plaukėme su jūrų karvėmis, kurios plaukiojo netoliese šiltose bangose. Su jomis plaukiojau tik aš, nes kai tik Edvardas įlisdavo į vandenį jos dingdavo, lyg pamačiusios ryklį.

Aš žinojau ką visa tai reiškia. Jis stengėsi taip užimti ir nuvarginti mane, kad aš neturėčiau nei jėgų nei laiko prie jo priekabauti. Kiekvieną kartą kai aš prašydavau pažiūrėti bent vieną iš gausybės turimų DVD jis mane tempdavo į lauką, lyg ko bijodamas. Jis man aprodė rifus, povandenines uolas, pasiplaukiojimus su vėžliais. Mes vaikščiodavom, vaikščiodavom ištisom dienom, kad aš išalkčiau tik nusileidus saulei.

Aš visas virsdavau iš nuovargio kai tik baigdavau valgyti pietus vidurnaktį, ir jam tekdavo mane nešti į lovą. Edvardas visas gamindavau per dideles porcijas, bet tai buvo gerai, nes po ilgų ir išpūdingų pasivaikščiojimų aš taip išalkdavau, kad suvalgydavau viską ką jis pagamindavo. Ir po tokios sočios vakarienės, nusikamavimų per visą dieną aš vos sugebėdavau būti neužsimerkus. Štai koks buvo jo planas.

Mano pareiškimai nelabai jį įtikindavo. Bet aš nepasiduodavau. Aš stengiausi maldauti zysti grasinti, bet viskas buvo beprasmiška. Anksčiau aš net nepagalvodavau kas galėtų man palengvinti visą tai.

Dabar mano sapnai tapo labai realistiški – visų pirma tai lietė košmarus, kurie dabar tapo labai ryškūs, beveik tokie ryškūs kaip spalvos saloje. Galbūt tai buvo dėl to, kad aš prabusdavau pavargusi nepaisant to kaip ilgai miegodavau.

Maždaug po savaitės kai mes čia buvome aš nusprendžiau eiti link kompromiso. Anksčiau tai suveikdavo. Dabar aš miegojau mėlynajame kambaryje. Tvarkytojai turėjo pasirodyti ne anksčiau sekančios dienos, tad baltasis kambarys visas buvo padengtas plunksnomis. Mėlynas kambarys buvo mažesnis tad ir lova atitiko kambario proporcijas. Sienos buvo tamsiu tonu padengtos panelėmis iš tiko ir viskas buvo papuošta prabangia juosta.

Aš užsidėjau kai kuriuos drabužėlius iš Alisa apatinių drabužių kolekcijos, kad miegočiau su jais ir tai buvo taip atvira su miniatiūriniais bikiniais, kuriuos ji įdėjo man, kai tik ji turėjo tokią galimybę. Aš susimąščiau gal ji matė viziją apie tai kuomet man visų šių drabužėlių prireiks ir nuo šios minties aš paraudau.

Neskubėdama aš pradėjau nuo nekalto atlasinio dramblio kaulo apatinių, bijodama, kad jei rodysiu daugiau nepasieksiu savo norimo rezultato, bet aš buvau pasirengusi išbandyti bet ką. Edvardas nepastebėjo nieko, lyg aš ir toliau bučiau nešiojusi savo senus nutrintus megztinius, kuriuos aš nešiojau namie.

Dabar mėlynės atrodė kur kas geriau, nes kai kuriose vietose jos buvo gelsvos, o kai kur išvis buvo išnykusios. Šiandien dėvėjau vieną iš daugiausia apnuoginančius apatinius čiustydamsi vonioje. Tai buvo juodi nėriniai, jie buvo per daug atviri, kad nedrašu buvo žvelgti į juos jų dar neužsidėjus. Aš bijojau pažiūrėti į veidrodį prieš pasirodant miegamajame. Man nesinorėjo savęs nervuoti.

Aš su pasimėgavimu žiūrėjau į jo išsprogusios iš nuostabos akis, bet tai truko tik kelias akimirkas, kol jis nesusivaldė.

- Ką tu apie tai manai? – paklausiau aš, atsistojusi taip, kad jis galėtų geriau mane apžiūrėti.

Jis krenkštelėjo.

- Tu nuostabi. Kaip ir visada.

- Dėkui, - pasakiau aš mažumėle nepatenkinta.

Aš buvau per daug pavargusi, kad priešinėčiau minkštai lovai. Jis apkabino mane rankomis ir pritraukė prie savo krūtinės, bet tame nebuvo nieko neįprasto – man buvo per karšta miegoti be jo vėsiaus kūno šalia.

- Aš noriu su tavimi sudaryti sandėrį – mieguistai prakalbau aš.

- Aš su tavimi nesudarėsiu jokių sandėrių, - atsakė jis.

- Juk tu nežinai ką aš noriu pasiūlyti.

- Neturi reikšmės.

Aš atsidusau.

- Po velnių. Aš iš tiesų norėjau... Ai nesvarbu.

Jis išplėtė akis.

Aš užtrenkiau spąstus ir leidau masalui likti ten. Aš nusižiovavau.

Užtektų tik minutės, kad nustebinti mane.

- Na gerai.. Ko gi tu nori?

Aš sukandau dantis akimirkai, kad nuspėčiau šypsena. Vienintele galimybė, kuriai jis nusileistų – tai galimybė man duoti ką nors.

- Gerai, aš čia pagalvoju... aš žinau, kad Dartmutas yra kaip priedanga, bet manau nuo vienos semestro jame aš nenumirsiu, - tariu aš tiksliai pakartodama kažkada ištartus jo žodžius, kuomet jis bandydavo mane atkalbėti, kad aš neskubėčiau taip greitai tapti vampyre. Čarlis ne juokais susirūpins, kai aš Dartmute būdama ne kiek netapsiu protingesnė. Lai būna.. aštuoniolika devyniolika...Tame juk nėra didelio skirtumo.

Jis tylėjo pakankamai ilgai. Po to šnabždėsiu ištare:

- Tu gali palaukti. Ir likti žmogumi.

Aš tylėjau.

- Kodėl tu taip darai su manimi? – tarė jis pro sukastus dantis piktai. – Nejau nepakankamai sunku be viso šito? – jis pagriebė už nėrinių ant mano klubų. Akimirka aš pagalvoju, kad jis suplėšys juos palei siūlę. – Neturi reikšmės. Aš nesudarėsiu su tavimi jokių sandorių.

- Aš noriu lankyti koledžą.

- Ne, nenori. Ir nėra nieko dėl ko reiktų vėl rizikuoti tavo gyvybe. Tai suteikia tau skausmą.

- Bet aš tikrai noriu lankyti. Na gerai, esmė ne koledže, aš tiesiog noriu ilgiau pabūti žmogumi.

Jis užsimerkė ir pradėjo kvėpuoti pro nosį.

- Tu vedi mane iš proto Bela. Ar mes neaptarinėjom šios priežasties milijono kartų, ir ar tu neprašei padaryti tave vampyre kuo skubiau?

- Taip, bet... – dabar aš turiu priežastį likti žmogumi, kurios pas mane nebuvo anksčiau.

- Ir kas gi?

- Atspėk, - pasakiau aš, ir numėčiau nuo savęs pagalvę, kad pabučiuočiau jį.

Jis pabučiavo atsakydamas, bet ne taip, kad aš suprasčiau jog laimėjau. Tai buvo labiau panašu į tai, kad jis nenorėjo užgauti mano jausmų, jis absoliučiai ir tiksliai save kontroliavo. Po to prispaudė mane prie savęs ir pradėjo supti.

- Tu tokia žmogiška Bela. Visa valdoma hormonų. – jis nusijuokė.

- Tai daug kainuoja Edvardai. Man tai patinka manyje. Aš nenoriu to atsisakyti. Aš nenoriu laukti metų, kad naujai paversto vampyro pamišimas aprimtų ir aš vėl įgyčiau žmoniškųjų savybių.

Aš nusižiovavau ir nusišypsojau.

- Tu pavargai. Miegok mylimoji.

Jis pasilenkė paniūniuoti lopšinę, kurią jis sukūrė kai mes tik susipažinome.

- Įdomu, kodėl aš taip pavargau, - tariu aš sarkastiškai. – Gal tai dėl tavo plano ar kažko panašaus.

Jis trumpam nusijuokė ir toliau niūniavo lopšinę.

- Kuo labiau aš pavargstu, tuo geriau aš miegosiu, tu taip manai?

Lopšinė liovėsi.

- Tu miegojai kaip užmušta, Bela. Tu ir žodžio nepratarei kai miegojai, kuomet mes grįžome čionai. Jei ne knarkimas aš bučiau pradėjęs nerimauti, kad tau koma.

Aš praignoravau juokelį apie knarkimą; aš neknarkiu.

- Nė menkiausio garso? Tai tiesiog neįtikėtina. Paprastai aš sapnuoju košmarus tik atsigulus. Ir dar aš rėkiu.

- Tau sapnuojasi košmarai?

- Labai ryškūs. Jie labai stipriai vargina mane, - aš nusižiovavau, ir dėl to aš negaliu patikėti, kad tylėjau visą naktį.

- Apie ką jie?

- Skirtingai, - bet visi jie dėl šviesos.

- Šviesos?

- Viskas čia taip ryšku ir tikra. Paprastai kai aš miegu žinau, kad tai yra sapnas. O su jais aš juk nežinau, kad miegu. Ir taip tampa dar baisiau.

Jis pasirodė susijaudinęs kai vėl paklausė:

- Kas tave gąsdina?

Aš lengva sudrebėjau.

- Labiausiai... - aš neapsisprendžiau.

- Labiausiai? - pakartojo jis.

Nežinau kodėl, bet aš nenorėjau jam pasakoti apie vaiką iš sapno, kuris kaskart kartodavosi, jame buvo kažkas per daug asmeniška. Ir vietoj to, kad viska išsamiai papasakočiau aš jam nupasakojau tik kelis epizodus. Ir jų pakako, kad išgąsdinti mane ar ką nors kitą.

- Voltūrai, - sušnabždėjau aš.

Jis stipriai mane apkabino.

- Jie daugiau netrukdyt mūsų. Greitai tu tapsi nemirtinga ir nebus jokio pagrindo nerimauti.

Aš leidau jam raminti save, nes jaučiausi mažumėle kalta, kadangi jis nepilnai mane suprato. Esmė buvo ne tame. Aš nejaučiau baimės dėl savęs, aš bijojau dėl berniuko.

Jis nebuvo tas pats berniukas kaip pirmą kartą - vaikas-berniukas su krauju pasrūvusiomis akimis, kuris sėdėjo ant mirusiųjų krūtinų, žmonių kurie man buvo brangūs. Berniuką, kurį mačiau praėjusią savaitę buvo panašesnis į žmogų; jo skruostai buvo rausvi, o jo didelės akys buvo švelniai žalios spalvos. Bet taip pat kaip ir kitas vaikas jis sudrebėjo kai Voltūrai jį apsupo.

Šitame sapne, kaip ir anksčiau matytame, aš privalėjau apginti šį nepažįstamą vaiką. Ir daugiau nieko. Bet tą pačią akimirką aš suprasdavau, kad man tai nepavyks.

Jis pamatė tuštumą mano veide.

- Ką aš galiu padaryti, kad išgelbėčiau tave?

Pati savęs to paklausiau.

- Tai juk tik sapnai, Edvardai.

- Tu nori, kad aš toliau dainuočiau? Aš dainuosiu visą naktį jei tai tave apsaugos nuo baisių sapnų.

- Jie ne visi tokie blogi. Tokie ...spalvingi. Po vandeniu su žuvytėmis ir koralais. Man rodos, kad viskas vyksta ne iš tikrųjų, kaip sapne. Galbūt visa tai dėl salos. Čia tikrai viskas labai ryšku.

- Tu nori grįžti namo?

- Ne. Kol kas ne. Ar mes negalime čia likti dar truputėli?

- Mes busime čia tiek, kiek tu norėsi, Bela, - patikino jis.

- Kol neprasidės semestras? Anksčiau aš apie tai net nesusimąstydavau.

Jis atsiduso. Galbūt ji vėl pradėjo dainuoti lopšinę, bet aš jau užmigau.

Kai aš prabudau naktį, aš jaučiausi sukręsta. Sapnas buvo toks realus - toks ryškus, toks juntamas... Aš jaučiau, kad dūstu nesuprasdama kur esu ir ką darau. Atrodo tik prieš akimirką aš buvau po deginančia saule.

- Bela? - prašnibždėjo Edvardas, jo rankos apkabino mane ir lengvai mane papurtė. - Su tavimi viskas gerai, mylimoji?

- Ochhh. - aš vėl dusau. Tai tik sapnas. Aš pati nustebau, kai mano akys plūdo nuo ašarų be jokios priežasties ir riedėjo mano veidu.

- Bela?, - pasakė jis garsiau, ne juokais jaudindamasis. - Kas nutiko? Jis savo šaltais lediniais pirštais nušluostė mano ašaras nuo skruostų.

- Tai buvo tik sapnas.

Aš negalėjau sulaikyti ašarų, kurios tarsi išsiveržė iš mano krūtinės. Tos kvailos ašaros kėlė nerimą, bet aš niekaip negalėjau nuslopinti mane užvaldžiusio skausmo nelaimės.

Man buvo taip blogai dėl to, kad šis sapnas buvo toks realus.

- Viskas gerai mieloji, su tavimi viskas gerai ir aš šalia tavęs. – jis supo mane pirmyn atgal, bet mažumėle per greitai, kad mane nuramintų. – Tu susapnavai kažką kitą? Visa tai tik sapnas, tik sapnas.

- Tai ne košmaras, - aš papurčiau galva, šluostydama akis išorine delno puse. – Tai buvo geras sapnas, - ir balsas užlūžo.

- Tai kodėl tu verki? – su nuostaba paklausė jis.

- Todėl, kad prabudau, - aš sustenėjau ir abiem rankomis apsvijau jo kaklą, prisitraukdama arčiau jo iš visu jėgų ir vėl pravirkau.

- Jis nusijuokė pagalvojęs apie mano logiką, bet jo juokas buvo sumišęs.

- Viskas tvarkoje Bela. Kvėpuok giliau.

- Tai buvo taip realistiška, - verkiau aš, - aš taip noriu, kad visa tai būtų iš tikro.

- Papasakok man apie tai, - pareikalavo jis. Gal palengvės.

- Mes buvo ant kranto, - aš nutilau, nutolusi, kad savo pilnomis ašarų akimis, kad pažvelgčiau į susirūpinusi jo angelišką veidą tamsoje. Aš svajingai žiūrėjau kol mano skausmas palengva lėgo.

- Na ir? – paklausė jis galiausiai.

Aš sumirksėjau.

- O, Edvardai

- Pasakyk man Bela... – maldavo jis, jo balse jautėsi didžiulis nerimas dėl to, kad aš taip kentėjau.

Bet aš negalėjau. Vietoj to aš dar smarkiau apkabinau jo kaklą ir įsisiurbiau į jo lūpas. Tai nebuvo mano užgaida, tai buvo poreikis, kad nuraminčiau savo skausmą. Jis akimirksniu atsakė į mano bučinį, bet akimirksniu ir atsitraukė.

Jis akimirksniu susitvardė, nors tai pareikalavo daugybės pastangų ir paėmęs mane už pečių atitolino mane.

- Ne Bela, - susirūpinęs tarė jis, žiūrėdamas į mane lyg aš būčiau išprotėjusi.

Mano rankos nusileido, lyg būčiau pralaimėjusi ir mano akys vėl prisipildė ašarų, nauja rauda augo mano krūtinėje. Turbūt jis buvo teisus, aš tikrai išprotėjau.

Jis žiūrėjo į mane nieko nesuprasdamas, jo akyse buvo kančia.

- Atleisk, - išlemenau aš.

Bet jis pritraukė mane prie savo marmurinės krūtinės.

- Bet aš negaliu, negaliu Bela, - jo balsė buvo girdėti skausmas.

- Prašau, - pasakiau aš, ir mano balsas buvo prislopintas jo šilumos. – Prašau, Edvardai.

Aš nežinau, kas jam padarė įtaką, - mano ašaros ar mano drebantį balsą ar jis tiesiog pasidavė netikėtai mano atakai, o gal jo geismas buvo toks nepakenčiamas dabar kaip ir mano. Nesvarbu dėl ko, bet jo lūpos su atodūsiu prisilietė prie mano lūpų.

Ir manęs tęsėme ten kur viskas pasibaigė mano sapne.

Kai ryte aš prabudau, aš stengiausi ne tik, kad nejudėti, bet ir nekvėpuoti. Man buvo baisu atmerkti akis.

Aš gulėjau Edvardui ant krūtinės, bet jo rankos nebuvo manęs apkabinusios. Blogas ženklas. Aš bijojau prisipažinti, kad jau prabudau ir pamatyti jo įniršį, nepriklausomai nuo to į ką jis bus nukreiptas.

Labai atsargiai aš pažiūrėjo pro savo blakstienas. Jo akys žiūrėjo į tamsias lubas, o rankas jis buvo susidėjęs už galvos. Aš atsirėmiau ant alkūnės, kad geriau matyčiau jo veidą. Jame nemačiau nieko, jokių emocijų.

- Daug nemalonumų šiam kartui? – tyliai paklausiau aš.

- Daugybė, - pasakė jis, pasukęs galvą ir pažiūrėjo į mane.

Aš su palengvėjimu atsidusau.

- Man gaila, - pasakiau aš. – Aš neturiu omeny... na gerai, aš ir pati tiksliai nežinau kas nutiko šiąnakt, - aš papurčiau galvą, prisimindama riedančias ašaras ir mane užklupusį skausmą.

- Tu taip ir nepasakei man, ką tu sapnavai.

- Taip, nepasakiau, bet aš tau kaip ir parodžiau ką sapnavau, - aš nervingai nusijuokei.

- O, - tarė jis. Jo akys išsiplėtė ir jis mirktelejo. – Įdomu.

- Tai buvo labai geras sapnas – sumurmėjau aš.

Jis nieko neatsakė, ir todėl po kelėtos akimirku aš paklausiau:

- Tu atleisi man?

- Aš kaip tik apie tai galvojau.

Aš atsisdėdau, nusprendusi apžiūrėti save, na bent jokių plunksnų nebuvo. Kadangi aš pradėjau judėti man pradėjo suktis galva. Aš susvyravau ir įkritau atgal į lovą.

- Kas per... mano galva plyšo iš skausmo.

Jis mane apkabino.

- Tu labai ilgai miegojai. Visas dvylika valandų.

- Dvylika? – kaip keista.

Aš atsargiai apžiūrinėjau save kol kalbėjau su juo, kad jis nieko nepastebėtų. Mėlynės ant mano rankų buvo savaitės senumo. Vedama smalsumo aš pasiražiau. Ir vis dėl to viskas nuostabu. Netgi geriau nei puiku.

- Su daiktais viskas gerai?

Aš nejaukiai linktelėjau.

- Visos pagalvės gyvos.

- Deja aš negaliu to paties pasakyti apie tavo apatinį trikotažą. – Jis mostelėjo ant grindų prie lovos kojos, kur gulėjo skuteliai juodų nėrinių.

- Labai gaila, - pasakiau aš. – Jie man patiko.

- Man irgi.

- Ar nutiko kas nors dar katastrofiško be to? – paklausiau aš.

- Aš Esmei turėsiu nupirkti naują galvos atlošą, - prisipažino jis, pažiūrėjęs per petį. Aš pasekiau jo žvilgsniu ir su siaubu pamačiau išlaužtus medinio atlošo gabalus.

- Hmm, - susiraukiau aš. – Ir kaip aš galėjau praleisti tai?

- Turbūt tu tampi visai nepastabi, kai būni kažkuo kitu užsiėmusi.

- Aš buvau pilnai pasinėrusi į tai, - sutikau aš ir smarkiai paraudau.

Jis palietė mano degantį skruostą ir atsiduso.

- Aš tikrai norėjau to nedaryti.

Aš žiūrėjau į jo veidą ieškodama pykčio ar apgailėstavimo požymių, kuriuos aš bijojau pamatyti. Jis žiūrėjo į mane, o jo žvilgsnis buvo ramus ir skvarbus.

- Kaip tu jautiesi?

Jis nusijuokė.

- Kaip? – reikalaujančiai paklausiau aš.

- Tu atrodei tokia kalta, lyg būtum padariusi nusikaltimą.

- Aš jaučiuosi kalta – tyliai ištariau aš.

- Bet tu suviliojai savo degantį iš aistros savo vyrą. Na tai ne vienas iš rimčiausių nusikaltimų.

Jis tikrų tikriausiai tyčiojosi iš manęs.

Mano skruostai rauda vis stipriau.

- Na žodis „sugundė“ savyje turi daugybę pastangų.

- Manau tai labiausiai tinkamas žodis, - sutiko jis.

- Tu nepyksti?

Jis liūdnai nusišypsojo.

- Aš nepykstu.

- Ir kodėl gi?

- Gerai jau...- jis padarė pauzę, - Žvelgiant į tai, bent jau aš tau nepakenčiau. Šįkart buvo kur kas lengviau kontroliuoti save, nukreipiant jėgą į kažką kitą. – jo akys vėl nukrypo į sulaužytos nugarėles pusę. – Gal dėl to, kad šįkart aš žinojau ko laukti.

Laiminga šypsena nušvito mano veide.

- Aš juk sakiau tau, kad viskas priklauso nuo praktikos.

Jis užvertė akis.

Mano pilvą suurzgė ir jis susijuokė.

- Laikas žmonėms pusryčiauti? – paklausė jis.

- Greičiausiai, - pasakiau aš, pašokdama iš lovos. Aš judėjau per greitai, tad kol aš įgijau pusiausvyrą, retkarčiais mane mėtydavo į šalis. Edvardas mane pagavo prieš man vėl atsitrenkiant į spintelę virtuvėje.

- Tau viskas gerai?

- Jei man tapus nemirtinga aš būsiu tokia nerangi, aš reikalausiu kompensacijos.

Šįryt gaminau aš ir vėl buvo kiaušiniene, nes aš buvau per daug alkana. Po kelėtos minučių aš kiaušiniene įmečiau į lėkštę.

- Nuo kada tu valgai kiaušinio trynį? – paklausė jis.

- Nuo dabar.

- Ar tu žinai kiek kiaušinių tu suvalgei per šią savaitę. – jis paėmė šiukšlių kibirą iš po kriauklės- ji buvo užpildyta mėlynomis dėžutėmis nuo kiaušinių.

- Neleidžiamai daug, - pasakiau aš, prarydama kartą kąsnį. – Ši vieta veikia mano apetitą, - ir mano miegą bei niekam tikusią liksvarą, bet man čia patinka. Greičiausiai mes greitai iš čia išvyksime ir tikiuosi mes nepavėluosime į Dartmutą? Juk mus reikia rasti kur gyventi ir dar visokių kitų dalykų.

Jis atsisėdo šalia manęs.

- Tu dabar gali pamiršti savo išsigalvojimus dėl koledžo – tu juk gavai ko norėjai. Ir mes nesudarėme sandėrio, tad nėra jokių ryšių su šiuo sandėriu.

Aš krenkštelėjau.

- Aš nieko neprigalvojau,. Edvardai. Aš neleidžiu veltui savo laisvo laiko, sudarinėdama dienos užimtumo plano, kaip kai kurie. Ką reiktų nuveikti šiandien, kad Bela būtų nuvargusi? - aš stengiausi pamėgdžioti jo balsa, o jis pradėjo juoktis. – Aš iš tikro noriu dar pabūti žmogumi. – Aš ištiesiau ranką ir padėjau ją ant jo šaltos krūtinės. – Aš nesuspėjau viskuom pasimėgauti.

Jis su įtarimu pažiūrėjo į mane.

- Tuom? – paklausė jis paėmęs mano ranką, kuri jau buvo spėjusi nuslysti link jo pilvo. – Visą šį laiką viskas buvo dėl sekso? – Kodėl aš nepagalvoju apie tai? - su sarkazmu pratarė jis. – reikėjo sugalvoti daugiau argumentų.

Aš susijuokiau.

- Greičiausiai taip.

- Tu tokia žmogiška – vėl pasakė jis.

- Aš žinau.

Erzinanti šypsena palietė jo lūpas.

- Tai mes važiuojam į Dartmutą? Tikrai?

- Greičiausia mane pašalins po pirmo semestro.

- Aš tave visko išmokysiu, - jo šypsena tapo dar platesnė. – Tu mokysies meilės koledže.

- Tu galvoji mes susirasime kur gyventi?

Jo veido išraiška tapo kalta.

- Na...na mes kaip ir turime ten namą, kuriame galime gyventi. Na žinai dėl viso pikto.

- Tu nupirkai namą?

- Nekilnojamas turtas – tai gera investicija.

Aš kilstelėjau vieną antakį, o po to su tuo susitaikiau.

- Na tokiu atveju viskas jau yra paruošta.

- Aš dar turėsiu suderinti ar aš galėsiu dar pasilaikyti automobilį „iki“.

- Taip, juk aš neesu apsaugota nuo tankų užpuolimo.

Jis nusišypsojo.

- Kaip ilgai mes galime čia likti? – paklausiau aš.

- Mes laisvi nuo laiko apribojimų. Dar keletas savaitių jei nori. Ir po to mes galėsime aplankyti Čarli, jei tu norėsi prieš išvykstant į Nju Hemširą. Mes galėtumėme Kalėdas praleisti pas Renė.

Jo piešiamas ateities vaizdas buvo vienintelis variantas, kuris mus visus išvaduotų nuo skausmo. Bet dėžutė su prisiminimais apie Džeikobą sudrebėjo ir aš pasakiau, kad ne visiems.

Nuo to nepasidarė lengviau. Bet dabar, ką iš tikro reiškia būti žmogumi, tai privertė mane pakeisti planus. Aštuoniolika ar devyniolika, devyniolika ar dvidešimt.. koks skirtumas? Aš ne itin pasikeisčiau per metus. Būti žmogumi su Edvardu – tai pasirinkimas, kuris skatina didelį išradingumą.

- Keletas savaitių, - sutikau aš. Ir po to, nors šio laiko man buvo nepakankama, aš pridėjau. – Taigi, aš pagalvoju, pameni kai aš tau sakiau apie praktiką?

Jis nusijuokė.

- Ar tu negalėtum apie tai negalvoti? Aš išgirdau valtės variklio burzgimą. Greičiausiai valytojai buvo netoliese.

Jis nenorėjo, kad aš galvočiau apie tai. Tai ką visa tai reiškia? Jis daugiau nesiruošia tuo užsiimti, besijaudindamas dėl praktikos? Aš nusišypsojau.

- Leisk man Gustavui paaiškinti netvarkos baltajame kambaryje priežastį. Ir po to mes galėsime eiti prasivaikščioti. Yra vieta pietuose, džiuŋglėse...

- Aš nenoriu eiti pasivaikščioti. Ir aš nesiruošiu pėstute apeiti visą salą. Aš noriu likti čia ir pažiūrėti filmą.

Jis suspaudė lūpas, stengdamasis nesijuokti ir mano irzlaus balso.

- Gerai, padarysim kaip tu nori. Kodėl tau neišrinkti ko nors kol aš atidarysiu duris?

- Aš negirdėjau beldimo.

Jis apsuko galvą ir sukľuso. Po pusės sekundės į pabeldė. Jis nusišypsojo ir nuėjo atidaryti durų.

Aš nuėjau į kambarį, kur virš didžiulio televizoriaus buvo lentynos su daugybe filmų, pradėjau rinktis ką pažiūrėti.

Buvo sunku nuspręsti nuo ko pradėti. Čia buvo daugiau disku nei nuomoje.

Aš girdėjau barchatinį Edvardo balsa, kuris pasigirdo hole, jis kalbėjo mano manymu nepriekaištinga portugalų kalba. Kitas žmogus, kuriu balsas buvo čeižus atsakinėjo jam taip pat portugaliskai.

Edvardas vedė jį per virtuvę į didįjį kambarį. Ten buvo du tamsūs brazilai, kurie atrodė itin tamsūs palyginus su Edvardu. Vienas iš jų – apkūnus vyriškis, antra buvo moteris. Edvardas su patenkinta šypsena parodė jį mane ir aš išgirdau savo vardą, tarp daugybės nepažįstamų žodžių. Aš mažumėle paraudau, kai prisiminiau apie netvarką baltajame miegamajame. Mažas žmogus nusišypsojo man. Bet mažutėlė moteris, su kavos spalvos oda nesišypsojo. Jis žvelgė į mane su sukrėtimo nerimo mišinių ir jo akys buvo pilnos baimės. Prieš kai aš spėjau sureaguoti Edvardas juos nuvedė pro virtuvę. Ir jie dingo.

Kai jis grįžo, jis buvo vienas. Jis paskubomis priėjo prie manęs ir apkabino mane.

- Ką su ja? – nekantriai prašnabždėjau aš, prisiminus paniką jos veide.

Jis tik kilstelėjo pečiais.

- Kauri turi indėniškas šaknis. Ji buvo auklėjimą taip, kad tikėtų prietarais. Ji nutuokia kas aš esu arba yra labai arti to – jis vis dar neatrodė susijaudinęs. – Čia pas juos yra savo legendos. Pavyzdžiui kraują geriantis demonas Libišomenas, kuris medžioja tik gražuoles, - tai taręs jis sušnairavo į mane.

- Tik gražuoles? Na ir kas, kad tai buvo bandymas man išsiteikti.

- Bet ji atrodo išsigandusi, - tariu aš.

- Taip, nes ji rūpinasi dėl tavęs.

- Dėl manęs?

- Ji bijo dėl to, kad tu esi čia su manimi, visiškai viena. Jis šaltai nusijuokė ir pažvelgė į stendą su filmais.

- Kodėl tu neišrenki tai, ką mes galėtumėme pažiūrėti. Tai pilnai tinkama užduotis žmogui.

- Taip, manau filmas įtikins ją, kad tu esi žmogus. – Aš nusijuokiau ir smarkiau prisitraukiau prie jo kaklo, pasistiebus ant pirštų galiukų. Jis pasilenkė, kad aš galėčiau jį pabučiuoti, o po to jo apkabinusios rankos pakėlė mane nuo žemės, tad jam nereikėjo pasilenkti.

- Filmas šmilmas, - murmėjau aš, kai jo lūpos nuslydo žemyn link mano kaklo, mano rankos paskendo jo bronziniuose plaukuose.

Aš staiga išgirdau atodūsi ir Edvardas pastatė mane ant kojų. Kaura stovėjo užstingęs koridoriuje, jo tamsiuose plaukuose styrojo plunksnos, rankose jis spaudė šiukšlių maišeli, kuriame irgi buvo plunksnos, o jo veide buvo užstingusi išgaščio išraiška.

Ji žiūrėjo mane su kaltinimu, ir aš paraudau ir nuleidau akys žemyn.

Bet staiga ji atsipeikėjo ir kažką sumurmėjo savo kalba, tai lyg reiškia atsiprašymą. Edvardas nusišypsojo tartum jai atsakydamas. Ji nuleido savo juodas dideles akis ir nuėjo į holą.

- Ji žino, kad aš žinau apie ką ji žino. – sumurmėjau aš.

Edvardas nusijuokė dėl mano sudėtingos formuluotės ir pasakė:

- Taip.

- Štai kaip, - pasakiau aš ir net nežiūrėdama pastvėriau pirmą po ranka papuolusi diską.

- Atidaryk ir mes nuspręsimė ar tai žiūrėti.

Tai buvo senas miuziklas su besišypsančiais veidais ir puošniomis suknelėmis ant viršelio.

- Pilnai tinka medaus mėnesiui. – patvirtino jis.

Tuo metu kai aktoriai šoko ekrane ir dainavo įstojimo dainą, aš gulėjau tvirtame Edvardo glėbyje.

- Dabar mes grįšime į baltąjį kambarį? – nesureikšmindama pasidomėjau aš.

- Ne žinai... aš jau pribagiau lovos nugarėlę viename kambaryje, greičiausiai jos neis suremontuoti. Jei mes apsiribosime laužymais viename kambaryje galbūt Esmė mus ir vėl čia pakvies.

Aš plačiai nusišypsojau.

- Tai vadinasi bus ir daugiau sugadinimų?

Jis nusijuokė iš mano veido išraiškos.

- Manau būtų protingiau viską apgalvoti iš anksto, o ne tuomet kai tu mane puoli iš naujo.

- Tai buvo laiko klausimu, - nerūpestingai patvirtinau aš, bet pulsas jau gerokai pašoko.

- Kokios problemos su tavo širdimi?

- Ne. Aš sveika kaip kumelė. – sekundėlei aš nutilau. – O dabar tu nenorėtum keliauti į naikinimo zoną?

- Manau būtų kur kas mandagiau jei palauktumėme kai liksime vieni du. Gal tavęs ir nejaudina, kad aš laužau baldus, bet tai greičiausiai juos išgašdintų.

Tiesą sakant aš jau buvau pamiršusi apie žmones kitame kambaryje.

- Tu teisus, po velnių.

Gustavas ir Kaure ramiai vaikščiojo po namus, tuo metu kai aš nekantriai laukiau kada pasibaigs miuziklas žiūrėdama pabaigą. Aš pradėjau snausti, nors pasak Edvardo aš jau buvau išmiegojusi pusdienį, kai grubus balsas mane pažadino. Edvardas atsikėlė toliau supdamas mane ant savo rankų ir atsakė švelniai portugališkai Gustavui. Gustavas linktelėjo ir greitai nuėjo link paradinių durų.

- Jie jau pabaigė, - pasakė man Edvardas.

- Ir tai reiškia, kad mes vieni?

- Na pradžiai, ką galvoji apie priešpiečius? – pasiūlė jis.

Aš prikandau lūpą galvodama apie priešpiečius. Aš tikrai norėjau valgyti. Su šypsena jis paėmė mane už rankos vedėsi į virtuvę. Jis taip gerai žinojo visų mano veido išraiškų reikšmes, kad jam ir nereikėjo skaityti mano minčių, ko daryti jis ir negalėjo.

- Tai jau nekontroliuojama – pasiskundžiau aš kai galiausiai pajutau, kad vėl persivalgiau.

- Nori paplaukioti su delfinai? – paklausė jis. – Tai padėtų sudeginti kalorijas.

- Gal po to. Aš turiu kitą variantą dėl kalorijų deginimo.

- Ir kas gi tai?.

- Na mums dar liko lovos nugarėlės dalis iš kairės...

Bet aš nepabaigiau. Jis pagriebė mane už rankos, o jo lūpos privertė mane nutilti, tuo pat metu su neįtikėtinu greičiau tempė mane į mėlynąjį kambarį.

Skryrius 7

Netikėtumas

Eilės juodų karių judėjo link manęs pro apsauginę rūko juostą. Aš mačiau kaip rubino spalvos akys užsidedavo nuo geismo, gesimo žmoniškojo kraujo. Pro lūpas matėsi aštrūs dantys, kas urzgė kas šypsojosi. Aš išgirdau kad už manęs pradėjo verkti vaikas, bet aš negalėjau atsisukti, kad pažiūrėti į jį, nors beviltiškai norėjau įsitikinti, kad su juo viskas gerai. Aš negalėjau suklysti koncentruodamasi.

Jie artėjo ir jų juodi drabužiai atrodė dar grėsmingiau. Aš mačiau jų rankas su paslėptais baltais nagais. Jie pradėjo skirstytis, kad galėtų mus apsupti iš visų pusių. Mes buvo apsupti. Mes pasiruošėme mirti.

Ir staiga lyg nuo šviesos blyksnio viskas pasikeitė. Kai kas liko kaip buvę, Voltūrai persekiojo mus, norėdami užmušti. Bet kas pasikeitė, visas vaizdas man atrodė jau kitaip. Staiga aš pajutau, kad noriu to. Aš norėjau, kad jie įvykdytų savo nuosprendį. Kai aš pasilenkiau į priekį paniką pakeitė kraujo geismas, bet mano veide atsirado šypsena ir pro mano sukastus dantis pasigirdo urzgimas.

Sukrėsta tokio sapno aš drebėjau lyg karščiuočiau.

Kambaryje buvo tylu. Ir buvo nepakenčiamai karšta. Nuo prakaito sulipo plaukai, o prakaitas bėgo mano kaklu žemyn.

Aš prateisiau rankas ir pajutau tik paklodę, jo tikrai nebuvo šalia.

- Edvardai?

Kaip tik tuomet mano pirštai palietė kažką lygaus plokščio ir kieto. Tai buvo lapas perlenktas per pusę.

Aš paėmiau lapą ir prasitiesiau link jungiklio.

Raštelis buvo adresuotas poniai Kalen.

„Tikiuosi tu nepabusi ir nepasigesi manęs, o jei tu prabusi, tai aš grįšiu labai greitai. Aš išvykau pamedžioti. Eik atgal į patalus, o kai tu vėl pabusi aš jau busiu šalia. Aš myliu tave“.

Aš atsidusau. Mes čia buvome beveik dvi savaites ir aš turėjau būti pasirėngusi, kad jis turės išeiti, bet aš visai negalvojau apie laiką. Man rodė, kad mums laikas neegzistavo, lyg mes būtumėme nuostabioje šalyje.

Aš nušluosčiau prakaitą nuo kaktos. Aš jaučiausi visiškai prabudusi, nors laikrodis rodė vos šiek tiek po dviejų. Aš žinojau, kad būdama tokia sukaitusi ir suprakaitavusi tikrai negalėsiu užmigti. Ir aš buvau garantuota, kad kai tik aš išjungsiu šviesą ir atsigulsi aš vėl pamatysiu tas baisias juodas figūras.

Aš betiksliai ėjau per visus namus visur uždegdama šviesą. Buvo taip tuščia šiame dideliame name be Edvardo. Viskas buvo kitaip.

Aš atsidūriau virtuvėje ir nusprendžiau, kad būtent maistas bus tai ko man dabar reikėjo.

Aš peržiūrėjau šaldytuvą kol neradau visų reikiamų ingredientų, kurie buvo reikalingi viščiuko paruošimui. Kunkuliavimai ir kvapai be galo malonūs, nes tai buvo namų garsai, kai šie garsai užpildydavo tuštumą aš jaučiausi rami. Kvapas buvo toks nuostabus, kad aš pradėjau valgyti iš puodo, degindama sau liežuvį.

Po penkto ar šešto kąsnio, aš sugebėjau pajusti skonį. Aš pradėjau kramtyti lėčiau. Kažkas buvo atstumiančio aromate? Aš patikrinau mėsą, ji buvo balta ir prakepusi, bet aš pagalvojau ar tikrai. Aš atkandau mažą gabaliuką paragavimui, perkramtydama dukart. – Fu – tikrai nieko gero. Aš pasitąsiau ir išspjoviau tai į kriauklę. Staiga kepto viščiuko kvapas man tapo nepakenčiamas. Aš paėmiau pilną lėkštę ir išmečiau ją iš

šiukšliadėžę, po to atidariau langą bandydama pravėdinti patalpas. Šaltas brizas pasklido po kambarius. Buvo malonu jį jausti ant savo kūno.

Aš jaučiausi pavargusi, bet nenorėjau grįžti į tvankų kambarį. Todėl aš atidariau langą kambaryje su televizoriumi ir atsiguliau ant sofos priešais langą. Aš įsijungiau tą patį filmą, kurį mes žiūrėjome ir greitai užmigau neišklausius net pirmos dainos.

Kai aš atmerkiu saulė buvo beveik jau aukštai pakilusi, bet ne tai pakėlė mane. Šaltos rankos vijosi aplink mane, keldamos. Tą pačią akimirką aš pajutau skausmą pilve, tokią patį stiprų jei kas su kamuoliu būtų pataikęs į pilvą.

- Atleisk, - sušnabždėjo Edvardas, dėdamas savo vėsius rankas ant mano lipnios kaktos. – Apie taip daug reikėjo pagalvoti. Bet aš nepagalvojau kaip karšta bus tau. Kondicionierius bus čia pastatytas prie man išeinant. Aš negalėjau susikoncentruoti ties tuo ką jis man sako.

- Atleisk man, - aš dusau iš visų jėgų bandydama išsilaisvinti iš jo rankų.

Jis automatiškai atpalaidavo savo rankas.

- Bela?

Aš bėgau į vonią, burną pridengdama ranka. Aš jaučiausi taip blogai, kad net nespėjau pagalvoti, kad jis seks paskui, kai aš būsiu pasilenkus virs klozeto.

- Bela? Kas nutiko?

Aš negalėjau atsakyti. Jis rūpindamasis paėmė mane ant rankų, nuo veido nuėmė plaukus ir laukė kol aš vėl pradėsiu normaliai kvėpuoti.

- Kalta sugedusi višta, - aš sustenėjau.

- Tau viskas gerai? , - jo balse aiškiai jutosi įtampa.

- Normaliai, - išpyškinau aš. – Tai tiesiog apsinuodijimas maistu. Tu neprivalai to matyti. Išeik.

- Tai nepanašu į tave Bela.

- Išeik, - aš vėl sustenėjau, stengdamasi atsikelti, kad galėčiau praskalauti burną. Jis atsargiai padėjo man, ignoruodamas mano priešišumą.

Po to kai aš praskalavau burną jis nunešė mane į lovą ir atsargiai atsisėdo šalia, prilaikydamas mane savo rankomis.

- Apsinuodijimas maistu?

- Taip, - kimiu baltu pasakiau aš. – Aš paruošiau vištą šiąnakt. Aš paragavau ir išmečiau ją. Bet prieš tai aš suvalgiau keletą gabaliukų.

Jis padėjo savo šaltą ranką ant kaktos. Buvo malonu.

- Kaip tu dabar jautiesi?

Aš susimąščiau akimirkai. Pykinimas praėjo taip netikėtai kaip ir prasidėjo. Ir aš jaučiausi kaip bet kurią kitą rytą.

- Pakankamai neblogai. Tiesą sakant, mažumėle alkana.

Jis privertė mane palaukti valandėlę ir išgerti stiklinę vandens, prieš iškepant man kiaušinieneį. Aš jaučiausi absoliučiai normaliai, šiek tiek buvau pavargusi nuo to, kad pašokau vidury nakties. Jis įjungė CNN – mes buvome saloje taip nuo visko atitolę, kad jei ir būtų prasidėjęs trečias pasaulinis karas, mes būtumėm to nežinoję. Aš bejėgė gulėjau ant jo kelių.

Man nusibodo naujienos ir aš pasisukau, kad pabučiuočiau jį. Taip pat kaip ir ryte aštrus skausmas mano pilve atsirado iškart kai tik aš pasisukau. Aš atitolau nuo jo, o mano ranka buvo prie burnos. Šįkart aš žinojau, kad nespėsiu nubėgti iki vonios, todėl lėkiau link kriauklės.

Jis vėl laikė mano plaukus.

- Gal mums vertėtų grįžti į Rio ir nueiti pas gydytoją? – pasiūlė jis su nerimu, kol aš skalavau burną.

Aš papurčiau galva ir nusliūkinau į koridorių. Daktaras man asocijavosi su adatomis.

- Aš būsiu tvarkoje, kai tik išsivalysiu dantis.

Kai aš išsivaliau dantis nuėjau ieškoti vaistinėlės mano lagamine, kuri Alisa surinko man, pilną tokių reikalingų žmogui daiktų kaip bintas, Pept-Bismol (vaistai nuo skrandžio ir žarnyno bėdų). Gal aš galėsiu sutvarkyti savo virškinimo traktą ir nuraminti Edvardą. Bet prieš man randant Pepto, aš staiga radau kai ką, ką Alisa įdėjo man. Aš paėmiau nedidelę melsvą dėžutę, padėjau ją ant delnų ir ilgai į ją žiūrėjau, pamiršusi apie visą kitą.

Po to aš pradėjau sau skaičiuoti. Vienas du. Antras. Iš naujo.

Mane sustabdė garsas, kai dėžutė atsikenkė atgal lagamine.

- Tu tvarkoje? – paklausė Edvardas stovėdamas tarpduryje. – Tau vėl bloga?

- Ir taip, ir ne, - atsakiau aš, bet mano balsas buvo pridusęs.

- Bela? Galiu aš užėiti, prašau?- pasakė jis su dideliu nerimu balse.

- Gerai..

Jis įėjo ir įvertino mano pozą, aš sėdėjau sukryžiuavęs kojas ant grindų, šalia lagamino ir mano veido išraiška, kuri buvo visiškai tuščia, kurio nebuvo įmanoma nepastebėti. Jis atsisėdo šalia manęs ir jo ranka palietė mano kaklą.

- Kas nutiko?

- Kiek dienų praėjo nuo mūsų vestuvių? - sušnibždėjau aš.

- Septyniolika – atsakė jis automatiškai, - Bela kas nutiko?

Aš pradėjau iš naujo skaičiuoti. Aš lenkiau pirštus versdama jį laukti ir skaičiavau vėl ir vėl. Aš net neįsivaizdavau, kad mes čia buvome ilgiau nei aš maniau. Aš pradėjau skaičiuoti iš naujo.

- Bela, - sušnabždėjo jis tyliai. – Tu vedi mane iš proto.

Aš bandžiau nuryti seiles. Tai nepadėjo. Aš pasilenkiau link lagamino ir kuičiausi ieškodama mažos melsvos dėžutės su tamponais. Aš paėmiau juos visiškoje tyloje.

Jis pažiūrėjo į mane sumišęs. – Kas? Tu nori visus negalavimus nurašyti kritinėms dienoms?

- Ne, - aš iškvėpiau. – Ne, Edvardai. Aš stengiuosi tau pasakyti, kad mano menstruacijų ciklas turėjo prasidėti prieš penkias dienas.

Jo veido išraiška nepasikeitė. Lyg aš išvis nieko nebūčiau pasakius.

- Ir aš negalvoju, kad man apsinuodijimas maistu. – pridėjau aš.

Jis nieko neatsakė. Jis lyg pavirto į statulą.

- Sapnai, - prašnabždėjo aš pati sau tyliai. – Per daug miegu. Visas tas maistas. Ohhhh...ohhhh....ohhhh..

Edvardo žvilgsnis atrodė lyg stiklinis, tartum jis nebegalėjo į mane daugiau žiūrėti.

Refleksiškai mano ranka atsidūrė ant mano pilvo.

- Ochhh – sucypiau aš vėl.

Aš žengiau lengvai išsivadudama iš Edvardo rankų. Aš visad vaikščiojau su minkštais mažais šilkiniais šortais ir marškinėliais, kuriuos aš nešiodavau guldamasi. Aš pakėliau marškinėlius norėdama apžiūrėti savo pilvą.

- Neįmanoma.

Aš neturėjau jokios patirties su neštumais, vaikais ar bet kuom šioj srityje, bet aš nebuvo visiška idiotė. Aš mačiau pakankamai filmu ir TV šou, kad suprasčiau kaip tai nutinka. Na pas mane buvo tik penkių dienų vėlavimas. Jei aš ir laukčiausi mano kūnas neturėjo to demonstruoti. Manęs neturėjo kamuoti rytiniai pykinimai. Mano miego ir maisto pokyčiai nebūtų taip greitai pasireiškę. Ir aš tikrai neturėjau jausti nedidelio realaus apvalumo po šonkauliais. Aš išsirieдавau į vieną ir kitą puses, lyg tai būtų padėję išnykti atsiradusiam apvalumui ant mano pilvo. Aš padėjau savo ranką ant pilvo ir pajutau koks kietas ji buvo.

- Neįmanoma, - pakartojau aš vėl, nesvarbu yra apvalumai ar jų nėra, yra mėnesinės ar jų nėra (čia tikrai nebuvo menstruacijos, nes pas mane niekad nebūdavo vėlavimo nei dienai per visą gyvenimą), nebuvo jokios galimybės būti nėščiai. Vienintelis, su kuriuo aš mylėjausi – buvo vampyras.

Vampyras, kuris vis dar sėdėjau ant grindų lyg užšalęs, ir nebuvo jokio požymio, kad jis bent kada nors sujudės. Todėl čia turėjo būti kitas paaiškinimas. kažkas negerai su manimi. Kokia nors keista Pietų Afrikos liga su neštumo požymiais, tik pagreitintas..

Ir prisiminiau kai ką, tą rytą kai ieškojau informacijos internete, ir tai atrodė buvo prieš visą amžinybę. Aš žiūrėjau stovėdama prie stalo Čarlio namuose, skaitydama internete informacija „vampyrų nuo A iki Ž“. Buvo praėję nedaugiau 24 valandų, kai Džeikobas papasakojo man kvileutų istoriją, kuria jis ir pats tuomet netikėjo, kad Edvardas yra vampyras. Aš su nerimu peržvelginėjau puslapį, kuriame buvo visos istorijos apie vampyrus iš viso pasaulio, filipiniečių Danaga, žydų Estri, rumunų varakolakai, itališkieji Stregonai Beneficai iš tikro legenda buvo apie mano dabartinį uošvį, kuris bendradarbiavo su Volturais, bet aišku aš viso to tuomet nežinojau). Aš vis mažiau ir mažiau dėmesio kreipiau į istorijas, nes kuo toliau, tuo labiau jos darėsi neįtikėtinos. Aš prisiminiau tik mažą dalelytę viso to. Iš dalies jie atrodė kaip fantazija atsiradusi dėl didelio vaikų mirštamumo ir sutuoktinių neištikimybės.

Ne mieloji, aš buvau tau ištikimas. Ta moteris, kurią tu matei išbėgančią iš namo, buvo velnio siūsta kraujasiurbė. Aš laimingas, kad likau gyvas. (Žinoma, dabar atsizvelgiant į tai ką aš žinau apie Tanią ir jos seseris, tad kai kurie iš šių atveju išties galėjo būti realūs). Kaip tu gali mane kaltinti neištikimybe vien todėl, kad tu grįžti iš ilgos kelionės, o aš laukiuos? Tai buvo demonas. Jis mane užhipnotizavo ir panaudojo savo mistiškas vampyriškas galias...

Tai buvo demonų aprašymo dalis – vaiko tėvo talentas ir motinos bejėgiškumas. Aš papurčiau galvą nuo sukrėtimo, bet...

Aš pagalvoju apie Esmę ir ypač apie Rozalį. Vampyrų negali turėti vaikų. Jei būtų bent menkiausias šansas, Rozalį turbūt būtų juo pasinaudojusi. Mitai apie demonus nebuvo niekuo kitu kaip melas.

Išskyrus..., bet čia buvo skirtumas. Aišku, Rozali negalėtų lauktis, nes jos kūnas liks nepakitęs amžiams, tai įvyko kai ji tapo vampyre. Visiškai nesikeičia. Bet žmogaus kūnas gali keistis ir išnešioti kūdikį. Pradžiai reikalingas mėnesinis ciklas, o po to rimti kūno pakitimai, kurie leistų augti kūdikiui. Rozali kūnas negalėtų pasikeisti.

Bet mano kūnas gali. Mano jau pasikeitė. Aš prisiliečiau prie savo suapvalėjusio pilvo, kurio dar vakar nebuvo.

Na o vyrai, - na jie nesikeičia nuo lytinio brendimo pradžios iki pat mirties. Aš prisiminiau vieną smulkmeną liečiančią Čarli Čaplina: jam buvo septyniasdešimt, kai jis tapo savo pirmagimio tėvu. Vyrams nėra nustatytas laikas pastoti ir gimdyti vaikus, jiems nėra nustatytas ciklas.

Aišku, iš kur kas nors gali žinoti, ar vampyras gali tapti tėvu, jei jų santykiai su žmonėmis buvo neįmanomi? Koks vampyras patikrintų šią teoriją su mirtinga moterimi? Ar bent pasvarstęs šią galimybę? Aš galėjau pagalvoti tik apie vieną.

Dalis mano smegenų buvo užimtos naujų faktų apdorojimu, prisiminimais ir spėlionėmis, kai tuo tarpu kita dalis – ta dalis, kuri atsakinga net už smulkiausių raumenų judinimą, - buvo sukrėsta ir nesugebėjo normaliai funkcionuoti. Aš negalėjau pajudinti lūpų, nors aš norėjau paprašyti Edvardo, kad jis man paaiškintų kas čia vyksta. Man reikėjo grįžti į tą vietą, kur jis sėdėjo, bet mano kūnas manęs neklausė. Aš tik galėjau žiūrėti sukrėstomis akimis, atsispindinčiose veidrodyje, o mano pirštai palengva lietė mano apvalų pilvą.

O po to, kai vakarykštėme košmare, viskas pasikeitė. Viskas kas atsispindėjo veidrodyje atrodė kitaip, nors niekas konkrečiai nepasikeitė.

Tai, kas pasikeitė – buvo silpnas smūgis, kurį aš pajutau ranka- tai buvo smūgis iš vidaus.

Tuo pat metu suskambo Edvardo telefonas, bet nei vienas iš mūsų neatsiliepė. Telefonas vis skambėjo iš naujo ir iš naujo. Aš bandžiau nuo jo apsiriboti, pridėdama savo ranką prie pilvo. Veidrodyje mano veidas nebe atrodė sumišęs, dabar jis buvo susimastęs.

Ir visiškoje tyloje pradėjo riedėti mano ašaros skruostais.

Telefonas ir toliau skambėjo. Aš tikėjau Edvardas atsilieps – man nesinorėjo gadinti nuostabaus momento. Galbūt pačio svarbiausio momento mano gyvenime.

Skambutis. Skambutis. Skambutis.

Pagaliau susierzinimas paėmė viršų virš kitų emocijų. Aš atsiklaupiau ant kelių šalia Edvardo – pastebėjau, kad aš dabar judėjau kur kas atsargiau, tūkstantį kartų įdėmiau stebėdama ir apgalvodama savo veiksmus- ir leisdama kiekvieną jo kišenę radau telefoną. Aš tikėjau, kad šiuo momentu jis atsipeikės, bet jis sėdėjo visiškai nejudėdamas.

Aš pažinau numerį ir žinojau, kas ir dėl ko skambina.

- Sveika, Alisa, - pasakiau aš. Mano balsas skambėjo ne ką geriau nei anksčiau. Aš pravaliau gerklę.

- Bela? Bela tu tvarkoje?

- Taip. Mmmm. O Karlailas šalia?

- Jis šalia. Kame problemos?

- Na aš.. neesu tikra visu šimtu procentų.

- Su Edvardu viskas gerai? – paklausė ji susirūpinusi. Jis sušuko Karlailo vardą, o po to tęsė. – Kodėl jis pats neatsiliepė? - iki to, kai aš suspėjau atsakyti į jos pirmą klausimą.

- Aš neesu tikra.

- Bela, kas vyksta? Aš ką tik pamačiau...

- Ką tu pamatei?

Atsakymas man buvo tyla.

- Karlailas čia, - pagaliau atsakė ji.

Aš pajutau kaip mano venomis pradėjo tekėti ledinis vanduo. Jei Alisa būtų mačiusi mane su žaliaakų garbanotų mažyliu ant rankų, ji man būtų pasakius. Teisingai?

Tuo momentu, kai aš laukiau Karlailo atsakymo, regėjimas kurį matė Alisa užbūrė mane. Mažas nuostabus mažylis, dar nuostabesnis nei sapne – Edvardo mažylis. Šiluma pasklido po mano venas, nešdama šalin šaltį.

- Bela, čia Karlailas. Kas nutiko?

- Aš... – Aš nebuvau tikra, kaip man atsakyti. Ar jis nepradės juoktis iš mano samprotavimų ir nepalaikys manęs išprotėjusios? Galbūt tai eilinis ryškus sapnas? - Aš mažumėlė jaudinuos dėl Edvardo... Ar gali vampyras būti šoke?

- Jis buvo sužeistas? – Karlailo balsas staiga tapo nekantrus.

- Ne, ne – aš paskubėjau jį patikinti. – Tiesiog.. jis nustebęs.

- Aš nesuprantu Bela.

- Aš manau, na aš manau... galbūt ... aš galiu būti... – aš giliai įkvėpiau- Nėščia.

Lyg patvirtinimui aš pajutau lengvą smūgį pilve. Po trumpos pauzės, Karlailo medicininė patirtis paėmė viršų.

- Kada buvo tavo pirmoji diena menstruacinio ciklo?

- Iki šešiolikos dienų iki vestuvių. – Aš viską perskaičiau mintyse po keletą kartų ir į šį klausimą galėjau atsakyti užtikrintai.

- Kaip tu jautiesi?

- Keistai, - atsakiau aš ir mano balsas nutrūko. Dar kelios ašarėlės nuriedėjo mano skruostu. Dar per daug anksti visam šitam. Gal aš tiesiog išprotėjau. Bet mane aplanko keisti sapnai ir aš pastoviai valgau verkiu, ir mano nuotaika kinta. Aš prisiekiu, kad kažkas juda mano viduje dabar pat.

Edvardo galva pakilo.

Aš atsidusau su palengvėjimu.

Edvardas ištiesė ranką link telefono, jo veidas buvo baltas kaip sniegas ir kietas.

- Mmmm. Man atrodo. Edvardas nori su jumis kalbėti.

- Duok jam ragelį – paprašė Karlailas ištempęs.

Ne iki galo įsitikinusi, kad Edvardas galės kalbėti, aš įdėjau ragelį jam į ranką. Jis pridėjo telefoną prie ausies. – Tai įmanoma? – prašnabždėjo jis.

Jis ilgai klausė, žiūrėdamas į niekur, o jo veidas buvo visiškai tuščias.

- O Bela? – paklausė jis. Jo ranka apsvijė mane pritraukdama mane arčiau jo.

Jis dar kurį laiką klausė, o po pasakė:

- Taip. Taip ir padarysiu.

Jis atitraukė ragelį ir paspaudė „pokalbio užbaigimo“ mygtuką. Ir iškart pradėjo rinkti naują numerį.

- Ką pasakė Karlailas? – paklausiau aš nekantraudama.

Edvardas atsakė negyvu balsu.

- Jis galvoja, kad tu laukiesi.

Šie žodžiai kaip šiluma nuvilnijo mano nugara. Vėl lengvas spyris mano viduje.

- Kur tu dabar skambini? – paklausiau aš, kai jis pridėjo ragelį prie ausies.

- Į oro uostą. Mes grįžtame namo.

Edvardas telefonu kalbėjo virš valandos be jokios pertraukos. Aš supratau, kad jis bandė suorganizuoti mūsų skrydį namo, bet aš nebuvo tuo tikra, nes jis kalbėjo ne angliškai. Man atrodė, kad jis su kažkuo ginčijasi, jis kalbėjo pro sukastus dantis.

Kalbėdamas telefonu jis pradėjo pakuoti daiktus. Jis vaikščiojo po kambarius kaip nedidelis tornadas, bet vietoj sunaikinimo palikdamas idealią tvarką. Jis padėjo ant lovos krūvelę mano drabužių, nes nepažiūrėjęs į ją, tad aš nusprendžiau, kad atėjo laikas persirengti. Jis tęsė savo telefoninį pokalbį.

Kai aš nebegalėjau pakęsti jo per kraštus besiliejančios energijos, aš išėjau iš kambario. Jo beprotiškas koncentravimasis sukėlė skausmus mano pilve- skausmas nebuvo toks kaip ryte, man tiesiog tapo nepatogu. Aš palauksiu kur nors kitoje vietoje, kol tokia jo nuotaika praeis. Su tokiu šaltu susikaupusiu Edvardu aš kalbėti negalėjau, tiesą sakant jis mane gąsdino. Kaip įprasta aš atsidūriau virtuvėje. Bufete aš radau pakelį sausainių. Išsiblaškęsi aš pradėjau juos kramsnoti, pro langą apžiūrinėdama uolas ir smėlį, medžius ir vandenyną – viskas švytėjo saulėje.

Kažkas mano viduje išpyrė man.

- Aš žinau, - pasakiau aš, - aš irgi nenoriu išvažiuoti.

Aš toliau žiūrėjau pro langą, bet spyris nepasikartojė.

- Nesuprantu, - prašnabždėjau aš. – Kas čia ne taip?

Be jokių abejonių tai stebino. Netgi sukrėtė. Bet neteisinga?

Ne.

Bet kodėl Edvardas toks įniršęs? Juk jis pats norėjo vestuvių. Aš negalėjau suprasti jo elgesio priežasčių. Galbūt Edvardo noras tuoj pat papulti namo buvo suprantamas. Jis norėjo, kad Karlailas mane apžiūrėtų ir įsitikinti kad mano spėlionės tikros. Nors mano galvoje nebuvo jokių abejonių, kas lietė šį faktą. Galbūt jis nori suprasti, kodėl aš laukiuosi ir jau turiu tokį iškilų pilvuką, spyriai ir visa kita. Tai buvo nenormalu. Kai tik aš pagalvojau apie tai, aš buvau įsitikinusi, kad supratau viską teisingai. Jis greičiausiai jaudinasi dėl vaiko. Aš dar su viskuo neišsiaiškinau, kad pradėčiau nerimauti dėl kūdikio. Mano smegenys veikė lėčiau – aš vis dar buvau sukrėsta viso vaizdo, kurį buvau susikūrusi anksčiau: mažas vaikas su Edvardo akimis – žaliomis, tokiomis, kokios buvo pas jį, kai jis buvo žmogumi, gulėjo ramus ir gražus ant mano rankų. Aš tikėjau, kad jis pavaldės visas Edvardo savybes, be jokio mano įsimaišymo.

Buvo keista, kaip šie reginiai tapo tokie reikalingi. Po šio pirmo silpno spyrinio mano pasaulis pasikeitė. Anksčiau kur buvo tik vienas dalykas, be kurio aš negalėjau gyventi, pasirodė kita. Nebuvo jokios sumaišties- mano meilė nebuvo padalinta tarp jų; tai buvo visai ne taip. Tai atrodė taip, lyg mano širdis būtų augusi, ir taptų

dukart didesnė šiuo momentu. Bet visa atsirandanti erdvė buvo jau užpildyta. Aš beveik jaučiau galvos svaigimą.

Aš niekad anksčiau tikrai nesuprasdavau Rozali skausmą ir pyktį. Aš niekados neišivaizdavau savęs mamos vaidmenyje, niekados to nenorėjau. Buvo lengva pažadėti Edvardą ir tuo jį įtikinti, kad aš nesijaudinau dėl vaikų, nes tai taip ir buvo. Vaikai kaip tokie niekados nebuvo svarbūs man. Jie atrodė tiesiog triukšmingi sutvėrimai. Man niekados nereikdavo daug užsiimti su jais. Kai svajodavau, jog Renė man padovanos brolių, aš visada išivaizdavau vyresnį brolių. Ką nors, kas rūpinsis manimi, o ne atvirksčiai.

Tai vaikas, vaikas Edvardo, buvo absoliučiai kitas dalykas.

Jis man buvo reikalingas kaip oras. Ir ne todėl, kad nebuvo pasirinkimo.

Galbūt mano vaizduotė buvo prasta. Gal todėl aš negalėjau išivaizduoti savęs ištekėjusios iki to pat laiko, kol iš tikro neištekėjau, ir neišivaizdavau kaip stipriai aš norėsiu vaiko, kol pati nepastosiu.

Kai aš padėjau ranką ant pilvo, laukdama dar vieno spyrio, mano skruostai riedėjo ašaros.

- Bela?

Aš pasisukau į jo susijaudinusi balso toną. Jis buvo pernelyg šaltas, pernelyg susirūpinęs. Jo veidas atitiko jo balsą, šaltas be emocijų. O po to jis pamatė, kad aš verkiu.

- Bela. – jis perėjo kambarį akimirksniu ir paėmė mano veidą į savo delnus- Tau skauda?

- Ne. Ne..

Jis priglaudė mane prie savo krūtinės.

- Nebijok. Mes būsime namie už šešiolikos valandų. Tu būsi mieste. Karlailas pasirūpins tuo ir tu būsi visiškai sveika, tu būsi tvarkoje.

- Pasirūpins tuo? Ką tu turi omenyje?

Jis atsitraukė ir pažiūrėjo man į akis.

- Mes ištrauksime tai iš tavęs, kol tai spės sukelti tau skausmus. Nebijok. Aš neleisiu tam sužeisti tavęs.

- Tai? – iškvėpiau aš, išsižiojusi.

Jis nepatenkintas pažiūrėjo pro mane į duris.

- Po velnių, aš pamiršau, kad Gustavas šiandieną turėjo ateiti. Aš jo atsikratysiu ir tuoj pat grįšiu. – Ir jis paliko kambarį.

Aš atsirėmiau į palangę ieškodama pagalbos. Mano kelėniai drebėjo.

Edvardas ką tik mažylį mano viduje pavadino daiktu. Jis pasakė, kad Karlailas ištrauks jį iš manęs.

- Ne, - prašnibždėjau aš.

Anksčiau aš buvau neteisi. Jis visai nesirūpina dėl vaiko. Jis nori jam suteikti skausmą. Gražus paveikslėlis mano vaizduotėje staiga pasikeitė į kažką niūraus. Mano nuostabūs vaikas verkia, mano silpnos rankos negali jo paginti...

Ką man daryti? Ar sugebėsiu aš su jais susitarti? O jeigu ne? Ar tai nepaaiškina keistos tylumos pokalbyje su Alisa? Tai kažkas, ką ji regėjo? Edvardas ir Karlailas užmušantys mano mažą kūdikėlį iki to, kol jis galės gyventi?

- Ne, - sumurmėjau aš vėl, mano balsas buvo kur kas stipresnis. Aš to neleisiu.

Aš girdėjau, kad Edvardas vėl kalbėjo portugališkai. Ir vėl barasi. Jos balsas skambėjo arčiau ir aš išgirdau kaip supykęs jis sumurmėjo. O po to aš išgirdau kitą balsą. Moters balsą.

Jis įėjo į virtuvę aplenkęs ją ir atsistojo šalia manęs. Jis nušluostė mano ašaras ir vos girdėjai sušnabždėjo man į ausį:

- Ji reikalauja, kad iš jos atneštų produktų pagamintų mums vakarienę. – Jei jis būtų mažiau įsitempęs ir suirzęs jis tikrai būtų užvertęs akis. – Bet tai tik priežastis, ji nori įsitikinti, kad aš dar tavęs neužmušiau. – į patį galą jo balsas tapo visai ledinis.

Kaure nervingai stovėjo kampe, laikydama indus rankose. Aš norėjau mokėti portugalų kalbą arba, kad mano ispanų žinios, būtų buvusios kur kas geresnės. Tuomet aš bučiau galėjusi padėkoti šiai moteriai, kuri užsitraukė vampyro pyktį tik tam, kad įsitikinti jog aš sveika.

Jos akys blaškėsi tarp manęs ir jo. Mačiau, kad ji vertina mano odos spalvą, mano akių drėgnumą. Sumurmėjusi kažką, ko aš negalėjau suprasti, ji pastatė indus ant stalo. Edvardas šaltai kažką jai pasakė; aš dar niekad nemačiau, kad jis būtų toks grubus. Jis staigiai išėjo iš kambario, o nuo jo judėjimo pasklido gaminamo maisto kvapas. Jis buvo labai stiprus – svogūnai ir žuvis. Aš ranka prispaudžiau prie burnos ir nubėgau prie kriauklės. Aš jaučiau Edvardo rankas ant mano kaktos, girdėjau tylu jo murmėjimą, kuriuo jis bandė nuraminti mane. Jo rankos dingo akimirksniu ir aš išgirdau užsidarančio šaldytuvo. Ačiū dievui, kad su šiuo garsu dingo ir kvapas, o šaltos Edvardo rankos prisilietė prie mano liepsnojančio veido. Viskas baigėsi labai greitai.

Aš praskalavau burną, kol jis švelniai glostė mano skruostą.

Aš vėl pajutau nedidelį spyrį viduje.

Viskas tvarkoje. Mes tvarkoje, kreipiausi aš į savo pilvą.

Edvardas apsuko mane ir apkabino. Aš padėjau galvą jam ant peties. Mano rankos instinktyviai uždengė mano pilvą.

Aš išgirdau lengva atodūsi ir atsisukau.

Moteris vis dar buvo čia, pasimetusi stovėjo ir tiesė į mane rankas lyg norėdama padėti. Jos akys neatsitraukdamos žiūrėjo į mano rankas, jos išdavė sukrėtimą. Jos burna buvo plačiai išsižiojusi.

Edvardas irgi atsiduso ir staigiai atsisuko į moteriškę, užstodamas mane visu savo kūnu. Jo rankos apkabindavo mane, lyg jis būtų mane nešęs ant nugaros.

Staiga Kaurė pradėjo ant jo labai garsiai rėkti – garsiai piktai, jos nesuprantami žodžiai kaip peiliai lakstė kambaryje.

Ji pakėlė savo mažą kumštį ir grasino juo ore žengusi kelis žingsnius į priekį. Nežiūrint į jos pykti, jos akyse buvo matyti baimė. Edvardas irgi link jos, ir aš pastvėriau jį už rankos, bijodama dėl moters. Bet kai jis nutraukė jos tiradą, jo balsas privertė mane pasijusti sumišusia, įskaitant tai kaip grubiai jis skambėjo kai jis nerėkė. Dabar balsas buvo nuslopintas, be jokių emocijų. Aš negalvojau, kad jis vis dar kalba portugališkai. Staiga moteris išsisteibėjo į jį su pasipiktinimu, o po to jos akys susiaurėjo ir ji pradėjo ilgai kalbėti ta pačia savo velnioniška kalba. Aš mačiau, kad jo veidas tapo liūdnu ir rimtu, jis linktelėjo vieną kartą. Jis žengė porą žingsnių atgal.

Ji pridėjo prie jos taip arti ir parodė link manęs, o po to padėjo savo ranką ant mano skruosto. Ji vėl pradėjo su juo kalbėti piktai, kaltinamai mojuodama rankomis link jo pusės ir gestikuliuodama. Kai ji baigė, jis kažką maldaudamas pasakė, tuo pačiu žemu įkyriu balsu.

Jos veido išraiška pasikeitė – ji neatsitraukdama žiūrėjo į jį ir abejonės buvo matyti jos veide, kol jis kalbėjo, jos akys studijavo mano sumišusį veidą. Jis baigė kalbėti ir buvo aišku, kad ji kažką tais apgalvoja. Ji pažiūrėjo į mus, o po to lyg pati to nesuvokdama žengė link mūsų.

Rankomis ji apibrėžė ratą aplink savo pilvą. Aš spoksojau į ją – neįmanoma jos legendos apie pavojingus kraugerius neneigia to? Gal ji žino kažką apie tai, kas auga mano viduje?

Jis žengė dar keletą žingsnių į priekį, labiau pasitikėdama ir uždavė keletą klausimų, į kuriuos jis kantriai atsakinėjo. O po to jis uždavė tik vieną klausimą. Ji abejojo, bet po to lėtai papurtė galvą. Kai jis vėl prakalbo, jo balsas skambėjo taip beviltiškai, kad aš šokiruota stebeilijausi į jį. Jo veidas buvo perkreiptas skausmo.

Vietoj atsakymo ji lėtai artėjo, kol nebuvo pakankamai arti, kad padėtų savo mažą ranką ant mano, kuri gulėjo ant pilvo. Ji pasakė tik vieną portugališką žodį.

- Morte, - prašnabždėjo ji tyliai. Po to pasisuko ir jos pečiai nusileido, lyg šis pokalbis būtų pasendinęs ją ir ji paliko kambarį.

Aš pakankamai žinojau ispanų kalbą, kad suprasčiau šį žodį.

Edvardas stovėjo lyg būtų sustingęs ir žiūrėjo kaip išeina moteris. Po kelių akimirų aš išgirdau valtės gaudimą ir žmonių pašnekesį, bet kuo toliau tuo jie vis tolo.

Edvardas nejudėjo kol aš nenuėjau į vonią. Jis tuoj pat suėmė mane už pečių.

- Kur tu eini? – prašnabždėjo jis su skausmu balse.

- Vėl valytis dantų.

- Nesijaudink dėl to, ką ji pasakė. Tai tik legenda, seni pasakojimai pramogai.

- Aš nieko nesupratau, - pasakiau aš, nors tai buvo ne visai tiesa. Lyg aš to nepriimčiau už teisybę, nes tai buvo tik legenda. Mano gyvenimas iš visų pusių buvo apsuptas legendomis. Ir visos jos buvo teisybė.

- Aš supakavau tavo dantų šepetuką. Tuoj surasiu jį.

Jis nuėjo į vonią prieš mane.

- Kaip greitai mes išvažiuojame? – paklausiau aš.

- Kaip tik tu pabaigsi.

Jis laukė manęs, kad vėl galėtų supakuoti dantų šepetuką. Aš atidaviau jį kai tik išsivaliau dantis.

- Aš nunešiu tašes į valtį.

- Edvardai..

Jis atsisuko.

- Ką?

Aš delsiau galvodama, nes norėjau kelias akimirkas pabūti vienumoje.

- Ne galėtum tu... paimti kokios nors maisto? Na tam atvejui jei aš vėl pasijausčiau alkana.

- Žinoma, - pasakė jis ir jo akys su švelnumo pažvelgė į mane. – Dėl nieko nesijaudink. Mes busime pas Karlailą po kelėtos valandų. Visa tai apsibaigs labai greitai.

Aš linktelėjau galva nepasitikėdama savo balsu.

Jis pasisuko ir paliko kambarį, nešdamas po didžiulį lagaminą kiekvienoje rankoje.

Aš mečiau prie telefono, kurį jis buvo palikęs ant palangės. Tai taip buvo nepanašu į jį, užžuomaršumas – pamiršti, kad turi ateiti Gustavas, palikti čia savo telefoną. Jis buvo toks įsitempęs, kad nebuvo panašus pats į save. Aš atverčiau telefoną ir pradėjau ieškoti numerio. Aš buvau patenkinta, kad jis išjungė garsą. Jis vis dar valtyje? Ar jau sugrižo? Ar išgirs jis jei aš tyliai pakalbėsiu virtuvėje?

Pagalčiau aš radau numerį, kuris man buvo reikalingas. Numeris, kuriuo aš niekad nesukambinau. Aš paspaudžiau mygtuką šaukti ir sukryžiačiau pirštus.

- Klausau, - atsakė man balsas panašus į šimtus auksinių varpelių skambančių vėjyje.

- Rozali? – sušnibždėjau aš. – Tai Bela. Tu turi man padėti.

Knyga 2. Džeikobas

Prologas

Gyvenimas – mėšlas, ir mes visi nudvėsime.

Taip, ir aš tas vienas laimingųjų.

Skyrius 8

Kovos belaukiant

- Po velnių Polai, tu ką neturi savo namų?

Polas buvo išsidrėbęs ant mano sofos, žiūrėjo kažkokią idiotišką beisbolo žaidimą per mano sukriošusį televizorių, tik pasivaipė prieš mane ir po to labai lėtai jis ištraukė vieną „Dorito“ (žymaus gamintojo tortilija) iš pakelio, kuris gulėjo pas jį ant kelių, ir visą sugrūdo sau į burną.

- Geriau būtų tau tai pasiimti namo.

Chrumst.

- Ne, - pasakė jis vis dar kramtydamas. – Tavo sesuo pasakė man, kad aš eičiau ir imčiau viską ko norėsiu. Aš stengiausi, kad mano balsas skambėtų taip, jog ši žinia manęs būtų visai nenustebinusi.

- Argi Reičel dabar yra čia?

Nepadėjo. Jis girdėjo apie tai, kur ašėjau ir parodė man į maišelį, kuris stovėjo jam už nugaros. Jis sugniaužė maišelė ir visą jo turinį ištepė ant pagalvės. Traškučiai pavirto į smulkučius trupinėlius. Polas jau suspaudė rankas į kumščius ir laikė prieš save, lyg jis būtų buvęs boksininkas.

- Padaryk tai šunyti. Man nereikalinga Reičel, kad apsiginčiau.

Aš prunkštelėjau.

- Nejaugi tu nebėgsi paverkti jai ant peties kai tik pasitaikys pirma galimybė.

Jis pradėjo juoktis ir visiškai atsipalaidavo, rankas nuleisdamas ant mano sofos.

- Aš nebėgsiu tavęs skusti mergaitei. Ir atvirksčiai, gerai?

Kaip mielas iš jo pusės pasiūlyti tai. Aš leidau savo kūnui atsipalaiduotų, lyg jis būtų mane įkalbėjęs.

- Gerai.

Jo žvilgsnis persimetė atgal prie televizoriaus.

Staigiu judesiu aš jam trenkiau.

Jos nosis atitinkamai sutraškėjo, kai tik aš jam trenkiau. Jis norėjo mane pagriebti, bet aš vikriai išsisukau iš jo letenų, laikydamas traškučių pakelį su trupiniais savo kairioje rankoje.

- Tu sulaužei man nosį, idiote.

- Tik tarp mūsų, pameni Polai?

Aš nosisukau, kad padėčiau traškučius. Kai aš atsisukau, jis vis dar tampė savo nosį, norėdamas atstatyti ją kol ji dar nesuaugo. Kraujas jau beveik nebėgo, atrodė lyg nieko ir nebuvo įvykę, išskyrus kraujo lataką ant jo lūpų ir smakro. Jis keikėsi kol atstatinėjo kremzlę.

- Džeikobai, tu toks jautrus. Aš prisiekiu, kad šį laiką mieliau praleisčiau su Lėja.

- Vau. Dedu galvą, kad jai patiktų išgirsti apie visa tai. Ši mintis sušildytų jos širdį.

- Pamiršk, kad aš tau pasakiau apie tai.

- Kaipgi kaipgi. Aš esu tikras, kad šios mintys mano galvoje nepasirodys netyčia. (turima omenyje, kad būdami vilkolakiais gaujos nariai girdi vieni kitų mintis).

- Ohh. – sumurmėjo jis. O po to grįžo atgal ant sofos bandydamas nusivalyti kraują savo marškinių kalnieriūmi.

Pasakius tai jis grįžo atgal žiūrėti televizoriaus.

Aš prastovėjau ten dar kelias sekundes, o po to aš išėjau lauk iš savo kambario, bambėdamas apie nelaukiamą įsiveržimą į mano kambarį.

Buvo malonu prisiminti tas dienas, kai išprovokuoti Polą muštis būdavo taip lengva. Tuomet net nereikėjo jo pirštu paliesti – bet koks nereikšmingas pastebėjimas apie jį, ir tai iškart išvesdavo iš savęs. Aišku, kiaulystės dėsnis, būtent kai dabar aš noriu užvirti šią košę ir pasimušti su juo, jis tapo kur kas ramesnis ir ne toks karštakošis.

Pagal mane to buvo per daug – dar vienas gaujos narys rado savo giminą sielą, jau ketvirtas iš dešimties vilkolakių. Kada visa tai pasibaigs? Kvailame mite buvo kalbam, kad tai itin retas reiškinys, kad būtum jo dalimi. Visas tas įsimylėjimas iš pirmo žvilgsnio buvo nepakenčiama.

Kodėl tai turi būti mano sesuo? Kodėl tai būtinai turi būti Polas? Kai Reičel atvažiavo iš Vašingtono, mokslo metų pabaigoje – gavusi užskaitymus anksčiau, svarbiausia problema buvo, kaip išsaugoti savo paslaptį nuo jos. Aš nemokėjau turėti paslapčių ir jas slėpti nuo kitų šeimos narių. Laikyti visa tai paslapyje privertė mane suprasti kaip sunku Embriui ir Kolinui, kurių tėvai nežino, kad jų sūnūs vilkolakiai. Embri motina buvo įsitikinusi, kad jos sūnus sunkiai pergyvena pereinamąjį laikotarpį paauglystėje. Embri stengėsi pasišalinti iš namų niekieno nepastebėtas, bet tai jam sunkiai sekėsi. Kiekvieną naktį jo motina tikrino jo kambarį, ir kiekvieną naktį rasdavo jį tuščią. Jie rėkė ant jo, o jis tylėjo. Ir jam tekdavo tai patirti vis iš naujo ir iš naujo. Mes norėjome pakalbėti su Semu, kad jis padarytų išimti Ebri atveju, kad jo motina viską žinotų. Bet Embri tikino, kad nieko baisaus ir paslaptis yra kur kas vertingesnis dalykas nei jos žinojimas. Tad aš buvau beveik pilnai paruoštas tam, kad išlaikyčiau paslaptį. Ir praėjus kelioms dienoms kai Reičel atvyko į rezervaciją, Polas susitiko su ja pliaže. Bada-bam bada-bam amžina skaisti meilė. Jokios paslaptys nereikalingos kai tu randi tikrą savo antrąją pusę. ..

Reičel sužinojo visą tiesą, o aš gavau naują giminaitį, vardu Polas. Aš žinau, kad Bilis lengviau pernešė visa tai kas vyko nei aš. Aišku jis dažniau pradėto lankytis pas Kvileutus, ypač paskutiniomis dienomis. Bet nuo to nepasidarydavo nė kiek lengviau. Nėra Polo, bet užtat per daug Lėjos.

Čia aš pagalvoju – įdomu, ar kulka paleista į mano smilkinį užmuštų mane ar tiesiog paliktų kraujo lataką ant mano smilkinio?

Aš nukritau ant lovos. Aš per daug ilgai nemiegojau nuo savo paskutinio patruliavimo, bet aš žinojau, kad neužmigsiu. Mano smegenys buvo per daug įaudrintos. Mintys skverbėsi mano galvoje, tarsi bičių spiečius. Toks jausmas, lyg aš girdėčiau kaip jos atsitrenkė į mano kaukolę vapsva iškarto miršta, kai kam nors įgelia. Bet šios mintys gėlė man vis iš naujo.

Šis laukimas veda mane iš proto. Praėjo jau beveik keturios savaitės. Šiaip ar taip aš laukiau, kad bent kažkokios naujienos mane pasieks artimiausiomis dienomis. Aš nemiegojau naktimis, mano vaizduotė nuolat piešė įvairius reginius apie tai kaip vilkolakiai galėjo priimti šią naujieną.

Čarlis kenčia sėdėdamas prie telefono, bijodamas, kad su Belai ir jos naujai iškeptu vyrui galėjo įvykti nelaimingas atsitikimas. Aviakatastrofa? Sufabrikuoti tai buvo pakankamai sunku. Nebent kraugeriai nusprendė užmušti daugybę nekaltų žmonių. Gal sudužo privatus lėktuvas? Jie turbūt turi tokią atsargoje. Grįš žudikas namo, jei jo bandymas paversti ją viena iš jų nepavyks? Ar netgi užeit daug toliau? Sulaužys ja vienu judesiu kaip smiltelę siekdamas kažko daugiau? Nes jo gyvybė jam buvo niekas palyginus su galimu malonumu... Istorija gali būti tragiška žinia - Belos mirtis baisioje katastrofoje. Auka gatvės užpuoliko. Mirtis uždusinus pietų metu. Mirtis auto avarijos, taip pat kaip mirė mano mama. Visa tai taip banalu. Nutinka kiekvieną dieną. Atveš jis ją namo? Ar palaidos dėl Čarlio? Uždarytam karste savaime aišku. Mano mamos karstas buvo užkaltas....

Aš galiu tikėtis, kad jis parveš ją visiškai sveiką ir gyvą, priešingai mano svarstymams. Galbūt nieko ir nenutiks. Tiesiog mano tėvas paskambins Čarliui, sužinoti ar jis nieko negirdėjo apie Karlailą, kuris dėl kažkokių priežasčių šiandien neatvyko į darbą. Nei vienas iš Kalenų neatsakinėjo į telefonų skambučius. Paslaptis atskleista kažkokios antrarušės TV laidos...

Gal Kalenų namas sudegs ir visi buvę jame irgi. Aišku tam jiems reikės kūnų. Aštuonių kūnų, kurie atitiktų visus išorinius parametrus, kaip ūgis. Sudegę be galimybės atpažinti, net gi su identifikavimu pagal dantis galimybė...

Visa tai būtų tik triukas – bet man žinoma ne. Bus sunku juos surasti, aišku jei jie patys nenorės, kad juo surastų. Aišku, aš jų ieškočiau visą amžinybę. Kai tu turi visą amžinybę tu gali peržiūrėti kiekvieną stiebelį šieno kupetoje, kol nesurasi adatos.

Dabar aš negalvoju apie adatos paieškas. Reikėjo kažką daryti jau dabar. Man buvo nepakenčiama mintis, kad paleidau savo šansą. Aš daviau kraugeriams laiko pabėgti, aišku jei tai buvo jų planas.

Mes galime nueiti ten naktį. Nueiti ir nužudyti kiekvieną, kurį tik rasime.

Man patiko šis planas, patiko dėl to, nes aš Edvardą pažinojau pakankamai gerai, kad jei aš nužudysiu ką nors iš jo vampyrų gaujos ar turėsiu šansą nužudyti ir jį. Jis prašytų revanšo norėdamas atkeršyti už juos. Aš jam duičiau tokią galimybę. Aš neleisčiau savo broliams sudraskyti jį į skutuliukus. Tai būtų tik mūsų kova- jis ir aš. Ir nugalētu geriausias iš mūsų.

Bet Semas net nenorėjo apie tai girdėti. Mes nesiruošėme sulaužyti susitarimo. Leisdami jiems sulaužyti jį pirmą. Mes neturėjome įrodymų, kad Kalenai kažką padarė ne taip. Kol kas, bet mes visi žinojom, kad susitarimo pažeidimas neišvengiamas. Bela arba griš kaip viena iš jų arba išvis negriš. O tai reiškia pažeidimą. Iš kito kambario atskriejo arkliškas Polo juokas. Galbūt jis žiūrėjo komediją. Arba per televizorių rodė juokingą reklamą. Bet tai tikrai veikė mano nervus. Bet tai buvo ne tas Polas su kuriuo aš norėčiau nuveikti kažką tokio. Ne, ne tas...

Aš stengiausi išiklausyti į kitus garsus, lapų šlamėjimą, vėjo švilpimą pavyzdžiui. Tai buvo kitaip, ne taip kaip žmogaus ausiai. Aš galėjau girdėti tūkstančius vėjo melodijų, kurių aš negirdėčiau būdamas žmogus. Bet šios ausys buvo pernelyg jautrios. Aš galėjau girdėti ne tik tai, bet ir kur kas toliau. Triukšmas nuo kelio, kuriuo riedėjo automobiliai, už jo vandenyno ošimas, dūžtančios į uolas bangos garsas. La Pušo policininkai mėgdavo ten būti. Turistai niekad nepagalvodavo sumažinti greičio toje kelio atkarpoje.

Iki manęs atskriedavo balsai iš kiosko, kuris buvo paplūdimyje. Aš galėjau girdėti kaip Embri mama dirbo kasoje ir spausdino čekius. Aš galėjau girdėti potvynio garsą, vaikų cypimus kai jie įkišdavo kojas į šaltą vandenį. Aš galėjau girdėti nepasitenkinimą jų mamų, kad jie sušlapino kelnes. Aš galėjau išgirsti pažįstam balsą...

Aš klausiau taip įdėmiai, kad Polo juokas, kuris rodos skambėjo man virš ausies, privertė mane pašokti iš netikėtumo.

- Nešdinkis iš mano namų, - praurzgiau aš.

Žinodamas, kad nekreips ne menkiausio dėmesio į mano pasiūlymą, aš pat pasekiau juo. Aš staigia atidariau langą ir iššokau pro jį, kad nematytų Polas. Tai per daug masino. Aš žinojau, kad vėl trenksiu Polui, o Reičel dėl to bus nepatenkinta, kai pamatys kraują ant jo marškinių. Ir ji kaltins mane neturėdama nei menkiausio įrodymo. Aišku, ji bus teisi, bet....

Aš judėjau link kranto. Mano rankos buvo kišenėse ir jos buvo suspaustos į kumščius. Niekas net nepažvelgė į mane, kol ašėjau link pirmo pliažo. O tame, kad vasara buvo vienas privalumas, nes niekas nekreipė dėmesio, kad tu eini su vienais šortais.

Aš sekiau palink pažįstamą balsą, kurį girdėjau, ir pakankamai lengvai radau Kvilą. Jis buvo pietinėje Pusmėnulio salos dalyje, šalindamasis turistų spūsties.

- Laikykis toliau nuo vandens Kler. Na gi. Ochh. Šaunu mažyle. Tu ką nori, kad Emili mane aprėktų? Aš neimsiu tavęs į pliažą sekantį kartą, jeigu.... o, rimtai? – Ne ochhh.... Tu galvoji, kad tai linksma, taip? Chahahaha. Na ir kas gi dabar juoksis?

Jis kuteno mažylei delniuką kai aš juos pavijau. Vienoje rankoje ji laikė kastuvėlį, o jos kelnės buvo permirkusios. Ant Kvilo maikės liko didelė šlapia dėmė.

- Statau penkis dolerius už mažylę, - pasakiau aš.

- Ei, Džeikai, labas.

Kler metė savo kastuvėlį ant Kvilo kelenių.

- Paleisk, paleisk

Jis atsargiai pastatė ją ant kojų. Ji atsisuko į mane ir apkabino mano koją.

- Pikčiurna Žei.

- Kaip reikaliukai Kler?

Ji sukikeno.

- Kvilas šlapias.

- Aš matau tai. O kur tavo mama?

- Nuėjo, nuėjo, nuėjo, - pasakė Kler niunuodama. – Klel su Kvilu visą dieną.

Kler eime namo.

Ji atsikabino nuo manės ir nubėjo pas Kvilą. Jis pakėlė ją ir pasodina ant savo pečių.

- Skamba taip lyg kažkas būtų numušęs du dolerius.

- Tris šiaip tai. Tu praleidai vakarėlį. Vakarėlio tema – princeses. Jos uždėjo man karūną, o po to Emilei šovė gera mintis – pabandyti man padaryti nematytą makiažą.

- O, aš taip gailiuosi, kad viso to nemačiau.

- Nesijaudink, Emili suspėjo viską nufilmuoti. Aš atrodžiau tikra gražuolė.
- Tu toks žioplis.

Jis kilstelėjo pečiais.

- Kler buvo linksma, o tai svarbiausia.

Aš spoksojau į jį. Na jo, buvo sunku būtų tarp žmonių, kurie buvo paveikti staigaus išimylėjimo. Nesvarbu kuo jie buvo savo antrajai pusei, švelniai mylintis sužadėtinis kaip Semas, ar per daug rūpestinga auklė kaip Kvilas – visa tai ką ji skleidė buvo bjauru man.

Kler sucypė ir pirštuku pradėjo rodyti kažką ant žemės.

- Laudonas akmenukas, Kvilai. Man man.
- Koks mažyle? Raudonas?
- Ne laudonas.

Kvilas atsiklaupė, o Kler tampė jį už palukų lyg už pavadžių.

- Šis mėlynas.
- Ne, ne, ne, ne.. – cypė mergaitė, matomai užvaldyta naujo žaidimo.

Baisiausia buvo tai, kad Kvilui tai patiko taip pat kaip ir Klerei. Jus niekad nematėt tėvų, kurie būtų susidomėję ir užsiimtų eiliniu kvailu vaikišku žaidimu, kuriuos sugalvojo jų kaprizai. Aš mačiau Kvilą kuris kelias valandas žaidė su ja kukuodamas ir tuo pačiu jam ne kiek nenusibosdavo šios kvailystės.

Aš negalėjau džiaugtis su juo, nes aš per daug pavydėjau.

Iš kitos pusės jam dar teks laukti keturiolika metų, kol Kler taps jo bendraamžė. Bet buvo dar viena ypatybė – vilkolakiai neseno. Bet atrodė viskas taip, tartum visas šis laukimas jo neerzina.

- Kvilai, tu ką nors galvojai apie pasimatymus? – paklausiau aš.
- Šitas?
- Nee, ne geltonas.

- Na tu supranti. Tikra mergina. Turiu omenyje tikram momentui. Laisvu laiku nuo tavo auklės darbo, kai tu būni su vaiku... – tęsiau aš.

Jis šokiruotas žiūrėjo į mane, o jo burna buvo plačiai pasižiojus.

- Akmenukas, akmenukas – rėkė Kler, daužydama savo delnu jam per galvą.
- Atleisk meškiuk. Kaip šis violetinis?
- Ne, - sukikeno ji. – Ne violetinis.
- O, prašau padėk man, duok užuomina.
- Zaliasss, - galų gale pasakė ji.

Jis žiūrėjo į akmenukus, juos tyrinėdamas. Dabar jis paėmė keturių skirtingų atspalvių žalius akmenukus.

- Ar jis yra tarp jų?
- Taaaaiip.
- Kuris?
- Visiiii.

Jis atsargiai padėjo akmenukus jai į delną. Jis nusijuokė ir netikėtai metė juos jam į galvą. Jis toliau su ja žaidė ir turbūt visai netyčia pamatė jos sušalusias basas kojas, jis apėmė ją ant rankų ir nešiojo trindamas kojas, taip bandydamas ją sušildyti. Jis atrodė blogiau už trenktą paranojos apimtą motiną.

- Atleisk, kad aš per daug kibau su savo tikros panelės idėja.

- Ne, tai šaunu.- Pasakė Kvilas. – Nors turi prisipažinti, kad tai nustebino mane. Aš niekad apie tai nesusimastydavau.

- Aš manau, kad ji suprastų kai paaugtų. Manau nieko tokio, kad tu turėtum savo asmeninį gyvenimą kol ji išaugtų.

- Taip, aš suprantu. Aš esu tikras, kad jis suprastų.

Jis daugiau nieko ne pridūrė.

- Bet tau nesinori, ar ne tiesa? – atspėjau aš.
- Aš tiesiog.... – jis kalbėjo lėtai – Aš net negaliu to išivaizduoti. Aš nematau kitų, kitų panelių...
- Prie to pridėk karūną ir makiažą ir Kler turės pagrindo dėl ko jaudintis.

Kvilas pradėjo kvatoti, pro juoką jis pasakė:

- Džeikai, aš tu laisvas ši penktadienį?
- Tu atspėjai, - pasakiau aš, o po to suraukiau veidą.

Jis sekundei susimastė, o po to paklausė:

- O tu kada nors susimastei apie pasimatymus?

Aš net sudrebėjau. Ir kodėl aš sugalvojau paatvirauti...

- Džeikai, supranti, gal tau reiktų pagalvoti apie normalų gyvenimą?

Jis kalbėjo visiškai rimtai, o jo balsas buvo kupinas užuojautos. Bet nuo to buvo tik blogiau.

- Supranti, aš nematau kitų, nematau kitų merginų, ji visas jas užgožė....- atsakiau aš.

Čia atsiduso ir jis.

Kažkur tolumoje išgirdau, tai ko negalėjau girdėti niekas kitas, tai buvo tylus kaukimas.

- Ot velnias, tai Setas, - pasakė Kvilas, jis pasilenkė paimti mažylę, lyg tikrindamas ar ji vis dar vietoje. – Aš nežinau kur jos mama.

- Viskas su tavimi aišku. Jei tu būsi reikalingas, aš duosiu tau žinoti- pasakiau aš taip greitai, lyg tai būtų buvusi greitakalbė. – O kodėl tau jos nepalikus pas Sju ir Bili, jie gali pasirūpinti ją. Jie vis tiek viską žino.

- Gerai, susitiksime vietoje Džeikai.

Aš bėgau toliau nuo gyvenvietės, per miško ruožą, kad būtų greičiau. Kai tik aš pasiekiau miško ruožą, pradėjau bėgti nekreipdamas dėmesio į besibadančius krūmokšnius. Aš jaučiau badymą kiekvieną kartą atsistodavau ant spyglio, kuris smigo man į odą, bet su laiku išmokau tai ignoruoti.

Bėgdamas mišku nusprendžiau bėgti per atviresnę vietą. Bet kažkas susignalizavo man. Užteko akimirkos ir aš vėl bėgau saugioje medžių prietemoje. Normalūs žmonės negali bėgti taip greitai. Kartais aš pagalvodavau, kad būtų neblogai sudalyvauti bėgimo lenktynėse, panašiai kaip Olimpiada. Būtų malonu pažiūrėti į atletų medalių laimėtojų veidus, kai aš juos aplenkčiau. Bet buvo viena kliūtis – abejoju, kad išlaikyčiau dopingo testą, o kur dar mano kūno temperatūra...

Kai aš pasiekiau miško gilumą, nusiėmiau savo šortus, kuriuos susukau ir pririšau prie savo kojos, kad kai atvirsiu į žmogų turėčiau ką apsirengti. Deginanti jėga pasklido po visą mano kūną. Tai užėmė ne daugiau sekundę. Šiluma pasklido po visą kūną. Sunkios letenos lietė žemę ir aš dar greičiau lėkiau mišku gilyn. Virsmas man pasidarė daug lengvesnis kai aš išmokau kontroliuoti jo pradžia. Tai nesukeldavo man nepatogumų. Išskyrus tuos atvejus, kai save kontroliuoti būdavo per sunku.

Staiga aš prisiminiau kas įvyko per vestuves ir kai aš visai nepraradau kontrolės. Viršų ėmė pyktis, aš norėjau tik persiversti ir užmušti tą monstrą. Aš buvau toks sumišęs. Tuomet aš buvau tikrai pasirengęs tai padaryti, spjaudamas į visus vado įsakymus. Nepaklusti Alfos įsakymui. Jei tą naktį ten nebūtų buvę Semo, jei ten būtų buvę tik Kvilas ir Embri, ar būčiau aš sugebėjęs užmušti šį žudiką?

Aš nekenčiau, kai Semas duodavo tokius įsakymus. Aš nekenčiau to jausmo, kai aš neturėdavu pasirinkimo. Aš nekenčiau paklusti.

Tą akimirką aš supratau, kad esu ne vienas toks. Aš nebuvo vienuoje su savo mintimis.

- Tu visada taip smarkiai valdomas savo emocijų, - pagalvojo Lėja.

- Bet užtat jokio apsimetinėjimo, Lėja. – atsakiau aš jai.

- Baikit su tuo vaikinai, - pasakė mums Semas.

Vyravo tylą. Aš pajutau kaip su virpėjo Lėja, kai Semas ištarė „Vaikinai“. Susierzinusi kaip visada.

Tylą nutraukė Semas:

- Kur Kvilas ir Džeradas?

- Kvilas veda Kler pas Sju ir Bilį.

- Gerai. Sju prižiūrės ją.

- Džeradas nuėjo pas Kim, - pagalvojo Embri. – Gerai, kad jis negirdėjo tavęs.

Tarp gaujos pasklido garsus kaukimas. Aš kaukiau kartu su visais. Kai pasirodė Džeradas, nepriklausomai nuo situacijos – jis pastoviai galvojo apie Kim. Ir niekas net nenorėjo prisiminti apie ką buvo tos mintis, iki dabar.

Semas atsistojo ant galinių letenų ir sustaugė:

Tai buvo signalas ir įsakymas nurimti.

Gauja buvo kelėta mylių į rytus, nuo tos vietos kur buvau aš. Aš dar greičiau lėkiau link jų per tankų mišką. Lėja, Embri ir Polas – visi jie buvo toje pusėje. Lėja buvo arčiausiai visų – aš galėjau girdėti jos žingsnius, ji buvo visai netoli, galbūt slėpėsi už artimiausių medžių.

Mes bėgome paraleliai vienas kito, nusprendėme bėgti atokiau, kad netrukdyti vienas kitam.

- Mes negalime laukti visą dieną. Jis vis tiek pavys mus vėliau.

- Kas nutiko bose? – pasidomėjo Polas.

- Mes turime pasikalbėti. Kažkas nutiko.

Aš jaučiau, kad Semo mintys nukreiptos į mane, bet ne tik Semo, bet ir Seto, Kolino ir Bredo. Kolinas ir Bredis nesenai prisijungė prie mūsų gaujos ir šiandien visą dieną patruliavo su Semu, tad jie žinojo apie viską, apie ką žinojo jis. Aš žinojau, kad Setas irgi buvo ten ir jis žinojo tai, ko nežinojau aš.

- Setai, papasakok jiems apie tai ką girdėjai

Aš paskubėjau, kad kuo greičiau būčiau su jais. Aš girdėjau, kad Lėja irgi pradėjo skubėti. Ji negalėjo pakęsti, kad ją kas nors bandytų aplenksti. Būti greičiausiai – buvo jos noras.

- Tik pabandyk, žioply. – prašnypštė ji ir bėgo greičiau. Žemė po mano kojomis skriejo į šalis – aš skubėjau paskui ją.

Semo nuotaika buvo ne ta, kad jis leistų mums kvailioti.

- Džeikai, Lėja atvėskit.

Nei vienas iš mūsų nesumažino greičio.

- Setai?

- Čarlis skambinėjo visiems, kol nerado Bilio pas mus.

- Taip, aš kalbėjau su juo, - pridėjo Polas.

Aš pajutau kai kažkas įdūrė į širdį, kai Setas ištarė Čarlio vardą. Tai buvo ko bijojau. Kankinantis pabaigos laukimas. Aš bėgau taip greitai kaip tik galėjau. Aš nespėjau normaliai kvėpuoti.

Kokia gi bus istorija?

- Čarlis buvo kaip ne savas. Bela ir Edvardas grįžo namo praeitą savaitę, ir ...

Ji buvo gyva. Gyva, ne mirusi. Kol kas...

Aš net neišivaizdavau kokį sukrėtimą man suteiks naujiena apie tai, kad ji gyva. Juk visą šį laiką aš stengiausi apie ją galvoti kaip apie mirusią. Aš netikėjau, kad kažkas gali gražinti ją. Bet aš per daug nesidžiaugiau šia naujiena, nes žinojau kas seks po to.

- Taip broli, bet yra ir blogų naujienų. Čarlis kalbėjo su ja ir jam nepatiko jos balsas. Ji pasakė jam, kad susirgo. Karlailas perėmė ragelį ir pasakė, kad ji pasigavo retą virusą kol jie buvo Pietų Amerikoje. Pasakė, kad jai karantinas. Čarlis buvo išiuotęs, kad jam neleido jos aplankyti. Čarlis rėkė, kad jo nejudina jei ir jis užsikrės, bet Karlailas buvo neperkalbamas. Jokių lankytojų. Jis sakė, kad viskas per daug rimtą ir jis daro viską ką gali. Čarlis buvo labai susijaudinęs kol pagaliau prisikambino Biliui. Jis pasakė, kad jai dar blogiau:

Kai Setas baigė buvo mirtina tylą. Mums viskas tapo aišku.

Sekant Čarlio žodžiams ji buvo ties mirties riba dėl šio viruso. Leis jie jam aplankyti ją paskutinį kartą? Ar leis prisiliesti prie baltos ledinės jos odos? Jie neleis to. Jie neprileis jo prie jos, kol ji pilnai neišmoks savęs kontroliuoti. Kol ji išmoks atsispirti pagundai nužudyti nekaltąjį. Bet kiek tai užtruks?

Jie užkas ją, o po to grįš ir iškas ją?

Visi kiti klausė mano mintis tyloje. Aš svarsčiau daugiau nei visi likusieji.

Lėja pasiekė pievelę beveik kartu su manimi. Kai aš jau buvau čia, ji jau stovėjo už brolio nugaros. Semas stovėjo dešiniau nuo jų. Polas negalėjo rasti sau vietos, todėl vaikščiojo pirmyn – atgal.

- Vėl apgavo, - pagalvojo Lėja, bet aš apsimečiau, kad negirdžiu jos.

- Ir ko gi mes laukiame? – paklausiau aš.

Visi tylėjo, bet aš jaučiau kad jie mėtėsi.

- Na gi, jie pažeidė susitarimą.

- Mes neturime įrodymų, gal ji iš tikro serga.

- Dieve. Nejaugi tu iš tikro taip galvoji.

- Gerai, turint omeny visas smulkmenas – viskas akivaizdu. Bet... Džeikobai – aš jaučiau delsimą jo mintyse. – Tu esi įsitikinęs, kad to nori? Galvoji, kad tai tikrai bus teisingas sprendimas? Mes juk visi žinome, kad ji šito norėjo.

- Susitarime nebuvo nieko paminėta apie aukos pageidavimus, Semai.

- Ar tikrai ji auka? Kodėl tu iškart neužkabini jau šios etiketės?

- Taip, ji auka

- Džeikai.. – pagalvojo Setas. – Jie mums daugiau nebe priešai.

- Užsičiaupk šunyti. Tai kad tu kovojai su kraugeriais nepakeičia susitarimo. Jie mūsų priešai. Ir jie peržengė visas ribas. Ir mes juos sunaikinsime. Ir manęs nejudina, jei tu norėsi būti jų pusėje, supratai?

- Ir ką gi tu darysi, jei Bela irgi nuspręs dalyvauti mūsųje. Jų pusėje. A? - paklausė manęs Setas.

- Ji daugiau ne Bela.

- Tu nori būti vienas iš tų, kuris sunaikins ją?

Aš net negalėjau krustelti vien nuo šios minties.

- Tu juk nesiruoši to padaryti. Tai ką gi? Tu nori priversti padaryti tai vieną iš mūsų? Ir nekęstum jo iki gyvenimo pabaigos, nesvarbu kuris tai iš mūsų būtų?

- Aš nesiruošiu...

- Žinoma, tu nedarysi to. Tu nepasiruošęs mūšiui, Džeikai...

Instinktai ėmė viršų. Aš palinkau į priekį link smėlio spalvos vilko.

- Džeikobai, - perspėjo Semas. – Užsičiaupk Setai.

Setas linktelėjo.

- Velnias, aš kažką praleidau? – išgirdau aš Kvilą. Jis nešėsi kaip viesulas link pievelės. – Aš girdėjau apie Čarlio skambutį...

- Mes ruošiamės eiti, - pasakiau aš jam. Kodėl tau nenubėgus iki Kim ir neištraukus Džerado? Mums reikalingi visi.

- Lėk tiesiai čia Kvilai. – įsakė jam Semas. – Mes nusprendėme nepriimti skubotų sprendimų. Aš suurzgiau.

- Džeikobai, mes turime viską gerai apsvarstyti. Daug kas pasikeitė nuo to laiko, kai mūsų protėviai sudarė sandėrį su jais. Aš... aš beveik įsitikinęs, kad jie nekelia mums grėsmės. Tu juk pats žinai, kad jie neužsilaikys čia ilgai. Ir mes galėsime tęsti normalų gyvenimą.

- Normalų gyvenimą?

- Jei mes mesim jiems iššūkį, jie ginsis.

- Tu ką bijai?

- Tu jau pasirengęs netekti brolio...? jis padarė pauzę. – Ar net seserį?

- Aš nebijau mirties.

- Aš žinau, Džeikobai. Ir tai viena iš priežasčių, kodėl aš prašau tavęs viską gerai apgalvoti.

Aš pažiūrėjau į jo juodas akis.

- Tu gerbsi mūsų protėvių įstatymus ar ne?

- Aš gerbiu savo gaują. Aš stengiuosi padaryti geriausią sprendimą mums patiems.

- Bailys.

Jo lūpos pakilo rodydamos aštirus dantis.

- Užteks Džeikobai. – jo balso tonas pasikeitė.

Jo balse suskambėjo valdingos natos. Jam nebuvo įmanoma nepaklusti. Tikras vado balsas. Jis metė žvilgsnį ant visos gaujos.

- Gauja nepuls pirma Kalenų, jei jie mūsų neprovokuos. Jei jie nekels grėsmės žmonėms, vadinasi jie nekels grėsmės ir žmonėms Forkse. Bela Svan pasirinko ir mes neturime to uždrausti remdamiesi susitarimu.

- Klausyk klausyk, - pagalvojo su entuziazmu Setas.

- Aš galvojau, kad liečiau tau užsičiaupti.

- Ups, atleisk Semai.

- Džeikobai ir kur gi tu susiruošei, ką?

Aš palikau aikštelę ir bėgau į vakarus nuo jų.

- Aš bėgu atsisveikinti su savo tėvu, matau nėra daugiau prasmės trintis čia.

- O Džeikai, nedaryk. Nedaryk to vėl.

- Užsičiaupk Setai. – pagalvojau.

- Mes nenorime, kad tu mus paliktum, - pasakė Semas. Jo balsas skambėjo minkščiau nei anksčiau.

- Tai liepk man pasilikti. Priversk mane paklusti tau, tu juk tai gali. Padaryk mane savo žodžio vergu.

- Tu juk žinai, kad aš nesiruošiu to daryti.

- Vadinasi tuo pokalbis ir baigtas.

Aš bėgau nuo jų ir stengiausi negalvoti, negalvoti apie tai kas toliau bus. Vietoj to aš bandžiau susikoncentruoti ties tuo, kaip išmesti viską kas yra žmogiška, prieš tai kai aš pavirsiu gyvuliu nei busių žmogumi. Gyventi tik dabar, valgyti kai busiu alkanas, miegoti kai pavargęs, gerti kai kankins troškulys ir bėgti kol yra jėgų. Paprasti poreikiai ir paprastos priemonės šiems poreikiams patenkinti. Esminiai instinktai. Tai ne taip, kaip būti žmogumi. Kai tik aš pasiekiau savo namus aš pavirtau žmogumi. Aš turėjo viską apgalvoti vienuoje. Aš užsidėjau savo šortus ir priartėjau prie namo. Aš padarysiu tai. Aš nuslėpsiu tai ką nusprendžiau ir Semas jau nebegalės man sumaišyti. Jis negalėjo dabar girdėti mano minčių, kai buvau žmogumi.

Semas pasakė viską, kas liečia Kalenų užpuolimo. Gerai.

Bet jis nieko nesakė dėl individualių veiksmų.

Niekas iš gaujos nesiruošė jų pulti, bent šiandien. Niekas iš gaujos, išskyrus mane.

Skyrius 9

Jeigu tu nematei pragaro, tai nereiškia, kad jo nėra.

Aš neplanavau atsisveikinti su tėvu. Galų gale vienas trumpas skambutis Semui ir viskas būtų baigta. Jie man būtų sutrukę.

Bet Bilis manęs laukė, žinodamas kokios savijautos aš būsiu.

Jis buvo kieme, sėdėjo savo invalido vežimėlyje ir žiūrėjo į tą pusę, iš kur aš pasirodžiau, žiūrėdamas į mane pro medžius. Jo žvilgsnis buvo teisiemas, kai jis užtikrintai riedėjo link mano garažo.

- Skirsi man minutėlę Džeikai?

Aš sustojau, atsisukau į jį ir nuėjau link garažo.

- Eime sūnau. Bent jau padėsi man.

Aš sukandau dantis, bet nusprendžiau jei per kelias minutes ko nors nesugalvosiu, tai jis man pridarys rūpesčių su Semu.

- Nuo kada tau reikia mano pagalbos tvarkantis, seni?

Jis nusijuokė savo užkrečiančiu juoku. – Mano rankos pavargo. Juk su šiuo vežimėliu važiauvau namo iš Sju.

- Juk tu riedėjai nuo kalno visą kelią.

Aš užstūmiau jį siauriu pakilimu į kambarį, kuri pats buvau padaręs jam.

- Supranti, aš lėkiau taip greit, kažkur trisdešimties kilometrų per valandą greičiu. Tai buvo nuostabu.

- Lėkdamas tokiu greičiu tu sulaužysi savo vežimėlį ir visur šliaužėt turėsi ant alkūnių.

- Be variantų. Tamyti mane bus tavo darbas.

- Tokiu atveju, tu mažai kur pabūsi.

Bilis uždėjo rankas ant ratų ir nuriedėjo link šaldytuvo. Kokio nors maisto liko?

- O, taip. Polas čia buvo visą dieną, manau mažai kas liko.

Bili atsiduso. – Mums teks slėpti maisto produktus jei nenorime mirti iš bado.

- Gal pasiūlyti Reičel pagyventi pas jį?

Juokaujantis Bili balsas išgaravo, jo žvilgsnis suminkštėjo.

Ji namie tik kelias savaites. Pirmą kartą ji atvažiavo ilgam. Tai sunku, nes mergaitėms buvo sunku viskuo rūpintis kai tavo mama mirė. Jos turėjo daugiau rūpesčių šiuose namuose.

- Aš žinau.

Rebeka nė karto nebuvo atvažiavusi namo po to laiko, kai ištekėjo ir ji turėjo neblogą pasiaiškinimą – bilietai buvo velniškai brangūs. Vašingtonas buvo pernelyg arti, kad Reičel galėtų tuo pačiu pasiteisinti. Bet jei būtų buvę kur kas geriau jei mokytųsi vasaros sesijos metu ir dirbdama dvi pamainas vakarais kokioje nors kavinėje. Jei ne Polas, ji greičiausiai greitai būtų išvažiavusi. Gal dėl to Bilis jo ir nevijo.

- Gerai, aš turiu reikalų. – Aš ėjau link juodojo išėjimo.

- Sustok Džeikai. Tu nenori man papasakoti kas nutiko? Ar aš turiu paskambinti Semui, kad jis man viską papasakotų?

Aš stovėjau atsukęs jam nugarą, bijodamas parodyti savo veidą.

- Nieko nenutiko. Gali skambinti Semui. Mes dabar tik gauja, kuri myli kraugerius.

- - Džeikai...

- Aš nenoriu apie tai kalbėti.

- Tu mus paliksi, sūnau?

Kambaryje buvo nejuoki tylą, kol aš nusprendžiau ką reikia pasakyti.

- Reičel vėl gali užimti savo kambarį. Žinau, kad ji negali pakęsti to pripučiamo čiužinio.

- Ji geriau mielos ant grindų nei praras tavo. Aš irgi.

Aš susiraukiau.

- Džeikobai prašau. Jei tau reikia pertraukėlės...Ką gi, paimk ją. Tik ne per ilgą. Sugrižk.

- Galbūt. Vestuviniame kotedže pavyzdžiui. Perimsiu estafetę pas Semą, po to Reičel. O Džeradas su Kim išvis bus pirmieji. Greičiausiai man prireiks smokingo ar kažko panašaus.

- Džeikai pažiūrėk į mane...

Aš lėtai atsisukau.

- Kas?

Jis akimirka įdėmiai žiūrėjo man į akis, o man apsirodė kad tai truko visą amžinybę.

- Kur tu susiruošei?

- Aš nieko konkretaus dar nesugalvojau.

Jis palenkė galvą prisimerkdamas.

- Tu esi tuo tikras?

Mes vienas kitą deginom žvilgsniais.

- Džeikobai, - pasakė jis. Jo balsas buvo pilnas įtampos. – Džeikobai nereikia. Jis to nevertas.

- Aš nesuprantu apie ką tu?

- Palik Bela ir Kalenus ramybėje. Semas teisis.

Sekundei aš stebeilijausi į jį, o po to žengiau kelis didelius žingsnius ir nuplėšiau telefono kabelį. Aš suspaudžiau laidą rankoje.

- Iki tėti.

- - Džeikai palauk, - jis šaukė mane, aš jau buvau lauke.

Motociklas negalėjo išvystyti tokio greičio, kai bėgimo metu, bet jis buvo saugesnis. Aš galvojau kiek laiko reikės Biliui, kad jis surastų telefoną ar žmogų, kuris perduotų viską Semui. Aš neabejojau, kad Semas vis dar buvo pasivertęs vilku. Problema buvo dar tame, kad Polas galėjo grįžti pas mus bet kuriuo metu. Jis akimirksniu galėjo pavirsti vilku ir perduoti Semui apie tai, ką aš susiruošiau padaryti.

Bet aš nesiruošiau dėl to jaudintis. Aš ėjau įmanomu greičiu, o jei jie mane pavis tuomet ir aiškinsiuos.

Aš užvedžiau motociklą ir nuvažiavo purvine gatve. Palikęs namus aš nebeatsisukau.

Greitkelis buvo užkimštas automobiliais. Aš įvažiavau į šimtas pirmą greitkelių ir važiavau septyniiasdešimties mylių per valandą greičiu. Aš greitai užšokau ant kelkraščio, kad neatsitrenkčiau į mikro autobusą. Aišku tai manęs neužmuštų, bet tikrai sustabdytų. Lūžę kaulai suaugdavo per kelias dienas, tai aš žinojau iš patirties.

Autostrada mažumėle aptuštėjo ir aš padidinau greitį iki aštuoniasdešimt. Aš nemažinau greičio kol neatsiradau takelio, kuris vedė link namų. Aš nujaučiau, kad kelias bus laisvas. Semas neitų taip toli, kad sustabdytų mane. Buvo per vėlu.

Kai aš nusprendžiau, kad padarysiu tai aš dar nebuvo nusprendęs koku būdu tai padarysiu. Dabar buvo laikas viską apsvarstyti.

Aš sumažinau greitį iki dvidešimties vingiuodamas tarp šakų atsargiau nei reikėjo. Aš žinojau, kad jie išgirs mano priartėjimą su motociklu ar be jo, vis tiek staigmenos nebus. Vis tiek Edvardas žinotų mano planus dar man pakankamai nepriartėjus. Galbūt jis taip jau ir padarė. Bet aš planavau, kad viskas vyks kaip reikia. Jis irgi norėjo su manimi muštis.

Pamatytų mane Semas, kai aš atsidurčiau pas juos ir pakviesčiau Edvardą muštis.

Kai aš baigsiu su juo, pasistengsiu kuo daugiau sunaikinti šių padarų, kol jie nebus ėmęsi manęs. Cha – aš pagalvoju kaip į visą tai po visko reaguos Semas? Greičiausiai jis pasakys, kad gavau tai ko nusipelniau. Tiesą sakant man visai nesinorėjo įžeisti jo jausmų.

Prieš mane buvo pievelė. Pasiekus ją pasklido šlykštus kvapas, primenantis supuvusius pomidorus. Tfu.. Dvokiantys vampyrai. Susuko pilvas. Ši smarvė kenčiau labai sunkiai, nes visą kelią mano lydėjo malonūs žmogiški aromatai – ypač su mano nepriekaištinga uosle.

Aš neturėjau nė menkiausio supratimo kas laukė manęs, nes šiame dideliame name matyti jokių gyvenimo požymių. Žinoma jie žinojo, kad aš čia.

Aš išjungiau motociklą ir paklusau tyloje. Dabar aš girdėjau nepatenkintus murmėjimus už dvigubų durų. kažkas vis dėl to buvo name. Išgirdęs savo vardą aš apsidžiaugiau, nes priverčiau juos pasineruoti.

Aš giliai įkvėpiau, nes kvapas viduje tikrai bus kur kas blogesnis ir vienu ypu atsiradau ant laiptu.

Durys atidarė prieš man spėjus pabelsti. Tarpduryje stovėjo daktaras, žiūrėdamas į mane sunkiu žvilgsniu.

- Sveikas Džeikobai, - pasakė jis kur kas ramiau nei aš tikėjausi. – Kaip sekasi?

Aš giliai įkvėpiau per burną. Stipri smarvė sklido iš namo, buvo nepakenčiama.

Mane mažumėle nuliūdino, kad duris atidarė Karlailas. Man būtų labiau patikė jei Edvardas būtų atidaręs dantis pašiepęs savo dantis. Karlailas buvo... kaip žmogus ar kažkas panašaus. Galbūt tame priežastis, kad jis man padėjo praėjusį pavasarį, kai aš buvau mažumėlė ne formoje. Tai trukdė man žiūrėti jam į veidą ir jausti nepatogumą, žinodamas, kad užmuščiau jį jei tik galėčiau.

- Aš girdėjau, kad Bela grįžo gyva, - pasakiau aš.

- Eimmm Džeikobai dabar ne pats tinkamiausias metas, - atrodė, kad daktaras irgi buvo sumišęs, bet ne dėl to ką aš maniau. – Gal tu užeisi vėliau?

Aš sukrestas žiūrėjau į jį. Jis ką atidės mūšį labiau tinkamui laikui?

O po to aš išgirdau Belos balsą, jis buvo užlūžęs ir bejėgis ir aš jau pamiršau savo pyktį.

- Kodėl ne? – klausė ji kažko. – Mes ką ir nuo Džeikobo viską slepiam? Kas per naujiena?

Jos balsas buvo ne toks, kokį aš tikėjausi išgirsti. Aš bandžiau prisiminti jaunų vampyrų balsus, su kuriais mes kovoje praėjusį pavasarį, bet jie galėjo tik šnypšti. Gal tie vampyrai nemokėjo kalbėti, nes buvo nepakankamai suaugę. Gal visų jaunų vampyrų balsas skambėjo taip pat.

- Džeikobai prašau užėik, - Belos balsas tapo garsesnis.

Karlailas susiraukė.

Aš pagalvoju: ar Bela nebus alkana? Ir prisimirkiau žiūrėdamas jam į akis.

- Prašau atleisti, - tariu aš gydytojui apeidamas jį. Tai buvo nelengva, man teko peržengti per visus savo nusistatymus ir įsitikinimus ir atsukti savo priešui nugarą. Ne taip ir neįmanoma. Jei ir buvo nepavojingas vampyras, tai tikrai buvo jų vadas.

Aš stengčiausi išvengti Karlailo, jei prasidėtų kova. Čia buvo pakankamai vampyrų, kuriuos buvo galima nužudyti be jo. Aš įėjau į namus prisispaudęs prie sienos ir apžiūrindamas kambarius, bet čia kažkas buvo neįprasta. Kai aš paskutinį kartą čia buvau viskas buvo perstumdyta vakarėliui. Visą tai kas tada atrodė taip ryšku ir spalvinga, dabar atrodė taip balta iškaitant ir šiuos vampyrus, kurie stovėjo vienas šalia kito prie balto fotelio. Visi jei buvo čia. Bet ne tai sukrėtė mane ir privertė užčiaupti burną.

Tai buvo Edvardas, tiksliau jo veido išraiška.

Aš mačiau jį įniršusi pasiutusi, bet tai ką pamačiau buvo tikrų tikriausia agonija. Pamišusios akys. Jis ne šiaip žiūrėjo į mane, jis tarsi išiskverbė į mane žvilgsniu, lyg ką nors būtų uždegę ugnį jo viduje. Jo rankos lyg nagai buvo išikabinę į lovos audeklą.

Aš net negalėjau mėgautis jo kančiomis. Aš tik galvojau apie tai, kas buvo viso to priežastis, ir nusekiau jo žvilgsnį ir iškart pamačiau ją, pajutau jos aromata. Jos šiltas žmogiškas aromatas.

Bela buvo pusiau užsislėpusi už lovos atlošo, ji gulėjo susirietusi į kamuoliuką, apsikabinusi savo kojas. Keletą akimirku aš tik ir te mačiau, kad jis vis dar ta pati Bela, kurią aš mylėjau – iki dabar buvo minkšta ir švelni, lyg blankus persikas, jos akys buvo tos pačios šokolado spalvos. Mano širdis sumišo. Aš nesuvokiau tai realybe ar tiesiog nuostabus sapnas, nuo kurio aš greičiausiai prabusi.

Ir tuomet aš įdėmiai nužvelgiau ją.

Po akimis buvo juodi ryškūs ratilai, veidas atrodė iškankintas. Oda atrodė dar blankesnė ir plonesnė, skruostai įdubo, skruostikauliai atsikišo. Plaukai buvo surišti į netvarkingą kuodą, o pora sruogų buvo ant jos veido. Jos pirštai ir riešai atrodė tokie trapūs, kad net darėsi baisu.

Jis sirgo. Ji labai smarkiai sirgo.

Viskas tiesa. Istorija, kurią Čarlis pasakojo Biliui nebuvo tik išsigalvojimas. Tuo metu kai aš žiūrėjau į ją, jos ilgos blakstienos judėjo paliedamos baltai žalsvą odą.

Baltaplaukė kraugerė, berods Rozali, pasilenkė link jos, taip atitraukdama mano žvilgsnį kažką padarė, lyg pasirošusi ją ginti.

Tai buvo klaida. Aš žinojau ką dabar jautė Bela – jos mintys buvo akivaizdžios (kartais atrodė, kad jos buvo išspausdintos ant jos kaktos), ji galėjo man nieko neaiškinti, kad aš viską suprasčiau. Aš žinojau, kad Bela nemylėjo Rozali. Aš mačiau tai jos veide, kai Bela kalbėdavo apie Rozalį. Ji ne tai, kad jos nemylėjo. Ji bijo Rozali. Arba bijojo.

Bet dabar Belos veide nebuvo nei kruopelytės baimės. Greičiau kažkas susitaikančio ar panašaus. Rozali paėmė dubenį nuo žemės ir pridėjo prie Belos veido, ją supykino.

Edvardas atsiklaupė ant kelių šalia Belos, jo veido kančia buvo dar stipresnė, bet Rozali ištiesė ranką, lyg sakydama, kad to visai nereikia.

Niekas iš to neturėjo prasmės.

Kai Bela galėjo pakelti galvą, sugėdusi nusišypsojo man.

- Atleisk už tai, - prašnabždėjo ji.

Edvardas tyliai sudejavo. Jo galva nusileido ant Belos kelių. Ji palietė jo skruostą, lyg ramindama jį. Aš net nepajutau kai priartėjau, kai Rozali sušnypštė ir atsidūrė tarp manęs ir lovos. Bet manęs nejaudino, kad ji čia. Ji neatrodė reali.

- Rauz nereikia, - sušnibždėjo Bela. – Viskas gerai.

Blondinė pasitraukė iš mano kelio, bet kertu ji nebuvo tuo patenkinta. Susiraukusi ji prisėdo prie galvūgalio. Ją buvo kur kas lengviau ignoruoti nei aš maniau.

- Bela kas nutiko? – šnibždėjau aš.

Negalvodamas apie savo veiksmus aš atsidūriau ant kelių šalia jos... vyro. Jis tarsi nepastebėjo manęs, aš mechiau į jį trumpą žvilgsnį. Aš paėmiau laisvą Belos ranką. Oda buvo ledinė. – Tau viskas gerai?

Idiotiškas klausimas. Ji tylėjo.

- Aš taip džiaugiuosi, kad tu mane aplankei Džeikobai, - prašneko ji.

Nors Edvardas negalėjo skaityti jos minčių, bet kažką išvelgė jos atsakyme, ko aš nesupratau. Jis vėl sudejavo slėpdamas savo veidą užklote, ji vėl paglostė jo skruostą.

- Kas tai Bela? – nekantravau aš, laikydamas jos ledinius pirštus suspaustus mano rankoje.

Vietoj atsakymo ji peržvelgė kambarį lyg kažko prašydama. Šešios poros tigrinių susirūpinusių akių jai atsakė.

Pagaliau ji atsisuko į Rozalį.

- Padėsi man atsisototi Rouz? – paklausė ji.

Rozali burna prasižiojo ir buvo matyti jos dantys. Ji atsisuko į mano pusę lyg norėdama perkasti man dantį. Esu įsitikinęs, kad taip ir buvo.

- Rouz prašau.

Blondinė susivaipė ir pažvelgė į Edvardą, kuris nė truputėlio nepajudėjo. Ji padėjo savo rankas tvirtai ant Belos pečių.

- Ne, - prašnibždėjau aš. — Nesistok. — Ji atrodė tokia silpna.

- Aš stengiuosi atsakyti į tavo klausimą- pasakė ji ir tai buvo panašu į mūsų ankstesnį bendravimą.

Rozali pakėlė Bela nuo lovos. Edvardas liko savo vietoje. Užklotas nukrito prie Belos kojų.

Belos kūnas buvo išsipūtęs, lyg koks oro balionas. Tai buvo matyti dėl jos aptemptų nunešiotų marškinių, kurie buvo per dideli jos pečiams ir rankoms. Bet visas likęs kūnas buvo plonytis ir trapus, tarsi tas apvalumas siurbė jos jėgas iš vidaus. Man prireikė laiko, kad suprasčiau kuri jos kūno dalis pasikeitė. Ir aš nesupratau iki tol, kol ji ranka neperbraukė per pilvą, taip lengvai.

Tuomet aš viską supratau, bet negalėjau tuo patikėti. Aš mačiau ją tik prieš mėnesį. Ji negalėjo lauktis. Tiesiog negalėjo.

Vis dėl to buvo.

Aš nenorėjau to matyti ir nenorėjau apie tai galvoti. Aš nenorėjo jo matyti — joje. Aš nenorėjau žinoti to, ko labiausiai nekenčiau, įleido savo šaknis į kūną, kurį aš taip mylėjau. Visas mano skrandžio turinys rovėsi lauk ir aš vos susitvardžiau.

Bet viskas buvo blogiau kur kas blogiau. Jos skausmo perkreiptas kūnas, atsikišę kaulai. Aš galėjau tik įsivaizduoti kodėl ji taip atrodo — besilaukianti ir serganti - tai kas buvo joje atiminėjo jos gyvybę, kad išgyventų pats.

Todėl, kad tai buvo monstras. Panašus kaip ir jo tėvas.

Aš visad žinojau, kad jis nužudys ją.

Edvardas pakėlė galvą išgirdęs mano mintis.

Dar akimirka mes abu buvo ant kelių, kai Edvardas staiga atsistojo ir buvo virš manęs. Jos akys buvo juoda bedugnė, o aplink akis violetiniai ratilai.

- Lauke Džeikai — prašnypštė jis.

Aš stovėjau ant kojų ir žiūrėjau į ją iš viršaus. Tai buvo būtent tai, dėl ko aš atėjau.

- Padarom tai, - sutikau aš.

Didžkis Emetas atsidūrė iš vienos pusės šalia Edvardo, o iš kitos pusės buvo Džasperas. Manęs tai nejaudino. Gal mano gauja surinks mano skutelius kai jie pabaigs su manimi. O galbūt ir ne. Nesvarbu.

Akies krašteliai aš pastebėjau judėjimą už nugaros. Esmė Alisa. Mažos dailios poniutės. Aš buvau tikras, kad jie visi užmuš mane greičiau nei aš spėsiu bent prie vieno iš jų prisiliesti. Aš nenoriu nužudyti panelių ...netgi jei panelės buvo vampyrės.

Bet aš galėčiau padaryti išimtį tai blondinei.

- Ne, - Bela duso ir praradusi pusiausvyrą vos spėjo nusitverti už Edvardo rankos. Rozali priėjo prie jos, taip tarsi uždarydamas mane supantį ratą.

- Aš tik ruošiuosi su juo pakalbėti Bela, - Edvardas pažemino balsą kreipdamasis tik į ją.

Jis prisilietė prie jos veido, paglostydamas skruostą. Kambarys akimirkai buvo lyg liepsnojanti ir bandantis mane praryti. Po visko ką jis padarei jai, jis dar drįsta ją liesti.

- Nesijaudink, - pridėjo jis maldaujamai. — Prašau pailsėk, mes abu grįšime po kelių akimirkų.

Ji įdėmiai žiūrėjo į jo veidą, kažką skaitydama iš jo akių. Po to linktelėjo ir prisėdo ant lovos. Rozali padėjo jai nusileisti ant pagalvės.

Bela pagavo mano žvilgsnį.

- Laikykite savo visiškoje kontrolėje, - pasakė ji. — Ir grįžkite.

Aš neatsakiau. Šiandien aš nieko negalėjau pažadėti. Aš nukreipiau žvilgsnį ir nuėjau paskui Edvardą pro paradines duris.

Jis ėjo nė karto neatsisukdamas ir nepergyvendamas, kad aš galiu užpulti jį iš už nugaros. Aš nusprendžiau, kad tai jam nebuvo būtina. Jis būtų žinojęs kada aš ketinčiau pulti. Tai reiškia, kad man priimti sprendimus teks labai greitai.

- Aš dabar negaliu duoti tau galimybės mane nužudyti, Džeikobai Bleikai - prašnibždėjo jis ir greitai dingdamas nuo namų. — Daugiau kantrybės.

Lyg man būtų svarbūs jo planai. Aš suurzgiau pro sukastus dantis.

- Kantrumas ne manos arkliukas.

Jis toliau ėjo, nuo namo jau buvo nuėjęs kelis šimtus jardų, aš sekiau paskui jo pėdsakus. Aš visas degiau, pirštai drebėjo. Aš buvau ant ribos, buvau pilnai pasirengęs ir laukiau.

Jis neperspėjęs sustojo ir staigiai atsisukęs stovėjo priešais mano veidą. Jo veido išraiška vėl sukrėtė mane. Akimirkai aš pasijutau kūdikiu – berniūkščiu, kuris visą savo gyvenimą pragyveno mažame miestelyje. Vis tik berniukas.

Todėl aš žinojau, kad suprasčiau tą begalinį skausmą jo akyse, aš žemėje turėjau pragyventi kur kas daugiau, patirti ir išgyventi kur kas daugiau.

Jis pakėlė ranką, tarsi norėtų nusišluostyti prakaitą nuo kaktos, bet jo pirštai išikibo į jo marmurinį veidą, tarsi nieko aplink nebūtų, o matė visai kitus dalykus.

Tai buvo veidas žmogaus, kuris gyvas degė.

Akimirkai aš netekau gebėjimo kalbėti. Ši išraiška buvo pernelyg realistiška – tai ką mačiau jo akyse būdamas namie, buvo tik maža kruopelytė to, ką pamačiau dabar. Tai buvo pabaiga. Paskutinis vinis jo karste.

- Tai žudo ją? Ji miršta?

Ir aš žinojau, kad ištaręs šiuos žodžius mano veidas taip pat bus kupinas skausmo, lyg aidas atkartojantis jo skausmą. Nuo visko sukosi galva – viskas įvyko taip greitai.

Ne tai kaip aš, jis neturėjo laiko pasiekti tokią būseną.

Skirtumas buvo tas, kad aš ją jau prarasdavau daugybę kartų, visais įmanomais būdais savo mintyse.

Skirtumas buvo tame, kad jie niekad nebuvo visiškai mano.

Skirtumas buvo tame, kas ši klaida buvo ne mano.

- O mano, - prašnibždėjo Edvardas. Jo kelėniai sudrebėjo ir jis susmuko ant žemės, tai buvo lengviausiai pasiekiamą auką, kokią tik buvo galima įsivaizduoti.

Aš savyje jaučiau šaltį, tik šaltį ir jokios šilumos.

- Taip, - atsakė jis klūpėdamas purve ir žiūrėdamas į žemę. – Taip, tai žudo ją.

Jo susitaikymas ir bejėgiškumas nervino mane. Aš norėjau muštynių, o ne bausmės. Kur dingo jo neapsakomas pasitikėjimas savimi?

- Kodėl Karlailas nieko nepadarė? – praurzgiau aš. – Jis juk daktaras ar kaip? Lai pašalina iš jos tą brudą.

Jis pakėlė į mane savo žvilgsnį ir atsakė nualintu tonu, lyg auklėtojas, kuris vaikui kažką aiškina jau dešimtą kartą:

- Ji mums neleidžia.

Prireiks laiko, kad suprasčiau ką jis pasakė. Dieve, juk ji padarys viską, kad tik pasiektų savo. Žinoma, numirs dėl to, kad monstras išgyventų. Tai tikra Bela.

- Tu taip gerai ją pažįsti – šnabždėjo jis. – Kaip tu viską greit supranti. O aš ne...Per vėlu. Ji net nekalbėjo su manimi kai grįžinėjome namo. Aš maniau, kad ji buvo išgąsdinta, juk tai pilnai suprantama. Aš maniau, kad ji pyksta ant manęs už tai, kad per mane gyvis gyvena joje ir kėsina ją nužudyti. Vėl. Aš net negalėjau įsivaizduoti ką ji buvo sugalvojusi. Iki to momento, kai mūsų šeima pasitiko mus oro uoste ir ji nubėgo į Rozalį glėbį. Aš negalėjau tuom patikėti. Aš netikėjau, kol neišgirdau. Įsivaizduoji tik akimirkai...- jis pusiau atsiduso pusiau suaimanavo.

- Kokia po velnių akimirka? Ji niekados tau neleis. – mano balse girdėjosi nuodijantis sarkazmas. – Gal tu ir nepastebėjau, kad ji stipresnė už bet kurią 49,8 kilogramus sveriančią mergaitę. Ar jūs vampyrai tokie kvaili? Duokit jai kokių narkotikų ir pašalinkit tą gyvastį iš jos.

- Aš norėjau, - sušnibždėjo jis. – Karlailas galėtų...

Jie ką tipo visi tokie kilnūs?

- Ne. Nekilnūs. Situaciją apsunkina jos „kūno sergėtojas“

O. Iki šiol visa ši istorija neturėjo didelės reikšmės man, dabar tais viskas tapo aišku. Tai va kam buvo reikalinga blondinė. O kas jai iš to? Ši grožio karalienė svajoja, kad Bela mirtų baisesne mirtim?

- Galbūt – pasakė jis. – Bet Rozalį šis būdas ne prie širdies.

- Tai pradžioje imkitės blondinės. Apjungę jėgas jus visi lengvai su ja susidorosite ar ne taip? Pašalinkit ją iš kelio ir pasirūpinkite Bela.

- Emetas ir Esmė ją palaiko. Emetas niekad neleistų mums....Na ir Karlailas man niekad nepadės, jei Esmė bus prieš... – jo balsas po truputį tilo, kol išvis nutilo.

- Jūs turėjot palikti Belą su manimi.

- Taip.

Vėlokai, bet ką padarysi. Gal jam reikėjo pagalvot anksčiau nei pasėjant tą monstrą jos kūne.

Jis pažvelgė iš savo pragaro gelmių į mane ir aš supratau, kad jis su manimi sutinka. – Mes nežinojome- ištarė jis, jo balsas nebuvo garsesni už kvėpavimą. – Aš net nesvajojau. Iki manęs ir Belos nebuvo nei vieno kaip mes. Iš kur mes galėjome žinoti, kad žmogus gali lauktis vampyro vaiko?

- Ir galutiniam rezultate žmogų suplėšys į skutelius.

- Taip, - sutiko jis ištempusiu šnabždesiu. – Iš prigimties mes kraujo geidžiantys monstrai. Jie egzistuoja. Ir sugundimas tai tik preliudija prieš banketą. Niekas neišgyvena.

Jis papurtė galvą, tartum jį būtų apnikusi gera mintis. Joje kažkas pasikeitė.

- Nemaniau, kad jums egzistuoja ypatingi pavadinimai – išspjoviau aš.

Jis pakėlė veidą, kuris buvo tarsi tūkstančio metų senumo. – Net tu Džeikobai Bleikai negali nekęsti manęs nei aš pats savęs nekenčiu.

Aš buvau per daug įpykęs, kad atsakinėčiau.

- Mano mirtis neišgelbės jos, - pasakė jis ramiai.

- Ir ką gi daryti?

- Džeikobai tu turi kai ką dėl manęs padaryti.

- Eik velnio kraugery.

Jis vis dar žiūrėjo į mane bepročio akimis.

- O dėl jos?

Aš su kančia sukandau dantis.

- Aš padaryčiau bet ką, kad tik galėčiau ją išlaikyti toliau nuo tavęs. Absoliučiai viską. Bet dabar viskas per vėlu.

- Tu žinai ją Džeikobą. Juk bendraujate tokiam lygyje, kurio aš niekad nepasieksiu. Ji manęs neklausys, nes ji mano, kad aš pakankamai jos neįvertinu. Ji mano, kad yra pakankamai stipri, kad visą tai ištvirtų. – jam pritrūko oro -Gal ji tavęs paklausys.

- Kodėl?

Jis susiūbavo ir jo akys degė dar smarkiau, tapo visai laukinės. Aš pagalvojau, gal jis iš tikro išprotėjo? Aš gali vampyrai išprotėti?

- Galbūt, - atsakė jis į mano mintį. – Aš nežinau. Bet panašu į tai. – jis papurtė galvą. – Aš privalau tai nusiūpti nuo jos, jai negalima nervuotis. Ji to neištvers. Aš turiu būti susikaupęs, aš neturiu teisės visko apsinkinti. Bet dabar tai neturi prasmės. Ji privalo tavęs paklausti.

- Aš nepasakysiu jai nieko tokio, ko ji nebūtų girdėjusi iš tavęs. Ką nori, kad aš padaryčiau? Pasakyti jai, kad ji kvailutė? Ji greičiausiai tai žino. Pasakyti, kad ji miršta? Galim sukirsti rankomis, kad ji ir tai žino.

- Tu gali pasiūlyti jai tai, ko ji nori.

Aš nemačiau jokios prasmės jo žodžiuose. Išprotėjusio paistalai?

- Dabar mane jaudina tik tai, kad išgelbėti jos gyvybę – pasakė jis netikėtai susikaupęs. – Jei ji nori vaiko, ji gali jį turėti. Ji gali turėti nors tuziną vaikų. Viskas ko tik ji panorės. – jis padarė pauzę prieš užbaigiant mintį.

- Ji gali turėti šunyčius, jei jai to reikia.

Akimirkai aš sutikai jo žvilgsnį ir pamačiau neapsakomą įniršį jo veide, kuris skverbėsi pro mano ramybę. Mano ramumas iškart išgaravo, kai tik aš supratau, ką jis nori pasakyti. Man atvėpo žandikaulis.

- Bet kas ko tik nori, bet tik ne tai. – sušnypštė jis, prieš man atsigauinant. – Kad tik ne tas gyvis, kuris siurbia jos gyvastį, kai aš tuo momentu stoviu šalia visiškai bejėgis. Žiūrėti kokia ji laiminga, kai miršta. . – jis kvėpavo dažnai lyg būtų nubėgęs daugybę kilometrų. – Tu turi atverti jai akis, Džeikobai. Manęs ji daugiau neklausys. Rozali nuolat su ja, suteikdama jai neįmanomą viltį, gindama ją. Ne, gindama gyvį, Belos gyvybė jai nieko nereiškia.

Iš mano kūno pasigirdo keistas garsas, lyg kažkas būtų mane smaugęs.

Ką jis pasakė? Ką Bela turi? Turėt vaiką? Nuo manęs? Ką? Kaip? Ji metė ją? Ar jis manė, kad ji neprieštaraus mūsų susitarimui?

- Bet kas. Bet kas, kad tik ji išgyventų.

- Tai pats nenormaliausias dalykas, kurį girdžiu iš tavęs. – sumurmėjau aš.

- Ji myli tave.

- Nepakankamai.

- Ji pasirengusi mirti, kad tik turėtų vaiką. Galbūt ji sutiktų su mažiau kardinaliu pasirinkimu.

- Tu ką, visai jos nepažįsti?

- Aš žinau, aš žinau. Kad ją įtikinti reikės laiko. Būtent dėl to tu man reikalingas. Tu žinai kaip ji masto. Priversk ją pamatyti tame esmę.

Aš net negalėjau pagalvoti apie tai, ką jis man siūlė. To per daug. Neįmanoma. Neteisinga. Tai beprotybė. Pasiskolinti Bella penktadienį, o gražinti ją pirmadienį, kaip filme nuoma? Tai žema.

Ir taip viliojama.

Aš nesiruošiau apie tai galvoti, nenorėjau to įsivaizduoti, bet reginiai patys atsirasdavo mano galvoje. Aš tiek kartu tikėjaisi ir turėjau vilčių, kad Bela liks su manimi, bet kaskart likdavau nusivylęs, suprasdamas, kad

neturiu jokių galimybių. Nė vienos. Aš nuleidau rankas. Bet dabar aš negalėjau sustoti. Bela mano glėbyje, Bela šaukianti mane vardu...

Keisčiausia kad prie mano vaizdinių prisidėjo dar vienas, kurio pagal visas taisykles neturėjo būti. Ne dabar. Reginys, kuris manęs dar ilgai neaplankytų, jei ne dabar sukištos mintys, aš regėjau nuodingą ir žudančią Belą, sveika ir žydinga, besiskirianti nuo dabartinės tuom, kad jos kūnas nedeformuotas, viskas natūralu, paprasta. Mano kūdikis.

Aš stengiausi atsikratyti skausmingų minčių mano galvoje.

- Priversk Bela matyti esmę? Kokioj visatoj tu gyveni?

- Aš bent jau bandau...

Aš papurčiau galva. Jis laukė, ignoruodamas neigiamus atsakymus, nes girdėjo mano prieštaringas mintis.

- Kam ta psichologinė ataka? Kaip tu išvis tai sugalvojai?

- Aš galvojau tik apie galimybes išgelbėti ją, kai tik supratau, ką ji nusprendė padaryti. Kad ji galiausiai gali mirti. Bet aš nežinojau kaip su tavimi susisiekti. Aš nežinojau, ar tu manęs klausytum, jei aš bučiau tau paskambinęs. Aš bučiau važiuavęs tavęs ieškoti, jei tu nebūtum šiandien atvažiavęs. Bet tai taip sunku – palikti ją nors kelioms minutėms. Jos būseną... keičiasi taip greitai. Ir tas kažkas taip greitai auga. Aš negaliu ilgam jos palikti.

- Kas tai?

- Nei vienas iš mūsų net neišivaizduoja. Bet tai stipriau nei ji. Jau.

Aš išivaizdavau pabaisą draskančią ją iš vidaus.

- Padėk man tai sustabdyti, - prašnibždėjo jis. – Padėk man sumaišyti šiam gyviui.

- Kaip? Siūlant savo kaip buliaus apseklintojo paslaugas? – jis net krūptelėjo, kai aš tai ištariau. – Tu tikrai išprotėjai. Ji niekad to neklausys.

-Bandymas. Jau nėra ko prarasti. Kaip tai gali pakenkti?

Tai sulaužys mane. Aš per sunkiai stengiausi atprasti nuo Belos, ir kas dabar?

- Ką, per didelė kaina, kad ją išgelbėtum?

-Bet tai nesuveiks.

- Galbūt. Gal tai sujauks jos protą. Gal ji mėtysis su sprendimu. Viena abejonė – tai viskas ko man reikia.

- Ir tuomet tu išmuši jai žemę iš po kojų? „Tik juokelis Bela?“

- Jei ji nori vaiko, jinai jį gaus. Aš padėsiu.

Aš negalėjau patikėti, kad svarsčiau jo pasiūlymą. Bela turbūt vėl man tvos, na tai manęs nejaudino, bet aš bijojau, kad ji vėl nesužeistų rankos. Aš neturiu leisti jam sukelti chaosą mano galvoje. Aš turėjau jį užmušti.

- Ne dabar, - šnibždėjo jis. Po to. Tiesa tai ar ne, bet tai pribaisgs Bela iki galo. Ir tu tai žinai. Skubėti nėra jokios prasmės. Jei Bela paklausys tavęs, tu gausi savo šansą. Kai tik Belos širdis nustos plakusi aš pašauksiu tave ir mes pradėsime.

-Tau neteks ilgai laukti.

Jo veidas tapo dar rūstesnis.

- Aš labai to tikiuosi.

- Tai tuomet sutarta.

Jis linktelėjo ir ištiesė man savo ledinį marmurinį delną. Nekreipdamas dėmesio, kad tai man buvo šlykštu, aš ištiesiau ranką paspausti jo delną.

- Sukertam rankom. –sutiko jis.

Skyrius 10

Kodėl aš negalėjau tiesiog išeiti? O taip, aš juk idiotas.

Aš jaučiausi pats nežinodamas kaip. Lyg visa tai nebūtų tikra. Lyg aš bučiau papuolęs į nevykusią sitkomos versiją. Vietoj, kad bučiau idiotas kviečiantis šokėjų komandos vadovę, aš buvau vilkolakis, kuris atėjo antras, kuris paprašė vampyro žmonos su juo daugintis. Miela. Ne, aš neturėčiau to daryti. Kai visa tai iškrypę ir neteisinga. Aš ruošiausi pamiršti viską ką jis sakė. Bet aš turiu su ja pasikalbėti. Turiu priversti išklausyti manęs. Bet ji nepaklausys. Beje, kaip visada Edvardas tylėjo ir nekommentavo mano minčių, kol jisėjo link namų. Aš mažiau apie vietą, kurią jis išrinko mūsų pokalbiui. Ar buvo pakankamai toli, kad kiti neišgirs jo šnibždėjimų. Ar išties taip buvo? Galbūt.

Kai mes įėjome į namus, Karlailo žvilgsnis buvo kažką įtariantis surūpinęs. Niekas nežiūrėjo su pasišlykštėjimu ar nepasitenkinimu. Vadinasi jie negirdėjo to, ką man sakė Edvardas. Aš svarsčiau, užmiręs

tarpdury, nes nebuvo tikras ką dabar turiu daryti. Čia buvo kur kas geriau – lyg iš lauko būtų užklydęs šviežias oras.

Edvardas praėjo į kambario vidų, lyg suakmenėjęs. Bela pažiūrėjo į jį susirūpinusi, ir ką ji pažiūrėjo į mano pusę, jos akys tarsi liepsnojo. Po to ji vėl pažiūrėjo į jį. Jos veidas pabalo ir aš prisiminiau Edvardo žodžius, kad nuo menkiausio nerimo jai pasidaro vis blogiau.

- Lai Džeikobas ir Bela apsisikalba akis į akį. – Pasakė Edvardas. Jo balse niekas nepasikeitė. Vienu žodžiu – robotas.

- Tik per mano lavoną, - prašnyptė Rozali. Ji vis dar sukinėjosi šalia Belos galvos, viena iš jos ledinių rankų gulėjo ant Belos skruosto, lyg ji būtų priklausiusi jai.

Edvardas net nepažvelgė į jos pusę.

- Bela, - pasakė jis visai begyvasties balsu. – Džeikobas nori su tavimi pakalbėti. Tu bijai su juo likti vienumoje?

Bela sumišusi pažiūrėjo į mane, o po to į Rozalį.

- Rauz, viskas gerai. Džeikobas nesiruošia mūsų skriausti. Eik su Edvardu.

- Tai gali būti spąstai – pasakė blondinė.

- Neįsivaizduoju kokiū būdu? – pasakė Bela.

- Karlailas ir aš visad būsimė tavo akiratyje Rozali – pasakė Edvardas, jo bejausmis balsas apsikeitė, nes prasiveržė pyktis. – Mes vieni iš tų, kurių ji saugosi.

- Ne, - prašnibždėjo Bela. Jos akys sublizgėjo, blakstienos sudrėko. – Ne Edvardai, aš ne...

Ji palingavo galva, palengva nusišypsojus. Šypsena atrodė skausminga.

- Aš ne tai turėjau omenyje Bela. Aš tvarkioje, nesijaudink dėl manęs.

Šlykštu. Jis buvo teisus – ji save kankino, tuo pačiu sužeisdama ir jį. Mergaitė buvo tipinė kankinė. Ji tikrai turėjo gimti kitame amžiuje. Turėjo gyventi praėjusiam gyvenime ir leisti, kad ją suvalgytų plėšrūnai, rasdama tam svarią priežastį.

- Eime, - pasakė Edvardas, jo rankos parodė link durų. – prašau.

Jo savi kontrolė, kuri buvo dėl Belos, bet kurią akimirką galėjo subyrėti. Aš mačiau, kad nedaug trūko, kad jis suliepsnotų iš vidaus. Kiti taip pat tai matė. Tylėdami jie ėjo už durų, kai aš nuėjo pro tarpdurį. Jie praėjo taip greitai, kad mano širdis suplakė tik kelis kartus, kambarys ištuštėjo, bet Rozali vis dar neišėjo. Ji stovėjo sustingusi vidury kambario, o Edvardas stovėjo prie durų.

- Rouz, - ramiai pasakė Bela. – Aš noriu, kad tu išeitum.

Blondinė neatitraukė savo išiotusių akių nuo Edvardo ir liepė jam eiti pirmam. Jis dingo už durų. Ji pažiūrėjo mane kažką įtariančiu žvilgsniu, o po to dingo. Pagaliau, kai mes likome dviese, aš perėjau kambarį ir atsidūriau šalia Belos. Aš paėmiau jos rankas ir atsargiai jas tryniau.

- Ačiū Džeikai, pagerėjo.

- Aš nesiruošiu tau meluoti. Tu atrodai siaubingai.

- Žinau, - atsiduso ji. – Į mane baisu žiūrėti.

- Kaip į balkšvą musmirę, - sutikau aš.

Ji nusišypsojo.

- Kaip gerai, kad tu čia su manimi. Yra pagrindas nusišypsooti. Aš nežinau kiek dar dramos ištersiu.

Aš užverčiau akis.

Gerai, gerai, - ji sutiko. – Paliksiu tai prie savęs.

- Jo, būtų gerai. Apie ką tu galvoji Bels? Rimtai

- Edvardas prašė su manimi pasikalbėti?

- Kažkas panašaus. Bet aš net nesivaiduoju, kodėl jis pagalvojo, kad tu manęs paklausysi. Tu niekados manęs nesiklausydavai anksčiau.

Ji atsiduso.

- Aš juk sakiau.. – tęsiau aš.

- Ar tu žinotai, kad tavo pasakytam junginiui „ar aš nesakiau“ yra brolis? – paklausė ji, pertraukdama mane. – Jo vardas „užsičiaupk pogalais“.

- Vienas nulis tavo naudai.

Ji susiraukė. Jos oda atrodė taip, lyg būtų aptraukusi kaulus.

- Aš negaliu pasigirti, kad pati tai sugalvojau, girdėjau vienoje Simpsonų serijoje.

- Minus vienas.

- Tai buvo linksma.

Mes tylėjome apie minutę. Jos rankos palengva pradėjo šilti.

- Jis tikrai prašė tavęs su manimi pasikalbėti?

Aš linktelėjau.

- Pasakyti kai ką, kas sujaudintų tave. Tavo viduje vyksta kova ir svarbiausia nepraleisti, kada viskas prasidės.

- Tai kodėl gi tu sutikai?

Aš jai neatsakiau, nes nebuvau tikras, kad žinau atsakymą. Aš žinojau tik vieną – kad kiekviena praleista su ja sekundė prisidės prie valandų skausmo, kurios bus vėliau. Lyg narkomanui pasibaiginėtų atsargos, taip mažėjo mano laiko atsargos. Kuo daugiau paimsiu šiandien, tuo sunkiau bus kai atsargos baigsis.

- Viskas bus gerai, - pasakė ji po minutės mūsų tylėjimo. – Aš tikiu.

Aš vėl supykau.

- Vienas iš dabartinių tavo negalavimų – silpnaprotystė? – paklausiau aš .

Ji nusijuokė, o mane apėmė toks išsiūtis, pradėjo drebėti rankos, kurias spaudžiau spausdamas jos rankas.

- Galbūt, - pasakė ji. – Aš netvirtinu, kad viskas bus lengva Džeikai. Bet kaip aš galiu gyventi jau išgyvenusi tai ką pergyvenau ir netikėti stebuklais?

- Stebuklais?

- Aiškinu specialiai tau, - pasakė Bela. Ji nusišypsojo. Ištraukė vieną ranką iš mano delno ir paglostė mano skruostą. Ranka buvo šiltesnė nei prieš tai, bet mano oda jautė vėsumą, vėsą buvo daugelyje santykių.

- Daugiau nei bet kuris kitas tu turi stebuklingų galių, kurios tik laukia, kad pakeistų viską aplink tave.

- Apie ką tu čia kalbi?

Bela tęsė, vis dar šypsodamasi.

- Edvardas man kartą pasakoji, kad tai panašu į jūsų išiamžinimą (meilę iš pirmo žvilgsnio). Jis pasakė, kad tai buvo panašu į miegą vasaros naktį, kaip stebuklas. Tu rasi tą, kurios išties ieškai, Džeikobai ir galbūt tuomet šie žodžiai įgaus prasmę.

Jei ji neatrodytų tokia trapi, tai aš būčiau sužvėrėjęs. Bet ar galiam buvo pykti ant jos?

- Jei tu galvoji, kad išiamžinimas gali iššaukti šį proto užtemimą... – aš su nemažomis pastangomis ištariau tai. – Nejau, kad aš vienąkart įamžinsiu kokią nepažįstamąją, gaunasi kad visa tai šią situaciją daro teisinga?

Aš parodžiau į sutinusi kūną.

- Paaškind man viso to esmę Bela. Kokia mano mielės tau prasmė? Kokia tavo meilės jam esmė? – Kai tu mirsi – atskalbinedamas ištariau aš, - tai bus irgi teisinga? Kokia esmė viso šito tavo skausmo? Mano, tavo jo? Tu žudai jį taip pat. Na ne tai, kad man tai rūpėtų.....

Ji suvirpėjo, bet aš tęsiau.

- Tai kokia prasmė šios jūsų užsuktos meilės istorijos galų gale? Ar yra iš vis kokia nors prasmė? Prašau paaiškink man visą tai, nes aš nematau prasmės.

Jis atsiduso.

- Kol aš nežinau. Džeikai. Bet aš tiesiog... jaučiu.. kad viskas bus gerai, kad ir kaip sunku visa tai atrodytų dabar. Man atrodo, kad tu tai pavadintum tikėjimu.

- Tavo mirtis bus bereikšmė Bela. Bereikšmė.

Jos ranka nuslydo man veidu žemyn link išsiputusio pilvo ir paglostė jį. Jai nereikėjo nesakyti nei žodžio, nes aš žinojau ką ji norėjo pasakyti. Jai buvo prasmė, ji dėl to galėjo numirti.

- Aš nesiruošiu mirti, - pasakė ji pro sukąstus dantis, aš galėjau pasakyti, kad girdėjau šiuos žodžius iš jos. – Mano širdis plaks. Aš pakankamai stipri dėl to.

- Tu nesupranti ką darai Bela. Tu visą laiką bandai kovoti su aukštesnėmis jėgomis. Tu ne tokia stipri.

Aš paėmiau jos veidą į savo rankas. Man reikėjo prisiminti, kad itin atsargiai reikėjo elgtis su ja. Viskas kas buvo susiję su ja šaukte šaukė apie jos trapumą.

- Aš sugebėsiu padaryti, sugebėsiu. – murmėjo Bela, kaip vaikiška knygutėje apie mažą motoriuką.

- Nežiūrėk taip į mane. Ir koks tavo planas? Tikiuosi, jis bent yra.

Ji linktelėjo vengdama mano žvilgsnio.

- Ar žinojau, kad Esmė nušoko nuo skardžio? Aš turiu omenyje kai ji buvo žmogumi.

- Na ir ką?

- O tai, kad buvo beveik mirusi ir nieks net nesirūpino ją nuvežti į ligoninę, ir ją iškart nuvežė į morgą. Jos širdis vis dar plakė, kai Karlailas ją rado.

Tai štai ką ji turėjo omenyje sakydama, kad jos širdis vis dar plaks.

- Tu nesiruoši likti žmogumi, - nepatenkintas pareiškiau aš.

- Ne, aš ne tokia kvaila, - mūsų žvilgsniai susitiko. – Man atrodo, kad tu turi savo nuomonę dėl to.

- Ekstrinis vampyriзмas, - pramurmėjau aš.

- Tai suveikė su Esmė. Su Emetu ir Rozali ir netgi su Edvardu. Nei vienas jų nebuvo tokioje puikioje būklėje kaip aš. Karlailas pakeitė juos, nes jie buvo ant mirties slenksčio. Jis neatėmė iš jų gyvybės, jis tik išgelbėjo juos.

Staiga aš pajutau kaltės jausmą, dėl gero vapyriško gydytojo kaip ir tuomet. Aš užslėpiau šį jausmą kuo toliau ir tęsiau.

- Paklausk manęs Bela. Nedaryk to tokiu būdu.

Kaip ir tuomet, kai paskambino Čarlis, aš žinojau, kad tai turi man reikšmę. Aš supratau, kad būtina jog ji liktų gyva, liktu žmogumi. Na bet kuom kuo nori.

Aš giliai atsidusau.

- Nelauk iki tol, kol bus per vėlu. Ne tokiu keliu. Gyvenk. Gerai? Tiesiog gyvenk. Nesielk taip su manimi... su juo, - mano balsas tapo stipresnis ir garsesnis. - Tu juk žinai, ką jis padarys jei tu mirsi. Tu juk matei tai anksčiau. Ar nori, kad jis ir vėl keliautų pas tuos itališkus žudikus?

Ji susisuko ant lovos.

Aš nesupratau, kad šie žodžiai buvo nebūtini.

Stengdamasis padaryti balsą švelnesniu aš paklausiau:

- Ar pameni kai aš buvau sužeistas naujai paversto vampyro?

- Ką tu stengiesi man pasakyti?

Aš laukiau, bet ji neatsakė. Tik prikando lūpą.

- Tu liepei man būtų geru berniuku ir klausyti Karlailo, - priminiau aš jai. - Ir ką aš padariau? Paklausiau vampyro. Dėl tavęs.

- Tu paklausei, nes tuo momentu tau buvo teisingausia.

- Gerai, raskim kitą priežastį,

Ji giliai įkvėpė.

- Dabar ne tas pats.

Jos akys nuslinko link glostomo pilvo, ji sušnibždėjo užlaikiusi kvėpavimą.

- Aš nenoriu jo žudyti.

Man rankos vėl pradėjo drebtėti.

- O, aš taip ir negirdėjau pačios svarbiausios naujienos. Nuostabus sveikas berniukas kaip gis ne. Reikia nupirkti žydrų oro balionų.

Jos veidas paraudo. Spalva buvo tokia nuostabi, kad man nes susuko pilvą, lyg peiliu.

Aš ruošiausi pasiduoti. Vėl.

- Nežinau ar tai berniukas, - atsargiai pastebėjo ji, - ultragarsas nesuveiktų. Dangalas aplink vaiką toks pats tvirtas kaip ir pilvo oda. Tad tai lieka maža paslaptimi. Bet aš visada matau berniuką, kai galvoju apie tai.

- Tai ne koks nors paprastas mažylis Bela.

- Pažiūrėsim – pasakė ji beveik tuo tikėdama.

- O va ir ne, - kandžiai atsakiau aš.

- Tu tok pesimistas Dežikobai. Beje yra tikimybė, kad aš išvengsiu to apie ką tu kalbi.

Aš negalėjau atsakyti. Žiūrėjau žemyn, giliai ir ramiai kvėpuodamas, bandydamas sulaikyti įniršį.

- Džeikai, - pasakė ji glostydama mano palukus, o po to skruostą. - Viskas bus gerai, šššššššššššš, bus gerai.

Aš nežiūrėjau į ją.

- Ne, nebus gerai.

Ji nušluostė kažką drėgno nuo mano veido.

- Ššššššš

- Kame reikalas Bela? – aš spoksojau į šviesa kilimą. Mano kojos buvo purvinos, palikau ant jo pėdsakus.

Puiku.

- Aš galvoju, kad anksčiau esmė buvo turėti savo vampyrą. O dabar tu nori jo atsisakyti. Tai beprasmiška. Atsisakai, kai nusprendei tapti mama. Jei tu taip stipriai norėjai tapti mama, kodėl ištekėjai už vampyro?

Aš buvau labai arto to, kad pasiūlyčiau tai, ką man siūlė Edvardas. Aš jaučiau, kad žodžiai mane veda ta linkme, bet nieko negalėjau su tuo padaryti.

Ji atsiduso.

- Visai ne taip. Iš tiesų aš niekad nesu simaštydavau apie vaikus. Aš negalvoju apie tai. Reikalas ne tame, kad tiesiog turėti vaiką. O tame..., kad turėti šį vaiką.

- Jis žudikas Bela. Pažiūrėk į save..

- Ne jame esmė. Tai visa aš. Vis silpna ir žmogiška. Bet sugebėsiu tai pernešti Džeikai. Aš galiu.

- Ei, sustok. Nutilk Bela. Tu gali tai sakyti savo kraugeriu, bet manęs tuo neapkvailinsi.

- Tu juk žinai, kad to neperneši.

Ji degino mane savo žvilgsniu.

- Aš tiesiog nežinau kaip. Ir todėl savaimė aišku nervuojuos.

- Jaudinasi jis, - pakartojau pro dantis.

Tuomet Bela pradėjo dusti ir susiėmė už pilvo. Mano įniršis dingo, kai įjungiamo ar išjungiamo šviesa.

- Viskas tvarkoje, - ji duso. — nieko baisaus.

Bet aš girdėjau, ji pakėlė megztinį ir aš pamačiau apnuogintą kūną ir žiūrėjau su siaubu. Jos pilvas atrodė lyg būtų padengtas didelės rašalo dėmės.

Jis pastebėjo kur aš žiūriu ir pasistengė kuo greičiau nuleisti megztinį.

- Jis tiesiog tik stiprus — pasiteisindama pasakė ji.

Ta rašalo dėmė buvo mėlynė.

Aš prisiverčiau patylėti, prisimindamas kai Edvardas, kad šis sutverimas daro jai skauda. Staiga pajutau, kad mane užvaldo beprotystė.

- Bela, - pasakiau aš.

Ji pajuto mano balso pokyčius ir žiūrėjo sumaišties pilnomis akimis, vis dar sunkiai kvėpuodama.

- Bela, nedaryk to.

- Džeikai...

- Paklausyk manęs nepertraukdama. Gerai? Tik klausyk. O kas jeigu...?

- Kas?

- Kas jei visa tai tik menkniekis? Niekas arba beveik niekas yra bereikišmiai? O kas jei tu paklausysi Karlailo kaip gera mergaitė ir gyvensi toliau?

- Nenoriu.

- Aš dar nepabaigiau. Vadinasi tu gyvensi ir galėsi viską pradėti iš naujo. Nepavyko, pabandysi dar kartą.

Ji suvirpėjo ir rankomis prisilietė prie tos vietos kur sueina mano antakiai, jos rankos glostė mano kaktą tuo momentu kai ji bandė suvokti viską ką aš jai pasakiau.

- Aš nesuprantu.. Nesuprantu ką tu nori pasakyti „pradėsi viską iš naujo?“ Tu nemanai, kad Edvardas man leis? Koks būtų skirtumas? Aš esu įsitikinusi, kad bet kuris vaikas...

Buvo matyti, kad ji dar labiau susipainiojo- tai atsispindėjo jos veide.

- Kas?

Bet aš jau nebegalėjau toliau kalbėti. Nebuvo prasmės. Aš niekad nesugebėčiau išgelbėti ją nuo jos pačios. Aš niekad nesugebėčiau tai padaryti.

Tuomet ji mirkstelėjo ir aš supratau, kad pagaliau ji suvokė ką aš norėjau pasakyti.

- O. Hmm. Dežikobai. Nejuo tu manai, kad aš nužudysiu savo vaiką ir jį pakeisiu kažkokiu žmogišku padaru? Dirbtinis apvaisinimas? — ji atrodė mažumėlė išprotėjusi. — Kodėl aš turiu norėti vaiko nuo svetimo žmogaus? Aš manau, kad tai neturi prasmės? Koks skirtumas nuo ko vaikas?

- Aš ne tai turėjau omenyje, - murmėjau aš. — ne apie svetimą nepažįstamą.

Bela pasilenkė į priekį.

- Tuomet apie ką tu kalbi?

- Apie nieką. Visai apie nieką. Viskas kaip visuomet.

- Iš kur išvis pas tave tokios mintys?

- Pamišk, Bela.

Ji kažką įtardama susiraukė.

- Jis prašė, kad tu tai pasakytum?

Aš sumišau, kad ji visa tai taip greitai išsiaiškino.

- Ne.

- Jis pasakė, ne taip gi?

- Ne jis, tiesa. Edvardas išvis nekalbėjo apie dirbtinį apvaisinimą.

Jos veidas atsipalaidavo ir ji atsigulė ant pagalvės. Žiūrėdama į šoną ji kalbėjo ne su manimi, o šiaip:

- Jis turi bent kažką padaryti. Aš suteikiu jam tiek skausmo... Bet apie ką jis galvoja? Kad aš iškeisiu vaiką? — jos ranka judėjo link pilvo, - į kažką nepažįstamą...

Jis murmėjo paskutinius žodžius ir jos balsas nutilo. Jos akys sudrėko.

- Tu neturi jam suteikti skausmo, - sušnibždėjau aš.

Žodžiai mano burnoje degte degė nuodais, nes ašį tarsi už jį maldavau ir žinojau, kad būtent šie žodžiai turiu didžiausią įtaką, galbūt jie išgelbės jos gyvybę. Galimybė viena iš tūkstančio.

- Tu gali padaryti jį laimingą, Bela. Ir aš manau, kad jis tikrai supras.

Teisybė, aš tai suprasčiau.

Atrodė, kad ji manęs visai nesiklauso, ji ir toliau glostė pilvą, kol ji kramtė lūpas. Paknakami ilgai buvo tylu. Aš susimaščiau apie tai, kaip toli nuo namų dabar buvo Kalenai, kad neišgirstų mano maldavimų ir įkalbinėjimų.

- Ne nuo nepažįstamo? - sumurmėjo ji.

Aš sudrebėjau.

- Ką būtent tau pasakė Edvardas? – tyliai ji paklausė manęs.

- Nieko. Jis tik galvojo apie tai, kad tu manęs išklausytum.

- Ne tai. Aš apie „pabandyti iš naujo“.

Jos akys susikoncentravo ties manim ir aš supratau, kad pasakiau pakankamai.

- Nieko.

Jos burna mažumėle prasižiojo.

- Ogo.

Keletas širdies dūžiu, buvo tylu. Aš vėl pažiūrėjau į savo kojas, nes neturėjau jėgų pažiūrėti į ją.

- Nejau jis taip apsimetė? – sušnibždėjo ji.

- Aš juk pasakiau, kad jis ėjo iš proto. Gryna to žodžio prasme Bela.

- Aš stebiuosi, kad tu tam nepaprieštaravai. Mestelėjai problemą.

Kai pažiūrėjau į ją, ji šaudė šypsojosi.

- Pagalvok apie tai, - aš bandžiau nusišypsoti jai atsakydamas, bet mano veidas tik persikreipė. Ji žinojo ką aš siūliau ir tikrai neketino galvoti dukart. Aš žinojau, kad ji negalvos.

Bet tai ją užgavo.

- Tu juk to nepadarytum, tiesa? – prašnibždėjo ji. – aš tikrai nežinau kodėl tu taip jaudinies. Aš to nenusipelniau.

- Kiek suprantu tai neturi prasmės, tiesa?

- Ne šįkart, - atsidusi ji. – Man labai gaila, kad negaliu visko paaiškinti taip, kad tu suprastum. Aš negalėsiu sukelti jam skausmo, - parodė į savo pilvą, - be to aš galėčiau paimti šautuvą ir nušauti tave. Aš myliu jį.

- Kodėl tu visad myli ne tuos Bela?

- Visai ne.

Kad mano balsas taptų tvirtesnis, kaip visad aš krenkštelėjau.

- Patikėk manim.

Aš atsistojau.

- Kur tu susiruošei?

- Beprasmiška likti čia.

Ji ištiesė savo šiltą ranką maldaujamai.

- Neišėik.

Aš pajutau, kad poreikis būti su ja degino mane iš vidaus.

- Aš neturiu ką čia veikti. Aš turiu grįžti.

- Kodėl gi tu atėjai? – paklausė ji švelniai.

- Tik dėl to, kad pamatyčiau jo tu iš tiesų esi gyva. Aš nepatikėjau, kad tu taip sergi kaip sakė Čarlis.

Aš negalėjau nuspręsti ar ji patikėjo manimi ar ne.

Ar grįši tu vėl? Anksčiau tu...

- Aš nesiruošiu trintis šalia ir klausyti kaip tu miršti, Bela.

Ji krūptelėjo.

- Tu teisus, teisus. Tu turi eiti.

Aš nuėjau link durų.

- Sudie, - prašnibždėjo ji man, - Aš myliu tave Džeikai.

Aš vos negrižau atgal. Vos neapsisukau ir nenukritau ant kelių ir nepradėjau iš naujo maldauti. Bet aš žinojau, kad į visa tai ji sureaguotų su neapsakomu užsispyrimu prieš galutinai pribaiigiant mane, kaip lyg ruoštuși pribaiigti jį.

- Žinoma, žinoma, - murmėjau aš išeidamas.

Aš nepamačiau nei vieno iš vampyrų. Neatkreipiau dėmesio į savo motociklą, kuris stovėjo vienišas pievelėje. Motociklas buvo nepakankamai greitas man. Mano tėvas turbūt jau baigia išprotėti, Semas irgi. Kaip sureaguos gauja kai aš taip ilgai nepasirodžiau? Ar galvojo, kad vienas iš Kalenų dasigavo iki manęs, kol aš neturėjau nė galimybės priartėti prie jų? Aš nusirengiau, visai nesijaudindamas, kad mane gali pastebėti ir pavirtės vilku nubėgau.

Jie laukė manęs. Žinoma laukė

- Džeikobai, Džeikai, - kaip choras skambėjo aštuoni balsai.

- Grižk tuoj pat namo, - išsakė Alfoso balsas. Sema buvo išsiutęs.

Aš jaučiau, kad Polas tolo ir žinojau, kad Bilis ir Reičel greičiau norėjo išgirsti apie tai kas man nutiko. Polas buvo per daug susijaudinęs, kad sugebėtų paaiškinti, kad aš netapau vampyrų maistu. Aš nesinorėjo kalbėtis su gauja, aš jau buvau pusiaukelėje link namų – jie tik galėjo matyti plaukiantį miško peizažą, aš bėgau namo. Taip at aš nežinojau ar jiems pasakė, kad aš mažumėle sumišęs. Mano kančios buvo akivaizdžios. Jie pamatė tą siaubą: dėmėtas Belos pilvas, jos prikimęs balsas, jos vaiko jėgą, Edvardo agoniją, kuris visą tai stebėjo kas vyksta su ja, paveikslas to, kaip sužeis ją, Rozali kuri mėgavosi ją, Belos gyvybė jai buvo bevertė, ir dabar nei vienas iš jų neturėjo žodžių.

Jų šokas buvo tylą mano galvoje. Aš buvau pusiaukelėje namo kai visi atsipeikėjo. Ir tuomet jie bėgo man įkandin.

Jau beveik visai sutemo – debesys jau pilnai uždengė saulėlydį. Aš rizikavau išbėgti į autostradą ir dariau tai tik tuomet, kai maniau, jog yra saugu.

Mes susitikome dešimt mylių iki La Pušo, aikštelėje palikto medkirčių. Tai buvo toli nuo miestelio ir buvo šalia dviejų kalnų, ten kur niekas nebūtų mūsų pamatęs. Polas rado šią vietą kol aš buvau kelyje. Ir taip, visa gauja vietoje.

Galybė balsų mano galvoje buvo kaip chaosas. Visi rėkė vienu metu. Semo kailis pasišiaušė ir jis nesustodamas urzgė vaikščiodamas pirmyn atgal. Polas ir Džasperas judėjo su juo, kaip šešėliai, jų ausys buvo prispaustos prie galvos. Visa gauja buvo išiaudrinus, visa tai buvo matyti iš jų letenų ir staugimo. Pradžioje jų įniršio nebuvo galima apsaityti ir aš pagalvojau kad viso to priežastimi esu aš. Aš buvau per daug dėl to susirūpinęs. Jie būtų galėję, jei aišku būtų norėję, pergudrauti mane. Ir po to kai mano galvoje gaudė šurmulyš judėjo viena kryptimi.

- Kaip tai įmanoma?
- Ką tai reiškia?
- Kas bus?
- Išsigelbėjimo nebus.
- Neteisinga.
- Ne natūralu.
- Pabaisa.
- Šlykštu.
- Mes negalime to leisti.

Dabar gauja tapo vientisa, galvodama apie vieną ir tapati ir visi kartu.

Aš sėdėjau šalia, lyg su kiekvienu iš brolių per daug sukrėstas, kad galvočiau ir žiūrėčiau pats, ir mačiau tik šalia sėdinti, o visa gauja sukosi aplink.

- Susitarime nėra net užsiminta apie tai.
- Kiekvienas bus pavojuje.

Aš stengiausi atskirti kiekvieno mintis, kad galiausiai galėčiau suprasti ką jie nusprendė, bet tai buvo neįmanoma.

Jų minčių centras buvo mano minčių paveikslas – blogiausias iš visų. Belos mėlynės, Edvardo veidas nugalėtas agonijos.

- Jie irgi bijo to.
- Bet nieko su tuo nedarys.
- Gins Bela Svan.
- Mes negalima leisti, kad tai bent kažkaip veiktų mus.
- Mūsų šeimų saugumas, kiekvieno iš mūsų kur kas svarbiau vieno žmogaus.
- O jei jie neužmuš TO, tai mes užmušime.
- Apginti giminę.
- Apginti mūsų šeimą.
- Mes nužudysime TAI, kol dar nevelu.

Kitas paveikslas: Edvardo žodžiai: „Šis gyvis auga labai greitai“.

Aš iš visų jėgų stengiausi susikoncentruoti, kad išskirčiau atskirus balsus.

- Negalima dėlsti, - galvojo Džeradas.
- Tai reikš karą, - pasvarstė Embri, - Blogai
- Mes pasirengę – nekantravo Polis.
- Iš mūsų pusės tai bus netikėta, - galvojo Sema.
- Jei mes juos išskirsim, galėsime juos nugalėti. Vadinasi mūsų galimybės laimėti padidės, - galvojo Džeradas, kurdamas užpuolimo planą.

Aš papurčiau galva palengva stodamasis ant kojų. Aš pajutau galvos svaigimą, lyg vilkai būtų bėgioję aplink mane. Vilkas šalia manęs irgi atsistojo. Jo petys prilaikė mane.

- Palaukit, - pagalvojau aš.

Visų skriejančios mintys sustojo akimirksniui, o po to vėl beprotiškai sukosi.

- Mes neturime laiko, - pasakė Semas.

- Bet apie ką jūs galvojate? Juk jūs šiandien neseniai visai nenorėjot jų pulti, dėl galimo susitarimo pažeidimo. O dabar jūs mąstot apie pasaulį, nors susitarimas vis dar galioja.

- Tai visiškai nesusiję su mūsų susitarimu, - atsakė Semas. — Yra grėsmė kiekvienam žmogui apylinkėse. Mes nežinome kokių gyvių sukūrė Kalenai, bet tai kažkas stipresnio ir labai greit augančio. Ir šis padaras bus per daug mažas, kad laikytųsi bet kokių susitarimų. Prisimink apie naujai paverstus vampyrus, su kuriais mums teko kovoti. Laukiniai, žiaurūs, be principų ir negalintys susikoncentruoti. O dabar įsivaizduok, kad vieną tokią gins Kalenai.

- Mes juk nežinome tiksliai, - aš stengiausi išiterpti.

- Nežinome, - sutiko jis, - Bet mes negalime taip rizikuoti. Mes galime leisti Kalenamams egzistuoti, kol esame tikri, kad jie niekam nepakenks. TAI...Tuo padaru mes negalime pasitikėti.

- Jiems tai patinka taip pat kaip ir mums.

Semas iš mano atminties ištempė Rozalį veidą, kai ji gynė Belą ir parodė jį visiems.

- O kažkas yra pasirengęs kovoti už šį gyvį, nepriklausomai nuo to, koks jis.

- Tai juk tik vaikas, kuri verkia ir šaukia.

- Ne ilgam, - sušnypštė Lėja.

- Džeikai drauguži, tai didelė problema, - pasakė Kvilas, - mes negalime to ignoruoti.

- Jus iš musės darote dramblį, - prašaukiau aš. — vienintelis kas yra pavojuje — tai Bela.

- Ir vėl dėl jos asmeninio pasirinkimo, - pasakė Semas. — Bet šiuo atveju jos pasirinkimas liečia mus visus.

- Aš taip negalvoju.

- Mes negalime rizikuoti. Neleisime kraugeriams medžioti mūsų žemėse.

- Tuomet pasakyk jiems, kad jie išvažiuotų, - pasakė vilkas, kuris prilaikė mane. Tai buvo Setas, žinoma jis.

- Ir tuomet ši grėsmė grės kitiems? Kai vampyrai kirs mūsų žemes tai mes juo sunaikinsim, nepriklausomai nuo to kur jie planuoja medžioti. Mes apginsime kiekvieną, kurį tik galėsime.

- Tai beprotybė, - pasakiau aš. — Tik šiandien tu bijojai užtraukti gaujai pavojų.

- Dieną aš nežinojau, kad mūsų šeimoms gresia pavojus.

- Negaliu patikėti. Kaip tu ruošiesi užmušti šį gyvį, nepakenkdamas Belai?

Žodžių nebuvo, bet ši tylą viską paaiškino.

Iš manęs išsirovė kaukimas.

- Ji irgi žmogus. Ne jau jūsų apsauga neliečia jos?

- Ji vis tiek numirs. — pagalvojo Lėja. — Mes tik pagreitinsime procesą.

Tai buvo paskutinis lašas. Aš šokau nuo Seto link jo sesers su atkištais dantimis. Norėjau pagauti ją už kairės letenos, bet pajutau Semo dantis ant savo šono, kurie traukė atgal.

Aš sukaukiau nuo įniršio ir skausmo, pasisukęs link jo.

- Sustok, - įsakė jis keliais tonais garsesniu už mano balsu, tai buvo Alfos balsas.

Man atrodė, kad kojos slysta į šalis. Aš stengiausi jas suglausti, bet man sunkiai sekėsi.

Jis nuvedė savo smerkiantį žvilgsnį nuo manęs.

- Nebūk jam tokia žiauri Lėja, - įsakė jis jai.

- Belos auka — tai sunkus metas ir mes suvokiame, kad atimdami žmogaus gyvybę mes einam prieš savo idealus, prieš visa tai ką mes palaikėme. Padarysime tam išimti siekdami išnaikinti tą gresiančią tamsą. Mes gailėsime dėl to, ką padarysime šiandien.

- Šiandien? — sukrėstas pagalvojo Setas. — Aš galvojau, kad mes skirsime daugiau dėmesio aptardami šią situaciją. Pagaliau pakalbėk su vyresniaisiais. Tu negali rimtai tai svarstyti.

- Niekas dabar neklausys apie tavo simpatijas Kalenamams. Nėra laiko apmastymams. Tu padarysi taip, kaip tau sakoma, Setai.

Seto kelėniai susilenkė, o galva nusviro nuo Alfos įsakymo sunkumo. Semas vaikščiojo ratais aplink mus abu.

- Mūšiu mums reikalinga visa gauja, Džeikobai tu mūsų stipriausias kovotojas. Tu kovosi su mumis šiandien. Aš suprantu, kaip tau sunku, bet tu turi susikoncentruoti ties kitais kovotojais — Emetu ir Džasperu Kalenais. Ir tu neturi būti įtrauktas į mūsų .. su kitais. Kvilas ir Embri bus su tavimi.

Mano kelėniai sudrebėjo. Aš iš visų jėgų stengiausi laikyti vertikaloje padėtyje, kol Alfos balsas spaudė mano valią.

- Polas, Džasperas ir aš imsimės Edvardo ir Rozali. Manau, kad sekant gautai iš Džeikobo informacijai, jie bus vieni iš tų kas sergės Belą. Karlailas ir Alisa bus netoliese, greičiausiai ir Esmė. Bredi, Koli, Setas ir Lėja jais pasirūpins. Visi turi laikytis plano.

Mes išgirdome kaip jis užsiminė apie Belą, kad gyvis pats jos imsis.

- Pagrindinė užduotis – sunaikinti gyvį.

Gauja nervingai kaukė, taip sutikdama su planu. Įtampa jautėsi kiekvieno kailyje. Tik aš ir Setas vis dar likome šturmo centre atkišę dantis ir priglaudę ausis.

Seto nosis beveik lietė žemę, kuri buvo pavaldi Semo įsakymams. Aš jaučiau jo skausmą dėl priverstinės išdavystės. Taip, jam tai buvo išdavystė, juk buvo sudaryta taika kai jis su Edvardu petys į petį kovėsi su vampyrais. Bet jis nesipriešino. Jis pakluso nepriklausomai nuo to kaip visa tai jį skaudino. Jis neturėjo kitos išeities.

O kokią pasirinkimą turėjau aš? Kai Alfa kalbėjo visa gaujaėjo paskui jį. Semas anksčiau niekad nedemonstravo tokios savo galios. Aš žinojau, kad jam tikrai nepatiko žiūrėti į tai, kai Setas atsiklaupė, kaip vergas prieš šeimininką. Semas nedarytų to, jei būtų kita išeitis. Jis negalėjo mums meluoti apie tai, ypač kai mes buvo susiję mintimis. Jis tikrai tikėjo, kad mūsų užduotis sunaikinti Belą ir monstra, kuri jį nešioja. Jis tikrai tikėjo, kad mes negalime gaišti laiko. Jis tuo tikėjo ir to buvo pakankama, kad dėl to būtų galima numirti. Aš mačiau kaip jis įsivaizduoja Edvardo veidą prieš savąjį. Edvardo gebėjimas skaityti mintis, buvo didžiausia grėsmė Semo mintyse. Ir Semas neleisų niekam kitam pasiimti šį pavojų. Kita stipria grėsmė jis laikė Džasperą, kuri jį davė man. Jis žinojo, kad aš turiu daugiau šansų nei kiti gaujos nariai, laimėti šią kovą. Jis lengvesnės grėsmes paliko jaunesiems gaujos nariams ir Lėjai. Mažoji Alisa buvo nepavojinga, kadangi ji negalėjo matyti mūsų savo vizijose ir nuo mūsų taikos sudarymo žinojom, kad ji yra ne karys. Karlailas būtų didesne problema, jei jo nepakantumas smurtui.

Man buvo sunkiau nei Semui, nes aš mačiau kaip Semas viską išdėliojo, bandydamas sukurti strategiją, kuri duotų kiekvienam gaujos nariui didesnę tikimybę likti gyvam.

Neseniai viskas buvo atvirkščiai. Aš buvau pasirengęs atakuoti vampyrus. Bet Semas buvo teisingas, tai nebūtų buvusi kova, kuriai aš būčiau pasirengęs. Mane apakino neapykanta. Ji neleido man žiūrėti pakankamai įdėmiai, nes galbūt aš būčiau žinojęs ką pamatysiu, jei būčiau užpuolęs.

Karlailas Kalenas. Jei pažiūrėti į jį be neapykantos, aptemdančios akis, aš negalėčiau pripažinti, kad jo nužudymas būtų tikras nužudymas. Jis geras. Geras kaip žmonės, kuriuos mes giname. Tikriausiai net geresnis. Kiti turbūt kaip aš ir manau, bet neesu pilnai dėl to tikras. Aš nepažinojau jų pakankamai. O tai buvo Karlailas, kuris nebūtų priešinesęs, kad išgelbėtų savo gyvybę. Tai ir buvo priežastis dėl kurios mes turėjome jį nužudyti – todėl kad jis nenorės mūsų mirties.

Tai neteisinga.

Ir tai buvo ne vien dėl to, kad nužudęs Belą aš jausiuos, lyg būčiau nužudęs save, lyg būčiau nusižudęs.

- Mes turime laikytis drauge Džeikai. – įsakė Semas. – Giminė pirmoje vietoje.

- Aš šiandien buvau neteisingas Semai.

- Tuomet tu turėjai savo neteisingas priežastis. Bet dabar mes turime įsipareigojimą, kuri turime įvykdyti.

Aš bandžiau save tuo įtikinti.

Ne.

Semas suurzgė ir atsistojo priešais mane. Jis pažiūrėjo į mano akis ir iš jo lūpų išsirovė urzgimas.

- Taip, - tai buvo Alfos įsakymas ir jo garsus balsas skambėjo nuo valdžios karščio. – Šiandien nėra jokių variantų išsigelbėjimui. Tu Džeikobai kovosi su mumis prieš Kalenus. Tu, Kvilas ir Embri pasirūpinsite Emetu ir Džasperu. Tu privalai apginti gentį. Būtent dėl to tu ir egzistuoji. Tu privalai tai padaryti.

Mano pečiai susigūžė, kai įsakymas pervėrė mane. Mano kojos sulinko ir aš atsidūriau ant pilvo.

Nei vienas iš gaujos narių negalėjo atsakyti Alfai.

11 skyrius

Mano sąrašė yra esminiai du dalykai, kurių niekad nedarysiu

Semas ragino gauja, kol aš vis dar gulėjau ant žemės. Embri ir Kvilas buvo šalia manęs ir laukė kol aš atsigausiu, kad galėčiau užimti savo vietą.

Aš norėjau atsistoti kuo skubiau ant kojų ir atsigausti, bet nuo tos minties aš tik pasišiaušiau.

Embri tyliai sukaukė šalia manęs. Jis nenorėjo savo minčių dėstyti žodžiais nenorėdamas vėl pritraukti Semo dėmesį link manęs. Jos maldaujanti išvaizda prašė, kad aš atsistočiau ir baigčiau šį spektaklį.

Gauja jautė baimę. Ne taip daug kiekvienam iš mūsų, bet labai daug visai gaujai. Ką iš brolių mes prarasime?

Kieno mintys paliks mus amžiams? Kieno gedinčias šeimas teks guosti ryte?

Mano smegenys pradėjo dirbti su gauja, mintys tapo tokios pačios. Taip mes dalinomės savo baimėmis. Aš atsistoja nuo žemės ir pasipūčiau. Embri ir Kvilas su palengvėjimu atsiduso. Kvilas savo nosimi palietė mano šoną.

Mes prisiminėme naktis kai Kalenai ruošiasi prieš kovą su naujai paverstaisiais vampyrais. Emetas Kalenas buvo stipriausias iš jų visų, bet Džasperas bus pati didžiausia problema. Jis judėjo kaip žaibo blykstė, jėga, greitis ir mirtis apjungta viename. Kokia amžių patirtis buvo pas jį? Pakankama, kad kiti Kalenai išrinktų jį kaip vadą.

- Aš užimsiu šią poziciją jei tu užėsi iš už flango, - pasiūlė Kvilas. Jis buvau labiau susijaudinęs nei visi kiti. Kai Kvilas sekė Džaspero instrukcijas tomis naktimis, jam labai norėjosi visą šią patirtį panaudoti prieš vampyrus. Jis laikė tai paprastu lenktyniavimu. Nors žinojo, kad pastatyta jo gyvybė, jis negalėjo to priimti kitaip. Polas irgi jautė kažką panašaus, kaip ir vaikai, kurie niekad dar nebuvo kovoje.

- Kolin ir Bredi. Setas jaustųsi taip pat, jei priešai nebūtų jo draugai.

- Džeikai? – Kvilas stumtelėjo mane, - tai kokioje pozicijoje tu nori būti? Aš tik papurčiau galva. Aš negalėjau susikaupti – priverstinis reikalavimas paklusti įsakymams vertė mane jaustis kaip marionete, lyg kiekvienas mano raumuo būtų priištąs prie virvelės. Setas ėjo už paskui Kolino ir Bredi. Lėja judėjo šalia jų. Ji ignoravo Setą, planuodama kažką su kitais. Manau jai norėtusi išvis nedalyvauti kovoje. Jos jausmuose broliui pasijuto motiniški instinktai. Lėja norėjo, kad Setas liktų namie, bet Setas taip negalvojo. Jis tiesiog vykdė įsakymus.

- Gal tu nustos priešintis, - sušnibždėjo Embri. – Susikoncentruok tik ties mūsų užduotimi, ties mūsų svarbiausia užduotimi. Mes sugenėsime juos nugalėti. Mes juos padarysim. – Kvilas taip drąsino save taip, kaip daro žaidėjai prieš svarbias rungtynes.

Aš supratau, kad nebus sunku galvoti tik apie tai, ką turiu padaryti. Nesunku įsivaizduoti Džasperą arba Emetą kovoje. Mes matėme tai jau anksčiau. Aš jau galvojau apie juos kaip apie priešus ir pakankamai ilgai. Na ką gi aš galėsiu vėl apie tai prisiminti. Bet man teks pamiršti, kad jie gina tai, ką aš irgi ginčiau bet kokia kaina, aš turiu pamiršti priežastį, dėl kurios aš norėčiau, kad laimėtų jie.

- Džeika, - išpėjo Embri, - negalvok apie pašalinius. – Aš sunkiai perstatinėjau kojas, kurias tampė virvelės.

- Nėra prasmės su tuo kovoti – prašnibždėjo Embri iš naujo.

Aš padaryčiau tai ko nori Semas. Jei jis neišsakytų man visa tai daryti prieš mano valią. Ir tai akivaizdu.

Yra svari priežastis Alfos valdžiai. Gauja, net tokia stipri kaip mūsų, buvo niekas be vado. Mums teko galvoti kartu, judant kartu, kad būtumėme kažkuo reikšmingu. Mes turim turėti vadą.

O kas, jei Semas dabar neteisis? Niekas negalėjo nieko padaryti, niekas negalėjo jam paprieštarauti.

Išskyrus....

Štai ji... mintis, kurios aš niekad nenorėčiau ištarti garsiai.

Bet dabar, be galimybės padaryti ką nors išskyrus Semo įsakymus, ši išimtis su džiugino mane. Niekas negalėjo nuginčyti Alfos sprendimus... Niekas, išskyrus mane.

Aš nieko neužsitarnavau, bet buvo kai kas ką aš gavau gimdamas, tai ko aš niekad nepaliečiau.

Aš niekad nenorėjau vadovauti gaujai. Aš nenorėjau to ir dabar. Aš nenorėjau, kad atsakomybė už mūsų gyvybes gultų ant mano pečių. Semas su tuo susidoroja kur kas geriau nei kada nors galėčiau aš.

Bet šianakt jis bus neteisis.

Aš gimiau ne tam, kad lenkčiausi prieš jį. Užraktai nukrito nuo manęs tą pačią akimirka, kai aš suvokiau teises duotas man nuo gimimo.

Aš jaučiau kaip laisvė ir keistas tuščias jausmas užpildo mane. Tuščias – nes vado jėga eina iš jo gaujos, o aš jos neturėjau. Akimirkai vienuma užvaldė mane.

Aš daugiau neturiu gaujos.

Bet aš buvau stiprus, kai judėjo link tos vietos, kur Semas kažką patarinėjo su Polu ir Džeradu. Jis atsiskyrė į garsą nuo mano judėjimo ir jo juodos akys susiaurėjo.

- Ne, - pakartojau aš.

Jis išgirdo mano atsakymą ir pasirinkimą, kurį aš padariau – tai nuskambėjo mano mintyse su Alfos intonacija.

- Džeikobai? Ką tu darai?

- Aš neseksiu paskui tave, Semai. Ne dabar, kai tu esi neteisis.

Jis sukrėstas spoksojo į mane.

- Tu pasirenki... Tu pasirenki būti savo šeimos priešu?

- Jie ne, - aš papurčiau galva, - jie ne mūsų priešai. Ir niekad jos nebuvo, iki to momento, kai aš pagalvojau apie jų sunaikinimą. Bet tuomet aš to nesupratau.

- Esmė ne juose, - praurzgė Semas, - esmė Beloje. Ji niekada nebuvo tau skirta, ji niekada nepasirinko tavęs, bet tu vis tiek laužai savo gyvenimą dėl jos.

Tai buvo žiaurūs žodžiai, bet teisybė. Aš giliai įkvėpiau.

- Galbūt tu teisybė. Bet tu ruošiesi sunaikinti gaują dėl jos, Semai. Neturi reikšmės kiek jų išgyvens po šios nakties, bet kiekvienas už savo pečių turės po nužudymą.

- Mus yra būtina apginti savo šeimą.

- Aš žinau, kad tu jau nusprendei, Semai, bet tu negali nuspręsti už mane, daugiau negali.

- Džeikobai tu negali nusisukti nuo visų.

Aš išgirdau dvigubą aidą Alfos įsakymo, bet dabar tai neturėjo man jokios įtakos ir todėl nedavė norimo efekto. Jis iššiepė dantis stengdamasis mane priversti atsakyti.

Aš spoksojau į jo įtūžusias akis.

- Efraimo Bleiko sūnus gimė ne tam, kad paklustų Levi Ulėjaus sūnui.

- Tai viskas, Džeikobai Bleikai? - jo kailis pasišiaušė, jis sukando dantis. Polas ir Džeradas pakartojo jo veiksmus ir atsistojo jam iš šonų.

- Net jei tu nugalėsi mane, gauja niekad neseks paskui.

Aš žengiau atgal ir netikėtas kaukimas išsiveržė iš mano krūtinės.

- Nugalėti tave? Aš nesiruošiu muštis su tavimi Semai.

- Tuomet koks tavo planas? Aš nepasuksiu į šoną, leisdamas tau ginti vampyrišką gyvastį visos gaujos kaina.

- Aš nekalbu apie tai, kad tu turi nusukti į šoną.

- Jei tu įsakysi jiems sekti paskui tave..

- Aš niekad neatimsiu iš jų galimybės rinktis...

Semas net sulingavo nuo mano kaltinimo skambėjusio balse, jo uodega mosikavosi iš šono į šoną. Po to jis žengė į priekį, mes beveik lietėm viens kitą. Iki šio momento aš net nepastebėjau, kad buvau aukštesnis už jį.

- Gaujoje negali būti daugiau vieno Alfos. Gauja pasirinko mane. Tu perskirsi mus? Tu atsuksi nugarą savo broliams? Ar tu mesi šią beprotystę ir prisijungsi prie mūsų?

Kiekvienas išstartas jo žodis skambėjo kaip įsakymas, bet jo įsakymai daugiau nebeveikė manęs. Aš supratau kodėl gaujoje gali būti tik vienas Alfa.

Mano kūnas reagavo į iššūkį. Manyje ryškėjo instinktas gintis savo teisės. Primityvi mano vilkiškojo „Aš“ pusė augo ir ruošėsi kovai dėl savo valdžios.

Man prireikė visų jėgų, kad sugebėčiau užgniaužti šią reakciją. Aš nepradėsiu beprasmės ir naikinančios kovos su Semu. Jis vis dar buvo mano broliu, nepaisant to, kad aš jį atmečiau.

- Šioje gaujoje tik vienas vadas, neneigiui to. Tik aš pasirenku eiti savo keliu.

- Tu vis dar gaujoje, Džeikai?

Aš žengiau atgal.

- Aš nežinau, Semai. Bet aš priėmiau sprendimą - , jis atsitraukė pajutęs mano balse vado gaires. Tai sukėlė jam didesnę efektą, nei kažkada tais jo balsas sukeldavo man. Aš buvau gimęs, kad vadovaučiau, - Aš visada būsiu tarp jūsų ir Kalenų. Aš nesiruošiu stebėti kaip gauja žudo nekaltus, buvo sunku pavartoti žodį kalbant apie vampyrus, bet aš maniau, kad tai yra teisinga,- žmones. Gauja turi būti aukščiau to. Valdyk ją teisingai Semai, - aš pasisukau į jį nugarą ir visas choras staigimū užpildė mišką.

Įsikabindamas nagais į žemę aš bėgau nuo triukšmo, kurį ir sukėliau. Laiko buvo mažai. Na nebent Lėja vienintelė galėjo mane pavyti.

Kaukimas tilo palaipsniui ir aš rimau, garsas pradėjo tilti nakties tamsoje. Jie kol kas neparsekiojo manęs. Buvo būtina išpėti Kalenus prieš gaujai susirenkant ir pabandant sustabdyti mane. Jei gauja bus paruošta, tai duos galimybę Semui viską pergaltoti, kol dar ne per vėlu.

Aš bėgau kryptimi link balto namo, kurio vis dar nekenčiau, už nugaros palikdamas savo namus. Jis daugiau nepriklauso man. Aš nusisukau nuo jo. Ši diena turėjo prasidėti kaip bet kuri kita diena. Su lietingu saulėtekiu, pusryčiais su Biliu ir Reičel, senu televizoriumi, stumdimusi su Polu. Kaip gavosi, kad visa tai taip rimtai persikeitė? Kaip visa tai sugebėjo taip susimaišyti ir perspinti, kad aš likau visiškai vienas, nepaklūstantis Alfai, atskirtas nuo savo brolių, iškeitęs juos į vampyrus?

Grasas, kurį aš bijojau išgirsti, pertraukė mano apmastymus – minkšti lietimaisi prie žemės didelėmis letenomis persekiojo mane. Aš lėčiau į priekį pro juodą mišką.

Man reikėjo tik pakankamai arti priartėti prie namo, kad Edvardas galėtų išgirsti perspėjimą, kuris skambėjo mano galvoje. Lėja nesiims sustabdyti manęs viena. Greitai aš išgirsiu savo persekiotojo mintis. Jose nebuvo pykčio, tik entuziazmas. Ne persekiojimas... badymas pavyti. Aš išsimušiau iš rimto ir teko sumažinti greitį.

- Palauk. Mano letenos ne tokios ilgos kaip tavo.

- Setai. Ką tu čia darai? Eik namo.

Jis neatsakė, bet pajutau jo nepasitenkinimą. Kadangi jis bėgo netoliese aš galėjau jį matyti kaip ir jis mane. Man ši naktis buvo šalta, pilna nusivylimų. Jam ji buvo pilna vilčių.

Pats to nejausdamas aš mažinau bėgimo tempą kol jis neatsirado šalia mano šono.

- Aš nejuokauju, Setai. Čia tau ne vieta, dink.

Nerangus rudas vilkas suniurnėjo.

- Aš priimu tavo pusę ir manau, kad tu esi teisus. Aš nesiruošiu stovėti šalia Semo, kai...

- O, taip. Tu, velniai mane griebtų, ką tik palaikėi jo pusę. Grįžk į pūkuotą užpakalį La Puše ir daryk, ką sako Semas.

- Ne.

- Eik, Setai.

- Tai įsakymas, Džeikobai?

Jo klausimas privertė mane sustoti. Ašėjau atbulas link savo tikslo, o mano nagai palikdavo pėdsakus visur, kur tik aš paliesdavau.

- Aš neketinu niekam ko nors įsakinėti. Aš sakau tai, ką tu ir taip žinai.

Jis atsisėdo šalia manęs.

- Aš pasakysiu tau ką žinau. Aš pasakysiu, kad čia nepakenčiamai tylu, tu to nepastebėjai?

Aš mirkstelėjau. Mano uodega pradėjo judėti iš šono į šoną, kadangi supratau ką jis norėjo pasakyti. Kaukimas buvo toli vakaruose ir toliau užpildydamas orą.

- Jie nesitraukia, - atsakė Setas.

Aš žinojau tai. Gauja dabar bus pilnoje parengtyje. Jie naudos minties ryšį, kad tik geriau apsižiūrėtų. Bet aš negirdžiu jų minčių. Mano galvoje skambėjo tik Seto balsas ir daugiau niekieno.

Atrodo tie, kas atsijungė nuo gaujos nebesurišti su ja mintimis.

- Cha, mūsų protėviai neturėjo galimybės patikrinti to anksčiau, nes nebuvo priežasties atsiskirti. Niekada nebuvo pakankamo skaičiaus narių, kad vieną gaują galima būtų padalinti į dvi. Vau. Tikrai tylu... Šiurpoka. Bet tuo pat malonu, nemanai? Manau Efraimu, Kvilui ir Leviui buvo taip pat lengva kaip ir mums dabar. Jokio šurmulio skirtingų balsų, tik trys balsai arba du kaip dabar.

- Patylėk Setai.

- Taip sere.

- Liaukis. Nėra jokių dviejų gaujų, yra tik viena gauja ir aš. Ir viskas. Taip kad gali eiti namo.

- Jei nėra dviejų gaujų, kaip tu pavadinsi mūsų minčių ryšį, bet negirdėjimą kitų? Manau, kuomet tu nusisukai nuo Semo buvo pakankamai kvailas poelgis. Pasikeitimas. Ir kuomet aš pasekiau paskui tave, tai irgi atnešė tam tikrą pokyčių.

- Pas tave punktai šia tema? - svarsčiau aš, - bet tai ką galima pakeisti galima gražinti ir atgal.

Jis atsikėlė ir pažiūrėjo į rytus. – Dabar ne laikas ginčytis. Mes turime būti pakankamai toli, kai Semas...

Čia jis buvo teisus. Ne buvo laiko ginčams. Aš vėl pradėjau bėgti, bet šįkart ne taip greitai. Setas neatsiliko, laikydamasis savo tradicinėje vietoje, dešinėje nuo manęs.

- Aš galiu bėgti bet kur, - pasiūlė jis, mažumėle nuleidęs nosį. – atleisk, kad nenusekiau tavęs iškart.

- Man tas pats kur tu bėgsi. Man tai neturi reikšmės.

Persekiojimo garsų nebuvo girdėti. Mes bėgome sinchroniškai, bet manyje po mažu kilo nerimas. Prarastas galimybė skaityti gaujos mintis apsunkino mano užduotį. Galimybė atspėti gaujos puolimą buvo ne ką didesnė nei pas Kalenus.

- Mes galime patruliuoti – pasiūlė Setas.

- O ką tu siūlai daryti jei gauja mes mums iššūki? - suraukiau akis, - atakuoti mūsų brolius, tavo seserį?

- Ne, mes iš anksto išgirsime juos ir pabėgsime nuo užpuolimo.

- Geras atsakymas. O kas po to? Aš nemanau....

-Aš žinau, - sutiko jis jau mažiau užtikrintas, - aš irgi negalvoju, kad galėsiu su jais kovoti. Bet jie irgi nebus sužavėti, kad teks mus pulti. To turėtų užtekti, kad juos sustabdyti. Ir plius jų dabar yra tik aštuoni.

- Nustok toks būti ... – man prireikė minutėlės, kad parinkčiau tinkamus žodžius, - optimistu. Tai mane erzina.

- Be problemų. Tu nori, kad aš būčiau piktas ir susiraukęs? Ar kad aš tiesiog užsičiaupčiau?

-Tiesiog užsičiaupk.

- Tai aš galiu.

- Tiesa? Kažko tais nepanašu.

Galų gale jis užsičiaupė. Kiek vėliau mes bėgome takeliu apsukdami Kalenų namą. Ar sugebės Edvardas mus išgirsti?

- Gal mums reikia galvot ką nors tokio „mes atėjome su taika“?

- Na gerai.

- Edvardai? – jis pasakė vardą neužtikrintai. – Edvardai tu ten? Na va dabar aš jaučiuosi kvailai.

-Tu skambi irgi kvailai.

-Manai, jis girdi tave?

Dabar mes buvome kažkur mylia nuo jų namų.

- Aš manau, kad girdžiu. Ei, Edvardai jei tu mane girdi išei pasitikti kraugerį.. Tu turi problemų.

- Pas mus problemos – pataisė Setas.

Pro medžius mes išėjome į pievelė. Namie buvo tamsu, bet nebuvo tuščias. Edvardas stovėjo verandoje tarp Emeto ir Džaspero. Jie atrodė tokie balti, lyg sniegas blankioje šviesoje.

- Džeikobai, Setai? Kas nutiko?

Aš sustojau, o po to žengiau porą žingsnių atgal. Kvapas buvo toks aštrus mano vilko uoslei, kad atrodė jog jis degina mane.

Setas tyliai sukaukė, o po sustojo už mano nugaros. Kad atsakyčiau Edvardui aš dar kartą tarsi persukau visą vaizdą pridėdamas Seto žodžius. Setas darė tą patį, viską rodydamas kitu rakursu. Kai mes pasiekiame pasiūlykštėjimo ribą teko sustoti, nes Edvardas šnibždamas nušoko nuo verandos.

- Jie nori nužudyti Bela? - praurzgė jis.

Emetas ir Džasperas nežinodami istorijos pradžios supratau tai kaip atsakymą į Edvardo klausimą. Viena akimirka jie atsirado šalia jo ir judėjo link mūsų.

- Ei jūs, - Setas atsigrėžė atgal.

- Em Džasperai tai ne jie. Kiti, likusi gauja ruošiasi mus užpulti.

Emetas ir Džasperas grįžo atgal į savo vietas. Emetas pasisuko link Edvardo, o Džasperas nenuleido akių nuo mūsų.

- O kokios pas juos problemos? – pareikalavo atsakymo Emetas.

- Tokios pačios kaip ir pas mane, - pašnibždėjo Edvardas. – Bet pas juos savo planai dėl viso šito išsprendimo. Pašauk likusius. Paskambink Karlailui. Jis su Esme tuoj pat turi būti čia.

Aš nusivylęs sukaukiau – jie ne visi buvo susirinkę.

- Jie netoli, - pasakė Edvardas tuo pačiu negyvu balsu kaip ir anksčiau.

- Aš ruošiuosi prasibėgti ir apsižiūrėti, - pasakė Setas. – apeisiu vakarinį perimetrą.

- Tai pavojinga Setai? – paklausė Edvardas.

Aš ir Setas pasikeitėm žvilgsniais.

- Ne manau, - atsakėm mes kartu, o po to aš pridėjau: - Bet turbūt ir aš eisiu dėl viso pikto.

- Jie nepuls manęs vieno per lengvas grobis. Aš tik vaikas jiems.

- Man tu irgi tik vaikas.

- Bet tau būtina sukoordinuoti veiksmus su Kalenais.

Jis pasisuko ir dingo tamsoje. Aš nesiruošiau įsakyti Setui sugrižti, todėl leidau jam eiti. Mes su Edvardu stovėjome tamsoje žiūrėdami viens kitam į akis. Aš girdėjau kai Emetas kažką tyliai sakė į telefono ragelį. Džasperas žiūrėjo į tą pusę, kur ką tik dingo Setas. Alisa atsirado verandoje ir su nerimu pažiūrėjo į mane, o po to nuėjo link Džaspero. Aš pamaniau, kad Rozali liko name su Bela, saugodama ją nuo nenumatytų pavojų.

- Tai jau nebe pirmas kartas kai aš dėkoju tai Džeikobai, ž pasakė Edvardas. – Aš niekad neprašyčiau tavęs šito.

Aš prisiminiau klausimą, kurį jis man uždavė šiandien. Kai kalba buvo apie Bela ir kalbėjome apie barjerus, kuriuos galėčiau dėl jos peržengti.

- Ne, tu padarytum.

Jis pagalvojo ir atsakė.

- Tai manau tu teisis.

- Na tai ne pirmas kartais kai aš darau tai dėl tavęs.

- Tiesa, - tyliai atsakė jis.

- Atleisk, aš nepadariau šiandien nieko naudingo. Sakiau juk, kad ji manęs nepaklausys.

- Žinau, bet aš ir netikėjau, kad ji paklausys. Bet pabandyti vertėjo.

- Jai geriau?

Jo balsas ir žvilgsnis tapo tuščiais.

- Blogiau.

Jis atsiduso ir aš nenorėjau apmastyti šio atsakymo. Aš buvau dėkingas Lesi kai ji prakalbo.

- Džeikobai, negalėtum tu pakeisti savo išvaizdos? Aš noriu žinoti kas vyksta. – Mane teko papurtyti galva ir Edvardas iškart atsakė:

- Jam yra būtina palaikyti ryšį su Setu.

- Tuomet būk geras ir papasakok man kas čia vyksta.

Jis trumpai, be jokių emocijų balse, paaiškino jai situaciją.

- Gauja galvoja, kad Bela tampa problema. Jie mato potencialų pavojų tame... tame ką ji išnešioja. Jie jaučia, kad turi pašalinti šią problemą. Džeikobas ir Setas pabėgo, kad išpėtų mus, likę ketina pulti šianakt.

Alisa sušnypstė atšokdama nuo manęs. Emetas ir Džasperas apsikeitė žvilginiais ir pradėjo stebėti medžius.

- Čia nieko nėra, - pranešė Setas. , - Vakarinėje pusėje viskas tylu.

- Jie gali apeiti.

- Aš aptikrinsiu.

- Karlailas ir Esmė jau važiuoja, - pasakė Emetas, kad jie bus už dvidešimt minučių, ne ilgiau.

- Mes turime pasiruošti gynybai. – pasakė Džasperas.

Edvardas linktelėjo.

- Eime į namą.

- Aš patruliuosiu perimetre su Setu. Jei nubėgsiu per toli ir tu negalėsi skaityti mano minčių klausykis kaukimo.

- Gerai.

Jie judėjo link, pakeliui apsidairydami. Dar jiems neiėjus į namą aš apsisukau ir nuskubėjau į vakarus.

- Aš iki šiol nieko neaptikau, - pranešė Setas.

- Aš peržiūrėsiu puslankį. Judėk greitai, neduok jiems galimybės prasmukti.

Setas lėkė pirmyn neapsakomu greičiu.

Mes bėgome tyloje, bėgo minutės, o aš prisiklausydavau garsams šalia Seto, tikrindamas jo budrumą.

- Ei, kažkas artėja. Ir greitai. – pasakė jis po penkiolikos minučių tylos.

- Tiesiai link mūsų.

- Lik savo vietoje, aš nemanau, kad tai gauja. Garsai kitokie.

- Setai...

Bet jis pagavo kvapą atneštą vėjo. Aš girdau tai jo mintyse.

- Vampyras. Tai Karlailas.

- Setai, grįžk atgal. Tai gali būti kas nors kitas.

- Ne tai jis, aš pažinau jo kvapą. Palauk aš bandysiu jį pavyti ir viską paaiškinsiu.

-Setai, aš galvoju...

Bet jis jau nubėgo. Su nerimu aš bėgau į vakarus, link ribų. Argi tai ne nuostabu? Aš negaliu pasirūpinti Setu bent vieną naktį. O jei jam kas nors nutiks, kol jį prižiūriu aš? Lėja sudraskys mane į skutelius. Bent jau vaikinukas susitvarkė greitai. Nepraėjo nei kelios minutės kai pajutau jo buvimą netoliese.

- Tikrai Karlailas ir Esmė. Jie buvo labai nustebę pamatę mane. Aš esu tikras, kad jie jau namie. Karlailas pasakė ačiū.

-Jis geras bičas.

-Taip, ir tai viena iš priežasčių kodėl mes elgiamės teisingai.

- Tikiuosi.

- Kodėl tu toks liūdnas Džeikai? Galiu prisiekti kuom nori, bet Semas neves gaujos šianakt į kovą. Jis juk nesavižudis.

Aš iškvėpiau. Semas jaudino mane mažiausiai.

-O, tu ne apie Semą galvoji dabar?

Aš apsisukau atgal kai mano patruliuojama teritorija pasibaigė. Aš pajutau Seto kvapą ten, kur jis pasisuko paskutinį kartą. Mes nepalikome landų.

- Tu tikrai tikras, kad Bela mirs? – prašnibždėjo Setas.

- Taip, numirs.

- Vargšas Edvardas. Jis turbūt eina iš proto.

- Tikra ta žodžio prasme.

Edvardo vardas man sukėlė kitus prisiminimus ir privertė įniršti.

- O Dieve, Džeikobai. Tu negalėjai. Džeikobai tu tai irgi žinai. Aš negaliu patikėti tuo, kad pažadėjai ją nužudyti. Kas tai. Tu turėjai pasakyti jam ne.

- Patylėk, patylėk tu idiote.. Jie gali pagalvoti, kad gauja netoliese.

- Oi... jis nustojo kaukti. Aš pasisukau ir nerangiai judėjau link namo pusės.

- Tiesiog laikykis atokiau nuo viso šito. Ir patruliuok visame plote.

Setas įsiuto, bet aš tai praignoravau.

- Netikras pavojus, netikras pavojus, - perspėjau aš mintimis pribėgdamas arčiau namo. – Atleisk, Setas dar jauna ir nevisad susitvardo, viskas tvarkoje, niekas neatakuoja.

Išbėgęs į pievelę aš tuoj pats pastebėjau Edvardą, įdėmiai žiūrintį pro tamsų langą. Aš laukiau patvirtinimo, kad jis gavo mano žinutę perduotą mintimis.

- Nieko nenutiko, tu girdėjai mane?

Jis linktelėjo. Būtų lengviau dirbti jei ir aš galėčiau skaityti mintis bet tuo pačiu momentu pasijutau laimingas, kad negaliu knistis jo galvoje. Apsisukęs jis pažiūrėjo į kažką kambaryje ir pamačiau kaip jo nugara nubėgo šurpas. Jis mostelėjo, tuo parodydamas, kad aš eičiau toliau patruliuoti ir net neatsisukdamas dingo iš mano matomumo zonos.

-Kas vyksta?

Šiaip tai aš norėjau gauti atsakymą į savo klausimą. Aš sėdėjau ten pat pievelėje ir klausiau. Savo ausimis galėjau girdėti lengvus Seto žingsnius už kelių mylių nuo čia. Buvo labai lengva išgirsti kiekvieną krustelėjimą tamsiame name.

- Tai buvo netikras pavojus, -Edvardas paaikšino tuo pačiu bejausmiu balsu, kartodamas tą patį ką aš jam neseniai sakiau. , - Setas buvo dėl kažko nuliūdęs ir pamiršau, kad mes laukiame signalo. Jis dar labai jaunas.

- Kaip miela šalia turėti tokį mažylį, kuris saugo tave. – praskambėjo dar vienas žemesnis balsas.

Emetas pagalvoju aš.

- Jie šiandien mums padarė neįkainojamą paslaugą – Emetas priminė Karlailui, - dėl to jiems teko daug ką paaukoti.

- Taip, aš žinau. Tai tiesiog pavydas, aš irgi norėčiau būti išorėje.

- Setas galvoja, kad Semas dabar nepuls, - pasakė Edvardas, - ne tuomet, kai mes esame perspėti. Ir ne prieš du savo gaujos narius.

- O ką Džeikobas galvoja šiuo klausimu? – paklausė Karlailas.

- Na jis ne taip optimistiškai nusiteikęs.

Niekas daugiau nekalbėjo. Buvo girdėti tik krentantys lašai, bet negalėjau suprasti kieno jie. Aš girdėjau jų kvėpavimą ir galėjau atskirti Belos kvėpavimą iš kitų. Jis buvo pakankamai dažnas ir sunkus, netolygus, su pastoviai kintančiu ritmu. Aš girdėjau kaip plaka jos širdis... Ji plakė per greitai.. Aš palyginau jos širdies plakimą su savuoju ir pagalvoju kad tai neturi prasmės. Jos širdies plakimas buvo ne toks kaip paprastų žmonių.

- Neliesk jos. Kitaip pakelsi, - pasigirdo Rozali balsas.

Kažkas atsiduso.

- Rozali..- prašnabždėjo Karlailas.

- Nepradėk iš naujo Karlailai. Mes neturime jos žadinti.

Atrodė, kad Rozali ir Bela buvo kažkuo vienu. Lyg jos tam tikra prasme irgi būtų gauja.

Aš vaikščiojau prieš namą ir su kiekvienu žingsniu buvau vis arčiau ir arčiau. Tamsūs langai buvo kaip televizorius tamsiuose nuobodžiuose kambariuose. Nebuvo įmanoma nežiūrėti. Po kelėtos minučių aš jau prie verandos. Per langą buvo galima matyti viršutinę sienos dalį, lubas ir viduryje kabančią liustrą. Aš buvau pakankamai aukštas ir man užteko tik ištempti kaklą, kad matyčiau kas mane domino, na gal reiktų padėti leteną ant palangės. Aš vogčiomis žiūrėjau į nedidelį priekinį kambarį, kuriame nesitikėjau pamatyti kažko neįprasto. Bet patalpa buvo pasikeitusi, kad pradžioje aš net sumišau. Sekundės dalį galvojau, kad aš sumaišiau kambarius.

Stiklinė siena prapuolė, dabar ji buvo metalinė, baldai buvo sustumti į šonus. Bela gulėjo lovoje, kuri buvo vidury atlaisvintos erdvės. Tai buvo viena iš tų lovų, kurios būdavo ligoninėje, su pertvaromis iš abiejų pusių. Taip kaip ir ligoninėje aplink buvo daugybė monitorių prijungtų prie jos ir daugybė vamzdelių prijungtų prie Belos kūno.

Lemputės monitoriuose mirksėjo, jie buvo begarsiai. Kapsėjimo garsas buvo nuo lašelinių, kurie buvo įstatyti į Belos rankas.

Ji duso sapnuodama neramų sapną. Edvardas ir Rozali nuolat buvo šalia jos. Jos kūnas virpėjo ir ji tyliai verkė. Rozali glostė jos kaktą ranka. Edvardas stovėjo nejudėdamas. Aš mačiau jo nugarą, bet jo veido išraiškos nebuvo įmanoma išžiūrėti, kadangi Emetas mėtėsi tarp jų taip dažnai, kad aš vos spėjau mirksėti. Jis padėjo rankas ant Edvardo pečių.

-Ne šią naktį Edvardai. Pas mus yra kitų reikalų, dėl kurių reikia pasirūpinti Edvardas nususuko. Jis vėl buvo nepajudinamas. Akimirkai mūsų akys susitiko ir aš atsistoju ant letenų.

Aš bėgau tamsiu mišku, kad prisijungčiau prie Seto, bėgdamas nuo to kas liko už nugaros.
Blogiau.. Jai pasidarė blogiau...

Skyrius 12

Kai kas nesupranta reikšmės „nepageidaujamas“

Aš buvau kažkur ties miego ir realybės ribos.

Saulė už debesų pasislinko dar valandai, ir dabar miškas jau buvo nebe juodas, o pilkas. Netgi po to, kai mes pralaktėm ištisą naktį man sunkiai sekėsi užgniaužti mano mintis, kad užmigčiau ir tolydūs Seto žingsniai man padėjo. Viens du trys keturi, viens du trys keturi, - bum-bum-bum didžiulės letenos kėlė šį garsą dundėdamos drėgna žeme iki tol kol aplink Kalenų namus nebuvo apibrėžtas ryškus ratas. Seto mintys buvo visiškai tuščios, tik pilkšvai žalios medžių spalvos šmėkstelėdavo jo mintyse.

Aš buvau ramus. Tai padėjo man matyti tai, ką matė jis ir tai buvo kur kas maloniau nei susikoncentruoti ties savo mintimis. Staiga tylą sunaikinantis Seto kaukimas viską pakeitė. Žemė slydo iš po kojų ir aš lėčiau pirmyn. Aš bėgau link tos vietos, kur Setas stovėjo užstingęs nuo laukimo, prie mūsų artėjo sunkūs greitai žingsnių dundėjimai.

- Labas rytas, berniukai.

Pro sukastu Seto dantis apsigirdo netikėtumo garsas. Visa tai vis labiau užvaldė mūsų mintis ir mes pradėjom urgėti.

- O Dieve, Lėja eik iš čia. – prastenėjo Setas.

Prieidamas arčiau Seto, pamačiau kad jo galva buvo užversta, tarsi jis vėl ketino kaukti, šikart kad parodytų savo nepasitenkinimą.

- Nutilk Setai.

Setas atsiduso ir nusileido ant letenų nagais vis labiau įsmigdamas į drėgną žemę ir palikdamas joje akivaizdžius pėdsakus. Lėja apsirodė netikėtai, jos mažas pilkas kūnas pasirodė iš pamiškės.

- Užteks kaukti Setai. Koks gi tu vis dar vaikas.

Prispaudęs savo ausis prie galvos aš prasitiesiau link jos. Ji nenorom atšoko keletą žingsnių atgal.

- Ką tu darai, Lėja?

Ji susierzinus suniurnėjo- Tai juk akivaizdu. Aš prisijungiu prie tavo šlykščios išdavikų gaujos. Ji garsiai ir sarkastiškai nusijuokė.

- Ne, tu ne su mumis. Apsisukau ir dink iš čia kol aš tavęs nepamokiau.

- Lyg tu galėtum mane pagauti. – Pasivaipė ji atkišdama dantis ir pasiruošus puolimui. – Nori palenktyniausim, bebaimis vade?

Aš gyliai įkvėpiau. Po to, kai įsitikinau, kad neketinu rėkti pagaliau iškvėpiau.

- Setai eik ir perduok Karlailui, kad tai tik tavo kvaila sesuo. – Aš ištariau šiuos žodžius taip šiukščiai kaip tik galėjau. – Aš išsiaiškinsiu. Setas dingo name.

Lėja niršo, jos kailis pasišiaušė ir ji puolė bėgti paskui Setą.- Ir tu leisi jam vienam bėgti pas vampyrus?

- Aš esu tikras, kad bus geriau, jei jo prireiks jiems nei praleisti dar minutėlę su tavimi.

- Užsičiaupk Džeikobai.

- Ką tu po velniais čia darai?

- O tu ką galvoji, kad aš liksiu namie, kai mano mažasis broliukas dirba kramtomąja guma vampyrams?

- Setui nereikalinga tavo apsauga. Ir aplamai tu čia niekam nereikalinga.

- Oi oi, radai kuo užgauti. Pasakyk kam aš čia išvis reikalinga ir aš tuoj pat dingsiu.

- Esmė ne Sete, ar ne?

- Žinoma jame. Aš tik pabrėžiau, kad būti nereikalingai man nenaujiena. Tai žinoma nemotyvuojantis faktas, bet tu supranti ką aš turiu omenyje.

Aš sukandau dantis stengdamasis galvą laikyti teisiai, - Tai Semas atsiuntė tave?

- Jei aš čia bučiau dėl to, kad mane siuntė Semas, tai tu manęs nebūtum net išgirdęs. Mano ištikimybė daugiau nepriklauso jam.

Aš atsargiai paklausiau jos minčių, kurios buvo susijusios su jos žodžiais. Jei tai būtų atitraukiantis manevras ar spąstai aš bučiau pajutęs pavojų. Bet aš nieko nejaučiau. Tai buvo beviltiška tiesa.

-Ir tu nusprendei dabar savo ištikimybę skirti man? – paklausiau aš su sarkazmo gaidelė.

- Mano pasirinkimas ribotas. Ir turiu reikalą su tuo ką turiu. Patikėk manim, tai man patinka ne daugiau nei tau.

Tai buvo melas. Kažkoks tai neaiškus nerimas buvo jis pašamoneje. Ji buvo nelaiminga dėl to, bet ji nugramzdino savo keistą savijautą. Aš kapsčiausi jos pašamoneje, kad viską suprasčiau.

Ji buvo itin nepatenkinta ką aš dariau. Aš įprastai stengiausi vengti jos minčių, bet niekad nebandžiau suprasti jos. Mus pertraukė Setas, su apmastytais pasiaiškinimais prieš Edvardą. Lėja iš jaudulio sukaukė. Edvardas pasirodė tame pačiame lange kaip ir vakar, jo veidas neišreiškė jokios reakcijos į naujieną, jo veidas buvo toks pat bejausmis ir išbalęs.

- Oho, jis atrodo klaidingai, - sumurmėjo sau Setas. Vampyras neparodė jokios reakcijos į jo mintis ir dingo kažkur name. Setas apsisuko ir skubėjo link mūsų. Lėja mažumėle atsipalaidavo.

- Kas vyksta? – paklausė Lėja.

- Koks skirtumas? Tu vis tiek nepasiliksi.

- Šiaip tai, ponas Alfa, aš lieku. Aš turiu priklausyti kieno nors gaujai ir aš pasirinkau tavo. Aš norėčiau būti pati sau, bet tu pats žinai, kad tai neįmanoma.

- Lėja aš nepakenčiu tavęs, o tu nepakenti manęs.

- Ačiū, pone akivaizdumas, bet tai man neturi jokios reikšmės. Aš lieku su Setu.

- Tu nemėgsti vampyru. Tu nemanai, kad šiuo atveju tai prieštarauja tavo įsitikinimams?

- Tu irgi nemėgsti vampyrų.

- Bet aš ištikimas šiam aljansui, o tu ne.

- Aš laikysiu atstumą. Aš galiu būti sargyboje kaip ir Setas.

- Ir aš turiu tau tai patikėti?

Atsistojus ant pirštų galiuku, ji ištiesė kaklą bandydama susilyginti su manimi ir su išūlumo pažiūrėjo į akis. – Aš neišduosiu savo gaujos.

Aš norėjau ištempti kaklą ir sukaukti kaip tai neseniai padarė Setas.

- Tai ne tavo gauja. Tai net ne gauja. Tai mano bandymas savarankiškai pasitraukti. Ko tau iš manęs reikia? Kodėl jūs visi negalite atstoti nuo manęs?

Setas eina. Užkaukė. Aš jį ižeidžiau. Tiesiog puiku.

- Aš juk buvau naudingas, ne taip Džeikai?

- Tu nepridarei daug nemalonumų, bei jei tu ir Lėja viename pakinke, tai atsikratyti jūsų, tai geriausia pasiusti ją namo.

- Lėja tu viską gadini.

- Taip, aš žinau, - atsakė ji ir ši mintis buvo pilna nusivylimo.

Aš pajutau skausmą šiuose trijuose žodžiuose, bet juose buvo kažkas daugiau. Aš nenorėjau to jausti. Aš nenorėjau jausti jos skausmo. Žinoma gauja pasielgė su ja žiauriai, bet ji visa tai atsinešė su savimi, šį kartėlį, kuris buvo persunkęs visas jos mintis ir mano buvimą jose padarė nepakeliamu košmaru. Setas irgi jautė kaltę.

- Džeikai, tu juk nenusiusi manęs atgal, ar ne? Lėja juk ne tokia ir bloga. Tiesa. Aš turiu omeny, kad su ja mes galėtumėm išplėsti savo patruliavimo perimetrą. Ir tai sumažins Semo gaujos narių skaičių iki septynių. Jie niekaip negalės užpulti. Tai labai gerai...

- Setai, su žinai, kad aš nenoriu vadovauti gaujai.

- Tai nevadovauk, - pasiūlė Lėja.

Aš susiraukiau. – Skamba viliojančiai. Bėk namo tuoj pat.

- Džeikai, - pagalvojo Setas. Aš su jumis, aš mėgstu vampyrus. Na bent jau Kalenus. Jie man yra žmonės ir aš ruošiuosi ginti juos, nes tai mūsų pareiga.

- Gal tu ir su jais, bet tavo sesuo ne. Ji ruošiasi eiti ten kur ir tu.

Aš nebaigiau visko sakyti, nes pastebėjau kai ką tardamas šiuos žodžius. Kažką apie ką Lėja stengėsi negalvoti. Lėja niekur nesiruošė. Aš pamaniau, kad visa tai dėl Seto, pagalvojau aš su kartėliu.

- Žinoma aš čia dėl Seto, - išsisukinėdama pasakė ji. – Ir kad tai nebūti su Semu. – ji sukando dantis. – Aš nesiruošiu prieš tave aiškintis. Aš tiesiog privalau daryti tai, ką man įsakė. Aš jūsų gaujoje Džeikobai. Ir visi čia.

Aš atsitraukiau nuo jos urgzdamas. Velnias. Aš niekad jos neatsikratysiu. Ji manęs nepakentė taip pat kaip ir Kalenų. Ji būtų tiesiog laiminga galėdama užmušti visus vampyrus dabar pat ir beviltiškai siuto, kad tenka juos ginti. Bet visa tai negalėjo prilygti tam ką ji jautė, išsilaisvinusi nuo Semo. Lėja nemėgo manęs ir mano noras būti atokiau nuo jos buvo aiškus. Ji vis dar mylėjo Semą. Seto noras greičiau jos atsikratyti sukėlė jai didelį skausmą nei tas faktas, kad jai teko pasirinkti. Ji būtų padariusi kitą pasirinkimą. Net jei reikė, kad būti paklusniu Kalenų šuniuku.

- Nežinau ar aš taip toli pažengčiau ar ne galvojo ji. Lėja stengėsi žodžiams pridėti tvirtumo ir agresyvumo, bet visa tai buvo netikra.

- Lėja, paklausk...

- Ne, tai tu paklausk Džeikai. Užteks ginčytis su manim, nes prie nieko gero tai neprives. Aš nestovėsiu tau ant kelio ir padarysiu viską ko tu tik norėsi. Išskyrus vieną dalyką – aš negrišiu į Semo gaują ir nebusiu apgailėtina eks draugė, kurios jis negali atsikratyti. Jei tu nori, kad aš išėčiau- ji prisėdo ir įdėmiai pažiūrėjo man į akis, - tai tau teks priversti mane tai padaryti.

Man piktas urzgimas skambėjo ištisą minutę. Aš pradėjau užjausti Sema, nepriklausomai nuo to kaip jis pasielgė su manimi ir Setu.

- Setai, ar tu labai smarkiai nusiminsi jei aš priplošiu tavo seserį?

Setas prisimetė, kad minutėlei yra susimąstęs.

- Naaa... taip turbūt.

Aš įkvėpiau.

- Ne gerai mis „Darau viską ką noriu“, kodėl tau nebūt naudingai ir nepapasakojus mums tai, ką tu žinai? Kas nutiko po to praeitą naktį kai mes išėjome?

- Jūs turbūt girdėjote nenutylantį kaukimą. Jis buvo toks stiprus, kad mums prireikė laiko, kad įsitikintumėme, kad negirdime jūsų. Semas buvo...

Žodžiai užstrigo jos gerklėje, bet mes galėjome perskaityti jos mintis. Mes abu pasišiaušėm.

- Po to mes supratom, kad viską reikia permaštyti. Pirmu reikalu Semas ruošiasi šryt pakalbėti su kitais senaisiais. Mes turėjome susitikti ir aptarti žaidimo planą. Jis nesiruošė pulti iškart. Aš nežinau ką jie darys, bet jei aš būčiau kraugeriu, tai neklaidžiočiau miške vienas. Dabar atidarytas sezonas vampyrų medžioklei.

- Tu nusprendei išvengti susitikimo šryt? – paklausiau aš.

- Velnias. Tu pasakei mamai? – sušuko Setas su neviltim.

- Setai atstok nuo sesers minutėlei. Tęsk Lėja.

-Aš nusprendžiau apie tai pamąstyti kelias minutes, bet galvojau visą naktį. Galiu patvirtinti jog visi galvojo, kad aš miegu. Galų gale aš apsvarsčiau Seto saugumą, ir ... kitas pasekmes pavirtus išdavike ir uostyti vampyrų smarvę neaišku kuriam laikui. Ir žinai ką aš nusprendžiau...Manau mes išgirsim, kai tai išsiaiškins Semas...

Lėja įtempusi klausė garsus iš vakarų.

- Na jo manau, kad mes išgirsime, - sutikau aš.

- Tai viskas. Ir ką mes dabar darysim? – paklausė ji.

Ji ir Setas pažiūrėjo į mane kažko tikėdamiesi. Tai buvo būtent tai, ko man visai nesinorėjo.

- Manau, kad mums reiktų būti pasiruošusiems. Tai viskas ką kol kas mes galime padaryti. - Tau reikia pailsėti. Lėja tu mažai miegojai, - ir vis dėlto tu pasiruošusi padaryti ką tau įsakys?

- Taip. Tai jau nebe aktualu. – sumurmėjo ji ir nusižiovojus pridėjo ji, - man tas pats.

- Aš bėgsiu link ribų Džeikai, aš visai nepavargau, - Setas buvo labai laimingas, kad jo neišsiuntė namo.

- Žinoma, žinoma. O aš eisiu aplankysiu Kalenus.

Setas bėgo nauju takeliu, kuris buvo prartyptas drėgnoje žemėje.

- Setai, davai patikrinam kiek kartų aš sugebėsiu tave aplenksti, a?

- NE.

Nusikvatojusi žemu balseliu Lėja įsiveržė pirmyn.

Aš piktai suurzgiau, bet buvo jau per vėlu.

Lėja stengėsi dėl savęs pačios. Ji nukreipė savo užsispyrimą link minimumo, bet aš žinojau apie kintančias jos nuotaikas. Nenoriu skūstis, juk padaugėjimas vienu yra visai nemažai. Bei jei mūsų būtų buvę trys, tai būtų sunku išivaizduoti ką nors vietoj jos.

- Polas? – svarstė ji.

- Hmmm galbūt.

Jis nusijuokė tyliai ir džiugiai, kad neerzinti manęs.

- Aš pasistengsiu būti ne tokia įkyri kaip Polas.

- Jooo, pasistenk.

Aš pavirtau žmogumi, nors šiuo pavidalu neketinau pasilikti ilgai, stengiausi išvengti Lėjos įkyrumo. Aš užsidėjau savo suplėšytus šortus ir ėjau pievele.

Duris man atidarė Karlailas prieš man priartėjant prie laiptų. Jis atrodė labai pavargęs ir nusikamavęs, kiek tai buvo įmanoma. Akimirksniui mano širdis užmirė. Aš stovėjau kaip įkastas nesugebėdamas pasakyti nei žodžio.

- Tau viskas gerai Džeikobai? – paklausė Karlailas.

- O Bela? – sulemenau aš.

- Ji.. .taip pat kaip ir vakar. Aš išgąsdinau tave? Atleisk. Edvardas pasakė man, kad tu atesi kaip žmogus, kadangi jis pats nenorėjo atsitraukti nuo Belos. Bela prabudo.

Žinoma, Edvardas nenorėjo prarasti nei minutės, praleistos su ja.

Praėjo nemažai laiko kai aš miegojau paskutinį kartą ir dabar tai buvo labai jaučiama. Aš žengiau į priekį ir mieguistas nukritau ant laiptų.

Judėdamas taip tyliai kaip gali vampyrai, Karlailas prisėdo šalia manęs.

- Aš vakar neturėjau galimybės tau už viską padėkoti, Džeikobai. Tu neišivaizduoji koks aš esu dėkingas už- tavo pagalbą ir dalyvavimą. Aš žinau, kad tavo tikslas – apginti Belą, bet aš dėkoju tau už visos mano šeimos išsaugotą ramybę. Edvardas papasakojo man, ką tau teko padaryti.

- Neverta to prisiminti, - pramurmėjau aš.

- Žinoma..

Dabar mes sėdėjome tyloje ir aš galėjau girdėti kitų balsus name. Emetas, Alisa ir Džasperas kalbėjo viršuje pusbalsiu, Esme niunavo kažkokią melodiją kitame kambaryje. Rozali ir Edvardas stovėjo šalia Belos, jos kvėpavimas kisdavo iki neįmanomumo. Aš girdėjau kaip plaka jos širdis. Ir jos plakimas... buvo neapsakomai silpnas.

Susiklėsčiusi situacija vertė mane daryti tai kas buvo mano jėgoms. Aš buvau beveik įsitikinęs, kad kažkas nutiko per šias paskutines dvidešimt keturias valandas. Bet dabar aš čia mėtausi iš kampo į kampa laukdamas jos mirties.

Aš daugiau nesiruošiu nieko klausyti, man reikia su ja pasikalbėti.

- Tu priėmei ją į savo šeimą? – nustebęs paklausiau Karlailo. Todėl, kad jis pasakė, kad aš saugau jo šeimos ramybę.

- Ji beveik mano dukra. Mylima dukra.

- Bet tu leidi jai mirti.

Jis tylėjo pakankamai ilgai ir aš nusprendžiau pažiūrėti į jį. Jis atrodė išsekęs. Kaip aš jį suprantu....

- Aš galiu tik išivaizduoti ką tu apie mane galvoji, - pagaliau pasakė jis. – Bet aš negaliu ignoruoti jos noro. Būtų neteisinga taip su ja pasielgti, priversti ją.

Aš tiesiog negalėjau ant jo pykti. Ji metė mano gi žodžius man atgal į veidą, suteikęs jiems kitą prasmę. Anksčiau tai skambėjo protingai, bet tik ne dabar. Ne dabar kai Bela miršta.

Ir vis gi...

Ir aš prisiminiau kaip man buvo sunku būti po Semo spaudimo – neturim pasirinkimo ir būti įtrauktam į žmogžudystes tų kuriuos tu myli. Taip, tai buvo ne tas pats. Bet Semas klydo. O Bela mylėjo tai, ko nevertėjo mylėti.

- Tu galvoji ji turi šansą? Tapti vampyre ir panašiai. Ji papasakojo man apie... Esmę.

- Aš manau galimybė yra, - pasakė jis tyliai. –Aš mačiau kokius stebuklus daro vampyrų nuodai, bet dabar net jis bejėgis. Dabar jos širdis vis plaka. Ir jei ji sustos... aš jau niekuom negalėsiu padėti.

Jos širdis nerymastingai plakė, nusimušdama nuo ritmo, suteikdama nevilties jo žodžiams.

Panašu, kad planeta pradėjo suktis į priešingą pusę.

Kaip aš galėjau tikėti tuom, kas kažkada tai man buvo pats baisiausias dalykas pasaulyje?

- Ką šis padaras daro su ja? – šnibždėjau aš. – Jei pasidarė kur kas blogiau. Aš mačiau... Lašelines ir visą kitą. Per langą.

- Vaisius nesuderinamas su jos kūnu. Per daug stiprus jai, bet ji dar galės kentėti kurį tais laiką. Didžiausia problema tame, kad vaisius jai neleidžia maitintis taip kaip reikia. Jos kūnas atmeta maistą. Aš badžiau maitinti ją suleisdamas viską per vamzdelius, bet tai jai būtų per daug skausminga. Jos sunki padėtis progresuoja labai greitai. Aš stebiu ją, ne kiek ją, o vaisių- jie abu gali mirti iš bado kelių valandų laikotarpyje. Aš negaliu to sustabdyti arba sulėtinti. Aš negaliu suprasti ko jam reikia. – Jo balsas suvirpėjo tariant paskutinius žodžius.

Aš pajaučiau tą patį kaip ir vakar vakare, kai pamačiau juodas dėmes ant jos pilvo, - pyktis ir nesunitvardymas. Suspaudžiau kumščius nuo netikėtumo.

Aš nekenčiau to gyvio jos pilve, jis suteikia jai didžiules kančias. Šiam monstrui buvo nepakankamai žudyti ją iš vidaus.

Galbūt šis padaras ieškojo kur įsisiurbti, gal į kaklą, kur galima siurbti kraują, kad nužudyti dar ką nors, bet pakankamai stiprus, kad išsiurbtų gyvybę iš Belos.

Aš tiksliai galėjau pasakyti ko ji nori: kraujo ir mirties, mirties ir kraujo.

Aš kvėpavau lėtais stengdamasis nusiraminti, nors visas kūnas degė.

- Aš norėčiau žinoti tiksliau su kuo mes turime reikalą, - murmėjo Karlailas. – Vaisius gerai apsaugotas. Aš net neturiu galimybės padaryti ultragarsą. Aš abejoju, kad būtų įmanoma įkišti adatą, kad paimti mėginį, o ir Rozali neleis man to padaryti.

- Adatą? – sulemenau aš. – Ir kuo tai padės?

- Kuo daugiau aš sužinosiu apie vaisių, tuo geriau galėsiu įvertinti jo sugebėjimus. Ko tik aš neatiduočiau, kad galėčiau iširti vaisiaus vandenį. Kad aš bent žinočiau chromosomų rinkinį.

- Gali manęs neapšviesti daktare. Gal praleiskim smulkmenas?

Jis pirmą kartą nusijuokė, nors jo juokas skambėjo sausai ir nukankintas.

- Jei tik tu pageidauji.. Ar jūs jau mokėtės per biologiją apie chromosomų poras?

- Lygtais taip. Pas mus jų trisdešimt dvi.

- Taip, pas žmones.

- O tai kiek tuomet jų pas tave?

- Dvidešimt penkios.

Aš susiraukiau ir sekundeį pažiūrėjau į savo kumščius.

- Ir tai reiškia?

- Ir tai reiškia, kad mūsų rūšys visiškai skirtingos. Pavyzdžiui kaip liūtų ir naminių kačių. Bet tai nauja gyvybė... Pasirodo kad genetiškai mes kur kas suderinami nei aš maniau, - jis liūdnai atsiduso. – Aš nežinojau, kad juos reikia perspėti.

Aš teisingai nemėgau Edvardo kaip ir jis manęs. Bet man nebuvo dėl ko nemėgti Karlailo, gal todėl, kad aš nepavydėjau jam taip, kaip Edvardui.

- Žinios apie chromosomų porų skaičių leistų vaisių priskirti prie tam tikros rūšies. Aš turėčiau bent kokius nors spėjimus. – jis tik pakėlė pečius. –Reikia padaryti bent kažką tais, negalima sėdėti rankų sudėjus.

- Įdomu, o kiek chromosomų porų turiu aš? – netikėtai paklausiau aš, prisiminęs tuos olimpiečių testus dėl dopingo. Įdomu, kas būtų jei jie gautų mano DNK?

Karlailas sumišęs nusikosėjo.

- O pas tave jų dvidešimt keturios poros, Džeikobai.

Aš lėtai atsisukau ir nustebeš žiūrėjau į jį.

Jis atrodė sumišęs.

- Man buvo.... Smalsu. Aš leidau sau tai, kai gydžiau tave praėjusia birželi.

Aš apie tai galvojau neilgiau kaip sekundę.

- Turbūt tai turėtų nežmoniškai mane suerzinti. Bet dabar man tas pats.

- Atleisk, aš turėjau tavęs atsiklausti.

- Viskas tvarkoje daktare. Tu nepadarei nieko blogo.

- Aš žadėjau, kad nesukelsiu tau skausmo. Tiesiog ..Jūsų rūšis stebina mane.

Elementai vampyrų prigimties pasirodė man banališkos, juk tiek laiko praėjo. Tavo suderinamumą su žmonėmis man kur kas įdomesnis. Beveik kaip magija.

-Abra kadabra – burbtelėjau aš. Dabar jis buto grynai kaip Bela su visom savo nesąmonėm.

Iš Karlailo pasigirdo dar vienas nukankintas juokelis.

Name pasigirdo Edvardo balsas ir mes nustojome kalbėti, išsiklausydami.

- Aš tuoj grįšiu Bela. Man reikia minutėle pakalbėti su Karlailu. Rozali, gal tu eisi kartu su manimi? – Edvardo balsas skambėjo kitaip. Jis skambėjo gyviau, lyg būtų aistros dalelytė. Galbūt ne viltis, bet noras viltis.

- Kame reikalas, Edvardai? – prikimusi paklausė Bela.

- Nieko tokio, dėl ko tau reiktų jaudintis brangioji. Aš tik minutėlei. Einam Rozali?

- Esmė? – pašaukė Rozali. – Prižiūrėsi Belą?

Kaip vėjas Esmė jau buvo kambaryje.

- Žinoma, - pasakė ji.

Karlailas pasisuko į duris ir tą pačią akimirką pro jas žengė Edvardas ir Rozali. Jo veidas kaip ir balsas buvo ne tok begyvasties ir šaltas. Jis atrodė susikaupęs. Rozali apžiūrinėjo mane nepatikliai ir kažką įtardama.

Edvardas uždarė duris už jos nugaros.

- Karlailai, - tyliai pradėjo jis.

- Kas nutiko?

- Mes elgiamės neteisingai. Aš girdėjau tavo pokalbį su Džeikobu ir kuomet tu pradėjai kalbėti apie... vaisių.. Džeikobas pagalvojo visai apie įdomų dalyką.

Aš? Ką jis vėl privalvojo iš mano minčių? Na išskyrus neapykantą šiam padarui, nors aš buvau ne vienintelis, kuris taip galvojo.

Edvardui buvo nelengva šį padarą vadinti vaisiumi.

- Mes nepagalvojome apie šią idėją. – Edvardas išėjo. – Pabandykime jai duoti to, ko jai reikia. Jos kūnas pasiims tiek kiek reikės. Galbūt mes pradžioje turime atkreipti dėmesį į ... vaisių. Jei mes sugebėsime patenkinti jo poreikius, galbūt Belai tai bus kur kas efektyviau.

- Aš taip negalvoju Edvardai, - švelniai paprieštaravo Karlailas.

- Pagalvok apie tai Karlailai. Jei šiame padare daugiau nuo vampyro nei nuo žmogaus, nesunku suprasti ko jis geidžia. Tai akivaizdu. Paklausk Džeiko.

Kuo aš čia dėtas? Aš persukau atmintyje mūsų pokalbį, bandydama prisiminti savo mintis.

- O, - pasakė jis nustebeš.- Tu galvoji tai.... troškulys?

Rozali tyliai sušnypštė. Ji daugiau nerodė nepasitikėjimo. Jos sutrikęs veidas visas švytėjo, akys prasiplėtė nuo susijaudinimo.

- Žinoma... – neaiškiai pasakė ji. – Karlailai tai gera mintis, - pridėjo ji, vis dar nesistengdama nežiūrėti į mane.

- Hmmm. – Karlailas susimastęs palietė smakrą. – Net jeigu taip... Kaip geriau visą tai suorganizuoti...

Rozali pasiūbavo galva: - Mes neturime laiko galvoti apie tai. Padarysime viską tradiciškai.

- Palaukite... – prašnibždėjau aš. – Sustabdykit. ..Jūs ką, ruošiatės prigirdyti ją krauju?

- Jeigu ką, tai buvo tavo mintis šunie. – susiraukus pasakė Rozali vos mestelėjus į mane žvilgsnį.

Praignoruodama jos išsišokimo aš laukiau Karlailo reakcijos. Ta pati mažos vilties kibirkštelė, kuri prieš tai aš mačiau Edvardo veide, pasirodė ir jo veide. Jis susimastęs sukando dantis.

- Tai paprasta... – aš negalėjau surasti tinkamų žodžių, tiesiog negalėjau.

- Siaubinga? Pasibaisėtina? - Edvardas kaip niekad tiksliai pavaizdavo mano mintis.

- Taip, būtent šitaip.

- O jei tai jai padės? - prašnibždėjo jis.

Aš piktai papurčiau galva.

- Ir ką tu ruošiesi daryti? Įkišti vamzdelį jai į kaklą?

- Aš pakalusių ką ji mano dėl viso šito. Man norėjosi pradžioje pasikalbėti su Karlailu.

Rozali pridėjo:

- Jei tu pasakysi jai, kad tai padės kūdikiui, ji sutiks su bet kuo. Net su maitinimu per vamzdelį.

Dabar kai aš išgirdau Rozali žodžius supratau, kad ji bet kokia kaina pasistengs išsaugoti šio mažo kraugerio gyvybę. Pasirodo, Rozali nebuvo taip prieš šį vaiką.

Akies krašteliu pamačiau kaip Edvardas linktelėjo stengdamasis nežiūrėti į mane.

Jis atsakė į mano neišsakyta klausimą.

Cha. Aš ir negalvojau, kad pas šią šaltą lėlę gali būti motiniški instinktai. Viskas, kad tik apginti Bela – ji buvo pasirengusi pati įkišti vamzdelį, kad tik tai padėtų.

Edvardo lūposm taip susičiaupė, kad buvo panašios į plonytį siūliuką, ir vėl aš pasirodžiau teisuus.

- Taigi mes neturime laiko sėdėti čia ir viską aptarinėti- nekantriai pasakė Rozali, ji negalėjo laukti. – Taigi ką galvoji Karlailai? Mes galim pabandyti?

Karlailas giliai atsiduso ir atsistojo.

- Mes paklausim Belos.

Blondinė patenkintą nusijuokė – kas lieti Bela, tai ji su dideliu malonumu būtų jos atsikračiusi.

Aš vilkausi nuo laiptų paskui juos. Nežinau kodėl. Kažkoks nesveikas smalsumas. Viskas buvo kaip siaubeke – visur monstrai ir kraujas.

Bela guli ant ligininės lovos, ir jos pilvą aptempia paklodė. Ji atrodė lyg vaškinį figūrą – pabalusi lyg permatoma. Žiūrint į ją galima buvo nuspręsti, kad ji mirusi, jei nepastebint silpno kvėpavimo. Ji pavargo ir įtartinai stebėjo mus. Ji gulėjo bejėgė lovoje, o visi buvo aplink ją. Tai buvo kraupus vaizdas. Aš nusprendžiau eiti normaliai, neskriejant.

- Kas čia vyksta? – reikalaujančiai prašnibždėjo Bela. Jos pabalusi ranka atsidūrė ant pilvo, tarsi jį gindama.

- Džeikobui kilo idėja... Ir mes mano, kad tai gali padėti tau – atsakė Karlailas. Aš tikiuosi, kad jis man to neprirašys, nes aš net neįtariau, kad viskas taip pasisuks. Ši mintis priklauso jos vyrui kraugeriu. – Tai nemalonu, bet...

- Tai padės vaikui – nutraukė Rozali. – Mes manome, kad jį reikia pamaitinti. Tai gali būti išeitis.

Belos vokai sudrebėjo. Jis vos girdimai sukikeno.

- Nemalonu? - prašnibždėjo ji. – Dieve, visa tai labai pakeis šią situaciją. – Ji pažiūrėjo į vamzdelį savo rankoje ir nusišypsojo.

Blondinė nusišypsojo kartu su ja.

Ji atrodė taip, tartum jai buvo likę gyventi tik kelios valandos, jai labai skaudėjo, bet ji dar sugebėjo juokauti. Taip, tai mūsų Bela. Stengdamasi sušvelninti įtampa, pagerinti situaciją mums

Edvardas apėjo Rozali, jo veidas vis dar buvo susikaupęs ir rimtas. Jam buvo kur kas blogiau nei man. Jis paėmė jos ranką, bet ne tą kuri dar gynė jos pilvą.

- Bela, mylimoji, mes ruošiamės paprašyti tavęs padaryti kai ką šlykštaus, - pasakė jis, naudodamas tuos pačius apibūdinimus kaip ir prieš tai. – Siaubingus.

Bent jau jis pasakė teisybę.

- Kiek šlykštu? – jos balsas drebėjo.

- Mums atrodo, kad vaisius nori ne žmonių maisto. Ji kankina troškulys, - išdrišo pasakyti Karlailas.
Jos akys sužibėjo.
- O, Dieve...
- Tavo padėtis labai greitai blogėja. Mes neturime laiko laukti ir ieškoti geresnių idėjų. Tai pats greičiausias būdas patikrinti mūsų teoriją.
- Aš turiu tai išgerti, - prašnibždėjo ji, vos vos linktelėjus. — Aš sugebėsiu padaryti tai. Už viena pasipraktikuosiu ateičiai. — jos išbalusios lūpos persikreipė šypsenai kai tik ji pažiūrėjo į Edvardą. Jo susikaupęs veidas gražino ją į realybę ir ji daugiau nesišypsojo.
Rozali nekantriai pradėjo stuksenti pirštais ir šis garsas beprotiškai erzino mane. Įdomu ką ji padarytų, jei aš įmūryčiau ją į sieną?
- Ir kurgi mano įpykęs grizlis? - vėl prašnibždėjo Bela.
Edvardas ir Karlailas susižvalgė. Rozali nustojo būti šaltinis erzinančių garsų.
- Kas? — nustebusi paklausė Bela.
- Bela, bus geriau, jei.. Mes pasielgsime kiek kitaip, - paaiškino Karlailas.
- Jei vaisius nori kraujo, - pradėjo versti Edvardas, - tai nebūtinai turi būti kraujas gyvūno.
- Negalvok apie tai Bela. Jokio skirtumo nebus. — palaikė Rozali.
Jos akys išsipūtė:
- Kas? - paklausė Bela ir atsidususi idėmiai žvelgė į mane.
- Nežiūrėk į mane taip, aš netinkamas donoras. — prabambėjau aš.
- Mes viską turime, - pertraukė mane Rozali, pilnai ingonoruodama mano buvimą. — Dėl nieko nesijaudink.
Viskas bus gerai, aš įsitikinusi, Bela. Ir tau, ir vaikui bus kur kas geriau.
Bela paglostė savo pilvą.
- Ką gi.. - ji vos sugriežė dantimis, - Aš sutinku, manau ir jis irgi, - tai dar vienas bandymas pavalgyti. — Na ką pradėsime? Tai bus mano pirmoji auka.

Skrysius 13

Gerai, kad mano skrandis stiprus

Karlailas ir Rozali kaip viesulas užskriejo į viršų. Girdėjau kaip jie ginčijosi, ar tai reikia pašildyti. Tfu. Galiu galvą dėti, kad jie čia turi visą siaubo namų arsenalą. Kaip jau išaiškėjo, šaldytuvai pilni kraujo pasirodė... Na ką gi? Kankinimų kamera? Sklepas?
Edvardas liko laikydamas Belos ranką. Jo veidas vėl buvo niūrus. Rodos, jam jau nebeliko jėgų tikėti šia menka viltimi, kuri vis dar plazdeno. Jie vienas kitam žiūrėjo į akis ir tikrai kažką pamąstydami. Greičiau visa tai buvo panašu į pokalbį. Iš dalies jie man priminė Sema ir Emiliją.
Ne, tikrai ne tuščias žvilgsnis, bet nuo to lengviau nepasidarė.
Aš žinojau ką jautė Lėja, priversta tai matyti visą laiką. Girdėti tai Semo balse. Žinoma, mes nesmagiai jautėmės dėl jos, tačiau ji nevertė mūsų pavirsti monstrais. Greičiau mes ją teisėm už tai, kaip ji su tuo elgėsi. Puolė bet kuri, stengdamasi jį padaryti tokiu pat nelaimingu.
Kartkartėm aš apkaltinu ją vėl. Bet kuris jos vietoje neiškeštų tokių kančių. Kiekvienas ieškotų išsigelbėjimo tame, kad pasidalintų savo skausmu su kitais taip stengiantis atsikratyti viso to.
Ir jei tai reiškia, kad aš turiu gaują, kaip aš galėjau ją kaltinti, kad ji atėmė iš manęs nevaržomą laisvę? Aš padaryčiau tą patį. Jei būtų būdas išvengti šio skausmo, aš būtinai taip ir pasielgčiau.
Rozali skriejo laiptais žemyn, kai brizas, prasinešdamas pro kambarį ir palikdamas degėsių kvapą. Ji nuėjo į virtuvę ir aš girdėjau kaip sugirgždėjo bufeto durelės.
- Puiku Rozali, - pasakė Edvardas užvertęs akis.
Bela su smalsumu pažiūrėjo į jį, bet jis tik pamojavo galva atsakydamas jai.
Rozali nubėgo atgal ir dingo.
- Tai buvo tavo idėja? — prašnibždėjo Bela, stengdamasi kalbėti garsiau, kad aš galėčiau išgirsti. Be reikalo, aš ir taip viską puikiai girdėjau. Iš dalies man tai visai patiko, praėjo tiek laiko, o ji vis dar pamiršdavo, kad aš jau beveik ne žmogus. Aš prisislinkau arčiau, kad jį nepersitemptų balso.
- Nekaltink manęs. Čia tavo vampyras niekšiška pasikniso mano galvoje ir rado šią mintį.
Ji lengva nusišypsojo.
- Aš nesitikėjau tavęs čia vėl pamatyti.

- Jo, aš irgi ne. – sumurmėjau aš.

Būtų buvę nukristi kur nors pasnausti, bet vampyrai patraukė visus baldus, kad patalpintų medicininę įrangą. Žinoma, koks jiems skirtumas sėdėti ar gulėti? Absoliučiai jokio, kai esi kaip akmuo. Man irgi būtų nusispjaut jei nebūčiau taip nuvargęs.

- Edvardas man pasakojo, kad buvai priverstas, man labai gaila.

- Na viskas gerai. Tai buvo tik laiko klausimas. Iki to laiko, kol manęs galutinai nedaknistų paklusti Semui, - sumėlavau aš.

- Ir Setas, - prašnibždėjo ji.

- Jis tiesiog laimingas galėdamas padėti.

- Aš nenoriu apsunkinti tau gyvenimo.

Aš susijuokiau, gal greičiau sugurguliavau.

Ji tyliai atsiduso.

- Manau tame nėra nieko naujo, netiesa?

- Ne, absoliuti netiesa.

- Tu neprivalai pasilikti ir stebėti.. visą tai, - pasakė ji ieškodama tinkamų žodžių.

Aš galėjau išeiti. Galbūt, tai būtų buvusi gera mintis. Bet ne dėl tos priežasties, kurią ji ką tik įvardino, aš negalėjau sau leisti pražiopsoti visas penkiolika minučių jos gyvenimo.

- Aš kol kas niekur neskubu, - atsakiau aš, stengdamasis kad mano balsas skambėtų ramiai ir vienodai – Būti vilku kur kas mažiau malonu nuo tuomet, kai prie mūsų prisijungė Lėja.

- Lėja? – duso ji.

- Jūs jai nepasakėt? – paklausiau aš Edvardo.

Jis tik kilstelėjo pečiais, neatitraukdamas akių nuo jos. Pagal viską jis nelaikė šios naujienos tokios svarbios, kad apie tai informuotų kur kas svarbesnius asmenis.

Bela visą tai nereagavo taip lengvabūdiškai. Atrodo jai tai visai nepatiko.

- Kodėl? – išsprūdo iš jos.

Aš nenorėjau čia išridenti visos juostos įvykių.

- Kad prižiūrėtų Setą.

- Bet Lėja mūsų nekenčia, - prašnibždėjo ji.

Mūsų. Puiku. Bet vis dėlto aš mačiau, kad ji bijo.

- Lėja nesiruošia sekti kiekvieno, išskyrus mane – Ji mano gaujoje, - aš susiraukiau ištardamas šiuos žodžius- ir paklūsta mano įsakymams. – Tfu.

Atrodo Belos tai neįtikino.

- Tu bijai Lėjos, o pati bičiuliaujies su blondine-psichopate.

Iš antro aukšto pasigirdo tylus šnypštimas. Nuostabu, ji mane išgirdo. Bela susiraukus žiūrėjo į mane.

- Liaukis. Rouz... supranta

- Kur gi ne, - suniurnėjau aš, - Ji supranta, kad tu ruošiesi mirti, bet tai ją mažiausiai jaudina, nes jai atiteks mutantiška išgama, neblogas dinderis.

- Nustok taukšti Džeikobai, - prašnibždėjo Bela.

Ji atrodė pernelyg silpna, kad išsiustų. Vietoj to aš pabandžiau nusišypsoti.

- Tu kalbi taip, lyg tai būtų įmanoma.

Kelias sekundes Bela stengėsi šypsotis mana atsakydama, bet jos lūpų kampučiai lyg patys tempė jos lūpas žemyn.

Ir štai Karlailas kartu su prieš tai paminėta blondine psichopate buvo čia. Karlailas rankose laikė plastmasinę stiklinę su dangteliu ir sulenktu šiaudeliu. Dabar viskas buvo aišku. Edvardas nenorėjo, kad Bela net pagalvotų, kad daro kažką itin šlykštaus. Todėl visi kaip susitarė nusprendė, kad ji geriau nematytų to kas yra stiklinėje.

Bet aš jaučiau tą kvapą.

Karlailas mėtėsi, ranka su stikline tarsi pastrigo pusiaukelėje. Bela sekė ji išsigandusiomis akimis.

- Mes galime paieškoti kitos išeities, - ramiai pasiūlė Karlailas.

- Ne, - prašnibždėjo Bela. – Ne, mes perbandėme viską. Mes daugiau nebeturime laiko...

Pradžioj aš pagalvojau, kad pagaliau ji viską suvokė ir pradėjo rūpintis savimi, bet tuo momentu ji vos pastebimai prilietė pilvą.

Bela paėmė stiklainaitę. Jos rankos lengva drebėjo ir aš girdėjau kaip skystis viduje gurguliavo. Ji norėjo atsiremti į alkūnę, bet sugebėjo tik pakelti galvą. Nerimastingas karštis perbėgo mano nugara, kai aš pamačiau kaip ji nusilpo tik per vieną dieną.

Rozali pratiesė rankas, pakeldama Belą už pečių, prilaikydama jos galvą lyg kūdikio.

Pas blondinę galvoje buvo tik vaikai.

- Ačiū. – prašnibždėjo Bela. Jos akys blizgėjo žiūrint į mus. Ji žinojo pakankamai, kad susigėstų. Jei ji nebūtų tokia nusilpus, galiu ginčytis, kad ji ir paraustų.

- Nekreipk į juos dėmesio, - sumurmėjo Rozali.

Tai privertė pasijusti mane ne tose vežėčiose. Aš turėjau išeiti, kai Bela davė man galimybę. Aš nebuvau dalimi jų rato, net būdamas čia. Aš galvojau kad reiktų išsliūkinti iš namo, bet supratau, kad tuo tik pakenksiu Belai. Pribaigsiu galutinai. Nes ji nuspręstų, kad aš išeinu, nes man šlykštu. Ir tai būtų beveik taip.

Iki dabar. Aš nenorėjau prisiminti atsakomybės už šią mintį, bet šią akimirką nenorėjau jos skaudinti.

Bela pritraukė stiklinaitę prie lūpų, kai ji išsisiurbė į šiaudelį, per kūną perbėgo šiurpuliukas, veide užstingo kančia.

- Bela mylimoji, mes rasime kitą būdą, - pasakė Edvardas, tiesdamas rankas paimti stiklinaitę.

- Įjunk savo vaizduotę, - pasiūlė Rozali. Ji įdėmiai pažiūrėjo į Edvardo rankas, taip ir norėdama išsiurbti savo iltimis. Aš net palaikyčiau ją dėl šių veiksmų. Bet galiu prisiekti, kad Edvardo to ilgai nepakęstų ir pamatyčiau kaip Rozali būtų sudraskyta į skutelius.

- Ne, esmė ne tame...Bet kas stiklinaitėje? – Bela giliai įkvėpė. – Neblogai kvepia. , - pridėjo ji iš baimės suplonėjusiu balsu.

Aš sunkiai nuriu seiles, stengdamasis neparodyti kaip man šlykštu.

-Tai yra tai ko reikia, - nekantriai atsakė Rozali Belai. – Ir jei mums pavyks mes einam teisingu keliu. Pabandyk.

Bela prikando šiaudelį, užsimerkė ir suraukė nosį. Aš girdėjau kaip kraujas burbuliuoja stiklinaitėje. Bela truktelėjo jo kelis kartus, o po to neatsimerkus tyliai sudejavo.

Edvardas ir aš vienu kartu abu žengėme link jos. Jis palietė jos veidą. Aš suspaudžiau rankas už nugaros.

- Bela, mylimoji....

- Aš tvarkoje, - tyliai tarė ji.

Ji palčiai atmerkė akis ir pažiūrėjo į mus. Jos žvilgsnyje buvo... susitaikymas. Išgastis. Gailestis.

- Skonis irgi visai neblogas.

Mano skrandis grasino, kad tuoj atsiveikinsiu su menkais skrandžio turinio likučiais. Aš sukandau dantis.

- Va ir puiku, - pakylėta tarė blondinė. – Geras ženklas.

Edvardas tik pridėjo savo delną prie jos skruosto, liesdamas trapius veido kontūrus. Bela suvirpėjo ir vėl įsikando šiaudelio. Šįkart su dideliu pasitikėjimu. Atrodė, kad jos instinktai ima viršų prieš jos silpnybes.

- Kaip tavo pilvas? Nejauti atmetimo? – paklausė Karlailas.

Bela papurtė galva.

- Ne, aš jaučiuosi geriau., - prašnibždėjo ji- Tai svarbiausia, taip?

Rozali švytėjo.

- Nuostabu.

-Manau dar per anksti apie tai kalbėti Rozali, - sumurmėjo Karlailas.

Bela dar kartėlį gurkstelėjo kraujo. Ir susitiko žvilgsniu su Edvardu.

- Pradėsime skaičiuoti? – sušnibždėjo ji. – Ar pradėsime skaičiuoti po to, kai aš tapsiu vampyre?

- Čia niekas neskaičiuoja Bela. Bent jau niekas nenumirė, kad pradėtume skaičiuoti. – Ji vos vos nusišypsojo. – Tad kol kas nulis nulis.

Na žinoma.

- Paaiškinsiu vėliau. – pasakė Edvardas, jo balsas buvo garsesnis nei kvėpavimas.

- Kas? – perklausė Bela.

- Kalbu pats su savimi, labai tikroviškai jis sumelavo.

Jei mano santykiai su Bela nebūtų tokie įtempti, jis tikrai būtų sulaukęs nemalonumų. Edvardo lūpos suvirpėjo, slėpdamos šypseną.

Bela išgėrė viską iki galo, žiūrėdama pro mus į langą. Greičiausiai stengėsi nepastebėti mūsų. O gal tik mano buvimo. Juk niekas kitas nejautė pasišlykštėjimo dėl to ką ji darė, išskyrus mane. Na nebent tik noras atimti stiklinaitę.

Edvardas užvertė akis.

Dieve, kaip jie tik su juo ir gyvena? Kaip apmaudu, kad jis negali girdėti Belos minčių. Gal tuomet ji pavargtu nuo jo.

Edvardas šyptelėjo. Bela pašnairavo į jį ir vos vos šyptelėjo.

- Kas juokingo? – paklausė ji.

- Džeikobas, - atsakė jis.

Ji pažiūrėjo į mane su nuvargusia šypseną veide.

- Džeikas aute, - sutiko Bela.

Puiku, dabar aš buvau vietinis juokdarys.

- Jabadabadu – atsakiau aš atgal su pašaipu.

Ji vėl nusišypsojo ir dar kartelį gurkštelėjo. Aš pašiurpau nuo garso, kai ji šiaudeliu traukė orą stiklinėje, nes ji buvo tuščia.

- Aš padariau tai, - patenkinta pranešė ji.

Jos balsas tapo švaresnis ir stipresnis, visai ne tas, kuris buvo panašus į šnabždesį.

- Jei man pavyks suvirškinti visą tai ar jūs ištrauksite iš manęs visas tas adatas, Karlailai?

- Ir kaip galima greičiau. – pažadėjo jis. – Tiesą sakant jie neduoda jokios naudos.

Rozali paglostė Rozali kaktą ir jos apsikeitė viltingais žvilgsniais. Ir bet kuris galėjo patvirtinti, kad išgertas kraujas juos dar labiau suartino. Rausvumas atsirado ant jos pabalusių skruostų. Dabar jai beveik nereikėjo Rozali pagalbos. Kvėpavimas normalizavosi ir aš galėjau prisiekti, kad širdis plakė stipriau ir vienodai.

Per vieną akimirką viskas pasikeitė.

Viltis, kad viskas pagerės Edvardo akyse įgijo tvirtą pagrindą.

- Nori dar? – pasiūlė Rozali.

Bela kilstelėjo pečiais.

Edvardas metė žvilgsnį į Rozalį pusę prieš pradėdamas kalbėti su Bela.

- Tu neprivalai daug gerti Bela.

- Taip. Aš žinau. Bet.. man norisi. – susiraukus pridėjo ji. – susiraukus pridėjo ji

Rozali šviesios plaukų sruogos praslydo per Belos ranką.

- Nesigėdink to, Bela. Tavo kūnas turi poreikių. Mes visi tai suprantam – pradėjo ji raminančiu tonu, o po to pridėjo. – O aks nesupranta, gali dingti iš čia.

Akivaizdu replika buvo skirta man, bet aš neleisiu, kad ji mane daknistų. Aš buvau laimingas, kad Bela jautėsi geriau. Vienintelis dalykas, kuris man nepatiko buvo priemonės, kurios buvo panaudotos tam pasiekti, kuriuos lyg aš sugalvojau. Nepaisant to, kad aš išvis tylėjau.

Karlailas paėmė stiklinaitę iš Belos rankų.

- Aš tuoj grįšiu.

Kai jis dingo, Bela pažvelgė į mane.

- Sumautai atrodo, Džeikai, - sunkiai ištarė ji.

- Žiūrėkit kas prakalbo.

- Rimtai – kada tu paskutinį kartą miegojai?

Aš sumąščiau:

-Cha. Neesu tikras.

- Po velnių Džeikobai, tavo sveikata dabar ant mano sąžinės. Nekvailiok.

Aš sukandau dantis. Aišku jai galima save marinti dėl kažkokio tais monstro, o man net negalima keletą naktų praleisti be miego, kad tik pamatyčiau kaip ji tai padarys?

- Prašau pailsėk bent truputį. – tęsė ji. – Viršuje yra keletas lovų, užimk kuria nori.

Rozali veido išraiška leido man suprasti, kad aš čia buvau nelaukiamas. Aš pagalvojau apie tai, ar tikrai reikalinga lova miegančiai gražuolei? Ką jai reikėjo daryti su tuo daiktu laikančiu jos kūną?

-Ačiū Bela, bet aš jau geriau pamiegosiu ant žemės. Žinai, toliau nuo šios smarvės.

Ji suraukė veiduką.

- Žinau.

Kai Karlailas grįžo, Bela degančiom akim pasilenkė link stiklinaitės, lyg jos mintys būtų kažkur toli. Su ta pačia veido išraiška ji ėmėsi stiklinaitės turinio.

Ji tikrai atrodė geriau. Bela atsėdėjo tvirtai suspaudusi stiklinaitę. Rozali buvo šalia tam atvejui jei jai pasidarytu blogiau. Bet pasirodo Belai nereikėjo pagalbos.

Ji giliai įkvėpdama gurkšnodama, Bela greitai ištuštino antrą stiklinaitę.

- Kaip tu jautiesi? – paklausė Karlailas.

- Gerai. Truputėlių alkana. .. Tik neesu tikra ar tai alkis ar troškulys. Nežinote?

- Karlailai, tu tik pažvelk į ją. – pertraukė ji Rozali su didžiuliu pasitenkinimu. – Tai juk akivaizdu – ji turi gerti dar.

- Ji vis dar žmogus, Rozali. Ir be viso to jai reikia ir maisto.

Pradžioj pažiūrėkime kaip jos kūnas sureaguos į visą tai, o po to jei ką mes duosime jai pavalgyti. Tau norisi ko nors konkretaus, Bela?

- Kiaušinių, - nekantriai atsakė ji, apsikeitusi su Edvardu suprantančiu žvilgsniu. Jo šypsena nebuvo užtikrinta, bet veidas atgijo.

Aš mirktelėjau vos nepamiršęs atmerkti akių.

- Džeikobai, - kreipėsi į mane Edvardas. – Tu tikrai turi eiti pamiegoti. Jei Bela pasiūlė, tai savaime aišku sveikas atvykęs, nors manau, kad tu labiau norėsi miegoti iš išorės. Dėl nieko nepergyvenk, jei nutiks kas nors svarbaus aš pakelsiu tave.

- Taip, Taip...- murmėjau aš atsakydamas. Dabar, kai aš buvau tikras, kad Bela tikrai turi kelias valandas aš nusprendžiau pabėgti. Eiti ir susisukti kur nors po medžiu. Kuo toliau nuo kvapo. Kraugerys pakels mane jei viskas eisi ne taip. Jis buvo man skolingas.

- Taip ir yra, - sutiko Edvardas.

Aš linktelėjau ir prisiliečiau prie Belos, ji buvo ledinė.

- Sveik, - sušnibždėjau jai.

- Ačiū, Džeikobai, - ji spaudė mano delną. Aš pajutau jos vestuvinių žiedo kontūrą besisukinę ant jos kaulėto piršto.

- Užklok it ją koku dekiu ar kaip, - sumurmėjau aš eidamas link durų.

Prieš man išsliūkinant, pro rytinį orą prasiskverbė vilkų staugimas. Šįkart nieko nenutuokiau.

- Velnias, - nusikeikiau aš ir dingau už durų. Aš šokau nuo laiptų leidamas ugniai perlėkti per visą kūną pripildydama viską aplink mane. Pasigirdo plyšančių į skutelius darbužių garsas, šortų likučiai išsilakstė į skirtingas puses. Šūdas. Tai buvo mano vieninteliai drabužiai. Dabar jau nesvarbu. Aš nušokau ant letenų ir nuskutau į mišką.

- Kas tai? - mintyse prarėkiau aš.

Jie netoliese, - atsakė Setas – tikrai trys.

Jie išsiskirstė?

Aš bėgau link Seto, vis didindamas greitį, Lėja judėjo taip pat greitai. Aš jaučiau kaip oras prasiskverbia pro jos plaučius, miškas tarsi skyrėsi. Netinkamas momentas užpuolimui.

Setai neprovokuok jų, lauk manęs.

Jie lėtina žingsnį. Blogai, kad mes negalime girdėti jų minčių. Galvoju...

- Kas?

Atrodo jie sustojo.

Laukia kitų gaujos narių?

Šššš. Jaučiate tai?

Aš panirau į jo pasamone. Silpnas, beveik negirdimas sprogimas ore.

Kažkas pasikeitė?

Panašu į tai, - sutiko Setas.

Lėja išoko į aikštelę, kurioje mūsų laukė Setas, tarsi lenktyninė mašina stabdydamas į šonus drabstė purvą. Pridenk nugarą broliuk.

Jie artėja. – Setas akivaizdžiai nervinasi. – Lėtai. Pėstute.

Beveik vietoje, - pasakiau aš jiems, stengdamasis lėkti taip pat kaip Lėja. Aš jaučiuosi klaikiai būdamas per atstumą nuo Seto ir Lėjos, suvokdamas, kad pavojus buvo arčiau jų nei manęs. Aš turėjau būti su jais, tarp jų, nepriklausomai nuo to kas link mūsų artėjo.

Pažiūrėkite koks rūpestingas tėvelis, - pašaipiai pagalvojo Lėja.

Nurimk ir žiūrėk aplink Lėja.

Keturi, - nustatė Setas. Mažylis turėjo jautrias ausis- tris vilkai ir vienas žmogus.

Dar truputėlį pasistengęs aš jau buvau vietoje. Setas atsiduso su palengvėjimu, po to išsitiesė ir užėmė vietą dešinėje nuo manęs. Lėja atsistojo kairėje, su kur kas mažesniu entuziazmu.

Puiku, dabar aš užimu vietą prie Seto- sumurmėjo ji pats sau.

Jei atėjai tai ir stovėk, - pagalvojo Setas.

Šie du niekad nebuvo Alfos Tirados nariais. Tik reikėjo pagalvoti apie patobulinimus.

Mano mažąjį broliuką jau nepatobulinsi.

Tyliai, - surikau aš ant jų. – Nepamirškite kur jūs esate. Užsičiaupkit ir pasiruoškite.

Jie mūsų akiratyje pasirodė po kelių akimirų, jie judėjo kaip įsivaizdavo Setas, žingsneliu. Džeradas pavirtęs žmogumi ėjo priekyje su iškeltomis rankomis. Polas, Kvilas ir Kolinas per keturis žingsnius nuo jo. Jų pozose nebuvo agresijos. Jie buvo už Džerado nugaros, greičiau suklusę nei karingai nusiteikę.

Bet... Buvo keistas, kad Semas pasiuntė Kolina, o ne Embri. Jei aš turėčiau siųsti savus į priešo stovyklą tikrai taip nesielgčiau. Aš nesiusčiau vaiko, o pasiūsčiau patyrusį kovotoją.

- Diversija? – pagalvojo Lėja.

O Semas, Embri ir Breidi trinasi kažkur netoliese? Mažai tikėtina.

Nori patikrinsiu? Aš galiu likti ant ryšio ir grįžti po kelių akimirų.

Man perspėti Kalenus? – paklausė Setas.

Ar visa tai, kad išskirti mus? – paklausiau aš. – Kalenai jau žino. Jie pasiruošę.

Semas ne toks kvailas.. - sušnibždėjo Lėja, siaubas kirbėjo jos pašamonėje.

Ne, Semas ne kvailys. – patikinau aš juos, nors jaučiausi ne kaip dėl ją aplankusių minčių.

Džeradas ir tris vilkai susitingo laukime žiūrėdami į mus. Buvau šurpoka nežinoti apie ką tarpusavyje kalbasi Kvilas, Polas ir Kolinai. Jų snukiuose nebuvo įmanoma nieko išvelgti.

Džeradas atsikosėjo ir linktelėjo man.

- Balta vėliava, Džeikai, taika. Pakalbam.

- Galvojate tai tiesa? – paklausė Setas.

Turi prasmę, bet...

Va būtent, - sutiko Lėja. – Bet.

Mes neatsipalaidavome.

Džeradas susiraukė.

- Mums būtų kur kas lengviau bendrauti jei girdėtumėme jūsų mintis.

Aš priverčiau jį pasijusti nesmagiai. Bet aš neketinau persikeisti, kol neišsiaiškinsiu visko situacijoje. Kol tai neturės prasmės.

Kodėl Kolinai? Šis klausimas jaudino labiausiai iš visų.

- Gerai. Matau kalbėti teks tik man, - pasakė Džeradas, - Džeikai, mes norime, kad tu sugrįžtum.

Kvil vos girdimai sukaukė stovėdamas jam už nugaros nuo išstartų žodžių.

- Jus padalinote mūsų šeimą. O taip būti neturi.

Aš dėl to pasiginčyčiau, bet nenorėjau užsiciklinti. Tarp manęs ir Semo buvo nesutarimų tam tikrais klausimais.

- Mes žinome ką tu jauti.... kalbant apie Kalenų situaciją. Mes žinome, kad tai problema. Bet tavo reakcija – tai jau per daug.

Setas suurgė.

Per daug? O užpulti mūsų sąjungininkus be perspėjimo, čia ne per daug?

Setas girdėjai pasakymą „karšta galva“? Na tai vat, atvėsk.

Atleisk.

Džerado žvilgsnis slinko nuo Seto link manęs.

- Semas pasiruošęs viską dar kartą gerai apgalvoti, Džeikobai. Jis nusiramino ir kalbėjo su Vyresniaisiais. Jie nusprendė, kad skubotumas šioje situacijoje nieko gero neduos.

Išversiu: jų jau niekuom nenustebinsi, - pagalvojo Lėja.

Buvo net keista, kad mes pradėjom taip galvoti: gauja jau buvo gauja Semo jų gauja, - ne mūsų gauja. Vieni ir kiti. Ir keisčiausia, kad apie tai pagalvojo Lėja ir kad dabar ji buvo dalinai teisi.

Bili ir Sju sutinka su tavimi, Džeikobai. Mes galime palaukti kol Bela ... pašalins šią problemą. Jos nužudymas nepadarys laimingo nei vieno iš mūsų.

Nors ką tik už tai aš Setui daviau per nosį, bet dabar negalėjau susilaikyti nuo nedidelių komentavimų. „Jie nelaikė žudymo linksmu užsiėmimo. Nejaugi, Cha.“

Džeradas vėl pakėlė rankas.

- Tyliau, Džeikai. Tu žinai, ką aš turiu omeny. Mes pasiruošę laukti ir viską pergaltoti iš naujo. Spręsimė jei iškilis problemų su šiuo... daiktu.

- Cha, -pagalvojo Lėja, - Nuostabus daikčiukas.

Nori tokios pat?

- Aš žinau apie ką tu galvoji, Džeikai, apie ką galvoja Setas. Jie stato už tai, kad Bela vienaip ar kitaip numirs. Ir tuomet tu elgsis taip beprotiškai, kad...

Kad užpulsiu Kalenus pats. Aš prispaudžiau ausis prie galvos. Tai, ką Lėja laikė nuostabu radinių, mane irgi viliojo. Tikrai gali būti, kad viskas taip ir nutiks. Jei tas padaras nužudys Bela, man teks pamiršti viską, ką aš jaučiau Kalenų šeimai tą pačią akimirka. Aš vėl žiūrėsiu į juos tik kaip į priešus, nedaugiau kaip kraują siurbiančius padarus.

Aš tau tai dar priminsiu, - prašnibždėjo Setas.

Taip žinau mažyli. Klausimas tame ar aš klausysiu tavęs.

- Džeikai? – pašaukė Džeradas.

Aš susierzinęs atsikvėpiau.

Lėja, apibėk ratuką tik tam, kad patikrintum. Man visgi teks su juo pasikalbėti ir noriu būti įsitikinęs, kad nenutiks nieko nenumatyto jei aš persiversiu.

Leisk man pasilikti Džeikobai. Tu gali persiversti ir prie manęs. Nežiūrint į visas mano pastangas, aš tave jau mačiau nuoga, tad tame nebus jokių problemų.

Aš ir nesiruošiu atrodyti šventasis tavo akyse, Lėja. Aš stengiuos tik mus apsaugoti, tad dumk iš čia.

Lėja suniurnėjo, bet vis dėlto nurūko į mišką. Aš girdėjau kaip jos pėdos smingą į žemę ir kaip ji skubą aplėkti aplinkui. Nuogumas buvo nejaukus, bet taip buvo įprastas gyvenant su gauja. Mes apie tai niekad nesumąstydavom, kol neatsirado Lėja. Lėja mokėsi tvardytis ir jai pavykdavo savo drabužių nesudraskyti į skutelius per virsmą. Tad mes matėme pakankamai. Bet nebuvo panašu, kad ji tai pastebėtų, tačiau labiausiai siuto aptikus tai mūsų mintyse.

Džeradas ir kiti palydėjo Lėją dingstančia miške, su susirūpinusia veido išraiška.

- Kur

Ji susiruošė? – paklausė Džeradas.

Aš praignoravau jo klausimą, užmerkdamas akis ir dar labiau susikaupdamas. Buvo toks jausmas, tarsi oras drebėjo aplink mane ir atsimušdavęs į mano kūną nubanguodavo. Aš atsistojau ant užpakalinių letenų kai supratau kad jau prasidėjo virsmas.

- O, - pasakė Džeradas, - Sveikas Džeikai.

- Sveikas Džeradai.

- Ačiū, kad sutikai su manimi pasikalbėti.

- Ką jau.

- Mes norime, kad tu grįztum į gaują drauguži.

Kvilas vėl pradėjo kaukti.

- Nemanau, kad tai bus taip lengva, Džeradai.

- Grįžk namo, - pakartojo jis, apsilenkęs arčiau ir jo akyse buvo galima išžiūrėti maldavimą – mes sugebėsime viską sutvarkyti. Čia tau ne vieta. Leisk Setui ir Lėjai irgi sugrįžti.

Aš pradėjau juoktis.

- Teisingai. Lyg aš neprašyčiau jų dėl to persigalvoti nuo to laiko, kai jie atsidūrė šalia manęs.

Setas už mano nugaros suniurzgėjo.

Džeradas irgi tai išgirdo ir jo akyse atsispindėjo nerimas ir įtampa.

- Ir kas dabar?

Jis laukė kol aš apgalvosiu jo žodžius.

- Aš nežinau. Bet nemanau, kad viskas gali būti kaip anksčiau, Džeradai. Neturiu nei menkausio supratimo apie tai kaip tai veikia – nemanau, kad galėsiu atjungti tą Alfos dalykėlių, o po to įjungti vėl kai aš to užsimanysiu. Panašu tai ilgam.

- Tu vis dar esi vienas iš mūsų.

Aš kilstelėjau antakį.

- Du Alfos patinai negali būti kartu vienoje gaujoje, Džeradai. Prisimeni kaip toli mes galėjome nueiti vakar vakare? Inkstintyvi konkurencija.

- Tai ką jūs ruošiatės visą likusį gyvenimą praleisti kartu su kraugeriais? – atrėžė jis. – Jūs čia neturi namų, dabar neturi net drabužių. Pats žinai kai Lėja nemėgsta blaškytis šiame pavidale.

- Jei Lėja apsijus alkana galės daryti viską ką panorės. Ji čia savo valia. Aš niekam nenurodinėju ką daryti.

Džeradas atsiduso.

- Semas gailisi dėl to, kaip su tavimi pasielgė.

Aš linktelėjau taip atsakydamas.

- Aš daugiau nepykstu.

- Bet?

- Bet negrįšiu, ne dabar. Mes palauksime čia ir pažiūrėsime kaip toliau klostysis visa ši situacija, ir nuo Kalenų nenuleisim akių tiek, kiek reikės. Tu neteisis manydamas, kad viskas yra dėl Belos. Mes giname tuos, kam reikalinga pagalba. Tai liečia ir Kalenus.

Na bent daugumai iš jų.

Setas lėtai vizgino uodegą su tuo sutikdamas.

Džeradas susiraukė.

- Tokiu atveju aš neturiu ką tau daugiau pasakyti.

- Dabar ne. Pažiūrėsime kaip viskas apsivers.

Džeradas pasisuko į Setą, į mane nekreipdamas jokio dėmesio.

- Sju paprašė pasakyti.. ne perduoti, kad tu grįztum namo. Jūs sudaužėte jos širdį, Setai, palikdami ją visiškai vieną. Neturiu nė menkausio supratimo kaip jūs su Lėja galėjote taip pasielgti, metėte ją su šia žinia dabar, kai visai neseniai mirė jūsų tėvas...

Setas sukaukė.

- Tyliau, Džeradai – perspėjau aš.

- Aš tik pasakiau jam viską kas yra iš tiesų.

Aš garsiai iškvėpiau.

- Žinoma.

Sju buvo stipresnė ir kietesne už visus ką aš tik pažinojau. Stipresne nei mano tėvas, stipresnė nei aš. Ji buvo pakankamai žiauri, kad sužaistų vaikų jausmais, kad tik jie sugrižtų namo. Buvo neteisinga taip elgtis su Setu.

- Ir senai Sju viską žino? Ir galių ginčytis didžiąją laiko dalį ji praleido su Biliu, Senu Kviliu ir Semu. Žinoma ji kenčia nuo vienatvės. Setai, tu gali eiti jei tik nori, juk tu tai žinai.

Setas susiraukė. Po to pastatė ausis ir klausė garsus sklindančius iš šiaurės. Greičiausiai Lėja buvo jau visai arti. Eina sau vis dėlto kaip greitai. Lėjai prireikė kelių šuolių, kad išnirtų iš miško tiesiai į pievelę per keletą jardų nuo mūsų. Ji skubėjo čia vedima Seto minčių. Lėja uostė kvapus aplink, kad tik nereiktų žvilgtelėti į mano pusę.

Aš tai įvertinau.

- Lėja? – pašaukė Džeradas.

Ji pasišiaušė pajutusi jo įdėmų žvilgsnį.

Atrodo Džerado nenustebino jos priešiškus.

- Lėja, juk tu žinai, kad visai nenori dabar čia būti.

Ji urzgė ant jo. Aš bandžiau ją persėti žvilgsniu, bet mano įsakymas liko nepastebėtas. Setas sukaukė ir pastūmė ją pečiu.

- Atleisk, - pratarė Džeradas, - Manau man neverta tęsti. Tavęs niekas nesieja su šiais kraugeriais.

Lėja labai įdėmiai pažiūrėjo į savo brolių, o po to į mane.

- Tokiu būdu tu nori prižiūrėti Setą, aš suprantu. – jo akys akimirka sustojo ties manimi, lyg tikrindamas mano reakciją į pasakytus jo žodžius, o po to vėl pažvelgė į ją. – Bet Džeikas neleis, kad su juo kas nors nutiktų, o ir jis pats nebijo čia būti. – Džerado veido išraiška pasikeitė. –Bet kokiu atveju, Lėja, mes norime, kad tu grįžtum. Semas nori, kad tu sugrižtum.

Lėjos uodega mosikavosi leisdama žemę.

- Semas liepė tavęs maldauti. Jis pasakė, kad aš ant kelių tavęs maldaučiau. Jis nori, kad tu sugrižtum atgal. Li-Li į savo gimtuosius namus.

Aš mačiau, kad Lėja krūptelėjo, kai Džeradas ištare jos pravardę, kurią jai sugalvojo Semas. Bet kai jis ištare paskutiniuosius žodžius, jos kailis taip pasišiaušė, kad net pačiam pasidarė šurpiu, o iš nasrų sklido nesibaigiantis kaukimas.

Aš galėjau ir neskaityti jos minčių, kad suprasčiau kaip toli jinai jį pasiuntė, bet ir ji tai suprato. Mes galėjome išvaizduoti kiekvieną žodį.

Aš palaukiau kol ji pabaigs.

- Aš nesiruošiu iš naujo iškabinti šios košės ir iškart noriu perspėti, kad Lėja gali būti kur tik panorės.

Lėja suurzgė ir toliau įdėmiai žiūrėjo į Džeradą, ir aš nusprendžiau, kad ji sutinka.

- Paklausk, Džeradai, mes vis dar šeima, tiesa? Mes anksčiau ar vėliau susitaisykim, bet kol kas laikykitės savo teritorijoje. Tai mes išvengsime nesusipratimų. Niekas nenori šeimyninių pykčių? Pirmoje eilėje su Semu.

- Žinoma ,ne – atreagavo Džeradas, - Mes stengsimės laikytis savo teritorijos. Bet kur jūsų žemės, Džeikobai? Tai – vampyrų žemė.

- Ne , Džeradai. Dabar mes našlaičiai. Nesijaudink, tai nevisam laikui. Liko laukti...ne tai ir ilgai. Gerai? Ir tuomet Kalenai iškeliaus, o Setas su Lėja grįš namo.

Mano gaujos nariai kartu pradėjo kaukti atsukę savo snukius į mane.

- O kaip dėl tavęs, Džeikai?

- Manau grįšiu į mišką. Trintis netoliese nuo La Pušo ne pati geriausia mintis. Du Alfos gali sukelti per didelę įtampą. Aš jaučiu, kad viskas taip ir bus. Dar prieš šią netvarką.

- Kas, jei mums prireiks pakalbėti?

- Pakauk, bet neperženk sienos, gerai? Mes ateisim. Ir Semas neturi daugiau siųsti tokią minią, mums nereikia muštynių.

Džeradas susiraukė, bet linktelėjo. Jam nepatiko, kad aš statau Semui sąlygas.

- Pasimatysim dar, Džeikai... o gal ir ne.

Jis pamojavo man be didelio entuziazmo.

- Lukterk Džeradai. Su Embri viskas tvarkoje?

Jis nustebo.

- Embri? Taip, pilnai. Kodėl tu paklausei?

- Tiesiog nustebau kodėl Semas pasiuntė Koliną.

Aš stebėjau jo reakciją, jis susikaupė ir pasirodė, kad jis viską apmąsto. Aš sukėliau tikrą sumaištį jo galvoje, bet nesupratau dėl ko.

- Tai ne tavo reikalais, Džeikai.

- Žinoma ne. Tiesiog smalsumas.

Akies krašteliai aš pastebėjau sujudimą už jo nugaros, bet nesuteikiau tam prasmės, nes nenorėjau pakišti Kvilo. Jis tai tikrai viską žinojo.

- Aš perduosiu Semui tavo ... reikalavimus. Viso gero, Džeikobai.

Aš atsidusau.

-Tai, iki Džeradai. Ei, pasakyk tėvui, kad su manim viskas tvarkoje, gerai? Kad man labai gaila ir kad aš jį myliu.

- Gerai.

- Ačiū.

- Eime vaikinai – pasakė Džerasas. Dėl to, kad šalia buvo Lėja jam teko nususukti, kad galėtų persiversti. Polas ir Kolinas nususuko paskui jį, bet Kvilas mėtėsi. Jis tyliau sukaukė ir aš priėjau arčiau.

- Taip, aš irgi tavęs ilgiuosi broliuk.

Kvilas pribėjo prie manęs liūdnai nunarinęs galvą. Aš paplekšnojau jam per petį.

- Viskas bus gerai.

Jis gailestingai suamsėjo.

- Pasakyk Embri, kad aš busiu laimingas matydamas jus abu šalia manęs.

Jis linktelėjo ir prisispaudė nosimi prie mano kaktos. Lėja suaimanavo. Kvilas atsisuko, bet ne į jos pusę. JI žiūrėjo per petį, žiūrėjo į kitus.

- Taip, eik namo. – stumtelėjau aš jį.

Kvilas vėl sukaukė ir pasileido šalin, Džerasas niekad nepasižymėjo kantrumu. Kai tik jis tingo iš akiračio aš leidau šilumai užlieti mano kūną. Vos po kelių sekundžių aš vėl stovėjau ant keturių letenų.

- Atrodo, tu buvai nieko prieš pasidalinti su jais kai kuriomis mintimis – sukikeno Lėja.

Jos pastebėjimas liko be komentarų.

- Viskas gerai – paklausiau aš jų.

Pokalbio metu mane labiausiai erzino tai, kad aš negalėjau jų abiejų girdėti. Todėl ir nenorėjau ko nors imtis. Čia aš nesiruošiau sekti Džerado pavyzdžiu. Ar aš pasakiau kažką, ko mes nebuvome aptarę? Išskirtinai tik dėl savęs?

- Tu buvai nuostabus, Džeikai, - pagyrė mane Setas.

- Gal tu ir nepakirtai Džeradui kojų, - pagalvojo Lėja, - bet buvai netoli to.

- Manau aš žinau, kodėl Embri neleido ateiti, - svarstė Setas.

- Nesuprantu, ką tu tuom nori pasakyti?

- Džeikai, tu matei Kvilą? Jis buvo pats ne savas, tiesa? Statau dešimtinę, kad Embri visiškai tvarkoj. Bet Embri neturi Kler. Kvilas neturi kitos išeities kaip tupėti La Puše, jis negali išeiti. O Embri – laisvai. Tokiu būdu Semas stengėsi išvengti bet ko, kas priverstų Embri dezertyuoti iš jų laivo. Semas nenori, kad mūsų gauja dar trupučiuką padidėtų.

- Tu taip galvoji? Abejoju, kad Embri prieštarautų prieš tai, kad būtų nužudytas vienas iš Kalenų.

- Be jis – geriausias tavo draugas, Džeikai. Jis ir Kvilas palaikytų tave bet kokioje situacijoje.

- Na ką gi, tuomet aš džiaugiuosi, kad Semas nusprendė jį palikti namie. Ši gauja ir taip per didelė - aš atsidusau. – Kol ir mūsų užteks. Setai, ar negalėtum tu kurį laiką sekti visko aplinkui? Mes su Lėja per daug nuvargę. Lygtais viskas gerai, bet ką gali žinoti? O jei tai buvo dėmesį atitraukiantis manevras?

Aš nevisad sirgau paranoja, bet prisiminiau Semo pažadą. Dabar aš buvau susikoncentravęs tik ties tuom, kad išvengčiau artėjančių nelaimių. Aš nežinau kuom jis pasinaudos siekdamas savo tikslų, o ką paliks be dėmesio.

- Be problemų, - Setas nėrėsi iš kailio, kad tik padarytų viską kas buvo jo jėgoms. – Gal vertėtų nueiti pas Kalenus, paaiškinti kas nutiko?

- Greičiausiai jie ir taip viską žino.

- Žinau. Tiesiog noriu patikrinti kokie ten reikalai.

Jie pagavo mano paveikslą mintyse.

Setas sukaukė iš nustebimo.

- Fuuuuu...

Lėja purtė galva taip norėdama atsikratyti reginio galvoje – stiklinės su krauju.

- Tai pats šlykščiausias ir bjauriausias dalykas kokį aš tik esu girdėjęs per visą gyvenimą. Fe. Jei mano skrandyje būtų buvę kas nors, tikrai būčiau išvėmęs.

- Jie juk vampyrai. Aš manau... – Setas palaukė, leisdamas Lėjai atsigauti- Manau tai turi prasmę. Ir jei tai padės Belai, tai yra tiesiog nuostabu, tiesa?

Mes su Lėja spoksojome į jį.

- Ką?

- Mama dažnai jį išmesdavo jį vaiskytėje, - pasakė man Lėja.

- Jis tikrai susitrenkė galvą.

- Ir dar jis dažnai griauždavo lentutes nuo tvoros.

- Kurios buvo nudažytos dažais su švino priemaišom?

- Panašu į tai, - pagalvojo ji.

Setas susiraukė.

- Miela. Kodėl jums neužičiaupus ir neatsigulus pamiegot?

14 Skyrius

Žinote, blogi reikalai tuomet, kai tu jauti kaltę už tai, kad buvai grubus su vampyrais

Grižęs prie namo pamačiau, kad manęs niekas nelaukia. Vis dar reikalingos mano naujienos? Kietai, pavargęs pagalvoju aš.

Aš pastebėjau tam tikrus nedidelius pasikeitimus taip gerai man žinomame peizaže. Ant laiptų gulėjo kažkoks ryšulys. Pribėgęs arčiau jo aš pajutau tą pažįstamą šlykštų kraugerių kvapą.

Kažkuris iš jų nusprendė paaukoti man drabužių. Hmm. Edvardas turbūt pagavo mano virsmo pradžią kai aš išbėgau pro duris. Miela. Ir keista.

Paėmęs į dantis drabužius aš nubėgau link medžių bijodamas, kad čia ir vėl nebūtų pokštas sugalvotas baltaplaukės psichopatės, bijant kad ryšulį nebūtų tik moteriški drabužiai. Esu tikras, kad jai patiktų mane pamatyti nuoga kaip mama pagimdė stovintį tarp medžių ir prisidengusi sarafanėliu. Iš dantų paleidau dvokiantį ryšulį, kuris nukrito ant žolės ir pavirtau į žmogų. Paėmęs drabužius aš stengiausi juos pravėdinti, manydamas kad gal taip ta smarvė sumažės. Tai buvo tikrai vyriški drabužiai: rudos kelnės ir balti marškiniai su sagutėmis. Man nebuvo kada įdėmiai jų apžiūrėti, bet atrodo dydis buvo mano. Turbūt Emeto drabužiai. Rankoves aš užraičiau, bet su kelnėmis buvo problema. Pašturpęs ir užspaudęs nosį aš šiaip ne taip apsirengiau.

Aš prisipažįstu, kad su drabužiais jaučiausi geriau, vienintelis dalykas, kuris manęs netenkino – tai neapsakoma smarvė. Kartkartėm aš gailiuosi, kad negaliu nubėgti namo ir paimti keletą senų kelnų, kurios dabar būtų labai pravertusios. Kitų trūkumų, kurie mane taip dabar jaudintų nebuvo, bet greitai ir jie man pradės įkyrėti.

Pavargęs aš lėtaiėjau link Kalenų verandos su keistais padėvėtais drabužiais, bet susirūpinęs sustojau prie durų. Aš pavargau? Idiotas, jie juk žino, kad aš čia. Keista, kad to niekas neįvardino frazėmis „užeik“ arba „dink lauk“. Velniai jų nematė. Aš kilstelėjau pečiais ir iėjau.

Dideli pasikeitimai. Kambarys grįžo į ankstesnę būklę per kažkokias dvidešimt minučių. Didelis plokščias monitorius buvo įjungtas, jame mirguliavo kažkokie parodymai, bet atrodė, kad nieks nekreipia į jį dėmesio. Karlailas ir Esmė stovėjo prie lango, žiūrėdami į atsiveriantį tekančio upelio vaizdą. Alisa, Džaspero ir Emeto nebuvo matyti, bet aš girdėjau jų balsus viršuje. Kaip ir vakar Bela gulėjo ant kušetės su viena įdurta adata. Pati lašelinė stovėjo už kušetės. Ji buvo apvyniota kaip bandelė į kelias kaldras. Jie nors paklausė manęs.

Rozali, sukryžiuvus kojas sėdėjo prie pakaušio. Edvardas sėdėjo kitoje kušetės pusėje, prie Belos kojų, ant kelių. Jis pamatė, kad aš iėjau ir nusišypsojo man – tik lengvas jo burnos judesys – kas jam galėjo patikti? Bela manęs neišgirdo. Ji nusišypsojo pamačiusi, kad jis šypsosi. Jos veidas nušvito laiminga šypsena. Aš nepamenu, kad kada nors ji taip džiaugtus manimi. Ko jai būti tokiai laimingai? Achh, nu žinoma. Ji buvo ištekėjusi, laimingai ištekėjusi, ir nebuvo jokių abejonių, kad ji mylėjo savo vampyrą labiau nei buvo galima įsivaizduoti. Na dar ir tai, kad ji laukėsi, ją padarė dar laimingesne.

Kodėl ji po velnių tokia laiminga mane matydama. Kaip aš norėčiau dingti iš čia. Jei ji tik taip nepergyventų...arba išvis nebūtų norėjusi manęs matyti. Tuomet man būtų kur kas lengviau laikytis kuo toliau nuo jos. Edvardas tarsi sutiko su manimi – mes buvome vienaminčiai, nors tai skamba nenormaliai. Jis susimastęs analizavo jos veidą, kol ji sėdėjo spoksojama į mane.

- Jie tik norėjo pasikalbėti, - išgirdau aš savo balsą lyg iš šono. Aš vos laikiausi ant kojų nuo nuovargio. – Horizonte viska ramu.

- Taip, - atsakė Edvardas. – Aš girdėjau didžiąją pokalbio dalį. Tai privertė mane susimąstyti, juk mes buvo už daugiau kaip trijų šimtų mylių.

- Kaip?

- Aš susikoncentravau ties tavo pažįstamu balsu ir girdėjau kur kas aiškiau. Be to tavo mintis lengviau skaityti, kai tu būni žmogus. Tokiu būdu aš išgirdau didžiąją dalį to, aks pas jus ten įvyko.

- Oho. – Tai privertė mane suakmenėti kelioms sekundėms, bet jis rado tame privalumą, aš tik kilstelėjau pečiais.- Na ir gerai. Nekenčiu kartotis.

- Tau geriau trupučiuką pamiegoti. – prašneko Bela. – Aš esu tikra kad po keliu sekundžių tu atsijungsi čia ant grindų, tad tame jokios prasmės.

Aš buvau sukrėstas to, kaip puikiai ji dabar atrodė. Aš pajutau šviežio kraujo kvapą ir pamačiau, kad rankose ji vėl laiko stiklinaitę. Kiek reikia kraujo, kad palaikyti ją? Turbūt greitai jie eis per kaimynus. Aš pasisukau link išėjimo nusprendęs, kad pagalbininkų ir be manęs ji pakankamai turi.

- Viena Misisipė... Dvi Misisipės.

- Kur potvynis, prietranka? – sumurmėjo Rozali.

- Žinai, kaip galima paskandinti blondinę, Rozali? – paklausiau aš jos, net nesivarginęs atsisukti į ją. – Padėk veidrodi baseino dugne.

Aš išgirdau tylu Edvardo juoką, uždarymas paskui save duris. Jo nuotaika pagerėjo, kadangi Bela sveiko.

- Man tai jau sake. – sušuko man į nugarą Rozali.

Aš iš visų jėgų ėjau kuo toliau nuo namo link medžių, tikėdamasis, kad ten oras švaresnis. Aš norėjau netoliese paslėpti drabužiu, kad kai reiks jie būtų netoliese ir taip aš neįsijū kvapo.

Aš kovojau su daugybe sagučių ant marškinių, galvodamas, kad sagos ne vilkolakių stiliaus.

Priėjęs iki vejų aš išgirdau jų balsus.

- Kur tu susiruošei? – paklausė Bela.

- Yra kai kas, apie ką aš jam pamiršau papasakoti.

- Leisk Džeikobui nors trupučiuką pamiegoti, tai gali palaukti.

Taip, tikrai praaašau duokite Džeikobui pamiegoti.

- Tai užims tik minutėlę.

Aš lėtai apsisukau. Duryse stovėjo Edvardas. Kuo arčiau jis manęs buvo, tuo labiau kaltės jausmas atsispindėjo jo veide.

- Dieve, kas dar?

- Prašau atleisti man, - jis nutilo. Aš nežinojau apie ką jis galvoja, ką nori pasakyti. Kas pas tave galvoje telepate?

Kai tu anksčiau kalbėjai su Semo delegacija, - pradėjo jis, - aš žodis š žodį viską perdavinėjau Karlilui ir Esmei ir likusiems. Tai ir juos liečia.

- Paklausk, mes nenuimsime sargybą. Jus neturite pasitikėti taip Semu, kai tai darome mes. Bet mes vis tiek viską įdėmiai stebim.

- Ne, ne, Džeikobai, aš ne apie tai. Mes pasitikime tavo sprendimais. Greičiau Esmė jaudinasi, kad visa tai sukelia tavo gaujai nepatogumus. Ji paprašė, kad aš pakalbėčiau su tavimi vienuoje.

Tai išmušė mane iš vėžių.

- Sunkumai?

- Jūsų padėtis be namu, iš dalies. Ją labai jaudina, kad jūs visi dabar tokie ... be vietos

Aš suniurnėjau. Ochh jau ta vampyrė, višta perekšlė.

- Mes tvarkoje. Pasakyk jai, kad nesijaudintų.

- Ji nori padaryti viską kas jos jėgoms. Aš pagalvoju, kad Lėja norėtų pavalgyti būdama ne vilkolakiu...

- Ir? – pareikalavau aš.

- Na, pas mus yra normalus žmonių maistas čia, Džeikobai., na jei užsuktų netikėti lankytojai ir žinoma Belai. Jei Lėja panorės – tai sveika atvykusi. Visi jūs.

- Aš pagalvosiu.

- Lėja nekenčia mūsų.

- Ir kas?

- Tai pagalvok ką jai turėtum pasakyti, kad ji priimtų šią idėją.

- Aš padarysiu viską ką galėsiu.

- Pas mus dar yra ir drabužių.

Aš pažiūrėjau į tą, kurią buvau apsirengęs.

- O taip. Ačiū. – Greičiausiai nebūtų labai mandagu pasakyti apie tai kaip smarkiai jie dvokė.
Jis lengva nusišypsojo.

- Mes esame pasirengę padėti viskuo, ko tik prireiks. Alisa mums retai leidžia tą patį drabužį užsidėti dukart ir ją skiria labdarai. Ir aš manau, kad Lėja savo sudėjimu yra panaši į Esmę.

- Nemanau, kad ji jausis gerai dėvėdama kraugerių drapanas. Ji ne tokia praktiškai kaip aš.

- Aš manau, kad tu mūsų pasiūlymus pateiksi kuo geriausioje formoje. Tai liečia ir viso kiro. Jei jums ko nors, pavyzdžiui kažkur išvykti ar panašiai. Tai liečia ir dušą jei tau maloniau miegoti gryname ore.

- Prašau... neatsisakykite to ką jums gali pasiūlyti mūsų namai. – Jis paskutinę frazę ištare minkštai, ne taip tyliai ir bent su kokiomis nors emocijomis. Aš įdėmiai pažiūrėjau ir mieguistas sumirksėjau.

- Tai.. labai malonu iš jūsų pusės. Pasakyk Esmei, kad mes vertimas eeeee.... šita.... jos rūpestį. Bet perimetras poroje vietų kertasi su upeliu, tad mes esame pakankamai švarūs, ačiū.

- Bet gal tu vis dėlto perduosi jiems mūsų pasiūlymą?

- Žinoma – žinoma

- Ačiū.

Aš nususukau nuo jo, kad taip užbaigčiau pokalbį kai iš namo pasigirdo šauksmas kupinas skausmo. Aš atsisukau, bet jo jau nebuvo.

Kas dabar?

Ašėjau paskui jį, vos vilkdamasis kaip zombis ir naudojavau tiek pat smegenų ląstelių. Negalvoju, kad aš turėjau pasirinkimą. Kažkas buvo ne taip. Aš nuėjau pažiūrėti kas nutiko. Aš ir vėl niekuom negalėsiu padėti. Tai atrodė neišvengiamu.

Aš vėl įėjau. Bela duso pasilenkusi link savo pilvo. Rozali laikė ją, o Edvardas, Karlailas ir Esmė buvo šalia.

Akies krašteliai pamačiau kad ant jų stovėjo Alisa pridėjo rankas prie smilkinų ir sumišusi žiūrėjo į kambarį.

Tai atrodė keistai, lyg kažkas ją laikytų viršuje.

- Duokit mums sekundėlę Karlailai, - dusdama sakė Bela.

- Bela, - su nerimu atsakė gydytojas, - aš girdėjau kaip kažkas lūžo aš privalau apžiūrėti.

- Absoliučiai tuo tikra, - sunkus atodūsis, - tai buvo šonkaulis. Oiii. Taip. Būtent šią – ji parodė į savo kairįjį šoną.

Dabar tai jau laužė jos kaulus.

- Aš turiu padaryti rentgeną. Galėjo likti atplaišos. Mes nenorime, kad jie ką nors pradurtų.

Bela giliai atsiduso:

- Gerai.

Rozali atsargiai pakėlė Belą. Edvardas ketino tam paprieštarauti, tačiau ji iššiepė savo dantis ir pradėjo šnypšti:

- Aš jau paėmiau ją.

Na ką gi, Bela dabar buvo stipresnė, bet situacija buvo blogesnė.

Tu negali numarinti vieno nedarydamas to paties kitam, tai vyko ir dabar, bet viskas buvo atvirkščiai. Nėra galimybės laimėti.

Blondinė greitai lipo laiptais su Bela ant rankų. Karlailas ir Edvardas sekė paskui jas. Nei vienas iš jų nepastebėjo, kad aš stoviu tarpdury.

Na ką i pas juos namie buvo kraujo bankas ir rentgenas.... Daktaras dirba ir namuose?

Aš buvau per daug pavargęs, kad sekčiau paskui juos. Aš atsitrėmiau į sieną. Durys vis dar buvo atviros ir aš iškišau nosį į lauką, džiaugdamsis gaivaus oro gūsiu. Aš atsirėmiau į staktą ir girdėti rentgeno garsą viršuje. O gal man tai tiesiog pasirodė. Po to laiptinėje pasigirdo lengvi žingsniai. Aš nežiūrėjau, kuris iš vampyrų ten buvo.

- Tau atnešti pagalvę? – paklausė manęs Alisa.

-Ne, - sumurmėjau aš. Vėl tas perdėtas svetingumas? Tai pradeda mane nervinti.

- Tai juk nepatogu – pareiškė ji stebėdama.

- Nea.

- O kodėl tuomet tu nejudi?

- Pavargau. O kodėl tu ne viršuje su likusiais?

-Galvą skauda – atsakė ji.

Aš pasukau galvą pažiūrėti į ją. Alisa buvo visiškai maža. Dabar jis atrodė dar mažesnė nei įprastai: visa susisukusi susirietusi.

- Vampyras skauda galvą?

- Ne, normaliems vampyrams neskauda galvos.

Aš prunkštelėjau. Normalūs vampyrai.

- Kaip čia taip nutiko, kad tu dabar ne su Bela? , - mano balsas nuskambėjo kaip kaltinimas. Anksčiau manęs tai nedomino, nes mano galva buvo užimta kitais dalykais, bet dabar buvo keista, kad Alisa niekad nesisuko šalia Belos per visą jos buvimo čia laiką. Galbūt ji kažko nepasidalino su Rozali.

- Maniau jūs abi buvot neišskiriamos.

- Aš jau sakiau, - ji atsisdėjo ant grindų, apglėbdama rankomis kelenius, - man skauda galvą.

- Tau skauda galvą dėl Belos?

- Taip.

Aš susiraukiau. Gana, aš jau pavargau nuo mišlių. Aš vėl pasukau akis link durų ir užsimerkiau.

- Na, ne dėl pačios Belos, - pasitaisė ji, - .. dėl vaisiaus.

Aha, kažkas jautėsi taip pat kaip ir aš. Tai buvo pakankamai lengva suprasti. Ji pasakė žodžius nenorius, taip darydavo Edvardas.

- Aš nematau jo, - pasakė ji man, o galbūt tiesiog garsiai galvojo.

- Aš nematau nieko apie jį, taip kaip ir tavęs. — Aš suvirpėjau ir sukandau dantis. Man visai nepatiko, kad mane sulygino su šiuo padaru.

- Bet Bela maišo. Ji tiesiogiai susijusi su vaiku, todėl aš jį matau tik miglotai, kaip būna prastas signalas televizoriuje stengdamasi sukcentruoti dėmesį ties žmonėmis mirgančiame televizoriuje. Nuo to man pradeda skaudėti galvą. Aš nematau ateities toliau nei kelias minutes, taip kaip... vaisius — didelė dalis Belos ateities. Kai ji nusprendė... , kai ji sužinojo, kad nori to, aš nustojau ją matyti. Tai mirtinai mane gašdina, - Alisa minutėlę patylėjo, o po to dar pridėjo:

- Aš turiu prisipažinti, kad tu man esi išsigelbėjimas, nepaisant šuniško kvapo. Viskas dingsta, lyg mano akys būtų užmerktos. Tai nuima galvos skausmą...

- Džiaugiuosi, kad esi naudingas., - pratariau aš.

- Nesuprantam kas pas jus bendro... kodėl jūs tuo panašūs..

Staiga visą mano kūną apėmė karštis, aš su didelėmis pastangomis išstengiau nepersiversti.

- Aš neturiu nieko bendro su šiuo padaru, kuris lašas po lašo išsiurbia iš jos gyvybę, - pro sukąstus dantis pasakiau aš.

- Gerai, bet vis tiek bendrumų yra.

Aš neatsakiau. Karštis tolo. Aš buvau taip pavargęs, kad net nebuvo jėgų pykti.

- Tu nieko prieš jai aš pasėdėsiu su tavim? — paklausė ji manęs.

- Žinoma ne. Vis tiek dvokia.

- Ačiū — pasakė ji. — Tai vienintelis būdas numalšinti skausmą, nuo to laiko kai man nebepadede aspirinas.

- Vis dar nepraėjo? Gulk miegoti šalia.

Jis neatsakė, staiga nutilus. Aš atsijungiau po sekundės.

Aš sapnavau, kad klaikiai norisi gerti. Prieš mano nosį stovėjo stiklinė su vandeniu. Šalto vandens, o vandens lašeliai nuo aprasojusios stiklinės riedėjo žemyn. Aš pastvėriau jį ir gurkštelėjau, bet greitai supratau, kad tai buvo ne vanduo, o baliklis. Aš kosėjau, išpildamas stiklinės turinė visur ir net pataikiau sau ant nosies. Viskas viduje degė. Mano nosis degė. Skausmas nosyje pakėlė mane ir aš supratau kur randuosi. Kvapas buvo itin aštrus, nepaisant to, kad mano nosis buvo iškišta į lauką. Tfu. Be to buvo triukšminga. Iš kažkur tais sklido garsus juokas. Pažįstamas juokas, bet jis nebuvo vampyrų. Kvapas nepriklausė besijuokiančiam.

Aš sustenėjau ir atsimerkiau. Dangus buvo pilkas, bet lauke vis dar buvo diena, bet aš nežinojau kelinta dabar valanda. Greičiausiai diena slinko link saulėlydžio- nes jau buvo pakankamai tamsu.

- Bet laikas, - bambėjo blondinė, muistydamosi netoli nuo manęs. — Tavo balso panašumas į benzo pjūklą mažumėle vargina.

- Aš atsisukau ir atsisdėdau. Pagaliau aš supratau iš kur sklinda tas siaubingas dvokas. Kažkas pakišo pūkinę pagalvę man po galva. Greičiausiai norėdami būti mielu, galvojau aš. Kai aš pakėliau nosį nuo dvokiančios pagalvės užuodžiau ir kitus kvapus. Buvo panašu į blogą kvapą susimaišiusiu su vampyrų dvoku.

Aš mirkštelėjau apžiūrinėdamas kambarį.

Niekas nepasikeitė per šį trumpą laiką, išskyrus tai, kad Bela dabar sėdėjo ant kušetės viduryje, o lašelinė dingo. Blondinė sėdėjo jos kojose, padėjusi galvą ant jos kelėnių. Mane nervavo tai, kad jie visi lietė Belą, tai buvo kvaila įskaitant visas susiklosčiusias aplinkybes. Edvardas sėdėjo iš kitos pusės ir laikė jos ranką. Alisa kaip ir Rozali sėdėjo ant grindų. Jos veide daugiau nebuvo štampos. Greičiausiai ji rado sau tinkamas tabletes.

- Ei, Džeikas grįžo, - užrėkė Setas.

Jis sėdėjo kitoje pusėje šalia Belos, kaip šeimininkas padėjęs ranką jai ant pečių, ant kelių pas jį buvo lėkštė su maistu.

Kokio velnio?

- Jis atėjo, kad rastų tave – atsakė Edvardas, tuo metu kai aš stojausi. – Ir Esmė įtikino jį pasilikti papusryčiauti.

Setas pastebėjo mano veido išraišką ir paskubom sumurmėjo:

- Taip Džeikai aš tik norėjau įsitikinti, kad su tavimi viskas gerai. Lėja jaudinosi. Aš jai sakiau, kad greičiausiai tu pervertėi į žmogų, bet tu juk pats žinia ją. Na ir be to pas juos pilna maisto ir viso kito, - jis pasisuko į Edvardą, - tu labai gerai gamini.

- Ačiū, - pratarė Edvardas.

Aš lėtai iškvėpiau stengdamasis atpalaiduoti sukąstus dantis. Niekaip negalėjau atitraukti žvilgsnio nuo Seto rankos, gulinčios ant Belos peties.

- Bela sušalo, - tyliai pasakė Edvardas.

Setas išgirdęs Edvardo pastebėjimą kaip tik atitraukė ranką, lyg jam būtų reikėję dviejų rankų pavalgyti. Jis nuėmė ranką nuo Belos peties ir rūpestingai pradėjo kramtyti pusryčius. Ašėjau link kušetės stengdamasis atsigausti.

- Lėja kontroliuoja teritorija? – paklausiau aš Seto. Mano balsas vis dar buvo mieguistas.

- Taip, - ištarė jis pilna burna. Setas buvo su naujais drabužiais. Ir jie jam tiko daugiau nei man. – Ji vis dar ten. Jokių problemų. Jei kas nors nutiks ji kauks. Mes likome iki vidurnakčio. Aš bėgiojau dvyliką valandų – ji didžiavosi tuo, tai buvo girdėti iš jos balso.

- Vidurnaktis? Luktelkit. Kiek dabar valandų?

- Aušra, - pasakė jis pažiūrėjęs pro langą.

Prakeikimas. Aš miegojau visą likusią dieną ir naktį.

- Ot velnias. Labai gaila, Setai. Reikėjo mane pažadinti anksčiau.

- O, ne. Tau reikėjo išsimiegoti. Kada tu paskutinį kartą normaliai išsimiegojai? Naktį, prieš paskutinį Semo patruliavimą? Kiek? Keturiasdešimt penkias valandas? Penkiasdešimt? Tu ne mašina Džeikai. Be to tu nieko nepraleidai.

- Visiškai nieko?

Aš greit žvilgtelėjau į Belą. Ji atrodė puikiai kaip anksčiau. Oda buvo pabalusi, bet tik vos vos. Jos lūpos vėl paraudo. Net plaukai labiau blizgėjo. Ji pamatė, kad aš tai įvertinau ir nusišypsojo.

- Kaip šonkaulis? – paklausiau aš.

- Rentgenas aprodė neblogus rezultatus. Aš nieko net nejaučiu.

Aš nukreipiau žvilgsnį ir išgirdau kaip Edvardas sugriežė dantimis. Atrodo visa ši situaciją jam sukeldavo tokią pat įtampą kaip ir man.

- Kas pusryčiams? – su sarkazmu paklausiau aš. – Pirma neigiama arba trečia teigiama kraujo grupė?

Ji aprodė man liežuvį. Tokia pati kaip ir anksčiau.

- Omletas, - pasakė ji ir jos – žvilgsnis nuslydo žemyn ir aš pastebėjau, kad stiklinaitė su krauju buvo išprausta tarp jos ir Edvardo kojoms.

- Eik pusryčiauti Džeikai, - pasakė Setas. – Viskas virtuvėje. Tu greičiausiai esi alkanas. Aš pažiūrėjau į jo lėkštę. Buvo panašu į omletą su sūriu. Mano pilvas suurgė, bet aš tai praignoravau.

- O ką pusryčiams valgis Lėja? – kritiškai paklausiau aš.

- Ei, aš nunešiau jai trupučiuką maisto, prieš jai užkandat šio bei to – gynėsi jis. Ji apsakė, kad greičiau suvalgys nustipusį gyvūną, nei prisilies prie maisto. Galiu ginčytis, bet manau, kad ji dėl to jau gailisi. Tai buvo rageliai su cinamonu – jis tarsi prarado kalbos dovaną galvodamas apie juos.

- Aš eisiu pamedžiosiu kartu su ja.

Setas atsiduso, kadangi aš atsistojau ir nuėjau link išėjimo.

- Lukterk Džeikobai.

Tai buvo Karlailas. Kai aš atsisukau mano veidas buvo kur kas išraiškingesnis, nei būtų buvę jei mane būtų pašaukęs kas nors kitas.

- Taip?

Karlailas priėjo prie manęs, kai tuo metu Esmė išėjo į kitą kambarį. Jis atsistojo netoliese, bet šiek tiek toliau nei kai kalba du normalūs žmonės. Aš įvertinau, kad jis gerbia mano asmeninę erdvę.

- Kas liečia medžioklės... – pradėjo jis niūriu tonu. – Tai problema mano šeimai. Aš suprantu, kad mūsų ankstesnis susitikimas nebegalioja dėl susikločiusios situacijos, aš norėjau gauti iš tavęs patarimą. Ar gali Semas mums grasinti nebūnant perimetro teritorijoje? Mes nenorime rizikuoti, nenorime, kad kas nors nukentėtų iš jūsų ir kad kuriam nors iš mūsų pakenktų. Jei tu būtum mūsų vietoje, kaip tu pasielgtum?

Aš atsitraukiau, man šis klausimas buvo netikėtas. Ką aš daryčiau jei būčiau kraugerio vietoje? Bet iš kitos pusės aš pakankamai gerai pažinojau Semą.

- Tai pavojinga, - pasakiau aš, stengdamasis nekreipti dėmesio į mane nukreiptus žvilgsnius ir žiūrėti tik į Karlailą. – Semas dabar ramus, bet aš esu įsitikinęs, kad jis vis dar jaučia pavojų. Kol kas jis galvoja, kad gentis ar bet kuris apylinkių gyventojas, jei Jūs suprantate apie ką aš. Jo prioritetas – La Pušo saugumas. Aišku, dabar gaujos dydis ne tas, kad nuolat užtikrinti žmonių saugumą ir tuo pačiu metu siunčia į mišką pakankamą kiekį vilkolakių, kurie gali suteikti realią žalą. Gali ginčytis, kad jis netoli namų.

Karlailas susimąstęs linktelėjo.

- Tad manau, kad šiuo atveju jums vertėtų laikytis drauge viens kito. Greičiausiai jūs galite išeiti dieną, nes mes tikėjomės naktį. Tradicinis laikas vampyrams.

Jūs greitai perbėgat kalnus ir medžiojate labai toli, tad nėra jokios galimybės, kad jis pasiųstų ką nors sekti jūsų taip toli nuo namų.

- Ir palikti Belą bejėgę?

Aš susiraukiau.

- O mes kam čia esam?

Karlailas nusijuokė, o po to vėl surimtėjo.

- Džeikobai, tu nesugebėsi kovoti prieš savo brolius.

Aš primerkiau akis.

- Aš nesakau, kad taip ir bus, bet jei jie norėtų jai pakenkti aš sugebėčiau ją apginti.

Karlailas susirūpinęs papurtė galvą.

- Ne, aš neabejoju, kad tu ...nesugebėsi. Bet tai būtų išties neteisinga. Aš negaliu to palikti ant savo sąžinės.

- Tai būtų jau nebe jūsų reikalas, daktare. Ir aš tai paliksiu savo sąžinei.

- Ne, Džeikobai. Mes pradžioje įsitikinsime, kad to neprireiks, - jis vėl susimąstė.

- Mes eisime trise, - nusprendė jis tuo pat. – Tai greičiausia geriausia, ką mes galime padaryti.

- Aš nežinau, daktare. Bet išsiskirstyti ne pati geriausia mintis.

- Mes turime papildomų gabumų, kurie mums galės padėti. Jei Edvardas bus tuo vienu iš trijų, tai jis galės apginti mus.

Mes pažiūrėjome į Edvardą. Pagal jo veido išraišką iškart buvo aišku, kad Karlailas smarkiai klysta.

- Aš įsitikinęs, kad yra ir kiti keliai, - pasakė Karlailas. Buvo aišku, kad jokia jėga neatsitrauks Edvardo nuo Belos. – Alisa, aš manau tu matai kaip reikia padaryti?

- Mes dingsim iš akiračio, - pasakė Alisa linktelėjus, - Lengvai.

Atmetus pirmąjį Karlailo planą Edvardas atsipalaidavo. Bela pažiūrėjo į Alisą, atsirado nedidelė raukšlėlė tarp jos antakių, ji visad atsirasdavo kai ji dėl kažko nerimaudavo.

- Tuomet gerai, - pasakiau aš. – Tai sutvarkyta. Aš tuomet eisiu. Setai aš tavęs lauksiu kai leisis saule, tu geriau kur nors nusnausk, gerai?

- Žinoma, Džeikai. Aš patikrinsiu viską ir grįšiu. Jei... – jis delsė, pažiūrėjęs į Belą.- Aš dar reikalingas čia?

- Man viskas gerai Setai, - greitai atsakė Bela.

O po to Esmė įskriejo atgal į kambarį, jos rankose buvo didelis dubuo. Ji sustojo prie Karlailo. Jos plačios juodai auksinės akys žvelgė į mane. Ji ištiesė dubenį ir nedrąsiai žengė link manęs.

- Džeikobai, - ramiai pasakė ji. Jos balsas buvo ne toks kaip kitų. – Aš žinau, kad tai... ne per daug apetitiška tau...pavalgyti čia kur toks nemalonus kvapas. Bet aš jausiuos šiek tiek geriau jei tu paimsi maistą kartu su savimi. Aš žinau, kad tu negali grįžti namo. Prašau, aš taip apgailestauju. Paimk ką nors pavalgyti. – ji ištiesė ranką su dubeniu, jos veide buvo tiek maldavimo. Aš nežinau kaip ji tai padarė, nes ji atrodė ne vyresnė 20 metų, be to jis buvo išbalusi, bet tuo pačiu momentu jos veidas priminė man mano mamą.

Nuostabu.

-Ochhh, žinoma, žinoma. – sumurmėjau aš. – Aš manau, kad Lėja vis dar alkana. Aš pasilenkiau ir viena ranka paėmiau maistą, prilaikydamas kita. Aš išmesčiau tai po artimiausiu medžiu. Bet aš nenorėjau, kad ji jaustųsi blogai. O po aš prisiminiau apie Edvardą.

„Nesakyk jai. Lai ji galvoja, kad tu viską suvalgei“.

Aš nežiūrėjau į jį įsitikinti, kad jis su tuo sutinka. Jis turėjo sutikti. Šitas kraugerys man skolingas.

- Ačiū Džeikobai. – pasakė Esmė, šypsodamasi man.

- Ačiū, - atsakiau aš. Mano veidas buvo raudonas, raudonesnis nei įprasta. Tai buvo problematiška bendrauti su vampyrais. Jie pradėjo keisti mano pasaulėžiūrą. Jie mane priėmė kaip draugą.

- Tu grįši vėliau, Džeikai? – paklausė Bela, kadangi aš pasisukau, kad išeičiau.

- Ohhh, aš nežinau.

Jis prikando lūpas kaip visados, kai ji bandė sulaikyti šypseną.

- Prašau. Aš galiu peršalti.

Aš giliai įkvėpiau ir supratau, su apgailestavimu per vėlai, kad tai būtų ne geriausia mintis. Aš susiraukiau.

- Galbūt.
- Džeikobai? – paklausė Esmė. Aš žengiau prie durų kol ji kalbėjo. Ji stovėjo per kelis žingsnius nuo manęs.
– Aš palikau pintinę su drabužiais ant laiptų. Jie Lėjai. Aš neseniai juos išskalbiau ir išdžiovinau stengdamasi jos neliesti, - ji sumišo. – Tu nieko prieš paimti juos?
- Taip, taip – sumurmėjau aš ir iššokau pro duris, prieš tai kai kas nors mane būtų privertęs jautis kaltu.

15 skyrius

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

„Ei Džeikai aš maniau, kad tu norėsi, jog aš atbėgčiau iki sutemus. Bet kaip nutiko, kad Lėja manęs nepažadino?“

„Todėl kad tu man nereikalingas. Viskas tvarkoje.“

Jis jau patikrino visą pusę siaurinę teritorijos dalį.

„Tu kažką aptikai?“

Jis ką tik kirto vieną iš kelių, kuriuo aš padariau vizitą į aną pusę. Pajuto man šviežią kvapą.

„Aga, nepatenkintas pasakė jis, tu žinai, tiesiog patikrinau. Ruošiasi Kalenai medžioklei“

Apgaulė suveikė.

Setas padarė kilpą ir grįžo atgal link pagrindinio perimetro. Bėgti su Setu buvo kur kas lengviau nei su Lėja. Galvoju, ji stengiasi – stengiasi labai stipriai, - tai buvo užslėpta kažkur giliai jos sąmonėje. Bet ji nenorėjo būti čia. Nenorėjau jausti šį keistą silpnumą, būdama tarp vampyrų, tą patį, kurį jaučiau aš pats. Nenorėjo turėti nieko bendro su Seto draugyste su vampyrais, draugyste kuri tik stiprėjo.

Smagu. Aš galėjau pagalvoti, kad pačia didžiausia problema tapsiu aš. Galų gale mes juk grojom viens kitam ant nervų būdami Semo gaujoje. Bet aš nejaučiau šalia savęs nė menkiausio pasireiškančio priešiško. Kodėl? Gal tai buvo jos dėkingumas už tai, kad aš neverčiau jos išeiti. O gal aš pats pradėjau ją suprasti kur kas geriau. Kaip bebūtų, bėgti su Lėja buvo perpus lengviau nei aš tikėjausi.

Žinoma, ji nelengvino užduoties. Maistas ir daiktai, kuriuos jai perdavė Esmė, kažkokiu stebuklingu būdu dabar plaukia žemyn upe. Net kai jai matant suvalgiau savo porciją- ir ne dėl to, kad maistas staiga taip netikėtai apetitiškai pradėtų kvėpėti toli nuo vampyrų buveinės, bet tam kad pademonstruočiau Lėjai tolerancijos pavyzdį, - ji atsisakė. Mažuliukas elnias, kurį ji pagavo kažkur netoliese, negalėjo pilnai numalšinti jos alkio, o tai tikrai nepagerino jos nuotaikos. Ji negalėjo pakęsti žalios mėsos.

„Mes galėtumėme eiti į žvalgybą rytuose“, pasiūlė Setas. „Nueiti giliau, kad įsitikintumėme, kad jie mūsų laukia“.

Aš mažumėle pagalvojau ir sutikau. Bet padarome tai mažumėle vėliau, kai visi bus pasirengę. Aš nenoriu susilpninti mūsų apsaugos. Padarysim tai iškart prieš Kalenų bandymą. Ne dabar.“

„OK“

Bet mintis pasislėpė mano galvoje.

Jei Kalenai sugebės palikti šią teritoriją saugiai, tai realiai jie galėtų toliau eiti. Greičiausiai pririnktų tik sekundės, prieš mums pasirodant ir spėjant juos išpėti. Jiems reikės surasti kur apsistoti... O ten, šiaurėje, pas juos yra draugai, teisybė? Tai būtų toks akivaizdus sprendimas jų visų problemų.

Ir iš idėjos aš jiems galėčiau pasiūlyti šį variantą,.. bet kame esme, kad aš bijojau, jog jie manęs paklausys. Aš nenorėjau, kad Bela pradingtų, nenorėjai niekad nesužinoti, kaip ji, susidorojo ji ar ne.

Ne, kvaila. Aš turiu pasakyti. Jiems nėra prasmės čia pasilikti, o kas liečia mane, tai būtų net geriau, ne mažiau skausminga, bet geriau jei Bela išeitų.

Lengva kalbėti kai jos nėra šalimais, kai ji būna susijaudina nuo mano buvimo ir pirštų galiukais besistengdama kabintis į gyvenimą...

„Oh, aš to jau klausiau pas Edvardą“, pagalvojo Setas.

„Kas?“

„Aš klausiau kodėl jie neišėjo iki šiol. Pasislėptų pas tą Tanią arba dar kur nors. Kur nors toli, kur Semas negalėtų jų pasiekti.“

Aš priminiau sau, kad norėjau duoti Karlailui patarimą. Tiesiog patarimą. Tad aš nepykčiau ant Seto, kad jis padarė šį nemaloniausią darbą už mane.

„Ir ką jis pasakė? Jie laukia tinkamo laiko?“

„Ne. Jie nesiruošia išeiti“.

Tai nuskambėjo kaip ne pati geriausia naujiena.

„Kodėl? Tai tiesiog kvaila.“

„Iš tikro tai ne, - labiau gindamasis pasakė Setas, - prireiks laiko, kad paruošti visą šią ligoninę namuose. Čia Karlailas turi beveik viską, ko reikia, kad rūpintuši Bela, ir turi galimybę gauti visko ko reiks. Tai viena iš priežasčių, kodėl jie ruošiasi medžioti. Karlailai mano, kad jiems prireiks daugiau kraujo ateityje, kuris bus skirtas Belai. Jis ją dar pirks. Ar tu žinotai, kad taip paprastai galima nusipirkti kraujo? Jeigu tu daktaras.“

Ir ką?

„Vis tiek kvaila. Jie visą tai gali pasiimti kartu ir pavogti visko ko reiks pakeliui. Įstatymai skirti tik gyviems žmonėms.“

„Edvardas nenori rizikuoti.“

„Bet Bela nuo to laiko jaučiasi kur kas geriau.“

Setas buvo priverstas sutikti su tuo. Savo galvoje jis lygino mano prisiminimus apie Belą kai ji buvo apraizgyta šlangeliu, su savo prisiminimais, kai ji jam šypsojosi ir mojavo ranka jam išeinant.

„Bet ji vos gali judėti. Šis dalykėlis siurbia iš jos visą gyvastį.“

Aš pašiurpęs nurijau seiles ir pajaučiau, kaip viduje viskas susitraukia. „Aš žinau.“

„...sulaužė jai dar vieną šonkaulį“ niūriai pridėjo jis.

Mano kvėpavimas staiga nusimušė, aš buvau priverstas akimirkai sustoti, kad viskas susinormalizuotų.

„Karlailas uždėjo tvarsčius ir apsakė, kad tai dar vienas lūžis. O žinai ką pareiškė Rozali? Buvo atveju kai ir žmonių vaikai laužydavo savo mamoms kaulus būdami viduje. Edvardas vos jau nenusuko sprando.“

Gaila, kad nenusuko, tokia mintis šmėstelėjo mano galvoje.

Akivaizdu, kad Setas buvo pasirengęs pateikti visą ataskaitą apie tai kas nutiko, ką jis suspėjo sužinoti, suprasdamas kokia ši informacija buvo man svarbi ir kaip sunku man buvo pačiam apie visa tai paklausti.

„Visą dieną pas ją tai pakildavo tai nukrisdavo temperatūra. Karlailas dar ne iki galo išsiaiškino ką visa tai reiškia, pagal idėja ji tiesiog turi sirgti. Nusilpęs imunitetas ir panašiai.

Trumpai tariant, viskas labai keista.

O šiaip, man pasirodė, kad jos nuotaika gera. Kalbėjo su Čarliu, juokėsi...“

Čarlis? „Ką tu turėjai omeny, sakydamas, kad ji kalbėjo su Čarliu?“

Setas vos nenukrito, nes jį itin nustebino mano reakcija.

„Panašu, kad ji su Čarliu susiskambina kasdien. Kartais jai skambina jos mama. Belai pavyko juos įtikinti, kad ji jau sveiksta.“

Sveiksta?

Kokio velnio jie prisigalvojo? Duoti Čarliui viltį, kad po to ant jo pečių užkrauti žinią apie jos mirtį? Aš maniau, kad jie pasistengs jį tam paruošti. Kaip beprotiškai tai beskambėtų. Aš galvojau jie duos jam laiko....

„Džekai, ji nemiršta“, tyliai ištarė Setas.

Aš giliai įkvėpiau stengdamasis nusiraminti. „Ne, Setai jei ji ir nemirs, jei ji išsikapstys iš viso šito, ji nesiruošia būti žmogumi. Ir kuo puikiau šis žino kaip ir visi kiti. Jei ji ir nemirs, pavirs į simpatišką numirėlį, bičeli. O po to dings nežinoma kryptimi. Ir aš galvojau, kad jie pasistengs visą tai palengvinti Čarliui. Tai koks?“

„Tai buvo ne mintis. Niekas niekos nepasakė, bet Edvardo veidas išreiškė būtent tai apie ką tu dabar kalbi.“

Ir vėl viena kryptimi su kraugeriu.

Toliau kokias dešimt minučių mes bėgome tyloje. Aš pakeičiau kryptį pasukęs į pietus.

„Neik per daug toli.“

„Kodėl?“

„Bela paprašė manęs, kad aš paprašyčiau tavęs, kad tu užeitum.“

Aš sukandau dantis.

„ir tu reikalingas Alisa. Ji pasakė, kad jau pavargo sėdėti palėpėje kaip šikšnosparnis bokšte.“

Jis trumpam nusišypsojo. „Aš jau anksčiau budėjau su Edvardu. Tiesiog reikia palaikyti Belos kūno temperatūrą. Kai šalta šildyti ir atvirkščiai. Bet aš manau jei tu nenori, tu gali neiti, aš galiu....“

„Ne. Aš viską supratau.“

Tolimesnių komentarų iš Seto pusės nebebuvo. Visas jo dėmesys buvo sukoncentruotas stebint aplinką.

Dar kuri laiką aš laikiausi pietinės krypties, tikėdamasis aptikti ką nors naujo ir grįžti atgal kai tik pasirodytų pirmieji gyvybės ženklai. Ne, iki artimiausio miesto buvo dar toli, bet aš nenorėjau, kad atsidurčiau arti žmonių, kad po to nebūtų jokių gandų. Mes negirdimi ir nematomi buvome pakankamai ilgai.

Bėgdamas atgal aš patikrinau perimetrą ir bėgau link namo. Juokingiausia buvo tai, kad kuo labiau aš suprasdavau idiotizmą to ką dariau, tuo mažiau galimybių atsirasdavo man sustoti. Greičiausiai aš mazochistas.

„Tai ne su tavimi kažkas negerai, Džeikai, tiesiog situacija nestandartinė.“

„Užsičiaupk, Setai, dėl šventos ramybės.“

Šįkart aš ilgai neabejojau stovėdamas priešais namą, aš užtikrintas beveik kaip šeimininkas įėjau vidun. Aš suvokiau, kad Rozali išius, bet galvojimas apie tai tik tuščias laiko gaišimas: nei jos nei Belos mano akiratyje nebuvo.

- Jai viskas gerai, - prašnibždėjo Edvardas. — jokių pakitimų.

Jis sėdėjo ant sofos, susikūprinęs, slėpdamas veidą delnuose ir net nepakėlė galvos. Esmė buvo čia pat , lengvai apkabinusi jį per pečius.

- Sveikas, Džeikobai, - minkštai pratarė ji, - Aš labai džiaugiuosi, kad tu grįžai.

- Aš irgi, - daugiareikšmiškai pridėjo Alisa. Ji pasišokinėdama nusileido laiptais. Jos veido išraiška buvo tokia, tarsi aš būčiau pavėlavęs į svarbu oficialų susitikimą.

- Sveika, - pasakiau aš. — Kur Bela?

Vonioje, -atsakė Alisa — skysto maisto pranašumas ir visi besilaukiančių dalykėliai, apie kurias tau geriau negirdėti.

Aš kažką sumurmėjau atsakydamas ir toliau nejaukiai stovėjau svetainės viduryje siūbuodamas nuo pėdų ant pirštų galiukų.

- O , išpūdinga, - pasigirdo nepatenkintas balsas už mano nugaros. Aš pasukau galvą ir pamačiau Rozali. Ji išėjo iš vonios, atsargiai nešdama Belą ant rankų. — Aš iškart pajutau kaip pasmirdo.

Ir taip pat kaip ir aną kartą Belos veide atsirado išraiška, kaip vaiko Kalėdų rytą. Lyg aš būčiau atnešęs kokią nors nerealią dovaną.

Ir tai po velnių buvo neteisinga.

- Džeikobai, - atsiduso ji, - tu atėjai.

- Sveika Belz.

Edvardas su Esmė vienu kartu atsistojo. Aš mačiau kaip atsargiai Rozali padėjo Belą ant lovos. Ir mačiau, kad nepaisant to, Bela užlaikė kvėpavimą ir pabalo.

Edvardas lengva palietė jos kaktą. Jis stengėsi, kad tai atrodytų taip, tarsi jis norėjo pataisyti nuslydusią sruogą, bet gestas buvo grynai daktariškas. Tai buvo tarsi termometras po pažastimi.

- Tau šalta? - tyliai paklausiau jis.

- Man viskas gerai.

- Bela, tu nežinai ką tau pasakė Karlailas, - įsiterpė Rozali, - nesistenk nieko nuslėpti. Tai nepadeda mums rūpintis tavimi taip kaip reikia.

- Gerai. Man mažumėle šalta. Edvardai paduok man tą vilnonį pledą.

Aš užverčiau akis.

- O ar aš čia ne tam?

- Taip, bet tu ką tik atėjai, - pasakė Bela, - po to kai visą dieną pralakstei. Pailsėk trupučiuką. Nepraeis ir kelių minučių kai aš sušilsiu.

Aš praignoravau ją ir atsėdau ant žemės šalia lovos, kol ji man dėstė kažkokius juokingus nurodymus. Iš tikro aš nežinojau kaip... Ji atrodė tokia nerealiai trapi, buvo baisu ne tik ją pastumti, o net prisiliesti. Tad aš atsirėmiau šalia jos ir atsargiai suspaudžiau jos plonytę ranką. O po to su tokiu man neįprastu atsargumu antra ranka paliečiau jos trapų veidą.

- Ačiū Džeikai, - ištarė ji ir aš pajutau kaip jos oda pašiurpo.

Aš linktelėjau jai atsakydamas.

Edvardas nepajudinamas sėdėjo pačiame sofos gale, prie Belos kojų, jo akys nepertraukiamai stebėjo jos veidą.

Savaime aišku, kad buvo kvaila tikėtis, kad tokiam nedideliame kambaryje prikimštame vampyrų su super gera klausa, mano pilvo urzgimas liktų nepastebėtas.

- Rozali kodėl gi tau neatnešus Džeikobui ko nors iš virtuvės? — pasakė Alisa. Jos pačios nebuvo matyti, nes ji tyliai sėdėjo atsirėmusi į sofos nugarėlę.

Rozali nepatikliai žiūrėjo į tą vietą iš kur sklido Alisa balsas.

-Ačiū Alisa, bet aš nenorėčiau kad blondinė net praeitų šalia mano maisto. Nėra jokios garantijos, kad mano organizmas perneš nuodus taip pat lengvai kaip ir visą kitą.

- Rozali niekada nerizikuos taip apvesti Esmės ir pasirodydama nesvetinga.

- Žinoma ne, - pačiu saldžiausiu tonu tarė Rozali, tuo priversdama įsitikinti kad padarytų atvirksčiai. Nepraėjo nei sekundės kai ji dingo iš svetainės.

Edvardas atsiduso.

- Pasakysi jei ji realiai sugalvos ką nunuodyti? — paklausiau aš.

- Taip.

Ir dėl tam tikrų priežasčių aš patikėjau juo.

Kurių laiką iš virtuvės sklido barškančių indų garsas, tai buvo metaliniai indai. Edvardas vėl atsiduso, bet šįkart vos pastebimai nusišypsojo. Nespėjau apie tai pagalvoti kai svetainėje atsirado Rozali. Ji paslaugei nusišypsojo ir numetė man ant žemės metalinį dubenį,

- Mėgaukis, dvarneška.

Anksčiau šis dubuo buvo naudojamas maistui permaišyti, bet dabar jo šonai buvo paglamžyti taip, kad būtų panašus į šuns bliudą. Rozali meistriškumas turėjo pakerėti mane, kaip ir jos atidumas smulkmenoms. Ant išorinės dubens pusės buvo užrašyta „FIDO“ (populiarius šuns vardas JAV). Raštas nepriekaištingas.

Tik dėl to, kad maistas atrodė nuostabiai, - didžiulis steikas ir bulvės su padažu, - aš pasakiau jau „Ačiū“.

Jis demonstratyviai suraukė nosį.

- O žinai kaip vadina blondines su smegenim? – ir pats tęsiau toliau, - auksiniu retriveriu.

- Aš tai jau kažkur girdėjau, - šaltai atsakė ji, daugiau nesišypsodama.

- Aš stengsiuos nesikartoti, - pažadėjau aš ir ėmiausi maisto.

Rozali susiraukė iš pasišlykštėjimo ir užvertė akis. O po to ji įsitaisė viename iš fotelių, paėmusi į rankas distancinį ir varinėdama po kanalus taip greitai, kad atskirti paveikslėlių nebuvo įmanoma.

Maistas buvo nuostabus išskyrus vampyrų dvoką. Ir man dirstelėjo mintis, kad aš pradėtu priprasti. Cha. Ne tai, kad man to norėtusi. Atvirkščiai.

Kai aš jau baigiau valgyti buvau pagalvojęs apie dubens išlaižymą, - ko tik nepadarysi, kad tik paerzinti Rozalį, aš pajutau kaip šalti Belos pirštai judėjo mano plaukuose. Ji atsainiai sruogas metė atgal ir vėl viską sudraikydavo.

- Laikas kirptis?

- Na jo, tu tampi mažumėle apaugęs, - ramiai atsakė ji.

- Leisk išivaizduoti, kad tarp čia esančių žmonių yra kirpėju iš Paryžiaus“

Bela sukikeno.

-Visai įmanoma.

- Ne, ačiū, - greitai išterpiau aš, kad ji iš tikro nepasiūlytų man dabar apsikirpti, - dar kelias savaites bus gerai.

Kelioms savaitėm....Mintys savaime grįžo į įprastą vagą. Aš galvojau kaip mandagiau paklausti.

- M.. tai kada tiksliai...na tu žinai, kiek liko x dienų mažajam monstrui?

Ji stipriau suspaudė mano plaukus nei įprastai, bet man nieko neatsakė.

- Aš rimtai, - tęsiau aš, - noriu žinoti, kiek aš dar čia prabūsiu.

Kiek dar čia prabusi tu, sau sumurmėjau aš ir pasisukau į ją. Jos veido išraiška buvo mišlinga, tarp antakių susidarė raukšlėlės.

- Nežinau, - prašnibždėjo ji. – tai yra netiksliai žinau. Akivaizdu kad devynių mėnesiu įprastas modulis man netinka. Ultragarso mes negalime padaryti, tad tenka spręsti iš to koks didelis mano pilvas. Įprastai šioje vietoje ji liesdavo savo pilvą, - pilvas turėtų būti apie keturiasdešimt centimetrų ciklo pabaigoje. Po centimetrą per savaitę. Pas mane jau trisdešimt ir kiekvieną dieną prisideda po du centimetrus, o kartais ir daugiau...

Kiekviena diena kaip dvi savaitės. Jos gyvenimas slydo iš jos rankų, lyg kas būtų paspaudęs greitojo persukimo mygtuką. Tai kiek jai liko dienų, jei skaičiuoti iki keturiasdešimties? Keturios? Man prireikė laiko, kad prisiminčiau kaip reikia kvėpuoti.

- Džeikai?

Aš linktelėjau, nes nebuvau įsitikinęs, kad pradėjęs kalbėti galėsiu kontroliuoti savo balsą. Edvardas nususuko kol mes kalbėjome, bet jis skaitė mano mintis ir aš mačiau jo veido išraišką stiklo atspindyje priešais. Jis vos tvardėsi. Vėl.

Linksma, bet tikslesnė data viską daro dar blogesniu dalyku. Suprasti, kad kada nors ji išeis iš mano gyvenimo ir žinoti kada tiksliai tai įvyks – absoliučiai skirtingi dalykai. Aš džiaugiausi, kad Setas buvo viska išsiaiškinęs ir aš buvau įsitikinęs, kad jis niekur nedings iš čia. Būtų nepakenčiama gyventi su mintimi, kad vieną akimirką jie dings ir atims vieną, dvi, tris dienas iš tų keturių likusių. Mano keturios dienos.

O juokingiausia tai, kad net žinant, jog viskas pasibaigs, jausmai niekur nedingsta, mano priklausomybė, tos gijos, kuriomis ji mane surišo, jos niekur nedingsta. Nutraukti, visą tai sulaužyti buvo sunkiau nei kada nors anksčiau.

Ištisą minutę aš stengiausi žiūrėti į Belą iš šono taip, lyg šios traukos nebūtų. Ir aš žinojau, kad tai ne išivaizdavimų žaidimas. Man ji buvo reikalinga taip beviltiškai kaip niekad iki šiol. Dėl to, kad ji buvo ties mirties slenksčiu? Ar dėl to, jei aš žinočiau, kad tai yra netiesa, ji vis tiek pavirstų į kažką tais, ko aš nepažinčiau ir nesuprasčiau – vis dar geriausias iš galimų scenarijų?

Ji pirštu galiukais pirštų galiukais prisilietė prie mano smakro ir ten kur ji lietėsi oda tapdavo drėgna.

- Viskas bus gerai, - švelniai prašnibždėjo Bela. Nusispyjau, kad šiuose žodžiuose nebuvo prasmės. Ji pasakė tai taip švelniai, lyg būtų skaičiusi vaikams eilėraštkus, kad jie nusiramintų.

- Taip, - pramurmėjau aš.

Jis vėl prisispaudė prie mano rankos, o galvą uždėjo ant peties.

- Aš negalvoju, kad tu ateisi. Nors man tai sakė Setas ir Edvardas, bet aš vis tiek netikėjau.

- Kodėl ne? – niūriai pasidomėjau aš.

- Čia tu jautiesi nelaimingas.

- Bet aš tau reikalingas.

- Aš žinau. Bet aš pasiėliau neteisingai tavo atžvilgiu, paprašydama, kad tu ateitum čia. Galėjau ir susiprasti.

Kambaryje buvo visiška tyla. Edvardo veido vis dar nebuvo matyti. Jis išmeigė žvilgsnį į televizorių, kuriame beprasmiškai keitėsi paveikslėliai. Rozali vis maigė ir maigė distancinį pultelį, televizoriaus ekrano kamputyje pasimatė skaičiukas 600 ir aš pagalvoju kiek prireiks laika, kad perlėkti visus kanalus atgal judant link pirmo kanalo.

- Ačiū tau, kad tu čia. – prašnibždėjo Bela.

- Galiu kai ko paklausti?

- Žinoma.

Edvardas atrodė taip, tarsi būtų pamiršęs apie mūsų egzistavimą, bet žinojo apie k aš ketinu paklausti, bet vis tiek nesistengė padaryti iš manęs paskutinio kvailio.

- Kodėl tu nori, kad aš būčiau čia? Setas galėtų padėti palaikyti tavo temperatūrą, su juo kur kas lengviau nei su manimi. Ir kai tik aš įėjau tavo veido išraiška buvo tokia, tarsi aš būčiau pats svarbiausias žmogus pasaulyje.

- Tu vienas iš jų.

- Tai nesąmonės ir tu tai žinai.

- Taip, - ji atsiduso, - Atleisk.

- Tai vis dėlto kodėl? Tu neatsakei.

Edvardas vis dar žiūrėjo į kitą pusę, tik nukreipė žvilgsnį nuo televizoriaus link lango. Jo veido atvaizdas lange buvo be menkiausių emocijų.

- Tai tarp teisinga, kai tu šalia Džeikobai. Lyg visa mano šeima kartu. Aš turiu omenyje tai, jog tu žinai, kad aš niekad neturėjau didelės šeimos. O dabar tarsi turėčiau. Tai neapsakoma, - jos lūpas palietė lengva šypsena, - tačiau šis jausmas užvaldo tik tuomet, kai tu būni šalia.

Aš niekada netapsiu tavo šeimos dalimi, Bela.

Aš galėčiau. Bet tai tik mažulytė galimybė, kuri numirė prieš gaunant galimybę išgyventi.

- Tu jau jos dalis. – nesutiko ji.

Aš sugriežiau dantimis.

- Atsakymas neteisingas.

- O kokio tu lauki?

- O kaip jei: „Džeikobai mane linksmina tau daryti skauda.“

Aš pajutau kaip ji krūptelėjo.

- Tu to norėtum?

- Na, tai bent jau paprasčiau. Dėl to netektų sukti galvos. Aš pajėgčiau su tuo susidoroti.

Aš vėl pasisukau į ją ir jos veidas buvo per daug arti. Akys buvo užmerktos, ji susiraukė.

- Mes jau praėjome tai, Džeikai. Viskas kažkaip tais neteisinga. Tu turi būti dalimi mano gyvenimo, aš jaučiu kaip ir tu, jeigu norėtum atverti akis prieš teisybę, - ji nutilo sekundėlei, turbūt laukė kol aš pradėsiu ginčytis, bet kai mano atsakymas buvo tyla, tęsė, - bet ne taip. Supranti? Ne taip. Mes suklydome. Aš suklydau ir mes išsukome...

Jos balsas nutilo ir nerimo raukšlės ant skruostų išsilygino. Aš luktelėjau, galbūt ji norėjo pasakyti dar ką nors, bet vietoj to išgirdau tylų kvėpavimą prie savo ausies.

- Ji labai pavargo. – pašnibždėjo Edvardas. – šiandien buvo klaidiai ilga diena. Aš norėjau nunešti ją miegoti anksčiau, bet jo norėjo sulaukti tavęs.

- Setas sakė, kad jai lūžo dar vienas šonkaulis.

- Taip. Jai dabar sunkiau kvėpuoti.

- Nuostabu.

- Duok man žinoti, kai jai pakils temperatūra.

- Aga.

Ta ranka, kuria aš neliečiau jos vis dar buvo kaip žąsies oda. Aš pakėliau galvą, kad rasčiau deki, bet Edvardas jau atnešė ją ir rūpestingai uždėjo ant Belos.

Kartais minčių skaitymas žymiai supaprastina gyvenimą. Laiko taupymas ir pan. Abejoju ar man būtų užtekę žodžių, kad išsakyčiau viską apie susiklosčiusią situaciją su Čarliu. Vesti pokalbi šia linkme, parinkti tinkamus žodžius, kad neužgautų.

O taip Edvardui buvo pakankami lengva išgirsti koks aš piktas...

- Taip... Tai ne pati geriausia idėja.

- Tuomet kodėl? Kodėl Bela pasakė Čarliui, kad sveiksta? Kas per nesąmonės?

- Ji negalėjo daugiau matyti kaip jis miršta iš nežinojimo.

- Ir pagal tave taip geriau?

- Ne. Tai negeriau. Bet aš nesiruošiu Belos versti daryti tuos dalykus, nuo kurių ji pasijustų blogiau. O su visu kitu aiškinsimės vėliau.

Tai buvo neteisinga. Bela nežaistų taip su Čarlio jausmais. Netgi mirdama. Tai buvo ne ji. Ta Bela, kurią aš pažinojau, tikrai sugalvotų ką nors geriau.

- Ji visiškai įsitikinusi, kad išgyvens, - pasakė Edvardas.

- Bet ne kaip žmogus. – protestavau aš.

- Taip, ne kaip žmogus. Bet ji vis tiek tikisi pamatyti Čarlį.

Nuostabu, kuo giliau į mišką, tuo daugiau medžių.

- Pamatyti Čarlį, - aš pagaliau pažiūrėjau į Edvardą, netikėdamas savo ausimis, - po viso šito. Pamatyti Čarlį, kai jos oda bus ledinė ir balta, o akys bus degančios kaip pas monstrą. Aš žinoma ne kraugerys ir gal kažko nesuprantu, bet Čarlis pakankamai keistas pasirinkimas pirmajai aukai.

Edvardas atsiduso.

- Ji žino, kad per artimiausius metus negalės su jais matytis. Bet po to ji bus tvarkoje. Pradžiai pasakys, kad turi važiuoti į kliniką kitame pasaulio gale, kad visiškai išgytų. Jie ir toliau susiskambins.

- Tai beprotybė.

- Taip.

- Čarlis ne kvailys. Jei ji ir nesistengs jo pribaugti, jis tikrai pastebės skirtumą.

- Tiesą sakant, ji iš dalies to ir tikisi.

Aš nenuleidau nuo jo akių, laukdamas tolesnio pasakojimo.

- Ji nesens. Tad bet kuris jos sugalvotas pasiaiškinimas dėl to, nepadės jai nuolat išsisukinėti, nors jis ir patikėtų. – ant jo lūpų atsirado vos matoma šypsena. – Tu pameni, kai stengiausi Belai papasakoti apie savo virsmus? Padėti jai viską pačiai atspėti ir išsiaiškinti.

Mano laisva nejučia susigniaužė.

- Ji tau pasakojo apie tai?

- Taip, stengdamasi man paaiškinti savo sumanymus. Ji negali Čarliui papasakoti tiesos, - tai jam sukels pavojų. Bet jis protingas, tikrai greitai viską sudėlios į savo vietas. Ji galvoja, kad jis pats sau ras tinkamiausią paaiškinimą. Ir ji mano, kad jis buvo nepakankamai tikslus. – Edvardas susiraukė. – Juk mes nepanašūs į standartiškai pateikiamą vampyrų vaizdą. Jis padarys savo neteisingas išlaidas, o mes su juo sutiksime. Ir ji galės su juo susitikti.... laiks nuo laiko.

- Beprotybė. – Pakartojau aš.

- Taip, - jis vėl sutiko.

Iš jo pusės visa tai buvo kaip silpnumo išraiška, leidžiant jai svarstyti ir kurti tokias kvailas mintis, kad tik ji būtų laimingą bent kuri laiką. Nieko gero iš to nebus.

Ir tai privertė mane susimąstyti, kad jis jau nesitiki, jog ji išsikapstys. Tiesiog duodavo jai viską, ko tik ji norėjo. Kad pasitenkinimas ir laimė tęstųsi kuo ilgiau.

- Po to aš sugebėsiu su visu tuo susitvarkyti, - o dabar aš nenoriu suteikti jai skausmo.

- Vadinasi keturios dienos? – paklausiau aš po kelių tylos minučių.

Edvardas taip ir neatsisuko.

- Maždaug.

- Ir kas po to?

- Apie ką konkrečiai tu klausai?

Aš prisiminiu tai, ką kažkada man sakė Bela. Prisiminiu apie vampyro odos nepažeidžiamumą, kuri saugo monstrą jos viduje nuo visokių pavojų. Tai kaip visa tai turi įvykti? Kaip šis gyvis gims?

- Iš nedidelių tyrimų, kuriuos pavyko atlikti, paaiškėjo, kad jis prasikanda išėjimą, - prašnibždėjo Edvardas.

Man pasidarė bloga. Oras aplinkui kažkur dingo. Mane net purtė nuo įniršio.

- Tyrimai, - paklausiau aš. Balsas manęs neklausė.

- Štai kodėl dabar nėra Emeto ir Džaspero. Tai štai kuo dabar užsiima Karlailas. Stengiasi surasti įvairias užmirštas legendas ir mitus. Bent kokią informaciją, kuri padėtų suplanuoti tolimesnius veiksmus.
- Istorijas? Bet jei yra tokie mitai, vadinasi...
- Vadinasi tai ne pirmas toks atvejis? - už mane tęsė Edvardas. –Galbūt. Šios žinios labai fragmentiškos. Mitai gali būti tik siaubo iškreiptos istorijos nors, - jis suabejojo. – tavo mitas pasirodė teisybė, tiesa? O jie tarsi kažkuo panašūs, lyg būtų surišti.
- Kaip tu sužinojai? ...
- Pietų Amerikoje mes susidūrėme su viena moterimi. Ji buvo auklėjama savo genties tradicijų ir girdėjo istorijas, perspėjimus, legendas apie atvejus panašius į mūsų.
- Kokie būtent perspėjimai?
- Tas padaras turi būti iškart nužudytas. Prieš igaunant daugiau jėgų.

Tai apie ką kalbėjo Semas. Ar jis buvo teisus?

- Jų legendos žodis į žodį tokios pačios kaip ir jūsų. Mes visi turime būtų pažeminti. Besieliai žudikai, bla bla bla...

Edvardas ne itin entuziastingai nusišypsojo.

O kas šiose istorijose kalbama apie... motinas?

Edvardo veide atsispindėjo tokia kančia, jos atrodė, kad jo skausmas sminga kaip adatos į mano kūną. Aš žinojau, kad jis nesiruošia atsakyti. Aš abejoju, kad jis išvis gali ką nors dabar pasakyti.

Pirmoji tylą nutraukė Rozali, kuri kai užmigo Bela sėdėjo taip tyliai ir nejudėdama, kad aš net pamiršau, kad ji čia pat.

Ji su nepasitenkinimu suniurnėjo.

- Žinoma, išgyvenusiu nebuvo, - pasakė ji. Frazė skambėjo bedvasiai ir šaltai. – Gimdymai pelkėje, kurio gausu įvairių infekcijų ir su žolininku vietoj tikro gydytojo, kuris su žolelėmis ant kaktos piešia kryžius, kad išvartų piktąją dvasią ne pats geriausias būdas. Na tuo metu ir pusė įprastu gimdymu baigdavosi liūdnei. Jie neturėjo to, ką turi šis vaikas. Septyni žmonės, kurie žino ką daryti, kaip juo pasirūpinti. Vienas iš geriausių daktarų pasaulyje su unikaliomis žiniomis apie gamtą ir vampyrų savybes. Planas sklandžiam gimdymui. Nuodai, tam atvejui, jei kas nors eisis ne taip kaip numatyta. Su vaiku viskas bus gerai. Ir tos kitos, motinos, greičiausiai irgi išgyventų turėdamos visą tai, jei aišku jos iš tikro egzistavo. Kuo aš labai abejoju.

Vaikas, vaikas. Lyg tik jis turėtų prasmę. Belos gyvybės išgelbėjimas Rozali buvo antraeilis reikalas.

Ir be to išbalęs Edvardas pasidarė baltas kaip sniegas. Jo veide pasirodė pavojinga pikta išraiška, pirštai išsiskverbė į lovos atlošą. Visiškai egocentriška ir viskam abejinga, Rozali pasisuko nugara į mus sėdėdama krėsle. Užteko tik sekundės, kad suprastum jos Edvardas pritūpė prieš ruošdamasis šokti.

- Leisk man, - pasiūliau aš.

Jis sustingo, pakėlęs vieną antakį.

Labai tyliai aš pakėliau savo šuns dubenėlį nuo grindų. Ir tuomet staigiu judesiu aš paleidau jį taip smarkiai į blondinės pakaušį, kad atšokęs nuo jos galvos jis rikošetu skriejo link laiptų ir įsmigo į medinį turėklą.

Bela suspurdėjo sapne, bet neprabudo.

- Kvaila blondinė, - praniurnėjau aš.

Rozali labai lėtai pasuko galvą, jos akys degė iš neapykantos.

Pas mane. Dabar. Maistas. Plaukuose.

Tai buvo labai tikslus pastebėjimas.

Ištverti žiūrint į ją buvo neįmanoma. Aš sekundei atsitraukiau nuo Belos, kad nesudrumsčiau jos miego ir taip pradėjau kvatoti, kad net ašaros ištryško. Po kelių akimirų prie mano juoko prisidėjo ir skambus Alisos juokas už atlošo.

Aš nustebau, kad Rozali nešoko ant manęs tuoj pat. Bet po to aš supratau, kad mano juokas pažadino Belą.

- Kažkas juokingo? – pramurmėjo ji mieguista.
- Rozali netyčia įkrito į dubenį su mano maistu. , - atsakiau aš ir išsišiepiau.
- Aš tau tai dar priminsiu, blusiai – prašnypštė Rozali.
- Aš tau pasiūlyčiau per daug nepasitikėti tavo blondinės atmintimi. Pas tokias kaip tu į vieną ausį įleikia, pro kitą išleikia.
- Sugalvok sau naujus juokelius. – atšovė ji.
- Gerai, Džeikai palik Rouz...- vietoj to, kad užbaigtų sakinį ji visa suvirpėjo. Tą pačią akimirą prie jos prišoko Edvardas, peržengęs per mano kojas. Ji buvo lyg apimta konvulsija, kvėpavimas buvo sutrikęs, ji pastoviai išriesdavo nugarą įsitvėrusi į lovos pagalvėles.

- Jis tik juda, - atsiduso Bela.

Jos veidas pabalo, dantys buvo sukąsti, lyg stengdamasi užlaikyti iš vidaus bandantį prasiveržti klyksmą.

Edvardas atsargiai rankomis apglėbė jos veidą.

- Karlailai, - pašaukė jis reikliu balsu.

- Aš čia, - pasakė daktaras. Aš net negirdėjau kaip jis atėjo.

- Viskas gerai, - pasakė Bela nors vis dar sunkiai kvėpavo ir jos rankos drebėjo, - Manau, viskas pasibaigė.

Vargšui vaikeliui neužtenka vietos mamytės pilve. Jis darosi toks didelis.

Buvo nepakenčiama klausytis kaip Bela su susižavėjimu kalbėjo apie šį gyvi, kuris šiuo momentu draskė ją į gabalus. Ypač po idiotiško Rozali monologo.

Pati Bela nepajuto mano nuotaikos.

- Žinai, jis man primena tave Džeikai, - vis dar sunkiai kvėpuodama, bet su tuo pačiu švelnumu pasakė ji.

- Nelygink manęs su tuo daiktu. — ištariau aš pro sukąstus dantis.

- Aš turėjau omeny jo staigų augimą, - atsakė ji užgauta. Puiku. — Tu mano akyse dareisi vis didesnis ir didesnis, atrodo kiekvieną minutę. Ir mažylis lygiai taip pat. Taip greitai auga.

Aš prikandau liežuvį, kad nepasakyčiau visko ką galvoju šiuo atveju. Sukandau taip smarkiai, kad burnoje pajutau nemalonų kraujo skonį burnoje. Bet pati žaizda užgis pati iki man spėjant įkvėpti. Štai ko reikia Belai.

Būti nepažeidžiamai kaip ir aš, turint galimybę išgyti.

Dabar jos kvėpavimas normalizavosi ir ji atsipalaidavusi atsirėmė į pagalvę.

- Hmm, - pasigirdo tylus Karlailo balsas. Aš pakėliau akis ir pamačiau, kad jo žvilgsnis nukreiptas į mane.

- Kas?

Edvardas palenkė galvą į šoną lyg apgalvotų tai ką sumąstė Karlailas.

- Jūs žinote, kad aš daug galvoju apie vaisiaus genus, Džeikai. Apie jo chromosomas.

- Kokias chromosomas?

- Analizavau tuos panašumus, kurie yra pas jus.

- Panašumai? — praurzgiau aš, atkreipdamas dėmesį, kad buvo panaudota daugiskaita.

- Hyper greitas augimas, tas faktas, kad jūsų nemato Alisa.

Aš pajutau kaip mano veidas praranda spalvą. Apie paskutinį faktą aš pamiršau.

- Tai vat, aš uždaviau klausimą, galbūt tai ir yra atsakymas. Jei šie panašumai yra ir genų lygyje...

- Dvidešimt keturios poros, - prašnibždėjo Edvardas iškvėpdamas.

- Jūs negalite to žinoti.

- Negalime. Bet tai įdomi tema apmąstymams, - ramiai atsakė Karlailas.

- Aga. Tiesiog prabangi.

Lengva Belos sopavimas miegant ramino mane ir mažino mano norą būti sarkastišku.

Jie tęsė pokalbį apie genetiką, pokalbis kuriame aš supratau tik žodį pasiūlymai. Na ir žinoma mano pačio vardą. Laikas nuo laiko Alisa išiterpdavo su savo pastebėjimais.

Net žinodamas, kad kalbama apie mane, aš nesistengiau suprasti prie kokių išvadų jie prieis. Man buvo ir taip apie ką pagalvoti, tie keli faktai, kuriuos stengiausi susieti tarpusavyje.

Visų pirma, Bela pasakė, kad šis padaras yra pasaugotas kažkuo tokiu stipriu kaip ir vampyrų oda, kad nepraleidžia ultragarso ir per daug tvirtas, kad pradurtum jį su adata. Visų antra, Rozali pareiškė, kad jie turi planą kaip jį iš ten ištraukti niekam nepakenkiant. Trečia, Edvardas sakė, kad tikint legendom, tas monstras pats sau prasigriaužia kelią į išorę.

Mano kūnu nubėgo šiurpuliukas.

Kadangi ketvirtas faktas buvo tas, kad buvo gyviai kurie galėjo pakenkti tokiai tvirtai vampyrų odai. Dantys pas pusiau monstrus, - pagal mitą, - buvo pakankamai stiprūs. Mano dantys irgi buvo pakankamai stiprūs.

Ir vampyrų dantys buvo pakankamai stiprūs.

Buvo sunku nepastebėti akivaizdaus, aš būčiau daug ką atidavęs už tokią galimybę. Todėl, kad man kilo puiki mintis dėl to, kaip Rozali ruošėsi saugiai ištraukti „mažylį“.

Skyrius 16

“Pavojus! Informacijos perkrova”

Aš prabudau labai anksti, prieš saulei patekant. Miegojau aš neilgai ir nelabai gerai, atsirėmęs į šoninę lovą nugarėlę. Edvardas pažadino mane, kai pas Bela vėl pakilo temperatūra ir jis užėmė mano vietą, kad atvėsinti ją. Aš pasiražiau ir nusprendžiau, kad pailsėjau pakankamai kad dabar galėčiau padirbėti.

- Ačiū, - tyliai pasakė Edvardas, numatęs mano planus, - jei kelias laisvas, tai jie iškeliaus šiandien. Aš tau pasakysiu.

Buvo tiesiog nuostabu vėl tapti vilku, aš tiesiog sumedėjau nuo ilgo sėdėjimo ir nejudėjimo. Aš bėgau palengva, pramankštindamas sąnarius.

-Labas rytas Džeikobai, - pasveikino mane Lėja.

-Gerai, kad jau nemiegi. Setas senai išėjo?

-Ne visai, kad būtų išėjęs, - mieguistai pagalvojo Setas, - beveik, kad išėjo. Ko tu norėjai?

-Kaip galvoji valandos tau užteks?

-Žinoma. Be problemų, - Setas pašoko ant letenų pasipurtydamas.

-Gerai prasibėgam Lėja. Setas patruliuos visą perimetrą.

-Supratau. – Setas perėjo į lengvą bėgimą.

-Reiktų prižiūrėti vampyrus, - Lėja suniurzgėjo.

-Problemos?

- Žinoma, ne. Aš tiesiog dievinu terliotis su šiais mieliais kraugeriais.

- Puiku. Pažiūrime kaip greitai mes galime bėgti.

-Lengvai. Aš jau pakankamai prabudau tam.

Lėja buvo tolimoje vakarinėje perimetro dalyje. Nupjovus kampa priė Kalenų namų ji pradėjo bėgioti ratais, kad susitiktų su manimi. Aš roviau tiesiai į rytus, nors žinant, kad aš ir pirmavau Lėja lengvai mane pasivis, jei aš bent sekunde sulėtinsiu bėgimą.

-Nosį prie žemės Lėja. Tai ne lenktynės, tai paieška.

- Aš galiu viską daryti vienu metu ir palikti tave uostyti mano dulkių.

Aš bandžiau išsivaizduoti kaip tai turėtų atrodyti. – Aš žinau.

Ji nusijuokė.

Mes bėgom takeliais rytiniuose kalnuose. Tai buvo pažįstamas maršrutas. Mes laktėm po šiuos kalnus, kai prieš metus, po vampyrų išėjimo mes išplėtėme patruliavimo ribas, kad geriau saugoti žmones. Po to mes likome savo senoje teritorijoje, kai grįžo Kalenai. Pagal susitarimą tai buvo jų teritorija.

Bet abejoju, kad Semui tai dabar turėtų įtakos. Susitarimas buvo nutrauktas. Buvo tik klausimas kiek jis nuspręs padidinti savo įtaką čia. Ar ruošiasi jie atsiskaityti su Kalenais jų pačių teritorijoje? Ar sakė tuomet Džeradas tiesą ar kažką nutylėjo, pasinaudojęs tuo, kad mes dabar negalime girdėti jo minčių.

Mes vis toliau ir toliau ėjome į kalnus, vis neaptikdami gaujos pėdsakų. Vos pagaunamas vampyrų pėdsakas buvo visur, bet dabar tai buvo jau pažįstamas kvapas. Aš kvėpavau jais ištisas dienas.

Viename iš takelių aš aptikau didelę kvapo koncentraciją, kad nesenai jie, išskyrus Edvardą, praėjo čia. Dabar jų įprastos bendros išvykos buvo pamirštos nuo tada, kai Edvardas atvilko savo besilaukiančią žmoną namo. Aš sukandau dantis. Kaip bebūtų, aš nieko negalėjau padaryti.

Lėja neaplenkė manęs, nors dabar turėjo tokią galimybę. Daba aš buvau užsiėmęs kiekvienu nauju kvapu, nei lenktyniavimu. Ji laikėsi kairiau nuo manęs, neaplenkdama.

- Mes nubėgome labai toli, - pakomentavo ji.

Taip, jei Semas dabar medžiotų mes susidurtumėme su jo pėdsakais. Logiškiausia jam dabar okupuoti La Pušą, - pagalvojo Lėja, -jis žino kad dėka mūsų kraugeriai dabar turi trim komplektais daugiau ausų. Jis negalės užklupti jų netikėtai.

-Tai tik svarstymai.

-Nenorim savo nuostabias siurbėles versti nerimauti.

- Nenorim, - sutikau aš ignoruodamas sarkazmą.

- Tu taip pasikeitei Džeikai. Tiesiog apsisukai 180°.

- Tu irgi ne visai ta Lėja, kurią aš pažinojau ir mylėjau.

- Lai taip. Bet dabar aš tave kur kas mažiau nervuoju nei Polas ...?

-Stebėtina, bet...taip,.

-Achh, koks pasiekimas.

- Sveikinu.

Mes vėl bėgome tylėdami. Jau reikėjo grįžinėti atgal, bet nei vienas iš mūsų to nenorėjo. Mes pakankamai bėgom mažais ratukais. Buvo nuostabu pramankštinti raumenis ir prabėgti krosiuką per visą teritoriją. Mes niekur neskubėjome ir aš pagalvoju, kad mes galėtumėme pamedžioti grįždami atgal. Lėja buvo tikrai alkana.

-Niam niam, - surūgusi pagalvojo ji.

- Visa tai tik tavo galvoje, - pasakiau aš jai, - Būtent taip maitinasi vilkai. Tai normalu. Jei tu nustosi apie tai galvoti kaip žmogus.

-Pasilaikyk sau šiuos plepalus, Džeikai. Aš medžiosiu, bet aš neprivalau mylėti šio užsiėmimo.

- Žinoma, žinoma, - lengvai sutikau aš, galų gale juk tai ne mano reikalas jei ji nori apsunkinti sau gyvenimą.

Ji tylėjo keletą minučių. Aš jau pradėjau galvoti apie grįžimą atgal.

-Ačiū, - staiga pasakė Lėja su visiškai kita intonacija.

- Už ką?

- Už tai, kad priimi mane tokią kokia esu. Už tai, kad leidai man pasilikti. Tu elgiesi su manimi kur kas geriau, nei aš nusipelniau, Džeikai.

- Naaaa, jokių problemų, t.y. aš vienintelis taip galvoju. Manęs visai nevaržė tavo buvimas, nors anksčiau aš galvoju atvirkščiai.

Ji vos girdimai nusijuokė. — O, koks nuostabus patvirtinimas.

- Neimk į galvą.

- Gerai. Tu taip pat, - ji patylėjo sekundėlę. — Aš galvoju, kad tu geras vadas. Ne toks kaip Semas, savaip viską darai. Paskui tave lengviau sekti Džeikobai.

Mano smegenys užstingo iš nustebimo. Man prireikė laiko, kad atsipeikėčiau ir atsakyčiau.

-Mmmm, ačiū.

Tai bus jau kur kas sunkiau išmesti iš savo galvos. Iš kur ji tai ištraukė?

Ji nedavė tiesaus atsakymo, ir aš pradėjau klausyti jos nenustojančių minčių. Ji galvojo apie ateitį, apie tai ką aš pasakiau Džeradui tą rytą. Apie tai, kad greitai viskas pasikeis ir aš grįšiu į mišką. Ir tai, kad aš pažadėjau, kad ji ir Setas grįš į gaują, kai tik Kalenai išeis..

-Aš noriu likti su tavimi, - pasakė ji.

Nuo šoko aš sustojau kaip įkastas.

Ji praskriejo pro mane ir pristabdė. Lėtai priėjo prie vietos kur aš stovėjau lyg užmiręs. Tu eisi savo keliu, o aš savo. Tu busi susijęs su manimi tik būdamas vilku, - ji priėjo dar arčiau ir atsistodė priešais mane, jos ilga pilka uodega nervingai judėjo žeme, - aš tikiuosi nustosiu persivertinėti, kai tik išmoksiu tai kontroliuoti save...gal tai įvyks ne taip dažnai.

Aš nežinojau ką atsakyti.

-Dabar, kai aš tavo gaujoje, aš kur kas laimingesnė nei buvau anksčiau, tuos daugybę metų.

- Aš irgi noriu likti, - tyliai pagalvojo Setas. Aš negalvoju kad jis klausėsi mūsų pokalbių patruliuodamas perimetre.

-Man patinka ši gauja.

-Eii, paklausk. Setas neilgai egzistavo šioje gaujoje. Aš stengiausi susigaudyti savo mintyse, kad įtikinčiau jį, - dabar mes turime tikslą, bet kai..po visko kai pasibaigs aš vėl tapsiu tiesiog vilku Setai, tau reikalingas tikslas. Tu geras vaikas. Tu to būdo, kuriam visad reikia ką nors apginti. Bet tu neturi palikti La Pušo dabar. Tu turi baigti mokyklą. Tu turi pasirūpinti Sju.

Aš nenoriu iškraipyti tavo ateities.

-Bet..

- Džeikas teisingas, staiga pasakė Lėja.

- Tu sutinki su manimi?

- Žinoma. Bet visa tai neliečia manęs. Aš vis tiek išeisiu. Rasiu darbelį kur nors toliau nuo La Pušo. Gal porą kursų pasimokysiu koledže. Užsiimsiu joga, įsisavinsiu meditaciją, kad galėčiau kontroliuoti savo charakterį...Ir liksiu šios gaujos dalimi, nes nuo to priklausys mano dvasinė pusiausvyra. Džeikobai, tu juk supranti, kad visa tai turi prasmę, teisingai? Aš neįkyriau tau, tu netrukдай manęs, visi laimingi.

Aš lėtai apsisukau ir patraukiau į vakarinę pusę.

-Per daug viskas susiję Lėja. Leisk man pagalvoti, gerai?

- Žinoma. Tu turi laiko.

Atgal mes bėgome kur kas ilgiau. Aš nesistengiau bėgti greitai. Aš susikoncentravau ties tuom, kad netrinkelčiau su galva į kokį medį. Setas kažką tais ten bambėjo mano pašonėje, bet aš galėjau jį ignoruoti. Jis žinojo, jos aš teisingas. Jis negalės ir nepaliks savo motinos. Jis grįš į La Pušą, kad gintų žmones kaip ir priklauso. Bet aš negalėjau įsivaizduoti, kad Lėja pasiels taip pat. Ir tai tiesiog gąsdino mane.

Gauja iš mūsų dviejų? Nesvarbu koks atstumas bus tarp mūsų, aš negalėjau įsivaizduoti savęs ... intymios šio situacijos. Aš vis spėliojau, ar ji apgalvojo savo sprendimus ar tiesiog tai buvo poreikis likti laisvai.

Lėja neištarė nei žodžio, kol aš viską apmaščiau. Rodos ji tuo bandė man parodyti, kai mums bus lengva dviese. Mes bėgome pagal elnių bandos pėdsakus, kai saulė jau leidosi, nudažydama debesis už savęs. Lėja

lengvai atsiduso, bet nepradėjo mėtytis ar abejoti. Jos šuolis buvo tikslus ir efektingas, galiu pasakyti net elegantiškas. Ji pagriovė suaugusį patiną iki tol, kol jie pajuto artėjanti pavojų. Aš irgi neatsilikau, pagavau ne ką mažesnę patiną įsikandęs jam į kaklą, kad gyvūnas nepajustų nereikalingo skausmo. Aš stebėjau kai su pasišlykštėjimu Lėja kovojo su savo alkiu, aš stengiausi padėti viską padaryti lengviau, leisdamas mano vilko instinktams užvaldyti mano mintis. Aš per ilgai gyvenau būdamas vilku ir aš žinojau ką reiškia pilnai tapti žvėrimi, matyti kaip jis, galvoti kaip jis. Aš paleidau savo instinktus, kad ji pajautų tą patį. Ji akimirkai susigūžė, bet po to tarsi atgijo, ji pasilenkė link manęs, kad jaustų tą patį, taip išlaisvindama savo sąmonę. Tai buvo taip keista – staiga mūsų sąmonės atsirado taip arti vienas kito, kiek nebuvo artimi anksčiau, todėl, kad mes abu stengėmės galvoti kartu.

Keista, bet tai padėjo jai. Jos dantys įsirežė per storą kailį ir odą ir išplėšė didelį gabalą šviežios mėsos. Nesudrebėjęs, kaip norėtų jos žmogiška sąmonė, ji leido veikti savo vilkiškiems instinktams. Pasirodė, kad ji užstingo, tiesiog pamiršo galvoti. Bet tai leido jai bent jau normaliai pavalgyti.

Man viskas buvo paprasta. Ir aš buvau laimingas, kad to nepamiršau. Tai ir vėl greitai taps mano gyvenimu. Ar bus lengva Lėjai tapti šio gyvenimo dalimi? Prieš savaitę aš šią mintį palaikyčiau baisia. Aš neiškęsčiau kažko panašaus. Bet dabar aš pažinojau kur kas geriau. Ir išlaisvinta iš pastovaus skausmo ji tapo visiškai kitu vilku. Kita mergina.

Mes valgėme kol abu visiškai nepasisotinome.

- Ačiū, - pasakė ji vėliau, valydama savo snukutį ir letenas į šlapia žolę. Aš tuo nesirūpinau, nes vis tiek einant link namo mums reiks perbristi upę. Aš galėsiu nusiprausti kaip reikiant.

- Buvo jau ne taip ir blogai galvoti kaip tu.

- Prašom.

Setas jau vos vilkosi kai mes pasiekėme perimetrą. Aš nusiunčiau jį pamiegoti, o aš su Lėja ėmėmės patruliavimo. Seto sąmonę atsijungė po kelėtos sekundžių.

-Tu grįši pas kraugerius? – paklausė Lėja.

- Galbūt.

- Tau sunku būti ten, bet sunku ir būti toli nuo jos. Aš suprantu ką tu jauti.

- Žinai Lėja, tau reikia pagalvoti apie ateitį, apie tai ko tu iš tikro nori. Mano galva tikrai nebus pati laimingiausia vieta žemėje. Ir tau teks stengtis kartu su manimi.

Ji pagalvojo kaip man atsakyti.

- Eina sau, skamba baisiai. Bet man bus kur kas lengviau susidurti su tavo skausmu, nei su manuoju. Pakankamai sąžininga.

-Aš žinau kaip blogai bus tau Džeikobai. Aš suprantu tai kur kas geriau nei tu galvoji. Ji man nepatinka, bet...ji tavo Semas. Ji yra viskas ko tu nori, ir viskas ko tu negali gauti.

Aš negalėjau atsakyti.

-Aš žinau, taip blogiau tau. Galų gale Semas laimingas. Jis gyvas ir pas jį viskas gerai. Aš myliu jį pakankamai stipriai, kad linkėčiau ja to, - ji atsiduso. – Tiesiog aš nenoriu vilktis šalia ir visą tai matyti.

- Ar reikia mums apie tai kalbėti?

- Manau reikia. Todėl, kad aš noriu, jog tu žinotum, kad aš nepadarysiu visko dar blogiau. Po velniais, gal aš padėsiu tau. Aš juk negimiau bejausme kale. Aš įpratusi būti pakankamai miela, jeigu ką.

-Mano atmintis taip toli neišsitrina.

Mes vienu metu pradėjome juoktis.

-Man labai gaila Džeikobai. Man labai gaila, kad tau skaudu. Man labai gaila, kad viskas tampa tik blogiau.

- Ačiū Lėja.

Ji galvojo apie visus šiuos skausmingus dalykus, apie tuos tamsius paveikslėlius mano galvoje, kol aš bandžiau atsijungti nuo jos, bet be didelės sėkmės. Ji galėjo į visą tai žiūrėti nuošaliai,, ir aš turiu prisipažinti, kad tai padėjo. Aš galėjau išvaizduoti kas bus, kad aš visą tai galėsiu priimti visiškai ramiai po daugelio metų..

Ji galvojo apie visus erzinančius dalykus susijusius su bendravimu tarp mūsų ir vampyrų. Jai aptiko mano kivrčai su Rojali, ji kikenė išsiūlė dar keletą variantų, kaip galima pasišaiptyti iš blondinės. Bet čia pat jos mintys tapo rimtos, ji staiga susimąstė apie Rojali veido išraišką, kuri mane gąsdino.

- Tu žinai kas čia nenormalu? – paklausė ji.

- Na praktiškai viskas dabar nenormalu. Tu apie ką būtent?

- Blondininė vampyrė, kurios tu taip nekenti – aš labai gerai ją suprantu.

Akimirkai aš nusprendžiau, kad ji nori pasijuokti iš manęs tokio idiotišku būdu. O po to, kai aš suprantu, kad ji kalba rimtai, kylančio pykčio nebuvo įmanoma sulaikyti. Jei labai pasisekė, kad tarp mūsų bėgant buvo labai didelis atstumas, kuris neleido jai įkasti.

-Tylėk. Leisk paaiškinti.
- Nenoriu girdėti. Aš jau arti.
-Tvardykis! Tvardykis! – maldavo ji, kol aš bandžiau nusiraminti ir sustoti. – Na gi, Džeikai.
- Lėja, tai buvo toli gražu ne pats geriausias būdas įtikinti mane, kad aš panorėsiu praliesti daugiau laiko su tavimi ateityje.

-Velnias, kas per reakcija. Tu net neišsivaizduoji apie ką aš kalbu.

-Naaa, ir apie ką tu kalbi?

Staiga ji tapo ta pačia Lėja, nukankinta skausmo, - Aš kalbu apie tai, kaip sunku būti genetikos klaida akligatvyje, Džeikai.

Aštrūs kaip stiklo šukės jos žodžiai privertė mane suabejoti. Aš nesitikėjau, kad mano įniršis taip greitai atslūgs.

-Aš nesuprantu.

- Tu suprasi. Jei nustosi galvoti kaip visi kiti. Jei mano moteriškos problemos – ji ištarė šiuos žodžius sarkastiškai – neprivers tavęs slėptis krūmuose, kaip tai daro tuščiagalviai patinai, tai tu sugebėsi atkreipti dėmesį į tai apie ką aš kalbu.

- Oi.

Taip, niekas apie ją negalvojo šiuo rakursu. Kas gi drįstu? Žinoma, aš supratau Lėjos paniką, tą pirmą mėnesį, kai ji tik prisijungė prie gaujos, kai aš pagalvojau dingti kuo toliau kaip ir visi kiti. Todėl, kad ji negalėjo būti nėščia, - na išskyrus tuo šventas nesąmones, kaip neštumas nuo šventosios dvasios. Ji nebuvo su niekuo, išskyrus Semą. O po to kai savaitės ėjo po savaitės ir kai niekas nevyko nei į vieną nei į kitą pusę, ji suprato, kad jos organizmas neseka įprastu ciklu. Siaubas – kas su ja nutiko? Nejau jos kūnas pasikeitė dėl to, kad ji tapo vilkolakiu? Ar ji tapo vilkolakiu, nes ja buvo kažkas ne taip? Ji buvo vienintelis vilkokalis moteriško giminės per visą istorijos gyvavimo laiką. Ar tai nutiko dėl to, kad ji nebuvo tiek moteriška kiek turėjo būti? Nei vienas iš mūsų nenorėjo turėti nieko bendro su šiuo jos pergyvenimu. Tiesiog mes nemokėjome jos užjausti ir suprasti.

-Ar žinai kodėl, pagal Semą, įvyksta tinkamos sielos pažymėjimas? – pagalvojo ji visiškai nusiraminiusi.

- Žinoma. Kad pratęsti giminę.

- Būtent. Kad būtų daug mažų vilkolakiukų. Rūšies išgyvenimas, genų perdavimas. Tu pažymi žmogų, kuris labiausiai tinka vilkolakių rūšies pratęsimui.

Aš laukiau, kol ji susikaups pasakyti man visas savo mintis.

-Jei aš būčiau pakankamai gera, tai Semas būtų mane pažymėjęs.

Jos skausmas buvo toks didelis, kad aš negalėjo jo peržengti.

-Bet aš netinku. Kas su manimi ne taip? Aš negaliu pati perduoti genus, neskaitant to, kad aš pati esu šios unikalios rūšies atšaka. Ir ką aš tapau išsigimusi – vilkė- netinkama daugiau niekam. Aš šakos akligatvis ir mes visi tai žinome.

-Ne, ne visi, - nesutikau aš su ja, - tai tik Semo teorija. Mes nežinome dėl ko įvyksta „pasižymėjimas“. Bilis galvoja, kad priežastis ne tame, o kažkame kitame.

-Aš žinau, aš žinau. Jis g

Loja kad mes pasižymim, kad išaugintumėme kur kas stipresnius vilkus. . Todėl kad tu ir Semas, esate didžiuliai monstrai, kur kas stambesni nei jūsų tėvai. Bet kuriuo atveju aš neesu kandidatė. Man 20 metų ir man klimaksas.

Ochh, kaip gi aš nenorėjau šio pokalbio.

-Tu nežinai to Lėja. Tai yra dėl to, kad mes tampame suaugę, nesikeičiam kaip yra įprasta. Kai tu nustosi persivertinėti ir vėl tapsi žmogumi tu tapsi vyresne. Ir visi tavo... ir viskas bus normalu kaip anksčiau.

- Taip, aš galiu taip galvoti, bet niekas nebus pasižymėjęs su manimi, niekam nereikalingi mano išpūdingi genai. Žinai, - pridėjo ji susimąščiusi – jei nebūtų tavęs, Setas turėtų visas galimybes, dėka jo kraujo, tapti vadu. Žinoma nieks tavęs nenurašo.

-Tu tikrai nori būti pasižymėjęs ar kad tave pasižymėtų ar kaip ten? – paklausiau aš, - kas iš to, kad jūs išimylėsite kaip paprasti žmonės? Pasižymėjimas yra kitas kelias, kad surastum kelią, kuriame bus tavo antroji pusė.

-Semas, Džeradas, Polas, Kvilas...nepanašu, kad jie prieštarautų.

-Bet nei vienas iš jų negalėjo priešintis.

-Tu norėtum būti pažymėtas?

-Dieve, ne.

-Tai tiesiog todėl, kad tu myli ją. Visa tai dings, kai tu ką nors pažymėsi. Ir tau daugiau neteks kęsti šio skausmo.

-Tu nori pamiršti savo jausmui Semui?

Ji akimirkai susimąstė, - manau taip.

Aš atsidusau. Ji jau buvo išgijimo stadijoje ne taip kaip aš.

-Bet grįžtant nuo to, nuo ko aš pradėjau, Džeikobai. Aš suprantu, kodėl blondinė vampyrė taip šaltakraujiškai išsireiškė. Ji susikoncentravusi. Ji jau mato savo prizą, savo tikslą, supranti? Todėl, kad tu labiau už viską nori to, ko niekados niekados negausi.

- Tu elgtumeisi taip pat? Tu nužudytum ką nors tik dėl to, ką ji dabar ir daro, neleisdama niekam prisiliesti prie to kas žudo Belą- tu padarytum tą patį dėl vaiko? Nuo kada tu taip mažai, lyg būtum užsiėmusi gyvūnų veisimu?

-Aš tiesiog norėčiau turėti tai ko neturiu, Džeikobai. Jei aš neturėčiau tokios problemos, turbūt aš niekad apie tai nesusimąstyčiau.

- Tu nužudytum dėl to? - Pareikalavau aš atsakymo, neleisdamas jai išsisukti.

-Be ne tai, ką ji daro. Aš manau, kad tai panašu į tai, lyg ji pati tą patį išgyventų. Ir... jeigu Bela paprašytų padėti su tuo..., - ji pagalvojo susikoncentruodama, - aš net nesusimąstyčiau apie ją. Aš elgčiausi taip pat, kaip ši kraugerė.

Garsus riksmas prasiskverbė pro mano dantis.

-Todėl, kad jei tai būtų vilkolakiams aš norėčiau kad tą patį padarytų man Bela. Taip pat ir Rozali. Mes pasielgtumėme taip pat.

- Tokia pati kaip ir jie!

-Tai keista dėl to, nes geidi to kas neįmanoma. Tu tampa beviltiškas.

- Ir .. tai mano riba. Tiesiog čia. Pokalbis baigtas.

-Gerai.

Tai, kad ji sutiko su manimi buvo nepakankama, man trūko kur kas riebesnio taško šiame pokalbyje.

Aš buvau kažkur per mylia nuo tos vietos, kur paslėpiau savo drabužius, aš pervirtau į žmogų ir ėjau pėstute. Aš negalvoju apie mūsų pokalbį. Ne todėl, kad aš neturėjau ko apsvarstyti, o tiesiog dėl to, kad aš negalėjau viso to išverti. Aš nemačiau viso to tokioje šviesoje – bet buvo labai sunku nepadaryti to, kai Lėja perteikė savo mintis ir emocijas tiesiai man į galvą. Taip, aišku, kad aš nelakstysiu su kai viskas pasibaigs. Tegul grįžta į La Pušą ir lai būna ten nelaiminga. Vienas vado įsakymas iki tol, kai aš viską čia mesiu, niekam nieko blogo nepadarys.

Buvo tikrai anksti kai aš priėjau prie namo. Bela turbūt dar miegojo. Aš nusprendžiau užsukti kelėtai minučių, sužinot kaip reikalai, papasakosiu kokia susiklostė situacija susijusi su jų išėjimu medžioti, o po to rasiu kur nors minkštos žolės ir atsigulsiu pamiegoti kaip žmogus. Aš nesiruošiau persiversti kol Lėja dar nemiegojo.

Bet namo viduje girdėjosi balsai, todėl aš nusprendžiau, kad Bela tikriausiai jau nemiega. Be to aš viršuje išgirdau kažkokį tai aparato garsą – vėl rentgenas? Smagumėlis. Toks jausmas kad pirmoji diena iš likusių paskutiniųjų jau prasidėjo nuo didelio bumo.

Alisa atidarė man duris iki kol aš priėjau prie jų.

Ji linktelėjo, - Sveikas Džeikai.

- Sveika, neužauga (maže). Kas ten viršuje vyksta?

Didysis kambarys buvo tuščias, visi garsai sklido iš antro aukšto.

Ji kilstelėjo savo mažus pečius, - Galimas daiktas kad dar vienas lūžis. Ji stengėsi šiuos žodžius ištarti užgauta, bet aš pastebėjau ugnį degančią jos akyse. Mes su Edvardu buvome ne vieninteliai, kuriuos tai degino iš vidaus. Alisa irgi mylėjo Belą.

- Vėl šonkaulis? –paklausiau aš prikimęs.

- Ne. Šįkart klubo kaulas.

Negalėjau patikėti, kad kaskart tai mane taip užgaudavo, lyg būtų netikėtumas. Kada aš nustosiu taip reaguoti? Įskaitant viską kas jau nutiko kiekvienoje naujoje katastrofoje nebuvo nieko stebėtino.

Alisa žiūrėjo į mano drebančias rankas.

O po to mes išgirdome Rozali balsą viršuje.

- Matai, aš juk sakiau, kad nėra jokio lūžio. Tau reikia pasitikrinti klausą Edvardai.

Atsakymo nebuvo.

Alisa suraukė veiduką, - Labai greitai Edvardo kantrybė baigsis ir jis sudraskys Rozali į mažus skutelius. Keista, kad lygi šiol ji to nepastebi. O gal ji galvoja, kad Emetas užstos ją

-Emetas bus mano rūpestis, - pasiūliau aš, - O tu gali padėti Edvardui su išdarinėjimu.

Alisa nusišypsojo.

Pagaliau visa procesiją nusileido žemyn, šikart Edvardas nešė Belą ant rankų. Ji abiem rankomis laikė savo stiklinaitę su krauju, o jos veidas buvo baltesnis už sniegą. Ji stengėsi, kad net menkiausias kūno judesys neužgautų jos, nes jai be galo skaudėjo.

- Džeikai, - prašnibždėjo ji ir stengėsi nusišypsoti.

Aš žiūrėjau į ją negalėdamas ištarti nei žodžio.

Edvardas padėjo Belai patogiai įsitaisyti jos lovoje ir atsistojo šalia jos galvos ant žemės.

Staiga aš pagalvojau, o kodėl jie jos nepalieka viršuje, bet čia pat supratau, kad tai buvo Belos mintis. Ji norėjo, kad viskas atrodytų taip lyg nieko baisaus nevyktų, vengdama visos šios ligoninės atmosferos. Ir jis tegėsi jai čia padėti. Būtent. Karlailas lėtai nusileido paskutinis, jo veidas buvo kupinas nerimo. Dėl to jis atrodė žymiai vyresnis, galima buvo pagalvoti, kad jis normalus gydytojas.

- Karlailai, - kreipiausi aš. – mes beveik pasiekėme Sietlą. Jokių pėdsakų nėra. Jūs galite eiti.

- Ačiū, Džeikobai. Tu labai laiku. Kaip tik tai ko mums reikia, - jo juodos akys žvilgtelėjo į stiklinaitę, į kurią buvo įsikabinusi Bela.

- Manau pakankamai nepavojinga eiti iškart daugumai. Aš beveik įsitikinęs, kad Semas dabar susikoncentravęs tie La Pušu.

Karlailas linktelėjo sutikdamas. Mane nustebino tai, kaip lengvai jis priėmė mano patarimą. – Jei tu taip galvoji, tai Alisa, Esmė, Džasperas ir aš eisime dabar. Po to Alisa galės išvesti Emetą ir Rozalį..

- Ne už ką, - pertraukė Rozalį. – Emetas irgi gali eiti dabar.

- Tu turi pamedžioti, - švelniai pasakė Karlailas. Bet tai jos nesuminkštino.

- Aš eisiu kai ir jis eis, - praurzgė ji, pasukus galvą į Edvardo pusę.

Karlailas atsiduso.

Džasperas ir Emetas atsirado apačioje žaibo greičiu, sekančia sekundė Alisa prisijungė prie jų išskriedama pro užpakalinės stiklinės duris. Esmė atsirado šalia Alisos.

Karlailas prisilietė prie mano rankos. Ledinis prisilietimas nebuvo malonus, bet aš nepatraukiau rankos atgal greičiausiai dėl to, kad buvau nustebintas ir dėl to, kad nenorėjau jo užgauti.

-Ačiū, - dar kartą pasakė jis ir su likusiais išsliūkino pro užpakalines duris. Aš stebėjau juos, kol jie nesusiliejo su pievele, jie dingo iš mano akiračio prieš man spėjant įkvėpti antrą kartą. Joo, matosi, kad jų poreikiai jau buvo ant ribos labiau nei aš tai įsivaizdavau.

Po to buvo tylu. Aš jaučiau į save nukreiptą žvilgsnį ir aš gerai žinojau kam jis priklauso. Šiaip tai aš ruošiausi dingti iš čia ir prigulti kur nors, bet progos sugadinti Rozalį rytą nebuvo galima praleisti.

Aš išsidrėbiau krėsele, kuris buvo netoli Rozalio krėslas, taip kad mano galva būtų pakreipta į Belos pusę, o mano koja maskatuotųsi šalia Rozalio veido.

-Fuii. Kas nors išmeskite šunį į lauką, - prabambėjo ji suraukus nosį.

- Ar čia tu per daug psichuota? Kaip miršta blondinių protinės ląstelės?

Ji pratylėjo.

-Na? – paklausiau aš. – pagauni esmę ar kaip?

Ji susikoncentravusi žiūrėjo į televizorių taip ignoruodama mane.

- Ji tai jau girdėjo? – paklausiau Edvardo.

Jo įsitempusiame veide nesimatė nei kruopelytės humoro, jis neatitraukė akių nuo Belos. Bet atsakė, - Ne.

- Na ir puiku. Tai vat mėgaukis kraugere. – blondinių smegenų ląstelės miršta vienuoje.

Rozalį vis taip pat nežiūrėjo į mane. „Aš šimtą kartų užmušinėčiau bjauresnių gyvių nei tu. Nepamiršk to.“

-Kada nors grožio karaliene tau nusibos tiesiog man grasinti. Ir aš labai laikiu šios akimirkos.

- Užteks Džeikobai, - pasakė Bela. Aš pažiūrėjau žemyn, ji supykusi žiūrėjo į mane. Atrodo, kad vakarykštė gera nuotaika dingo senų seniausiai.

Na ką man nesinorėjo jai įkyrėti.

- Tu nori, kad aš išeičiau? - pasiūliau aš.

Iki tol kol aš spėjau kažko tikėtis ar išsigąsti, kad ji pagaliau pavargo nuo manęs, ji mirktelėjo ir tuoj pat nustojo pykti. Pasirodė, kad ją šokiravo mano išvados. – Ne, žinoma kad ne.

Aš atsidusau ir išgirdau tokią patį tylų atodūšį iš Edvardo. Aš žinau, jam irgi labai norėtųsi, kad ji nustotų kabintis už manęs. Keista, kad jis niekad nepaprašė jo to, kad padarytų ją nelaimingą.

- Tu atrodai pavargęs, - prakomentavo Bela.

- Beveik iki mirties, - sutikau aš.

- Aš norėčiau padėti kad ir iki mirties, - pramurmėjo Rozalį per daug tyliai, kad Bela išgirstų.

Aš tiesiog dar giliau įsitaisiau fotelyje, įsitaisydamas patogiau. Mano nuoga koja siūbavo dar arčiau Rozalio veido ir ji vis labiau įsitempė. Po kelėtos minučių Bela paprašė Rozalį vėl pripildyti stiklinaitę. Į mane pūstelėjo vėjelis nuo Rozalio greitumo, kuri skriejo į viršų, kad atneštų dar kraujo. Visiškai tyliai. Ir tuo

susirūpinęs Edvardas paklausė, - Tu kažką pasakei? Keista. Todėl kad niekas nieko nesakė, o įskaitant tai, kad Edvardo klausia tokia pat gera kaip mano, jis turėjo tai žinoti. Jis žiūrėjo į Belą, ji žiūrėjo į jį, abu atrodė nustebę.

- Aš? – paklausė ji po sekundėlės. – aš nieko nesakiau.

Jis atsiklaupė, dar arčiau prisilinko prie jos ir jo veido išraiška visiškai pasikeitė. Jo juodos akys tarsį užstingo jo veide.

- Apie ką tu galvoji dabar?

Ji nesusipratusi žiūrėjo į jį – Apie nieką. O kas nutiko?

- Apie ką tu galvojai prieš minutę? – paklausė jis.

- Naaa. Apie Esmės salą. Apie plunksnas.

Man tai skambėjo kaip nesąmonė, bet ji iškart paraudo ir aš supratau, kad man geriau nežinoti.

- Pasakyk dar ką nors, - prašnibždėjo jis.

- Ką būtent? Edvardai, kame reikalas?

Jo veidas vėl pasikeitė ir jis padarė tai nuo ko man atvėpo žandikaulis. Aš išgirdau garsų kvėpavimą už manęs, aš žinojau, kad čia grįžo Rozali ir kad ji taip pat sukrėsta kaip ir aš. Edvardas labai atsargiai padėjo abi rankas ant didžiulio apvalaus Belos pilvo.

- Šis vai..sius, - jis nurijo žodį, - .. vaikui patinka tavo balso skambesys.

Akimirkai kambaryje išvyravo mirtina tyla. Aš negalėjau pajudinti nei vieno raumenuko, net mirktelėti. Ir čia...

- Dieve švenčiausias, tu jį girdi? – sušuko Bela ir čia pat suvirpėjo.

Edvardo ranka nuslydo link pačio pilvo viršaus, į vietą kur ką tik buvo spyris.

- Š.š.š.š.- pramurmėjo jis, - tu gašdini tai.. jį.

Atrodo jo akys darėsi vis didesnės iš nuostabos. Ji paglostė savo pilvą, - Atleisk mažyli.

Edvardas atidžiai stengėsi išiklausyti ausį beveik prispaudęs prie pilvo.

- Apie ką jis dabar galvoja? – paklausė ji nekantriai.

- Jis.. jis arba ji, - jis nutilo ir žiūrėjo jai į akis. Jo akys buvo pilnos tos pačios palaimos, bet daugiau atsargaus ir nepasitikinčio.

- Jis laimingas, - netvirtai ištarė Edvardas.

Jos kvėpavimas sutriko, nebuvo įmanoma nepastebėti žibėjimo jos akyse. Didelės ašaros riedėjo iš jos akių ir jos besišypsančias lūpas. Jis žiūrėjo į ją ir jo veide nebuvo nei skausmo ne pykčio jokių neigiamų emocijų, kurios buvo jo veide nuo jų grįžimo. Jis mėgavosi ja.

- Žinoma tu laimingas mielas mažyli, žinoma laimingas, - per ašaras pasakė ji, glostydamą savo pilvą, o ašaros taip ir tiekėjo skruostais, - kaip tu gali būti nelaimingas, tu šilumoje ir saugus ir tu toks mylimas. Aš labai tave myliu ir mano mažasis Endžei tikrai laimingas.

- Kaip tu jį pavadinai? – paklausė susidomėjęs Edvardas.

Ji vėl paraudo, - Na ne visai kad pavadinau. Nemaniau, kad tau patiks.. na dabar žinai.

- Ei Džeikai (greičiausiai turima omeny Edvardą jaunesnįjį).

-Tavo tėvo vardas irgi buvo Edvardas?

- Taip, buvo. O ką?, - jis nutilo ir tik tepasakė, - hmm.

- Kas?

- Mano balsas jam irgi patinka.

- Na žinoma jog patinka, - dabar jos balsas buvo pilnas džiaugsmo – Tavo balsas pats nuostabiausias visatoje. Kam gi jis gali nepatikti?

-O tu turi atsarginį planą? – paklausė Rozali, įsitaisiusi už lovos, su tokiu pat nustebusiu ir džiaugsmingu balsu kaip ir Bela, - o kas jei jis yra ji?

Bela nušluostė šlapias akis, - Na aš čia kai ką svarsčiau. Sumaišyti Renė ir Esmė. Taip ir sugalvojau.. Renesmė.

- Renesmė?

- R-e-n-e-s-m-e, per daug keista?

- Ne, man patinka, - patikino ją Rozali.

Jų galvos buvo šalie viena kitos, auksinės ir raudonmedžio spalvos, - tai nuostabu. Vienintelė savo rūšies, tai jai tinka.

- Aš vis dar galvoju, kad tai Edvardas.

Edvardas žiūrėjo kažkur į vieną tašką, jo veidas šviesėjo kol jis klausė.

- Kas? – paklausė Bela. – Ką jis dabar galvoja?

Pradžioj jis nieko neatsakė, o po to šokiravo mus visus eilinį kartą, jis atsargiai pridėjo ausį prie pilvo.

- Jis myli tave, - pasakė Edvardas sukrėstas, - Jis tiesiog dievina tave.

Ir šią akimirką aš supratau, kad likau vienas. Visiškai vienas.

Aš norėjau priploti save kai tik supratau, kiek aš pasitikėjau šiuo bjauriu vampyru. Kaip kvaila buvo pasitikėti šia dėle. Žinoma, jis išdavė mane pačioje pabaigoje.

Aš galvojau, kad jis mano pusėje. Aš galvojau, kad jis kenčia labiau nei aš. Ir dar, aš buvau įsitikinęs, kad jis nekentė to daikto, sėdinčio Belos viduje ir žudantis ją, daugiau nei aš. Dėl to aš juo pasitikėjau.

O dabar jis buvo kartu, dabar jie abu svajojo apie šią ateitį, su nematomu monsturu, kuris turės jų akis ir gražią ateitį.

Aš buvau visiškai vienas su savo neapykanta ir skausmu, kuris buvo toks stiprus, jog atrodė, kad tai kankinimas. Lyg mane lėtai temptų į skirtingas puses vienu metu ir pjaustant aštriais ašmenimis. Skausmas buvo toks nepakeliamas, kad jis mirtis taptų palengvėjimu. Mano sustingusius raumenis nudegino karštis ir aš pašokau ant kojų.

Visos trys galvos pasisuko į mano pusę ir aš pamačiau kaip mano skausmas atsispindi Edvardo veide, kai jis perskaitė mano mintis.

Ochh, - vos girdimai iškvėpė jis.

Aš nežinojau ką man daryti. Aš stovėjau ten drebėdamas ir būčiau užsikabinęs už menkiausi galimybę iš čia pabėgti. Judėdamas kaip gyvatė Edvardas atsidūrė prie staliuko ir paėmė kažką iš dėžutės. Jis tai metė man ir instinktai lėmė, kad aš pagavau tai.

-Nagi Džeikai. Bėk iš čia. – jis pasakė tai lyg tai būtų gelbėjimosi ratas man. Jis padėjo man pasiekti tą palengvėjimą, be kurio aš miriau dabar.

Daiktas mano rankose buvo rakteliai nuo automobilio.

Skyrius 17

“ Na ir kaip aš atrodau? Kaip Ozo šalies burtininkas? Tau reikia smegenų? O, gal širdies? Varyk. Paimk mano. Pasiimk viską kas yra manyje.”

Mano galvoje jau pilnai subrendo veiksmų planas kai aš bėgau link Kalenų garažo.

Antra to plano dalis buvo paversti kraugerio automobilį į armoniką.

Aš labai nustebau ten aptikęs ne sidabrinį Edvardo „Volvo“, o visiškai kitą automobilį – jis iškart krito į akis nors aplink buvo pačių naujausių prabangiausių automobilių.

Jis ką nusprendė man duoti pasivažinėti su „Aston Martin Vankviš“ ar tai tiesiog atsitiktinumas?

Aš nenorėjau galvoti apie nieką kitą panašaus, bet tai galėjo pakeisti antrąją mano plano dalį.

Variklio gausmas, bet kurią kita dieną išvestų mane iš kantrybės, bet dabar dėka šio garso aš galėjau susikaupti ir neleisti pasiduoti pagundai sudaužyti automobilį į kokį nors stulpą.

Mane atmetė atgal, kai tik aš paspaudžiau greičio pedalą. Automobilis tarsi skriejo oru.

Išlėkdamas iš žalio miško tunelio į didįjį kelią aš pastebėjau tarp paparčių šmestelėjantį Lėjos pilką kailį. Trumpai akimirkai mane sudomino jos mintys, bet po to aš nusprendžiau, kad man visiškai tas pats.

Man teko pasukti į pietus, todėl kad neturėjau ne menkausio noro pavežti ką nors arba sustoti, arba daryti bet ką kas priverstų mane nuimti koją nuo pedalo.

Kažkokiu keistu būdu tai buvo mano laiminga diena – 120 mylių per valandą ir jokių policininkų. Bet mažos gaudynės būtų net labai smagios.

Pirmąkart aš pastebėjau kaip tamsiai rudas kailis vis pasirodo tarp medžių, judėdamas paraleliai su manimi keletą mylių per pietinę Forkso pusę.

Mano manymu tai Kvilas. Jis turbūt irgi mane pastebėjo ir todėl dingo po minutės. Kokio velnio jis čia daro? Ak taip juk man visiškai tas pats. Aš lėčiau dideliu keliu tiesiai į didelį miestą, kurį tik buvo įmanoma rasti. Tai ir buvo pirmoji mano plano dalis.

Atrodo, kad praėjo amžinybė, gal dėl to kad aš vis dar balansavau ties peilio ašmenimis, bet iš tikro kelionė trūko ne ilgiau kaip porą valandų kai aš pasukau į šiaurę link statinių tarp Takomos ir Sietlo. Aš sumažinau greitį, kad netyčia nenumuščiau kokio nekalto liūdininko.

Taip, tai buvo ištis kvailas planas. Jis nesuveiks. Aš stengiausi galvoti apie viską pasaulyje, kad tik nejausčiau skausmo, bet Lėjos žodžiai vis dar sukosi mano galvoje: „Tu juk žinai, kad viskas praeis. Praeis jei tu pasižymėsi. Po to tu jai daugiau nesuteiksi skausmo.“

Gal tuomet, kai pasirinkimą daro už tave, tai yra ne taip jau neteisinga ir neprotinga. Pagal mane, jausti tai, ką jaučiu aš dabar – štai kas blogiausia pasaulyje.

Aš jau mačiau visas merginas La Puše ir Forkse, tad man reik išplėsti medžioklės plotus.

Pradžiai man reikia rasti kokią nors minią. Ieškodamas laimingos vietelės aš praleidau keletą alėjų, kur abejoju kad aš galiu rasti tinkama mano amžiaus kandidatę. Ar aš noriu pažymėti kokią nors mergaitę, slampinėdamas visą dieną po parką?

Aš pasukau į šiaurę, pakeliui susitikdavo vis daugiau ir daugiau žmonių. Aš atsivilkau į kažkokį taisparką, kur buvo pilna vaikučių ir jų tėvelių, skeitbordistų ir tiesiog besiilsinčių. Na šiandien nebuvo tokia jau ir bloga diena. Saulė, paukštukai ir visa kita.

Aš vaikštinėjau pakankamai ilgai, įdėmiai apžiūrinėdamas kiekvienos merginos veidą, kuri praeidavo netoliese, įvertindamas: malonią išvaizdą, žydras akis, per daug ryškų makiažą. Aš stengiausi kiekviename veide rasti ką nors įdomaus, bet tai pasirodė yra sunkus ir varginantis užsiėmimas. Pas vieną buvo ilga nosis, pas kitą merginą kirpčiukai uždengė pusę veido, o kita galėjo reklamuoti naują lūpdažį, jie visas jos veidas būtų toks pat tobulas kaip ir lūpos.

Kartais jos atkreipdavo į mane dėmesį, atrodydavo net išsigandusios, lyg galvotų: „Ko čia tas didėkis spokso į mane?“. Kartais jų žvilgsniuose aš matydavau susidomėjimą, bet greičiausia visą tai buvo dėl mano savimeilės, kuri nusprendė pažaisti su manimi.

Na bendrai visiškai nieko. Net tuomet kai aš sutikau pačią maloniausią, gražiausią ir prabangiausią merginą visame parke, o gal net ir mieste, ir ji pažiūrėjo į mane susidomėjusi – aš nieko nepajutau. Pajutau tik tą patį skaumą, nuo kurio nebuvo vaistų. Beveik praradęs viltį ar pradėjau jas lyginti. Lyginti su Bela. Va pas ta mergina tokios pat spalvos plaukai. O pas tą akys tokios pačios formos kaip pas Belą. Pas vieną tokia pati maža linija ties nosies pertvara, lyg ji dėl ko nors jaudintųsi.

Aš beveik pasidaviau. Buvo kvaila tikėtis to, kad pasirinkus vietą ir laiką, kad man pavyks taip lengvai išileisti ką nors į mano sielą, tik todėl, kad aš taip beviltiškai to norėjau.

Tik veltui praleidau laiką. Aš vistiek neturėjau šansų surasti ją. Jei Semas buvo teisus, tai pati geriausia vieta ieškant mano antrosios pusės – La Pušas. Savaimė aišku, čia niekas neatitiko keliamų reikalavimų.

Aš grįžau link automobilio, atsirėmiau į kapotą ir susimąstęs pradėjau sukli raktus ant piršto. Turbūt aš buvau toks kaip galvojo Lėja – pažeistas vienos iš mirties formų. Ir mano gyvenimas tai kažkieno labai piktas pokštas.

- Tu tvarkoje?

Neaiškūs žodžiai sugražino mane į realybę ir aš supratau, kad jie skirti man, aš nusprendžiau pažiūrėti kas drumsčia mano ramybę.

Mergina, atrodo buvo matyta, susirūpinusi žiūrėjo į mane. Aš supratau kodėl pažinau ją - aš stebėjau ją prieš kelias akimirkas. Šviesūs auksasploviai plaukai, lygi oda, strazdanėlės ant nosies ir skruostų, o akys rudos.

- Jei tu slepi savo apgailėstavimą už šio nerealaus automobilio aktyvios reklamos, tai gali atvažiuoti čia bet kuriuo metu.
- Aš nepavogiau jos, o tik psiskolinau – prašnypščiau aš pro sukąstus dantis. Mano balsas skambėjo klaikiai, lyg aš būčiau verkęs ar kažkas panašaus. Buvo gėda.
- Tu tai galėsi pasakyti teisme.
- Tau kažko tai reikia?
- Na užteks gi tau, aš tiesiog pajuokavau. Tiesiog tu atrodei toks liūdnas ir... aš Aš Lizi, - ji draugiškai pratiesė man ranką.

Aš žiūrėjau į ją kol ji galiausiai nenuleido rankos.

- Gerai, - ... nejaukiai pratarė ji. – Aš pagalvoju, kad tau reikia pagalbos. Tu rodos kažko tai ieškojai... – Ji pažiūrėjo į parko pusę ir kilstelėjo pečius.
- Taip.

Ji laukė tęsinio.

Aš sunkiai atsidusau, vis dar žiūrėdamas žemyn.

- Man nereikia pagalbos. Jos čia nėra.
- Ooo... Aš apgailestauju..
- Na ir aš irgi, - sulėmenau aš.

Aš vėl pažvelgiau į ją. Lizi. Hm, o ji visai gerutė. Kodėl ji negali būti ta vienintele? Kodėl viskas negali susiklostyti taip gerai? Simpatiška, maloni, linksma mergina. Kodėl gi ne?

- Gražus automobilis, - pasakė ji. – Gaila, kad tokių daugiau negamina. Aš turiu omeny, kad Vantage stilius prabangus, bet iki Vankiš jam dar toli.

Simpatiška mergina, kuri dar ir automobiliuose gaudosi. Na ir na. Aš išžiūrinėjau į jos veidą. Na gi Džeikai! Nagi pasižymėk jau!

- Na o greitis? – paklausė ji.
- Sunku išvaizduoti kol pats nepraleiki.

Ji nusišypsojo man ir aš tiesiog negalėjau neatsakyti jai. Bet mano širdies neatsiliepė į jos šypseną, ji neprivertė pajusti pasikeitimų kūne, mintyse, per vieną akimirką visas pasaulis neapsivertė... Nesvarbu kaip aš to norėjau, bet ji buvo ne tai ko aš ieškojau.

Aš nesiruošiau išimylėti kaip paprastas žmogus. Ne dabar, kai širdis priklauso kitai. Jei visa tai būtų buvę prieš dešimt metų ir Belos širdis neplaktų, galbūt aš prisiversčiau pereiti visus šiuos sunkumus – galbūt tuomet aš galėčiau Lizi pavėžinti šiuo automobiliu ir pažinčiau ją geriau. Bet dabat nelemta tam įvykti.

Magija neišgelbės manęs ir aš turiu priimti šį išbandymą kaip tikras vyras.

Ji laukė, turbūt tikėdamasi, kad aš pavėžinsiu ją.

- Geriau bus jei aš gražinsiu automobilį jo savininkui, - pramurmėjau aš.
- Aš džiaugiuosi, kad tu teisingai nusprendei.
- Tai tu mane įtikinai.

Ji žiūrėjo kaip aš sėduosi į automobilį. Greičiausiai aš atrodžiau kaip savižudis nusprendęs nuvažiuoti nuo skardžio. Aš taip ir padaryčiau jei tik tai suveiktų.

Ji pamojavo man pavymui.

Griždamas aš važiauvau kur kas ramiau. Aš nenorėjau grįžti į tą namą, į tą mišką. Tam skausmui, nuo kurio taip stengiausi pabėgti. Na gerai, tai jau primena dramą. Aš vis tiek nebūsiu visiškai vienišas.

Lėja ir Setas kentės kartu su manimi. Aš buvau laimingas, kad Setui neteks ilgai kankintis. Jis nesikuis mano mintyse ir atsiminimuose. Lėja irgi nedega noru, bet dabar ji supranta mane kaip niekas kitas.

Aš lėtai įkvėpęs toliau maščiau apie tai ko reikia Lėjai. Ji juk būtinai gaus to ko nori, aš žinau. Aš vis dar pykau ant jos, bet negalėjau ignoruoti galimybės padaryti jos gyvenimą laimingesnį. Dabar kai aš pažinau ją kur kas geriau, aš buvau beveik įsitikinęs, kad ji padarys tai dėl manęs, net jei mūsų požiūriai skirsis.

Panašios išvados man buvo įdomios, bet dar keisčiau buvo Lėja laikyti draugu. Mes labai smarkiai vienas kitą erzinom, to buvo sunku nepastebėti, bet dabar ji vienintelė suprato, kas vyksta mano sieloje. Aš galvojau apie šiandieninę medžioklę ir kaip tiksliai mūsų mintys sutapo. Taip neįprasta, net truputuką nepatogu. Dabar viskas kitaip. Man nėra dėl ko likti vienam. Aš žinojau, kad Lėja padės man išgyventi sekančius mėnesius. Mėnesius ir metus. Šie sudėtingi apmąstymai privertė mane pasijusti pavargusiu ir bent trumpam pamiršti apie artėjančią ateitį.

Tarsi aš žiūrėčiau į beribį vandenyną, kurį man reikėtų perplaukti nuo kranto iki kranto, prieš man atgaunant ramybę. Atrodė, kad dar tiek laiko prieš akis, bet vis dėlto liko tiek mažai iki pradžios... iki to kol aš panersiu į vandenyną. Trys su puse dienos ir štai aš čia veltui švaistau tą mažą laiko likutį, kuri aš dar turėjau.

Spidometras vėl pakilo į viršų.

Aš mačiau Sema ir Džeradą važiuodamas keliu į Forksą. Jie buvo gerai užsimaskavę už plonyčių šakų. Tikėdamasis kažko panašaus, aš be didelių pastangų pastebėjau juos ir tiesiog pravažiauvau pro šalį. Koks skirtumas ką jie galvoja apie šiandieninę mano išvyką. Aš galvojau apie Setą ir Lėja, kai aš sustojau ties keliuku vedančiu link Kalenų. Artėjo sutemos, dangų apgaubė tamsūs debesys ir buvo tiesiog neįmanoma nepastebėti jų akių, kurios švietė kaip brangaakmeniai prietemoje apšvietus automobilio lempomis. Aš viską jiems paaiškinsiu, tik vėliau. Tam dar yra pakankamai laiko.

Kaip aš nustebau kai pamačiau garaže manęs laukiantį Edvardą, juk paskutiniu metu jis visą laiką sedėdavo šalia Belos. Jis atrodė kur kas ramesnis nei anksčiau. Mano skrandis skausmingai susitraukė kai aš prisiminiau priežastį, kuri jį nudžiugino.

Oi, kaip gaila kad aš pamiršau sudaužyti jo automobilį. Na ir gerai. Šis kraugerys specialiai man pakišo šį automobilį, juk žinojo, kad man bus gaila subraižyti tokią gražuolę.

Aš giliai įkvėpiau, sulaikydamas kvėpavimą, po to lėtai išlipau iš automobilio ir padaviau jam raktelius.

-Ačiū už paslaugą. – pasakiau aš susiraukęs. Bet tai juk tik pradžia mūsų pokalbio.

- Ko tau dabar reikia?

- Visų pirma.. Aš žinau kaip tau nepatogu įsakinėti savo gaujai, bet...

Aš galėjau tik spėlioti apie ką jis ruošėsi kalbėti.

- Kas?

- Jei tu negali ar nenori kontroliuoti Lėjos, tai aš...

- Lėja? – pertraukiau aš jį, kalbėdamas pro dantis. – Kas nutiko?

Edvardo veidas akimirksniu pasikeitė. – Ji atėjo sužinoti, kodėl tu taip netikėtai išvažiavai. Aš stengiausi jai paaiškinti, bet prie nieko gero tai neprivedė.

- Ką ji padarė?

- Ji persivertė į žmogų ir ...

- Rimtai? – pertraukiau aš vėl, šiuo atveju šokiruotas. Lėja persivertė žmogumi prie didžiausių savo priešų?

- Ji norėjo... pakalbėti su Bela.
- Su Bela?

Edvardas iškvėpė su švilpimu, - Aš nenoriu liūdinti Belos. Ir manęs nejaudina Lėjos pasiaiškinimai. Tu juk žinai, kad aš nenuskriausčiau jos, bet sekantį kartą aš ją išmesiu iš namo.

- Palauk gi tu. Ką ji pasakė? – Aš vis dar nesupratau kas čia vyksta.

Jis vėl giliai įkvėpė,- Lėja buvo per daug akiplėša. Aš neapsimetinėjau, kad suprantu, kodėl Bela negali tavęs paleisti ir esu įsitikinęs, kad jokių būdu ji nenorėjo tavęs užgauti. Ji labai pergyvena dėl mūsų trinties, nes prašo tavęs pasilikti. Kivirčas su Lėja ją labai nuliūdino.

- Palauk. Lėja šaukė ant Belos dėl manęs?

Jis tik linktelėjo.

Vau. – Aš neprašiau jos to daryti.

- Aš žinau.

Aš užverčiau akis, žinoma jis žino, jis viską žino.

Taip, tai panašu į Lėja. Bet vis tiek neįtikėtina. – Lėja vaikščiojo pasivertusi žmogumi prieš vampyrų buveinę, kad pasiskųstų dėl neteisybės susijusios su manimi.

- Aš negaliu nieko pažadėti. – tęsiau aš. – Ir net nenoriu bandyti kontroliuoti ją. Bet aš pakalbėsiu su Lėja, tinka? Nemanau, kad kažkas panašaus pasikartos.
- Aš tikiuosi.
- Aš turiu pakalbėti su Bela dėl to kas įvyko. Aš nenoriu, kad ji dėl to jaustųsi blogai. Visa tai tik dėl manęs.
- Aš jau viską užglaisčiau su Bela.
- Na žinoma, kas gi abejotų. Su ja viskas gerai?
- Dabar ji miega. Su ja sėdi Rozali.

O. Na taip. Blondinė psichopatė Rouz.

Edvardas praignoravo šias mano mintis, atsakydamas į kur kas svarbesnį klausimą, kuris sukosi mano galvoje.

- Ji.. jaučiasi pakankamai gerai, neskaitant įvykio su Lėja ir po to jaučiamo kaltės jausmo.

Nuostabu! Ir tik dėl to, kad Edvardas išgirdo mintis savo mažojo monstro ir dabar visi tiesiog laimingi. Fantastika!

- Ne, viskas ne taip kaip tu galvoji..., - pramurmėjo jis. – Dabar kai galiu girdėti jo mintis, akivaizdu, kad jis ar ji puikiai vystosi. Jis gali suprasti ir girdėti mus.

Iš nusotabus mano žandikaulis vos nenukrito ant žemės. – Tu ką rimtai?

- Taip. Jis supranta, kad gali sukelti jai skausmą, bet stengiasi išvengti to kiek tai yra įmanoma. Jis.. myli ją.

Aš sukrėstas žiūrėjau į Edvardą. Atrodė, kad mano akys išprogs iš orbitų. Netgi aklas pastebėtų, kad nieko gero iš to nebus. Monstras įtikino savo meile – štai kas pakeitė Edvardą. Jis negalėjo nekęsti to, ką mylėjo Bela. Todėl jis ir negalėjo nekęsti manęs. Žinoma, aš – visai kitas reikalas. Aš nežudau jos.

Edvardas tęsė, rodydamas, kad neskaityto mano minčių:

- Pas mus yra dideli pasisekimai neskaitant mūsų lūkesčių. Kai grįš Karlailas...
- Jie dar negrįžo? - Aš prisiminiau kelią sekančius Džeradą ir Semą. Jiem smalsu kas čia vyksta?
- Alisa ir Džasperas čia. Karlailas atidavė visas kraujo atsargas, kurių reikėjo, bet to buvo nepakankamai nepasotinamam Belos apetitui. Dabar Karlailas rado kitą išeitį. Aš nemanau kad dabar to reikai, bet jis nori būti pasirengęs bet kam.

- Kodėl to nereikia? O jei jai prireiks daugiau?

Jis atsargiai stebėjo mano reakciją ir tęsė aiškindamas: - Aš pasistengsiu įtikinti Karlailą ištraukti vaiką kai jis tik grįš.

- Ką? Ką?

- Kūdikis stengiasi išvengti judesiu, bet tai labai sunku. Jis paknakamai stambus. Laukti – tai beprotybė, vaisius vystosi greičiau nei manė Karlailas. Bela per daug trapi ir silpna, ji gali neištverti, todėl ir tu neturi delsti.

Jo žodžiai privertė nejausti žemės po mano kojomis. Dabar aš supratau, kad laikyti įvykius tų keturių dienų savaimė suprantamais. Aš dėju visas viltis į jas. Ir vėl tas begalinis skausmo vandenynas, kuris tiesė savo čiuptuvus link mano širdies. Aš užlaikiau kvėpavimą.

Edvardas laukė. Aš žiūrėjau jam į veidą ir apmaščiau viską ką jis man sakė.

- Tu galvoji ji sutiks – prašnibzdėjau aš.
- Taip. Tai dar vienas punktas, kuri man reikia su tavimi aptarti.

Aš negalėjau pratarti nei žodžio. Edvardas davė man laiko atsigausti ir po kelėtos minučių tęsė:

- Taip, - pakartojo jis dar kartą. – Laukti, kol vaikas bus pasiruošęs yra labai pavojinga – bet kuriuo momentu gali būti jau per vėlu. Jei mes veiksime greitai ir ryžtingai, aš manau viskas baigsis gerai. Laimei Bela ir Rozali sutinka su manimi.

- Kada Karlailas bus čia? – aš vis dar kalbėjau pašnibždom. Mano kvėpavimas vis dar niekaip negalėjo atsistatyti.

- Rytoj dieną.

Kojos sujudėjo ir man prireikė atsiremti į automobilį.

- Atleisk, - prašnibždėjo Edvardas. – Man tikrai labai gaila, Džeikobai. Nors tu manęs nekenti, tu turi žinoti, kad aš nejučiu to paties tau. Tu man kaip ... brolis. Kaip draugas. Aš jaučiu ir suprantu visas tavo kančias daugiau nei tu galvoji. Bet Bela išgyvens, - kai jis pasakė tai, jo balsas nuskambėjo ryžtingai, - ir aš žinau, kad tau tai taip pat svarbu kaip ir man.

Taip, svarbu. Jis buvo teisus. Apie tai buvo per daug sunku kalbėti. Mano širdis beprotiškai plakė lyg norėtų išsiveržti iš krūtinės, smilkiniai pulsavo tarsi...

- Man nesinorėtų to daryti dabar, bet bijau kad liko visai mažai laiko. Aš turiu tavęs kai ko paprašyti, netgi maldausiu jei reikės.

- Tau nieko neliko, - išspaudžiau aš.

- Aš žinau kiek daug tau teko paaukoti, Džeikobai. Aš prašau tavęs kaip Alfos, kaip Efraimo palikuonio. Man reikia tavo leidimo nusižengti susitarimui, kurį mes kažkada sudarėme su Efraimu; aš prašau tik vienos išimties. Tu žinai, kad aš išgelbėsiu ją bet kuriuo atveju, bet aš nenoriu gadinti santykių tarp mūsų. Mes niekad neatsiėmėm savo pažado ir dabar nesirošiamo to daryti. Aš noriu, kad tu manes suprastum Džeikobai, tiksliai žinai, dėl ko mes tai darome.

Aš pasistengiau nuryti. Semas, aš galvoju tau reikia apie tai pakalbėti su juo.

- Ne. Ši teisė priklauso tau. Tu neatėmi jo valdžios, bet niekas nedrįs užprotestuoti tavo sprendimo.

- Aš neturiu teisės spręsti.

- Ne, turi teisę, Džeikobai, ir tu žinai tai. Tavo žodis arba ištiesint mus arba nuteis. Tik tu gali duoti man tai, ko aš prašau.

- Aš nežinau.

- Mes neturime tiek daug laiko, Džeikobai, - jis pažvelgė į namo pusę.

Ne, nėra laiko. Visiškai nėra. Dienos skriejo vis greičiau, virsdamos į valandas.

Aš nežinau. Leiks man pagalvoti. Tiesiog duok man minutėlę, gerai?

- Žinoma.

Ašėjau link namo, Edvardas sekė paskui. Tai buvo taip lengva- eiti šalia vampyro. Ne vienos užuomenos į neįtikėtiną ar pavojų, tarsi aš eičiau su paprastu žmogumi. Bet aš niekad nesutikau tokių žmonių, kurie taip dvoktų.

Aš pastebėjau nedidelį judėjimą šalia krūmų. Setas, prisidengęs paparčiais judėjo link mūsų

- Sveikas, brolau, - pratariau aš.

Jis nuleido galvą ir aš jam padaužiau per petį. Setas atšoko nuo manęs.

- Ei, dar pasakyk savo sesutei, kad ji dabar atstotų, gerai? Gana.

Jis linktelėjo.

- Grįšk prie darbo, - pasakiau aš, šįkart pastumęs jo petį.

Setas atsitraukė nuo manęs ir dingo tarp medžių.

- Jis vienas iš sąžiningiausių, geriausių ir taikiausių padarų kokių aš kada nors tik mačiau – pratarė Edvardas, kai Setas jau buvo dingęs. – Tau pasisekė su draugu.

- Aš žinau, - atsakiau aš.

Mesėjo link namo ir abu nuleidom galvas kai išgirdom, kad kažkas traukia per šiaudelį. Edvardas paskubėjo. Jis užbėgo laiptais ir dingo name.

- Bela, mylimoji, aš galvoju, kad tu miegi – pasigirdo jo balsas. – Atleisk. Aš neturėjau išeiti.

- Nesijaudink, viskas tvarkoje. Mane kankino troškulys todėl aš ir prabudau. Gerai, kad Karlailas greitai parvažiuos, vaikui rekės maisto.

- Taip, gerai kad jis greitai grįš.

- Gal jis užsinorės dar ko nors, - užsisvajojus pasakė ji.

- Mes viską sutvarkysim.

Kai aš užėjau Alisa suško: „Na pagaliau!“ ir Belos žvilgsnis nukrypo į mane. Neapsakoma šypsena nušvietė jos veidą ir po akimirkos dingo. Lūpos susičiaupė į plonytę liniją, tartum ji vos laikė ašaras.

Aš panorau išplauti Lėjai burną su muilu už jos kvailus žodžius.

- Sveika Bela, - greitai pasakiau aš. – Kaip tu čia?

- Aš normaliai. – atsakė ji.
- Nelengva dienele šiandien, ne tiesa? Tiek visko naujo.
- Nereikia, Džeikobai.
- Aš neturiu nė menkiausio supratimo apie ką tu kalbi - nenutraukdamas pokalbio aš ėjau link kambario ir atsisėdau prie lovos viršugalvio.

Ji beviltiškai pažiūrėjo į mane. - Aš taip..

Aš pridėjau pirštą prie jos lūpų.

- Džeikai, - murmėjo ji, stengdamasi patraukti mano pirštą. Jos bandymai buvo pakankamai silpni, tad iš tiesų buvo sunku patikėti jog ji stengėsi.

Aš papurčiau galvą. – Mes pasikalbėsime, jei tu nekalbėsi visokių nesąmonių.

- Gerai, - jos balsas vis dar skambėjo ne tvirtai.

Aš nuleidau ranką.

- Atleisk, - greitai pratarė ji besišypsodama.

Aš užverčiau akis ir nusišypsojau jai. Kai aš žiūrėjau į jos akis, aš mačiau visa tai ko ieškojau tų merginų akyse.

Rytoj ji bus jau kita. Bet ačiū Dievui juk gyva, tai skaitosi ar ne? Ji žiūrėjo į mane kaip ir visada. Taip pat šypsojosi. Ji vis dar žinojo mane geriausiai iš visų, net geriau už tuos, kurie pastoviai knisosi mano mintyse.

Lėja galėtų būti įdomi partnerė, net drauge, tuo kas užstotų mane. Bet ji nebuvo geriausias mano draugas, juo visada likdavo ir liks Bela. Neskaitan neapsakomos meilės, kurią aš jaučiau jai, mus siejo ir kiti ryšiai, ne mažiau tvirti ir gilūs. Rytoj ji taps mano priešu. Šis skirtumas labai jaudino mane.

Aš atsidusau.

„Puiku!“ – galvojau aš, atiduodamas paskutinį dalyką ką tik galėjau atiduoti, tai privertė mane pasijusti tuščiu viduje. „Na gi! Išgelbėk ją. Kaip Efraimo palikuonis aš duodu tau leidimą tarsi tai nepažeidžia susitarimo. Kiti kaltins mane, bet tu buvai teisus – jie negalės paneigti, kad tu turi teisę su tuo sutikti.“

- Ačiū. – padėkojo Edvardas žemu tyliu balsu, kad Bela nieko neišgirstų. Šis žodis tarsi sklandė ir aš akies kraštelio pamačiau kaip kiti vampyrai spokso į mus.

- Ir taip. – nereikšmingai paklausė Bela. – Kaip praėjo tavo diena?

- Puikiai. Važinėjau su automobiliu. Slampinėjau po parką.

- Skamba viliojančiai.

- Na jo, netgi labai.

Staiga jos veide pamačiau naują grimasą:

- Rouz?

Blondinė sukikeno.

- Vėl?

- Pagal mane aš išgėriau apie keturis litrus, - paaiškino Bela.

Aš ir Edvardas atsistojome, kad nemaišytumėm Rozali pakelti Belą ir nunešti ją į vonią.

- Galima aš pati praeisiu? Mano kojos tarsi suakmenėjo.

- Tu esi įsitikinusi, kad pajėgsi? – susijaudino Edvardas.

- Rouz pagaus mane jei aš susipainiosiu tarp savo kojų. O tai laisvai gali nutikti, įskaitant tai kiek laiko aš jų nemačiau.

Rozali padėjo Belai atsistoti ant kojų, prilaikydama ją už pečių.

- Lyg tai viskas normaliai, - atsiduso ji. – Ooo aš tokia didelė.

Tai išties teisybė- jos pilvas tapo atskira kūno dalimi.

- Dar viena diena, - pasakė ji glostydamą pilvą.

Aš negalėjau nutildyti nepakenčiamo skausmo, kuris paralizavo visą mano kūną tarsi elektros iškrova, bet aš stengiausi visą tai laikyti viduje. Aš sugebėsiu tai dar vienai dienai paslėpti, taip?

- Viskas gerai. Oi oi oi ne.

Bela numetė puodelį paliktą ant lovos kraštą, ryški raudona dėmė atsirado ant baltos medžiagos. Nepaisant to, kad automatiškai tris rankos pastvėrė puodelį, Bela vis tiek stengėsi jį pagauti. Siaubingas duslus garsas sklido iš jos vidaus.

- Ai, - išstėnėjo ji dusdama.

Ji staigiai slydo ant žemės, kol Rozali nespėjo jos pagauti, kol ji visai nenukrito. Edvardas irgi atsidūrė šalia, pamiršęs apie netvarką ant lovos.

- Bela!? – nervingai paklausė jis, jo balse jautėsi panika.

Po kelių sekundžių Bela suriko.

Tai buvo ne paprastas riksmas, tai buvo kupinas skaumo riksmas iš agonijos apimtos moters. Baisus garsas pavirto į burbuliavimą, jos akys išsiplėtė. Jos kūnas buvo apimtas traukulių, visas tampėsi Rozali rankose ir tuomet Bela supykino krauju.

Skryrius 18

Aš neturiu žodžių, kad nupasakočiau visą tai

Belos kūnas kraujavo ir spurdėjo nuo traukulių Rozali rankose, tarsi per jos kūną būtų leidžiama elektra. Visą šį laiką jos veidas buvo pabalęs – ji buvo be sąmonės. Klaidūs smūgiai sklido nuo jos kūno, iš pačio pilvo centro, judinant ją. Kai ji raitėsi konvulsijose, kiekvieną judesį lydėjo traškėjimo garsas.

Rozali ir Edvardas tarsi užmirė sekundei, o po to staiga pradėjo veikti. Rozali pakėlė Belos kūną ant rankų ir sušuko kažką taip greitai, kad buvo sunku atskirti žodį nuo žodžio, jie su Edvardu lėkė link laiptų, kurie vedė į antrą aukštą. Aš bėgau paskui juos.

- Morfijaus! – Edvardas paliepė Rozali.
- Alisa, greitai skambink Karlailui! – sušuko Rozali.

Kambarys į kurį aš patekau, sekdamas paskui juos, buvo kaip greitosios pagalbos skyrius įkurtas pačioje Karlailo bibliotekoje. Šviesa buvo balta ir žibanti. Bela buvo jau ant stalo po ryškia šviesa, atrodė, kad jos oda yra permotama apšvietus prožektorių šviesa. Rozali prispaudė Belą plėšydama rankomis jos drabužius, kurie papuolė jai po ranka tuo tarpu, kai Edvardas įdurė jai adatą į ranką.

Kiek kartų aš įsivaizdavau ją nuoga? Bet dabar aš negalėjau žiūrėti į tai. Aš bijojau, kad šie atsiminimai ilgam liks mano galvoje.

- Kas vyskta Edvardai?
- Ji dūsta.
- Greičiausiai placenta atsiskyrė.

Kažkur tai šiuo momentu Bela atgavo sąmonę ir atsakė į jų balsus kaukdama, tai vos nesusprogdino mano ausies būgnelių.

- IŠTRAUKITE jį! – šaukė ji. – Jis negali KVĖPUOTI! Padarykite tai! TUOJ PAT!

Dar viena srovė kraujo pasiliejo iš jos burnos, neduodanti jai kvėpuoti ir nutildė jos kaukimą. Jis laikė jos galvą pakelta, beviltiškai stengdamasis išvalyti jos burną taip, kad ji vėl galėtų kvėpuoti.

Alisa įbėgo į kambarį ir pritvirtino mažą mėlyną ausinę prie Rozali ausies. Po to Alisa dingo, jos auksinės akys buvo plačiai atmerktos ir degančios. Rozali kažką murmėjo į ausinę.

Ryšioje šviesoje Belos odas atrodė daugiau purpurinė-juoda nei balta. Raudonis išrykėjo ant odos šalia jos pilvo. Rozali rankose buvo skalpelis.

- Leisk morfijui suveikti! – prarėkė jai Edvardas.
- Tam nėra laiko, - prašnypštė Rozali, - Ji miršta.

Jos rankos nusileido ant Belos pilvo, ryškiai raudonas skystis veržėsi ten, kur ji pjovė odą. Tai buvo panašu į tai kas nutinka, kai išverti pilną kibirą arba iki galo atsuki vandens čiaupą. Bela tampėsi, bet daugiau nerėkė. Ji vis dar duso.

O po to Rozali prarado kontrolę. Aš mačiau išraiška ant jos pasikeitusio veido, kai jos dantys atsikišo, o akyse pasirodė kraujo troškimas.

- Ne Rouz! – užriaumoję Edvardas, bet jo rankos buvo užimtos, jos laikė Belos galvą vertikaliaje padėtyje, kad ji galėtų kvėpuoti.

Aš šokau ant Rozali, kuri užšoko ant stalo nekreipdama jokio dėmesio į Edvardo frazę. Kai aš stūmiau jos akmeninį kūną link išėjimo, aš pajutau kaip skalpėlis jos rankoje įsmigo man giliai į kairiąją ranką. Mano dešinė ranka taip trenkė jai per veidą, kad jos žandikaulis užsičiaupė, o veidas persikreipė.

Aš pasinaudojau savo pranašumu prieš Rozali veidą, sukdamas jos kūną taip, kad aš galėčiau ją išstumti pro duris, buvo toks vaizdas kad aš stūmiau betono luitą. Ji išlėkė pro duris, sudraskydama į šipulius vieną staktos dalį. Maža ausinės nuo jos ausies suskilo į daugybę smulkių detalių. Alisa jau buvo ten, stverdama jai už gerklės, kad ištemptų ją į holą.

Bet aš turėjau prisipažinti, kad blondinė laikėsi neblogai – ji nepraradė muštynių. Ji norėjo, kad mes ją nugalėtume. Ji leido man trenkti jai taip stipriai, kad išgelbėtume Belą. Na, kad išgelbėtų gyvi.

Aš ištraukiau ašmenį iš mano rankos.

- Alisa išvesk ją iš čia! Suriko Edvardas. –Nuvesk ją pas Džasperą ir laikyk ją ten! Džeikobai, tu man reikalingas!

Aš nežiūrėjau kaip Alisa susidoroja su savo užduotimi. Aš grįžau prie operacinio stalo, ant kurio Bela tapo beveik mėlyna, jos akys buvo išsiplėtusios ir negyvos.

- Dirbtinis kvėpavimas? – praurzgė ant manęs Edvardas greitai ir reikalaujančiai.
- Taip!

Aš idėmiai pažiūrėjau į jo veidą ieškodamas pėdsakų to, kad jis nepasilegs kaip Rozali. Bet jo veide nebuvo nieko, tik tikslingas įniršis.

- Priversk ją kvėpuoti! Man reikia pradžioje ištraukti jį!

Dar vienas naikinantis trakstelėjimas pasigirdo iš jos kūno, pats garsiausias, toks garsus, kad mes abu sustingome iš sukrėtimo laukdami jos atsakančio riksmo. Bet jo nepasigirdo. Jos kojos, kurios spurdėjo nuo agonijos, dabar buvo atsipalaidavusios ir išsitiesusios, jos atrodė taip nenatūraliai.

- Jos stuburas! – sušuko jis su siaubu balse.
- Trauk tai iš jos! – praurzgiau aš, mesdamas jam skalpelį – dabar ji nieko nepajaus!

Po to aš pasilenkiau ties jos burna, ji buvo švari aš palenkiau savo galvą link jos lūpų ir įpučiau visą orą iš savo plaučių. Aš jaučiau kaip jos kūnas plėtėsi, vadinasi niekas neblokavo jos kaklo. Jos lūpos turėjo kraujo skonį.

Aš girdėjau nelygiai besidaužančią jos širdį. „Tęsk“, aš su nevirtimi galvojau įpusdamas dar vieną kartą oro į jos kūną. „Tu pažadėjai. Priversk savo širdį plakti.“ Aš išgirdau slystančio jos pilvu skalpelio garsą. Daugiau kraujo kapsėjo ant grindų.

Dar vienas baisus garsas pasiekė mane. Garsas buvo drąskomo į gabalėlius metalo. Garsas sugražino mane į kovą, kuri buvo prieš kelis mėnesius, garsas priminė ką tik paverstų vampyrų drąskymą į gabalus. Aš apsidairiau, kad pamatyčiau Edvardo veidą, spausdamas iškilumus. Vampyro dantys – pati geriausia priemonė, kad perpjauti vampyro odą.

Aš drebėjau, nes dar daugiau oro įpučiau į Belos kūną. Ji pradėjo kosėti nuo oro, jos akys spurdėjo į šonus.

- Tu turi likti su manimi dabar, Bela! - aš šaukiau jai. – Tu girdi mane? Pasilik! Tu neturi mūsų palikti! Priversk savo širdį plakti!

Jos akys judėjo ieškomos manęs arba jo, bet nieko nematė. Bet aš vis tiek žiūrėjau į jas, neatitraukdamas žvilgsnio. Staiga jos kūnas nusiramino po mano rankomis, nors jos kvėpavimas vis dar sunkiai atsistatinėjo, širdis vos vos plakė. Aš žinojau, kad tai gali reikšti tik vieną, kad viskas baigta. Vidinis kankinimas pasibaigė. Tai turbūt jau buvo ne joje. Ji jau buvo iš išorės.

Edvardas prašnibždėjo, - Renesmė.

Ką gi, Bela klydo. Tai buvo ne berniukas, kurį ji sau įsivaizdavo. Tai nebuvo didelė staigmena. Dėl ko ji dar nė karto neklydo

Aš negalėjau atitraukti žvilgsnio nuo jos paraudusių akių, bet aš pajutau kaip jos rankos silpnai pakilo.

- Leiska man, - užlūžusiu balsu pratarė ji, - Duok man ją.

Aš turėjau žinoti, kad jis visuomet jai duoda tai ko ji nori ir nesvarbu koks kvailas bebūtų jos prašymas. Bet aš nemaniau, kad jis paklausys jos dabar. Tad aš net nepabandžiau jo sustabdyti.

Kažkas šilto prisilietė prie mano rankos. Pagal idėją tai iškart turėjo patraukti mano dėmesį, bet niekas man neatrodė šiltas dabar. Aš negalėjau atitraukti žvilgsnio nuo Belos veido. Ji mirktelėjo ir žiūrėjo į kažkur tai, kažką bandė išvelgti.

Iš jos pasigirdo keistas tylus dainavimas.

- Renes...me. Tokia graži...

Po to ji pradėjo dusti. Duso nuo skausmo. Kai aš tai pastebėjau buvo jau per vėlu. Edvardas traukė kraujuotą šiltą tą iš jos rankų. Mano akys apžiūrinėjo jos odą. Ji visa buvo raudona dėl kraujo, kraujas bėgo iš jos burnos, kraujas užliejo visą jos kūną ir šviežias kraujas buvo iš mažyčių dviejų žaizdelių nuo įkandimų, kurie buvo ant kairiosios jos krūtis.

- Ne Renesme, - prašnibždėjo Edvardas taip, lyg stengtųsi išmokyti monstrą gerų manierų.

Aš nežiūrėjau į jį ar į tai. Aš žiūrėjau tik į Belą, jos akys buvo plačiai atmerktos.

Jos širdis paskutinė kartą silpnai sutvinkėjo ir nutilo.

Praėjo visai ne daug laiko, tiek kiek prireiktų, kad jos širdis dar vieną kartą sutvinksetų, o mano rankos jau buvo ant jos krūtinių, kad spausčiau, aš skaičiavau savo galvoje stengdamasis išlaikyti ritmą. Vienas. Du. Trys. Keturi.

Po kelių sekundžių aš vėl įpučiau jai oro.

Aš daugiau negalėjau matyti. Mano akys tapo drėgnos ir viskas pradėjo plaukti. Bet aš labai aiškiai girdėjau visus garsus, kurie buvo kambaryje. Silpni jos širdies dūžiai po mano tvirtomis rankomis, mano neramus širdies plakimas ir kita, kieno širdis plakė per daug greitai, per daug lengvai. Aš negalėjau jos širdies plakimo padaryti kur kas ritmingesnio. Aš dar daugiau oro ipūčiau į Belos burną.

- Ko tu lauki? – Aš iki sąmonės praradimo užlaikydavau kvėpavimą, spausdamas jos širdį vėl ir vėl. Vienas. Du. Trys. Keturi.
- Paimk vaiką. – pasakė Edvardas skubėdamas.
- Išmesk jį pro langą! – Vienas. Du. Trys. Keturi.
- Duok ją man, - pasigirdo tylus balsas tarpdury.

Aš ir Edvardas suurgėme vienu metu.

- Aš kontroliuoju save, - pažadėjo Rozali, - Duok man vaiką, Edvardai. Aš pasirūpinsiu ją iki tol, kol Bela...

Aš vėl ipūčiau Bélai orą, kai Edvardas atidavinėjo kūdikį. Vos girdimas tuk-tuk-tuk dingo.

- Patrauk savo rankas, Džeikobai!

Aš atitraukiau savo žvilgsnį nuo pabalusių Belos akių, vis dar ritmingai spausdamas jos krūtinę. Edvardo rankose buvo švirkštas, sidabrinės spalvos, lyg būtų padarytas iš plieno.

- Kas tai?

Jo akmeninės rankos nustumė manąsias rankas, prasibraudamos link jos krūtinės. Pasigirdo tylus triokštelėjimas – jis sulaužė man mažąjį pirštelį, traukdamas mano ranką, tą pačią akimirką jis įdurė adatą tiesiai jai į širdį.

- Mano nuodai, - pasakė jis išspausdamas švirkšto turinį.

Aš išgirdau keistą garsą jos širdyje, tarsi su irklu kas pliaukštelėtų per vandenį

- Tęsk, - liepė jis. Jo balsas buvo ledinis. Kaip numirelio. Žiaurus ir lengvabūdiškas. Tartum jis būtų robotas.

Aš ignoravau skausmą nuo salaužyto piršto gijimo ir toliau verčiau jos širdį plakti. Pasidarė sunkiau daryti tai. Tartum jos kraujas užstingo, tapo kur kas tirštesnis ir lėtesnis. Kol mano pirštai privertė jos kraują tekėti arterijomis, aš stebėjau ką jis daro.

Buvo panašu į tai, kad jis bučiavo ją, prisiliesdamas savo lūpomis prie jos kaklo, ir riešų, vidinių rankos pusių. Bet aš girdėjau kaip jos oda trūkinėjo, kai jis paliesdavo ją dantimis iš naujo ir iš naujo, įvesdamas savo nuodus visur kur tik galėjo. Aš mačiau kaip jis savo liežuvį kišo į pakankamai didelis kraujuojančias jos žaizdas, bet prieš tai kai mane visa tai privers kentėti ar įniršti, aš supratau ką jis daro. Jis paskirstydavo nuodus ant jos odos liežuvium, kad kraujas ir nuodai liktų jos kūne.

Aš ikvėpiau dar daugiau oro jai į burną, bet tai nedavė jokių rezultatų. Tik jos krūtinė kilnojosi be gyvybės. Aš toliau dariau dirbtinį kvėpavimą, kai tuo tarpu jis toliau dirbo su jos kūnu. Stengdamasis sujungti jos stuburą.

Bet daugiau nieko neįvyko. Tik aš, tik jis. Mes plušome ties lavonu. Tai viskas, kas liko iš merginos, kurią mes bau mylėjome. Šis išdarytas sulaužytas lavonas. Mes negalėjome atgaivinti ją iš naujo.

Aš žinojau, kad buvo jau per vėlu. Aš žinojau, jog ji jau mirusi. Aš galėjau pasakyti tai užtikrintai, todėl kad dingo visa įtampa. Aš daugiau nejaučiau poreikio būti čia, šalia jos. Jos daugiau nebuvo čia. Neapsakomas poreikis būti su ja kažkur pradingo.

Galbūt geriau buvo pasakyti, kad ji persikėlė. Atrodė, kad aš jaučiau trauką kita kryptimi. Pro duris, žemyn laiptais. Skubėjau kuo greičiau dingti ir čia ir daugiau niekadoms niekadoms čia negrižti.

- Atsitrauk, - pasakė jis ir patraukė mano rankas vėl, bet šįkart aš žinojau savo vietą. Buvo toks jausmas, kad jau trys pirštai buvo lūžę. Aš ištiesinau juos nekreipdamas dėmesio į pulsuojančią skausmą.

Jis spaudė jos mirusią širdį greičiau nei aš.

- Ji ne mirusi, - praurzgė jis. – Viskas bus gerai.

Aš nebuvau tikras, kad jis tai sakė man. Nusisukęs, palikdamas jį su mirusiaja ašėjau link durų. Taip lėtai. Mano kojos negalėjo judėti greičiau.

Tai atėjo. Skaumo vandenynas. Kitas krantas buvo taip toli, per verdantį vandenį, kad aš net negalėjau įsivaizduoti jo, ne tai kad pamatyti.

Aš pajutau tuštumą, aš praradau savo tikslą. Belos išsaugojimas – tai buvo dalykas, dėl kurio aš taip kovojau visą šį laiką. Bet jos jau neišgelbėsi. Ji pasiaukuoja savimi, kad būtų sudraskyta į mažus gabalėlius monstro, tokiu būdu mano kova buvo pralaimėta. Viskas pasibaigė.

Aš kruptelėju nuo garso, kurį girdėjau leisdamasis laiptais žemyn. Garsas mirusios širdies, kurią privertė plakti. Aš norėjau, kad kas nors pripiltų chlorkalkių į mano galvą, kad ji sudegintų mano smegenis. Kad sudegintų visus prisiminimus apie paskutines Belos akimirkas. Aš su malonumu pakenkčiau savo smegenims,

jei tai padėtų viską ištrinti – riksmus, kraujavimą, neapsakomus trakstelėjimus ir skilimus dėl to, kad naujai gimęs monstras veržėsi iš jos į išorę.

Aš norėjau lekti lauk, peršokdamas iškart per dešimt laiptelių, išbėgti pro duris, bet mano kojos buvo sunkios kaip geležis, ko nekad dar nebuvo. Aš leidausi laiptais kaip šlubuojantis senučiukas. Aš išsėjau ant paskutinio laiptelio, surinkdamas visą savo jėgą tam, kad išsiraučiau pro duris.

Rozali sedėjo ant lovos krašto, atsukusi į mane nugarą, kalbėdama bei kažką burbuliuodama kažkokiam daiktui įvyniotam į medžiagą ant jos rankų. Ji tikriausiai girdėjo, kad aš sustojau, bet praignoravo, mėgaudamasi motinystės akimirkomis, kurios buvo iš jos atimtos. Greičiausiai ji dabar laiminga. Rozali turėjo tai, ko ji labai norėjo. Bela niekad neateis ir neatims to mažo padaro iš jos. Aš stebėjau, kad TAI buvo kaip tik tai apie ką svajojo ši sugadinta blondinė per visą savo egzistavimą.

Ji laikė kažką tamsaus rankose ir nuo mažosios žudikės, gulinčios pas ją nat rankų sklido godūs čiapsėjimo garsai.

Kraujo kvapas buvo jaučiamas ore. Žmogaus kraujo. Rozali maitino jį. Žinoma, jam norėjosi kraujo. Kuom gi daugiau jūs maitintumėte šį monstrą, kuris žiauriai išdarrė savo motiną? Galbūt jis gėrė ir Belos kraują.

Jėgos pargrįžo pas mane. Aš girdėjau maitinamo budelio valgyto garsus. Jėga, neapykanta ir karštis trenkė man į galvą, karštis deginantis viską, bet neištrinantis nieko... Vaizdai buvo paplaukę prisimenant tą pragarą, kuris buvo mano galvoje, bet jie nesudegė. Aš jaučiau kaip drebu nuo galvos ligi kojų.

Rozali buvo visiškai panirusi į bendravimą su tuo padaru ir visai manęs nepastebėjo. Ji nesugebės būti pakankamai greita, kad sustabdytų mane, ji pasimes.

Semas buvo teišus. Šis padaras buvo anomalija, jo egzistavimas neįmanomas. Tamsus miręs demonas. Kažkas tai, kas neturėjo teisės egzistuoti. Kažkas, ką reikėjo sunaikinti.

Atrodė, kad mano įtampa vedė mane visai ne prie durų. Aš jaučiau tai, jis viliojo mane, traukė links savęs. Stumė mane, kad aš viską pabaigčiau, kad išgelbėčiau pasaulį nuo šio atstumenčio padaro.

Rozali pasistengs nužudyti mane, kai šis padaras numirs, bet aš kovosiu su ja. Aš nebuvau tikras, kad sugebėsiu susitvarkyti su ja, nes kiti ateis jai į pagalbą. Galbūt nesuspėsiu. Bet vis tiek tai ne itin mane jaudina. Manęs nejaudino ar vilkai keršis už mane, ar pasakys, kad Kalenai buvo teisūs, atkeršyję. Niekas iš to manęs nejaudino. Mano kerštas buvo vienintelis dalykas, kuris jaudino mane. Tas daiktas, kuris nužudė Belą neišgyvens daugiau nė minutės. Bet jei vis dėl to Bela išgyvens, ji dėl to nekės manęs. Ji norės nužudyti mane pati. Bet manęs tai nejaudino. Juk jos nejaudino tai ką ji daro su manimi, leisdama save nužudyti kaip gyvūlį. Kodėl aš turiu kreipti dėmesį į jos jausmus?

O dar yra Edvardas. Greičiausiai jis dabar labai užsiėmęs ir jis toli pažengė su savo beprotyste, tai nebuvo tai dėl ko reiktų nerimauti. Aš sugebėsiu laimėti kovą prieš Rozalį, Džasperą ir Alisą, trys prieš vieną. Jei aš ir laimėsiu nemanau, kad aš nužudysiu Edvardą. O tai dėl to, kad pas mane nebuvo pakankamai užuojautos tam. Kodėl aš jam turiu suteikti palengvėjimą dėl to ką jis padarė? Nebus geriau leisti jam gyventi su šiuo siaubingu netekties jausmu širdyje? Tai beveik privertė mane nusišypsoti, neapykanta užpildė mane, kai aš visą tai įsivaizdavau. Nėra Belos. Nėra tos išgamos, kuri užmušė ją. Ir taip pat dings tiek jo šeimos narių kiek aš sugebėsiu sunaikinti. Žinoma jis galės juos surinkti iš naujo po gabaliuką, kai aš jau nebesugebėsiu sudeginti jų. Skirtingai nei Belą, kurios jau niekad nebus galima atgaivinti, juos galima atstatyti.

Man buvo įdomu ar šis padaras irgi galės atsistatyti. Aš abejoju. Tai – turi būti ir Belos dalis, jis gavo ir dalį jos pažeidžiamumo. Aš galėjau girdėti greitus nedidelės širdies plakimus. Šio padaro širdis plakė. Jos širdis ne.

Tik sekundės man prireikė, kad priimčiau lengvą psrendimą. Aš pasisukau norėdamas staigiai priartėti prie blondinės ir nsutverti tą mažą ginklą iš jos rankų.

Rozali toliau niurkė šį padarą, atitraukdamą metalinę daiktą ir pakledama padarą į viršų prispaudžiant jį prie jos skruosto.

Nuostabu. Nauja kūdikio padėtis buvo puiki puolimui. Aš pasilenkiau į priekį, bet netikėtai pajutau kaip kažkas pradeda keistis, nežiūrint to, kad neapykanta ir noras nužudyti augo, bet kitas jausmas buvo stipresnis nei visa tai, tai buvo tarsi Alfos paliepimas man ir jei aš nepaklusu tai sutraiškys mane. Bet šįkart aš norėjau paklusti.

Žudikas žiūrėjo į mane per Rozalį petį. Padaras žiūrėjo kur kas susikaupęs nei bet kuris naujagimis.

Tamsiai rudos akys, pieniško šokolado spalvos, tokios buvo Belos akys. Aš delsia, sustojau. Karštis perėjo per mane, bet jis buvo ne toks kaip prieš tai, ne viską deginantis. Jis buvo liepsnojantis.

Visi jausmai manyje išnyko, kai aš žiūrėjau į porcelianinį pusiau vampyro pusiau žmogaus veidelį. Viskas, kas laikė mane šiame gyvenime staiga buvo sukarpyta į gabalėlius, tarsi šniureliai surišantys oro balionėlius. Viskas, kas vertė mane mylėti mirusią merginą gulinčią viršuje, mano meilė tėvui, meilė kitiems

mano broliams, mano lojalumas naujai gaujai, mano namas, mano vardas, aš pats atsiskyrė nuo manęs ir tarsi pakilo į kosmosą. Bet aš nelikau dreifuoti ten. Nauja gija susiejo mane su šiuo pasauliu. Net gi ne viena ... milijonai. Net ne gija, o plieninis trosas. Miljonai plieninių trosų traukė mane prie vieno daikto, prie viso visatos centro.

Aš mačiau tai dabar, supratau, kad visa visata sukasi ties vienu dalyku. Aš niekad nežinojau apie visatos struktūrą iki dabar, bet dabar tai tapo akivaizdu. Žemės gravitacija daugiau nerpitrukė manęs prie vietos kur aš dabar stovėjau.

Viskas kas mane laikė čia – tai maža mergaitė, gulinti ant pabalusios vampyrės rankų.

Renesmė.

Iš viršaus pasigirdo naujas garsas. Vienintelis garsas, kuris galėjo išjudinti mane šią akimirką. Beprotiškas plakančios širdies garsas.

Besikeičianti širdis.

Meilė – tai turtai, kuriuos gali turėti tik tuo atveju, kai visi tavo priešai yra išnaikinti. Iki tol kiekvienas, kurį tu myli –tai įkaitas, silpninantis tavo bebaimiškumą ir pakertantis sveiką protą.

Orsonas Skotas Kardas, „Imperija“

Prologas

TAI DAUGIAU NEBUVO MANO NAKTINIS KOŠMARAS. Tamsūs siluetai judėjo link mūsų praskirdami tankaus rūko užuolaidą.

„Mes visi mirsime!“ – panikoje pagalvoju aš, beviltiškai stengdamasi išgelbėti savo brangenybę. Netgi mintis apie tai versdavo mane blaškytis ir neleisti susikaupti, o to leisti buvo negalima.

Kaskart jie buvo vis arčiau ir arčiau. Jų mantijos plėveseno, jų kūnai judėjo sinchroniškai. Aš mačiau jų mirusias baltas rankas, kurios buvo suspaustos į kumščius. Jie išsiskirstė į šalis apsupdami mus iš visų pusių. Mūsų buvo mažuma. Viskas baigta.

Ir čia, tarsi ryškus blyksnis viskas pasikeitė. Žinoma, visiškai nieko nepasikeitė – Voltūrai tęsė savo ataką, apsupdami mus iš visų pusių ir norėdami mus visus nužudyti. Vienintelis kas pasikeitė – mano matomas paveikslas viso to kas vyksta. Aš geidžiau to, aš norėjau juos atakuoti atsakydama, gintis. Panika pasikeitė į šaltakraujiškumą, mano veide pasirodė šypsena ir pro sukąstus dantis pasigirdo urzgimas.

Skyrius 19

Agonija

Skausmas atvedė mane į akligatvį. Būtent – aš buvau išmušta iš vėžių. Aš negalėjau suprasti, negalėjau suvokti kas su manimi darosi.

Aš stengiausi blokuoti skausmą, bet vis giliau ir giliau kritau į tamsą, kuri sekundėm o gal ir minutėm versdavo mane degti agonijoje. Buvo vis sunkiau ir sunkiau palaikyti ryšį su realybe. Aš stengiausi atskirti jas. Realybės. Nerealybė buvo juoda ir nesuteikė man per didelio skausmo.

Realybė buvo ryškiai raudona ir atrodė tarsi perplėš mane pusiau. Tarsi mane būtų pervažiavęs autobusas, tarsi mane būtų sumušę, tarsi mane trypė bulių banda, tarsi mane skandino rūgštyje. Ir viskas vienu metu.

Realybė vertė mano kūną rangytis ir drebėti iš skausmo. Realybė žinojo, kad yra kai kas svarbesnio nei mano kančios, bet neleido prisiminti kas būtent tai buvo. Realybė skriejo taip greitai.

Kažkurią akimirką viskas atsistojo į savo vietas. Aš buvau apsupta mylimųjų, tų kuriuos aš mylėjau. Šypsenos. Ir kaip viskas blogai neatrodytų, aš tikėjausi visą tai gauti, už tai ką aš kovojau anksčiau.

Bet buvo vienas, atrodo nereikšmingas dalykas, kuris ėjo ne taip kaip reikia. Aš pamačiau, kad puodukas, kurį laikiau savo rankose iškrito ir ryškiai raudona dėmė atsirado ant baltos medžiagos. Aš pasilenkiau tai apžiūrėti ir supratau, kad aš prarandu liksvarą. Greitos stiprios rankos prigriebė mane. Mano viduje kažkas iš visų jėgų timpltelėjo.

Skausmas. Pažeidimai. Agonija.

Tamsa prarijo mane ir atnešė naują skausmo bangą. Aš dusau, kažkuo springau – man teko skęsti anksčiau, bet tai buvo visai nepanašu į tai. Gerklę tarsi degino ugnis. Per daug stipriai. Tarsi mane dalinti į gabalus. Tamsa vis daugiau mane pasiglemždavo. Balsai, viskas vyko, riksmi, skausmas.

- Greičiausiai atsiskyrė placenta!

Žodžiai mane žeidė tarsi ašmenys ir nauja skausmo banga užliedavo mane. Placentos atsiskyrimas – aš žinojau ką tai reiškia. Tai reiškė, kad mano vaikas mirinėjo mano viduje!

- Ištraukite jį! – rėkiau aš Edvardui. Kodėl jis to nepadarė iki dabar?! – Jis negali kvėpuoti! Padaryk tai! Tuoju pat!

- Morfijus!

Jis laukė kol mane paveiks nuskausminamieji, leisdamas mūsų vaikui žūti??!!

- Ne dabar! - aš springau ir nesugebėjau pabaigti sakinio.

Kambarys plaukė mano akyse ir aš jaučiau naują skausmo antplūdį kylantį iš mano pilvo. Aš norėjau kovoti – apginti savo vaiką, savo mažąjį Edvardą - Džeikobą, bet aš buvau per daug silpna. Mano skaudėjo plaučius ir atrodė, kad deguonis mano plaučiuose tarsi išgaravo. Mano skausmas buvo toks didelis, kad man pasirodė jog aš galiu jį paliesti. Mano vaikas, mano mažylis miršta....

Kiek jau praėjo? Sekundės ar minutės? Skausmas dingo. Aš buvau suparalyžuota ir nieko nejaučiau. Aš negalėjau nieko matyti užtat aš viską girdėjau. Mano plaučiuose vėl buvo deguonies. Jis tekėjo mano kvėpavimo takais, o po to prasiverždavo lauk.

- Tu turi pasilikti dabar su manimi Bela! Ar tu girdi? Pasilik! Tu neturi manęs palikti! Priversk savo širdį plakti!

Džeikobas? Džeikobas buvo čia! Jis stengėsi mane išgelbėti!

„Žinoma!“ – norėjau atsakyti jam. Žinoma aš priversiu savo širdį plakti. Ar aš jiems to nepažadėjau?

Aš stengiausi pajauti savo širdį, rasti ją, bet ji pasimetė kažkur manyje. Aš nejaučiau to ką turėjau jausti ir niekas nebuvo taip kaip turėjo būti. Aš mirktelėjau ir suvokiau kad pagaliau galiu matyti. Aš pamačiau šviesą. Ne tai ko aš ieškojau, bet vis gi geriau nei nieko. Kai mano akys priprato prie šviesos, aš išgirdau ką Edvardas prašnibždėjo:

„Renesmé“

Renesme?

Ne pabalęs ir nuostabus berniukas iš mano sapnų? Kažkuriuo momentu aš jaučiau tam tikrą šoką. Bet po to šiluma užpildė mano kūną.

Renesmé.

Aš priverčiau savo lūpas pajudėti kol stiprus oro gusis ant mano lūpų pavirto į šniokštimą. Aš ištiesiau savo silpnas rankas į priekį.

- Leisk man. Duok man ją.

Saulės zuikučiai šoko aplinkui atsispindintys nuo šviesoje mirguliuojančių Edvardo rankų. Jos buvo su raudonom žymėm. Be to jos visos rankos buvo raudonos. Kažkas mažo raudona jo rankose. Edvardas prinešė ją prie manęs, tai atrodė taip, lyg aš pati būčiau ją laikiusi. Jos drėgna oda buvo karšta, deginančiai karšta kaip Džeikobo oda. Pagaliau aš galėjau sukcentruoti savo žvilgsnį ties ją.

Renesmé ne verkė, bet jos kvėpavimas buvo labai tankus. Jos akys buvo atmerktos, ji išties buvo šokiruota ir buvo smagu ją stebėti. Mažą galvytę dengė kraujuotos garbanos. Jos akys buvo lengvai pažištamoms – pieniško šokolado spalvos. Jos oda buvo dramblio kaulo spalvos. Ant jos skruostų atsirado raudonis.

Jos mažas veidukas buvo toks idealus, tai netgi sukrėtė mane. Ji buvo kur kas gražesnė nei jos tėvas, Edvardas. Neįtikėtina. Neįmanoma.

- Renesmé.. – prašnibždėjau aš. – Tokia ... graži!

Jos veide atsirado šypsena. Už jos ružavų lūpų slėpėsi visa eilė sniego baltumo pieniškų dantų. Jos oda buvo šilkinė ir šilta, bet vis tiek ne tokia kaip mano.

Ir vėl naujas skausmo pojūtis – tik vienas skausmo sprogimas. Aš dusau. Ir ji nuėjo. Mano angeliuko nebuvo šalia. Aš negalėjau nei išgirsti nei pamatyti jos.

- Ne!, - man norėjosi šaukti. – Gražink man ją atgal!

Bet aš buvau per daug silpna. Mano rankos atrodė tarsi būtų iš vatos. Aš negalėjau nieko jausti. Ne tik rankų, bet ir viso savo kūno. Aš nejaučiau savęs.

Aš visiškai nugrimzdau į tamsą, bet ne taip kaip anais kartus. Tarsi man užrištų stipriai ir greitai akis. Tarsi mane kažkas spaudė. Ir buvo taip sunku priešintis. Žinojau, kad kur kas lengviau buvo pasiduoti. Leisti tamsai pasiglemžt mane ir nusinešti ten, kur nei skausmo, nei baimės, nei pergyvenimų.

Jei tai liestų tik mane, aš jau senai būčiau nustojusi kovoti. Aš tik žmogus, su įprastom žmoniškom galimybėm. Bet aš stengiausi susitvarkyti su neapsakoma užduotimi, kaip pasakė Džeikobas. Bet juk tai lieti ne tik mane. Jei aš nuleisiu rankas ir leisiu tamsai mane pasiimti, tai nužudys juos visus.

Edvardai! Edvardai! Mūsų gyvenimas buvo bendras. Žuvus vienam žus ir kitas. Jei jis žus aš nenorėsiu gyventi be jo. Jei mirsiu aš jis irgi nesiruošia toliau gyventi kaip ir aš. Pasaulis be Edvardo būtų pilkas. Edvardas turi gyventi.

Džeikobas man jau šimtus kartų sakė „sudie“, bet kiekvieną kartą sugriždavo kai man tik reikėdavo jo. Džeikobas, kuriam aš ir taip per daug suteikiau skausmo. Tai būtų nusikaltimas. Aš negalėjau iškaudinti jo daugiau, šimtus kartų daugiau nei anksčiau. Jis likdavo su manimi nepaisant visko. Ir vienintelis dalykas, kurio jis prašė – pasilikti, nepalikti jo dabar.

Bet buvo taip tamsu ir aš negalėjau jų matyti. Viskas atrodė taip nerealu, buvo per daug sunku priešintis. Aš stengiausi kovoti su tamsa, daugiau refleksiškai nei tai suvokdama. Aš jau neturėjau jėgų numesti to pančių, bet aš nedaviau jai galimybės visiškai mane pasiglemžti. Aš nebuvo Atlantu, o tamsa atrodė sunki tarsi visa planeta ant mano pečių, aš negalėjau daugiau jos išlaikyti. Viskas ką aš galėjau – stengtis nebūti sutraiškita nuo jos svorio.

Iš dalies tai buvo vienas iš mano gyvenimo šablonų – aš niekad nebuvo tokia stipri, kad susidoročiau su kažkuo panašiu ko aš negalėjau kontroliuoti, kovoti su priešais ar net pralenkti juos. Išsisukti nuo skausmo. Aš praradau tai, ką aš kažkada sugebėjau padaryti. Aš turiu iškęsti šį išbandymą, aš privalau išgyventi. Ir to užteks. Užteks šiandienai. Aš laikysiuos kol neatskubės pagalba.

Aš žinojau, kad Edvardas padarys viską ką tik gali. Jis nepasiduos. Ir aš nepasiduosiu. Aš bandžiau atsisipirti nebūties tamsai iš visų jėgų. Bet man nepakako jėgų, tamsa ištraukė mane, reikėjo kažko kas suteiktų man jėgų.

Aš negalėjau įsivaizduoti nei Edvardo, nei Alisos ar Rozali, nei Čarljo ar Renė, nei Karlailo ar Esmės... Niekas negalėjo padėti. Nejau jau buvo per vėlu?

Aš jaučiau, kad realybė jau beveik išslydo iš mano rankų, nebuvo už ko užsikabinti. NE! Aš privalėjau išgyventi! Edvardas tikėjo manimi. Džeikobas. Čarlis, Alisa, Rozali, Karlailas, Renė, Esmė....

Renesmė

Ir staiga nepaisant to, kad aš negalėjau nieko girdėti, aš galėjau pajusti. Aš įsivaizdavau, kad jaučiu savo rankas, o po to kažką labai mažo ir šilto mano rankose. Mano vaikas, mano mažas angeliukas. Aš privalėjau tai padaryti. Nepaisant visko, aš privalėjau gyventi, nors iki tol, kol Renesmė galės gyventi be manęs.

Iliuzija to, kad aš laikiau ją savo rankose tapo vis realesnė. Aš prispaudžiau ją arčiau savęs. Prie savo širdies. Ir dabar atmintyje laikydama šiltus prisiminimus apie mano dukterį, aš tiksliai žinojau, kad kovosiu su tamsa taip ilgai kiek to reikės.

Šiluma prie mano širdies tapo vis labiau ir labiau realesniu, vis šilčiau ir šilčiau. Karščiau. Šiluma buvo tokia aiški, kad buvo sunku patikėti, kad visa tai tik iliuzija.

Karščiau.

Jau nepakenčiamai karšta. Per daug karšta. Per daug per daug karšta. Tarsi būčiau nusistvėrusi ne tos karšto žarsteklio pusės – mano reakcija buvo tokia pat, aš išmečiau tai ką laikiau savo rankose. Bet nieko nebuvo mano rankose, jos nebuvo nudegintos. Mano rankos nepajudinamos gulėjo šalia mano kūno, šalia beveik bedvasio kūno.

Ugnis mano viduje augo – augo ir augo, vis augo ir augo, kol neprarijo manęs visos, tai aplenkė skausmą, kuris buvo prieš tai. Aš galėjau pajusti grižtantį beprotišką mano pulsą ir supratau, kad vėl galiu jausti savo širdies plakimą, kaip tik tuo momentu kai aš išvis norėjau, kad jo nebūtų. Kad nutraukčiau tuos pančius šios nepakeliamos kančios, aš buvau pasirengusi išplėsti savo širdį iš krūtinės, bet aš negalėjau pajudinti nė vieno pirštelio.

Džeimsas, kuris sulaužė mano koją, ant kurios jis atsistojo iš visų jėgų. Tai buvo niekis palyginus su tai kas buvo dabar. Tai buvo tik gėlytės. Aš lengvai galėjau išverti šimtus lūžių ir būčiau tuo patenkinta.

Mano vaikas, laužantis mano kaulus iš vidaus, paversdamas mano šonkaulius į šipuliukus. Tai buvo niekis palyginus su dabartiniu išbandymu. Tai irgi buvo tik gėlytės. Aš buvau pasirengus visą tai išverti šimtus kartų.

Ugnies liepsnojo, degino mane iš vidaus. Norėjosi maldauti bet ko, kad tik mane nužudytų prieš man vėl pradedant bent sekundę kęsti tą neapsakomą skausmą. Aš nė trupučiuo negalėjau pajudėti, negalėjau nieko ištarti. Be to, kad kažkas kur kas sunkesnis slėgė mane.

Dabar aš supratau, kad ne tamsa spaudė mane, o mano pačios kūnas. Toks sunkus. Laidojo mane liepsnojančioje ugnyje, kuri sklido iš mano širdies po visą mano kūną.

Kodėl aš negalėjau pajudėti? Kodėl aš negalėjau surikti? To nebuvo pasakojimuose.

Mano sąmonė buvo švari, aš galėjau gauti atsakymus į savo klausimus, vos tik juos uždavusi.

Morfijus.

Atrodo, tai buvo prieš šimtą metų, mes aptarinėjome tai – Edvardas, Karlailas ir aš. Karlailas tikėjosi, kad pakankamai kiekis nuskausminamųjų padės kovoti su skausmu, kurį suteikdavo vampyro nuodai. Karlailas tai bandė su Emetu, bet nuodai greitai prarijo visus nuskausminamuosius.

Aš stengiausi savo veidą išlaikyti ramiu ir buvau dėkinga už tai, kad Edvardas negalėjo skaityti mano minčių. Todėl, kad manyje buvo nuodai ir morfijus ir aš žinojau teisybę, nors ir nebuvo nei vieno fakto patvirtinančio tai. Aš net nenumaniau, kad morfijus gali turėti tokią paralyžiuojantį, neleidžiantį nei judėti nei kalbėti, efektą.

Aš žinojau jų visų istorijas. Aš žinojau kaip Karlailas saugojo tylėjimą per savo pačio pavertimą bijodamas, kad jo niekas neišgirstų. Žinojau, kad pagal Rozali žodžius, riksmas neatneš nieko gero, jokio palengvėjimo. Ir aš žinojau, kad kiekvienas mano riksmas išsprūdęs iš mano lūpų sužeis Edvardą. Mano vienintelis noras šiuo momentu buvo kvailas pokštas.

Jei aš negalėjau rékti, kaip aš būčiau galėjusi pasakyti jiems, kad noriu mirti? Vienintelis dalykas, kurios aš norėjau – numirti, ne egzistuoti. Niekad negimti. Leisk man numirti leisk man numirti, leisk man numirti.

Ir tai buvo vienintelis dalykas, kurio aš norėjau. Pats menkiausias dalykas, kad aš numirčiau ir daugiau nebe kentėčiau. Nejau tai tiek daug? Atrodė mano kančios negalinės, tarsi jie neturėjo pradžios ir niekad nebus pabaigos. Tiesiog begalinis skausmas.

Nutiko tik viena, netikėtai mano skausmas padvigubėjo. Ta likusi pusė kūno dalis, kuri buvo paralyžuota morfijaus staiga irgi buvo paimta skausmo. Visi užgiję lūžiai tarsi vėl atsinaujino.

Tarsi nepakeliama liepsna siautėjo manyje kaip koks viesulas. Tai galėjo trukti sekundes ar net dienas, savaites arba dienas, bet galų gale vėl egzistavo laikas. Kažką tai reiškia.

Trys dalykai nutiko vienu metu, sekantys vienas kita, tad aš negalėjau suprasti kuri iš jų buvo pirmas: laikas vėl egzistavo, morfijaus veikimas pasibaigė ir aš pajutau jėgų antplūdį. Aš galėjau pajusti, kaip sugebėjimai kontroliuoti savo kūną sugrižo pas mane. Aš jau galėjau pajudinti kojų pirštus, suspausti kumščius, bet nenorėjau to daryti. Iki tol buvo tik vienas dalykas, sugebėjimas apie kurį aš nepagalvoju, kai ugninis liežuvis laižė mano kūną. Aš galėjau galvoti.

Aš supratau, kodėl aš nerėčiau. Aš supratau kodėl nusprendžia išverti šį skausmą. Aš galėjau prisiminti viską iki tam tikro momento ir aš supratau kokia buvo visų šių kančių kaina. Visiems kas dabar mane stebėjo nebuvo jokių pasikeitimų, bet man buvo.

Aš buvau pakankamai stipri, kad galėčiau meluoti, kad jau galiu judėti iki tol, kol gyvenimas nepradės su manimi kalbėti.

Mano klausa jau atsistatė ir aš galėjau girdėti savo širdies plakimą. Aš galėjau girdėti įkvėpimus kiekvieno jų. Aš galėjau išgirsti kiekvieno kas buvo šalia manęs. Jie buvo lėtesni, tad aš pasistengiau susikoncentruoti ties jais. Būtent jų kvėpavimas padėjo man išverti paskutinius deginimus.

Aš toliau kaupiau jėgas, mano mintys tapo aiškesnės. Klausia tapo vis jautresnė. Aš bandžiau išsiklausyti į naujus garsus.

Aš galėjau girdėti lengvus žingsnius ir lengvą vėjelį sklindantį nuo durų. Žingsniai artėjo, aš galėjau pajauti, kai kakas uždėjo ranką ant mano riešo ir aš nepajutau šalčio nuo prisilietimo. Liepsna manyje nusinešė visus prisiminimus apie šaltį.

- Jokių pasikeitimų?

- Jokių...

Aš pajutau kaip pirštai suspaudė stipriau ir odą palietė lengvas kvėpavimas.

- Organizme neliko morfijaus ne pėdsako.

- Aš žinau.

- Bela, mieloji tu girdi mane?

Aš žinojau, nepaisant mano abejonių, kad jei aš pabandyčiau pasakyti ką nors ar suspausti pirštus, tuoj pat nustosiu save kontroliuoti.

- Bela? Bela mylimoji!? Tu gali atsimerkti? Tu gali suspausti mano ranką?

Jis suspaudė mano pirštus. Buvo sunku neatsakyti jam, bet aš vis dar buvau paralyžuota. Aš žinojau, kad skausmas jo balse – niekis, palyginus su tuo ką jis jautė. Jis buvo stipriai išgąsdintas mano kančių.

- Galbūt...Karlailai, gal jau buvo per vėlu?

Jis vos girdimai prašnibždėjo tai ir jo balsas užlūžo ties žodžių „per vėlu“. Aš abejoju, aš nebuvo įsitikinusi savo sprendimo teisingumu.

- Prisiklausyk į jos širdį Edvardai. Jis stipresnė nei kada nors buvo Emeto širdis. Nei vienas iš garsų, kuriuos aš kada nors girdėjau nebuvo sukelti tokios gyvybiškos jėgos. Ji bus nuostabi.

Dabar aš buvau pilnai įsitikinusi, kad reikia laikytis mano apmąstymų. Karlailas įtikins Edvardą, kad viskas bus gerai.

- O jos... stuburas?
- Jos traumos bus lengvesnės nei Esmės pažeidimai anksčiau. Aš mačiau ją taip pat kaip ir Esmę.
- Bet ji nesikeičia. Galbūt aš kažką padariau ne taip.
- Arba ką nors taip, Edvardai. Sūnau, tu padarei viską, ką galėjau padaryti aš ir net daugiau. Nustoks užsiimti savęs smerkimu. Su Bela viskas bus gerai.

Viską nutraukiantis šnabždesys:

- Ji tikriausiai kenčia agonijoje...
- Aš nemanau, kad viskas turi būti taip, mes juk nežinome tiksliai. Jos organizme buvo labai didelis kiekis morfijaus. Ir mes žinome kaip organizmas turėjo atreaguoti į jį.

Jis silpnai suspaudė mano alkūnę. Aš girdėjau ką jis man šnibždėjo:

- Bela, atleisk man. Bela, aš myliu tave.

Man taip norėjosi atakoti jam. Bet aš nenorėjau suteikti jam dar didesnę skausmą, nes aš nebuvau įsitikinusi, kad išsilaikysiu iki galo. Po to kai liepsna pradėjo rinti, mano viduje atsirado daug erdvės apmąstymams. Atsirado vietos mintims apie tai kas su manim vyksta, kas darosi dabar.

Vietos nerimui.

Kur mano vaikas? Kodėl jos čia nėra? Kodėl jie nekalba apie ją?

-Ne, aš liksiu čia. – Edvardas turbūt atsakė į mintyse kilusį klausimą iš čia buvusiųjų. – Jie sutvarkys šį reikalą.

- Įdomu situacija – atsakė Karlailas. – Aš maniau, kad įsivaizdavau visus galimus ir negalimus dalykus.
- Aš išsiaiškinsiu su tuo. Mes išsiaiškinsime su tuo – kažkas švelniai suspaudė mano delną.
- Aš įsitikinęs mumyse. Mes sugebėsime atsilaikyti nuo karo ir kraujo praliejimo.

Edvardas atsiduso.

- Aš nežinau kieno pusę palaikyti. Aš norėčiau palaikyti abi. Na ką gi po to išsiaiškinsime.
- Įdomu ką apie tai galvoja Bela – kieno pusę palaikys ji, svarstė Karlailas.

Vienas tylus juokelis.

- Aš įsitikinęs, kad ji nustebins mane savo sprendimu. Ji visada taip daro.

Aš išgirdau tolstančius Karlailo žingsnius ir galvojau apie tai, kaip suprasti jų paslaptinę pokalbį. Jie ką kalbėjo taip paslaptinai tik tam, kad suerzintų mane?

Aš grįžau prie ramaus Edvardo kvėpavimo, kad nepasimesčiau laike. Dešimt tūkstančių devyni šimtai keturiasdešimt tris atodūsiai, kol nepasigirdo žingsniai daug aiškesni ir tikslesni nei Karlailo žingsniai.

Keista, kad aš galėjau girdėti skirtumą tarp skirtingų žmonių žingsnių, anksčiau to nebuvo.

- Kiek dar? – paklausė Edvardas.

- Dar nedaug. – atsakė jam Alisa. Tu matai, kad jos būseną gerėja? Aš galiu ją matyti kur kas aiškiau, - pabrėžė ji.

- Tau vis dar bloga?

- Ačiū, kad priminei – pramurmėjo ji. –Tu irgi jaustumėsi prislėgtas, jei suprastum, kad esi supančiotas savo pačio sugebėjimais. Aš matau puikiai vampyrus, todėl, kad aš viena iš jų. Aš gerai matau žmones, todėl kad aš buvau viena iš jų. Bet aš negaliu matyti jų, nes jie kažkas kito. Tad gaunasi, kad aš pergyvenu.

- Susikoncentruok Alisa.
- Viskas gerai, dabar aš matau Belą kur kas geriau nei prieš tai.

Užsitempė tyla, bet po to aš išgirdau džiaugsmingą Edvardo suniurnėjimą.

- Su ja išties viskas bus gerai, - ištarė jis.
- Žinoma, taip ir bus.
- Tu nebuvai tokia optimistė prieš keletą dienų.
- Aš negalėjau jos aiškiai matyti prieš kelias dienas. Bet dabar viskas normalu.
- Tu gali tai padaryti dėl manęs?
- Toks nekantrus! Duok man sekundėlę...

Dabar aš girdėjau tik tylu kvėpavimą.

- Ačiū Alisa, - jo balsas skambėjo kur kas linksmiau.

Kaip gi ilgai? Jie ką negalėjo pasakyti to garsiai dėl manęs? Aš ką vėl prašau per daug? Kiek dar laiko aš „Degsiu“? Keletą sekundžių? Gal dešimt mėnesių? Dvidešimt? Ar dar daugiau?

- Ji bus nuostabi.

Edvardas nepatenkintas pramurmėjo:

- Ji ir taip nuostabi.

Alisa tik garsiai atsiduso.

- Tu juk supranti apie ką aš. Tik pažvelk į ją.

Edvardas nieko neatsakė. Bet vis dėl to Alisa davė man viltį, kad aš atrodau ne tokia suglamžyta kaip man atrodė. Man rodėsi, kad aš buvau kaulų maišas ne daugiau. Kad kiekviena mano kūno dalelė sudegė iki pelenų.

Aš išgirdau kaip Alisa išsklendė iš kambario savo plevenančia eisena. Aš girdėjau lapų šlamėsi nuo vėjo už lango. Aš girdėjau kaip Alisa paėmė į rankas kažkokios medžiagos gabalą. Aš galėjau girdėti viską.

Kažkas apačioje žiūrėjo beisbolą per televizorių. „Mariners“ pirmavo dviem taškais.

- Mano eilė, - pasakė Rozali, jos balse girdėjosi nepasitenkinimo gaidelės.

- Ei, palauk, - perspėjo Emetas.

Kažkas šnypštė.

Aš įtempiau klausą, bet negirdėjo nieko išskyrus žaidimą. Beisbolas nebuvo man toks įdomus, kad leistų užmiršti skausmą, taip kad aš vėl pradėjau išsiklausyti į Edvardo kvėpavimą, atskaičiuodama sekundes.

Po dvidešimt vieno tūkstančio devyni šimtai septyniolikos ir dar kelėtos sekundžių skausmas pasikeitė. Teigiama šio pasikeitimo pusė buvo tame, kad skausmas po truputį vis labiau ir labiau traukėsi iš mano kojų pirštų. Jis traukėsi. Bet tai buvo dar ne pabaiga, buvo dar kai kas.

Kai kas blogo... Liepsna deginanti mano burna buvo ne tokia kaip anksčiau. Aš jau nedegiau, aš buvau išdegusi. Sausa kaip kaulas. Iškankinta troškulio... deganti nuo ugnies ir alkio... Ir dar blogos naujienos: o ugnis mano širdyje dar labiau suliepsnojo. Ar tai įmanoma?

Širdies plakimas ir taip jau buvo per greitas, o ugnis mano širdyje privedė širdies plakimą iki neįmanomo greičio.

- Karlailai, - pašaukė Edvardas. Jo balsas buvo tylus, bet aiškus. Aš žinojau, kad Karlailas išgirs jį būdamas namie ar dar kur nors.

Karlailas įėjo į kambarį. Alisa sekė paskui jį. Jų žingsnius galėjau taip aiškiai girdėti, kad net sugebėčiau pasakyti, kad Alisa ėjo dešinėje nuo Karlailo ir atsiliko nuo jo per pusę žingsnio.

- Klausykite, - jiems pasakė Edvardas.

Pats garsiausias garsas kambaryje buvo beprotiškas mano širdies plakimas.

- O! – pasakė Karlailas. – Beveik pasibaigė.

Mano reakcija į šiuos žodžius buvo dar stipresnis širdies plakimas. Nors skausmas jau pilnai praėjo iš kojų ir riešų.

- Greitai, - sutiko Alisa. – Man reikėtų pasakyti Rozali, kad..

- Taip. Išveskite vaiką.

KA? Ne!!! Ne! Ką reiškia „išveskite vaiką“? Apie ką jis išvis galvoja?

Mano ranka suvirpėjo. Visi buvę kambaryje užlaikė kvėpavimą. Jo ranką apėmė mano ranką.

- Bela. Bela, mylimoji?

Ar aš galėjau atsakyti neapšaukusi jo? Aš pagalvojau apie tai sekundėlę ir staiga liepsna mano viduje užsiliepsnojo dar smarkiau.

- Eisiu jiems pasakysiu – pratarė Alisa nekantraujančiu tonu. Aš pajutau vėjo gūšį kai ji išskriejo iš kambario.

- Ir tuomet. Ach!

Mano širdis plakė kaip pamišusi, atrodė kad tuoj tuoj iššoks iš mano krūtinės. Tai buvo panašu į sraigtasparnio propelerių sukimąsi. Ugnis buvo tokia didelė, kad pilnai mane apgaubė. Mano nugara išsiritė ir liepsnojantis skausmas nukriejo ja. Tai buvo mūšis mano viduje – beviltiška širdis kovojo su galinga liepsna. Pragaro ugnis degino viską ką tik galėjo, o širdis pramušė paskutinius savo dūžius. Visa liepsna susikoncentravo mano širdyje. Ji staigiai krustelėjo. Po to pasigirdo duslus smūgis. Ji dukart sutukseno ir dar vienas paskutinis kartas.

Nė garso. Ne vieno atodūσιο. Ir ne tik mano.

Kažkurią akimirką skausmo nebuvimas buvo vienintelis dalykas, kurį aš sugebėjau suvokti. Ir tuomet aš atmerkiau akis ir nustebusi pažiūrėjau į šalis.

Viskas buvo taip ..aišku. Tikslus iki begalybės.

Šviesa, sklindanti iš viršaus, vis dar buvo tokia pati akinančiai ryški, bet dabar aš galėjau matyti įkaitusias spyruokles lemputės viduje. Aš galėjau matyti bet kuri šios šviesos spektrą ir kažkur jo kampe aš mačiau aštuntą vaivorykštės spalvą, kurios pavadinimo aš nežinojau.

Kažkur už šios šviesos aš galėjau matyti smulčiausius elementus ant medinių lubų.. Aš mačiau kabančia dulkeles, kurios iš vienos pusės buvo apšviestos akinančios šviesos, o iš kitos pridengtos šešėlio. Dulkęs sukosi ratais šalia viena kitos tarsi šoko. Aš buvau sužavėta tuo kokios nuostabios buvo dulkęs. Aš įkvėpiau ir pajutau kaip įkvėpiau vieną dulkelę. kažkas buvo ne taip. Aš susikaupiau supratau, kad šis veiksmas nesuteikė man įprasto palengvėjimo. Man buvo nereikalingas oras. Mano plaučiams jo nereikėjo. Jiems mano kvėpavimas buvo visiškai nesvarbus.

Man nereikėjo oro, bet jis man patiko. Su jo pagalba aš galėjau pajusti visą kambarį, kuris supo mane, pajusti šias nuostabias dulkeles, nusistovėjęs kvapas kambarėje susimaišė su atsklidusiu vėjeliu pro atviras duris. Pajutau įdomu šilko kvapą. Pagauti nedidelė užuomina į kažką šilto ir geidžiamo, kas turėjo būti šlapias, bet nebuvo...Šis kvapas iškart privertė liepsnoti mano gerklę nuo troškulio, nors šis kvapas buvo prislopintas chloro ar medicininio spirito kvapu. Bet vis daugiausia aš jaučiau toks medaus-saulės-alyvų kvapą, kuris buvo stipresnis ir arčiau manęs nei visi likę.

Aš išgirdau kitų kvėpavimą įkvėpusi dar kartą kaip jau dariau. Jų kvėpavimas persimaišė su šiuo panašiu į medų, saulę ir alyvas susimaišius su naujais aromatais. Cinamonas, hiacintas, kriaušė, jūros vanduo, šviežia duona, pušis, vanilė, oda, obuolys, kailis, levanda, šokoladas...Aš galvoje ieškojau tarp tūkstančio tinkamiausių apibūdinimų, bet neradau nieko 100 % tinkamo. Jie buvo per daug gardūs ir malonūs.

Apačioje veikė televizorius ir aš išgirdau kaip kažkas – Rozali? – palengva judėjo apačioje. Aš taip pat girdėjau besimušantį ritmą ir balsą, piktai rėkianti pagal šį ritmą. Repas? Aš sekundėlei susimąščiau, bet garsas nutilo kartu su nuvažiuojančiu automobiliu, kurio langai buvo atidaryti. Pradžioje aš įsitikinau, kad taip ir buvo. Įdomu, aš dabar galiu girdėti viską, kad vyksta autostradoje?

Iki to aš nesuvokiau, kad kažkas laiko mano ranką ir kad tas kažkas dabar suspaudė mano delną. Taip pat kaip anksčiau mano kūnas reaguodavo į skausmą, dabar mano kūnas užmirė iš nuostabos. Tai buvo ne tas prisilietimas, kurio aš tikėjausi. Oda buvo nepriekaištingai lygi, bet temperatūra nebuvo ta kurios tikėjausi. Ji nebuvo šalta.

Po to kai kelios mane užšaldžiusios sekundės praėjo mano kūnas atreagavo į nepažįstama prisilietimą tokiu būdu, kuris mane dar labiau nukankino. Oras išsiveržė iš mano burnos, pro sukąstus dantis, su tokiu žemu gaudesiu, tarsi dūgztų visas bičių avilys. Iki tol kol šis garsas nutilo, mano raumenys įsitempė vienu kartu išvadudami mane iš nežinomybės. Aš atsukau tokiu greičiu, kad kambarys prieš mane turėjo plaukti, bet to nenutiko. Aš taip pat aiškiai mačiau dulkeles, taip pat aiškiai skyriau skirtumus ant medinių lubų kol mano akys slydo jomis.

Kai maždaug po šešiolikos sekundžių aš aptikau save prispaustą prie sienos ieškant priedangos aš supratau kas taip išgašdino mane į ką nereikėjo taip smarkiai reaguoti. Na žinoma tai buvo Edvardas. Dabar jis man nebebuvo toks šaltas. Dabar mes abu buvo vienos temperatūros. Aš prabuvau šioje padėtyje kokias aštuonias sekundes viską apžiūrėdama.

Edvardas gulėjo ant operacinio stalo, ant kurio aš neperseninusiai gulėjau, jo rankos tiesėsi link manęs, jis buvo susirūpinęs. Edvardo veidas buvo pats svarbiausias iš tų kuriuos aš mačiau, bet mano periferinė rega pastebėjo ir visus likusius dėl viso pikto. Savisaugos instinktas buvo įjungtas

Mano vampyriška šeima įsitempusi laukė prie tolimos sienos prie durų. Emetas ir Džasperas stovėjo prieš visus. Tarsi kažkur tai būtų pavojus. Mano šnervės tuoj pat išsiplėtė ieškodamos pavojaus. Vos pagaunamos kvapas kažko skanaus, bet prislėptas kažkokių stiprių chemikalų vėl privertė mano gerklę susitraukti ir degti iš troškulio.

Alisa stovėjo laikydama už Džaspero alkūnės ir atsispindinti šviesa mirgėjo tom pačiom spalvom ant jos dantų. Tai padėjo pagaliau viską sudėlioti galvoje. Džasperas ir Emetas pridengė visus likusius nuo pavojaus, tai aš supratau teisingai. Bet vienintelio dalyko aš nesupratau iš karto, ta grėsmė buvau aš. Bet visa tai nebuvo taip svarbu. Pagrindinę dalį mano jausmų ir mano sąmonės dabar užėmė Edvardo veidas. Aš niekad nemačiau jo iki šio momento. Kiek kartų aš žiūrėjau į jį ir mėgavausi jo grožiu? Kiek daug valandų, dienų, savaitių savo gyvenime aš svajojau apie tai kas man yra grožis? Aš galvoju, kad žinau jo veidą geriau nei savąjį. Aš maniau, kad pasaulyje nėra kito apibūdinimo jam kaip tobulybė. Vadinasi iki tol aš buvau akla.

Štai dabar pirmą kartą, kai rūkas ir neaiškumas dinga iš mano akių, aš pamačiau jo veidą. Aš uždusau ir pradėjau kovoti su savo žodžių atsarga, nes nesugebėjau rasti žodžių kad aprašyčiau, man reikėjo kur kas geresnių žodžių nei aš žinojau.

Tuo pačiu metu kita mano dėmesio dalis susifokusavo ties tuo, kad man negrėsė joks pavojus ir tai automatiškai nuėmė įtampą, praėjo visa sekundė kai aš vėl atsiradau prie stalo. Aš susirūpinau tuo kaip greitai mano kūnas galėjo judėti. Tuo metu kai aš ruošiausi ką nors daryti, pasirodydavo, kad aš jau tai padariau. Aš negalėjau suvokti kada aš pradėdau judėti, viskas buvo taip neįtikėtina greita, kad net pasirodė jog aš išvis ir nejudu. Aš vėl žiūrėjau į Edvardo nejudantį veidą.

Jis lėtai apėjo stalą, kiekvienas žingsnis užimdavo pusę sekundės, kiekvienas žingsnis buvo toks ilgas, tarsi vandens judėjimas į didelį akmenį, jo ranka vis dar buvo pratiesta. Aš žiūrėjau kaip gracingai jis judėjo tyrinėdama jį savo nauja rega.

- Bela? – pratarė jis savo švelniu raminančiu balsu, bet pergyvenimas jo balse privertė mano vardą sudrebėti. Bet aš nesugebėjau atsakyti iškart pasimetusi jo šilkinio balso pustoniuose. Tai buvo tobula simfonija atlikta vieno instrumento, tobulesnio instrumento nei kada nors buvo sukūręs žmogus.

- Bela, mieloji? Atleisk, aš žinau kad tu pasimetusi. Bet ar tu tvarkoje. Viskas gerai.

Viskas? Mano smegenys prasuko atgal paskutinę mano žmoniško gyvenimo valandą. Žinoma atmintyje viskas buvo neryšku, tarsi aš žiūrėjau pro tamsų ploną audinį; savaime suprantam nes būdama žmogumi aš buvau pusiau akla. Viskas mano atminimuose buvau tarsi paplaukę. Kai jis pasakė, kad viskas tvarkoje, jis turėjo omeny ir Renesmę? Kur ji? Su Rozali? Aš stengiausi prisiminti jos veidą, aš tik prisiminiau, kad ji buvo nuostabi, bet beveik buvo neįmanoma išvelgti ją pro žmoniškus prisiminimus. Jos veidas buvo užgaubtas tamsos, vos vos apšviestas...

O kaip gi Džeikobas? Jis tvarkoje? Mano taip ilgai kenčiantis draugas, ar nekentė jis manęs dabar? Ar grįžo jis į Semo gaują? O Setas ir Lėja irgi?

Ar buvo Kalenai saugūs ar mano transformacija išprovokavo karą tarp jų? Ar visą tai apima Edvardo frazė? Ar jis tiesiog stengiasi mane nuraminti? O Čarlis? Ką aš jam dabar pasakysiu? Jis turbūt skambino kai aš čia mirinėjau? Ką jie jam pasakė? Kas pagal jį nutiko man?

Kol aš mėčiausi nuo vieno prie kito, galvodamas dėl ko man ginčytis pradžioje, Edvardas atsargiai priėjo prie manęs ir pirštais perbraukė per skruostą. Prisilietimas kaip atlasas, lengva kaip plunksnelė ir absoliučiai vienoda temperatūra kaip ir mano.

Tai peršoko pro mano odą link kaulų. Pro kaulus, per stuburą tarsi elektros srovė peršoko į mano vidų ir kažkur ten pradingo. Stop, pagalvoju aš, kai tik drebulys pilve persivertė į šiltą geismo bangą. Ar nebuvo manoma, kad aš viso to neteksiu? Ar šio jausmo praradimas nebuvo sandorio kaina? Aš buvau ką tik paversta vampyrė. Sausa, deginantis skausmas gerklėje tai ir patvirtino. Ir pagal pasakojimus aš gerai žinojau ką reiškia būti jais. Žmoniški jausmai ir geismai turėjo kažkada kažkoku būdu sugrižti pas mane kur kas vėliau, bet aš nesitikėjau, kad taip bus nuo pačių pradžių. Tik troškulys. Tai buvo ta pati kaina, kurią aš sutikau sumokėti.

Bet kai tik Edvardo ranka palietė mano veidą, geismas pasklido per mano išdžiuvusias venas, tekant nuo pakaušio link kojų galiukų. Jis kilstelėjo vieną tobulą antakį laukdamas kol aš pasakysiu bent vieną žodelį. Aš apsvijau ji rankomis. Ir vėl atrodė, kad jokio judesio net nebuvo. Štai aš stoviu rami kaip statula ir prireikė tik trumpos akimirkos, kad jis būtų mano glėbyje.

Buvo šiltas, na bent jau man taip jautėsi. Su tuo pačiu saldžiai malonių kvapu, kurio aš pilnai negalėjau pajusti būdama žmogumi, bet tai buvo 100% mano Edvardas. Aš veidu prispaudžiau prie jo švelnaus skruosto. Jis tuoj pat pabandė išsilaisvinti, atsitraukdamas nuo mano sutrikusio kūno. Aš žiūrėjau į jo veidą, sutrikęs ir išgašdintas jo pasitraukimas.

- Uii, atsargiau Bela. Oi.

Aš tuoj pat patraukiau rankas, sudėdama jas už nugaros, kai tik aš pagaliau supratau. Aš juk buvau per daug stipri.

- Ups.. – pratariau aš.

Jis nusišypsojo ta pačia šypsena, kuri priverstų mano širdį nustoti plakti, jei ji vis dar plaktų.

- Nieko baisaus mylimoji, - pasakė jis ir ranka prisilietė prie mano lūpų, kurios buvo praviros nuo išgaščio, - Tu tiesiog stipresne šiuo metu už mane.

Aš susiraukiau ir mano antakiai susilietė. Aš žinojau tai, tikrai žinojau, bet būtent tai buvo mažiausiai tikėtinas dalykas iš visko kas nutiko. Aš buvau stipresnė už Edvardą. Aš priverčiau jį pasakyti „Oi“.

Jis prisilietė prie mano skruosto ir aš tuoj pat pamišau visus savo pergyvenimus, parblokšta dar vienos geismo bangos, kuri nuriedėjo per mani nepajudinamą kūną. Visos šios emocijos buvo tokios stiprios, kad aš negalėjau kiekvienos man kilusios minties nukreipti į reikiamą smegenų dalį. Kiekviena naujiena perpildydavo mane. Aš prisiminiau kai kartą Edvardas man pasakė – tuo balsu, kuris man tuomet buvo tik šešėlis to dabartinio švaraus kaip krištolas skambesio, kurį girdėjau dabar – kad jo matymas ir mano matymas labai skiriasi. Dabar aš supratau kodėl.

Man prireikė nežmoniškų pastangų, kad galėčiau susikoncentruoti. Man reikėjo kai ką pasakyti. Kai ką svarbaus. Labai atsargiai, taip atsargiai, kad mano judesių būtų galima atskirti, aš ištiesiau savo rankas, kurios buvo man už nugaros, kad tik galėčiau paliesti jo skruostus. Aš uždraudžiau sau blaškytis žiūrint į savo perlo spalvos rankų odą ar į jo šilkinę odą ar į elektros blykstes perbėgančias per mano pirštus. Aš įdėmiai žiūrėjau į jo akis ir pirmą kartą išgirdau savo pačios balsą:

- Aš tave myliu, - pasakiau aš. Bet tai nuskambėjo tarsi aš visą tai būčiau pračiulbėjęs. Mano balsas persiliejo tarsi varpelis.

Jo akinanti šypsena apakino mane, ir šįkart labiau nei kada anksčiau kai aš buvau gyva, tai buvo akivaizdu.

- Kaip ir aš tave myliu, - atsakė jis.

Jis atsargiai paėmė mano veidą į savo delnus ir pritraukė prie savęs, pakankamai lėtai, kad primintų man apie atsargumą. Jis pabučiavo mano švelniai minkštai, tarsi tai buvo šnabždesys, o po to staiga stipriau, aistringiau. Aš stengiausi dar prisiminti ir tai, kad reikia būti švelniai su juo, bet būna labai sunku ką nors išlaikyti galvoje, kai esi užvaldyta jausmų, buvo sunku išlaikyti bent kažkokią konkrečią mintį.

Ir vėl buvo tas jausmas tarsi jis niekad nebūtų bučiavęs manęs, tarsi tai buvo mūsų pirmas bučinys. Bet vis dėlto jis niekad anksčiau manęs taip nebučiavo. Tai ir vėl privertė pasijusti mane kalta. Juk aš buvau supančiota susitarimo. Aš niekaip neturėjo viso šito patirti. Nors man ir nereikėjo dabar oro, mano kvėpavimas nusimušė ir tapo toks tankus, tarsi aš vėl degiau. Bet tai buvo visai kita ugnis.

Kažkas sukosėjo, Emetas. Aš akimirksniu atpažinau šį garsą, kikenantį ir permušantį vienu metu. Aš visai pamiršau, kad mes buvome ne vieni. Ir aš supratau, kad tai kaip aš buvau apsikabinusi Edvardą dabar vargu ar buvo galima pavadinti padoriu.

Susinepatoginus aš taip greitai nusileidau ant kojų, kad vargu ar paprastas žmogus būtų tai pastebėjęs. Edvardas nusijuokė ir žengė už manęs stipriai apkabindamas mane per liemenį. Jo veidas švytėjo – tarsi balta suknelė persišviestų per deimantinę odą.

Aš labai ramiai įkvėpiau, kad pati save nuraminčiau. Kiek kitoks buvo šis bučinys! Aš pažiūrėjau į jo veido išraišką, kol lyginau savo blankius žmoniškuosius prisiminimus su ką tik patirtu stebuklu. Jis atrodė ... savimi patenkintas.

- Tu pastoviai tvardaisi su manimi – apkaltinau aš savo skambančiu balsu prisimerkdama.

Jis nusijuokė švytėdamas nuo palengvėjimo, visa tai – baimė, skausmas, abejonės, laukimas – visa tai buvo jau praeityje.

- Kartais tai buvo būtinybė – priminė jis, - Dabar tavo eilė nesulaužyti man ko nors. Jis vėl nusijuokė. Aš susiraukiau, nes supratau kad juokiasi ne jis vienas.

Karlailas apėjo Emetą ir priėjo prie manęs, jo akyse matėsi nedidelis nerimas, bet Džasperas kaip šešėlis atsistojo šalia jo. Karlailo veido aš irgi šiol niekad gerai nemačiau. Man teko net mirktelt, nes susidarė vaizdas tarsi žiūrėčiau į saulę.

- Kaip tu jautiesi Bela? – paklausė jis.

Aš apie tai galvojau visas šešiasdešimt keturias sekundes.

- Perpildyta. Taip daug visko ..., - pratariau aš klausiau savo skambančio balso galvoje, kuris skambėjo kaip varpelis.

- Taip. Tai tikrai viską sujaukia.

Aš greitai linktelėjau, - Bet aš jaučiuosi savimi. Aš nesitikėjau to.

Edvardas švelniais suspaudė mano liemenį, - Aš juk tau sakiau.

- Tu gerai save kontroliuoji, - nustebo Karlailas, - Geriau nei aš tikėjausi, net įskaitant tai, kad tu buvai pasirengusi tam.

Aš pagalvoju apie pastebimus savo nuotaikos svyravimus, aš sunkiai susikaupus teištariau, - aš neesu tikra dėl to.

Jis rimtai linktelėjo ir tuoj pat jo auksinėse akyse atsirado susidomėjimas, - Atrodo šiuo atveju mes ne be reikalo panaudojom morfijaus. Papasakok man, ką tu prisimeni apie savo pasikeitimą?

Aš pradėjau spurdėti, intuityviai atsitraukiau nuo Edvardo kvėpavimo, kuris slydo mano skruostu ir lakstančių elektros virpuliukų po mano kūną.

- Aplink buvo taip tamsu ... iki dabar. Aš prisimenu, kad vaikas negalėjo kvėpuoti....

Aš pažiūrėjau į Edvardą staiga pati išsigandus savo pačios prisiminimų.

- Resnesmė visiškai sveika ir saugi, - patikino jis mane taip įtikinamai, kaip niekad tos ugnelės nemačiau jo akyse. Jis ištarė jos vardą taip išdidžiai. Su pasitenkinimu. Taip žmonės kalba apie savo dievus.

- O ką tu prisimeni po to?

Man teko susikaupti ties savo veido išraiška, aš niekad nebuvo gera melagė.

- Sunku prisiminti. Buvo labai tamsu. O po to ... po to aš atmerkiau akis ir pamačiau jus.

- Neįtikėtina, - iškvėpė Karlailas, jo akys švytėjo.

Karštis perbėgo mano kūnu ir aš laukiau kol jis atsispindės ant mano skruostų ir taip mane išduos. O po to aš prisiminiau, kad daugiau niekad negalėsiu parausti. Gal tai apsaugos Edvardą nuo skausmo. Bet va Karlilui būtų gerai kaip nors papasakoti teisybę. Kada nors. Jei jis vėl susiruoš vėl ką nors paversti vampyru. Labai maža tikimybė ir tai leido man kur kas mažiau pergyventi dėl mano melagysčių.

- Aš noriu, kad tu pagalvotum ir papasakotum man viską, - susijaudinęs pasakė Karlailas ir aš negalėjau susilaikyti nuo grimasos atsiradusios ant mano veido. Aš nenorėjau daugiau meluoti, nes bet kurią akimirką aš galėjau išsiduoti. Ir aš nenorėjau prisiminti savo agonijos. Skirtingai nei žmoniškieji prisiminimai, ši dalis man buvo itin ryški ir aiški, tuomet aš supratau, kad visai nenoriu prisiminti visų jos detalių.

- Ohhhh, - atleisk Bela, - tuoj pat atsiprašė Karlailas, - žinoma tavo troškulys dabar kankina tave. Šis pokalbis gali ir palaukti.

Iki tol, kol jis nepriminė to, man neatrodė, kad troškulys yra nevaldomas. Galvoje buvo per daug visokių skyrių. Ir atskiros mano smegenų dalys kontroliavo mano troškulį, tai buvo tarsi refleksas. Taip kaip ir anksčiau mano smegenys kontroliavo mirksėjimą ir kvėpavimą.

Bet Karlailo priminimas privertė troškulį įsirausti į pirmą planą. Staiga sausas skausmas gerklėje tapo vieninteliu dalyku, apie kurį aš galėjau galvoti, tai tapo kur kas stipresniu. Aš pastvėriau už savo gerklės, tarsi stengčiausi sulaikyti kylančią ugnį iš gerklės. Oda po mano pirštais buvo keista. Lygi, galima pasakyti, kad net minkšta, bet tuo pat metu tvirta kaip akmuo.

Edvardas paleido mane ir paėmęs kitą mano ranką tarė, - Gal pamedžioja, Bela.

Mano akys išsiplėtė ir skausmą gerklėje nustelbė nuostaba. Aš? Medžioti? Su Edvardu? Bet ... kaip? Aš absoliučiai nežinojau ką daryti.

Jis pastebėjo mano nerimą ir ramindamas mane nusišypsojo. - Tai lengva mieloji. Inkstinktai. Nepergyvenk, aš parodysiu tau. Kai aš nesujudėjau, jis tik išleido vieną garsą hmm ir pakėlė savo antakius, - Keista, o aš buvau įsitikinęs, kad tu visad labai norėjai pamatyti kaip aš medžioju.

Aš nusijuokiau, tačiau buvo juokinga tik ta dalis, kuri buvo susijusi su mano žmoniškaisiais pokalbiais (dalis manęs šią akimirką su nuostaba klausėsi skambančio varpelio). Tai užėmė net visą sekundę, kad prisiminčiau pirmąsias pažinties dienas su Edvardu, kad įsitikinčiau, kad aš vis dar juos prisiminu ir niekad nepamiršiu. Aš nemaniau, kad prisiminti bus taip sunku. Tarsi aš bandžiau kažką išvelgti drumstame vandenyje. Aš žinojau, anot Rozali, kad jei pakankamai dažnai prisiminsiu savo praeitį, tai aš neprarasiu jo bėgant laikui. Aš nenorėjau prarasti nė vienos sekundės praleistos su Edvardu, netgi dabar, kai prieš mus buvo visa amžinybė. Aš norėjau įsitikinti, kad mano žmoniškieji prisiminimai rado sau vietą neprikaištingoje vampyro pasąmonėje.

- Na tai kaip, - paklausė Edvardas. Jis pasilenkė, kad atitrauktų mano ranką nuo kaklo. Jo pirštai glostė mano kaklą, - Aš nenoriu, kad tau skaudėtų.

Jis tai pasakė taip tyliai, kad anksčiau aš to tikrai nebūčiau išgirdusi.

- Aš tvarkoje, - pasakiau aš lėtai, kaip buvau įpratusi anksčiau, - Palauk. Pradžiai...

Buvo tiek daug visko. Aš turėjau tiek daug klausimų. Buvo kur kas svarbesnių dalykų nei skausmas.

- Taip? - paklausė Karlailas.

- Aš noriu ją pamatyti. Renesmę.

Buvo nepasakomai sunku ištarti jos vardą. Mano dukra, šiuos žodžius buvo sunku ištarti net mintyse. Visa tai buvo taip tolima. Aš stengiausi prisiminti ką jaučiau prieš tris dienas, automatiškai išsilaisvindama iš Edvardo rankų, aš paliečiau savo pilvą.

Plokščias. Tuščias. Aš pakėliau švelnų šilką, kuris dengė mano odą vėl panikuodama, kol kita mano pusė spėjo suprasti, kad Alisa mane aprenė. Aš žinau, kad nieko nebeliko manyje ir aš vos vos prisiminiau tą klaikią akimirką, kai vaiką išėmė iš manęs, bet akivaizdžių tam įrodymų nebuvo įmanoma aptikti. Viskas ką aš žinojau buvo tai, kad aš mylėjau tą mažą „futbolistą“ mano pilve. Mano pilve ji buvo tai ką aš tik galėjau įsivaizduoti. Nuostabi svajonė - svajonė, kuri buvo perpildyta košmarų.

Kol aš bandžiau išsiaiškinti savo jausmuose, Edvardas ir Karlailas apsikeitė atsargiais žvilgsniais:

- Kas nutiko? - paklausiau aš.

- Bela, - minkštai tarė Edvardas, - Tai nelabai gera mintis. Ji juk pusiau žmogus, mieloji. Jos širdis plaka ir kraujas teka venomis. Kol tavo troškulys nėra pilnai kontroliuojamas... Tu juk nenori, kad jai grėstų pavojus, teisybė?

Aš susiraukiau. Aš tikrai to nenorėjau. Ar buvo man sunku save kontroliuoti? Na pasakykim, taip. Ar aš buvau nesusikaupusi, taip. Bet pavojinga? Jai? Mano dukrai? Aš negalėjau pasakyti, kad vienareikšmiškas atsakymas bus „ne“. Teks man būti kantriai. Tai bus sunku. Nes kol aš jos nepamatysiu, ji nebus reali. Ji bus tik nuostabi svajonė ...apie nežinomybę.

- Kur ji, - aš įdėmiai prisiklausiau ir išgirdau aukštu žemiau plakančią jau pažįstamą širdelę. Aš girdėjau daugiau kaip dviejų žmonių kvėpavimą, tylu tarsi jie irgi klausė. Taip pat buvo kažkokio tai drebėjimo garsas, nežinojau kam jį priskirti.... O širdies plakimas buvo toks drėgnas, toks viliojantis, kad mano burna staiga prisipildė seilių.

Tikrai man teks pradžioj išmokti medžioti prieš man pamatant ją. Mano keistą mažylę.

- Rozali su ja?

- Taip, - staigiai atsakė Edvardas ir aš pastebėjau, kad kažkas apie ką jis dabar galvoja liūdina jį. Aš galvoju, kad dabar jie neturi jokių nesutarimų. Nejau jų priešiškus nedingo? Iki tol, kol aš spėjau paklausti ji atitraukė mano ranką nuo pilvo jis ir vėl švelniai priminė.

- Palauk, - aš vėl protestavau bandydama susikonzertuoti, - O kas ten su Džeikobu? Ir Čarliu? Papasakok man viską ką aš praleidau. Kaip ilgai aš buvau ... be sąmonės?

Greičiausiai Edvardas net nepastebėjo kai aš užstrigau ties paskutiniai žodžiais, jis eilinį kartą apsikeitė sunerimusių žvilgsniu su Karlailu.

- Kažkas negerai? – prašnypščiau aš.

- Viskas tvarkoje. – pasakė Karlailas, ištardamas paskutinius žodžius jo intonacija kažkaip pasikeitė. – Beveik niekas nepasikeitė. Tu praleidai tik dvi dienas. Tai buvo labai greitai, turint omeny kiek laiko visa tai trunka. Edvardas puikiai susitvarkė. Parodė išradingumą suleisdamas nuodus tiesiai į tavo širdį, tai buvo jo mintis, - jis nutilo ir su pasididžiavimu nusišypsojo savo sūnui, po to įkvėpė – Džeikobas vis dar čia, o Čarlis vis dar galvoja, kad tu vis dar sergi. Jis galvoja, kad tu dabar Atlantoje, atlieki tyrimus kontrolės centre tiriančius įvairius virusus. Mes davė jam neteisingą numerį, tad jis mažumėle sumišęs. Jis kalbėjo su Esme.

- Aš turiu jam paskambinti, - pramurmėjau aš pati sau, bet išgirdusi savo naują balsą, aš supratau kokie bus nauji sunkumai. Jis nepažins mano balso. Dabar tik aš supratau pirmos naujienos esmę, - Palaukit, Džeikobas vis dar čia?

Vėl apsikeitimas žvilgsniais.

- Bela, - greitai pasakė Edvardas, - kalbėti galima labai ilgai, bet pradžioj reikia pasirūpinti tavimi. Tau tikriausiai skauda...

Kai jis pasakė apie tai aš vėl prisiminiau deginimą gerklėje ir intuityviai nurijau.

- Bet Džeikobas...

- Mes turime visą pasaulio laiką, brangioji, - priminė jis man švelniai.

Žinoma aš galiu palaukti atsakymų, bus kur kas lengviau jų klausyti, kai deginantis skausmas nuo troškulio nekankins manęs ir daugiau neatitrauks mano dėmesio, - Gerai.

- Stop, stop, stop. – suriko Alisa stovėdama tarpduryje. Jis tarsi praskriejo visą kambarį, taip gracingai. Taip pat kaip aš buvau su Edvardu ir Karlailu, aš jos veidą tarsi mačiau pirmą kartą.

- Jūs žadėjot man, kad aš galėsiu dalyvauti kai tai vyks pirmą kartą. O jei jus abu ką nors praleisite.

- Alisa.... – užprotestavo Edvardas.

- Tai užims tik sekundėlę! – ištarus šiuos žodžius Alisa dingo iš kambario.

- Apie ką ji kalba?

Bet Alisa jau buvo čia ir tempė didelį veidrodį su paausotu rėmu iš Rozali kambario, veidrodis buvo porą kartu aukštesnis ir platesnis nei ji pati.

Džasperas buvo tylus ir itin dėmesingas, kad aš jo net ir nepastebėjau kai jis judėjo paskui Karlailą. Štai dabar jis priėjo prie Alisos, pridengdamas ją, tyrinėdamas mano veidą. Nes aš savimi buvau pavojinga. Aš žinojau, kad jis pastoviai skanuoja mano nuotaikos atmosferą ir kad jis dabar žino apie tą šoką, kurią aš patyriau pirmą kartą įdėmiai apžiūrinėdama jo veidą. Mano pusaklėmis žmogaus akimis nebuvo matyti jo randai, kuriuos jis gavo būdamas Pietuose naujai paverstų vampyrų kare, jie buvo beveik nematomi. Tik ryškioje šviesoje, kai kelis šviesos spinduliai paleisdavo jį ir jis leisdavo į jį spoksoti – jie buvo matyti.

Bet dabar aš aiškiai mačiau, kad jo randai buvo pagrindine jo savybe. Man buvo sunku atitraukti akis nuo jo išdaryto kaklo ir apatinio žandikaulio, sunku buvo patikėti, kad net vampyras galėjo išgyventi nuo tokios gausybės įkandimų. Intuityviai aš stengiausi apginti save. Bet kuris vampyras pamatęs Džasperą padarytą tą patį. Šie randai buvo kaip reklaminius plakatas. Pavojinga – šaukė jie. Kiek vampyrų bandė nužudyti Džasperą? Šimtai? Tūkstančiai? O kiek dar žuvo bandydami įkasti? Džasperas pamatė ir pajuto mano baimę, mano nerimą dėl savęs pačios ir nusijuokė.

- Edvardas uždraudė man rodyti tau veidrodį iki vestuvių, - pasakė Alisa, atitraukdama mane nuo savo gąsdinančio mylimojo, - bet dabar manęs atsikratyti nepavyks.

- Atsikratyti tavęs? - skeptiškai paklausė Edvardas, pakeldamas antakį.

- Na gal aš ir perdedu, - pramurmėjo ji suglumusi atsukdama į mane veidrodį.

- O gal tu tai darai dėl to, kad pati gautum iš to malonumą? – svarsčiau aš.

Alisa mirktelėjo jam. Aš vos spėjau stebėti jų dialogą. Didžioji mano dalis buvo susikoncentravusi ties tuo ką aš mačiau veidrodyje. Pirmą mano reakcija buvo nepasakomas mėgavimasis. Ta nepažįstamoji veidrodyje buvo neapsakomai nuostabi, tokia pat nuostabi kaip Alisa ir Esmė. Ji darė išpūdį net nejudėdama, jos tobulas veidas buvo blankesnis už mėnulį, kuris buvo apipavidalintas juodais sunkiais plaukais. Visos likusios kūno dalys buvo lygios ir stiprios, jos palengva persiliejo, švytėjo tarsi perlas.

Antra mano reakcija buvo siaubas. Kas tai? Iš pirmo žvilgsnio aš negalėjau rasti nieko panašaus į mane šiose tobulose linijose. O jos akys? Nors aš ir žinojau, ko tikėtis, bet nuo jų mane paralyžavo siaubas. Visą tą laiką kai aš stovėjau ir reagavau į atspindį veidrodyje, jos veidas buvo ideali kompozicija, deivė, bet joje niekaip neatsispindėjo emocijų audra siautėjanti viduje. Bet staiga jos lūpos sujudėjo.

- Akys? – prašnibždėjau aš, aš negalėjau ištarti „mano“, - Tai ilgam?

- Jos patamsės po kelėtos mėnesių, - pasakė man Edvardas raminančiu balsu, - Gyvūnų kraujas greičiau keičia akių spalvą nei dieta vartojant žmogaus kraują.

Mano akys degs šia baisia deginančia liepsna mėnesius?

- Mėnesiai? -

Mano balso tembras tapo aukštesnis iš siaubo. Veidrodyje jos antakiai išsilenkė ties raudonu krauju degančiomis akimis – tokiomis ryškiomis, kokių aš niekad anksčiau nemačiau.

Džasperas žengė į priekį suserimęs dėl staigaus mano išgąščio. Jis pažinojo jaunuosius vampyrus per daug gerai, ne jau ši reakcija, jo įvertinta buvo kaip savitvardos netekimas? Į klausimą man niekas neatsakė. Aš atsisukau į Edvardą ir Alisą. Jie abu buvo susijaudinę, jie tarsi sekė tai kad seks iš Džaspero reakcijos. Klausydamas, kiekvienas savaip, kas nutiks artimiausioje ateityje.

Aš dar kartą įkvėpiau nors to visai nereikėjo.

- Aš tvarkoje, - pažadėjau aš jiems. Mano akys vėl buvo tokios kaip prieš tai, Tiesiog reikia prie to priprasti.

Džasperas pakėlė antakį, kartu pakilo ir du randai virš jo kairiaja akimi.

- Aš nežinau, - pramurmėjo Edvardas.

Moteris veidrodyje susiraukė, - Kokį klausimą praleidau?

Edvardas šyptelėjo, - Džasperui smalsu kaip tu tai darai.

- Darau ką?

- Kontroliuoji savo emocijas Bela, - atsakė Džasperas, aš anksčiau niekad nemačiau, kad naujai pavirtęs vampyras taip staigiai suvaldytų kilusias emocijas. Tu buvai nusiminusi, bet kai tik tu pamatei mūsų nerimą, tu tuoj pat susitvarkei su tuo, susitvardei. Aš buvau pasirengęs padėti, bet tau to neprireikė.

- Tai neteisinga? – mano kūnas tuoj pat užmirė, laukiant nuosprendžio.

- Ne, - atsakė jis, bet jo balse nebuvo pilno įsitikinimo.

Edvardas perbraukė savo ranka per mano ranką atitraukdamas dėmesį į save, - tai labai išpūdinga, Bela. Bet mes to nesuprantame. Mes nežinome, kaip ilgai tai tęsis.

Aš susimąščiau sekundėlei. Ar aš galiu nesusivaldyti bet kuriuo metu? Ir pavirsti į monstrą? Aš negalėjau pajusti nieko panašaus.... galbūt nebuvo įmanoma prognozuoti panašaus momento.

- Na, tai ką tu pasakysi? – nekantriai paklausė Alisa, rodydama į veidrodį.

- Aš neesu tikra, - trypčiojau aš, nenorėdama parodyti kaip visa tai mane gąsdina.

Aš žiūrėjau į nuostabią moterį su kraupiomis akimis, ieškodama savęs. Ten buvo kažkas panašaus, jos lūpų formoje, jei būtų įmanoma peržengti visą šį grožį tai būtų įmanoma pamatyti, kad jos viršutinė lūpa buvo vos vos didesnė nei reikia, kad atrodytų harmoningai su apatine. Aptikus šį pastebėjimą pajutau palengvėjimą. Gal ir visur kitur irgi buvau aš. Aš bandydama pakėliau rankas ir moteris veidrodyje nukopijavo mano judesius rankomis paliesdama skruostus, jos akys žiūrėjo į mane nerimaudamos.

Edvardas atsiduso. Aš atsisukau į jį nosisukdama nuo jos ir pakėliau vieną antakį.

- Nusivylęs? – mano balsas skambėjo skardžiau.

Jis nusijuokė. – Taip. – sutiko jis.

Aš jaučiau kaip šokas daužo į šipulius mano sukurtą kaukę, jaučiant artėjantį karštį.

Alisa krenkstelėjo. Džasperas vėl pajudėjo į priekį laukdamas kol aš pagaliau nesusivaldysiu. Bet Edvardas praignoravo juos abu ir tvirtai apkabino sustingusį mano kūną ir pabučiavo į skruostą.

- Aš tikėjau, kad galėsiu girdėti tavo mintis, kai tavo pasąmonė bus panašesnė į mano. , - pramurmėjo jis, - Bet vėl, aš stoviu ir nieko nesuprantu, spėliodamas kas vyksta dabar tavo galvoje.

Man iškart palengvėjo.

- Na, ką gi, - lengvai pasakiau aš, džiaugdama kad mano mintys vis dar lieka tik su manimi, - Aš manau, kad mano smegenys niekad nedirbs taip kaip reikia.

Buvo kur kas lengviau su juo juokauti, kai aš adaptavausi, plaukiau įprasta srove. Tapau pati savimi. Bet jo veidas staiga atitolo nuo manęs ir jis atsiduso.

- Gerai, gerai, - atsakė jis kažkam tais.
- Kas? – paklausiau aš.
- Dėl tavęs Džasperas pastoviai ištempęs, jis galės mažumėle pailsėti kai mes pamedžiosime.

Aš pažiūrėjau į susirūpinusi Džaspero veidą ir linktelėjau. Man visai nesinorėjo nesusitvardyti būtent čia, jei aš nesugebėčiau susilaikyti. Geriau būti apsuptais medžių nei šeimos narių.

- Gerai. Leiskimės į medžioklę. – nekantriai atsakiau, o dėl nežinomybės man maudė skrandį. Aš atitraukiau Edvardo rankas, kurios buvo mane apsikabinusios ir atsisukau į nuostabią ir keistą moterį veidrodyje.

Skyrius 21

Pirmoji medžioklė

- Per langą?, - paklausiau aš žiūrėdama į žemę dviem aukštais žemiau.

Tiesą sakant aš niekad nebijojau aukščio, bet sugebėjimas visas šias smulkmenas matyti taip aiškiai darė šią perspektyvą mažai patrauklia – akmenys apačioje buvo kur kas aštresni nei aš įsivaizdavau.

Edvardas nusišypsojo.

- Tai pats patogiausias išėjimas. Jei bijai galiu panešti tave.
- Juk mums priklauso visa amžinybė, o tu jaudiniesi dėl to laiko, kurį prarasime išeidami pro juodąjį išėjimą?

Jis mažumėle susiraukė.

- Resnesmė ir Džeikobas dabar apačioje.
- Oh.

Taip, dabar aš buvau monstras, man reikėjo laikytis kuo toliau nuo kvapų, kurie galėtų pažadinti manyje laukinę prigimtį, ypač tie žmonės, kuriuos aš myliu ar net tie, kurių aš nepažįstų.

- Galvoji su Renesme bus viskas gerai kol ji liks su Džeikobu? – prašnibždėjau aš. Aš supratau, kad tylus stuksenimas, kurį aš girdėjau anksčiau buvo Džeikobo širdies plakimas. Aš įtempiau klausą, bet sugebėjau išgirsti tik vienos širdies plakimą, - Man atrodo, kad jis ją ne itin mėgsta...

Edvardas prikando lūpą.

- Patikėk manimi, ji visiškai saugi. Aš juk žinau apie ką galvoja Džeikobas.
- Žinoma, - sumurmėjau aš ir vėl pažvelgiau žemyn.
- Bijai? – kamantinėjo jis
- Ne daug. Aš nežinau kaip...

Aš už savęs jaučiau savo šeimą, jie ramiai stebėjo. Na beveik. Emetas jau nebegalėjo sulaukyti kikenimo. Viena mano klaida ir jis ridensis ant žemės iš juoko. Ir tuomet prasidės juokeliai apie pati nerangiausią vampyrą pasaulyje. Nepatogumu buvo ir suknelėje, kurią greičiausiai uždėjo Alisa, kai aš virtau vampyre. Aš to net nepastebėjau. Bet ši suknelė visiškai netiko medžioklei ar šuoliams. Aptempianti, šilkinė, tamsiai mėlynos spalvos. Įdomu, ji išties mano, kad jos man prireiks? Gal vakare palnuojamas kokteilių vakarėlis?

- Žiūrėk į mane, - pasakė Edvardas. Po to, visai ramiai žengė žingsnį pro atvirą langą antrajame aukšte ir nušoko žemyn.

Aš įdėmiai stebėjau viską, net bandžiau įsiminti koku kampu jis sulenkė kelius, kad suminkštinti kritimą. Jo nusileidimo garsas buvo labai švelnus ir pritildytas, garsas buvo panašus į atsargiai uždaromų durų ar ant stalo padedamos knygos garsą. Tai atrodė pakankamai lengva. Sukandus dantis ir visiškai susikoncentravusi aš bandžiau pakartoti jo „žingsnį į tuštumą“.

Cha. Atrodė, kad žemė artėja linka manęs taip lėtai, kad man nesudarė jokių sunkumu lengvai žengti ant jos. Įdomu, kuo apavė mane Aslisa? Aukštakulniai!? Apie ką ji tik galvojo? Bet kaip bebūtų keista, avint juos nusileidimas buvo lengvas, tarsi žengčiau lygiu keliu. Aš stengiausi nusileisti ant pirštų galiukų, kad nesutrenkčiau užkulnių.

Mano nusileidimas buvo toks pat tylus kaip ir Edvardo. Aš nusijuokiau.

- Iš tiesų lengva.

Jis nusišypsojo man.

- Bela?

- Taip.
- Taip buvo labai gracinga. Netgi vampyru.

Kažkurią akimirką aš apmaščiau jo žodžius, o po to pradėjau švytėti. Jei jis būtų tai pasakęs su sarkazmo gaidele, Emetas jau tikrai juoktusi. Bet jo žodžiai niekam nepasirodė juokingi, vadinasi ji tikrai pasakė teisybę. Pirmą kartą gyvenime kažkas mane pavadino gracinga ir pirmą kartą nuo to kai aš egzistuoju.

- Ačiū, - padėkojau aš.

Po to nusimetusi savo sidabrinius aukštakulnius mečiau pro atvirą langą. Išgirdaa kaip su tam tikrais nepatogumais kažkas pagavo batus prieš jiems nukrentant.

Alisa pramurmėjo:

- Panašu, kad jos stiliaus suvokimas mažumėle pasitaisė, skirtingai nei pusiausvyra.

Edvardas paėmė už mano rankos (aš niekaip negalėjau atsistebėti kokia patraukliai švelni ir neįprastai šiltos temperatūros buvo jo oda) ir lėkė pro kiemą link upės kranto. Aš tuoj sekiau paskui jį. Visi judesiai buvo pernelyg lengvi.

- Mums teks plaukti? – paklausiau aš, kai mes sutojome prie kranto.
- Ir sugadinsime tavo nuostabią suknelę? Na jau ne. Mes peršoksime.

Aš sukandau dantis, bandydama susikoncentruoti. Upė buvo penkiolikos jardų pločio

- Tu pirmas, - pasiūliau aš.

Jis prisilietė prie mano skruosto, o po to žengė porą žingsnių atgal, išibegėjęs jis atsispyrė nuo plokščio akmens, kuris buvo gerai išmigęs į upės krantą. Aš stebėjau jo tikslius judesius, nuo jo šuolio per upę iki tol, kol jis nedingo už tankių medžių jau kitoje upės pusėje.

- Tu kur? – pratariau aš ir išgirdau jo juoką.

Dėl viso pikto aš žengiau atgal penkis žingsnius ir giliai įkvėpiau. Staiga manyje vėl prabudo nerimo jausmas bet ne dėl to, kad nukrisiu ar susižeisiu, mane labiau jaudino miško saugumas.

Aš lėtaiėjau į priekį ir jaučiau kaip grubi neregėta jėga užvaldo kiekvieną mano kūno lastelę. Netikėtai aš pajutau tikrumą tame, kad jei norėčiau padaryti tunelį per upę prakertant sieną, kad patekčiau į kitą pusę – tai nesudarytų man didelių sunkumų. Viskas aplink mane rodėsi yra taip trapu, medžiai, krūmai, namai...

Tikėdamasi, kad Esmei nebus gaila medžių išilgai upės aš pasiruošiau šuoliui, bet iškart pradėjau stabdyti, kai kūną aptemptas atlasas įplyšo ties mano klubais.

Na beliko tik tikėtis, kad ja nelabai nuliūdins suplėšytas drabužėlis, turint omenyje, kad Alisa vis tiek išmesdavo nebrangią aprangą nors ir kartą devėta. Aš vienu judesiu praplėšiau suknelę iki pat klubų. Tą pati padariau ir su kitu šonu, kad būtų simetriškiau. Na štai, taip jau kur kas geriau.

Iš namo išgirdau sklindantį juoką, kuris pasiekė ir mane. Ne tik iš antro aukšto, bet ir iš pirmojo – aš iškart atskiriau šį gruboką prikimusį juoką iš visų kitų, kai sugirgždėjo sukasti dantys.

Džeikobas taip pat stebi? Aš negalėjau išivaizduoti apie ką jis dabar galvoja arba kuo užsiima. Tik galėjau išivaizduoti mūsų susitikimą, žinoma jei jis tik atleis man, tuomet aš būsiu kur kas ramesnė ir pasitinkinti savimi, o laikas užgydis rimtas žaizdas, kurias aš jam padariau.

Aš neatsisukau, kad pažiūrėti į jį, bijodama prarasti susikaupimą. Negalima leisti, kad jausmai užvaldytų mane, nes priešingu atveju prarasiu savikontrolę. Džaspero baimės palietė ir mane. Kad būčiau rami šalia ko nors, man reikia prieš tai gerai pamedžioti. Aš pasistengiau atsikratyti visų nereikalingų minčių ir susikaupiau.

- Bela? – iš miško pasigirdo Edvardo balas, jis grįžinėjo, - Jei nori galiu parodyti dar kartą?

Na jau ne, aš kuo puikiausiai viską prisimenu ir žinoma aš nenoriu suteikti Emetui pagrindo jo kvailiems juokeliams. Man viskas pavyks savaime. Aš giliai įkvėpiau ir bėgau link upės.

Suknelės apačia man daugiau nemaišė ir aš akimirksniu atsiradau prie upės. Tik akimirka, kuri pasirodė kad trūksta visą amžinybę, mano akys ir protas judėjo taip greitai, kad vieno žingsnio pilnai pakako. Viskas buvo labai lengva – pradžioje pastačiau kairią koją ant akmens ir atsipyrus nukreipdama kūną į priekį. Kryptį aš parinkau tiksliai, bet va jėgos neapskaičiavau. Atstumas penkiolika jardų buvo juokų darbas (13,7 metru).

Tai buvo keista, sukosi galva, neužmirštama, bet visa tai truko taip trumpai. Nepraėjo ir kelių sekundžių kai aš jau buvau kitoje upės pusėje.

Aš tikėjausi, kad susidursiu su problemomis persikeliant į kitą pusę, bet mano nuostabai tai buvo nebūtina. Tai buvo paprasta – artėjant prie žemės ištiesti rankas ir nusistverti už artimiausios šakos. Aš lengvai nusistvėriau šakos ir lengvai nusileidau ant sekančios šakos, atstumas iki žemės buvo apie keturis su puse metro.

Tai buvo neįtikėtina.

Pro susižavėjimo juoką aš išgirdau kaip Edvardas ieško manęs. Mano nušoktas atstumas buvo dvigubai didesnis nei jo. Jis priartėjo prie mano medžio ir žiūrėjo smarkiai atmerktomis nustebusiomis akimis. Aš peršokau ant šakos žemiau ir be jokio garso nusileidau.

- Aš susidorojau? – mano balse buvo girdėti džiaugsmingas susijaudinimas.

- Susidorojai, tiesiog nusotabiai! Jis nusišypsojo, tarsi tai patvirtindamas, stengdamasis nuslėpti nusistebėjimą.
- Gal pabandom dar kartą?
- Bela, susikaupk juk mes medžiojame.
- Ah, taip, - pramurmėjau aš, - medžiojame.
- Sek paskui... , - nusišypsojo jis, .. Jei galėsi - ir staiga jis kaip žaibas nuskriejo iš vietos.

Jis buvo greitesnis nei aš. Aš negalėjau išvaizduoti kaip jam pavyksta judėti tokiu žaibišku greičiu. Bet aš buvau stipresnė ir kiekvienas mano žingsnis buvo tris kartus didesnis nei jo. Mes lėkėme pro žalią miško voratinklį. Bėgdama man sunkiai sekėsi sulaukyti juoką, kuris kilo iš nusotabos. Bet tai man visiškai netrukė.

Dabar aš supratau, kodėl Edvardas niekad neatsitrenkia į medžius. Tai buvo vienas iš sukrečiančių akimirų, greitis ir aiškumas buvo kaip vientisas darinys, leidžiantis taip greitai skrieti. Aš maniau, kad taip lekiant viskas aplink tarsi bus išplaukę, tarsi viena neaiški dėmė, bet pasirodo, kad aš galėjau matyti kiekvieną mažytį lapelį ant bet kurio krūmo, kurį ką tik aplenkiau.

Vėjas kedeno mano plaukus ir suknelę. Nors tai buvo neįmanoma, bet aš tarsi jaučiau kaip po mano kūną pasklinda šiluma. Taip pat kaip ir tvirta grublėta miško danga nebuvo panaši į minkštą paklotą, kai aš liečiau ją savo basomis kojomis, taip pat kaip ir atsitrenkiančios šakos tikrai neturėjo manęs glostyti kaip pulksnelės. Miškas buvo gyvas, aš net neįtariau, kad egzistuoja tokie maži vabaliukai, kurie sėdėjo ant lapų, visi jie nutildavo iš baimės, kai mes praskriedavom pro juos. Gyvūnai kur kas adekvačiau reagavo į mūsų kvapą nei žmonės. Žinoma visa tai darė man išpūdį.

Aš laukiau kada pajusiu nuovargį, bet aš vis dar kvėpavau lengvai. Aš laukiau raumenų skausmo, bet mano jėgos atrodė kuo toliau tuo labiau augo. Aš pagreitinu ir dabar Edvardui teko mane vyti. Iš krūtinės išsprūdo pasitenkinimo juokas. Mano kojos taip retai atsispirdavo nuo žemės, tad tai buvo labiau panašu į skrydį nei į bėgimą.

- Bela, - pašaukė jis mane nerūpestingai. Aš daugiau nieko negirdėjau, vadinasi jis sustojo. Buvo apmaudu sustoti, bet aš apsisukau ir lengvai priskriejo prie jo ir nekantraudama žvelgiau į jo akis. Edvardas šypsojosi pakėlęs vieną antakį. Jis buvo toks nuostabus, kad man beliko tik žiūrėti į jį, neturint jėgų atitraukti akių nuo jo.

- Tu lieki valstijoje? – paklausė jis, - Ar palnuoji šiandien pasilankyti Kanadoje?

- Būtų visai neblogai, - sutikau aš, daugiau dėmesio kreipdama ne į tai ką jis sako, o į jo judančias lūpas kai jis kalbėjo. Buvo sunku atitraukti žvilgsnį, nes viskas dabar atrodė kitaip, - Ką tu medžiosi?

- Elnius, pradžiai reikia išsirinkti kur kas lengvesnę auką. - Jam patiko kai aš suraukiau antakius, kai jis pasakė „lengvesnę“.

Bet aš nesiruošiau ginčytis. Troškulys buvo labai stiprus. Tik pagalvojus apie deginimą burnoje, pajutau kaip troškulys užvaldė mano mintis. Viskas darėsi vis sunkiau. Troškulys mane kankino taip, tarsi vidury liepos aš būčiau atsidūrusi dykumoje be lašelio vandens.

Na ir kur gi jie? – paklausiau aš nekantraudama, kai apžiūrinėjau medį. Dabar kai aš prisiminiau savo pagrindinius poreikius, atrodo kad visos mintys pavyzdžiui apie bėgimą, Edvardo lūpas tiesiog išgaravo. Aš negalėjau niekaip atsikratyti šio nepakenčiamo jausmo.

-Lukterk minutėlę, - pasakė jis padedamas ranką man ant peties. Nuo jo prisilietimo kilęs troškulys iškart nurimo.

- Dabar užsimerk, - prašnibždėjo jis. Paklususi, aš pajutau kaip jo rankos suspaudžia mano veidą, pirštais glostydamas mano skruostus. Aš pajutau kaip padažnėjo kvėpavimas ir laukiau kol parausiu, bet to žinoma nebuvo.

- Klausyk, - mokė mane Edvardas, - Ką tu girdi?

Aš galėjau paakyti tik tai, kad girdžiu jo nuostabų balsą, jo kvėpavimą, jo lūpų judėjimą kai jis kalbėjo, paukščių čiulbėjimą tupinčių ant medžių viršūnių, jų širdžių plakimą, lapų šlamesį, skubančias skruozdeles, kurios judėjo viena paskui kitą per kamieną artimais stovinčio medžio. Bet aš suvokiau, kad jis turėjo kažką konkretaus ir leidau savo pojūčiams išsilaisvinti, ieškodama garsų besiskiriančių nuo šių garsų aplink mane. Šalia mūsų buvo atvira erdvė ir garsai sklindantys iš ten mažumėle skirėsi. Ten, šalia vandens šurmulio aš girdėjau vandenį leičiančių liežuvių garsą, girdėjosi širdies plakimai ir kraujas tekatis venomis.

Netikėtas spazmas užspaudė mano gerklę.

- Ne toli nuo upės žiočių, link šiaurės vakarų? – paklausiau aš stovėdama užmerkus akis.

- Taip, - sutikdamas atsakė jis, - Dabar lukterk vėjelio, ką davar užuodi?

Bendrai kalbant tai buvo keistas medaus-pakalnučių- saulės parfumas, kuris buvo sustiprintas žemės, molio, sąmanų kvapo ir labai aštrus žemėje besikasančių griaužikų kvapas. O po to aš pajutau vandens kvapą, kuris buvo ne itin patrauklus, nepaisant jaučiamo troškulio. Aš susikoncentravau ties kvapu prie vandens ir radau tą, kurį lydėjo plakančios širdies ir tekančio venomis kraujo garsas. Ir dar vienas kvapas, stiprus ir kur kas

galingesnis už visus kitus aplikinius kvapus ir toks pat neviliojantis kaip kvapas kaip ir vanduo. Aš suraukiau nosį.

Edvardas nusijuokė, - Žinau, kad viskas ne taip paprasta.

- Trys? – speliojau aš.
- Penki, dar du miške atsilikę nuo kitų.
- O ką man reikia daryti?
- O ką tu padarytum?, - jo balse jautėsi šypsena.

Aš susimąščiau, mano akys vis dar buvo užmerktos. Aš bandžiau išiklausyti, įtraukdamą kvapus. Mane vėl užvaldė troškulys išiverždamas į mano pasąmonę – sklindantis aromatas buvo kur kas šiltesnis ir nebuvo jau toks šlykštus. Burna prisipildė seilių ir aš atsimerkiau.

- Negalvok apie tai, - patarė jis, kai patraukė rankas nuo mano veido ir žengė žingsnį atgal, - tiesiog atsaiduok instinktams.

Aš leidau sau sekti paskui sklindantį kvapą. Kūnas automatiškai pasileido ta kryptimi. Tykodama tarp paparčio krūmų, išsidėsčiusių tarp medžių, aš pamačiau stambų patiną su didžiuliais ragais. Vadovaudamas jis vedė likusius keturis per mišką į rytus.

Aš susikoncentravau ties patino kvapu, ties jo kaklu, kur pulsavimas buvo kur kas stipresnis nei kitur. Tik trisdešimt jardų skyrė mus. Du ar trys šuoliai. Aš pasiruošiau puolimui, mano raumenys įsitempė.

Vėjas pasikeitė ir sustiprėjo pučiant iš pietų. Skriedama tarp medžių aš net nestabtelėjau, kad dar kartą viską apmastyčiau, stengiausi nesiblaškyti ir judėti link savo tikslo – varyti elnią gilyn į mišką. Priartėdama aš staiga pajutau kitą aromata, toks masinantis ir nepaliekantis pasirinkimo, veikiantis mane kaip prievarta. Kvapas pilnai užvaldė mane. Aš turėjau nustatytą tikslą ir bandžiau susekti jį, kad tik numalšinčiau troškulį. Alkis stiprėjo, bet dabar jis buvo nepakenčiamai skausmingas, kad užtildė visas mano mintis, pripildydamas nuodais mano venas.

Buvo tik vienas dalykas, kuris galėjo užvaldyti mano dėmesį. Instinktas kur kas stipresnis nei troškulys – instinktas gintis nuo pavojaus. Savisauga.

Staiga aš pajutau, kad mane persekioja. Artėjantis kvapas kovojo su impulsu pasisukti ir neleisti užpuolikui pulti mano grobio. Neaiškus garsas išsirovė iš mano krūtinės, lūpos mažumėlė prasivėrė rodydamos pavojingus ginklus – dantis. Aš pristabdžiau – noras apsiginti kovojo su noru numalšinti troškulį. O po to išgirdau kaip mano persekiotojas pagreitino bėgimą ir noras gintis paėmė viršų.

Laukinis garsas isprūdo iš mano burnos, bet jis buvo toks netikėtas, kad aš net sustojau. Tai išvedė mane iš pusiausvyros ir man prireikė sekundėlės, kad atsigaučiau, stengdamasi kontroliuoti troškulį, nepaisant to, kad jis vis augo.

Vėjo kryptis pasikeitė ir į mano veidą skriejo drėgnos žemės ir artėjančio lietaus kvapas, taip išlaisvindamas mane nuo kvapų, jis buvo toks nuostabus, kad nebuvo nė menkiausios abejonės, kad tai buvo žmogaus kvapas. Edvardas pasirodė per kelis žingsnius nuo manęs, jo rankos pakilo ir apglėbė mane, stengdamasis sulaukyti mane. Jis užmiręs stebėjo kaip aš sustingau ištikta šoko.

Suvokus, kad vos neužpuoliau jo, aš iškart išsitiesiau ir išsivadavau iš gynybinės padėties. Aš užlaikiau kvėpavimą bijodama, kad aromatas negrižtų iš vakarų.

Edvardas pamatė kaip sugebėjimas viską svartyti vėl sugrižo pas mane ir atsitraukė nuleisdamas rankas.

- Man reikia dingti iš čia, - prašnypščiau aš, išnaudodama orą likusį mano plaučiuose.

Jo veide atsispindėjo šokas.

- Tu gali dingti?

Aš neturėjau laiko klausinėti ką tuo jis norėjo pasakyti. Aš žinojau, kad galimybė blaiviai mąstyti truks tiek, kiek aš sugebėsiu negalvoti apie tai...

Aš roviau iš vietos ir bėgau į šiaurę, susikoncentruodama tik ties oro trūkumu mano plaučiuose. Mano pagrindinė užduotis buvo nubėgti pakankamai toli, kad pamesčiau šį kvapą, kad jo nebūtų galima rasti, kad ir kaip norėčiau.

Aš vėl pajutau, kad mane persekioja, bet šįkart aš laikiausi. Aš stengiausi kontroliuoti savo poreikį kvėpuoti, įkvėpdavau tik tam, kad įsitikinčiau, kad čia tikrai Edvardas. Men nereikėjo ilgai kovoti su savimi, aš bėgau taip greitai, kaip niekad prieš tai, tarsi kometa per pačią tiesiausią trajektoriją, kurią aš tik galėjau įžiūrėti tarp medžių. Edvardas pasivijo mane po minutėlės. Aš sustojau. Aš buvau įsitikinusi, kad ten kur aš stovėjau buvo jau saugu, bet dėl viso pikto aš vis dar užlaikydavau kvėpavimą.

Edvardas prabėgo šalie nusteblintas netikėto mano sustojimas. Apsisuko ir tą pačią sekundę jis jau buvo prie manęs. Jis padėjo rankas man ant pečių, įdėmiai žiūrėdamas į akis. Jo veido išraiška vis dar buvo nustebusi, gal net ištikta šoko.

- Kaip tu tai padarei? – reikalaudamas paklausė jis.

- Tu vis tiek būtum laiku mane sustabdęs, tiesa? - pareikalvau iš jo atsakymo, ignoruodama jo klausimą. – Aš galvojau, kad elgiuosi teisingai!

Kai aš prasižiojau ir pirmą kartą įkvėpiau, supratau kad daugiau nebuvo to kvapo, kuris skatino mano troškulį. Aš giliai atsidusau.

Jis truktelėjo pečiais ir papurtė galvą nenorėdamas pasiduoti.

- Bela, kaip tu tai padarei?

- Pabėgau?

- Taip, kaip tu nustojai medžioti?

- Kai tu priėjai iš už nugaros.. atleisk man.

- Kodėl tu atsiprašinėji? Tai aš buvau netasargus. Aš negalvojau, kad kas nors nutols taip toli nuo takelio! Man reikėjo pradžioje patikrinti. Kokia kvaila klaida. Tau nėra dėl ko atsiprašinėti.

- Bet aš urzgiau ant tavęs, aš vis dar buvau išgąsdinta tuo, kad fiziškai buvau tam pasirengusi.

- Žinoma tu urzgiai, bet tu tai darei nesuvokdama ir aš nesuprantu kaip tu sugebėjai pabėgti.

- O kas man beliko daryti? – nustebusi paklausiau aš. Jo pozicija šokiravo mane, jis ką norėjo, kad aš būčiau užpuolusi? Juk tai glaėjo būti tas, kurį aš pažįstu.

Edvardas žiūrėjo į mane ir po to užvertęs aukštyn galva pradėjo garsiai juoktis.

- Kas juokingo?

Jis atsitraukė ir vėl susikaupė.

Kontroliuok save, pasakiau pati sau. Man teko kontroliuoti savo užsiliepsnojančią būdą, tarsi aš būčiau jaunas vilkolakis, o ne vampyras.

- Aš ne iš tavęs juokiuosi, Bela, visa esmė šoke. Ir aš šoke, todėl kad... esu sukrėstas.

- Kodėl?

- Tu neturėjai daryti nieko panašaus ir negalėjai būti tokia Tu neturėtum dabar ramiai stovėti čia su manimi ir be jokių nereikalingų emocijų kalbėti. Ir dar tu neturėjai nutraukti medžioklės pajutus ore tvyranti žmogaus kvapą. Netgi patyrusiam vampyru tai sunkiai pavyksta, mes visada labai atidūs pasirinkdami medžioklės vietą ir stengiamės išvengti nereikalingų pagundų. Bela, tu elgiesi taip, tarsi tau būtų keletas dešimtmečių, o ne viena diena.

- Oh, - na aš supratau, kad bus sunku, todėl ir buvau atsargi, aš žinojau, kad prasidės sunkumai.

Jis apglėbe rankomis mano veidą ir jo akys žibėjo iš susižavėjimo.

- Aš daug ką atiduočiau, kad bent trumpai galėčiau pažvelgti į tavo mintis.

Taip daug emocijų. Aš buvau paruošta nepakenčiamam troškuliui, bet ne tam. Aš buvau įsitikinusi, kad po pasivertimo jo prisilietimai man bus kitokie, bet jie man buvo tokie pat kaip ir anksčiau. Netgi geriau.

Aš pradėjau pirštu vedžioti per jo veidą, vedžiodama kažkokias tai linijas, sulėtinus vedžiojimus ties lūpomis.

- Aš galvojau, kad dabar mano jausmai bus prigesinti? – mano intonacija pasakymą pavertė klausimu. – Bet vis dar geidžiu tavęs.

Jis buvo sukrėstas.

- Kaip tu gali galvoti apie tai? Juk tave turi kankinti neapsakomas troškulys.

Žinoma ji kankino mane, o ypač kai jis tai primindavo. Aš bandžiau jį nuryti ir užsimerkiu, tai padėdavo susikoncentruoti. Aš daviau laisvę jausmams, stegdamasi surasti kokį nors aromatingą kvapą.

Edvardas atitraukė savo rankas nuo mano pečių, stengdamasis nekvėpuoti, kol aš bandžiau išiklausyti į mišką, ieškodama kvapų ir garsų, kurie buvo man būtini. Ore tvyroje kažkokia užuomena į nesuprantamą kvapą, kuris silpnai kito link rytų. Aš staigiai atsimerkiu vis dar būdama susikoncentravusi ties savo jausmais, ir kaip strėlė skubėjau į rytus.

Žemė mirgėjo po kojomis, aš bėgau medžiodama, kuo arčiau žemės ar užšokdama ant medžių, tai buvo nesunku. Aš jaučiau stipriau, nei Edvardas, kuris tyliai bėgo už manęs, leisdamas man pirmauti.

Kuo aukščiau mes kilome tuo mažiau augmenijos buvo aplinkui. Aukos, kurią aš persekiojau, kvapas stiprėjo. Jis buvo šiltas, ne toks aštrus kaip elnio ir kur kas malonesnis. Po keletos sekundžių aš jau girdėjau kaip kažkieno letenos lėtai sėlino, garsas buvo kur kas minkštesnis nei kanopų garsas. Auka buvo jau visai arti. Nejudama aš užšokau ant viršutinės medžio viršūnės, kad turėčiau tam tirką pranašumą.

Po savimi aš girdėjau lėtus tylus žingsnius...Akies krašteliu aš pastebėjau, o po to pamačiau žemiau truputėlį kairiau manęs rudai-ryža didelį katina, kuri judėjo išilgai pušies šakos. Katinas buvo didelė, keturis kartus sunkesnė nei aš. Jo akys buvo nukreiptos į žemę, kalnų liūtas irgi medžiojo. Aš pajutau kvapą kažko mažo su labai švelniu, palyginus su mano auka, kvapu. Kalnų liūto uodega maskatavosi tuo metu kai jis ruošėsi šuoliui.

Lengvas šuolis ir aš nusileidau ant liūto nugaros. Pajutęs medžio siūbavimą jis pradėjo muistytis iš netikėtumo, o jo akys dėgė iš įniršio. Pusiau užvaldyta troškulio, ignoruodama atstatytus dantis ir aštrius nagus, aš su juo skirejo link žemės. Tai buvo nelygi kova.

Jo didžiulės grėsmingos letenos atrodė kaip švelnūs prisilietimai, o dantys taip ir neišsisiurbė į mano kaklą ar petį. Aš beveik nejaučiau jo svorio. Mano dantys lengvai surado kaklą ir jo saviginos inktinktas buvo niekis palyginus su mano jėga. Aš įleidau dantis į kaklą, kur kraujo tekėmė buvo stipriausia, tarsi peilis pjautų mėsą. Kaip plieniniai ašmenys jie pjovė kailį, odą ir sausgysles, tarsi jų ten ir visai nebuvo.

Aromatas vos vos pasikeitė, bet kraujas buvo karštas ir drėgnas, ji ramino kankinantį troškulį, kol aš godžiai gėriau. Kalnų liūtas kovojo vis silpniau ir silpniau ir jo riaumojimas buvo panašus į murkimą. Kraujo šiluma pasklido po visą mano kūną, iki pat rankų ir kojų pirštų galiukų.

Aš su liūtu baigiau anksčiau nei spėjau pasisotinti. Troškulys vis dar neapleido manęs, net ir tada kai aš iš jo išsiurbiau paskutinį lašą kraujo. Aš su pasibjaurėjimu atstumiau jo negyvą kūną. Kaip aš galiu jausti troškulį po viso šito?

Vienu staigiu judesiu aš išsitiesinau. Atsikėlusi aš supratau, kad man reiktų susitvarkyti. Veida aš nusivaliau išroine delno pusė ir bandžiau sutvarkyti suknelę. Nagai, kurie nepažeidė mano odos, sudraskė medžiagą.

- Hmmm.. – pasigirdo Edvardo balsas. Jis stovėjo prie medžio kamieno tyrinédmaas mane su mislinga veido išraiška.

- Manau, galėčiau viską padaryti geriau, - aš visa buvau padengta purvo, susipainioję plaukai, kraujo dėmėmis ant suknelės, į skutelius suplyšusi suknelė. Edvardas niekad toks negriždavo iš medžioklės.

- Tu viską padarei labai gerai, - patikino jis mane, -Tiesiog.... Tai buvo kur kas sunkiau stebėti nei aš sau įsivaizdavau.

Aš sutrikusi kilstelėjau vieną antakį. – Tai atgamtiška, - paaiškino jis – leisti tau kovoti su puma. Pas mane visą tą laiką buvo keistas jausmas įsiterpti ir atakuoti.

- Kvaila.

- Aš žinau. Suaugusius gyvūnus nelengva žudyti. Bet vis tiek man patinka tavo suknelė.

Jei aš ti būčiau galėjusi parausti, aš būtinai būčiau paraudus.

- Kodėl aš ligi šiol esu alkana?

- Todėl kad tu jauna.

Aš atsidusau, - Nemanau, kad netoliese yra porėlė kalnų liūtų.

- Bet yra elnių banda.

Aš susiraukiau, - Jie ne taip gerai kvepia.

- Žoliaėdžiai. Plėšrūnai kvepia beveik taip pat kaip ir žmonės, - paaiškino Edvardas. – Mes galime grįžti, - pasakė jis didžiai. Jo akyse degė viliojanti ugnelė.

- Kas ten anąkart bebūtų jam nėra ko pergyventi dėl savo gyvybės. O jei tu su juo ir susitiktum nieko baisaus tame nebūtų. - Jo akys vėl perbėgo per mano suplėšytą suknelę, - Jie pagalvos, kad jau numirė ir papuolė į dangų tik pamatę tave.

Aš išpūčiau aki.

- Einam pamedžiosime smirdančių žoliaėdžių.

Pakeliui namo mes aptikome didelią eilnių bandą. Šįkart Edvardas medžiojo kartu su manimi, kadangi medžioklės esmė man jau buvo aiški. Aš parverčiau vieną didelį patiną, žinoma sukeldama tokį patį triukšmą kaip ir su liūtu. Jis jau baigė su dviem, kol aš vis dar terliojausi su vienu, be to tai darant jo plaukai nebuvo išsidraikę, o ant marškinių nebuvo nė menkiausios dėmelės. Mes persiokiojome išsigandusią bandą, bet vietoj to kad numalšinčiau savo troškulį aš stebėjau Edvardą, stengdamasi suprasti kaip jis viską daro taip atsargiai.

Kiekvieną kartą kai aš nenorėjau, kad Edvardas eitų iš manęs į medžioklę, man buvo lengviau nuo įsitikinimo, kad matyti šį pasaulį – baisus, gasdinantis vaizdas. Stebėdama jo medžioklę aš supratau, kad jis visiškai tapo man vampyru.

Žinoma tai buvo ne geriausia perspektyva man. Bet aš abejoju, kad mano žmoniškoji rega būtų pamačiusi visą šio momento grožį.

Tai buvo neapsakomas jausmų potyris stebėti kaip medžioja Edvardas. Jo šuolis buvo kaip tikslus gyvatės gėlimas, rankose buvo matyti pasitikėjimas ir jėga – iš jų buvo neįmanoma išsivaduoti. Jo pilnos lūpos buvo idealios, kai pasirodydavo švytintys dantys. Jis buvo nusotabus. Staiga aš pajutau geismo ir pasididžiavimo antplūdį – jis buvo mano ir niekas negalėjo mūsų išskirti. Man reikėjo pasistengti, kad jį pavyčiau. Jis buvo labai susikaupęs.

Edvardas atsisuko ir sutiko mano, juo besimėgaujanti, žvilgsnį.

- Daugiau nejauti troškulio? - paklausė jis.

Aš patraukiau pečiais.

- Tu atitraukei mano dėmesį. Tau kur kas geriau sekasi medžioti.
- Amžius praktikos, - nusišypsojo jis. Dabar jo akys spindėjo auksu.
- Tik vienas amžius, - pakartojau aš jį.

Jis pradėjo juoktis.

- Tu šiandien jau baigiai ar dar norėtum pratęsti?

-Manau, kad tai viskas, - kūnu jaučiau tam tikrą sotumą, nors aš nežinojau kiek dar galėsiu išgerti kraujo, bet troškulys deginantis mano gerkle, tapo beveik nejuntama. Tačiau aš žinojau, kad jis bus neatskiriama mano gyvenimo dalis ir tuo blogindamas jį.

Aš supratau, kad galiu save kontroliuoti. Galbūt, saugumo jausmas buvo melagingas, bet aš jaučiausi nuostabiai ir nesiroošiau šiandien nieko žudyti.

Jei aš galėčiau vadyti visas žmogiškąsias savybes, tuomet aš galėčiau mylėti savo vaiką- pusiau vampyrą ir galėčiau toliau draugauti su vilkolakiu?

- Aš noriu pamatyti Renesmę, - dabar kai troškulys buvo suvaldytas, mano abejonės sugrižo. Aš norėjau palyginti nepažįstamąją mano pilve su asmenybe, kurią stebėjau prieš tris dienas. Buvo taip keista, nejauti jos viduje, tai vertė jausti tuščia viduje, man buvo sunku.

Edvardas ištiesė man ranką. Aš paėmiau ją ir jo oda pasirodė man šiltesnė nei kada prieš tai, ant jo skruostų atsirado raudonis, šešėliai po akimis dingo. Vos galėjau susilaikyti nelietusi jo veido vėl ir vėl. Aš pamiršau apie viską pasaulyje, kai visos mano mintys ir veiksmai buvo nukreipti į jo auksines akis.

Nors tai buvo taip pat sunku kaip ir atsispirti žmogaus kraujo kvapui, bet aš kažkaip išlaikiau būtinybę būti atsargiai ir reikliai, kai aš pasistiebiau ant pirštų galiukų ir apsikabinau jį per kaklą. Švelniai.

Jo judesiuose nebuvo dvejonų. Jo rankos apkabino mane per liemenį ir spaudė arčiau savęs, lūpos švelniai palietė manąsias. Aš atsakiau į bučinį. Kaip ir anksčiau aš pajutau, kad tarsi išnykstu jame, nuo jo odos prisilietimo, jo lūpų, jo rankų. Kiekviena mano kūno dalele. Aš negalėjau įsivaizduoti kaip galiem dar stipriau mylėti.

Anskčiau mano sąmonė negalėjo įsivaizduoti apie tokią meilę. Mano senoji širdis nebuvo pakankamai stipri, kad tai išlaikytų. Galbūt visa tai atėjo pas mane su nauju gyvenimu. Kaip Karlailo gailėstis ir Esmės ištikimybė. Aš greičiausiai negalėsiu daryti kažko panašaus, kaip Edvardas, Alisa ar Džasperas. Gal aš tiesiog mylėsiu Edvardą labiau nei kas nors mylėjęs per visą istoriją. Aš sugebėsiu su tuo gyventi.

Mano atminyte praskriejo prisiminimų detalės apie mūsų glamones – mano pirštai jo plaukuose, linijų braukymas ant jo veido – bet visa kita buvo nauja man. Jis buvo naujas. Tai buvo visiškai kita patirtis. Edvardas bučiavo mane taip stipriai, nebijodamas sužeisti manęs. Aš atsakiau taip pat aistringai ir staiga mes nukritome.

- Ups, - pasakiau aš, o jis pradėjo juoktis, - Negalvojau, kad gausis taip galingai. Viskas gerai?

Jis švelniu žvilgsniu pažvelgė į mane.

- Net geriau nei gerai.

- Renesmė? – paklausė jis neužtikrintai, norėdamas įsitikinti, kad tai yra dalykas, kurios aš labiausiai noriu. Pakankamai sudėtingas klausimas, įskaitant tai, kad man norėjosi daug dalykų vienu metu.

Aš speliojau, kad Edvardas nenori grįžti, buvo sunku galvoti apie ką kažką kitą išskyrus mus abu. Aš jaučiau jį oda beveik visur, juk iš suknelės liko ištis labai mažai. Bet aš galvojau apie Renesmę, apie tai kokia ji buvo iki gimimo ir kokia ji dabar. Ir mintys apie ją tapo panašios į sapną. Visi prisiminimai apie ją buvo žmoniški. Viskas, ką aš mačiau savo pusaklėmis akimis atrodė yra išgalvota.

Kiekvieną akimirką mintys apie šį mažą žmogutį vis intensyvėjo.

- Renesmė, - sutikau aš liūdnai ir atsitojau keldama jį už paskos.

Skryrius 22

Pažadėta

Pokalbiai apie Renesmę pernešė ją į mano keistą, naują, erdvę - į įaudrintą sąmonę. Taip daug klausimų.

- Papasakok man apie ją, - paprašiau aš, kai tik jis paėmė mane už rankos. Tai, kad dabar mes ejome kartu niekaip neatsipindėjo mūsų greityje.

- Ji vienintelė savo rūšies, - pasakė jis man, ir pergyvenimo gaidelės girdėjosi jo balse.

Aš pajutau netikėtą skausmą dėl pavydo šiai nepažįstamajai. Jis pažinojo ją, o aš ne. Tai buvo neteisinga.

- Kiek ji panaši į tave? Kiek į mane? Ar bent į tą mane, kuri aš buvau anksčiau.
- Ji nuostabi dėl dvylipiškumo.
- Taip. Jos širdis plaka, nors šiek tiek dažniau nei žmogaus širdis. Ir jos temperatūra mažumėlė aukštesnė nei įprasta. O dar ji ir miega.

- Tiesa?
- Pakankamai gerai, prisiminant, kad ji yra naujagimis. Vieninteliai tėvai pasaulyje, kuriems nereikia miego ir mūsų vaikas, kuris miegą visą naktį, - nusijuokė jis.

Man patiko kaip jis ištarė „mūsų vaikas“. Žodžiai darė ją kur kas realesne.

- Jos akių spalva tikrai tokia pati kaip ir tavo – tad ji nepradingo galų gale, - jis nusišypsojo, - Jos tokios gražios.

- Jos oda atrodo bus tokia pati nepažeidžiama kaip ir mūsų. Niekas nenori patikrinti šios spelionės.
Aš mirktelėjau sukrėsta jo žodžių.

- Žinoma niekas netikrins, - patikino jis mane vėl, - Jos maitinimas ...na, ji pasirinko gerti kraują. Karlailas vis dar stengiasi ją įtikinti vartoti šiek tiek ir vaikiško maistelio, bet šiam maistui ji nerodo jokio susidomėjimo. Negaliu pasakyti, kad dėl to kaltinu ją – mišinukas siaubingai keistai kvepia, net ir kaip žmonių maistas. Šįkart aš jau spoksojau į jį, nes atrodė tarsi jie galėjo su ja kalbėtis, palaikyti pokalbį.

- Įtikinti ją?
- Ji neįtikėtina, net šokiruojančiai, protinga ir vystosi sukrečiančiai greitai. Nepaisant to, kad ji dar nekalba – bet ji turi labai efektyvų bendravimo būdą.

- Nekalba, kol kas.
Jis ėjo lėčiau, leisdamas man viską apgalvoti.

- Ką tu turi omenyje, kalbėdamas apie jos efektyvų bendravimo būdą? – pareikalavau atsakymo.
- Aš manau, kad tau bus paprasčiau suprasti ..jei tu viską pamatysi savo akimis. Tai pakankamai sunku nupasakoti.

Aš trumpai užsigalvojau. Aš žinojau, kad daug ką reikės pamatyti asmeniškai ir tik tuomet visa tai pavirs realybe. Aš nebuvo išitikinusi, kaip ilgai galėsiu tvardyti, todėl pakeičiau pokalbio temą.

- Kodėl Džeikobas vis dar čia? – paklausiau aš, - Kaip jis visą tai ištvėrė? Kodėl? – mano skambantis balsas šiek tiek drebėjo, - Kodėl jis turi kentėti dar labiau?

- Džeikobas nesikankina, - pasakė jis keistu tonu. – Bet greičiausiai aš būčiau nieko prieš jei galėčiau pakeisti jo būseną, - pridėjo Edvardas pro sukąstus dantis.

- Edvardai! – prašnypščiau aš, tampydama ranką, kad jis sustotų (ir jaučiau pasitenkinimą, kad sugebu tai padaryti). – Kaip tu gali taip kalbėti? Džeikobas atidavė viską, kad tik apgintų mus. Ką jam teko patirti per mus. – mane net nupurtė nuo miglotų gėdos ir kaltės prisiminimų. Dabar tai atrodė keista, kad anksčiau man taip reikėjo jo. Tas tuštumo jausmas, kai jo nebūdavo šalia manęs, dabar išnyko, tai tiesiog buvo žmoniška silpnybė.

- Tu pamatysi tai apie ką aš kalbu, - pramurmėjo Edvardas, - Aš pažadėjau, kad leisiu jam pačiam viską paaiškinti, bet abejoju, kad tu į tai sureaguosi kitaip nei aš. Nors aš pakankamai dažnai klydau dėl tavo minčių, ar ne taip? – jis pažiūrėjo į mane prikandęs lūpą.

- Paaiškinti ką?
Edvardas pasiubavo galva, - Aš pažadėjau. Nors nežinau ar iš tikro aš privalau jam dabar ar išvis ką nors privalau ... – jis sukando dantis.

- Edvardai, aš nesuprantu, - nusivylimas ir liūdesys ėmė viršų.
Jis paglostė mano skruostą, o po to švleniai nusišypsojo, kai mano veidas švytijo tarsi atsakant jam, noras paėmė viršų ties susierzinimu.

- Aš žinau, kad tau mažumėlė sunkiau nei tu nori tai parodyti. Aš prisimenu.
- Man nepatinka jaustis pasimetusia.
- Aš žinau. Tad kai tik sugriškime namo, kad tu pati galėtum viską pamatyti savo akimis, - jo akys perbėgo per mano suknelės likučius, kol jis kalbėjo apie grįžimą namo ir jis susiraukė. – Hmm.

Šiek tiek pagalvoję jis atsisegė ir nusirengė savo marškinius ir pratiesė ją man, padėjo ikišti rankas į rankoves.

- Viskas tiek blogai?
Jis nusišypsojo.

Aš prakišau rankas į rankoves ir greitai užsagsčiau sagas, kad paslėpčiau suknelės skutelius. Žinoma jis liko be marškinių ir nebuvo įmanoma nepastėbti to.

- Lenktynių? – pasiūliau aš, bet po to pridėjau, - Nedrįšk pasidavinėti.
Jis paleido mano ranką ir šypsodamasis tarė: - Tik po tavo komandos.

Rasti kelią link mano namų buvo lengva nei nusileisti žemyn keliuku link Čarljo ir mano senųjų namų. Mūsų kvapai paliko ryškų pėdsaką, paskui kurį sekant buvo galima bėgti ir tokiu greičiu. Edvardas lenkė mane kol mes neperšokom upės. Aš šokau kur kas anksčiau nei jis, taip bandydama išnaudoti mano naują jėgą ir taip stnegiausi pirmauti.

- Ha, - džiugavau aš, kai pajutau kad mano kojos pirmos pasiekė žolę.

Įsiklausydama ir laukdama garso kai jis nusileis, aš išgirdau tai ko nesitikėjau išgirsti. kažkas triukšmingo ir per daug arti – plakanti širdis.

Edvardas atsirado greta manęs tą pačią akimirka, jo rankos stipriai suspaudė mano pečius.

- Nėkvėpuok, - greitai perspėjo jis mane.

Aš stengiausi napanikuoti ir nustojau kvėpuoti vos tik įkvėpus. Vienintelis dalykas, kuriam aš leidau judėti buvo mano akys, aš instinktyviai apsižiūrinėjau, stengdamasi surasti triukšmo šaltinį.

Džeikobas stovėjo netoli takelio į mišką, kur jis perėjo pievelę prie Karlailų namo, jo rankos buvo sukryžiuotos ant krūtinės, aš išgirdau dar dvi stipriai plakančias širdis ir silpna traškančių paparčių garsą po didelėmis letenomis.

- Atsargiau Džeikobai, - perspėjo Edvardas. Urzgimas sklido iš miško patvirtino nerimą jo balse, - Galbūt tai ne geriausias būdas.

-Manau geriau būtų ją iškart leisti prie vaiko? – pertraukė Džeikobas, - Saugiau bus pamatyti kaip Bela atreaguos į mane. Aš giju greitai.

Tai buvo išbandymas? Kad įsitikintų ar aš sugebėsiu neužmušti Džeikobo prieš pabandydama tai padaryti su Renesme? Aš jaučiau kažkokį kvailą jausmą, kuris nebuvo susijęs su pilvu, greičiau su mano galva. Ar tai buvo Edvardo mintis?

Aš mečiau į jį nerimastingą žvilgsnį. Edvardas atrodo akimirkai susimąstė, bet po to jo veido išraiška staiga pasikeitė iš nerimaujančio į kažkokią kitą. Jis kilstelėjo pečiais ir jo balse jautėsi užslėptas priešiškumas, - Na, tai tavo mintis.

Šįkart urzgimas iš miško buvo kur kas grėsmingiausias, beabejonės tai buvo Lėja.

Kas darėsi su Edvardu? Po to ką mums teko patirti ar neturėtų jis būti šiek tiek nuolaidesnis ir geresnis mano draugui? Aš tikėjausi, galbūt tai buvo kvaila, kad dabar Edvardas tam tikru būdu irgi buvo Džeikobo draugas. Greičiausiai aš neteisingai supratau juos. Bet ką išdarinėjo Džeikobas? Kodėl jis pasisiūlė išbandymams, kad tik apgintų Renesmę?

Man tai neturėjo jokios prasmės. Net jei mūsų draugystė išgyveno....

Ir kai tik mano akys susitiko su Džeikobo akimis, kad gal taip ir nutiko. Jis vis dar atrodė kaip geriausias mano draugas. Bet pasikeitė ne jis. Kas aš dabar jam? Po to jis nusišypsojo savo pažįstama šypsena, tokia artima, ir ji mane įtikino, kad mūsų draugystė nenukentėjo. Tai buvo taip pat kaip ir anksčiau, kai mes slampinėjome jo paties suręstame garaže, du draugai, kurie kartu leido laisvą laiką.

Paprastai ir be jokių užgaulių.

Ir vėl aš aptikau, kad tas poreikis būti su juo iki man pasikeičiant – visiškai išnyko. Jis buvo tiesiog mano draugas, kaip ir turi būti. Bet tai, ką jis darė dabar vis dar neturėjo jokios prasmės. Ar išties jis buvo toks pasiaukojantis, kad tik apsaugotų mane - net savo pačio gyvybės kaina – nuo to ką padaryčiau bent sekundę nekontroliuodama savęs ir dėl ko visą gyvenimą gailėčiausi? Tai buvo ne tik tai, kaip jis priima mane, bet nepasakomas noras likti mano draugu. Džeikobas buvo vienas iš geriausių žmonių, kurių aš pažinojau, bet atrodė kad to per daug, kad priimti kažką panašaus iš bet ko.

Jis išsišiepė dar labiau ir pradėjo kvatoti, - Atleisk Bela, bet aš privalau tai pasakyti. Tu tiesiog naturali keistuolė.

Edvardas užriaumojo, - Sek savo žodžius, šunie.

Vėjas papūtė iš už mano nugaros, ir aš greitai įkvėpiau, užpildydama savo plaučius švarių oru, kad galėčiau kalbėti. – Ne, jis teisus. Akys – tikrai kažkas tokio, ar ne taip?

- Super žiaurios. Bet viskas ne taip košmariška kaip aš įsivaizdavau.

- Na ir reikalai, - ačiū už nuostabų komplimentą.

Jis užvertė akis, tu juk žinai ką aš turiu omeny. Na žinoma dabar negalima pasakyti, kad tu ta pati Bela, bet atrodai taip tarsi visai nebūtum pasikeitus. Jis vėl man šypsojosi ir jo veide nebuvo matyti nė menkiausio krislelio liūdesio ar nusivylimo. Po to jis nusijuokė, - Taip ar kitaip, aš galvoju, kad aš pakankamai greitai priprasiu prie akių.

- Priprasi? – paklausiau aš pasimetusi. Nusotabu, kad mes vis dar liekame draugais, bet nebuvo panašu, kad mes praleisime kartu daug laiko. kažkas keisto matėsi jo akyse, tai jo veide paslėpė šypsena. Jis atrodė... kaltas? Po to jo žvilgsnis nukrypo į Edvardą.

- Ačiū, - Aš nebuvau įsitikinęs, kad tu sugebėsi tai nusišėpti nuo jos, nepaisant pažado. Įprastai tu duodi jai visko ko tik ji panori.

- Gal aš tikiuosi, kad ji nesusivaldys ir pagaliau nuraus tau galvą, - svarstė Edvardas.

Džeikobas tik susiraukė.

- Kas vyksta? Jus abu turite paslapčių nuo manęs? – skeptiškai paklausiau aš.

- Aš paaiškinsiu vėliau, - sumišęs pažadėjo Džeikobas, bet atrodė taip tarsi jis išvis neketino to daryti ir iškart pakeitė pokalbio temą, - Na ką suorganizuojam parodamąjį susiremimą ant kelio, - jo pašaipa tapo iššūkiu ir jis lėtai artėjo link manęs.

Už jo pasigirdo čeižus urzgimas ir pilkas vilko kailis, tai Lėja iššoko iš už medžių. Kur kas aukštesnis, smėlio spalvos kailiu lėtai už jos pasirodė Setas.

- Atveskite, - pasakė Džeikobas, - Nesikiškite.

Aš džiaugiausi, kad jie jo nepaklausė ir sekė paskui jį šiek tiek sulėtino. Vėjas jau nurimo ir negalėjo nuo manęs nunešti šio kvapo. Jis buvo pakankami arti, kad galėčiau pajusti jo kūno karštį sklendantį tarp mūsų ir mano gerklė pradėjo degti.

- Na gi Bela. Padaryk kažką blogiausią, ką tu tik sugebi.

Lėja sušnyptė.

Aš nenorėjau kvėpuoti. Buvo neteisinga turėti tokį pranašumą prie Džeikobą, nepaisant to, kad jis pats save pasiūlė kaip auką. Bet aš negalėjau pabėgti nuo logikos. Kaip kitaip aš galėsiu įsitikinti, kad sugebėsiu nesužeisti Renesmės?

- Aš čia pasensiu, Bela, - erzino Džeikobas, - Na gerai ne tikra žodžio prasme bet tu supranti apie ką aš. Nagi padaryk tai.

- Laikyk mane, - pasakiau aš Edvardui iširemdama jam į krūtinę.

Jo rankos įsitempė ant mano pečių. Aš užmiriau, tikėdamasi, kad sugebėsiu save kontroliuoti. Aš nusprendžiau, kad išlaikysiu išbandymą ne blogiau nei medžioklėje. Blogiausiu atveju aš nustosiu kvėpuoti ir pabėgsiu. Pasiruošusi viskam aš vos vos įkvėpiau. Buvo truputėli skausminga, bet mano gerklė vis tiek degė skausmu. Džeikobas kvėpėjo žmogumi ne ką daugiau nei kalnų liūtas. Jo gyvūliška prigimtis tekėjo jo kraujyje. Ir nepaisant to, kad garsus jo širdies plakimas viliojo mane, bet aromatas sklindantis nuo jo privertė mane pasiraukyti. Kaip bebūtų keista buvo kur kas lengviau prisitaikyti prie jo kvapo nei aprimti nuo jo širdies ritmo.

Aš įkvėpiau dar kartą ir atsipalaidavau, - Uh, dabar aš supratau, ką jie visi turėjo omenyje. Tu dvoki, Džeikobai.

Edvardas nusijuokė ir jo rankos nuslydo nuo mano pečių, kad pasikabintų mane per juosmenį. Setas žemu balsu kvatojo kartu su Edvardu, jis priartėjo mažumėle arčiau, kai tuo metu Lėja truputuka atitolo. Ir tuomet aš supratau, kad dalyvauja ir kiti, kai išgirdau žemą charektingą Emeto juoką, kuris buvo pritildytas stiklinės sienos tarp mūsų.

- Žiūrėkit kas prakalbo, - pasakė Džeikobas, akivaizdžiai užspausdamas savo nosį. Jis buvo visiškai nepakenčiamas, kol Edvardas laikė mane apkabinęs per liemenį ir net tuomet kai Edvardas tyliai prašnabždėjo man į ausį „aš myliu tave“.

Džeikobas tik toliau sau kvatojo. Tai suteikė man viltį, kad mūsų santykiai susiklostysis į gerą pusę ir taps tokie patys kokie buvo ne per seniausiai. Galbūt dabar aš iš tiesų galiu būti jo drauge, nuo to laiko kai mano kvapas tapo nepakenčiamas ir jis nemylės manęs taip kaip anskčiau. Galbūt tai buvo būtent tai ko dabar reikėjo.

- Gerai, tai ką aš susitvarkiau? – pasakiau aš, - Dabar tai jūs papasakosite man kokią didelę paslaptį slepiate?

Džeikobas pradėjo nerimauti, - Tau nėra dėl ko nerimauti šiuo metu...

Aš išgirdau kaip Emetas piktai atsiduso vos tvardydamas nuo pagundos. Galbūt aš reikalaučiau atsakymo į savo klausimą, bet išgirdus Emeto juoką iki manęs daskriejo ir kiti garsai – septynių žmonių kvėpavimas. Vieno iš jų plaučiai judėjo greičiau nei kitų. Tik viena plakanti širdis, spurdanti kaip paukštelio sparnai, lengvai ir greitai.

Aš buvau visiškai patenkinta. Mano dukra buvo tik už plonos stiklinės sienos šalia. Aš negalėjau jos matyti – šviesa atsispindėjo nuo stiklinės sienos. Aš galėjau matyti tik save – neįprastai pabalusią ir nepajudinama palyginus su Džeikobu. Bet jei lyginti su Edvardu ar atrodžiau visiškai natūraliai.

- Renesmė, - prašnibždėjau aš. Įtampa vėl sukaustė mane, paversdama mane į statulą. Renesmė nekėpėjo kaip gyvūnas. Ar aš nestumiu ją į pavojų?

- Eime ir tu pati viską pamatysi, - pasiūlė Edvardas, - Aš žinau, kad tu sugebėsi save kontroliuoti.

- Tu man padėsi? – prašnabždėjau aš, mano lūpos vos judėjo.

- Žinoma padėsiu.

- Na žinoma Džasperas ir Emetas dėl viso pikto?

- Mes pasirūpinsime tavimi, Bela. Nesijaudink, mes būsim pasirėngę. Nei vienas iš mūsų nerizikuotų Renesmės saugumu. Aš manau tu būsi nustebusi, kai suvoksi kai ji laiko mus visus savo mažose pirštukuose. Ji bus visiškai saugi nepaisant nieko.

Mano noras pamatyti ją, suprasti tą meilės jausmą jo balse, privertė mane pajudėti iš vietos. Aš žengiau vieną žingsnį į priekį. Ir čia par Džeikobas pasirodė mano kelyje, jo veido išraiška buvo sunerimusi.

- Tu esi tikras kraugery? – nekantraudamas paklausė Edvardas, bet jo balsas tarsi maldavo. Aš niekad negirdėjau, kad jis tokiu balsu kalbėtų su Edvardu, - Man tai nepatinka.

- Tu ją išbandei, Džeikobai.

Tai buvo išbandymas Džeikobai?

- Na...., - pradėjo Džeikobas.

- Jokių bet, - nutraukė jį Edvardas su staigu susierzinimu balse, - Bela nori pamatyti mūsų dukrą. Pasitrauk iš kelio.

Džeikobas pažvelgė į mane keistu beprotišku žvilgsniu ir apsisuko, beveik bėgte skubėjo į namą. Edvardas suurzgė.

Aš niekaip nesupratau jų nesutarimų priežasties, bet tuo metu aš niekaip negalėjau ties tuo susikoncentruoti. Aš tik galėjau galvoti apie miglotą vaiko veidą mano ir kovoti su kylančiu rūku galvoje, bandydama prisiminti visas jos veido smulkmenas.

- Tinka? – paklausė Edvardas ir jo balsas vėl buvo begalo švelnus. Aš nervingai linktelėjau. Jis stipriai suspaudė mano delną ir vedė takeliu mane link namo.

Jie laukė manęs išsirikiavę į vieną liniją, taip sveikindami ir saugodami Renesmę. Jų veiduose švytėjo šypsenos, bet jų akyse matėsi nerimas. Rozali stovėjo šiek tiek toliau už visų kitų, netoli paradinių durų. Ji stovėjo ten viena, kol Džeikobas neprisijungė prie jos – atsistojo priešais ją arčiau nei įprasta. Jautėsi, kad jiems nebuvo malonu stovėti šalia, jie tarsi abu šiaušėsi nuo butinybės stovėti greta. kažkas labai mažas tiesėsi į priekį iš Rozali rankų, pasirodyma už Džeikobo. Akimirksniu tai užvaldė visą mane, kiekvieną mano mintį, kaip niekas lyg šiol, nuo tada kai aš atmerčiau akis.

- Manęs nebuvo tik dvi dienas? – aš dusau negalėdama patikėti ką matau.

Nepažįstamas vaikas Rozali rankose buvo mažų mažiausiai kelių savaitių jei ne mėnesių. Ji buvo maždaug kelis kartus didesnė už tą vaiką, kurį aš miglotai prisiminiau. Ir ji mokėjo pakankamai gerai laikyti savo kūnelį, nes tiesėsi link manęs. Jos bronziniai vilnijantys plaukai lietė jos pečius. Šokoladinės akys įdėmiai apžiūrinėjo mane su vaikui nebūdingu susidomėjimu, kažkaip kaip suaugusi, viską suvokdama ir suprasdama. Ji pakėlė vieną ranką, kad pratiestų ją link manęs, bet po to tarsi persigalvojo ir palietė Rozali skruostą.

Jei jos veidukas nebūtų nuostabus dėl jo tobulumo ir grožio, aš nepatikėčiau, kad tai buvo tas pats vaikas. Mano vaikas.

Edvardas buvo ten – jos veido brožuose, ir aš buvau ten, nes mano ir jos skruostų bei akių spalvos buvo identiškos. Netgi galima buvo pastebėti Čarlio bruožus jos nuostabiose garbanose, nors jų spalva buvo tokia pat kaip ir Edvardo. Ji tikrai mūsų, neįtikėtina bet tai tiesa. Tai, kad aš mačiau šį neįtikėtiną mažą žmoguliuką, vis dar nedarė jos realios, atvirkščiai tai padarė ją dar mistiškesne.

Rozali švelniai paglostė jos rankytę ir pratarė, - Taip, tai ji.

Renesmės akys sustingusios žiūrėjo į mane. Po to taip pat kaip ir po savo skausmingo gimimo, ji nusišypsojo man – nuostabi idealių šviečiančių mažyčių dantukų eilė. Su vidiniu nerimu aš žengiau į priekį.

Emetas ir Džasperas staiga atsirado prieš mane, atsirėmę petys į petį, pasiruošę bet kurią akimirką mane sustabdyti. Edvardas pagriebė mane iš už nugaros, įsitempę pirštai išikibo į mano pečius. Netgi Karlailas ir Esmė pajudėjo į priekį, atsistoję šonuose prie Emeto ir Džaspero, tuo metu kai Rozali žengė atgal, prispausdama prie savęs Renesmę, Džeikobas irgi užėmė gynybinę poziciją atsistojus priešais juos.

Tik Alisa liko savo vietoje.

- Na gi, pasitikėkit ja bent kiek, - peikė ji juos, - Ji nesiruošia padaryti nieko tokio ...Išžiūrėkite jūs galų gale.

Alisa buvo teisi. Aš save kontroliavau. Aš buvau pasirėngusi viskam, netgi tokiam nepasakomai viliojančiam žmogaus kvapui, kurį pajutau miške. Pagundai čia nebuvo vietos. Renesmės kvapas buvo kaip pats maloniausias kvėpalų aromatas arba kaip pats nuostabiausias maisto kvapas. Ji taip pat turėjo tam tikrą saldu vampyrų kvapą, kad žmoniškoji jos dalis nebūtų tokia viliojanti. Aš galėjau su tuo susitvarkyti. Aš buvau tuo įsitikinusi.

- Man viskas gerai, - patikinau aš, paglostydama Edvardo ranką ant mano peties. O po to aš sunerimau ir pridėjau, - Laikykis arčiau dėl viso pikto.

Džaspero akys buvo įsitempusios susikoncentravusios. Aš supratau, kad jis žino mano emocinę būklę ir stengėsi ją paversti į ramybės būseną. Aš pajutau kaip Edvardas paleido mano pečius, kadangi jis jau buvo

perskaitęs Džaspero mintis. Nors Džasperas kaip niekas kitas jautė mano ramybę, bet jis vis dar neatrodė visiškai įsitikinęs.

Išgirdęs mano baslą Renesmė staiga pradėjo nerimauti Rozali rankose ir tiesėsi link manęs. Nežinau kokiu būdu, bet mažylės veidas tapo nekantraujantis.

-Džasperai, Emetai, praleiskite mus... Bela save kontroliuoja.

- Edvardai, tai rizikinga... – svarstė Džasperas.

- Minimaliai. Paklausk Džasperai medžioklės metu ji pajuto kažkokių turistų kvapą, kurie netinkamu metu atsidūrė netinkamoje vietoje.

Aš išgirdau kaip Karlailas garsiai atsiduso. Esmės veide atsispindėjo nerimas susimaišęs su kančia. Džaspero akys išsiplėtė, bet jis tik lengvai linktelėjo, tarsi Edvardo atsakė į vieną tik jam suprantamą ir žinomą klausimą. Džeikobo burna išsikreipė nuo pasišlykštėjimo. Emetas tik kilstelėjo pečiais. Rozali atrodė kur kas labiau susirūpinusi nei Emetas, kadangi ji bandė išlaikyti besimuistantį vaiką savo rankose.

Alisos veido išraiška leido man suprasti, kad ją taip lengva apgauti. Jos primerktos akys, jos įdėmus sukonceptuotas žvilgsnis sustojo ties pasiskolintais marškiniiais, ką aš padariau su savo suknele.

- Edvardai, - pasakė Karlailas priekaištaudamas.

- Aš žinau Karlailai, žinau. Aš buvau tiesiog kvailys. Man nereikėjo skubėti, kad įsitikinčiau, kad mes buvome siaugioje zonoje prieš paleiždiant ją.

- Edvardai, - aš murmėjau, sumišusi dėl to kaip jis spoksojo į mane. . Atrodė kad jis nori išvelgti sodrų - ryškiai raudoną atsaplvi mano pačios akyse.

- Jis visiškai teisingas, kad priekaištuoja man, Bela, - pasakė Edvardas šyptelėjęs – Aš padariau didelę klaidą. Tas faktas, kad tu stipresnė nei bet kuris, kuri kada nors man teko sutikti, nekeičia nieko.

Alisa užvertė akis, - Nuostabus pokštas, Edvardai.

- Aš nejuokavau, aš paaiškinu Džasperui, kodėl aš žinau, kad Bela gali susitvarkyti. Tai ne mano kaltė, kad visi priėjo neteisingų išvadų.

- Palauk, - Džasperas net duso, - Tai ji nemedžiojo žmonių?

- Ji pradėjo, - pasakė Edvardas ir buvo matyti, kad jis tuo mėgaujasi. Mano dantys sugirždėjo.

- Ji buvo pilnai susikoncentravusi ties meždiokle...

- Kas gi nutiko? – pertraukė ją Karlailas. Jo akys netikėtai sužybėjo, stebėnanti šypsena pradėjo ryškėti jo veide. Jis priminė man tai kas buvo anksčiau, kai jis norėjo sužinoti visas smulkmenas, kai aš virtau vampyre. Neapsakomas troškulys gauti naują informaciją.

Edvardas atsigavo ir pasisuko link jo.

- Ji išgirdo mane už jos ir pradėjo gintis. Bet kai ji suvokė, kad ją vejuosi, ji susikoncentravo ir liovėsi medžioti. Aš niekad nemačiau nieko panašaus. Ji iškart suprato kas nutiko ir po to ... užlaikė savo kvėpavimą ir spruko iš pavojingos vietos.

- Nieko sau, - pramurmėjo Emetas, - Rimtai?

- Jis kažko nedasako, - prabambėjau aš, dar labiau sumišusi, - Edvardas praleido tą dalį, kur aš urzgiau ant jo.

- Neįmanoma tu tvojai jam kelis kartus?- paklausė Emetas nekantriai.

- Ne! Žinoma ne.

- Ne, neįmanoma. Neįmanoma tu neužpuolei jo?

- Emetai, - įpykau aš.

- Oi, koks praradimas, - prastenėjo Emetas, - Tu greičiausiai vienintelė iš tų, kurie galėtų išnervinti ją ir be to tu turėtum nusotabų pasiteisinimą, - atsiduso jis, - Aš atiduočiau dešinią ranką, kad tik pamatyčiau kaip jis išsisukinėtų iš šios padėties.

Aš spoksojau į ją šaltu žvilgsniu – Aš niekad to nepadaryčiau.

Susirūpinęs Džaspero žvilgsnis atkreipė mano dėmesį, jis atrodė, kur kas susinerimęs nei prieš tai.

Edvardas stumtelėjo Džaspero petį, - Dabar supranti apie ką aš?

- Tai nenormalu, - pramurmėjo Džasperas.

- Ji galėjo užpulti tave – jai vos kelios valandos nuo pavertimo- Esmė barė save, padėjusi ranką ant širdies, - Mes turėjome eiti su jumis.

Kai Edvardas baigė savo pasakojimą, aš jau nsutojau kreipti į juos dėmesį, apžiūrinėdama nusotabų vaiką, kuris irgi toliau žiūrėjo į mane. Jos mažos rankytės su mažytėmis duobutėmis tiesėsi link manęs, tarsi ji išties žinojo kas aš tokia. Staiga mano ranka irgi pakilo, tarsi kopijuotų jos judesius.

- Edvardai, - paprašiau aš, atsitraukdama į šoną nuo Džaspero, kad geriau ją matyčiau, - Prašau?

Džaspero dantys buvo sukąsti, jis nejudėjo.

- Džasperai, ji visai ne tai, su kuo tau teko susitikti anksčiau, - pasakė Alisa ramiai, - Patikėk manimi.

Jų akys akimirkai susitiko, po ko Džasperas linktelėjo. Jis pasitraukė į šoną, bet padėjo savo ranką man ant peties, judėdamas kartu su manimi, kol aš lėtai ėjau į priekį.

Aš galvoju apie kiekvieną žingnį prieš jį žengiant, analizuodama savo būseną, gaisrą mano gerklėje, kitų išsidėstymą aplink mane. Nagrinėdama savo būseną aš svarsčiau kaip greitai jie sugebės atsidurti šalia ir sustabdyti mane. Tai buvo lėta procesija.

Visą tą laiką vaikas Rozali rankose spurdėjo ir bandė išsprusti iš jos rankų, jos veido išraiška darėsi vis labiau ir labiau susierzinusi, kol ji garsiai nepravirko. Visi sureagavo taip, tarsi visi kaip ir aš anksčiau nebūtų girdėję jos balso. Jie visi subėgo link jos, palikdami mane vieną sustingusę vietoje. Renesmės verkimas perskriejo per mane visą ir tarsi pritvirtino mane prie grindų. Mano akys trukšiojo labai keistai, tarsi ir aš ruošiausi pradėti verkti. Atrodė, kad visi lietė glostė ją, taip stengdamiesi ją nuraminti. Visi, išskyrus mane.

- Kas nutiko? Jai skauda? Kame reikalas?

Tai buvo Džeikobo balsas, perrėkiantis visus kitus balsus. Aš šoke stebėjau kaip jis iriasi per visus stengdamasis pasiekti Renesmę ir dar labiau buvo sukrėsta kai Rozali jam atidavė ją be jokios kovos.

- Ne, jai viskas gerai, - patikino ją Rozali.

Rozali ramino Džeikobą?

Renesmė visai laiminga sedėjo ant Džeikobo rankų, tiesdama savo mažą rankytę link jo skruosto, bet po to pradėjo muistytis stengdamasi vėl pamatyti mane.

- Matai? – pasakė jam Rozali, - Ji tiesiog nori pas Belą.

- Ji nori pas mane? – prašnibždėjau aš.prašnibždėjau aš.

Renesmės akys – mano akys, - nekantriai žiūrėjo į mane.

Edvardas pasitraukė atgal link manęs.Jis padėjo savo lengvutes rankas man ant pečių ir lengvai stumtelėjo mane į priekį.

- Ji laukė tavęs beveik tris dienas, - pasakė jis man.

Dabar ji buvo per kelis metrus nuo manęs. Karščio bangos atrodė veržėsi iš jos kai ji lyg drebėdama tiesėsi link manęs. Bet gal tai buvo Džeikobo drebulys. Aš mačiau, kad jo rankos drebėjo, kai aš priėjau arčiau. Bet vis dėl to, nepaisant jo nerimo, jo veidas buvo kur kas nerūpestingenis nei paskutiniu metu.

- Džeikai, man viskas gerai, - priminiau aš jam. Mane apniko panika kai aš pamačiau Renesmę jo virpančiose rankose, bet aš stengiausi kontroliuoti save. Susiraukęs, jis įdėmiai stebėjo mane, mintys apie Renesmę mano rankose gasdino jį.

Renesmė vis dar šniurpčiojo ir tiesė savo mažas rankytės link manęs, jo maži pirštukai vis judėjo pavirsdami į mažus kumštukus. Šia akimirka viskas mano viduje atsistojo į savo vietas. Jos verkimas, jos artimos akys, tai kad ji tikėjosi mūsų susijungimo ne mažiau nei aš, - visa tai tapo visiškai normalu kol ji stvėrė orą tarp mūsų. Netikėtai ji tapo visiškai reali ir žinoma aš ją pažinojau. Tai buvo visiškai natūralu, aš turėjau žengti paskutinį žingsnį ir tiestis link jos, kad paimti ant rankų.

Džeikobas ištiesė rankas taip, kad aš galėčiau leisti siubuoti Renesmę, bet taip ir nedavė man jos iš savo rankų. Jis net kruptelėjo kaip mūsų rankos susilietė. Jo oda, kuri anksčiau man buvo tokia maloniai šilta, dabar buvo deginanti. Jo kūno temperatūra buvo beveik tokia pati kaip ir Renesmės, na gal skirėsi keliais laipsniais. Atrodo Renesmė visai nekreipė dėmesio į mano ledinę odą arba jau buvo spėjusi priprasti prie jos.

Ji pažiūrėjo į viršų ir vėl man nusišypsojo, parodydama savo lygius nedidelius dantukus ir duobutes skruostuose. Ir netikėtai ji prisilietė prie mano veido. Tą pačią akimirką kai ji tai padarė visos rankos tiesėsi į mane, bijodami mano reakcijos. Bet aš vos tai pastebėjau.

Aš dusau, šokiruota ir išgasdinta keistų pavojingų reginių, kurie užpildė mano sąmonę. Tai buvo panašu į labai ryškius prisiminimus – aš dar galėjau viską matyti akimis, tuo pačiu metu kai viską mačiau savo galvoje – bet tai buvo į nieką nepanašu. Aš žiūrėjau pro visą tai į lukuriuojantį Renesmės veidą, stengdamasi suprasti kas nutiko ir beviltiškai stengiausi laikytis rami.

Nepaisant to, kad reginys buvo nepakenčiamas ir nepažįstamas, jis kartu buvo ir kažkoks neteisingas – aš jame beveik pažinau savo senąjį veidą, bet tai buvo išimtis, tai buvo praeitis. Aš dusau nuo to, kad pamačiau savo veidą tokį, kokį jį matė visi kiti, greičiau iškraipytą atspindžiuose.

Mano veidas šiame prisiminime buvo iškreiptas, iškankintas, padengtas prakaitu ir krauju. Nepaisant viso šito, mačiau sklidančią meilę. Mano veidas artėjo prie ribos, jis buvo už matomumo ribos ir po to staigiai dingo.

Renesmė patraukė savo ranką nuo mano skruosto.Ji nusišypsojo platesne šypsena ir ant jos skruostų vėl atsirado duobutės.

Kambaryje buvo mirtina tyla, buvo girdėti tik širdies plakimai. Niekas, išskyrus Džeikobą ir Renesmę, nekvėpavo. Tyla užsitempė, atrodė, kad jie laukė kol aš pasakysiu bent žodelį.

- Kas ... tai buvo?- dusau aš.

- Ką tu matei? – paklausė Rozali smalsaudama pasilenkusi šalia Džeikobo, kuris atrodė kad dabar yra kažkur kitur – Ką ji tau parodė?

- Ji parodė man tai? – prašnibždėjau aš.

- Aš juk sakiau tau, kad tai sunku paaiškinti, - prašnibždėjo Edvardas man į ausį. – Bet tai labai efektyvi bendravimo priemonė.

- Kas tai buvo? – paklausė Džeikobas.

Aš keletą kartų greitai sumirksėjau, - Hmm. Manau tai buvau aš. Bet aš atrodžiau siaubingai.

- Tai buvo vienintelis jos prisiminimas apie tave, - paaiškino Edvardas. Akivaizdu jis matė tai, ką ji rodė man, kadangi ji galvojo apie tai. Jo balsas buvo neaiškus, grubus prisiminimų fone.

- Ji leidžia tau suprasti, kad ji turi su tavimi ryšį ir kad ji žino kas tu.

- Bet kai ji tai padarė?

Renesmės atrodo nejaudino mano išgąsdintos akys. Ji šypsojosi ir tampė mano plaukų sruogas.

- Kaip aš girdžiu mintis? Kaip Alisa mato ateitį?, - paklausė Edvardas retoriškai, o po to Kilstelėjo pečiai, - Ji turi dovaną.

- Tai įdomus posūkis, - pasakė Karlailas Edvardui tarsi ji daro tai kad visiškai prieštarauja tavo sugebėjimais.

- Įdomu, - sutiko Edvardas, - Aš nsutebęs...

Aš žinojau ką jie svarsto, bet man buvo jau tas pats. Aš žiūrėjau į patį gražiausią veidą pasaulyje. Ji buvo tokia karšta mano rankose, priminė tas akimirka kai tamsa buvo beveik nugalėjusi, kai beveik nebuvo nieko pasaulyje, kas galėjo mane sulaikyti. Nieko pakankamai stipraus, kad ištemptų mane iš aklinos tamsos. Akirmika, kai aš galvojau apie Renesmę ir radau kai ką, ko niekad nepaleisiu.

- Aš irgi prisimenu tave, - pasakiau aš jai tyliai.

Atrodė taip natūralu pasilenkti ir pabučiuoti ją į kaktą. Ji kvepėjo nuostabiai. Jos kūno kvapas privertė mano gerklę degti, bet buvo lengva nekreipti į tai dėmesio. Tai neatėmė viso džiaugsmo iš šios akimirkos.

Renesmė buvo reali ir dabar aš tai žinojau. Ji buvo ta pati, už kurią aš kovojau nuo pat pradžių. Mano mažas „futbolistas“, ta kuri mylėjo mane iš vidaus. Pusė Edvardo, nuostabi ir miela. Ir pusė manęs, ir kaip bebūtų keista padarė ją dar nuostabesnę ir nė kiek nesugadino. Aš visą laiką buvau teisi – ji tikrai verta tos kovos.

- Jai viskas gerai, - pramurmėjo Alisa, greičiausiai Džasperui. Aš jaučiau, kad jis mėtos nepasitikėdamas manimi.

- Ar eksperimentų vienai dienai neužteks? – paklausė Džeikobas, dėl įtampos jo balso tembras buvo aukštesni nei įprasta, - Gerai, Bela tu puikiai tvarkaisi, bet gal nebandom likimo.

Aš spoksojau į jį su įniršio žvilgsniu. Džasperas ištempė šalia manęs. Mes stovėjome taip arti vienas kito, net pats menkiausias judesys buvo itin juntamas.

- Kas negerai Džeikobai? – pareikalavau atsakymo. Aš palengva paėmiau Renesmę iš jo glėbio, bet jis žengė dar arčiau manęs. Jis prisispaudė prie mūsų abiejų.

Edvardas šnypštė ant jo, - Todėl, kad aš suprantu, dar nereiškia, kad aš neišmesiu tavęs lauk Džeikobai.

Bela stebėtinai gerai tvarkosi. Negadink akimirkos.

- Aš padėsiu jam tave išmesti, šunie, - pažadėjo Rozali, ji užsivedė, tai jautėsi jos balse, - Aš esu tau skolinga gerą spyrį į sėdynę.

Akivaizdu nebuvo jokių pasikeitimų šiuose santykiuose, nepaisant to, kad jie tapo dar blogesni. Aš žiūrėjau į susijaudinusią Džeikobo veido išraišką. Jo akys matė tik Renesmės veidą. Visi prisispaudė viens prie kito, jis turėjo vienu metu liestis mažiausiai prie šešių vampyrų, bet tuo metu tai jo nejaudino.

Jis išvertų visą tai tik dėl to, kad apsaugotų mane nuo pačios savęs? Kas galėjo nutikti per tą laiką, kai aš virtau vampyre – mano pasikeitimas, kurio jis nekentė – nejau visa tai tapo taip nereikšminga jam? Aš sukau galvą dėl to, stebėdama jį spoksant į mano dukterį. Jis žiūrėjo į ją tai, taip.... tarsi jis buvo aklas žmogus, kuris matė saulę pirmą kartą gyvenime.

- Ne! – dusau aš.

Džasperas sukando dantis, o Edvardo rankos apglėbė mane per krūtinę, tarsi pančiai. Tą pačią akimirka Džeikobas išstvirė Renesmę iš mano rankų, bet aš nesistengiau jo sulaikyti. Aš pajutau, kad tai prasideda - tai, ko visi likusieji laukė, tai kas privertė prarasti kontrolę.

- Rouz, - tariu aš pro sukąstus dantis, - Paimk Renesmę.

Rozali ištiesė rankas ir Džeikobas atidavė jai mano dukrą. Jos abi judėjo priešinga kryptimi nuo manęs.

- Edvardai aš nenoriu suteikti tau skaumo, tad prašau paleisk mane.

Jis mėtėsi.

- Eik ir atsistok prieš Renesmę, - pasiūliau aš.

Jis pagalvojo ir po to paleido mane. Aš pasirengiau kaip prieš medžioklę ir žengiau porą žingsnių į priekį link Džeikobo.

- Tu nepadarysi to, - praurzgiau aš.

Jis atsitraukė atgal ir ištiesė rankas bandydamas mane nuraminti, - Tu juk žinai, kad aš negaliu to kontroliuoti.

- Tu kvailas padaras. Kaip tu galėjai? Mano vaiką.

Jis atsідūrė taprduryje, kadangi dabar aš jį persekiojau, jis bėgo žemyn laiptais.

- Tai buvo ne mano mintis, Bela.

- Aš laikiau ją tik vieną kartą ir tu jau galvoji, kad tu turi kažkokias kvailas vilkiškas teises į ją? Ji mano.

- Aš galiu pasidalinti, - pasakė jis maldaudamas tuo metu kai bėgo per peivelę.

- Mokėt tau, - išgirdau Emeto balsą man už nugaros. Maža dalis mano sąmonės pradėjo svarstyti, kad sukrito rankomis dėl to, kad tai įvyks. Aš negaliu apie tai susimąstyti. Aš buvau per daug įniršusi.

- Kai tu drįsai pasižymėti su mano vaiku? Tu išprotėjai?

- Tai gavosi ne specialiai – tikino jis žengdamas link medžių.

Ten jis jau nebuvo vienas. Du dideli vilkai atsirado šalia jo iš abiejų pusių. Lėja atkišo man dantis.

Įtikinantis siaubingas urzgimas išsprūdo iš mano gerklės, tai buvo tarsi atsakas jai. Garsas privertė sunerimti mane, bet ne tiek, kad aš sustočiau.

- Bela, pasistenk paklaust bent minutėlę? Prašau. – prašė Džeikobas, - Lėja atvėsk, - pridėjo jis.

Lėja mažumėle atsitraukė žiūrėdama į mane ir daugiau nejudėjo.

- Kodėl aš turiu tavęs klausyti? – prašnypščiau aš. Įniršis užtemdė sąmonę ir visą kita.

- Kadangi tu ta, kuri man tai pasakė. Tu pameni? Tu pasakei, kad mūsų gyvenimai priklauso vienas kitam, teisingai? Kad mes šeima. Tu pasakei, kad būtent taip tu ir turi būti susieta. Tai ir yra tai, ko tu norėjai.

Aš žiūrėjau į jį įniršusi. Aš išties miglotai prisiminiau tuos žodžius. Bet mano naujas protas buvo dviem žingsnaisi priekyje nei jo niekingas protas.

- Manai tu būsi mano šeimos dalimi kaip žentas – išspaudžiau aš. Mano skambantis balsas pakilo keliomis oktavomis, bet vis dar skambėjo kaip muzika.

Emetas juokėsi.

- Sustabdyk ją, Edvardai, - pratarė Esmė, - Ji nusimins, jei sužeis jį.

Bet aš nejaučiau, kad kas nors vytusi mane.

- Ne, - tęsė Džeikobas, - Kaip tu gali apie tai galvoti? Ji juk tik vaikas, po velnių.

- Būtent taip aš ir galvoju, - vapėjau aš.

- Tu juk žinai, kad aš taip negalvojau apie ją. Tu manai, kad Edvardas leistų man gyventi jei tai būtų tiesa?

Viskas ko aš noriu, kad ji būtų saugi ir laiminga – ne jau tai blogai? Tai taip skiriasi nuo to, ko nori tu? – rėkė jis atsakydamas man. Negalėdama kalbėti dėl įniršio aš urzgiau ant jo.

- Ji neapsakoma, ne tiesa? – pasigirdo iš Edvardo lūpų.

- Ji nepuolė prie jo kaklo nė karto, - sutiko Karlailas, jo balsas buvo sukrėstas.

- Gerai jau, šikart tu laimėjai, - pasakė Emetas ne itin patenkintas.

- Tu turi laikytis nuo jos kuo toliau. – šnypščiau aš ant Džeikobo.

- Bet aš nesugebėsiu to padaryti.

Aš pasakiau pro sukąstus dantis, - Pabandyk. Pradėk dabar.

- Tai neįmanoma. Ar tu nepameni, kaip stipriai tu norėjai, kad aš būčiau šalia tavęs prieš tris dienas? Kaip buvo sunku būti vienas be kito? Tai tau jau praėjo, ar ne tiesa?

Aš piktai žiūrėjau į jį, nesuvokdama ką jis nori tuo pasakyti.

- Tai buvo ji, - pasakė jis man, - Nuo pat pradžių. Mes turėjome būti drauge, net tuomet.

Aš prisiminiau, o po to supratau – mažyte dalelytė manęs atsikvėpė, kadangi suvokė, kad visa ši beprotybė turi paaiškinimą. Bet ši paaiškinimas dar labiau supykė mane. Jis ką tikėjosi, kad to man bus pakankama? Kad šis mažas patikslinimas leis man nurimti?

- Bėk iš čia, kol tu dar gali – grasindama praurzgiau aš.

- Liaukus Bela. Nesei aš irgi patinku, - vis aiškino jis.

Aš užmiriau. Mano kvėpavimas sustojo. Už savęs išgirdau garsą, leidžiantį suprasti, kad jie sunerimę.

- Kaip tu ją pavadinai?

žejkobas žengė dar vieną žingsnį atgal, stengdamasis atrodyti ramus.

- Naaaa , - pramurmėjo jis, - Tas vardas, kurį aš pasakiau, tai kaip pravardė ir.....

- Tu davei mano dukrai pravardę kaip „Loch Neso pabaisa“?

Ir nuskriejau link jo gerklės.

Prisiminima i

- Man taip gaila, Setai. Aš turėjau būti arčiau.

- Edvardas vis dar atsiprašinėjo, bet aš nelaikiau šią proga nei tinkama, nei teisinga. Galų gale, Edvardas juk kontroliavo savo užsiplieskimą. Edvardas juk nenorėjo nurauti Džeikobui galvos, kuris savo ruožtu net nebandė gintis, po to visai netyčia sulaužė Setui ranką ir raktikaulį, kai jis atsirado tarp jų. Bet jis vos nenužudė savo geriausio draugo. Ne tai, kad jo geriausias draugas nemokėjo apsiginti, bet jo ramumas tik sušvelnino mano elgesį.

Ar aš neturiu būti ta vienintelė, kuri privalo atsiprašyti? Aš vėl pabandžiau.

- Setai, aš...

- Nesijaudink dėl to Bela. Man visiškai viskas gerai, - pasakė Setai, kai tuo metu Edvardas tarė: Bela, brangioji niekas tavęs neteisina. Tu ir taip puikiai susitvarkai.

Jie visi neleido man pabaigti sakinio. Ir tai, kad Edvardui buvo sunku išlaikyti šypsena savo veide dar labiau viską apsunkino. Aš žinojau, kad Džeikobas nenusipelnė tokios audringos mano reakcijos, bet atrodo Edvardui visa tai buvo pateisinama ir normalu. Gal jam buvo apmaudu, kad jis neturėjo kažkokio panašaus pasiaiškinimo, kad padarytų kažką panašaus Džeikobui.

Aš bandžiau visiškai atsikratyti įniiršio, bet tai buvo sunku – žinoti, kad Džeikobas dabar su Renesme. Saugodamas nuo manęs, išprotėjusios ką tik paverstos vampyrės.

Karlailas uždėjo dar vieną tvarstį ant Seto rankos ir jis krūptelėjo.

- Atleisk! Atleisk! – vis maldavau aš ir suvokiau, kad niekad nesugebėsiu pasakyti tinkamo ir pateisinamo pasiteisinimo.

- Nerodyk kaprizų Bela, - pasakė Setas, glostydamas mano kelėnį savo didžiule ranka, tuo metu kai Edvardas trynė mano ranką stovėdamas iš kitos pusės.

Atrodė, kad Setas nejaučia pasišlykštėjimo dėl to, kad aš sėdėjau šalia jo ant sofos, kol Karlailas tvarstė jo ranką.

- Viskas bus sugiję po gero pusvalandžio, - tęsė jis vis dar glostydamas mano kelėnį, tarsi pamiršęs šaltį, kuris alsavo nuo manęs. Bet kuris pasielgtų taip pat.... aš dėl Džeiko ir Nesės, - jis greitai pritildė paskutinį vardą ir stengėsi pakeisti pokalbio temą, - Na aš turiu omeny tai, kad gerai jog tu man neįkandai ar nepadarei kažko panašaus. Čia tai tikrai būtų „sušiktas“ dalykas.

Aš uždengiau veidą rankomis ir net krūptelėjau nuo minties, kad tai tikrai buvo reali galimybė. Tai galėjo tiesiog įvykti. Vilkolakiai nereaguoja į vampyro nuodus taip pat kaip žmonės. Jie tai papasakojo man tik dabar. Nuodai juos nuodija.

- Aš bloga.

- Žinoma kad ne. Tai man reikėjo ... – pradėjo Edvardas.

- Liaukis, - pertraukiau aš. Aš nenorėjau, kad už tai kas nutiko, jis prisiimtų kaltę, juk visą laiką už viską prisiimdavo kaltę.

- Gerai, kad Nes...Renesmė nenuodinga, - pasakė Setas po nejaukios tylos.

- Todėl, kad ji visą laiką kandžioja Džeikobą.

Aš nuleidau rankas.

- Kandžioja?

- Žinoma. Kai jie su Rouz nespėja dėti jai į burną pietų. Rouz galvoja, kad ji pakankamai triukšminga.

Aš žiūrėjau į jį sukrėsta, ir taip pat jaučiausi nejaukiai ir kalta, nes bent akimirka tai pradžiugino mane. Žinoma aš jau žinojau, kad nėra nuodinga. Aš buvau pirma, kuriai ji įkando. Bet aš to neištariau garsiai, vis dar simuliudama, kad dingo visi prisiminimai apie tai.

- Na Setai, - pasakė Karlailas išsitiesęs ir šiek tiek paėjęs nuo mūsų, - Aš manau, kad tai yra viskas ką aš galiu padaryti. Pasistenk rankos nejudinti porą valandų, aš manau, - Karlailas tarsi nusijuokė, - kaip gi aš norėčiau, kad gydyti žmones būtų taip lengva ir greitai. Jis uždėjo rankas ant juodų Seto plaukų, - Pasilikite čia, - pasiūlė jis ir dingo iš kambario.

Aš girdėjau kaip užsidaro jo kabineto durys, man pasidarė įdomu ar jie viską išnešė iš ten nuo mano paskutinio apsilankymo.

- Aš žinoma dar galiu pasėdėti trupučiuką, - sutiko Setas, kai Karlailas jau buvo išėjęs ir garsiai nusižiovavo. Atsargiai, stengdamasis neužgauti peties jis padėjo galvą ant sofos atlošo ir užmerkė akis. Po kelių sekundžių jo burna atsipalaidavo. Aš raukydamasi keletą minučių stebėjau jo veidą. Kaip ir Džeikas, Setas atrodo irgi mokėjo bet kada užmigti. Žinodama, kad artimiausiu metu man neteks vėl atsiprašinėti, aš atsistojau – šis judesys nesukėlė nė menkausio judesio ant sofos. Visą daryti buvo taip paprasta. Bet visa kita....

Edvardas sekė už paskos link užpakalinio lango ir paėmė mane už rankos.

Lėja žygiavo palei upę, sustodama kas minutę, kad žvilgteltų į namą. Buvo lengva nuspręsti – kada ji bandė išžiūrėti brolių, o kad mane. Ji mėtė susirūpinusi arba žudantį žvilgsnį.

Aš girdėjau kaip Džeikobas ir Rozali lauke ant laiptų tyliai ginčijosi dėl to, kieno eilė dabar maitinti Renesmę. Jų tarpusavio santykiai buvo kaip ir visada, su amžinu priešiškuumu, bet buvo vienintelis dalykas dėl kurio jie sutarė, kad mane reikia laikyti atokiau nuo mano vaiko lygi tol, kol aš šimta procentų išmoksiu valdyti savo emocijas. Edvardas norėjo nuginčyti jų verdiktą, bet aš su jais sutikau. Aš irgi turiu būti įsitikinusi. Bet aš bijojau, kad mano šimtas procentinis pasitikėjimas ir jų šimtas procentų gali nesutapti.

Nepaisant jų tylių svarstymų, ramaus Seto miego ir įkyrų Lėjos kvėpavimą, name buvo visiškai tylu. Emetas, Esmė ir Alisa medžiojo. Džasperas liko, kad prižiūrėtų mane. Jis nepastebimas stovėjo šalia laiptų, stengdamasis būti nematomas.

Man buvo malonu galvoti apie dalykus, kuriuos man sakė Edvardas ir Setas, kai Karlailas tvarstė Setą. Aš praleidau labai daug nuo tada kai pavirtau vampyre ir tau buvo gerai galimybė man, kad patirčiau ir sužinočiau ko netekau ir nepatyrčiau.

Svarbiausias įvykis – tai kad pasibaigė nesutarimai su Semo gauja, todėl kiti buvo saugūs kai kažkur ėjo ar keliavo, jie vėl buvo patenkinti. Bet iš kitos pusės viskas tapo dar labiau supainiota ir miglota. Supainiota dėl to, kad pats svarbiausias gaujos įstatymas – kad nei vienas iš vilkų negali nužudyti tą, kurį pažymėjo vienas iš gaujos narių. Patirtas skausmas dėl šio netikimo bus nepakeliamas visai gaujai. Klaida, atsitiktinai ar tikslingai, nebus atleista. Vilkai kovos iki mirties – kitaip ir negalėjo būti. Taip jau buvo nutikę – Semas man apie tai papasakojo, bet tuomet tai buvo tik atsitiktinumas. Nei vienas vilkas taip nesunaikintų savo brolio tyčia.

Tad mano Renesmė buvo saugi, kadangi Džeikobas buvo pažymėjęs ją. Aš stengiausi susikoncentruoti ties šia palengvinančia mintimi, bet ne dėl jos paskemių. Mano pašamonė buvo pakankamai erdvi, kad patirtų šiuos du prieštarigus jausmus vienu metu.

Ir Semas negalėjo turėti nieko prieš dėl mano pavertimo, todėl kad Džeikobas, kaip tikras Alfa, uždraudė tai daryti. Aš kankinausi, vis labiau ir labiau suvokdama, kiek daug skolinga buvau Džeikobai, nors aš labiau norėčiau jo nekęsti.

Aš nukreipiau savo mitnis kita linkme, kad galėčiau kontroliuoti savo emocijas. Aš apmaščiau kitą įdomų reiškinį – nors tyla tarp abiejų gaujų tęsėsi, bet Džeikobas ir Semas pastebėjo, kad Alfos gali susikalbėti tarpusavyje mintimis būdami vilkais. Tai buvo ne taip kaip anksčiau, jie negalėjo girdėti visų minčių kaip pas juos buvo iki iširimo. Tai buvo panašu į pokalbį balsu aiškino man Setas. Semas girdėjo tik tas mintis, kuriomis Džeikobas nori pasidalinti. Jie suprato, kad gali bendrauti per bet kokį atstumą ir dabar jie vėl kalbėjo vienas su kitu. Jie nežinojo to iki to momento, kol Džeikobas neliko vienas, be Lėjos ir Seto, kad paaiškintų Semui apie Renesmę. Tai buvo vienintelis kartas, kai jis paliko ją nuo to momento, kai pažiūrėjo į ją pirmą kartą. Kai Semas supratau kaip viskas pasikeitė, jis grįžo kartu su Džeikobu, kad pakalbėtų su Karlailu. Jie kalbėjo būdami žmonėmis (nes Edvardas atsisakė atsitraukti nuo manęs, kad galėtų vertejauti) ir susitarimas tarp vilkolakių ir vampyrų buvo atnaujintas. Bet draugiški santykiai niekad nebus tokie kaip buvo. Viena didelė problema mažiau.

Bet buvo dar viena, ne tokia pavojinga kaip prieš nusistačiusi kovinga vilkų gauja, bet neatideliotina problema man.

Čarlis.

Jis kalbėjo su Esmė šiandien ryte, bet tai nesutrukdė jam paskambinti vėl. Dukart, iškart po to, kai Karlailas sutvarstė Seto ranką. Karlailas ir Edvardas nekėlė ragelio. Ką geriau jam reikės pasakyti? Ar buvo Karlailai teisūs? Ar geriausia išeitis buvo jam pasakyti, kad miriau? Ar man reikės gulėt karste, kol mano mama ir tėtis raudos dėl manęs?

Aš nemaniau, kad tai teisinga. Bet pastatyti Čarlių ar Renė į pavojų dėl Voltūrų su jų įkyrą idėja naikinti visus kas žino apie vampyrus – to mes negalėjome leisti.

Buvo dar ir mano mintis, jos esmė buvo ta – kad leisti Čarliui aplankyti mane, kai aš būsiu tam pasirengusi ir leisti jam daryti savo neteisingus speliojimus. Techniškai kalbant vampyrų įstatymai nebus pažeidžiami. Ar nebus geriau Čarliui žinoti, kad aš gyva, na ar beveik gyva... ir laiminga? Jei aš ir būsiu keista bei kita ir mažumėle gasdinanti?

Mano akys dabar išties buvo gasdinančios ir siaubingos. Kiek turi praeiti laiko, kad aš galėčiau save kontroliuoti ir kad mano akys taptų normalios spalvos prieš susitinkant su Čarliu?

- Kas nutiko Bela? – tyliai manęs paklausė Džasperas matydamas mano liūdesį, - Niekas ant tavęs nepyksta- tylus urzgimas atskriejo nuo upės pertraukdamas jo balsą, bet jis nekreipė į tai dėmesio, - Visi net nustebę. Na aš irgi manau, kad jūs visi nustebinti. Sukrėsti to kaip greitai tu adaptuojiesi prie visko. Tu viską darai gerai, geriau nei kuris nors iš mūsų tikėjosi.

Kol jis kalbėjo kambaryje pasidarė labai tylu. Seto kvėpavimas pavirto į tylų knarkimą. Aš pasijutau kur kas labiau patenkinta, bet aš nepamiršau savo susirūpinimo.

- Šeip tai aš galvojau apie Čarli.

Mėtymasis viduje aprimo.

- Oh, - pramurmėjo Džasperas.

- Mums ištikro reikia išvykti?, - paklausiau aš.

- Na trupučiuką, visai neilgam. Apsimesime, kad mes Atlantoje ar dar kur nors.

Aš pajutau kaip įdėmiai Edvardas stebi mano veidą, bet aš žiūrėjau į Džasperą. Jis buvo vienintelis, kuris atsakinėjo rimtai.

- Taip, tai vienintelis būdas, kad apginti tavo tėvą.

Aš neilgai svarsčiau.

- Aš labai ilgėsiu jo. Aš visų čia ilgėsiuos.

Ir net Džeikobo pasiilgsiu, pagalvoju aš. Nepaisant to, kad ilgėsysis dėl jo ir dingio, bet ir vėl pasirodė su didelia jėga, aš buvau išlaisvinta iš šių svarstymų, jis vis tiek buvo mano draugas. Jis buvo tas kažkas, kuris pažinojo tikrąją mane ir priėmė mane tokią kokia esu. Aš prisiminiau ką Džeikobas man pasakė prieš man jį užpuolant.

- Tu pasakei, kad mūsų gyvenimai priklauso vienas kitam, teisingai? Kad tu šeima. Tu sakei, kad taip ir turėjo būti... Na ką gi, taip ir nutiko. Tai ir buvo būtent tai ko mes norėjome.

Bet tai buvo ne tai, ko aš norėjau. Nevisai tai. Aš prisiminiau senai pradingusius, išsisklaidančius kaip pūkas mano prisiminimus apie buvusį gyvenimą. Aš grįžinėju prie tos dalies, kurią buvo sunkiausia prisiminti, laikas be Edvardo, apie tą tamsų periodą, kai aš bandžiau paslėpti jį savo pasamonėje. Aš negalėjau parinkti reikiamų žodžių. Aš pamenu tik tai, kad norėjau jog Džeikobas būtų mano brolis, kad mes galėtumėme mylėti vienas kitą be jokių sąlygų ir skausmo. Šeima. Bet aš niekad nenorėjau į visą tai įpainioti savo dukrą.

Aš prisiminiau tai kas buvo trupučiuką vėliau, vienas iš daugybės kartų, kai aš pasakiau Džeikobui „sudie“, garsiai stebėjaisi dėl to, kas galų gale galės sugrąžinti jo gyvenimą į įprastą vagą, kurią aš išdarkiau. Aš pasakiau kažką panašaus, kad ir kas ji bebūtų ji vis tiek nebus pakankamai gera tau.

Aš susiraukiau ir suniurnėjau, tai privertė Edvardą pakelti vieną antakį. Aš tik papurčiau galvą atsakydama jam.

Kuo labiau aš ilgėjausi savo draugo, tuo geriau aš suvokiau vieną didelę apčiuopiamą problemą. Ar Semas, Kvilas ir Džeradas gali ištvirti visą dieną be savo prisirišimo Emilei, Kimei ar Klerei? Ar galėjo? Ką padarys su Džeikobu išsiskyrimas su Renesme? Tai privers jį kankintis?

Mano galvoje buvo nedidelės dalelytės, kurios vertė pykti ant jo, bet tai leido mėgautis tuo, ne jo skausmo, o tuo, kad išlaikyti Renesmę kuo toliau nuo jo. Kaip aš galėsiu susitvarkyti su jos poreikiu būti su Džeikobu, kai aš ką tik susipažinau su ja?

Judėjimas aplink mane pertraukė mano mintis. Aš girdėjau kaip jie atsistojo ir po akimirkos jau buvo prie durų. Tuo pačiu metu Karlailas nulipo laiptais žemyn, jo rankose buvo daug keistų daiktų ūgio matavimui. Tarsi buvo kažkoks signalas, kurį aš praleidau, netgi Lėja atsisėdo lauke ir įdėmiai žiūrėjo į langą tokia išraiška tarsi ji kažko laukė.

- Turėtų būti šeši, - pasakė Edvardas.

- Na ir? – paklausiau aš ir mano akys sustojo ties Rozali, Džeikobu ir Renesme. Jie stovėjo tarpduryje, Renesmė buvo ant Rozalį rankų. Rouz atrodė įsitempusi ir pasiruošusi. Džeikobas atrodė sunerimęs. Renesmė buvo graži ir nekantri..

- Laikas matuoti Nes...Renesmę, - paaiškino Karlailas.

- O, tu tai darai kiekvieną dieną?

- Keturis kartus per dieną, - pataisė mane Karlailas atitoldamas nuo manęs, kadangi visi likę judėjo link sofos. Man pasirodė, jog aš pamačiau kaip Renesmė atsiduso.

- Keturis kartus? Kiekvieną dieną? Kodėl?

- Ji vis dar labai greitai auga, - paaiškino man Edvardas, jo balsas buvo labai tylus ir jis ištempė žodžius.

Jis suspaudė mano ranką, o kita ranka dėl viso pikto apglėbė mane, todėl kad jam pačiam reikėjo palaikymo.

Aš negalėjau atitraukti akių nuo Renesmės, kad tik pamatyčiau jos veido išraišką. Ji atrodė nuostabiai, visiškai sveika. Ji buvo pabalusi kaip gipsas ir jos skruostus puošė švelnus raudonis, kuris atrodė kaip rožės žiedlapiai palyginus su visu kitu. Kas juk gali būti ne taip su šia švytinčia gražuole? Žinoma, jos gyvenime nebus nieko tokio pavojingo kaip jos mamos gyvenime.

Skirtumas tarp vaiko, kurį aš pagimdžiau ir kurį pamačiau prieš valandą buvo akivaizdus bet kam. Skirtumas tarp Renesmės, kurią aš pamačiau prieš valandą ir ta kurią matau dabar buvo beveik nepastebimas.

Žmogaus akys niekad nepamatytų šio skirtumo, bet mano akys galėjo. Jos kūnas nepastebimai tapo ilgesnis. Šiek tiek sulieknėjęs, jos veidukas jau nebuvo toks apvalus, jis darėsi kur kas ovalesnis su kiekviena sekunde. Jos ąruogos buvo šešiolika centimetrų žemiau pečių. Ji išsitiesė Rozali rankose, padėdama Karlailu, kai jis ją matavo: jos ūgį ir po to jos galvos apimtį. Jis nieko neužsirašinėjo. Nepriekaištinga atmintis.

Aš pastebėjau, kad Džeikobo rankos buvo stipriai prispaustos prie krūtinės, o Edvardo rankos buvo apsvijusios mane. Jo tankūs antakiai suėjo į vieną liniją, kai jis skvarbiu žvilgsniu stebėjo šį procesą.

Jos išsivystymas iš vienos lastelės iki vaiko, pasiruošusio gimti užtruko tik kelias savaites. Ji atrodė pakankamai gerai, nepaisant to, kad ji vystėsi ir buvo kaip vaikas pasirengęs vaikščioti ir tai nutiko tik per kelias dienas nuo gimimo. Jei toks vystymosi tempas tęsis...

Mano vampyrės smegnys neturėjo problemų su matematika....

- Ką mums daryti? – prašnypščiau aš su siaubu balse.

Edvardo rankos stipriau prispaudė mane, nes jis suprato apie ką aš kalbu.

- Aš nežinau.

- Augimas letėja, - pratarė Džeikobas pro sukąstus dantis.

- Na, mums dar reikia keletą dienų matuoti ją, kad galėtumėme numatyti augimo tempą, Džeikobai. Aš negaliu nieko pažadėti.

- Per vakar ji paaugo penkiais centimetrais, manau jei mano išmatavimai teisingi, - tyliai pasakė Karlailas.

- Tu neturi teisės klysti daktare, - pasakė Džeikobas, jo balsas skambėjo grąsinančiai.

Rozali ištempė.

- Tu juk žinai, kad aš darau viską ką galiu, - patikino ją Karlailas.

Džeikobas prašnypščiau: - Tai viskas ką aš galiu pas tave paklausti.

Aš pajutau vėl augančią įtampą, tarsi Džeikobas vėl bandė kažką atimti iš manęs, ruošėsi smogti. Renesmė irgi atrodė susierzinusi. Ji pradėjo raukytis ir po to tiesė rankas link Rozali. Rozali pasislinko į priekį taip, kad ji galėtų paliesti jos veidą. Praėjus kelioms sekundėms Rozali atsiduso.

- Ko ji nori? – reikliai paklausė Džeikobas, vėl peržengdamas ribą.

- Žinoma, kad Belos, - pasakė jam Rozali, jos žodžiai mažumėle aptirpdė ledus, kurie buvo manyje. Po to ji pažiūrėjo į mane. – Kaip tu?

- Susijaudinusi, - pasakiau aš ir Edvardas stipriau mane apkabino.

- Visi mes susijaudinę. Bet aš ne tai turėjau omenyje.

- Viskas kontroliuojama, - pažadėjau aš. Troškulys dabar manęs beveik visai nekankino. Priešingai, Renesmė kvėpėjo labai skaniai, bet ne taip kaip maistas.

Džeikobo lūpa truktelėjo, bet jis net nesujudėjo, kad sustabdytų Rozali, kai ji perdavė man vaiką. Aš mačiau kaip ištempusi buvo Rozali ir aš buvau sukrėsta kaip visiems dabar reikėjo Džaspero. Gal jis buvo susikoncetravęs tik ties manim, kitus pamiršęs?

Renesmė tiesė į mane rankas taip pat kaip ir aš tiesiau link jos, jos veidas nušvito akinančia šypsena. Ji taip patogiai įsitaisė ant mano rankų, tarsi mano rankos buvo specialiai jai skirtos. Ji iškart priglaudė savo šiltą galvą prie mano skruosto. Nors aš jau buvau pasiruošusi, bet vis tiek man buvo sunku matyti paveikslėlius savo galvoje. Jos prisiminimai buvo tokie ryškūs ir spalvingi, tuo metu kai mano prisiminimai buvo visai permatomi.

Ji prisiminė kaip aš atakavau Džeikobą pievelėje prieš namą, prisiminė kai Setas šoko tarp mūsų. Ji matė ir girdėjo viską itin aiškiai. Tai nebuvo panašu į mane, ši gracingas grobuonis užšokantis ant savo aukos, kaip strėlė išleista iš lanko. Tai greičiau buvo kažkas kitas. Tai privertė mane pasijusti mažumėle kalta, kad Džeikobas stovėjo ten beginklis, prispaudęs rankas prie savęs. Jo rankos nedrebėjo. Edvardas juokėsi stebėdamas Renesmės mintis kartu su manimi. Mes visi kruptelėjome nuo trakstelėjusių Seto kaulų.

Renesmė nusišypsojo savo akinančia šypsena ir likę jos prisiminimai, kurie liejosi chaotiškai, buvo susiję su Džeikobu. Aš pajutau dar vieną malonų prisiminimą, ji nesistengė jais nuvyti kitus, ji išplaukė savaime, jis buvo apie tai kaip ji stebėjo Džeikobą. Ji nenorėjo, kad Džeikobui skaudėtų. Jis buvo jos.

- Oh, nuostabu, prastėčiau aš. – Puiku.

- Visa tai tik dėl to, kad jis kvėpia geriau nei visi likę, - tikino mane Edvardas. Jo čaižus balsas buvo pripildytas susierzinimo.

- Aš juk sakiau, kad irgi jai patinku, - erzino mane Džeikobas iš kito kambario galo žiūrėdamas į Renesmę. Jis buvo pusiau atsipalaidavęs, bet jo antakių padėtis nepasikeitė.

Renesmė nekantriai palietė mano veidą, atitraukdama mano dėmesį. Kiti prisiminimai. Rozali atsargiai iššukavo kiekvieną sruogą. Tai atrodė labai miela. Karlailą su savo keistais prietaisais- ji jau žinojo, kad jai reikia išsitiesti ir užmirti. Tai nebuvo jai įdomu.

- Atrodo jo ruošiasi papasakoti apie viską ką tu praleidai, - pakomentavo man į ausį Edvardas.

Mano nosis susiraukė ir ji pradėjo rodyti dar vieną reginį. Kvapas, sklindantis iš metalinio puodelio, buvo pakankamai stiprus ir viliojantis, to užteko, kad pajusčiau deginimą gerklėje, - Ohhh

Po to Renesmė jau nebuvo pas mane ant rankų, kurias laikė man už nugaros. Aš nesistengiau kovoti su Džasperu, aš tiesiog žiūrėjau į išsigandusį Edvardo veidą.

- Ir ką aš padariau ne taip?

Edvardas pažiūrėjo į Džerperą, kuris stovėjo man už nugaros, o po to vėl į mane.

- Bet ji prisiminė savo troškulį, - pasakė Edvardas, ant jo kaktos atsirado raukšlės. - Ji prisiminė žmogaus kraujo skonį.

Džasperas stipriau suspaudė mano rankas. Dalis mano pašamonės pastebėjo, kad tai išties nepatogu, bet neskausminga, ne taip jei būčiau žmogus. Tai tiesiog įkyrėjo man. Aš buvau įsitikinusi, kad galėčiau ištrūkti, bet nedariau to.

- Taip, - sutikau aš. - Ir ką?

Jis įtartinais dar minutėlę žiūrėjo į mane, o po to pradėjo juoktis. Jis sukikeno.

- Panašu, kad išties nieko. Šįkart aš persistengiau, Džasperai paleisk ją.

Mane laikančios rankos pradingo. Aš tiesiausi link Renesmės iškart kai tik išsilaisvinau. Edvardas perdavė ją man be jokių delsimų.

- Aš negaliu suprasti, - pasakė Džasperas, - Negaliu tuo patikėti.

Aš nustebusi žiūrėjau kaip Džasperas dideliais žingsniais žengdamas išeina pro užpakalines duris. Lėja pasitraukė praleisdama jį kai jis priėjo upę ir vienu šuoliu atsidūrė kitoje pusėje.

Renesmė prisileitė prie mano kaklo, pakartodama ką tik įvykusi įvyki. Tai buvo tarsi pastovus pakartojimas. Aš girdėjau klausimą jo mintyse, mano klausimo aidas. Manęs jau nebestebino jos mažasis talentas. Tai atrodė visišškai neatskirama nuo jos. Gal dabar kai aš pati tapau nepaprasta pagal žmoniškas galimybes, aš niekad nebusiu daugiau tokia skeptiška.

Kas nutiko su Džasperu?

- Jis grįš, - pasakė Edvardas, neaišku kam, ar man ar Renesmei, aš negalėjau pasakyti įsitikinusi. - Jam reikia šiek tiek laiko, kad jo gyvenimiško pažiūros susidelių į vietas, - jo lūpose žaidė šilta šypsena.

- Kitas žmoniškas prisiminimas Edvardas sako man, kad Džasperas jausis geriau jei man bus sunkiau adaptuotis prie vampyriško gyvenimo. Tai buvo prieš mūsų pokalbį apie tai, kiek žmonių aš nužudysiu savo pirmaisias vampyro metais.

- Jis pyksta ant manęs? - tyliai paklausiau aš.

- Ne, ko jis turėtų pykti?

- Tuomet kas jam nutiko?

- Jis nepatenkintas savimi, o ne tavimi, Bela. Jis jaudinasi dėl... dėl kaip visą tai susidėlios jam pačiam.

- Kaip tai? - paklausė Karlailas prieš man paklausiant to paties.

-Jis svarsto ar tikrai naujai paverstų vampyrų pamišimą taip sunku įveikti kaip mes visad galvojome ir dar jei yra stiprus susikaupimas ir siekis, tai visi galėtų visą tai išverti taip lengvai kaip Bela. Galbūt dabar pas jį tokie sunkumai, kadangi jis svarsto, kad tai yra neišvengiama. Galbūt, jei jis tikėtųsi iš savęs daugiau, jis pateisintų savo lūkesčius. Tu privertei jį pergaltoti daugybę tiesų, Bela.

- Bet tai neteisinga, - pasakė Karlailas. - Visi mes skirtingi ir visi turi savo sunkumų. Galbūt tai ką daro Bela išeina iš už normalumo ribų. Gal tai ir yra jos gebėjimas?

Aš susitingau sukręsta, Renesmė pajuto skirtumą ir prislietė prie manęs. Ji prisiminė paskurinę sekundę ir nustebė kodėl taip nutiko.

- Tai labai įdomu teroija ir pilnai tikėtina, - pasakė Edvardas.

Kas liečia mane, aš buvau nuliūdinta. Kas? Jokių stebuklų, jokių žaibų iš akių ar kažko panašaus? Nieko naudingo ar kažko „kieto“? Nieko?

Ir aš supratau ką tai turėjo reikšti- mano „super jėga“ buvo niekuo kitu kaip mano sugebėjimas save kontroliuoti. Na bent jau kažkokį gebėjimą turėjau. Bet labiau už viską aš tikėjaisi, kad Edvardas buvo teisingas ir aš galėjo praleisti visą tą stadiją, kurios bijojau labiau už viską.

Kas jei aš neturėjau būti paversta vampyre? Na bent jau neišprotėjusi žudymo mašina. Kas jei aš sugebėsiu būti tokia pati kaip ir visi Kalenai nuo pačios pirmos dienos? Kas jei man nereiks slėptis kažkur pasislėpus metus, laukdama kol aš „paaugsiu“? Kas jei aš kaip Karlailas nenužudysiu nieko per visą savo gyvenimą? Kas jei aš iškart sugebėsiu būti gera vampyre? Aš galėsiu pamatyti Čarlį.

Aš atsidusau, kai realybė išsklaidė mano viltis. Aš negalėsiu pamatyti Čarlį dabar. Akys, balsas, veidas. Kaip aš jam paaiškinsiu tai? Bet spalčia aš buvau patenkinta tuo, kad aš turėjau keletą priežasčių, kad atidėčiau viską trumpam. Kuo daugiau aš norėjai kaip nors palikti Čarlį mano gyvenime, tuo labiau aš bijojau kad viska apsivers taip pat kaip ir mano pirmasis susitikimas su žmogumi. Matyti kaip jis mirksi, kai jis apžiūrinės mano

naują veidą, mano odą. Žinot, kad jam bus keista. Galvoti apie tai, koks klaikus pasiaiškinimas atsiras jo galvoje.

Aš buvau pakankamai jauna dėl to, kad lukterčiau metelius, kol mano akys nepavirs kitokiomis. Ir aš pagalvoju, kad aš tapsiu bebaime, kai suvoksiu, kad aš nenugalima.

- Tu kada nors sutikai savikontrolę kaip gebėjimą? – Edvardas paklausė Edvardo.

- Kada nors matei savikontrolę kaip talentą? – paklausė Edvardas Karlailo. – Tu išties manai, kad tai jos gebėjimas, ne rezultatas to, kad ji visam tam buvo paruošta?

Karlailas atsakė.

- Tai labai panašu į tai ką visad mokėjo daryti Siobana, bet jo to nevadino gebėjimu. – Aš ir nemaniau, kad ji turi kažkokių tai gebėjimų. Aš maniau, kad Megi – vienintelė, kuri turi talentą jų grupėje.

- Taip, Siobana galvoja taip pat. Bet ji gali sugalvoti sau užduotis, o po to jas realizuoti. Ji mano, kad visa tai tik protingas planavimas, bet aš visad maniau, kad tai yra kur kas daugiau. Kai ji pas save paėmė Mege pavyzdžiui. Jų teritorija buvo labai maža, bet Siobana apsiėmė šios užduoties ir įvykdė ją.

Edvardas, Karlailas ir Rojali sėdėjo krėsluose ir tęsė savo diskusiją. Džeikobas atsisėdo šalia Seto – dėl viso pikto, jis atrodė taip, tarsi jam viskas nusibodo. Bet sprendžiant kaip lėtai leidosi jo blakstienos aš buvau įsitikinusi, kad po kelių minučių jis užmigs.

Aš klausiau, bet mano susikoncentravimas buvo išblaškytas. Renesmė vis dar pasakojo kaip praleido dieną. Aš laikiau ją šalia stiklinės sienos, mano rankos nejučiomis siūbavo ją kaip mes žiūrėjome viena kitai į akis. Aš suvokiau, kad kiti neturiu jokis priežasties sėdėti. Man buvo labai patogiu stovėti. Tai padėjo pailsėti taip pat, kaip ir jei aš būčiau atsigulusi ant lovos. Aš žinojau, kad taip galiu stovėti be jokio judesio ištisą savaitę. Ir aš būsiu tokia pati atsipalaidavusi šios savaitės pabaigoje kaip ir pradžioje.

Greičiausiai jie sėdėjo iš įpročio. Žmonės pradės ką nors įtarinėti, jei kas nors stovės nejudėdamas ištisas valandas ir net nebandys perkelti savo svorio ant kitos kojos. Net dabar mačiau kaip Rojali ranka perbraukė per plaukus, o Karlailas sukryžiavo kojas. Nepastebimi judesiai, kad neatrodytum nepajudinamas, per daug panašus į vampyrą. Man reikia daugiau dėmesio kreipti į tai, reikia pradėti kaupti patirtį.

Aš perkėliau visą savo svorį ant kairės kojos ir pasijutau mažumėle kvailai. Gal jie davė šiek tiek laiko, kad aš galėčiau pabūti viena su savo vaiku, bet taip, kad Renesmei negrėstų pavojus.

Renesmė man pasakojo apie kiekvieną minutę šios dienos įvykius. Ji taip stipriai norėjo, kad aš žinočiau kiekvieną jos gyvenimo smulkmeną, taip pat kaip ir aš to norėjau. Ji nerimo jei aš kažką praleisdavau, pasakodavo viską kaip žvirblis, pašokdama vis arčiau ir arčiau, kai Džeikobas ją laikė šalia didelio augalo. Paukščiai neskrido arti Rojali. Arba apie nepakenčiamai šlykštų vaikišką maistelį, kuri įdėjo Karlailas į jos puodelį – jis kvepėjo kaip prarūgęs purvas. Arba apie dainą, kurią jai dainavo Edvardas, ir jai ji labai patiko, nes ji ją man parodė dukart. Aš buvau sukrėsta, kad visų šių įvykių sukuryje aš buvau antrame plane, vis dar vos judanti, vis dar atrodžiau visiškai sugniuždyta. Aš krūptelėjau prisiminusi tą momentą. Siaubinga ugnis....

Praėjus gerai valandai visi vis dar buvo įnykę į diskusiją, Setas ir Džeikobas visiškoje ramybėje sau knarkė, Renesmės prisiminimai pradėjo lėtėti. Jie pasidarė migloti ir tarsi dreifavo ir nebuvo tokie kaip prieš tai, visada turintys pabaigą. Aš panikuodama norėjau jau šaukti Edvardą, norėdama paklausti ar su ja viskas gerai, bet čia jos akys suvirpėjo ir užsimerkė. Ji nusižiovavo, jos putlios lūpytės buvo sudėtos į O formos raidę ir jos akytės daugiau neatsimerkė.

Kai ji visiškai apsinėrė į sapną, jos ranką nuslydo nuo mano veido, jos vokai buvo blankios alyvinės spalvos, kaip būna debesys prieš pradedant švisti. Atsargiai, kad nedrumsti jos miegelio, aš padėjau jos rankytes ant savo odos ir laikiau jas. Pradžioje aš nemačiau nieko, o po to po kelėtos minučių pradėjo mirguliuoti įvairiausios spalvos, tarsi drugeliai pripildytų jos pasąmonę.

Sužavėta stebėjau jos sapnus. Juose nebuvo jokios prasmės. Tiesiog spalvos, formos ir veidai. Aš buvau nudžiuginta tuo, kaip dažnai abu mano veidai siaubingas iškreiptas žmogaus ir nuostabus nemirtingas veidai, pasirodydavo jos mintyse. Dažniau nei Edvardo ir Rojali veidai. Na taip pat dažnai kaip ir Džeikobo veidas. Aš stengiausi to nesureikšminti. Dabar aš supratau, kodėl Edvardas likdavo pažiūrėti į mane miegančią, tiesiog tam, kad išgirstų kaip aš kalbu sapnuose. Aš Renesmės sapnus galėčiau žiūrėti amžinai.

Mano dėmesį patrauk pasikeitimas Edvardo balse kai jis pasakė:

- Na pagaliau, - ir atsisuko tam, kad įdėčiau išžiūrėtų į langą. Už lango buvo gūdi naktis, bet aš galėjau matyti taip pat toli kaip ir anksčiau. Niekas nesislėpė tamsoje, tiesiog pasikeitė spalva.

Lėja vis dar piktai žiūrėdama, atsistojo ir ėjo link miško, kai tik Alisa pasirodė kitoje upės pusėje.

Alis suposi pirmyn atgal ant šakų, kaip gimnastė ant trapecijos, kojų pirštai palietė rankas prieš jai gracingai nusileidžiant kitoje upės pusėje. Esmė pasielgė labiau tradiciškai, tuo metu kai Emetas šoko vandenį, taškydamas jį taip stipriai į šalis, kad vanduo užtiško ant galinio lango. Mano nustebimui Džasperas ėjo už paskos ir jo lengvas šuolis buvo toks greitas ir nepagaunamas akimis palyginus su kitais.

Alisos burna buvo iškreipta keistos šypsenos. Netikėtai visi pažiūrėjo į mane, Esė su švelnumu akyse, Emetas susijaudinęs, Rojali mažumėle nekantraudama, Karlailas kaip visad ramiai, o Edvardas nekantraudamas.

Alisa įėjo į kambarį prieš visus kitus, jos rankos buvo ištiesto prie save ir jos nekantrumas tarsi sudarė beveik matomą aurą aplink ją. Jos rankose buvo įprastas alavinis raktas perrištas rožiniu kaspinu.

Ji tiesė raktą man ir aš to nejausdama griebiau Renesmę saugiau dešiniąja ranka, kad išlaisvinčiau kairiąją. Alisa į ją įdėjo raktą.

- Su gimimo diena, - skambiai sušuko ji.

Aš užverčiau akis.

- Niekas nepradeda skaičiavimą jos realaus gimimo dieną, - priminiau aš jai. – Mano pirmasis gimtadienis bus po metų, Alisa.

Jos šypsena švytėjo nuo pasitenkinimo savimi.

Mes nešvenčiam tavo gimtadienio kaip vampyrės. Kol kas dar. Šiandien rugsėjo trisdešimta, Bela. Su devynioliktu gimtadieniu.

Skryrius 24

Staigmėna

- Ne! Ne už ką! – aš purčiau galvą, o po to lėtai pažvelgiau į patenkintą mano septyniolikmetį vyrą. – Ne, tai nesiskaito. Aš sustabdžiau savo amžių prieš tris dienas. Aš liksiu visad aštuoniolikos.

- Na ir kas, - pasakė Alisa, paneigdamą mano protestą, greitai truktelėjus pečiais. – Mes bet kuriuo atveju švęsime kaip tai baisiai neskambėtų.

Aš atsidusau. Su Alisa retai kas ginčydavosi. Jos šypsena tapo neįtikėtinai plati, kai ji pamatė pasidavimą mano akyse.

- Tu pasirengusi atidaryti savo dovaną? – pračiulbėjo Alisa.

- Dovanas, - patikslino Edvardas ir jis iš savo kišenės ištraukė kitą raktą – tai buvo ilgas metalinis raktas su iššaukiančiu žydru kaspinu.

Aš bejėgiškai stengiausi, kad mano akys taip nelakstyti į šalis. Aš tiksliai žinojau nuo ko buvo šis raktas – nuo automobilio „po to“. Aš susimąščiau ar dabar turėčiau atrodyti nustebusi. Atrodo po to kai aš tapau vampyre, pas mane dingo bet koks susidomėjimas sportiniais automobiliais.

- Mano pirma, - pasakė Alisa ir iškišo liežuvį.

- Mano arčiau.

- Na pažiūrėkim kaip ji apsirengusi, - Alisos žodžiai buvo kaip bambėjimas – Tai visą dieną vedė mane iš savęs. Akivaizdu, kad pirmas dalykas su kuriuo mes turime susitvarkyti yra jos apranga.

Aš suraukiau antakius, nes nesupratau kaip susijęs raktas su naujų drabužių atsiradimu. Nejau ji padovanos man visą skrynią?

- Aš žinau – kaip nuspręsti, mes su tavimi pažaisime, - pasiūlė Alisa. Akmuo, žirkklės popierius.

Džasperas sukikeno, o Edvardas nusižiovavo.

- Kodėl tu tiesiog nepasakai man kas laimėjo? – pasakė Edvardas sausu tonu.

Alisa net sušvytėjo.

- Nugalėjau aš. Neįtikėtina.

- Na tai turbūt kur kas geriau, nei man tektų laukti iki ryto.

Edvardas kreiva šypsena nusišypsojo man, o po to linktelėjo Džeikobui ir Setui, kurie atrodė taip, tarsi visą naktį būtų praleidę ant kojų; aš galėjau tik stebėtis kaip ilgai jie išsilaikė.

- Manau visiems mums būtų linksčiau, jei Džeikobas prabustų prieš įteikiant dovaną, ar ne tiesa? Kad bent kas nors patirtų pakankamai entuziazmo.

Aš susiraukiau tarsi taip atsakydama. Jis gerai mane pažinojo.

-Ohh – pratarė Alisa, - Bela atiduok Ness... Renesmę Rozali.

- Kur ji paprastai miega?

Alisa kilstelėjo pečiais.

- Pas Rozali ant rankų. Arba pas Džeikobą. Tu juk matei, ji tau turėjo rodyti. Ji niekad negavo barti ir ji bus labiausiai išlepintas pusiau žmogus pusiau vampyras pasaulyje.

Edvardas nusijuokė, kai tuo metu Rozali jau ruošėsi paimti Renesmę ant savo rankų.

- Ji taip pat nesugadintas pusiau vamypras pusiau žmogus pasaulyje, - pasakė Rozali. – Jos grožis yra vienintelis jos padermėje.

Rozali nusišypsojo man ir aš buvau laiminga matydama, kad jos nuoširdi šypsena reiškia tolesnius gerus santykius tarp mūsų. Bet aš pilnai nežinojau kiek tai truks, turint omeny, kad Renesmė gali atitolti. Bet galbūt mes per ilgai kovoje viena kitos pašonėje kad liktumėme tokios pat draugės kaip ir dabar. Galiausiai aš pasirinkau tą patį kaip ir ji, jei ji būtų mano vietoje. Tai reiškia, kad ji nepyks už visus būsimus mano poelgius.

Alisa išspraudė man į ranką papuoštą kaspiniu raktą ir po to išikabinusi į mano alkūnę tempė mane link galinio išėjimo.

- Eime, eime, - nekantravo ji.
- Tai lauke?
- Tam tikra prasme, - pasakė Alisa, stumdama mane į priekį.
- Mėgaukis savo dovana, - pasakė Rozali. – Ji nuo mūsų visų. Ypač nuo Esmės.
- O jūs neinat su manimi? – Aš supratau, kad daugiau niekas ne nekrustelėjo.
- Mes norime suteikti tau galimybę pačiai pilnai įvertinti dovana, - pratarė Rozali
- Tu galima mums papasakoti, ne ... vėliau.

Emetas nusijuokė. kažkas jo juoke privertė mane parausti, nors aš ir negalėjau suprasti kodėl. Aš suvokiau, kad daugybė mano ipročių, - tokių kaip nemėgimas įvairių staigmenų ir dovanų bendrai kalbant – nė trupučiu nepasikeitė. Pajutau palengvėjimą suvokdama, kad tiek mano charakterio savybių atkeliavo kartu su manimi į naują kūną. Aš nesitikėjau būti pati savimi.

Aš plačiai nusišypsojau.

Alisa tempė mano alkūnę, bet aš negalėjau nustoti šypsotis sekdamas paskui į alsuojančią naktį. Tik Edvardas ėjo su mumis.

- Štai ir entuziazmas, kurio aš laukiau, - prašnibždėjo Alisa patenkinta. Po to ji paleido mano ranką, lanksčiai peršoko per upę.

- Na gi Bela, - šaukė ji iš kito upės kranto.

Edvardas šoko kartu su manimi tą patį momentą, tai buvo taip pat smagu kaip ir šiandien dieną. Gal net smagiau, todėl kad naktis viską aplink nudažė prabangiomis spalvomis.

Alisa jau buvo gerokai nuėjus į priekį, judėdama tiksliai į šiaurę. Buvo lengviau sekti pagal jos kojų garsą, kurios šlamėjo žolėje ir šviežiu jos kvapu – visa tai leido man nepamesti jos iš akiračio tankioje augmenijoje.

Aš nesupratau kodėl, bet staiga ji apsisuko ir bėgo link manęs, ten kur aš stovėjau užstingus.

- Nepulk manęs, - perspėjo ji ir užšoko ant manęs.
- Ką tu darai? – pareikalavau aš, jausdamasi nepatogiai dėl to, kad ji užsiropštė man ant nugaros ir uždėjo savo delnus man ant veido. Aš jaučiau norą numesti ją, bet tvardžiausi.

- Noriu įsitikinti, kad tu nieko nepamatysi.
- Aš galiu tuo pasirūpinti ir be šio spektaklio, - pasiūlė Edvardas.
- Tu gali leisti jai sukčiauti. Paimk jos rankas ir vesk į priekį.
- Alisa, aš nesijaudink Bela. Mes padarysime tai pagal mane.

Aš pajutau kaip Edvardo pirštai persipina su manaisiais.

- Dar keletą sekundžių, Bela. Po to ji įkyrės kam nors kita.

Jis patempė mane į priekį. Aš lengvai sekiau paskui jį. Aš nebijojau atsitrengti į medį, medis buvo vienintelis dalykas, kurį aš galėjau sugadinti šiame scenarijuje.

- Tu turi būti šiek tiek dėkingesnis, - peikė jį Alisa. – Visa tai tiek jai, kiek ir tau.
- Sutinku. Ačiū tau dar kartą, Alisa.
- Taip. Taip. Žinoma. – Alisos balsas staiga virpėjo nuo susijaudinimo. – Sustosime čia. Pasuk ją šiek tiek į dešinę. Taip, štai šitaip. Tu pasiruošusi? – prapypė Alisa.
- Pasiruošusi.

Čia buvo nauji kvapai, žadindami mano susidomėjimą, žadindami mano smalsumą. Kvapai, kurie nepriklausė tankiam miškui. Dūmai. Mediena. Drožlės? Taip pat kažkas iš metalo. Derlinga žemė buvo perkasta. Aš pasukau link paslaptingos staigmenos. Alisa nušoko nuo mano nugaros, patraukdama delnus nuomano veido.

Aš susižavėjus žiūrėjau į violetinę tamsą. Ten, patogiai įsitaisęs nedideliame miško sklypelyje, stovėjo nedidukas akmeninis namukas, alyvinės-pilkos spalvos apšviestas žvaigždžių. Jis taip harmoningai čia žiūrėjosi, kad net atrodė, kad jis išaugo iš medžio, gamtos statinys. Vijokliais buvo padengta viena namo pusė, kur jie vijosi ant storų medinių grotelių. Toliau sodo šešėlyje, kuris buvo maždaug nosinės dydžio, žydėjo vasariškos rožės, kurios taip pat buvi išsidėsčiusios po kiekvienu langu išilgai sienos. Čia taip buvo mažas

takelis iš akmenų, kurie naktį priminė ametistus, kuris vedė link nusotabaus mažo namelio medinių durų. Sukrėsta aš rankose spaudžiau raktą.

- Ką tu apie tai manai? – dabar Alisos balsas buvo švelnus, jis tiko prie šio visiškai ramaus pasakos peizažo. Aš išsižiojau, bet nieko nepasakiau.

- Esmė, mano kad jei mes norim galim gyventi atskirai, bet ji nenori, kad mes būtumėme per toli, - prašnibždėjo Edvardas.- Ir ji su džiaugsmu priimsi bet kokią restauraciją ar pakeitimą. Tai rami nuošali vieta egzistuoti mažiausiai dar šimtą metų.

Aš toliau sužavėta toliau viską apžiūrinėjau, mano burna vis dar buvo atidaryta kaip žuvies ant kranto.

- Tau nepatinka? – Alisos veidas iškart nuliūdo. – Aš turiu omeny, kad tu viską gali padaryti kitaip savaip, jei nori. Emetas buvo už tai, kad prie jo prijungti keletą tūkstančių kvadratinių metrų, kolonas ir bokštus, bet Esmė pagalvojo, kad tau patiks jei jis atrodis nedidelis.

Jos balso tembras pradėjo kilti ir ji kalbėjo daug greičiau.

- Jei ji klydo, mes grįžime atgal prie darbo. Tai neužims daug laiko.

- Šššš. – paliepiu aš.

Ji suglaudė lūpas ir laukė. Aš atsigavau po keletos sekundžių.

- Tu dovanoji man namą mano gimtadienio proga? – prašnibždėjau aš.

- Mes, - patikslino Edvardas. Ir tai ne daugiau kaip namukas. Aš manau žodis „namas“ yra kur kas didesnių išmatavimų.

- Nesikabinėk prie mano namo,- prašniždėjau jam.

Alisa sušvytėjo.

- Tau patinka.

Aš linktelėjau galva.

- Myli jį?

Aš linktelėjau.

- Aš negaliu sulaukti, kad pasakyčiau Esmei.

- Kodėl ji neatėjo?

Alisos šypsena mažumėle pritemo, tarsi persikreipė nes į mano klausimą lyg nebuvo galima atsakyti.

- O, tu žinai.. jie viską prisimena, kaip tu reaguoji į dovanas. Jie nenorėjo per daug spausti tavęs, kad jis tau patiktų.

- Žinoma, jis man labai patinka. Kito ir negali būti.

- Jie bus laimingi, - ji pliaukštelėjo man per ranką. – Kaip ten bebūtų bet priestatą tu turi. Išnaudok jį protingai. Ir... aš manau, kad tai viskas.

- Tu neužeisi vidun?

Ji atsargiai žengė keletą žingsnių atgal.

- Edvardas žino visus kelius aplink. Aš atbėgsiu į svečius .. vėliau. Pašauksite mane jei jums reikės patarimų parenkant tinkamus drabužius.

Ji su abejone pažiūrėjo į mane, o po to nusišypsojo.

- Džasperas nori pamedžioti. Pasimatysim.

Ji atsidūrė prie medžių tarsi iššauta kulka.

- Tai buvo nepaprasta, - pasakiau aš, kai visiškai nesigirdėjo jos žingsnių. – Aš ištiesų tokia bloga? Jie neatėjo. Dabar aš jaučiuosi kalta. Aš net nepadėkojau jai kaip reikiant. Mes turime grįžti, pasakyti Esmei.

- Bela, nekvailiok. Niekas nieko blogo nepagalvos.

- Tuomet kas?

- Jų dovana – palikti mus dviese. Alisa bandė užsiminti apie tai.

- O.

Visa tai privertė namą išnykti. Mes galėjome būti kur tik panorėsime. Aš nemačiau nei medžių, nei akmenų ar žvaigždžių. Buto tik Edvardas.

- Leisk, aš tau parodysiu ką jie padarė – pasakė jis temdamas mane už rankos.

Jis praleido tai, kad elektros impulsai vėl atsirado, jie tekėjo mano kūnu kaip adrenalinas, užvertdantis kraują. Aš vėl pajutau keista pusiausvyrą, laukdama savo kūno reakcijos, kuriam jis jau nebuvo tinkamas. Mano širidis greičiausiai daužėsi kaip garo tarukinys, vos nesunaikindamas mūsų. Apkurtingantis. Mano skruostai turbūt jau degė raudoni. Atvirkščiai, aš turėjau būti išsekusi. Tai buvo pati ilgiausia diena mano gyvenime.

Aš garsiai nusijuokiau – tiesiog vienas mažas juokelis iš nuostabos – kai aš suvokiau, kad ši diena niekad nesibaigs.

- Aš pasakiau kažkokį juokelį?

- Ir ne itin gera, - pasakiau aš, kai jis vedė mane link pusiau ovalių durų. – Aš tiesiog galvoju – šiandien pirma ir paskutinė amžinybės diena. Tai taip sunku – užkimšti mano galvą visu šitu. Netgi šiuo papildomu namu.

Aš vėl nusijuokiau.

Edvardas kikeno kartu su manimi. Jis palietė rankomis durų rankeną laukdamas manęs. Aš ištačiau raktą į spyną ir pasukau.

- Tu taip natūraliai elgiesi, Bela. Aš pamiršau kaip visa tai turi būti keista tau. Aš norėčiau tai girdėti.

Jis staigiai pasilenkė ir vienu judėsiu paėmė mane antrankų, bet taip greitai, kad aš net nepastebėjau kaip tai įvyko – tai buvo kažkas tai.

- Ei.

- Slenkstis – vienas iš numatytų mano darbų punktų, - priminė jis man. – Bet aš mirštu iš nekantrumo. Papasakok, ką tu manai tiesiog dabar.

Jis atidarė duris, buvo vos girdimas giržgdesys – ir nuėjo mažą akmeninę svetainę.

- Apie viską, - pasakiau aš jam. – Tu žinai, apie viską vienu metu. Apie gerus dalykus ir dalykus, kurie verčia mane nerimauti ir apie dalykus, kurie man yra nauji. Aš kuo puikiausiai galvoje išlaikau visą šią minčių galybę... Aš manau Esmė – menininkė. Viskas taip idealu.

Visas kambarys atrodė kaip paveikslėlis senose pasakose. Grindys buvo iš ideliai parinktų lygių akmenų. Žemos lubos buvo padengtos balkiais, kai kurie iš jų buvo tokio aukščio, kad Džeikobas tikrai stukteltų savo galvą į juos. Sienos kai kuriose vietose buvo iš šilto medžio, kitose vietose – iš akmens mozaikos. Duzgiantis tarsi bičių rojuje židinytis kampe, kuriame šokinėjo ugnelė. Jame degė ošiantis miškas – nedideli ugnies liežuvėliai buvo žalios ir žydros spalvos nuo druskos. Jis taip pat naudojo ir elektrą, bet nepaisant to viskas buvo harmoninga. Vienas krėslas atrodė lyg būtų iš viduramžių, o tachtą šalia židinio buvo kur kas modernesnė, knygų lentyna priešais langą man priminė kino teatrą Italijoje. Kažkokiu būdu kiekvienas gabaliukas derėjo vienas su kitu, tarsi trimatė delionė. Buvo keletas paveikslų ant sienos, kuriuos aš pažinau – keletas mano mylimų iš didžiojo namo. Savaiame aišku neįkainojami originalai, bet jie priklausė šiai vietai kaip ir visa kita. Čia buvo vieta, kur kiekvienas galėjo patikėti stebuklais. Vieta, kurioje jūs tikrai laukiate pasirodančios Snieguolės, su obuoliu rankoje arba to, kad staiga pasirodis vienaragis ir mažais kašneliais pradės kramsnoti rožes.

Edvardas visad galvojo, kad jis priklauso baisių pasakų pasauliui. Žinoma, aš žinojau, kad tai, kad jis yra miręs – tai neteisinga. Buvo akivaizdu, kad jis priklausė šiai vietai. Stebuklingai pasakai. Ir dabar aš buvau pasakoje kartu su juo.

Aš jaučiau pranašumą, nes jis vis dar nepastatė manęs ant kojų ir kad jo švytintis veidas buvo vos už kelių centimetrų, kai jis tarė:

- Mums pasisėkė, kad Esmė sugalvojo pridėti dar vieną kambarį. Nes Renesmei nieks nieko neplanavo.

Aš susiraukus pažiūrėjau į jį, mano mintys pasileido mažiau malonia tėkme.

- Ir tu nieko neplanavai, tiesa? – pasiskundžiau aš.

- Atleisk, mylimoji. Aš girdėjau visą tai jų mintyse visą laiką, juk tu žinai. Tai veikė mane.

Aš atsidusau. Mano mažylė, mano mažoji jūrų pabaisa. Galbūt niekas negalėjo to pakeisti. Gerai, kad aš nepasidaviau.

- Aš įsitikinęs, kad tu miršti iš smalsumo kaip nori pamatyti priestatą. Arba aš pasakysiu Alisai, kad mes tai padarėmė, kad padarytumėme ją laiminga.

- Aš turiu bijoti?

- Baisu.

Jis lėtai nuleido mane akmeninėje svetainėje su mažytėmis arkomis lubose, tarsi tai būti mūsų mažą miniatiurinę pilis.

- Tai bus Renesmės kambarys, - pasakė jis, rodydamas į kambarį su baltomis grindimis. Jie neturėjo pakankamai laiko viskam dėl pikto vilkolakių.

Aš tyliai juokiais dėl to, kad viskas taip greitai tvarkėsi, kai tuo metu prieš savaitę viskas buvo taip siaubinga. Eina po velnių tas Džeikobas, savo tokiu elgesiu viską keisdamasis.

- Tai mūsų kambarys. Esmė stengėsi viską padaryti panašiai kaip buvo saloje. Ji atspėjo, kad mes prie jos prisirišome.

Lova buvo didžiulė ir balta, su organzos debesėliais nusileidžiančiais žemyn nuo baldakimo link grindų. Blankios medinės grindys derėjo su kitu kambariu ir aš supratau, kad tai buvo nepaliesto paplūdimio spalva. Beveik visos sienos buvo melsvai-baltos, tarsi saulėtą dieną ir galinėje sienoje buvo stiklinės durys, kurios vedė į mažą užslėptą sodą. Žydinčios rožės ir nedidelis tvenkinys apdėtas švintinčiais akmenukais. Mažytis ramus vandenynas, priklausantis mums.

- O, - viskas ką aš tik galėjau pasakyti.
- Aš žinau, - prašnibždėjo jis.

Mes sustojome čia minutėlei pasinėrę į prisiminimus. Nors prisiminimi buvo žmoniški ir migloti, jie visiškai užvaldė mano mintis.

Jo lūpos švytėjo, o po to jis nusijuokė.

- Priestatas yra iš šių dvigubų durų. Aš turiu tave įspėti – jis didesnis nei šis kambarys.

Aš net nepažvelgiau į duris. Pasaulyje nebuvo nieko išskyrus jį – jo rankos apvijo mane, jo švelnus kvėpavimas sklido į mano veidą, jo lūpos buvo per kelis centimetrus nuo mano – nebuvo nieko, kas galėtų nukreipti mano dėmesį dabar, nepaisant ar aš būčiau ką tik paversta vampyre ar kuo kitu.

- Mes pasakysime Alisai, kad aš teisingai parinkau drabužius, - prašnibždėjau aš, savo ranka liesdama jo plaukus ir pritraukdama savo veidą arčiau jo. – Mes pasakysime, kad aš sugaišau valandas, žaisdama persirenginėjimą. Mes pameluosime.

Akimirksniu jis suprato mano nusiteikimą, arba jis jautėsi taip pat, bet jis buvo džentelmenas ir leido man pasidžiaugti gimtadienio dovana. Jis atsiduso ir tai pritraukė mano veidą. Garsas nuvilnijo kaip elektra mano kūnu, tarsi aš negalėčiau būti pakankamai arti šalia jo. Aš girdėjau plyštamos medžiagos garsą po mūsų rankomis ir aš buvau laiminga, kad iš mano aprangos ir taip jau nieko nebuvo likę. Tam buvo per vėlu. Aš jaučiau kad mes elgiames šurkštokai pamiršdami apie nusotabiją baltą lovą, bet mes tiesiog negalėjo laukti.

Ši medaus mėnesio akimirka nebuvo tokia kaip pirmoji akimirka anksčiau. Mūsų laikas praliestas saloje buvo apvainikuotas mano žmoniškais jausmais. Pačiais geriausias iš visko kas buvo. Aš norėjau likti žmogumi, kad tik galėčiau patirti šiuos potyrius dar kiek nors. Todėl, kaip man atrodė, jog to daugiau nebe patirsiu. Aš turėjau numatyti, kad po tokios dienos kaip ši, tai bus dar geriau. Savo naujojo geresnio regėjimo dėka aš galėjau geriau įvertinti tai – galėjau kaip reikiant išžiūrėti kiekvieną tobulą jo veido liniją, jo idealus kūnas, kiekvieną jo išlinkimą ir visą reljefą. Aš galėjau užuosti jo nepriekaištingą aromata ant savo liežuvio ir pajautau neapsakomai švelnią jo odą po mano jautriais pirštais.

Mano oda irgi buvo tokia pat jautri po jo pirštais. Jis buvo visiškai kitoks, nei tuomet kai mūsų kūnai susipynė tame smėlėtame paplūdimyje. Be jokio atsargumo, be jokių apribojimų. Nebuvo jokių abejonių. Mes galėjome mylėti vienas kitą, darydami tai, kai mūsų jėgos buvo lygios. Pagaliau vienodos.

Taip pat kaip ir mūsų bučiniai prieš tai, kiekvienas prisilietimas kur kas daugiau, nei aš buvau pripratusi. Anksčiau tai buvo būtinybė, bet aš negalėjau patikėti, kiek daug aš netekau. Aš visą laiką stengiausi neužsimiršti, kad dabar aš esu kur kas stipresnė nei jis, bet buvo labai sunku ties tuo susikoncentruoti nuo tokių stiprių potyrių, milijonai vietų mano kūne patraukdavo mano kiekvieną akimirką; jeigu aš ir dariau jam, kad skaudėtų jis nesiskundė.

Labai labai maža dalis pašmonės apmąstė labai įdomią mįslę, kuri atsirado iš šios situacijos. Aš niekad nepavargsiu jis irgi. Mums nereikia atsikvėpti ar pailsėti, valgyti ar net praustis, mes daugiau nebeturėjome žmoniškųjų poreikių. Jo kūnas buvo pats tobuliausias ir nuostabiausias pasaulyje ir visas jis priklausė man, bet aš ir nesitikėjau, kad kada nors surasiu atsakymą. Dabar man pilnai pakako vienos dienos. Bet aš visad norėsiu dar. Ir mūsų dienos niekad neturės pabaigos. Todėl, kaip mes kada nors sustosime šioje situacijoje? Manęs tai visiškai nejaudino, nejaudino tai, kad neturiu atsakymo į šį klausimą. Aš bandžiau su visu tuo išsiaiškinti, kai pasirodė pirmieji saulės spinduliai. Mažytis vandenynas lauke iš juodo pavirti į pilką, ir vieversys užgiedojo kažkur visai netoli, gal net jo lizdas buvo susuktas viename iš rožių krūmų.

- Tu to ilgiesi? – paklausiau aš Edvardo, kai vieversys pabaigė giedoti savo melodiją.

Apie tai mes kalbėjome nepirmą kartą, bet kiekvieną kartą vienas iš mūsų negalėjo visiškai atvirai atsakyti.

- Ilgiuosi ko? – prašnibždėjo jis.

- Viso šito – šilumos, švelnios odos, malonaus aromato... juk aš nieko panašaus netekau ir man įdomu sužinoti ar tai tau buvo didelis praradimas.

Jis tyliai ir švelniai nusijuokė.

- Bus sunku rasti ką nors, kas būtų liūdnesnis už mane. Galbūt tai ir buvo rizikinga. Ne kiekvienas gaudavo viską iki paskutinės smulkmenos, dar ir tai ko jie išvis nesitikėjo, ir viską tą pačią dieną.

- Tu vengi atsakymo?

Jis vėl prispaudė savo rankas prie mano veido.

- Tu šilta, - pasakė jis man.

Tam tikra prasme taip ir buvo. Man jo rankos buvo šiltos. Tai nebuvo panašu į deginantį Džeikobo prisilietimą, jis buvo kur kas malonesnis. Kur kas natūralesnis. Po to jis pradėjo pirštais vedžioti po mano veidą, braukydamas liniją nuo mano smakro žemyn kaklu, toliau link mano liemens. Mano akys mažumėle išsiplėtė.

- Tu minkšta.

Jo pirštai ant mano odos buvo panašūs į atlasą ir aš galėjau suprasti ką jis turi omeny.

- O kas liečia kvapą, tai aš negaliu pasakyti kad visiškai jį praradau. Tu prisimini kvapą tų keliautojų mūsų medžioklėje?

- Aš labai stengiuos neprisiminti.

- Įsivaizduok koks jų skonis.

Mano gerklėje pasklido ugnis, tarsi patempus lyną karštu oru prisipildytų oro balionas.

- O.

- Visiškai teisingai. Todėl atsakymas – ne. Aš neapsakomai laimingas, kad nieko nepraradau. Niekas neturi tiek, kiek dabar turiu aš.

Aš jau ruošiausi prinformuoti jį apie vieną netikslų jo teiginį, bet mano lūpos netikėtai buvo labai užimtos.

Kai mažas tvenkinys nusidažė kylančios saulės spinduliais, aš sugalvoju jam dar vieną klausimą.

- Kaip ilgai tai trunka? Aš turiu omenyje pas Karlailą ir Esmeį, Emetą ir Rojalį, Alisą ir Džasperą. – juk jie nepraleidžia visos dienos užsidarę savo kambariuose. Jie visą laiką tarp žmonių, visiškai apsirengę. Ši .. trauka kada nors išblėsta?

Aš prisispaudžiau dar arčiau jo – tarsi susiliedama į vieną vientisą – norėdama parodyti apie ką aš kalbu.

- Sunku pasakyti. Visi skirtingi ir žinoma, tu labiausiai skiries iš visų. Įprastai ką tik pavestas vampyras yra valdomas troškulio, kad jis daugiau nieko nepastebi. Tai atrodo visai tavęs neliečia. Praėjus pirmiesiems metams vampyras pradeda suvokti ir kitus savo poreikius. Nei troškulys nei kiti natūralūs poreikiai niekur nedingsta. Tiesiog atsiranda pusiausvyra tarp jų, savaime aišku yra nustatomi tam tikri prioritetai.

- Kaip ilgai?

Jis nusišypsojo mažumėle paraukęs nosį.

- Rozali ir Emetas buvo blogiausi iš visų. Praėjo visas dešimtmetis, kol aš galėjau arčiau kaip per 5 mylias priartėti prie jų. Netgi Karlailui ir Esmei buvo nelengva juos iškęsti. Galų gale jie atsikratė šios laimingos porelės. Esme jiems taip pat pastatė namą. Jis buvo prabangesnis nei šis, bet ji žinojo Rozali skoni ir ji žino kas patinka tau.

- O praėjus dešimtmečiui?

Aš buvau įsitikinusi, kad Rozali ir Emetas neturėjo nieko bendro su mumis, nors tai skambėjo ir per daug užtikrintai, man tai užtruktų tikrai daugiau nei dešimt metų.

- Ir visi vėl tapo normalūs? Tokie kaip dabar?

Edvardas vėl nusišypsojo.

- Na aš nežinau, ką turi omenyje sakydama „normalūs“. Tu matei mano šeimą dienos šviesoje, kai tvardosi ir elgiasi kaip žmonės, bet naktimis tu miegojai.

Jis mirktelėjo man.

- Lieka daugybė laiko kai tu gali nemiegoti. Tai labai paprastai patenkina tavo ... interesus. Todėl aš geriausias muzikantas šeimoje, štai kodėl, nepaisant Karlailo – aš perskaičiau daugiausia knygų, išmokau daugybę disciplinų, galiu kalbėti dauguma kalbu...Emetas sakė tau, kad aš žinau tiek daug, kad skaitau kitų mintis, bet tiesa, kad tuomet aš turėjau daug laisvo laiko.

Mes kartu nusijuokėme ir mūsų juokas keistai paveikė mūsų kūnus, kurie vėl persipynė, efektyviai užbaigiant šį pokalbį.

Skryrius 25

Paslauga

Praėjo nedaug laiko kai Edvardas priminė man mano pareigas. Priminimas buvo labai trumpas tik vienas žodis:

- Renesmė

Aš atsidusau. Ji turėjo greitai prabusti, juk jau buvo apie septynias valandas. Ar ji lauks ir ieškos manęs? Staiga kažkas šilto ir malonaus mano atmintyje privertė mane užstingti. Kaip ji atrodys šiandien? Edvardas negalėjo neatkreipti dėmesio į mano būseną.

- Viskas gerai, mieloji. Apsirenk ir mes grįžime namo per kelias sekundes.

Greičiausiai aš priminiau animacinio filmuko veikėją, kai staiga pašokau iš lovos, pažiūrėdama į jį – jo kūnas švytėjo nuo pirmųjų saulės spindulių – po to pažvelgiau tolyn, į vakarus, ten kur jau turbūt manęs laukė Renesmė, po to vėl į jį ir taip keletą kartų. Edvardas šypsojosi; koks stiprus vyras.

- Viskas kontroliuojama, mieloji. Tu tokia nuostabi visa tame. Aš nemanau, kad tai užims daug laiko – viską sudėlioti kaip reikia.

- Ir mes turime visą naktį, tiesa?

- Tu manai, kad aš galėčiau išverti, kad palikčiau tave apsirengusią, jei tam nebūtų priežasties?

To turėjo būti pakankamai, kad išverčiau visą dieną. Aš bandžiau savyje išlaikyti pusiausvyrą, buvo nepasakomas noras būti gera – kaip gi sunku buvo išvaizduoti šį žodį.

Nepaisant viso to, kad Renesmė buvo reali ir užėmė didžiulę mano gyvenimo dalį, buvo labai sunku išvaizduoti save motina. Aš svarsčiau, kad kiekvienas jaustųsi panašiai, be devynių mėnesių, kurie leidžia apsiprasti su šia mintimi. Vaikas, kuris augo ne dienomis, o valandomis.

Mintis, apie neapsakomai greitą jos augimą vertė mane ir vėl įsitempti. Aš net nespėjau įkvėpti, kai praėjau pro nuostabiais raižiniais papuoštas duris, supratau ką iškrėtė Alisa. Aš buvau nusiteikusi apsirengti bet ką, kas papuls po ranka. Ir aš turėjau žinoti, kad tai nebus taip paprasta padaryti.

- Kas iš viso šito – mano? – prašnypščiau aš. Kaip jis ir žadėjo, kambarys buvo didesnis nei mūsų miegamasis. Jis buvo didesnis nei visi kambariai mūsų name kartu paėmus, žinoma man reikėjo jį išmatuoti žingsniais, bet visgi. Galvoje šmestelėjo mintis apie Alisą, kuri įtikinėjo Esmę peržiūrėti standartines architektūros protekcijas ir leisti padaryti šį nesusipratimą. Aš buvau nustebinta, juk Alisai tai pavyko.

Visa patalpa skendėjo drabužiuose, krepšiai su drabužiais, idealioje švaroje ir baltume. Eilė už eilės, eilė už eilės, eilė ...

- Kiek aš žinau, viskas šiame tame, tad ir ši lentyna – jis aprodė į eilę sukabintų pakabų, kuri driekėsi per pusę sienos kairėje nuo durų. – Tai tavo.

- Visa tai?

Jis linktelėjo galva.

- Alisa. – pasakė mes vienu metu. Ji ištare tai, tarsi šis pasakymas viską paaiškino. Aš ištariau tai vos ne kaip keiksmažodį.

- Linksma. – pramurmėjau aš ir nuskriejau link arčiausiai stovinčio krepšio. Man užėmė kvėpavimą, kai aš pamačiau kažką itin švelnaus plevenančio, švelniai rožinės spalvos.

Žinoma, surasti sau ką nors normalaus ir tinkamo užtruks kur kas daugiau laiko nei aš išvaizdavau.

- Leisk man padėti. – ištare Edvardas. Ji įkvėpė ir nusekė paskui kažkokį tai kvapą į kambario galą. Ten buvo įmontuotas komodas su veidrodžiu. Jis įkvėpė dar kartą ir atitraukė vieną iš komodos stalčių. Su triumfuojančia šypsena veide iš ištraukė iš ten melsvus džinsus, specialiai išbalintais tam tikrose vietose.

Akimirksniu aš atsidūriau šalia jo.

- Kaip tu tai padarei?

- Džinsai turi savo savotišką kvapą kaip ir bet kuris audinys. Na ką, ką nors iš elastingos medvilnės?

Jis sekė kvapu ir rado baltus marškinius ilgomis rankovėmis. Jis mestelėjo juos man.

- Ačiū. – atsakiau aš jam. Aš įkvėpiau kiekvieno drabužio kvapą, stengdamasi įsiminti jį kiek geriau, kad palengvinčiau sau paieškas normalių drabužių kitą kartą. Aš įsiminiau šilką ir atlasą – vengsiu jų.

Jo drabužių paieška neužėmė daugiau kaip kelių sekundžių – jei aš nebūčiau mačiusi jo apsinuoginusio, tai būčiau pasirengusi prisiekti, kad nėra pasaulyje gražesnio vyriškio nei jis, apsirengusio šviesiai kreminio megztinio – po to jis paėmė mane už rankos. Mes pasileidome pro slaptą sodą, lengvai peršokdami akmeninę tvorą ir kaip kulkos pasileidome mišku. Aš ištraukiau savo ranką iš jo delno, kad būtų lengviau bėgti.

Renesmė jau buvo atsikėlus, sėdėjo ant grindų su Emetu ir Rouz, lakstantys aplink ją, žaisdami su daugybe sulankstyto stalo sidabro. Jos kairioje rankoje buvo sulankstytas sidabrinis šaukštas. Kai tik ji pamatė mane, ji metė šauktą į šoną – metimo žymė liko medinėse grindyse – ir giežtai pirštu parodė į mane. Visi aplink ją pradėjo juoktis: Alisa, Džasperas, Esmė ir Karlailas sėdėjo ant sofos ir stebėjo ją, tarsi žiūrėjo kažkokį labai įtraukianti filmą.

Aš praėjau pro duris, per visą kambarį ir vienu staigiu judesiu paėmiau ją ant rankų, vos tik ji pradėjo juoktis. Dabar mes žiūrėjome viena į kitą besišypsodamos.

Ji pasikeitė, bet tai buvo pastebima.. Šiek tiek aukštesnė, jos kūno proporcijos nesustabdomai keitėsi, ji darėsi iš kūdikio į vaiką. Jos plaukai tapo ilgesni per pusę sprindžio, jos garbanos pašokdavo tarsi spyruoklės, nuo kiekvieno jos judesio. Aš leidau savo pašamonei grįžti dieną atgal, nustumdama į šalį visas savo baimes, buvo aišku, kad jos augimas jau lėtėjo. Pakitimai pasidarė beveik nepastebimi, tai buvo aišku ir be Karlailo išmatavimų.

Renesmė paglostė mano skruostą. Aš atsidusau. Ji vėl buvo alkana.

- Kaip anksti ji prabudo? – paklausiau aš, kai Edvardas dingo tarpduryje vedančiame į virtuvę. Aš buvau įsitikinusi, kad jis nuėjo jos pusryčių. Jis galėjo matyti jos mintis taip pat aiškiai, kaip ir aš jas mačiau.

Aš buvau nustebusi, jis žinojo visus jos kaprizus, kiekvieną priežastį. Jis žinojo ko būtent ir kada jai reikia. Jam visa tai buvo taip, tarsi ji pati jam viską sakytu.

- Prieš kelias minutes. – atsakė man Rouz. – Mes ruošiamės jiems skambinti. Ji klausinėjo tavęs, tiksliau reikalavo tavo buvimo šalia. Esmei teko paaukoti savo antrą geriausią sidabrinį stalo įrankių rinkinį, kad tik kaip nors užimtų mažylę..

Rozali pažiūrėjo į mažylę kupinu meilės žvilgsniu ir visa jos kritika atrodė bereikšmė. – Mes nenorėjome, mmm... jūsų trukdyti.

Rozali prikando lūpas, ir nukreipė savo žvilgsnį stengdamasi nepradėti juoktis. Aš galėjau pajusti begarsį Emeto juoką už mano nugaros. Jo juokas privertė per daug greitai judėti orui šalia manęs ir aš tai jaučiau. Aš išdidžiai kilstelėjau smakrą.

- Mes tuoj pat imsime tavo kambario apstatymo. – pasakiau aš Renesmei. – Tau patiks namelis. Jis stebuklingas.

Aš pažvelgiau į Esmę.

- Ačiū tau Esmė, iš ties didelis ačiū. Jis nepriekaištingas.

Emetas vėl pradėjo juoktis, Esmei nespėjus ką nors atsakyti. Ir tai jau nebuvo begarsis juokas. Tai buvo juoko protrūkis.

- Tai jis vis dar stovi? – pratarė jis pro juoką. – Aš tai galvojau, kad iš jo liko akmenų krūva. Ir ką gi jūs darėte praeitą naktį? Aptarinėjot savo pareigą prieš valstybę? – jis duso nuo juoko.

Aš sukandau dantis ir priminiau sau apie negatyvias pasekmes, kai netekau kantrybės vakar. Na aišku Emetas nebuvo toks trapus kaip Setas...

Mintis apie Setą privertė mane susimąstyti „Kur vilkai buvo šiandien?“ Aš pažiūrėjau pro perregimą sieną, bet nebuvo nė menkiausios užuominos apie Lėjos buvimą.

- Džeikobas išėjo šiandien anksti ryte, - pratarė Rozali su nepasitenkinimu balse. – Setas sekė paskui jį.

- Kas gi jį taip nuliūdino? – paklausė Edvardas kai tik įėjo į kambarį, laikydamas rankoje Renesmės buteliuką. Greičiausiai šiandieniniuose Rozali prisiminimuose buvo kur kas daugiau, nei ji pasakė.

Užlaikius kvėpavimą aš perdaviau Renesmę Rozali. Neapsakomą savi kontrolė, galbūt, bet dabar nėra nei vienos priežasties, kad aš nenorėčiau jai įkąsti. Kol kas.

-Aš nežinau, tiksliau manęs tai nejaudina. – pramurmėjo Rozali atsakydama į jo klausimą. – jis žiūrėjo į miegančią Nesę, išsižiojęs kaip paskutinis žioplys, koks jis ir yra. Ir staiga jis perstatė kojas – be jokios užuominos, kaip man pasirodė – ir dingo šalin. Aš buvau laiminga atsikračiusi jo. Kuo daugiau laiko jis praleisdavo čia, tuo sunkiau buvo išverti šuns dvoko.

- Rouz, - pasakė Esmė su perspėjančiu ramiu tonu.

Rozali papurtė savo plaukus.

- Aš manau, kad tai turi prasmę. Mes nesiruošiamo užsilikti čia ilgam. – Aš manau, kad reiktų greičiau važiuoti į Niu Hempšyrą, kad viskas čia susigulėtų. – pasakė Emetas, tęsdamas ankstesnę diskusiją. – Bela jau įstojo į Dartmutą. Nemanau, kad jai užims daug laiko, kad priprastų prie mokslų – jis atsisuko į mane ir žiūrėjo su erzinančią šypsena. – Tu nustebinsi savo žiniomis visą grupę. Juk tu neturi jokių reikalų naktimis, kaip tik mokslai, ar ne taip?

Rozali kikeno.

„Neprarask savitvardos. Neprarask savitvardos.“ –sakiau aš pačiai sau. Ir aš didžiavausi tuo, kad ligi šiol sugebėjau išlikti rami. Aš buvau labai nustebusi, kad Edvardas nesugebėjo.

Jis suurgė – netikėtas ir staigus garsas –ir kažkas tamsaus pasirodė šalia jo, tarsi viesulas.

Iki tol, kol kuris nors iš mūsų suprato kas čia nutiko, Alisa pašoko ant kojų.

- Ką jis daro? Ką jis daro, kodėl kaskart sugadino mano grafiką? Aš negaliu nieko matyti. Ne. – ji pažiūrėjo į mane pilnu skausmo ir kančios žvilgsniu.

Tą akimirką aš buvau be galo dėkinga Džeikobui už tai, ką jis kada nors buvo daręs.

Edvardo pirštai susispaudė į kumščius ir jis tarė: - Jis kalba su Čarliu. Jis tikisi, kad jis seks paskui. Čia. Šiandien.

Alisa ištarė žodžius, kurių aš niekad negirdėjau sklindant iš jos lūpų. Nieko panašaus. Tą akimirka ji tarsi išnyko ore, bet ji tiesiog nuskriejo link galinių durų ir dingo.

- Jis papasakojo Čarliui? – aš nespėliuju. – Jis ką, nesupranta??? Kaip jis išdrįso tai padaryti?

Čarlis neturėjo žinoti apie mane. Tai smogs jam, sukels jam pavojų. Nuo kurio, taip sėkmingai visą šį laiką jį saugojo Kalenai.

- Ne

- Džeikobas dabar pakeliui. – ištarė Edvardas pro sukąstus dantis.

Greičiausiai toliau rytuose lijo. Jis įėjo pro duris purtydamas galvą, tarsi šuo, lietaus lašai skriejo į visas puses, palikdami pėdsakus ant baltos sofos ir kilimo. Jis šypsojosi, jo akyse matėsi jaudulys ir nerimas. Jo judesiai buvo besimėtantys.. Viskas atrodė taip, tarsi jo nė kiek nejaudino, kad per vieną akimirką jis sunaikino mano tėvo gyvenimą.

- Sveiki visi, - pasakė jis besišypsodamas.

Vietoj atsakymo buvo mirtina tylą.

Lėja ir Setas sekė paskui jį, stovėdami jam už nugaros. Žmogaus pavidalu – tuo momentu. Jų rankos drebėjo. Kambaryje jautėsi didelė įtampa.

- Rouz, - pasakiau aš, tiesdama savo rankas į priekį. Netardama nė žodžio ji perdavė man Renesmę. Aš priglaudžiau ją arčiau, prie savo nerimaujančios širdies, laikydama ją, tarsi bandydama išvengti įniršio. Aš ruošiausi ją laikyti iki tol, kol pati nebūsiu įsitikinusi, kad mano noras priploti Džeikobą nesutaps su racionaliais sprendimais, o nebus neapgalvotais veiksmais, sukeltais mano įniršio.

Ji buvo labai tyli ir bandė išiklausyti. Įdomu, kiek daug ji jau suprato?

- Čarlis bus čia pakankamai greitai, - pasakė man Džeikobas ižeistu tonu. – Tik aplankyti. Aš pasiūliau Alisai duoti tau akinius nuo saulės ar kaką panašaus.

- To jau per daug, - atsakiau aš, stipriai sukandusi dantis. – Ką gi tu pridirbai.

Džeikobas vos šyptelėjo, bet buvo aiškiai matyti, kad jis norėjo išspręsti šį klausimą be jokių juokų.

- Blondinė ir Emetas pažadino mane savo pokalbiais, jie vis gvildeno ir gvildeno tavo išvykimo temą. Tarsi aš galėčiau leisti tau išvykti. Juk Čarlis yra vienas iš dalykų, kuris laiko tave čia, tad dabar problema kaip ir išspręsta.

- Tu ką, visai nesupranti ką tu PRIDIRBAI? Nesupranti į kokį pavojų įstūmei jį.

Jis suniurnėjo.

- Aš neįstūmiau jo į jokių pavojų, na išskyrus tave. Juk tu gali save kontroliuoti, ar netiesa? Žinoma tai ne taip gerai, kaip minčių skaitymas, jei tu manęs paklaustum. Na mažiau žavintis.

Edvardas užtikrintais žingsniais perėjo kambarį ir atsistojo priešais Dežikobą, veidas palei veidą. Edvardas buvo puse galvos žemesnis už Džeikobą, bet Džeikobas susitraukė nuo įtūžusio Edvardo žvilgsnio, tad Edvardas buvo viršesnis.

- Tai tik teorija, šunie. – praurzgė jis. – tu ką manau, kad mes ją tikrintumėme su Čarliu? Tu ką nesupranti kokį fizinį skausmą tai suteiks Belai, net jei ji sugebės priešintis? O kokia emocinį skausmą, jei nesugebės? Suvokiu, kad ir kas nutiktų su ja, tave tai lies neilgai. – jis paskutinius žodžius tarsi išspjovė jam į veidą.

Renesmė su nerimu savo pirštu palietė mano skruostą ir aš pamačiau spalvingą paveikslą ką tik nutikusiu įvykių.

Edvardo žodžiai atrodė pramušė nepažeidžiama Džeiko skydą. Jis surakė antakius, lūpos pavirto į plonytę liniją.

- Bela jaus skausmą?

- Nebent, tu sugebėsi nugesinti jos gerklėje kilusią ugnį, kuri išlydo metalą iki baltumo.

Aš nusipurčiau, prisiminusi šviežią žmogaus kraujo kvapą.

- Aš nežinojau šito. – prašnabždėjo Džeikobas.

- Tuomet tu turbūt turėjau paklausti prieš ką nors darant. – atkirto Edvardas.

- Tu juk galėjai mane sustabdyti.

- Tau reikėjo pačiam sustoti.

- Esmė ne manyje, - pertraukiau juos. – esmė Čarlyje, Džeikobai,. Kaip tu galėjai įstumti jį į tokių pavojų ir dar tokiu būdu? Tu juk suvoki, kad jam dabar jam lemta tapti vienu iš mūsų, vampyru, arba mirti?

Mano balsas drebėjo kartu su ašaromis, kurioms daugiau niekad nebūsim lemta nutekėti mano skruostais.

Džeikobas vis dar buvo sukrėstas Edvardo žodžių. Mano kaltinimai atrodo visai jo nejaudino.

- Nusiramink Bela. Aš nepasakiau jam nė žodžio apie tai, apie ką tu jam pati nepasakytum.

- Bet jis ruošiasi atvažiuoti čia. Jis bus čia.

- Taip, esmė tame. Be to leisim jam „padaryti neteisingas išvadas“, ar tai nebuvo tavo mintis? Aš manau, kad galėčiau pasakyti, kad padariau atitraukianti manevrą, jei tai būtų mano mintis.

Mano pirštai jau slydo nuo Renesmės, bet aš susilaikiau ir jie vėl atsidūrė kur buvę.

- Kalbėk tiesiai, Džeikobai. Arba man neužteks kantrybės.

- Aš nepapasakojau jam nieko apie tave. Ne visai taip. Aš jam papasakojau viską apie save. Na greičiau „parodžiau“ bus tinkamesnis žodis šioje situacijoje.

- Jis pasivertė matant Čarliui. – prašnypštė Edvardas.

- Tu ką?, - prašnibždėjau aš.

- Jis drąsus. Toks pat kaip ir tu. Jo nesupykino, jis nenualpo ir nenutiko nieko panašaus. Galiu pasakyti, aš buvau nustebintas. Tu turėjai pamatyti jo veidą, kai aš pradėjau išsirenginėti. Taip nesmagu.

- Tu visiškai debilas. Tu galėjai sukelti jam širdies smūgį.

- Jam viskas gerai. Jis kietas riešutėlis. Jei tu duotum man minutėlę, tai suprastum, kad aš padariau tau paslaugą.

- Tu turi puse, Džeikobai, - mano balsas buvo tvirtas ir nepakeičiamas. – Tu turi lygiai trisdešimt sekundžių, pasakyti man ką nors, kol aš perduosiu Renesmę Rozali ir nenurašiu tau tavo tuščios makaulės. Ir Setas nesugebės sustabdyti manęs šįkart.

- Po velnių, Bela. Nereikia taip dramatiizuoti. Ar tai tinka vampyrams?

- Dvidešimt šešios.

Jis užvertė akis ir išitaisė patogiai nukritęs ant arčiausio krėslo. Lėja stebėjo mane. Jos viršutinė lūpa virpėjo, parodydama visą eilę šviečiančių dantų.

-Aš pasibeldžiau į Čarlį duris šiandien ryte ir pasiūliau jam kartu su manim pasivaikščioti. Jis mažumėle priešinosi, bet kai sužinojo, kad kalbėsime apie tave ir apie tai kad tu jau mieste, jis sekė paskui mane į mišką. Aš papasakojau jam, kad tu jau nebesergi ir tie dalykai, kurie dabar vyksta su tavimi, gali pasirodyti šiek tiek keisti, bet iš tikro juose nėra nieko blogo. Jis pasakė, kad nori tave aplankyti, bet aš pertraukiau jį ir pasakiau, kad pradžia aš turiu jam kai ką parodyti. Ir po to aš pavirtau į vilką.

Džeikobas kilstelėjo pečiais.

Aš dar stipriau sukandau dantis.

-Aš noriu išgirsti kiekvieną tavo ištartą žodį, debile.

- Bet tu juk kažką sakei apie trisdešimt sekundžių – gerai jau gerai.

Greičiausiai mano išvaizda tarsi šaukė, kad aš visai nenusiteikusi juokauti.

- Leisk man pagalvoti... Aš pavirtau atgal į žmogų ir po to kai Čarlis pagaliau galėjo vėl normaliai kvėpuoti, tai pasakė kažką panašaus: „Čarli, tu negyveni tame pasaulyje, kuriame tavo manymu gyveni. Yra gera naujiena – niekas nepasikeitė nuo to, kad tu žinai. Gyvenimas teka ta pačia vaga, kuria ir tekėjo. Galų gale tu gali grįžti atgal ir įtikinti save, kad tu tuo netiki.“ Jis užtruko minutę, kad susikauptų. Tuomet jis panorė sužinoti visą teisybę apie tavo siaubingą tropinę ligą, kas iš tiesų buvo. Aš pasakiau jam, kad tu sirgai, ir kad tau dabar kur kas geriau. Ir kad buvo vienas mažas pasikeitimas tavo gijimo procese. Jis panorė sužinoti, ką aš turiu omeny ir aš atsakiau, kad tu tapai labiau panaši į Esmę, nei kada nors buvai panaši į Renę.

Edvardas kažką prašnypstė, kol aš spoksojau į pilnas siaubo Džeikobo akis, viskas ėjo ne ta linkme, kuria turėjo.

- Po kelių minučių jis paklausė, ar nepavirta tu į gyvūną taip pat, o aš atsakiau: „Ji norėtų tapti tokia“.

Džeikobas sukikeno.

Iš Rozali išsprūdo garsas, kuris buvo panašus į pasišlykštėjimą.

- Aš pradėjau jam pasakoti daugiau apie vilkolakius, bet bendrai nepapasakojau nieko – Čarlis nutraukdavo mane, nes nenorėjo visko smulkiai žinoti. Ir po to jis paklausė, ar tu žinotai į ką įklimpai prieš ištekant už Edvardo: „Žinoma, ji žinojo apie tai nuo to pačio momento, kai tik atvyko į Forksą.“ Aš daviau jam laiko atsigauti. Kai tik jis nurimo, jis norėjo tik dviejų dalykų. Jis pasakė, kad labai nori pamatyti tave, į tai aš atsakiau, kad man reikia laiko, kad viską paaiškinčiau jums.

Aš garsiai atsidusau.

- Ir koks gi buvo antras dalykas?

Džeikobas nusišypsojo: - Jo pagrindinis noras buvo toks, kad jei tu turi savo paslapčių, lai tos paslapčiom lieka su tavimi, tik duok jam žinoti ir tiek.

Aš pajutau palengvėjimą. Pirmą kartą nuo to momento, kai Džeikobas šiandien užėjo į kambarį.

- Aš susitvarkysiu su šia dalimi.

- Ir dar kai kas, - pridėjo Džeikobas. – Jis viską darys tarsi viskas būtų normalu – jis nusišypsojo dar plačiau.

- Ką tu jam papasakojai apie Renesmę? – Aš net suvirpėjau. Viskas taip nepagalvota, taip neteisinga. Bet jei Džeikobo įsikišimas davė tokius rezultatus, tai aš galiu tikėtis

- Ak taip, aš jam pasakiau, kad jūs išidukrinot mažą vaiką. – Jis pažvelgė į Edvardą. – Ji našlaitė ir jūs esate jos globotojai. Aš nenorėjau meluoti, juk tai žaidimo dalis, ar ne?

Edvardas nieko neatsakė, tad Džeikobas tęsė.

- Pražioje Čarlis buvo šoke, o po to pasakė: „Tipo dukra? Taip aš kaip ir senelis?“. Aš pasakiau jam „taip“. „Mano sveikinimai seneli.“ ar kažką panašaus. Jis net nusišypsojo.

Kažkas panašus į ašaras susitelkė mano akyse. Bet tai buvo ne dėl skausmo ar pykčio. Čarlis nusišypsojo vien nuo minties, kad tapo senelis? Čarlis nieko prieš susitikimą su Renesme?

- Bet ji keičiasi per greitai. – prašnibždėjau aš.

- Aš pasakiau jam, kad ji ypatinga, ji neiaprastesnė nei visa tai kartu paėmus. - Džeikobas tai pasakė švelniu balsu. Jis atsistojo ir judėjo link manęs, Setas ir Lėja sekė paskui, bet Džeikobas parodė jiems, kad nėra daugiau dėl ko nerimauti ir jie užmirė vietoje. Renesmė tiesėsi link jo, bet aš dar stipriau ją prispaudžiau prie savo krūtinės.

- Aš pasakiau jam: „Tikėk manim. Aš žinau, kad tu nenorėjai girdėti apie tai, bet jei tu ignoruoji visas neiprastas aplinkybes aplink save, tai aš pasakysiu tau – tu būsi sukrėstas. Ji pati nuostabiausia šiame pasaulyje ...“ Ir po to aš pasakiau jam, jei jis susidoros su tuo, ką sužinojo anąkart, tai tu būsi čia ir turėsi galimybę su ja susipažinti. Bet jei jis nuspręs, kad viso to jam per daug, tai tu išeisi. Jis pasakė, kad niekas niekad neužvertė jo tokiu kiekiu informacijos kaip aš dabar, todėl jis yra pasirėngęs susitaikyti su viskuo kas čia vyksta.

Džeikobas žiūrėjo į mane su kreiva šypsena, laukdamas bet kokios reakcijos.

- Aš nesiroošiu tau dėkoti už tai. – pasakiau aš. – Tu vis dar stumi Čarli į mirtiną pavojų.

- Man laba gaila, kad tai sužeis tave. Aš nežinau, kad taip bus. Žinoma mes dabar labai skirtingi, bet kai kas lieka tokiu pat kaip ir anksčiau. Aš visad būsiu geriausias draugas tau ir visada mylėsiu tave. Bet aš dabar tave mylėsiu teisingai. Dabar visame kame yra pusiausvyra. Abu mes turime žmones, be kurių mes negalėtumėme gyventi.

Jis nusišypsojo ta pačia šypsena, kurią aš taip mėgau.

- Draugai? – paklausė jis.

Nepaisant visų savo pasipriešinimų, aš turėjau nusišypsoti, nors maža šypsena.

Jis ištiesė savo ranką; sandėris.

Aš giliai įkvėpiau ir apkabinau Renesmę. Dabar laikydama ją viena ranka, aš ištiesiau savo kairiąją – jis greičiausiai nepajuto man šalto delno.

- Jei aš nenužudysiu Čarlio šiandien naktį, aš pagalvosiu apie tai, kaip atleisti tau už visą tai.

- Kai tu nenužudysi Čarlio šiandien, būsi mano skolininkė.

Aš užverčiau akis.

Jis ištiesė savo rankas link Renesmės.

- Galima?

- Šiaip tai aš laikau ją rankose tam, kad nenužudyčiau tavęs, tai gal kaip nors kitą kartą.

Jis palingavo galva, bet nespaudė manęs. Kaip protinga iš jo pusės.

Staiga Alisa kaip kulka išiveržė į kambarį. Visa jos išvaizda rodė jos neapykantą.

- Tu, tu ir tu. – pralojo ji vilkolakiams. – Jei jūs liksite, tai eikit kur nors už kampo sėskit ir neikiškite savo nosies čia. Aš turiu matyti. Bela, būtų geriau atiduoti Renesmę jiems. Tavo rankos, bet kuriuo atveju, turi būti tuščios.

Džeikobo veidas nušvito nuo triumfuojančios šypsenos.

Švaraus vandens baimė mano viduje sukaustė mane. Aš turėjau lažintis, kad sugebėsiu susitvardyti ir nenužudysiu savo pačios tėvo kaip jūros kiaulytės. Žodžiai, ištarti Edvardo, vėl skambėjo mano ausyse.

O tu ar pagalvojai apie tą skausmą, kurį teks patirti Belai, net jei ji sugebės save kontroliuoti? Arba apie jos dvasinį skausmą, jei jai nepavyks?

Aš net negalėjau įsivaizduoti koks bus skausmas jei aš nesutvardysiu. Gerklę suspaudė, tarsi kas dusintų.

- Paimk ją, - prašnibždėjau aš, atiduodama Renesmę Džeikobui į rankas.

Jis linktelėjo, jo kakta susiraukė iš nerimo. Jis mostelėjo kitiems, ir jie visi nuėjo į galinį kambario kampą. Setas ir Džeikas patogiai įsitaisė ant grindų, tik Lėja papurtė galvą ir prikando lūpas.

- Man tai leista išeiti? – pratarė ji. Lėja atrodė taip, tarsi jai būtų nepatogu būti žmogaus pavidalu, ji buvo apsirengusi tą pačią purviną medvilninę maikutę ir medvilninius šortus, kai ji atėjo, kad sukeltų skandalą, jos trumpi plaukai kyšojo į visas puses. Jos rankos vis virpėjo.

- Žinoma, - pasakė Džeikobas.

- Judėk link rytų, tuomet tau neteks susitikti su Čarliu, - pridėjo Alisa.

Lėja nepažvelgė į Alisą; ji išsmuko pro juodą išėjimą ir nėrė į krūmus, kad pasiverstų vilku.

Edvardas atsisuko į mane ir apglostė mano veidą.

- Tu sugebėsi tai padaryti. Aš žinau, kad tu sugebėsi. Aš apdėsiu tau, mes visi padėsime.

Aš sutikau Edvardo žvilgsnį, kuris buvo pilnas baimės. Ar jis buvo toks stiprus, kad sustabdytų mane, jei aš padarysiu neteisingą judesį?

- Jei aš nemanyčiau, kad tu susidorosi, tai tu išvažiuotum šiandien. Bet tu gali. Ir tu būsi kur kas laimingesnė jei Čarlis liks tavo gyvenime.

Aš stengiausi kvėpuoti lėtai. Alisa ištiesė ranką. Jos rankoje buvo maža balta dėžutė.

- Jos paslėps akis – nepakenks, bet jie kaip rūkas aptrauks tavo regėjimą. Tai kontaktiniai lęšiai. Na tai nebus tokios pat spalvos kaip buvo, bet vis geriau nei ryškiai raudona, netiesa?

Ji mestelėjo dėžutę į orą ir aš ją pagavau.

- Ir kada tu suspėjai...

- Iki to, kai jūs išvykote medaus mėnesio. Aš buvau pasiruošusi keliems ateities variantams.

Aš linktelėjau ir atidariau dėžutę. Man niekad anksčiau neteko nešioti lęšių, bet tai neatrodė kažkuo sudėtingu. Aš paėmiau spalvotą plėvelę ir išgaubtą pusę priglaudžiau prie akies. Aš mirktelėjau ir visas vaizdas buvo tarsi patrauktas plėvele. Žinoma, pro ją aš galėjau matyti, bet aš taip pat mačiau lęšio tekstūrą.

- Aš suprantu, ką tu turėjai omeny. – pramurmėjau aš kai bandžiau įsidėti antrąjį lęšį. Šįkart aš bandžiau nemirskėti. Mano akys inkstinkyviai norėjo pašalinti trukdį.

- Kaip aš atrodau?

Edvardas nusišypsojo.

- Nepriekaištingai. Kaip ir

- Taip, taip taip ji visad atrodo nepriekaištingai, - Alisa nekantriai pabaigė jo mintį. – Tai geriau nei raudonos akys, bet daugiau nieko gero šiuo atveju negaliu pasakyti. Purvinai ruda spalva. Tavo ruda spalva buvo kur kas malonesnė. Turėk omeny, kad tai ne visam – nuodai tavo akyse ištirpins jas po kelių valandų. Ir jei Čarlis užsilaikys ilgiau nei numatyta, tu atsiprašyti ir nueisi, kad pasikeistum jas. O bendrai kalbant, tai visai nebloga mintis, juk žmogui natūraliai reikia atsiprašyti į vonios kambarį – ji linktelėjo galva. – Esmė, duok jai keletą nurodymų kaip turi elgtis žmogus, o aš eisiu nunešti į vonios kambarį pakankamą kiekį kontaktinių lęšių.

- Kiek aš turiu laiko?

- Čarlis čia bus po penkių minučių. Išivaizduok, kad viskas bus paprasta.

Esmė linktelėjo ir priėjusi paėmė mane už rankos.

- Svarbiausia – tu neturi per ilgai sėdėti vienoje pozoje ar judėti pernelyg greitai, - pasakė ji man.

- Atsisėsi, jei ir jis atsisės, - įsiterpė Emetas. – Žmonės nemėgsta ilgai stovėti.

- Lai tavo žvilgsnis nukryps kas trisdešimt sekundžių, - pridėjo Džasperas, - Žmonės į vieną tašką nežiūri itin ilgai.

- Užtek koją ant kojos maždaug penkioms minutėms, po to pakeisk pozą, sukryžiuok rankas sekančioms penkioms minutėms, - pasakė Rozali.

Aš sutikdama linksėjau galvą į jų patarimus. Aš pastebėjau tai vakar vakare juos stebėdama. Manau aš galėčiau pakartoti jų judesius.

- Ir mirksėk mažiausiai tris kartus per minutę, - pasakė Emetas. Jis susiraukė, o po to pastvėrė televizoriaus distancinį pultelį, kuris ką tik buvo ant tolimojo stalo kampo. Perjungė į kanalą kuris transliavo futbolą ir linktelėjo.

- Keisk rankų padėtį. Tu gali atmesti savo plaukus atgal, ar parodyk, kad tau kažkur niežti, - pasakė Džasperas.

- Aš kreipiausi tik į Esmę- pasiskundė Alisa kai tik grįžo. – Jūs užvertėte ją rekomendacijomis.

- Ne, manau, kad viską supratau. – pasakiau aš. – Sėdėt, žiūrėt į šalis, muistytis, mirksėti.

- Viskas teisingai, -patvirtino Alisa. Ji apkabino mane per pečius.

Džasperas raukėsi.

- Tu užlaikysi savo kvėpavimą taip atsargiai kaip tik galėsi ir tu turėsi judinti savo kūną taip, tarsi iš tiesų kvėpuotum.

Aš įkvėpiau ir vėl linktelėjau. Edvardas apkabino mane iš laisvos pusės.

- Tu gali tai padaryti, - vėl pasakė jis, šnabždėdamas pasitikėjimo žodžius man į ausį.

- Dvi minutės, - pasakė man Alisa. – Gal tu geriau atsigulk ant sofos, juk tu ką tik pasveikai. Tokiu būdu, jis iškart pastebės, kad tu judi teisingai.

Alisa nuleido mane ant sofos. Aš pasistengiau pakartoti visus judesius lėtai, kad mano galūnės atrodytų nerangios. Ji užvertė akis, nes greičiausiai tai žiūrėsi ne itin gerai.

- Džeikobai, man reikalinga Renesmė, - pasakiau aš.

Džeikobas raukėsi, bet nejudėjo. Alisa palingavo galva.

- Bela, ji neleis man pamatyti.

- Bet ji reikalinga man. Su ja man ramiau, - panika mano balse buvo akivaizdi.

- Na gerai... – prastenėjo Alisa. – Laikyk ją prie savęs taip stipriai, kaip tik gali ir aš pasistengsiu pamatyti aplink ją. – Ji pavargusi atsiduso, tarsi ją būtų vertę dirbti viršvalandžius švenčiu metu. Džeikobas irgi atsiduso atiduodamas Renesmę man, o po to greitai atsitraukė, vengdamas įdėmaus Alisos žvilgsnio.

Edvardas užėmė vietą šalia manęs ir apkabino mus abi. Jis pasilenkė ir rimtai pažiūrėjo į Renesmės akis.

- Renesmė, pas mus ateis kai kas ypatingas, kad pamatytų tave ir tavo mamą, - pasakė jis iškilmingai, tarsi tikėdamasis, kad ji supras kiekvieną jo žodį. O ką ji? O ji atsakydama žiūrėjo į jį labai susikaupusiu rimtu žvilgsniu. – Bet jis nepanašus nei į mus, nei į Džeikobą. Mes turime būti labai atsargūs su juo. Tu neturi su juo kalbėti taip, kaip kalbi su mumis.

Renesmė palietė jo veidą.

- Būtent, - pasakė jis. – Jis sukels tau nenumaldomą troškulį. Bet tu negali jam įkasti. Jo žaizdos neužgis kaip Džeikobo.

- Ji supranta tave? – prašnibždėjau aš.

- Supranta. Tu būsi atsargi, gerai Renesme? Tu padėsi mums?

Renesmė vėl prisilietė prie jo veido.

- Ne, manęs nejudina, kad tu kandžioji Džeikobą. Su tuo viskas gerai.

Džeikobas nusijuokė.

- Gal tau geriau išeiti, Džeikobai – pasakė Edvardas šaltai. Edvardas taip ir neatleido Džeikobui, todėl kad žinojo, kad nepriklausomai nuo to kas jau įvyko, man teks patirti skausmą. Bet aš su malonu ištvėriau šį deginimą, jei tai būtų pats blogiausias dalykas, kuris gali nutikti šį vakarą.

- Aš pasakiau Čarliui, kad būsiu čia, - pasakė Džeikobas. – Jam reikalingas moralinis palaikymas.

- Moralinis palaikymas – Edvardas nusijuokė. – Kiek žino Čarlis, bet tu pats nepaklusniausias monstras iš mūsų visų.

- Nepaklusniausias? – nesutiko Džeikas, o po to tyliai nusijuokė.

Aš išgirdau kaip automobilis nuvažiavo iš autostrados į siaurą keliuką, vedantį link Kalenų namo ir savo kvėpavimą, kuris vėl padažnėjo. Mano širdis turėjo daužytis. Ir aš pasijutau nekaip, kadangi mano kūnas reagavo ne taip kaip turėjo.

Aš bandžiau susikoncentruoti klausydama Renesmės širdies plakimo, kad nuraminčiau save. Tai pakankamai greitai padėjo.

- Neblogai susitvarkai Bela, - tarsi palaimindamas pasakė Džasperas.

Edvardas suspaudė mano pečius.

- Tu įsitikinęs? – paklausiau ša jo.

- Tikrai. Viskas tavo rankose.- Jis nusišypsojo ir pabučiavo mane.

Tai nebuvo lengvas lūpų prisilietimas ir mano vampyriški instinktai vėl pradėjo vesti mane iš pusiausvyros. Edvardo bučinys buvo tarsi narkotikų dozė suleista į mano nervų sistemą. Man tuoj pat norėjosi išeiti. Pririekė viso mano susikaupimo, kad prisiminčiau, jog rankose aš laikau vaiką.

Džasperas, žinoma pajuto mano nuotaikos pasikeitimus.

-Hm... Edvardai, ar tu negalėtum jos blaškyti tokiu būdu? Ji turi būti susikaupus

Edvardas atsitraukė.

- Ups, - pasakė jis.

Aš nusijuokiau. Tai buvo įprasta, nuo pačio pirmojo bučinio.

- Vėliau, - pasakiau aš, ir jaudulys pasklido po mano kūną.

- Susikoncentruok Bela, - priminė Džasperas.

- Teisingai, - aš sunkiai nustūmiau savo jausmus į antrą planą. Dabar Čarlis buvo svarbiau visko. Šiandien reikėjo apsaugoti jį nuo bet kokio pavojaus. Mes turime prieš akis visą naktį ...

- Bela.

- Aleiks, Džasperai.

Emetas nusijuokė.

Mes girdėjome artėjantį Čarlio automobilį. Aš sukryžiauvau kojas ir pasitreniravau su mirksėjimu. Automobilis privažiavo prie namo ir kelių sekundžių periodu niekas nevyko. Mane domino, ar Čarlis jaudinasi taip pat kaip ir aš. Tą pačią akimirką nutilo variklis, trinktelėjo durelės. Trys žingsniai žole ir garsūs žingsniai mediniais laiptais. Keturi dar garsesni žingsniai per terasą. Čarlis dukart giliai įkvėpė.

Tuk. Tuk. Tuk

Aš paskutinį kartą įkvėpiau. Renesmė dar smarkiau užsisklendė mano rankose, slėpdama savo veiduką mano palukuose.

Karlailas atidarė duris. Jo susijaudinusi veido išraiška persikeitė, dabar ji buvo maloni.

- Sveiki, Čarli – pasakė jis, vaidindamas jog yra nustebintas. Galų gale, juk mes dabar turėjome būti Atlantoje. Čarlis žinojo, jog jam melavo.

- Karlilai, - įsitempęs atsakė Čarlis. –Kur Bela?

- Aš čia tėti.

Velnius. Mano balsas skambėjo neteisingai. Ir be to aš išnaudojau pusę savo deguonies atsargų. Aš vėl greitai įkvėpiau, užpildydama savo plaučius, džiaugdama siuo, kad Čarlio kvapas nepasklido kambaryje.

Tuščias be emocijų Čarlio veidas patikino, kad mano balsas skambėjo tikrai keistai. Jo akys išsiplėtė ir užsilaikė ties manimi. Aš sekiau emocijas, kurios pasirodydavo jo veide. Šokas. Nepasitikėjimas. Skausmas. Praradimas. Baimė. Pyktis. Įtarimas. Vėl skausmas.

Aš prikandau lūpas. Tai buvo pakankamai malonus pojūtis. Mano nauji aštrūs dantys jautėsi smarkiau ant mano granitinių lūpų, nei mano žmogaus dantis ant mano žmoniškų lūpų.

- Tai tu Bela? – prašnibždėjo jis.

- Taip, -aš krustelėjau nuo mano balso skambėjimo. – Sveikas tėti.

Jis giliai įkvėpė, kad bent kažkiek atsigautų.

- Sveikas Čarli, - Džeikobas sveikino jį iš už kampo. – Na ir kaip tau tai?

Čarlis metė į Džeikobą nepatenkintą žvilgsnį, suvirpėjo kažką prisiminęs, o po to vėl žiūrėjo į mane.

Čarlis lėtai perėjo kambarį, kol jis neatsirado per kelis žingsnius nuo manęs. Jis akimirka smerkdamas pažvelgė į Edvardą, o po to jo akys vėl nukrypo į mane. Aš jaučiau šilumą sklindančia nuo kiekvieno jo širdies dūžio.

- Bela? – paklausė jis vėl.

Aš atsakiau kur kas žemesniu balsu, stengdamasi pašalinti skambanti varpelį.

- Tai tikrai aš.

Jo žandikaulis sujudėjo.

- Man gaila, tėti, - pasakiau aš.

- Tau viskas gerai? – reikliai paklausė jis.

- Visiškai, aš absoliučiai sveika, - patikinau jį, - Sveika kaip kumelė

- Džeikas pasakė man, kad tai buvo ... būtina.. Kad tu ... mirinėjai, - jis ištarė tai taip, tarsi netikėjo nei vienu žodžiu.

Aš sukauptau visas jėgas, susikoncentruodama ties Renesmės šiluma mano rankose, pasilenkdama link Edvardo, kad galėčiau įkvėpti.

Čarlio kvapas akimirksniu apėmė visą mano gerklę. Bet tai buvo kur kas daugiau nei tik skausmas. Tai buvo deginantis, kaip ašmenys troškulys. Čarlis kvėpėjo kur kas maloniau nei aš galėjau išsivaizduoti. Lyginant su keliautojais sutiktais medžioklėje, Čarlis kvėpėjo dvigubai skaniau. Ir jis buvo kelių žingsniu atstumu, nuo jo sklido šilto kraujo aromatas sausame ore.

Bet dabar aš ne medžioklėje. Ir jis buvo mano tėtis.

Edvardas tarsi ramindamas uždėjo rankas man ant pečių, o Džeikobas vis žvilgtelėdavo iš kito kambario kampo. Aš bandžiau paimti save į rankas ir stengdamasi nekreipti dėmesio į deginantį skausmą. Čarlis laukė mano atsakymo.

- Džeikobas pasakė tau teisybę.

- Tai ne daug ką paaiškina, - praurzgė Čarlis.

Aš tikėjaisi, kad Čarlis išvelgs mano apgailėstą mano naujame veide. Pasislėpusi po mano plaukais Renesmė suniurnėjo, todėl, kad ji irgi pajuto Čarlio kvapą. Aš suspaudžiau ją stipriau.

Čarlis pastebėjo mano neramų žvilgsnį ir sekė paskui jį.

- O, - pasakė jis, visas įniršis išgaravo, tik veidas buvo sukrėstas. – Tai ji. Džeikobas pasakė, kad tu išsivaikinau našlaitę.

- Mano dukterėčia, - lengvai ištarė Edvardas. Jis greičiausiai pagalvojo, kad panašumai tarp jo ir Renesmės per daug akivaizdūs, kad tai ignoruotų. Geriau duoti suprasti, kad jie giminaičiai nuo pat pradžių.

- Aš maniau, kad tu netekai savo šeimos, - kaltindamas pasakė Čarlis, vėl pereidamas prie savo įprasto tono.

- Aš netekau savo tėvų. Mano vyresnį brolių išsivaikino kaip ir mane. Po to aš ne karto nemačiau jo. Bet teismas surado mane, kai jis ir jo žmona žuvo autokatastrofoje, ir pas jų vienintelį vaiką neliko jokios kitos šeimos.

Edvardas buvo tiesiog nuostabus. Jo balse skambėjo taip reikalingas nekaltumas. Man reikėjo daug praktikuotis, kad ir aš mokėčiau taip daryti. Renesmė pažvelgusi iš po mano plaukų vėl suniurnėjo. Ji droviai pažiūrėjo į Čarlį pro savo ilgą blakstieną ir vėl pasislėpė.

- Ji... ji. na šiaip tai ji graži.

- Taip, - sutiko Edvardas.

- Bet juk tai reikalauja didelės atsakomybės. Jus abu per daug jauni.

- O kas mums beliko? – Edvardas lengvai perbraukė per jos skruostą. Aš mačiau kai ji vieną akimirka prisilietė jos lūpų – kad primintų. – Tu atsisakytum jos?

- Hmm... Na gerai, - jis sutrikęs papurtė galva. –Džeikas sakė, kad jūs ją vadinas Nese?

- Ne, mes jos taip nevadinam, - nervingai atsakiau ša. –Jos vardas Renesmė.

Čarlis spoksojo į mane.

-Ir kaip tu ruošiesi su tuo tvarkytis? Galbūt Karlailas ir Esmė galėtų

- Ji mano, - pertraukiau ša jį, -Ji man reikalinga

Čarlis susiraukė.

- Tu ruošiesi, mane tokią jauną padaryti seneliu?

Edvardas nusišypsojo.

- Karlailas irgi senelis.

Čarlis nepatenkintas pažvelgė į Karlailą, kuris vis dar stovėjo prie paradinių durų, ir buvo panašus į jaunesnį ir kur kas patrauklesnį Dzeuso brolių.

Čarlis suniurnėjo, o po to nusijuokė.

- Dabar manau, tai turėtų priversti mane jaustis geriau, - jo žvilgsnis vėl nukrypo į Renesmę. – Į ją tikrai reikia pažiūrėti.

Jo šiltas kvėpavimas užpildė tuštumą tarp mūsų. Renesmė tiesėsi paskui kvapą, išliūdama iš mano plaukų ir pažvelgė į jį pirmą kartą atviru veidu. Čarlis krūptelėjo.

Aš žinojau, kad jis matė. Mano akys – jo akys – nepriekaištingai nukopijuotos atsispindėjo jos veiduke.

Čarlis pradėjo dusti. Jo lūpos drebėjo, ir aš galėjau skaityti skaičius, kuriuos jis vis kartojo. Jis skaičiavo atgal, bandydamas atskaičiuoti devynis mėnesius. Bet jis niekaip nerado jokio patvirtinimo iškeltai teorijai.

Džeikobas atsistojo ir priėjo prie Čarlio nugaros. Jis pasilenkė ir kažką sušnabždėjo jam į ausį. Čarlis nežinojo, kad mes visi viską girdėjome.

- Tu turi žinoti Čarli. Viskas gerai. Aš pažadu.

Čarlis tik rijo seilės ir linksėjo galva. O po to žengė porą žingsnių link Edvardo, jo akys žibėjo, o pirštai buvo sugniaužti į kumščius.

- Aš nenoriu žinoti visko, bet aš turiu reikalą su melu.

- Man gaila, - pasakė Edvardas,- Bet jums geriau žinoti istoriją, skirtą visiems, nei žinoti tiesą. Jei jūs tikėtės būti dalimi šios paslapties, istorija visiems kitiems – turi prasmę. Tai turi apsaugoti Belą ir Renesmę, taip pat kaip ir mus visus. Ar jūs galite susitaikyti su melu dėl mūsų visų?

Staiga kambaryje neliko nieko išskyrus nepajudinamas statulas. Aš sukryžiauvau savo čiurnas. Čarlio žvilgsnis staiga suliepsnojo, o po to jis nusisuko nuo manęs.

- Tu verti mane jaudintis.

- Galvoji, kad taip būtų lengviau?

Jis susiraukė, o po to atsiklaupė priešais mane. Aš galėjau matyti kaip teka kraujas ant jo kaklo po oda. Aš galėjau jausti sklindančias šilumos bangas nuo jo. Tą patį galėjo ir Renesmė. Ji nusišypsojo ir ištiesė savo rožinės rankytes link jo. Aš sulaikiau ją. Po to ji viena savo ranka prisilietė prie mano skruosto – troškulys, susidomėjimas ir Čarlio veidas jos mintyse. Tai buvo tarsi užuomina, kad ji kuo puikiausiai suprato Edvardą, ji prisipažino, kad jaučia troškulį, bet neleidžia net apie tai pagalvoti.

- Stop, - Čarlis duso, jo žvilgsnis užsilaikė ties jos dantukais. – Kiek jai jau?

- Hm..

- Trys mėnesiai, - pasakė Edvardas ir po to lėtai pridėjo, - Tiksliau tariant ji atrodo kaip trijų mėnesių vaikas. Kai kur ji vystosi greičiau, kai kur atsilieka.

Tarsi jam pritarė Reensmė jam pamojavo rankute. Čarlis nieko nesuprasdamas mirksėjo. Džeikobas stumtelėjo jį alkūne.

- Aš juk sakiau tau, kad ji ne paprasta, ar netiesa?

Nuo tokio prisilietimo Čarlis skausmingai susiraukė.

- Gerai jau Čarli, - prastėnėjo Džeikobas,- Aš tas pats žmogus, kuriuo visad buvau. Tik apsimesk, kad nepameni to, kas buvo šiandien.

Šis priminimas privertė Čarlį lūpas pabalti, bet jis linktelėjo.

- Bet koks tavo vaidmuo visame tame, Džeikobai? – paklausė jis. – Bilis žino apie tai? Ir kodėl tu čia?

Jis žiūrėjo į Džeikobo veidą, kuris švytėjo, nes jis žiūrėjo į Renesmę.

- Na aš tau galiu tai papasakoti –Bilis jau žino absoliučiai viską – tad tokiu atveju teks paliesti vilkolakių temą...

- Kad tave...- perspėjo jį Čarlis, užsikimšdamas ausis. – Neturi prasmės.

Džeikobas nusikvatojo.

- Viskas bus puiku, Čarli. Tik pasistenk netikėti viskuo, ką matai.

Atsakydamas tėtis kažką neaiškiai suvapėjo.

- Įvartis, - netikėtai sušuko Emetas savo grubiu balsu. – Pirmyn Aligatoriai.

Džeikobas ir Čarlis pašoko. Kiti priešingai užstingo. Atsigaudama Čarlis žvilgtelėjo Emetui per petį.

- Florida laimėjo?

- Užskaitytas pirmasis tačdaunas, - patvirtino Emetas, jis mestelėjo žvilgsnį į mano pusę.

Aš susierzinusi sušnypščiau. Tiesiog prie Čarlio? Tai jau netelpa į jokių rėmus.

Bet dabar Čarlis nesugebėjo išvelgti kažko daugiau. Jis dar kartą įkvėpė, tai buvo panašu, kad jis norėjo save pripildyti oru. Aš jam pavydėjau. Jis mažumėle pasvyravo, atsitraukė nuo Džeikobo ir atsisėdo ant kėdės.

- Ir taip, - atsiduso jis, - Manau, mes turėsime pakankamai laiko, kad pamatytumėme ar jie sugebės išlaikyti lyderio pozicijas.

Švytinti

Išeidamas, jau viena koja peržengęs slenkstį, Čarlis pradėjo muistytis ir pasakė:

- Nežinau, kiek iš viso šito reiktų papasakoti Renė.

Jis apsisuko ir pas jį suurzgė pilve.

Aš linktelėjau.

- Žinau. Nenoriu jos jaudinti. Geriau bus apsaugoti Renė nuo viso šito. Tai ne žmonėms su silpnais nervais.

Jis liūdnai suraukė lūpas, tarsi bandė šypsotis.

- Aš irgi pabandyčiau apginti tave, jei tik žinočiau kaip. Nemanau, kad tave kada nors buvo galima priskirti prie baigščiųjų kategorijos ar ne?

Aš nusišypsojau atsakydama, įtraukdama savo karštą kvėpavimą pro savo sukąstus dantis.

- Ką nors sugalvosiu. Juk mes turime laiko, kad aptarti tai, tiesa?
- Tiesa, - pažadėjau aš.

Dėl kai ko ši diena bus ištis ilga, bet kartu ir tokia trumpa. Čarlis vėlavo pietų – Sju gamino jam ir Biliui. Tai bus neįtikinamas vakaras, bet jis bent jau normaliai pavalgys, aš buvau laiminga, kad bent kažkas žinojo, apie Čarlio kulinarinių gabumų nebuvimą, stengėsi išgelbėti jį nuo alkio.

Visą dieną dėl patiriamos įtampos slinko be galo lėtai; Čarlis taip ir neatpalaidavo ištempusių pečių. Jis pažiūrėjo du kėlinius – jis buvo pilnai pasinėręs į savo mintis, kad net nekreipė dėmesio į Emeto juokelius, kurie buvo kur kas aštresnės ir mažiau susijusios su futbolu – ir komentarai po rungtynių ir po to naujienos; jis nejudėjo iš vietos, kol Setas nepriminė jam apie laiką.

Čarli, juk tu nenori, kad mano mama ir Bilis užsilauktų mūsų? Važiuojam. Bela ir Nesė bus čia ir rytoj. Gal jau važiuojam namo, važiuojam, ką?

Iš Čarlio akių buvo aišku, kad jis netiki tuo ką sako Setas, bet leido jam eiti priekyje. Jo abejonės niekur nedingo ir jis užmirė tarpduryje. Galbūt prieš tai kai prieš pradėdant temti dar kartą pasirodys saulė.

- Džeikas pasakė, kad jūs vaikai ruošiatės išvažiuoti ir palikti mane, - prabambėjo jis.
- Aš nenorėčiau to daryti jei būtų kokia kita galimybė. Todėl mes vis dar čia.
- Jis pasakė, kad jūs galėtumėte likti kuriam tai laikui bet jei tik aš išlaikysiu ir laikysiu lūpas sučiaupęs.
- Taip... bet tėti, aš negaliu pažadėti, kad mes niekad iš čia neišvažiuosime. Visa tai pakankamai sunku.
- Aš noriu žinoti, - priminė jis man.
- Tikrai.
- Juk jūs užeisite pas mane, jei jums reikės išvažiuoti?
- Aš pažadu tėti. Dabar, kai tu tiek žinai, aš manau kad tai suveiks. Aš laikysiuos netoliese, taip arti kaip tu pats to norėsi.

Jis pusę sekundės pakramtė lūpa, po to lėtai pasilenkė link manęs, atsargiai išskėtęs rankas. Aš perdėjau Renesmę – kuri jau snaudė – į kairiąją ranką, sukandau dantis, užlaikiau kvėpavimą ir labai lengvai apkabinau jį per minkštą ir šiltą liemenį dešiniąją ranka.

- Laikykis labai arti Bela, - murmėjo jis. – Visai šalia.
- Myliu tave tėti, - prašnibždėjau aš pro sukąstus dantis.

Jis sudrebėjo ir atsitraukė nuo manęs. Aš nuleidau ranką.

- Aš irgi tave myliu, vaikeli. Nepaisant visų pasikeitimų, tu likai tokia pati. – ir vienu pirštu prisilietė prie Renesmės skruosto. – Ji tikrai panaši į tave.

Aš neparodžiau savo veiksmų, mano veido išraiška nepasikeitė.

- Aš manau, kad labiau į Edvardą.

Abejodama aš pridėjau:

- Pas ją tavo garbanos.

Čarlis jau norėjo sakyti, bet tik suniurnėjo.

- Cha. Turbūt taip ir yra. Ha. Senelis. – jis abejodamas palingavo galva. – Man kada nors bus leista ją palaikyti?

Aš šokiruota sumirksėjau ir po to bandžiau susiimti. Po trumpų apmastymų ir žvilgtelėjus į Renesmę – ji, atrodė jau visiškai užmigo, - aš pasiryžau – jei rizikuoti tai rizikuoti – juk šiandien viskas klostėsi taip gerai.

- Štai, - pasakiau aš, pratesdama ją Čarliui.

Jis automatiškai reikiamai sudėjo rankas, kad paimtų vaiką ir aš įdėjau Renesmę į improvizuotą jo lopšį. Jo oda nebuvo tokia pat karšta kaip jos, bet nuo jo šilumos man kuteno gerklę, aš jaučiau kaip karštis sklinda po mano kūną. Vietose, kur mano balta oda prisileisdavo prie jo odos, pas ji pašiurpdavo oda. Aš nebuvau įsitikinęs dėl ko taip nutiko, ar tai įvyko dėl mano naujos kūno temperatūros ar tai buvo dėl psichologinių dalykų.

Čarlis tyliai krenkštelėjo kai pajuto jos visą svorį.

- Ji ... stipri.

Aš susiraukiau. Man ji atrodė nesunkesnė nei plunksnelė. Gal aš tiesiog nejaučiau jokio svorio.

- Stipri tai gerai, - pasakė Čarlis, apstebėjęs mano veido išraišką.

Po to jis sumurmėjo sau panosei:

- Ji turi būti stipri, kai aplink ją visas šis išprotėjęs namas.

Jis trupučiuką pasupo ją ant rankų iš vieno šono į kitą.

- Pats gražiausias vaikas iš visų, kokį tik teko man matyti, įskaitant ir tave, vaikeli. Atleisk, bet tai tiesa.

- Aš žinau, taip ir yra.

- Gražuolė, - pakartojo jis.

Aš mačiau tai jo veide – aš stebėjau kaip ji augo. Čarlis buvo toks pats bejėgis prieš jos stebuklus kaip ir mes visi. Dvi sekundes pas jį ant rankų ir jis jau priklausė jai.

- Galima aš ateisiu rytoj?

- Žinoma tėti. Žinoma. Mes būsime čia.

- Jūs turite būti, - rimtai ištarė jis, bet jo veidas buvo švelnus, jis vis dar įdėmiai žiūrėjo į Renesmę. – Iki rytojau Nese.

- Nepradėk dar ir tu.

- Ko?

- Jos vardas Renesmė. Kaip Renė ir Esmė kartu. Jokių kitų variantų.

Aš iš visų jėgų stengiausi nusiraminti, šįkart be gilaus kvėpavimo.

- Nori sužinoti jos antrą vardą?

- Žinoma.

- Karli. Rašosi per „K“. Kaip Karlailas ir Čarlis kartu.

Čarlio veido nušvietė plati šypsena:

- Ačiū Bela.

-Ačiū tau tėti. Taip greitai daug kas pasikeitė. Mano galva vis dar sukasi. Jei aš dabar neturėčiau tavęs, aš nežinau kaip visą tai išlaikyčiau ... realybėje.

Aš ruošiausi pasakyti „pavirtusi į tai, kuo esu dabar“. Greičiausiai to būtų per daug.

Čarlio skrandis suurzgė.

- Eik pavalgyti tėti. Mes būsime čia.

Aš prisiminiau tą pojūtį, tą pirmąjį nevykusi pasinėrimą į fantazijas – kai man atrodė, jog viskas pasikeis apšvietus saulės spinduliais. Visi jie buvo ten, išskyrus Džeikobą, kuris pagal sklindančius garsus iš virtuvės buvo užpuolęs šaldytuvą. Džasperas padėjo galvą ant Alisos kelių, kuri sėdėjo ant paskutinio laiptelio, Karlailas buvo pasinėręs į didžiulią knygą, kažką dainavo sau po nosim, Rozali ir Emetas statė namą iš kortu, įsitaisę po laiptais, Edvardas sėdėjo prie savo fortepijono ir kažką tyliai sau grojo. Niekas nebylojo, kad jau atėjo vakaras, kad reikia valgyti ar ruoštis miegui. Kažkas nepačiuopiamo pasikeitė visoje kambario atmosferoje. Kalenai šiuo momentu ne taip pasinėrę žaidė apsimėsdami žmonėmis, kaip įprastai – žmogiška maskuotė buvo šiek tiek mažesnė, bet buvo pakankamai Čarliui, kad jis pajustų skirtumą.

Jis krūptelėjo, palingavo galva ir atsiduso.

- Iki rytojau Bela, - jis susiraukė, o po to pridėjo- Aš noriu pasakyti, kad neatrodo visai blogai. Aš prie to priprasiu.

- Ačiū tėti.

Čarlis linktelėjo ir susimastęs nuėjo link savo automobilio. Aš žiūrėjau kaip jis nuvažiuoja, tuomet kai aš išgirdau, kad jo ratai jau rieda autostrada, aš supratau kad padariau tai. Aš ištvėriau visą dieną ir nepakenkiau Čarliui. Visiškai savarankiška. Aš tikrai turėju turėti nepaprastų sugebėjimų.

Visa tai atrodė per gerai, kad būtų tiesa. Nejau aš iš tiesų galiu turėti savo naują šeimą ir aš galėsiu išsaugoti dalelę savo praeities? O aš galvojau, kad vakar buvo nuostabu.

- Nieko sau, - prašnibždėjau aš. Aš sumirksėjau ir pajutau kaip išnyko trečia pora kontaktinių lęšių.

Skambančio fortepijono garsas nutilo ir Edvardas apsisivijo aplink mano liemenį, jo smakras buvo apdėtas ant mano peties.

- Tu pavogei mano žodžius.

- Edvardai, man pavyko.

- Tau pavyko. Tu elgeisi tiesiog neįtikėtinai. Tiek pergyvenimų, kad tu ką tik paversta vampyre ir staiga tu per visą tai tiesiog lengvai peržengi, - jis tyliai nusijuokė.

- Aš iš vis netikiu, kad ji yra vampyre, jau nekalbant apie tai, kad neseniai paversta – iš po laiptų pasigirdo Emeto balsas. – Ji per daug prijaukinta.

Visi komentarai ir pastebėjimai, kuriuos jis ištarė prie mano tėvo vėl skambėjo mano ausyse ir turbūt gerai, kad tuo metu pas mane ant rankų buvo Renesmė. Užslėpti savo reakciją aš negalėjau ir tyliai suurzgiau.

- Ooo, kaltas, kaltas. – juokėsi Emetas.

Aš sušnypščiau ir Renesmė blaškėsi mano rankose. Ji keletą kartų mirktelėjo, po to išsigandusi apsidairė. Po to suniurnėjo ir prisilietė prie mano veido.

- Čarlis grįš rytoj, - patikinau aš ją.

- Nuostabu, - pasakė Emetas. Šikart Rozali juokėsi kartu su juo.

- Nieko tokio, Emetai- nepatenkintas pastebėjo Edvardas, tiesdamas rankas, kad paimtų iš manęs Renesmę. Jis mirktelėjo man, kai aš muisčiausi ir atidaviau jam vaiką.

- Ką tu nori pasakyti? – pareikalavo atsakymo Emetas.

- Ar tu negalvoji, kad mažumėle kvaila erzinti ir pyktis su stipriausiu vampyru name?

Emetas atlenkė galva ir suniurnėjo:

- Aš tavęs maldauju.

- Bela, - Edvardas pratarė man tuo metu kai Emetas klausėsi, - pameni, kai prieš kelis mėnesius aš paprašiau, kad tu padarytum man paslaugą, po to kai būsi nemirtinga?

Šie žodžiai kažką migloto priminė man. Aš bandžiau prisiminti nerišlius žmoniškus pokalbius. Po akimirkos aš prisiminiau ir iškvėpiau:

- O.

Alisa iškart pradėjo kvatoti. Džeikobas iškišo nosį iš už kampo, su pilna burna maisto.

- Kas? – praurzgė Emetas.

- Teisybė? – paklausiau aš Edvardo.

- Patikėk manim, - atsakė jis.

Aš giliai atsidusau.

- Emetai, ką tu pasakytum į nedideles varžytuves?

Jis iškart pašoko ant kojų.

- Puiku. Pradėk.

Aš sekundei prikandau lūpas. Jis buvo toks didelis.

- Nebent tu per daug bijai.. ? – pasiūlė Emetas.

Aš ištiesinau pečius.

- Tu. Aš. Rankų lenkimas. Pietų stalas. Tuoju pat.

Emeto veide atsirado pašaipei šypsenėlė.

- Eee, Bela, - staiga į mane kreipėsi Alisa, - Manau, kad Esmė myli šį stalą. Kaip ne kaip, bet antikvaras.

- Ačiū, - padėkojo Esmė.

- Jokių problemų, - švytintis pasakė Emetas. – Tiesiai ten, eime Bela.

Aš sekiau paskui ją į garažą; aš girdėjau kaip likusieji sekė paskui mus. Ten buvo didelis granito luitas, jis atsirado čia po to kai griuvo kalnų griuvenos šalia upės, greičiausiai tai ir buvo Emeto tikslas. Nors didžiulis akmuo buvo šiek tiek suapvalintas ir nelygus, bet jis kuo puikiausiai tiko mūsų varžytuvėms.

Emetas padėjo savo ranką ant granito luito ir mostelėjo man.

Aš vėl pradėjau nervinti, nes pamačiau didžiulius Emeto raumenis, bet mano veidas neišdavė emocijų. Edvardas žadėjo, kad kai kurią laiką aš būsiu stipresnė už visus. Jis atrodė tuo buvo įsitikinęs ir aš jaučiau save stipri. Bet kokia stipri? Klausiau aš savęs, žiūrėdama į Emeto bicepsą. Man net nebuvo dviejų dienų nuo pavirtimo, bet tai vis tiek turėjo kažką reikšti. Turint omeny, kad pas mane viskas buvo ne taip. Galbūt aš nebuvau tokia stipri kaip būna įprastai stiprūs ką tik paversti vampyrai. Galbūt dėl to man buvo taip lengva save kontroliuoti.

Aš stengiausi atrodyti taip, tarsi manęs niekas nejaudintų, kai padėjau savo ranką ant akmens.

- Gerai Emetai. Jei laimėsiu aš tu niekad niekam nesakysi ir neaptarinėsi mano seksualinio gyvenimo net su Rouz. Jokių užuominų, jokių juokelių – absoliučiai nieko.

Jo akys susiaurėjo.

- Tinka. Aš laimėsiu ir viskas taps kur kas blogiau.

Jis pastebėjo, kad man užėmė kvėpavimą ir piktai nusijuokė. Nebuvo jokios užuominos jo akyse, kad jis blefuoja.

- Sesute, tu taip lengvai pasiduodi? – tyčiojosi Emetas. – Ne tokia jau ir laukinė kaip atrodai ar ne tiesa? Galiu kirsti lažybų, kad jūsų name nėra ne menkiausio įbrėžimo, - nusijuokė jis. – Edvardas pasakojo tau kiek aš su Rouz sunaikinom namų?

Aš sugriežiau dantimis ir stvėriau jo ranką.

- Vienas, du..

- Trys, - jis suurzgė ir užgulė ant mano rankos.

Nieko neįvyko.

Aš jaučiau jo spaudimo jėgą ir daugiau nieko. Mano naujasis protas buvo nuostabus visame kame, aš galiu teigti, kad jei jis nesistengtų priešintis, jo ranka be jokių kliūčių iširėžusi į akmenį. Spaudimas padidėjo, o aš svarsčiau ar sunkvežimis pilnai pakrautas cementu ir lekiantis keturiasdešimties mylių per valanda greičiu ir beišleidžiantis nuo kalno turi tokią jėgą. Penkiasdešimt mylių per valandą? Greičiausiai daugiau.

Bet to buvo nepakankama, kad bent pajudintų mane. Jo ranka užsigulė mano ranką, su griauinančia jėga, bet tai nesuteikė man jokio diskomforto. Tam tikru būdu tai buvo malonus pojūtis. Aš buvau tokia atsargi nuo to karto, kai prabudau paskutinį kartą ir stengiausi nieko nesulaužyti. Buvo keistas palengvėjimas naudoti savo raumenis. Leisti jėgai tekėti nei stengtis iš visų jėgų tramdyti ją.

Emetas suurzgė, jo kaktą išvagojo raukšlės ir visas jo kūnas įsitempė ir susikoncentravo ties viena kliūtimi, ties mano nepajudinama ranka. Aš priverčiau jį „paprakaituoti“ – vaizdžiai išsireiškiant – tam tikrą laiką, tą laiką kai aš mėgavausi savo jėga tekančią mano ranka. Užteko dar kelių sekundžių ir man net pabodo. Aš susikoncentravau, Emetas prarado kelis centimetrus.

Aš pradėjau juoktis. Emetas tik suurzgė pro sukąstus dantis.

- Tiesiog laikyk burną užčiauptą, - priminiau aš jam ir po to nulaužiau jo ranką. Kurtinantis garsas pasklido tarp medžių. Akmuo sudrebėjo ir viena dalis, tarsi pažymėta, nuskilo ir nukrito ant žemės. Gabalas nukrito Emetui ant kojos ir aš sukikenau. Aš girdėjau tarsi pritildyta Edvardo ir Džeikobo juoką.

Emetas nuspyrė atskilų gabalą link upės. Akmeninis gabalas skriedamas numušė kelmą prieš pataikydamas į eglę, kuri pasiūbavo ir nuvirot ant kito medžio.

- Revanšas, rytoj.

- Tai taip greitai nepraeina, - pasakiau aš jam. – Galbūt tau geriau palaukti mėnesio.

Emetas urzgė pro sukąstus dantis.

- Rytoj.

- Ei, didysis brole, viskas ko tik panorėsi, kad tik tu būtum laimingas.

Pasisukus, kad nueičiau, Emetas trenkė kumščiu į akmenį, granitas subyrėjo į skaldą. Tai buvo padaryta vaikiškai, bet labai atsargiai.

Sužavėta tuo, kad buvau stipresnė už man žinomą stipriausią vampyrą aš padėjau ranką ant akmens plačiai praplėsdama pirštus. Tuomet aš lėtai išmeigiau pirštus į akmenį, trupindama jį, bet ne skaldydama, akmens konsistencija priminė man sūrį. Aš ištraukia ranką, saujuje laikydama susmulkintą granitą.

- Kietai, - pramurmėjau aš.

Mano veide išsitempė šypsena, aš pasisukau link akmens ir kaip kokia karatiste vienu smūgiu perkirtau akmenį. Akmuo tarsi suvirpėjo ir sustenėjo, o po to su dideliu garsu suskilo ir nukrito ant žemės.

Aš nusijuokiau.

Aš nekreipiau dėmesio į kylančius juokelius už mano nugaros, tuo metu kai aš bandžiau kumščiu sutrupinti likusius akmens likučius. Nenustodama kvatoti aš ir toliau smulkinau akmenį. Tuomet kai aš išgirdau naują juoką, skambų varpelį, tik tuomet atsitraukiau nuo savo kvailo žaidimo.

- Ji ką juokėsi?

Visi spoksojo į Renesmę su ta pačia nustebinta veido išraiška, kuri turbūt buvo ir mano veide.

- Taip, - pasakė Edvardas.

- O kas nusijuokė? – pratarė Džeikas, užvertęs akis.

- Tik nesakyk šunie, kad tu neišitraukei į žaidimą, kai pirmą kartą skriejai būdamas vilku, - erzino Edvardas be jokio pykčio balse.

- Tai visai kas kita, - pasakė Džeikobas ir aš nustebusi stebėjau, kaip jis draugiški kumštelėjo Edvardui į petį. – Bela turi būti suaugusi. Ištekėjusi moteris, mama ir visa kita panašaus. Ar ji neturėtų būti geresniu pavyzdžiu?

Renesmė susiraukė ir palietė Edvardo veidą.

- Ko ji nori? - paklausiau aš.

- Kad nebūtum pavyzdžiu, - pasakė Edvardas su šypsniu. – Ji taip pat kaip ir aš su dideliu malonumu stebėjo kaip tu džiaugiesi savo nauja jėga.

- Aš linksma? – paklausiau aš Renesmės, atsitraukusi atgal ir tiesdama jai ranką tuo pačiu metu kaip ir ji tiesė ranką man. Aš paėmiau ją iš Edvardo rankų ir pasiūliau jai likusį akmenuką mano rankoje.

- Nori pabandyti?

Ji nusišypsojo man savo akinančia šypsena ir paėmė akmenuką į abi rankas. Ji suspaudė ir kadangi ji susikaupė, tarp jos antakių atsirado raukšlės.

Pasigirdo tylus skylančio akmens garsas ir pasirodė šiek tiek dulkių. Ji susiraukė ir padavė likučius man.

- Aišku, - pasakiau aš, paversdama akmens likučius į dulkes.

Ji pradėjo ploti ir nusijuokė; nuostabus jos juokas privertė mus visu prisijungti.

Staiga iš po debesies pasirodė paskutiniai saulės spinduliai ir apšvietė mus ilgais rubininiais ir auksiniais spinduliais ir aš pasimečiau savo pačios odos grožyje apšvietus besileidžiančiai saulei. Aš buvau sukręsta šiuo nuostabiu reginiu.

Renesmė paglostė lygia švytinčią odą ir padėjo savo ranką šalia mano. Jos oda vos vos švietė, ta šviesa buvo paslaptinga ir dingstanti. Niekas ypatingo, kas priverstų ją saulėta dieną sėdėti namie, ne taip kaip mano akinantis švytėjimas. Ji palietė mano veidą, galvodama apie skirtumus ir jausdama nepasitenkinimą.

- Tu pati gražiausia, - patikinau aš.

- Neesu tikras, kad su tuo sutiksiu, - pasakė Edvardas, ir kuomet aš atsisukau, kad atsakyčiau jam, saulės šviesa atsispindinti nuo jo veido apakino mane taip stipriai, kad aš net praradau kalbos dovaną.

Džeikobas pridengė veidą ranką, kad apsaugotų akis nuo ryškios šviesos.

- Keista Bela, - prakomentavo jis.

- Kas per keistas ji padaras, - pramurmėjo Edvardas, beveik sutikdamas su juo, tarsi Džeikobo komentaras buvo komplimentas. Jis vienu metu buvo nuostabus pats ir apakintas mano grožiu.

Tai buvo keistas jausmas – ne nustebimas, aš numaniau, kad dabar man viskas atrodo keista – tai kažkoku būdu buvo natūrali būseną. Kaip žmogus, aš niekur nebuvau pakankamai gera. Aš neblogai tvarkiausi su Renė, bet greičiausiai daugybė kitų žmonių susitvarkytų kur kas geriau, Filas tvarkėsi visai neblogai. Aš buvau gera mokinė, bet niekad nebuvau geriausia klasėje.

Savaiame aišku mane buvo galima išbraukti iš sportinių pasiekimų sąrašo. Aš nepiešiau, ne muzikavau, jokių išskirtinių talentų, kuriais būtų galima pasigirti. Niekas niekad nedavė apdovanojimų už knygų skaitymą. Po aštuoniolikos metų vidutinybės gyvenimo aš buvau įpratusi tokia ir likti. Aš tik dabar supratau, kad kračiausi visų pastangų būtų „ryškia“. Aš tik dėjau pastangas ten kur turėjau reikalų ir niekada nepritapau savo pasaulyje.

Tokiu būdu viskas buvo kitaip. Dabar aš buvau stebinanti – jiems ir pačiai sau žinoma. Tarsi aš buvau gimusi, kad tapčiau vampyre. Pati mintis privertė mane juoktis, bet dar užsimaniau padainuoti. Aš radau savo tikrąją vietą pasaulyje, vieta kur aš tikau, vieta kur aš švytėjau.

Skrysius 27

Kelionių planai

Nuo to laiko, kai aš tapau vampyre, mano požiūris į mitologiją pasidarė kur kas rimtesnis. Dažnai, kai aš susigalvodavau apie pirmuosius tris nemirtingumo mėnesius, aš įsivaizdavau kaip tuomet atrodė mano gija Ateities audinyje, na tuo atveju jei toks yra. Aš buvau įsitikinusi, kad mano gija pakeitė spalvą. Aš maniau, kad pradžioje ji buvo šviesiai kreminė, kas nors savaiame suprantamo ir neišsiskiriančio, puikiai tinkanti tuometiniai aš. Dabar mano gija turėjo būti prisodrintos tamsiai ryškios raudona spalvos arba persiliejančios aukso spalvos.

Gobelenas iš mano draugų ir šeimos gijų, apipintų aplink mane, buvo tiesiog nuostabus, pilna nuostabių darančių banalių spalvų. Aš buvau nustebinta tomis gijomis, kurias reikėjo įpinti į mano gyvenimą. Vilkolakiai, su jų stipriomis žemiškomis spalvomis, buvo ne tai ko aš tikėjausi; Džeikobas ir Setas, žinoma, na ir mano seni draugai, Kvilas ir Embri tapo gobeleno dalimi, prisijungdami prie Džeikobo gaujos, netgi Semas ir Emili tapo kur kas džiuginantis. Santykiai tarp mūsų šeimų tapo paprastesni, dėl to reikėjo dėkoti Renesmei – ją buvo lengva mylėti.

Sju ir Lėja Kvilvoteriai taip pat tapo mūsų gyvenimo dalimi ir net labiau nei aš galėjau tikėtis. Sju prisiminė visą rūpestį besirūpinant Čarliu, stengdamasi jam pagelbėti apsiprantant su šiuo neįtikėtinu pasauliu. Ji ateidavo kartu su Čarliu pas Kalenus pakankamai dažnai, bet jai niekad nebuvo pas juo pakankamai patogų, nepaisant kaip patogiai ten jautėsi jos sūnus ir didžioji dalis Džeikobo gaujos narių. Ji beveik nekalbėjo, ji tiesiog stengėsi būti šalia Čarlio, globodama jį. Ji visad būdavo pirmas žmogus, į kurį jis pažvelgdavo kai Renesmė krėsdavo ką nors neįtikėtiną, o tai nutikdavo pakankamai dažnai. Atsakydama, ji daugiareikšmiu žvilgsniu žiūrėdavo į Setą, tarsi sakydama „Taip, papasakok man apie tai“.

Lėjai buvo dar kur kas mažiau komfortiška nei Sju, ji buvo vienintelė iš mūsų naujos šeimos narių, kuri buvo priešiška nusiteikusi prieš šį susijungimą. Bet ji su Džeikobu turėjo naują susitarimą, kuris laikė ją šalia. Aš dažnai klausinėdavau Džeikobo apie tai, bet neryžtingai, todėl kad nenorėjo tik smalsauti, bet jų santykiai labai skyrėsi nuo prieš tai įprastų, kad tai mane sudomino. Jis kilstelėjo pečiais ir pasakė, kad tai gaujos reikalas. Dabar ji buvo antra pagal svarbumą gaujoje.

- Aš supratau, kad jei aš tikrai tapau gaujos vadu, - paaiškino man Džeikobas, - Tai reikėjo suderinti visus formalumus.

Nauja atsakomybė privertė Lėją dažnai susitikinėti su Džeikobu, kad atsiskaitytų, kadangi jis visą laiką leido su Renesmė. Lėjai nesuteikė džiaugsmo, kad tekdavo būti šalia mūsų, bet ji buvo išimtis.

Mano santykiai su Džasperu buvo tokie glaudūs, apie kuriuos buvo net sunku pagalvoti. Tai buvo didžioji mano gyvenimo gobeleno dalis. Nors pradžioje dėl to jaučiau įtampą.

- Dieeeeee, - pasiskundžiau aš vieną vakarą Edvardui, kai mes paguldėme Renesmę miegoti į jos kaustytą lovytę, - Jei aš nenužudžiau Čarlo ir Sju iki dabar, tai to tiksliai niekad nenutiks. Aš būčiau laiminga jei Džasperas nustotų sukti ratus aplink mane.

- Niekas tuo neabejoja Bela, - patikino jis mane, - Tu juk žinai Džasperą, jis negali atsispirti kai jaučia gerą malonią atmosferą. O tu tokia laimingą visą šį laiką, tad jis stengiasi būti arčiau tavęs net nesusimąstydamas apie tai.

O po to Edvardas stipriai apkabino mane, nes niekas daugiau nedžiugino jo, nei mano neapsakomas švytėjimas besidžiaugiant mano nauju gyvenimu. Ir aš pagrindinę laiko dalį buvau euforijoje, todėl kad diena man neužtekdavo laiko, kad pilnai atsidžiaugčiau savo dukterimi, o naktį - neužtekdavo valandų, kad patenkinčiau savo poreikį būti su Edvardu.

Bet visas šis džiaugsmas turėjo ir kitą pusę. Jei apversti mūsų gyvenimo audeklą, man atrodė, kad visas šis piešinys iš kitos pusės bus supintas iš tamsiu siūlų, kurie reiškė baimes ir nepasitikėjimą, abejones. Renesmė ištarė savo pirmąjį žodį, kai jai buvo vos viena savaitė. Tas žodis buvo „Mama“, kuris nušvietė visą mano dieną, jei aš nebūčiau taip išgąsdinta jos progresu, kad man teko savo užstingusį veidą priversti šypsotis atsakant į jos šypseną. Man nepasidarė lengviau nuo to, kad jos pirmas žodis pavirto į pirmąjį teiginį.

- Mama, kur senelis? - pasakė ji švariu stipriu sopranu, išitempdama tik dėl to, kad jai reikėjo garsiai kalbėti, kadangi aš buvau kitoje kambario pusėje nutolusi nuo jos. Ji jau uždavė šį klausimą Rozali naudodama savo normalų ir mums jau įprastą bendravimo būdą. Rozali nežinojo atsakymo ir Renesmė kreipėsi į mane.

Kai ji žengė savo pirmuosius žingsnius po trijų dienų viskas buvo lygiai taip pat. Ji tiesiog ilgai žiūrėjo į Alisą, įdėmiai apžiūrinėjo kaip jos teta merkia gėlių puokštes į vazas po to statydamas jas po kambarius ir tarsi šokdama nusileido laiptais su gėlėmis rankose. Renesmė atsistojo ant kojų, nė kartelio nesusiūbavo ir perėjo pirmą aukštą beveik taip pat gracingai. Džeikobas pradėjo įnirtingai ploti, kadangi būtent tokios reakcijos tikėjosi Renesmė. Tai, kaip jis buvo susijęs su ja, visad jo pačio reakciją nustumdavo į antrą planą, jo pirmas refleksas buvo duoti jai tai, ko ji tuomet norėjo. Bet mūsų akys susitiko ir mano panika atsispindėjo jo akyse. Aš irgi pradėjau ploti, stengdamasi nuo jos nusišalti savo baimę. Edvardas tyliai plojo šalia kartu su manimi ir mums nereikėjo garsiai apsikeisti savo mintimis, kad žinočiau jog jos sutampa.

Edvardas ir Karlailas įnirtingai užsiėmė tyrinėjimais, kad gautų bent kokius atsakymus į tai ko laukti. Jie rado visai ne daug ir nieko nebuvo įmanoma patikrinti.

Alisa ir Rozali kiekvieną dieną pradėdavo madų demonstravimu. Renesmė niekad neapsirengdavo tų pačių drabužių dukart, dažniausiai išaugdavo savo drabužius tuoj pat, tad Rozali ir Alisa stengėsi padaryti vaikišką foto albumą. Jos darė tūkstančius nuotraukų, fiksuodamos kiekvieną jos pagreitintą vaikystės akimirką. Būdama trijų mėnesių ji buvo panaši arba į metų sulaukusi vaiką arba dar į labai mažai dvimetę mergaitę. Ji nebuvo panaši į vaiką, kuris tik pradėjo vaikščioti, ji buvo plonesnė ir kur gracingesnė, jos kūno proporcijos buvo panašesnės į suaugusio žmogaus proporcijas. Jos garbanos siekė jos liemenį ir aš negalėjau jų nukirpti, net jei ir Alisa būtų leidusi. Ji kalbėjo nepriekaištingai tiek iš gramatinės tiek iš gestikuliacinės pusės, bet pakankamai retai tuo naudojosi, nes jai buvo kur kas paprasčiau parodyti prisilietimai ko ji nori. Ji galėjo ne tik vaikščioti, bet ir bėgioti ar šokti. Ji galėjo net skaityti.

Vieną vakarą aš jai skaičiau Tenisoną, todėl kad jo eilės taip raminančiai skambėjo (man labai skubiai buvo reikalinga nauja medžiaga, Renesmė skirtingai nei kiti vaikai, nemėgo kai jai kartodavo tas pačias istorijas ir jos nedomino knygutės su paveikslėliais). Ji tiesėsi link mano skruosto, savo galvoje piešdama mus, tik tame paveiksle ji laikė knygą. Aš atidaviau jai knygą besišypsodama.

- Yra muzika, - perskaitė ji be menkiausios klaidos, - Kurios skambesys krenta lengviau nei atžydėjusios rožės žiedlapiai, nei rožė kai ji švyti riedant ašaroms ant jos; švelnesnė nei krenta ant žemės.... Mano balsas buvo be jokios intonacijos, kai aš paėmiau iš jos knygą.

- Jei tu skaitysi, tai kaip gi tu užmigsi? - paklausiau aš, stengdamasi, kad mano balsas nedrebėtų.

Pagal Karlailo paskaičiavimu jos ūgis nuolat lėtėjo, bet jos smegenys ėgavo naują pagreitį. Jei augimas laikysis tuo pačiu tempu kaip dabar, ji taps suaugusi ne vėliau kaip savo ketvirtam gimtadieniui. Keturi metai. Penkiolikos metų ji jau bus pagyvenusi moteris. Tik penkiolika gyvenimo metų.

Bet ji buvo tokia sveika. Gyva, ryški ir švytinti iš laimės. Į akis krintanti jos gera savijauta suteikdavo man didelį malonumą bendraujant su ja dabar ir leido negalvoti apie ateitį. Karlailas ir Edvardas tyliai svarstė, ir aš tų svarstymų stengiausi negirdėti, nes jie buvo susiję su tolimesniais mūsų veiksmais. Jie niekad nieko neatarinėdavo kai netoliese būdavo Džeikobas, buvo viena galimybė sustabdyti jos augimą, bet abejoju kad tai patiktų Džeikobui. Man irgi nepatiko. Per daug pavojinga. Šaukė mano instinktai. Džeikobas ir Renesmė tarpusavyje buvo tokie panašūs, abu buvo dvilyčiai, du dalykai viename. Ir visos legendos apie vilkolakius tvirtino, kad vampyrų nuodai jiems greičiau nuodai, o ne galimybė įgyti nemirtingumą...

Karlailas ir Edvardas išsėmė visas galimybes tyrinėti per atstumą ir dabar mes ruošėmės sekti paskui senas legendas link jų šaltinių. Mes ruošėmės pradėti nuo Brazilijos. Tikinus gentis turėjo legendas apie vaikus tokius kaip Renesmė...Jei aišku kada nors buvo tokie vaikai, tai galbūt dar išliko pasakojimai apie pusiau mirtingų vaikų gyvenimus. Buvo vienintelis neišspręstas klausimas, kaip mes keliausime.

Aš vis delsiai. Iš dalies dėl to, kad nenorėjau išvažiuoti iš Forkso iki pasibaigiant šventėms, kad Čarliui būtų ramiau. Bet greičiausiai dar ir dėl to, kad aš turėjau vykti į vieną itin svarbią kelionę, tai buvo prioritetas. Be to važiuoti reikėjo vienai.

Tai buvo vieninteli mūsų su Edvardu ginčų objektu nuo to laiko kai aš tapau vampyre. Pagrindė ginčai buvo dėl to, kad aš ruošiausi važiuoti viena. Bet esmė tame, kad vienintelis mano planas turėjo racionalų pagrindą. Aš ruošiausi aplankyti Voltūrus ir ruošiausi tai padaryti visiškai viena. Net ir senieji mano sapnai man neleido pamiršti Voltūrų. Be to ir jie nepaliktų mūsų ramybės.

Iki tol kol negavau Aro dovanos aš net nežinojau, kad Alisa nusiuntė jiems pakvietimus į mūsų vestuves. Mes tuomet buvome toli, Esmės saloje, kai Alisa savo vizijoje matė Voltūrų karius Džeinę ir Aleką, dvynius su savo baisiaja jėga, kurie buvo pranašesni už visus klane. Kajus ketino siųsti žvalgybinę grupę įsitikinti ar aš vis dar esu žmogus nepaisant jų paliepiamų (kadangi aš žinojau apie vampyrų egzistavimą, tai aš turėjau tapti viena iš jų arba nutilti ... amžiams.). Tad Alisa nusiuntė jiems pakvietimą, kad jie surastų užslėptus ketinimus. Bet vis tiek jie kada nors ateis. Tai buvo akivaizdu.

Pati dovana nekėlė grėsmės. Ekstravagantiška – taip, beveik gąsdinanti savo ekstravagancija. Grėsmė buvo Aro sveikinimo atvirutės viduje, kuri buvo užrašyta jo paties juodu rašalu kvadratu lygaus balto popieriaus.

„Aš labai tikiuosi į asmeninį susitikimą su jumis mis Kalen“.

Dovana buvo įteikta senoje medinėje dėžutėje su nuostabiais raižiniais, ji buvo piešta auksu ir perlamutru ir inkrustuota įvairiais brangiais akmenimis. Alisa sakė, kad pati dėžutė kaip neįvertinama brangenybė, kuri užtemdytų visą kitą, na išskyrus tai kas gulėjo dėžutėje.

- Man visad buvo smalsu kur pradingo karališkos brangenybės, kaip anglų Džonas (Bežemis karalius, jaunesnysis Ričardo Liūtaširdžio brolis) užstatė jas tryliktame amžiuje, - pasakė Karlailas, - Manau, kad man nereikia stebėtis, kad prie to rankas prikišo Voltūrai.

Vėrinys buvo paprastas – auksas, pintas plonytėmis gijomis tarsi iš narelių ir priminė gyvatės odą, apglėbiantis kaklą ir su vienu pakabuku, kuri sudarė vienas akmuo, deimantas su lyg golfo kamuoliuku dydžio.

Neužslėpta užuomina Aro raštelyje mane domino kur kas labiau nei vėrinys. Voltūrai norėjo matyti mane kaip nemirtinga, kad Kalenai seks jų paliepiamui ir jie norėjo mane pamatyti kuo greičiau. Nebuvo galima leisti, kad jie pasirodytų netoli Forkso. Tai buvo tik vienintelė galimybė išlaikyti saugų gyvenimą čia.

- Tu nevažiuosi viena, - reikalavo Edvardas pro sukąstus dantis, spausdamas pirštus į kumštį.

- Jie nepalies manęs, - kalbėjau aš kiek įmanoma ramiau, stengdamasi priversti skambėti mano balsą įtikinamai, - Jie neturi tam priežasčių. Aš vampyre. Reikalas pabaigtas.

- Ne. Ne už ką.

- Edvardai, tai vienintelis būdas apginti ją.

Su tuo jis negalėjo ginčytis. Mano logika buvo nesugriaunama.

Net per tą trumpą laiką, per kurį man teko bendrauti su Aro, aš supratau, kad jis kolekcionierius ir kur kas vertingesni jo kolekciijoje buvo gyvi eksponatai. Jo susidomėjimas grožiu, talentais ir jo nemirtingumo savybės jam buvo kur kas svarbesnės nei brangenybės, užslėptos jo palėpėse. Pakako ir to, kad jis buvo susidomėjęs Edvardu ir Alisa ir aš nenorėjau suteikti jam galimybės siekti Kalenų šeimos. Renesmė buvo graži, apdovanota ir unikali – viena vienintelė tokia. Jis neturi jos pamatyti, net per kieno nors mintis.

Ir aš buvau vienintelė kieno minčių jis negalėjo skaityti. Žinoma, aš ruošiausi važiuoti viena. Alisa nematė jokių kliūčių mano kelionėje, bet ją jaudino tai, kad jos regėjimuose nebuvo visiško tikslumo. Ji sakė, kad taip miglotai būna tuomet, kai sprendimai iš šalies, kurie dar nėra konkretūs, gali įtakoti. Dėl to abejojantis Edvardas tapdavo kategoriškai prieš mano išvykimą. Jis ruošėsi lydėti mane iki Londono, bet aš nenorėjau

palikti Renesmės be abiejų tėvų. Vietoj jo su manimi ruošėsi vykti Karlailas. Tai, kad jis bus keletą valandų nuo manęs leido ir man ir Edvardui šiek tiek atsipalaiduoti.

Alisa toliau peržiūrino ateitį, bet tai, ką ji matė niekaip nesusijo su tuo ko ji ieškojo. Naujas draugas supermarkete, galimas Irinos susitaikymo vizitas, nors jos sprendimas dar nebuvo galutinis; pūga, kuri bus ne anksčiau kaip po šešių savaičių; Renė skambutis (aš praktikavau su savo „grubiu“ balsu ir kiekvieną dieną pavykdavo vis geriau ir geriau, kad Renė suprastų jog aš vis dar sergu, bet jau po trupučiuką sveikstu).

Mes nupirkome bilietą į Italiją, išskristi kitą rytą kai Renesmei sueis trys mėnesiai. Aš tikėjausi, kad kelionė užtruks labai trumpai, todėl apie tai nesakiau Čarliui. Džeikas žinojo ir palaikė Edvardo poziciją šiuo klausimu. Bet šlyt visi ginčai buvo dėl Brazilijos. Džeikobas reikalavo keliauti kartu su mumis.

Trise, Džeikobas aš ir Renesmė medžiojome kartu. Dieta geriant gyvūnų kraują ne itin tenkino Renesmę, todėl Džeikobui buvo leista keliauti vienam. Džeikobas surengdavo lenktynes tarp jų ir tai džiugino ją kaip niekas kitas.

Renesmė aiškiai suprato ką reiškia gerai, ir blogai medžiojant žmones, tiesiog ji mane, kad donorų kraujas yra neblogas kompromisas. Žmogaus kraujas pasotindavo ją, tai buvo panašu į vidinę jos struktūrą, o bandymai vartoti kietesnę maistą sukeldavo tokią pačią reakciją kaip ir į bandymą jai duoti pupelės su kalafiorais. Gyvūnų kraujas buvo kur kas geriau nei kietas maistas. Ji buvo linkusi lenktyniauti ir noras nugalėti Džeikobą joje skatino susidomėjimą medžiokle.

- Džeikobai, - pasakiau aš, stengdamasi apraminti jį, kol Renesmė šoko prieš mus ant ilgo nugriuvusio medžio kamieno ieškodama gardaus kvapo, - Tu turi čia išsipareigojimų. Lėja, Setas...

Jis suniurnėjo.

- Aš ne auklytė savo gaujai. Šiaip ar taip jei turi kitus išsipareigojimus ir pareigas La Puše.

- O tu jų neturi? Ne jau tu oficialiai metei mokyklą? Jei tu ir toliau ketini būti šalia Renesmės, tau teks mokytis kur kas uoliau.

- Aš tiesiog paėmiau atostogas metams. Aš grįšiu, kai viskas sulėtės.

Kai jis pasakė tai, aš praradau bet kokią norą su juo ginčytis ir mes abu automatiškai pažiūrėjome į Renesmę. Ji žiūrėjo į sklandančius baltas snaiges virš jos galvos. Jos tirpo nepalietusios žemės. Jos šviesiai kreminės spalvos apranga susiliejo su baltu sniegu, tik šokolado spalvos garbanos spyruokliavo ir švytėjo, nors saulės visai nesimatė. Kol mes stovėjome ir žiūrėjome, ji šoko į viršų, maždaug penkiasdešimt metrų. Jos maži delniukai pagavo snaigę ir nusileido ant žemės.

Ji pasisuko į mus šypsodamasi savo tobula šypsena, žinoma tai nebuvo tai prie ko galima priprasti. – Ji atidengė delnus, kad parodytų mums taisyklingą aštuonkampią snaigę savo delnuose iki tol kol ji neištirpo.

- Gražu, - patenkintai pasakė Džeikobas, - Bet mano manymu tu bandai išsisukti Nese.

Ji šoko atgal pas Džeikobą ir jis ištiesė rankas kaip tik tuo momentu kai ji į jas tiesiog įskrido. Ji visad taip darydavo, kai ruošėsi kažką pasakyti. Jai vis dar mėgo taip reikšti savo mintis ir norus, bet ne kalbėdama. Renesmė prisilietė prie jo veido, kai mes visi klausėm triukšmą kylantį nuo nedidelės elniu bandos, kuri judėjo giliai miške.

- Na žinoma tu ne alkana, Nesa, - pasakė jis šiek tiek sarkastiškai, bet daugiau susitaikydamas- Tu tiesiog bijai, kad aš pagausiu didesnę patiną.

Ji išsoko iš Džeikobo rankų, nusileido ant rankų ir išpūtė akis – ji buvo tokia panaši į Edvardą, kai taip darė. Tuoj pat ji pasileido iš vietos ir dingo tarp medžių.

- Aš pavysiu, - pasakė Džeikobas, kai aš pasilenkiau norėdama sekti paskui. Jis nuplėšė nuo savęs marškinėlius ir pasekė paskui ją į mišką.

- Nesukčiauti, - sušuko jis Renesmei.

Aš šypsodamasi tarp lapų sukurio ir palingavau galva. Kartais Džeikobas atrodė kur kas didesnis vaikas nei Renesmė. Aš sustojau leisdama savo medžiotojams palakstyti. Kur kas lengviau bus rasti juos pagal pėdsakus, o Renesmė bus laiminga nustebindama savo aukos dydžiu.

Siaura pievelė buvo labai rami, labai tuščia. Snaigės sukosi ir tirpo virš manęs, sniegas beveik rimo. Alisa matė, kad pūgos nebus dar kelias savaites.

Dažniausiai į tokias medžiokles mes vykdome kartu su Edvardu. Bet šiandien Edvardas liko su Karlailu, kad aptartų kelionę į Rio de Žaneiro, už Džeikobo nugaros... aš raukiausi. Kai grįšiu palaikysiu Džeikobo pusę. Jis turi važiuoti su mumis. Jam visa tai turėjo kur kas didesnę reikšmę nei mums visiems – visas jo gyvenimas buvo pastatytas ant kortos taip pat kaip ir mano.

Kol mano mintys buvo užimtos artimiausiu ateitimi, mano žvilgsnis slydo pakalnėmis ieškant grobio ir pavojaus. Aš nesusimąstydavau apie tai, tai nutikdavo automatiškai.

Galbūt priežastis viską taip įdėmiai stebėti ir buvo – mano neapsakomi sugebėjimai pajuto kažkokią judėjimą prieš jam įvykstant. Kol mano žvilgsnis slydo šlaitu tokio pilkai žydro lyginant su tamsiai žaliu mišku, sidabro atspindys – gal aukso? – patraukė mano dėmesį.

Mano žvilgsnis susikoncentravo ties ta spalva, kuri niekaip negalėjo ten būti. Ar bandžiau išžiūrėti. Ji atsakydama pažiūrėjo į mane. Tai, kad ji buvo vampyre buvo akivaizdu. Jos oda buvo išblyškusi, milijoną kartų lygesnė nei žmogaus. Net nežiūrint į debesis jos oda persiliedavo švytėdama. Jei jos neišduotų oda, tai ją būtų išdavęs nepajudinamas stovėjimas. Tik vampyrai ir statulos gali būti tokie nepajudinami.

Jos plaukai buvo šviesus, pelenų spalvos beveik sidabriniai. Tai ir buvo tas blyksnis, kurį pagavo mano akys. Jie gulėjo visiškai lygiai, siekdami smakrą. Ji buvo man nepažįstama. Aš buvau absoliučiai įsitikinusi, kad niekad anksčiau nemačiau jos, net kaip žmogaus. Nei vienas iš veidų mano miglotoje atmintyje nebuvo panašus į šį. Bet aš pažinau ją iškart iš jos tamsiai auksinių akių. Po visko kas nutiko, Irina vis dėl to nusprendė ateiti. Viena akimirka mes stovėjome ir žiūrėjome viena į kitą. Aš stengiausi suprasti, ar ji nutuokė iškart kas aš tokia, Aš kilstelėjau ranką, norėdama pamojuoti, bet jos lūpos susispaudė į plonytę liniją, jos veidas iškart pasidarė priešiškas.

Aš išgirdau pergalingus Renesmės šūksnius sklindančius iš miško, išgirdusi Džeikobo kaukimo aidą ir pamačiau, kaip Irinos veidas refleksiškai pasisuko į šūksnių pusę, kurie pasekė ją po kelių sekundžių. Jos žvilgsnis nuslydo šiek tiek dešiniau ir aš žinojau ką ji pamatė. Didžiulį rudą vilką, galbūt tą patį, kuris nužudė jos brangųjį Loreną. Kai ilgai ji stebėjo mus? Aš buvau įsitikinusi, kad pakankamai ilgai, kad pamatytų mūsų švelnių bendravimo iki dabar.

Jos veidą perkreipė skausmas.

Instinktyviai aš išskėčiau rankas, tarsi apgailėstaudama. Ji pasisuko į mane, jos lūpos suvirpėjo parodydamos dantis. Pravėrus burną ją suurzgė.

Kai mane pasiekė šis garsas, ji jau buvo apsisuki ir pradingusi miške.

- Ot šūdas, - išstėnėjau aš.

Aš roviau į mišką sekama Džeikobo ir Renesmės pėdsakus, nenorėdama paleisti jų iš akiračio. Aš nežinojau, kur pasileido Irina ir kokia išiotusi ji buvo dabar. Kerštas vampyrams buvo viena iš įkurių minčių, viena iš tų, su kuria buvo sunku susitvarkyti. Man bėgant didžiausiu greičiu prireikė tik kelių sekundžių, kad surasčiau juos.

- Mano didesnis, - išgirdau aš, kai prieštaravo Renesmė, kai aš iširoviau pro besibadančius krūmus į mažą atvirą aikštelę, kur jie buvo.

Džeikobas užspaudė ausis, kai pamatė mano veido išraišką, jis pasileido į priekį, rodydamas dantis – jo visas snukis buvo išteptas krauju. Jo akys lakstė po mišką. Aš girdėjau kaip jo gerklėje atsiranda urzgimas.

Renesmė sunerimo taip pat kaip ir Džeikobas. Ignoruodama mirusį elnią prie jos kojų, ji išsoko į mano glėbį, priglaudama savo delnus prie mano skruostų.

- Aš persijaudinau, - greitai patikinau juos, - Manau, viskas gerai. Palaukite.

Aš paėmiau mobilų ir paspaudžiau greito rinkimo mygtuką. Edvardas atsakė iškart po pirmo signalo. Džeikobas ir Renesmė įdėmiai klausė manęs kol aš kalbėjau su Edvardu.

- Ateik, paimk Karlailą, - ištariau aš viską taip greitai ir aš nežinojau aš Džeikobas supranta ką aš sakau, - Aš mačiau Iriną, ji matė mane, o po to Džeikobą ir kaip man pasirodė pabėgo įniršusi. Čia ji nepasirodė – bent kol kas – ji atrodė iš ties nuliūdusi, tad jei ji nepasirodys, tai tau su Karlailu reikia eiti paskui ir surasti ją. Aš klaikiai jaučiausi.

Džeikobas sumurmėjo.

- Mes būsime už pusės minutės, - patikino mane Edvardas ir aš išgirdau vėjo švilpimą nuo jo greičio.

Mes grįžome atgal į pievelę ir tylėdami laukėme, kol aš su Džeikobu bandėme išiklausyti į bet kokią garsą, kuris nebuvo mums pažįstamas. Kai pasigirdo nauji garsai, jie mums buvo pažįstami. Ir tuoj pat Edvardas atsistojo šalia manęs. Po kelėtos akimirku pasirodė ir Karlailas. Aš buvau nustebusi, kai išgirdau bildesį didelių letenų, sekančių už Karlailo. Nors nebuvo ko čia ir stebėtis. Suprantama, kad menkiausias pavojus Renesmei, privertė Džeikobas pašaukti pagalbos.

- Ji buvo ten ant šlaito, - pasakiau aš ir parodžiau jiems link šlaito.

Jei Irina jau pabėgo tai ji buvo pakankamai toli. Ar pasilikis ji, kad išiklausytų Karlailo? Sprendžiant iš jos veido išraiškos atsakymas buvo „ne“.

- Gal paskambinam Emetui ir Džasperui, kad jie eitų su tavimi. Ji atrodė...labai nuliūdusi. Ji urzgė ant manęs.

- Ką? – paklausė Edvardas įniršęs.

Karlailas uždėjo ranką jam ant peties.

- Ji labai pergyvena. Aš eisiu paskui ją.

- Aš su tavimi, - reikalavo Edvardas.

Jie ilgai žiūrėjo vienas į kitą, gal Karlailas lygino Edvardo įniršį ant Irinos ir jo sugebėjimą skaityti mintis. Galų gale Karlailas linktelėjo ir jie nuėjo ieškot pėdsakų dviese, nepakvietę Emeto ir Džaspero.

Džeikobas nekantriai uostinėjo ir bakstelėjo nosimi man į nugarą. Jis norėjo gražinti Renesmę namo, dėl viso pikto. Aš sutikau su juo ir mes nuskubėjome namo, Setas ir Lėja bėgo iš šonų.

Renesmė sėdėjo pas mane ant rankų; jos ranka buvo uždėta man ant veido. Kadangi mūsų medžioklė buvo nutraukta, ji ir vėl gers donorų kraują. Jos mintyse buvo šioks toks pasitenkinimas.

Skrysius 28

Ateitis

Karlailui ir Edvardui nepavyko pavyti Irinos iki tol, kol jos pėdsakai išnyko miško triukšme. Jie sektų paskui ją iki kito kranto, bet nebuvo ne menkausio pėdsako, kad ji būtų kitoje rytinio kranto pusėje. Visa tai buvo mano kaltė, kaip ir matė Alisa ji atvyko, kad susitaikytų su Kalenai ir buvo nemaloniai nustebinta mano nuoširdžios ir artimos draugystės su Džeikobu. Man taip norėjosi pajusti jos būvimą iki tol, kol ji neišgirdo Džeiko, man taip norėjosi, kad mes tą dieną būtume medžioję kitoje vietoje.

Daug kas buvo prarasta. Karlailas paskambino Taniai, kad praneštų jai liūdnas naujienas. Tania ir Keitė nematė Irinos nuo tos dienos, kai jie nusprendė ateiti į mūsų vestuves, jos vos neišprotėjo, kad ji taip nutolo taip toli ir dar negrižo atgal. Sunkiausia joms buvo ne netekti sesers, bet išsiskyrimas, kuris neturėjo būti jau toks ir sunkus. Aš maniau, kad tai privertė jas prisiminti apie tą laiką, kai jos neteko savo mamos prieš daug daug amžių.

Alisa bandė pamatyti artimiausią Irinos ateitį, bet taip ir nepamatė nieko aiškaus. Bet kiek galėjo pasakyti Alisa, Irina nesiruošė grįžti atgal pas Denalius. Irinos ateitis buvo miglota ir išplaukianti. Viskas ką galėjo pamatyti Alisa buvo tai, kad Irina buvo labai nusiminusi. Ji brido per sniegą (Šiaurėje? Rytuose?) su netekties išraiška veide. Nebuvo jokių žinių apie tai kur ji susiruošė – jos kelias dar neturėjo konkretaus tikslo.

Slinko dienos...Aš nieko nepamiršau, Irinos būseną ir skausmas jos veide nepalikdavo mano minčių. Buvo ir visai kas kita, ne ką mažiau svarbūs dalykai, apie kuriuos reikėjo gerai apmąstyti. Aš ruošiausi vykti į Italiją per kelias ateinančias dienas. Ką po to kai tik aš grįšiu mes turėjome išvykti į Pietų Ameriką.

Kiekviena šios kelionės detalė buvo jau aptarta šimtus kartų. Mes pradėsime nuo Tikunos, ieškodami ir analizuodami visas legendas. Dabar buvo nuspręsta, kad Džeikobas vyks su mumis kartu. Jis aiškiai dominavo mūsų planuose – mažai tikėtina, kad su mumis kalbės žmonės, kurie netiki vampyrų egzistavimu. Jei Tikune nepasiseks, tai vyktume į panašias šalia esančias vietas, kur buvo likusios legendos. Karlailas turėjo keletą senų draugų Amazonės upės slėnyje; jei mums pavyks juos rasti, tai galbūt mums pavyks surasti dar kokią nors informaciją. Niekas nežinojo kiek laiko užtruks paieškos informacijos.

Aš kol kas dar nieko apie artėjančias ilgas keliones nieko nesakiau Čarliui. Aš ilgai galvojau apie tai, kaip jam viską paaiškinti, kol Karlailas ir Edvardas svarstė visas kelionių smulkmenas. Kaip teisingausia jam bus visą tai pateikti?

Kol mes kalbėjome apie tai, aš stebėjau Renesmę. Ji susiritė į kamuoliuką ant sofos, jos kvėpavimas buvo tolygus ir vienodas, ji miegojo. Garbanos dengė jos veiduką. Įprastai mes su Edvardu pasiimdavom ją kartu į kotedžą, kad paguldytume į lovytę, bet šįvakar mes užsibuvome su šeima aptardami mūsų planus.

Emetas ir Džasperas aptarinėjo savo būsimos medžioklės galimybes – Amazonės gyvūnija itin skyrėsi nuo įprastinės čia, kur mes gyvenome. Jaguarai ir panteros pavyzdžiui. Emetui kilo noras susikauti su didžiule Anakonda. Esme ir Rozali sudarė planą ką joms reiktų pasiimti su savimi. Džeikobas visiškai atsiskyrė nuo Semo gaujos, pasiteisindamas nuolatiniu užimtumu ir nebuvimu kartu.

Alisa judėjo daug lėčiau nei įprasta – ji slydo kambariu tvarkydama kambarius taip abejingai pataisydama Esmes iškabintas girliandas. Dabar ji bandė perstatyti Esmės vazas. Aš galėjau matyti jos veido išraiškos pasikeitimus – susikaupusi ir susimąščiusi, po to tuščia, be jokios išraiškos – ji stengėsi pamatyti ateitį. Aš bandžiau įsivaizduoti, kad per trukdžius, Renesmę ir Džeikobą, ji bandė pamatyti ko mums tikėtis iš mūsų keliones į Pietų Ameriką. Tai trūko iki tol, kol Džasperas nepasakė:

- Palik tai, Alisa. Tai ne mūsų rūpestis.

Kambarį apgaubė visiškas susikaupimas ir mirtina tylą. Galbūt Alisa vėl susijaudino dėl to, kad vėl pamatė Iriną.

Ji parodė jam liežuvį ir pakėlė vazą, kurioje buvo baltos ir raudonos rožės, ir ruošėsi eiti į virtuvę. Tik vienas žiedas iš visų kurie buvo pamerkti į vazą buvo šiek tiek apvytęs, bet greičiausiai Alisa nusprendė pašalinti visus netobulumus kaip ir stengėsi pašalinti visus trukdžius jos vizijoje.

Tik akimirkai nosisukau į Renesmę ir nepamačiau kaip iš Alisos rankų išslydo vaza. Aš išgirdau tik krentančios vazos garsą, o kai aš pakėliau akis, pamačiau, kad vaza sudužo į tūkstančius šukių, kurios padengė marmurines grindis virtuvėje. Mes matėme kaip švytėjo tūkstančiai šukių, bet akimirksniu visi žvilgsniai nukrypo į Alisą.

Pradžioje aš pamaniau, kad ji bando pokštauti. Nes Alisa niekaip negalėjo išmesti vazos dėl nerangumo. Aš juk perskriečiau per kambarį, kad pagaučiau vazą, jei nebūčiau įsitikinusi tuo, kad Alisa pagaus ją pati. Bet vis dėl to kaip jis išslydo iš jos rankų? Iš jos, visad užtikrintų savo judesiais miklių rankų...

Aš niekad nemačiau, kad vampyras ką nors išmestų netyčia. Niekados. Ir štai kai Alisa pasisuko, ji tai padarė taip greitai kaip negalėtų niekas kitas.

Jos akys mėtėsi į šalis. Viena dalimi savo matymų ji stebėjo ateitį, o kita dalimi – kas vyksta kambaryje. Ji žiūrėjo į mus tarsi iš kapo. Aš buvau išsigandusi, nusivylusi, agonijoje nuo tokio jos žvilgsnio.

Aš mačiau, kad Edvardas vos galėjo kvėpuoti, aš girdėjau jo trūkčiojantį kvėpavimą.

- Kas? – praurzgė Džasperas pašokdamas prie jos – vazos šukės po jo kojomis pavirto į dulkes. Jis paėmė ją už pečių ir staigiai ją papurtė. Mirtina tylą tarsi pakibo kambaryje. – Kas nutiko, Alisa?

Emetas atsistojo taip, kad jo kūnas būtų nukreiptas į lango pusę. Jis kilstelėjo lūpas, kad pasirodytų dantys. Esme, Karlailas ir Rozali vis dar buvo tylus. Kaip ir aš.

Džasperas papurtė Alisą dar kartą.

- Kas, Alisa?

- Jie ateina mūsų, - vienu kartu prašnabždėjo Edvardas ir Alisa. – Kiekvienas iš jų.

Tyla.

Aš akimirka viską supratau, nes Alisos regėjimas buvo tas pats mano miglotas žmoniškas regėjimas. Tai buvo miglotas prisiminimas iš sapno – tamsios figūros su paltais, judantys link mūsų pro rūką, apsupantys mus ratu. Migloti prisiminimai iš mano žmogaus košmarų. Aš negalėjau matyti ugnies liepsnojančios jų akyse. Bet aš žinojau apie ją. Labiau nei prisiminimuose, atsirado noras apginti visus, kas buvo šalia manęs. Aš norėjau paimti Renesmę, prispausti ją prie savęs ginant ją nuo visų. Aš jaučiausi tarsi ledo luitas. Pirmą kartą nuo tada kai aš pavirtau vampyre, aš pajutau šaltį.

Ir štai aš išgirdau savo baimių patvirtinimą. Viso to nereikėjo, aš ir taip viską žinojau.

- Voltūrai, - vos neinkšdama ištarė Alisa.

- Visi jie, - vienu metu su ja iškvėpė Edvardas.

- Kodėl... – prašnabždėjo Alisa kreipdamasi į save. – Kaip?

- Kada? – prašnabždėjo Edvardas.

- Kodėl? – pratarė Esmė atsikartodama kaip aidas.

- Kada? – pakartojo Džasperas. Jo balsas buvo tarsi sukaustytas ledu.

Alisos akys nemirksėjo, tarsi pelenai būtų padengia jas; jos tarsi buvo aptrauktos rūko. Alisos burna buvo pravira iš baimės.

- Neilgai, - pasakė jie vienu metu.

Po to kalbėjo tik Alisa.

- Ten sniegas miške. Laukti liko mažiau nei mėnuo.

- Kodėl? – paklausė Karlailas.

Esme atsakė:

- Jie turi turėti tam priežastį. Gal jie nori pamatyti...

-Ne, ne dėl Belos, - pasakė Alisa balsu be jokių emocijų. – Visi jie eina, - Aro, Kajus, Markusas, kiekvienas apsaugos narys, netgi žmonos.

-Žmonos niekad nepalieka tvirtovės, - nusistebėjo Džasperas – Nei Pietų karo metu, nei Romos įsiveržimo metu. Netgi tuomet, kai Voltūrai medžiojo nemirtingus vaikus, žmonos neišeidavo iš tvirtovės. Niekas.

- Jie jau pakeliui, - prašnabždėjo Edvardas.

-Bet kodėl? – vėl paklausė Karlailas.- Juk mes nieko blogo nepadarėme. O jei ir padarėme kas galėjo priversti juos visus atvykti.

- Mūsų per daug, - ištarė Edvardas. – Jie nori įsitikinti, kad...

Jis nepabaigė sakinio.

- Bet tai neduoda atsakymo į pagrindinį klausimą. Kodėl?

Aš pajutau, kad žinau atsakymą į jų klausimą. Viso to priežastimi buvo Renesmė, aš tuo buvau įsitikinusi. Aš nuo pat pradžių žinojau, kad jie ateis jos. Mano pasąmonė perspėjo mane prieš man pastojant. Tarsi visad žinojau, kad Voltūrai ateis ir atims iš manęs patį brangiausią. Bet tai neatsakė į klausimą.

- Grįžk ten, Alisa, - paprašė Džasperas. – Pasistenk rasti priežastį. Tai kas davė pradžia.

- Tai prasidėjo dėl nieko Džasperai. Aš nesekiau jų, ar kurio nors iš jų. Aš sekiau tik Iriną. Ji nebuvo ten, kur aš tikėjausi ją pamatyti..

Alisa nutilo ir jos akys vėl buvo visiškai tuščios. Staiga ji pakėlė galvą. Edvardas užlaikė kvėpavimą.

- Ji nusprendė eiti pas juos, - pasakė Alisa. – Irina nusprendė eiti pas Voltūrus. Ir jie nusprendė... Tarsi jie jau buvo priėmę sprendimą ir laukia jos....

Kambaryje buvo mirtina tyla. Ką gi tokio pasakė Irina, kas davė pagrindą tokiam regėjimui, Alisa?

- Mes galime ją sustabdyti? – paklausė Džasperas.

- Jokių galimybių. Ji beveik jau vietoje.

- Ką jie daro? – paklausė Karlailas, bet aš jau nekreipiau dėmesio į jų diskusijas. Visas mano dėmesys buvo sukonzentruotas į vaizdą, kuris buvo mano galvoje.

Aš mačiau Iriną, kuri stovėjo ant kalvos ir stebėjo juos. Ką gi ji matė? Vampyrą ir vilkoalkį, kurie buvo geriausi draugai. Aš susikoncentravau ties tuo kad suprasčiau jos reakciją. Tai buvo ne viskas ką ji matė.

Ji matė vaiką balto sniego fone. Kur kas daugiau nei tik paprastą žmogaus vaiką..

Irina...našlaitės seserys.. Karlailas pasakojo, kad netekus jų motinos Voltūrų surengtame teisme jos buvo nuolankios jų įstatymo laikytojos. Tik prieš pusę minutės Džasperas ištarė „Netgi tuomet, kai Voltūrai medžiojo nemirtingus vaikus...“ Nemirtingi vaikai – tai pagrindinis nusikaltimas, svarbiausias tabu šiame pasaulyje.

Žinant Irinos praeitį buvo nesunku suprasti ką ji pamatė ir kaip tai suprato? Juk ji nebuvo pakankamai arti, kad išgirstų Renesmės širdies plakimą, kad pajustų šilumą, kuri sklido nuo jos kūno. O rausvi Renesmės skruostai dėl visko ką ji žinojo, ji galėjo pamatyti, kad tai gudravimai iš mūsų pusės. Be viso to, Kalenai dar apsijungė su vilkolakiais. Iš Irinos pusės viskas galėjo atrodyti taip, tarsi mes peržengėme visas ribas....

Irina spaudė kumščius ne dėl liūdesio kilusio dėl žuvusio Lorano, o dėl to, kad ji privalo pranešti apie Kalenus ir suvokė kas su jais nutiks, jei ji padarys tai. Suprantama, kad jos sąžinė paėmė viršų nepaisant jų šimtametės draugystės. O Voltūrų atsakymas buvo automatiškai parinktas, viskas jau buvo nuspręsta.

Aš atsisukau ir užsidengiau miegančia Renesme, uždengdama ją savo plaukais, slėpdama savo veidą jos garbanose.

-Pagalvok apie tai, ką ji pamatė tą dieną, - pertraukdama Emetą tyliai pasakiau aš, aš nekreipiau dėmesio į tai ką jis norėjo pasakyti, - Tam, kas neteko savo motinos dėl nemirtingo vaiko, kaip jam atrodys Renesmė? Aplink buvo absoliuti tyla, kol visi bandė suvokti ką aš jau žinojau.

- Nemirtingas vaikas, - prašnibždėjo Karlailas.

Aš pajaučiau kaip Edvardas atsiklaupė ir apkabino mus abi.

- Bet ji klysta, - tęsiau aš, - Renesmė ne tokia kaip tie kiti vaikai. Jų vystimasis sustojo, o ji taip greitai auga kiekvieną dieną. Jų neįmanoma kontroliuoti, o ji niekad nesuteikė skausmo Čarliui ar Sju, ji net nerodė jiems to, kas galėjo juos nuliūdinti. Ji gali save kontroliuoti. Ji jau protingesnė nei dauguma suaugusių. Nėra jokių priežasčių...

Aš toliau bambėjau tikėdamasi, kad kas nors atsidus su palengvėjimu, tikėdamasi kad nukris kaustanti įtampa kambaryje, kai tik jie supras, kad aš teisi. Bet pasirodė, kad kambaryje pasidarė dar šalčiau. Palaiptiesniui mano tylus balsas ištirpo tyloje.

Ilgą laiką visi tylėjo.

Po to Edvardas man prašnibždėjo į ausį.

- Tai ne tas nusikaltimas, dėl kurios jie surengtų tokią akistatą, - pasakė jis tyliai, - Aro pamatė įrodymus Irinos galvoje. Jie ateis sunaikinti nesigilindami į faktus.

- Bet jie klysta, - užsispyriau aš.

- Jie nelauks, kol mes tai įrodysime.

Jo balsas vis dar buvo tylus ir raminantis.. bet jame taip pat jautėsi skausmas. Jo balsas buvo toks kaip ir Alisos žvilgsnis – tarsi iš kapo.

- Ką gi mums daryti? – paklausiau aš.

Ramiai mieganti Renesmė mano rankose buvo tokia šilta ir ideali. Aš taip jaudinausi dėl per greito jo vystimosi ir augimo, kad ji turi vos dešimt gyvenimo metų... Šis košmaras dabar atrodė juokingas.

Vos daugiau nei mėnuo...

Nejau tai buvo riba? Aš buvau tokia laimingai, koku negalėjo būti joks – žmogus. Nejau buvo kažkoks tai įstatymas pasaulyje, kuris skirstė vienodas dalis laimės ir nelaimių pasaulyje? Nejau mano laimė pažeidė šį balansą? Nejau keturi mėnesiai – tai viskas, ką aš galėjau turėti?

Emetas atsakė į mano retorinį klausimą.

- Mes kovosime, - ramiai pasakė jis.
- Mes jų nenugalėsime, - praurzgė Džasperas.

Aš galėjau įsivaizduoti kaip atrodė jo veidas, kai jis gindamas apglėbia Alisą.

- Na ką gi mes juk negalime pabėgti. Kai jie turi Demetrijų, - pasakė Emetas su pasišlykštėjimu ir aš iškart supratau, kad jį erzina ne Voltūrų persekiojimas, o mintis apie pergalę, - Ir aš nepasakyčiau, kad mes negalime laimėti, - pridėjo jis. Mes neturime kovoti vieni.

Aš kilstelėjau galvą.

- O mes ir nesiruošiamo siųsti Kvileutus mirčiai, Emetai.

- Ramiai Bela, - jo veido išraiška nesiskyrė nuo to, kai jis apmąstė kovą su anakonda. Netgi visiško sunaikinimo grėsmė negalėjo pakeisti Emeto nusiteikimo, jo noras kovoti. – Aš neturėjau omenyje gaują. Na ne jau tu galvoji, kad Džeikobas ar Semas ignoruos tokį išiveržimą? Net jei tai neliestu Renesmės? Nekalbant jau apie tai, kad Irinos dėka, Aro žino apie mūsų susitarimą su vilkolakiais. Aš galvojau apie kitus mūsų draugus.

Karlailas kartojo man pašnibždomis

- Kitų mūsų draugų mes taip pat nekviesime mirti.
- Ei, lai jie patys sprendžia, - patikino Emetas. –Aš juk nesakau, kad jie privalo kautis su mumis.

Aš pamačiau kaip jo akyse gimsta planas.

- Jiems tik reikia būti su mumis pakankamai ilgai, kad Voltūrai pradėtų abejoti. Galų gale Bela teisi. Jei mes sugebėsime sulaukyti juos ir priversti išklaudyti, tai gali pašalinti visas priežastis, kurios padės išvengti kovos. Dabar Emeto veide buvo kažkas panašaus į šypseną. Keista, kad niekas dar jam netrenkė. Aš norėjau.

- Taip, - susimąščiusi pasakė Esmė,- Tai turi prasmę Emetai. Tai ko mums reikia, tai kuriam laikui sustabdyti Voltūrus. Taip ilgai, kad jie spėtų išklaudyti mūsų.

- Mums prireiks visos eilės liudininkų, - staigiai pasakė Rozali, jos balsas skambėjo kaip dūžtantis stiklas. Esmė linktelėjo sutikdama, tarsi nebūti išgirdusi sarkazmo Rozali balse.

- Daugiau iš draugų mes negalime prašyti. Tik būti liudininkais.
- Mes dėl jų padarytumėme tą patį, - pasakė Emetas.

- Mes turime kreiptis į juos tuoj pat, - pramurmėjo Alisa. Jos akys vėl buvo pripildytos neperregimos tuštumos.

- Jiems reikia ją parodyti labai atsargiai.
- Rodyti? – paklausė Džasperas.

Alisa ir Edvardas pažiūrėjo į Renesmę. Alisos akys vėl patapo stiklinėmis.

- Tamos šeima, - pasakė ji, - Siobano ir Amunos grupės. Kai kas iš kovotojų – Garetas ir Meri, tiksliai. Galbūt Alismeras.

- Kaip dėl Piterio ir Šarlotės? – tarsi bijodamas paklausė Džasperas, tarsi tikėdamasis neigiamo atsakymo ir kad jo brolis išvengs šių baisių skerdynių.

- Galbūt.
- Amazonės? – paklausė Karlailas, - Kačira, Safrina ir Sena?

Atrodė, kad Alisa buvo giliai pasinėrusi į savo regėjimus, kad iškart duotų atsakymą, pagaliau ji krūptelėjo, sumirksėjo ir grįžo į realybę. Jos akys susitiko su Karlailo žvilgsniu ir ji nuleido galvą.

- Aš nematau.

- Kas tai buvo?- paklausė Edvardas, jo šnabždesys buvo nekantrus. – Ta dalis apie džungles. Mes ruošiamės jų ieškoti?

- Aš nematau, - pakartojo Alisa, vengdama jo žvilgsnio.

Akimirką sumišimas atsispindėjo Edvardo veide.

- Mes turime išsiskirstyti ir negaišti laiko, reikia suspėti iki tol, kol pasnigs. Reikia surasti visus, ką tik sugebėsime ir atvesti čionai, kad parodyti ją.

Jis vėl bandė skanuoti ateitį.

- Paklauskite Elizaro. Esmė ne tik nemirtingame vaike.

Kambaryje vėl ilgam buvo mirtina tyla kol Alisa buvo transe. Kai regėjimas dingo, ji lėtai mirktelėjo, jos akys vis dar buvo tarsi rūke, nepaisant to, kad ji jau grįžo į realybę.

- Taip daug visko. Mums reikia skubėti, - prašnibždėjo ji.
- Alisa? – paklausė Edvardas, - Tai buvo viskas per greitai, aš nesupratau. Kas ten ...?
- Aš nematau, - Alisa suurzgė jam, - Džeikobas beveik čia.

Rozali žengė link durų.

- Aš išsiaiškinsiu su....

- Ne, tegul eina, - greitai pasakė Alisa, jos balsas darėsi vis labiau įtemptas su kiekviena minute.

Ji apstværė Džasperą už rankos ir tempėsi link galinių durų – Aš geriau matysiu jei būsiu toliau nuo Nesės. Man reikia eiti. Aš turiu susikoncertuoti. Man reikia pamatyti viską, ką galiu matyti. Aš turiu eiti. Nagi Džasperai, mes neturime laiko.

Mes visi girdėjo kaip laiptais lipo Džeikobas. Alisa nenustodama tampė Džasperą už rankos. Jis skubėjo paskui ją su tokiu pat sumišimu akyse kaip ir pas Edvardą. Jie išbėgo pro duris į sidabrinę naktį.

- Skubėkite, - šaukė ji mums toldama, - Jūs turite rasti juos visus.

- Rasti ką? – paklausė Džeikobas, uždarydamas paskui save duris. – Kur išskubėjo Alisa?

Niekas neatsakė, visi spoksojo į vieną tašką.

Jis papurtė vandenį iš plaukų ir ištraukė rankas iš marškinėlių nenuleisdamas akių nuo Renesmės.

- Sveika Bela. Aš galvoju, kad jūs jau būsite pas save namie

Pagaliau jis pažvelgė į mane, sumirksėjo ir užmirė. Aš stebėjau jo veido išraišką, kol jis bandė susivokti kambario atmosferoje. Jis plačiai atmerkęs akis apžiūrino balas ant grindų, išmėtytas rožes ir krištolo šukes. Jo rankos pradėjo drebėti.

- Kas? – paklausė ji tarsi numirėlio balsu, - Kas nutiko?

Aš nežinojau nuo ko pradėti. Ir niekas negalėjo rasti žodžių.

Džeikobas trimis dideliais žingsniai perėjo kambarį ir atsiklaupė ant kelių šalia manęs ir Renesmės. Aš jaučiau kaip karščio bangos sklinda jo kūnu, kai dreba jo rankos.

- Jai viskas gerai? – paklausė jis, prisiliesdamas prie jos kaktos, prispausdamas prie jos savo galvą, kad išgirstų jos širdies plakimą, - Nekankink manęs Bela, prašau.

- Nieko baisaus nenutiko su Renesme. – išspaudžiau aš dėliodama žodžius.

- Tuomet su kuo?

- Su mumis visais Džeikobai, prašnibždėjau aš. Ir mano balse jis irgi pasigirdo – garsas, sklindantis iš kapo gelmių – Viskas baigta. Mums visiems paskelbtas mirties nuosprendis.

Skrysius 29

Pokytis

Mes prasėdėjome ten visą naktį, užstingę liūdesy ir baimėje, o Alisa taip ir negrižo. Mes visi buvome ties riba, užmirę visiškoje tyloje. Karlailas vos galėjo judinti lūpomis, kad viską paaiškintų Džeikobui. Atrodė, kad nuo perpasakojimo darėsi vis blogiau, netgi Emetas tylėjo nuo tos akimirkos.

Niekas neįvyko iki patekant saulei ir aš žinojau, kad greitai Renesmė pradės krutėti mano rankose ir tą pačią akimirką aš nustebau dėl to, kas taip ilgai galėjo užlaikyti Alisą. Aš tikėjau si sužinoti daugiau, prieš susiduriant su savo dukters smalsumu. Gauti daugiau atsakymų. Kokia nors pačia mažiausią menkiausią viltį, kad aš sugebėčiau nusišypsoti ir kad galėčiau ją sulaikyti nuo šios baisios tiesos. Atrodo mano veido grimasa buvo tokia pati kaip ir visą naktį. Aš nebuvo įsitikinusi, kad kada nors sugebėsiu šypsotis.

Džeikobas palengva knarkė kampe, kailio gumulas nervingai krutėdavo jam bemiegant. Semas viską žinojo – vilkai perskaitė vienas kito mintyse apie tai kas artėjo. Nuo to, kad jie visą tai žinojo nebuvo jokios naudos – jų laukė mirtis, kaip ir mano šeimos.

Saulės šviesa prasimušė pro užtamsintus stiklus, spinduliuodama ant Edvardo odos. Mano akys neatsitraukė nuo jo, kai Alisa išėjo. Mes žiūrėjome vienas į kitą visą naktį, žiūrėjome į tai ką abu bijojome prarasti: vieną iš mūsų. Aš pastebėjau kaip mano atspindys pasirodė jo beprotiškose akyse; kai saulės spinduliai palietė mano odą.

Jo antakiai šiek tiek sujudėjo, kai jis pravėrė burną:

- Alisa, - pasakė jis.

Jo balsas priminė tirpstančio ledo traškesį. Visus mus tai šiek išlaisvino, šiek tiek atpalaidavo. Mes vėl galėjome judėti.

- Ji senai išėjo, - nustebusi pratarė Rozali.

- Kur ji gali būti? – svarstė Emetas, žengdamas link durų.

Esmė suglaudė delnus.

- Mes nenorime maišyti...

- Ji niekad nebuvo pradingusi taip ilgai, - pasakė Edvardas.

Naujas nerimas sudaužė į šipulius jo ramybės kaukę. Jo veido bruožai atgijo, jo akių vyzdžiai prasiplėtė nuo naujos baimės, neapsakomos panikos. – Karlailai ar tu negalvojai apie tam tikrą pranašumą? Ar Alisa turėjo laiko, kad pamatytų ar jie pasiuntė ką nors?

Pusiau permatomas Aro veidas išplaukė mano galvoje. Aro, kuris matė visas Alisos minčių kerteles, kuris žinojo viską, kam ji buvo gabi..

Emetas nusikeikė pakankamai garsiai, nuo to Džeikobas pašoko ir suurgė. Lauke jo gauja atsakė į jo urzgimą kaukdami. Mano šeima pradėjo veikti, tarsi pavirsdama į išplaukiančią dėmę.

- Lik su Renesme, - beveik suurgiau aš Džeikobui tuo metu kai dingau pro duris.

Aš vis dar buvau stipresnė iš jų visų ir aš pasinaudosiu šia jėga, kad išsiveržčiau į priekį. Aš aplenkiau Esme vos po kelių šuolių, o po to ir Rozali po kelėtos didelių žingsnių. Aš lėkiau pro tankų mišką, kol neatsiradau už Edvardo ir Karlailo.

- Nejau jie gali užtikti ją nepasirengusią? – paklausė Karlailas, jo balsas buvo toks tarsi jis stovėtų nejudėdamas, o ne bėgtų didžiuliu greičiu.

- Neįsivaizduoju kaip taip gali nutikti, - atsakė Edvardas. – Bet Aro žino ją geriau, nei kas kitas. Geriau nei aš.

- Tai spąstai? – prašaukė Emetas už mūsų.

- Galbūt, - pasakė Edvardas. – Nėra jokių kitų kvapų, išskyrus Alisos ir Džaspero. Kur gi jie nuėjo?

Alisos ir Džaspero pėdsakai buvo sudėtingai išmėtyti: jie driekėsi nuo vakarinės namo pusės, bet vedė link į šiaurę, į kitą upės pusę, o po to po kelėtos myliu – atgal į vakarus. Mes perėjome upę visi šešiese, šokdami šalia vienas kito per kelias sekundes. Edvardas bėgo priekyje, visiškai susikaupęs.

- Jūs neužuodėte šio kvapo? – sušuko mums Esmė po kelėtos akimirku, kai mes peršokome upę antrą kartą. Ji buvo už visų mūsų. Ji rodė į pietvakarius.

- Laikykis esminio pėdsako – mes beveik ties Kvileutų teritorijos riba, - trumpai davė nurodymus Edvardas. – Laikykimės kartu. Pažiūrėkim, ar nusuko jie piečiau ar šiauriau.

Aš nebuvau pakankamai apšviesta apie mūsų teritoriją, kaip visi kiti, bet aš galėjau pajusti užuomina į vilko kvapą sklindančiame vėjelyje. Edvardas ir Karlailas mažumėle stabtelėjo iš įpročio, aš pastebėjau kaip jie, dairosi tikėdamiesi, kad pėdsakai pakeis kryptį.

Po to vilkų kvapas netikėtai sustiprėjo ir Edvardo galva staigiai pasisuko. Jis netikėtai sustojo. Mes visi irgi užmirėme.

- Semai? – paklausė Edvardas bejausmiu balsu. – Kas tai?

Semas išėjo iš už medžių, greitai eidamas link mūsų pasivertęs žmogumi, bet šalia joėjo du vilkai – Polas ir Džeradas. Semui prireikė laiko, kad pavytų mus, jo lėti žmogiški žingsniai vedė mane iš kantrybės. Man nesinorėjo galvoti apie tai kas įvyko. Aš norėjau judėti, ką nors daryti. Aš norėjau apglėbti Alisą rankomis, tiksliai žinoti, kad ji saugi.

Aš mačiau kaip Edvardo veidas pasidarė visiškai baltas, kai jis perskaitė Semo mintis. Semas praignoravo jį, tiesiai žiūrėdamas į Karlailą, tuo metu kai jis sustojo ir pradėjo kalbėti.

- Iškart po vidurnakčio Alisa ir Džasperas atėjo į šią vietą ir paprašė leidimo kirsti mūsų žemes, kad pasiektų vandenyną. Aš leidau jiems tai padaryti ir pats palydėjau juos. Jie tą pačią akimirką įėjo į vandenį ir nebegrižo. Kol mesėjome, Alisa pasakė man, kad didelę reikšmę turi tai, kad aš nesakyčiau Džeikobui, kad mačiau ir kalbėjau su ja, kol nesusitiksiu su jumis. Aš laukiau, kad jūs ateisite čia jos ieškoti, kad po to jums perduočiau šį raštelį. Ji pasakė man, kad aš jos paklausyčiau, ir kad mūsų gyvybės priklausu nuo to,

Semo veidas buvo niūrus, kai jis tiesė sulankstytą popieriaus lapą, kuris visas buvo išmargintas juodu rašalu. Tai buvo puslapis iš knygos. Mano aštrus žvilgsnis perskaitė išspausdintus žodžius tuo metu kai Karlailas lankstė raštelį, kad perskaitytų kas užrašytą ant kitos pusės. Ta pusė, kuri buvo matyti man, buvo puslapis iš knygos „Venecijos pirklys“. Nuo jo sklido mano pačios kvapas, kai Karlailas papurtė lapą, kad jį ištiesintų. Aš supratau, kad šis puslapis buvo išplėštas iš mano knygos. Aš atsinešiau į kotedžą keletą daiktų iš Čarlio namo: keli komplektai normalių drabužių, visus laiškus gautos iš mano mamos ir savo mėgiamas knygas. Mano sudriskusi Šekspyro knygų kolekcija vakar stovėjo ant lentynėles kotedže...

- Alisa nusprendė palikti mus, - prašnibždėjo Karlailas.

- Ką? – sušuko Rozali.

Karlailas atsuko puslapi, kad visi mes galėtumėme perskaityti raštelį.

„Neieškokite mūsų. Negalima gaišti laiko. Prisiminkite: Tanią, Siobaną, Amuną, Alisterą, visus klajoklius, kuries galėsite surasti. Mes keliaudami surasime Piterį ir Šarlotę. Mums labai gaila, kad teko jus taip palikti be jokių atsiprašymų ir atsiveikinimų. Bet tai vienintelė išeitis mums. Mes jus mylime“.

Mes vėl užmirėme, buvo absoliuti tyla, neskaitant vilkų širdies plakimo, jų kvėpavimo. Greičiausiai ir jų mintys buvo garsios. Edvardas pirmas vėl sujudėjo, atsakydamas į tai ką išgirdo Semo galvoje.

- Taip, viskas labai rimta.
- Tiek, kad jūs metate savo šeimą? – garsiai paklausė Semas, atrodė tarsi ji teisė mus.

Buvo akivaizdu, kad jis neskaitė raštelio iki tol, kai perdavė jį Karlailui. Dabar jis buvo nusiminęs, atrodė, tarsi jis gailėjosi, kad paklausė Alisos.

Edvardo veido išraiška buvo žiauri – Galbūt, Semui atrodė, kad jis per daug pasipūtęs, bet aš įstengiau įžiūrėti skausmą jo rimtame veide.

- Mes nežinome, ką ji pamatė, - pasakė Edvardas. – Alisa ne beširdė, jos niekaip negalima pavadinti baile. Tiesiog ji žino kur kas daugiau nei mes.

- Mes tai ne... – pradėjo Semas.

- Jūs surišti ne taip kaip mes, - staigiai nutraukė Edvardas. – Kiekvienas iš mūsų vis dar turi pasirinkimo teisę.

Semo smakras grįžo atgal į vietą, o akys staigia patamsėjo.

- Bet jūs turite įvertinti pavojų, - tęsė Edvardas. – Tai yra visai ne tai, į ką jūs norėtumėte būti išipainioję. Jūs vis dar galite išvengti šito, išvengti to ką pamatė Alisa.

Semas niūriai nusišypsojo.

- Mes nepabėgsime. – Polas suniurnėjo, tarsi jam pritardamas.
- Neleis žūti savo šeimai dėl išdidumo. – ramiai įsiterpė Karlailas.

Semas pažiūrėjo į Karlailą kur kas ramesnė veido išraiška.

- Kaip pastebėjo Edvardas, mes neesame tokie laisvi, kaip jūs. Renesmė dabar tokia pati mūsų šeimos narė kaip ir jums. Džeikobas negali palikti jos, o mes negalime palikti jo.

Jis nusuko akis į Alisos raštelį ir jos lūpos įsitempė.

- Tu nežinai jos, - pasakė Edvardas.
- O tu? – staigiai paklausė Semas.

Karlailas padėjo ranką Edvardui ant peties.

- Mes daug ką padarėme, sūnau. Ką mums neliepia Alisa, mes būsime kvailiai jei to nedarysime. Grįžkime namo ir užsiimkime reikalais.

Edvardas linktelėjo, bet jo veidas vis dar buvo sustingęs ir iškreiptas skausmo. Aš galėjau girdėti tylu Esmės verkimą be ašarų. Aš nežinojau kaip verkti naujame kūne: aš negalėjau nieko padaryti, tik žiūrėti. Dar nebuvo ir kitų jausmų. Viskas atrodė netikra, tarsi aš vėl miegojau kelis mėnesius. Ir regėjau košmarus.

- Ačiū Semai, - pasakė Karlailas.
- Aš apgailestauju, - atsakydamas pasakė Semas, - Mes neturėjome jų išleisti.
- Jūs pasielgėte teisingai. – pasakė jam Karlailas. – Alisa gali daryti ką tik nori. Aš nenoriu atimti iš jos šios laisvės.

Aš visad galvojau apie Kalenus kaip vieningą jėgą. Staiga aš prisiminiau, kad taip buvo ne visada. Karlailas sukūrė Edvardą, Esmę, Rozalį ir Emetą, Edvardas sukūrė mane. Mes buvo fiziškai susieti krauju ir nuodais. Aš niekad negalvojau apie Alisa ir Džasperą, kaip apie išimtį, priimtus į šeimą. Bet iš tiesų Alisa priėmė Karlailus. Ji atsirado su savo praeitimi atsivesdama kartu ir Džasperą su jo praeitimi, ir prisijungė prie šeimos, kuri jau buvo. Ji kartu su Džasperu žinojo apie gyvenimą už šios šeimos ribų. Ne jau ji pasirinko naują gyvenimo būdą po to, kai pamatė, kad su Kalenu šeima viskas baigta?

O be to mes buvome pasmerkti, ne taip? Nebuvo juokios vilties. Nei vieno spindulėlio, nei vienos prošvaistės, kurią galėjo pamatyti Alisa, kad ji turi galimybę išgyventi likdama su mumis.

Švarus rytinis oras pasirodė kur kas tirštesnis, kur kas tamsesnis, tarsi apsiniaukė nuo mano nevilties.

- Aš nepasiduosiu be kovos, - praurzgė Emetas, - Alisa pasakė mums ką daryti. Tai taip ir padarome.

Visi linktelėjo su kur kas labiau pasitikinčiais veidais ir aš suvokiau, kad jie tiki galimybe, kurią mums davė Alisa, koks bebūtų bet tai buvo šansas. Jie nesiruošė pasiduoti nevilčiai ir nestovės laukdami mirties.

Taip, mes visi kovosime. O kas mums dar belieka? Ir greičiausiai į tai mes įtrauksime kitus, todėl kad taip pasakė Alisa iki tol, kai mus paliko. Kaip mes galėjome nesekti paskutiniai Alisos nurodymais? Vilkai taip pat kovos su mumis dėl Renesmės. Mes kovosime, jie kovos ir mes visi mirsime.

Aš nejaučia to užtikrintumo, kurį jautė kiti. Alisa žinojo apie nevienodas galimybes. Ji suteikė mums paskutinę galimybę, kurią sugebėjo pamatyti, bet galimybė buvo per daug menka, kad mes galėtumėme pasikliauti ja.

Aš jaučiausi bejėgė, kai atsukau Semui nugarą, kuris spinduliavo nepasitenkinimu ir sekiau paskui Karlailą namo. Dabar mes bėgome vorelė, ne taip kaip pradžioje skubėdami. Kai mes artėjome prie upės Esmė pakėlė galvą.

- Čia buvo tas kitas pėdsakas. Jis buvo šviežias.

Ji parodė į priekį, toje pačioje vietoje kur prieš tai rodė Edvardui. Tuomet kai mes lėkėme gelbėti Alisos.

- Tai buvo diena anksčiau. Buvo tik Alisa be Džaspero, - pasakė Edvardas.

Esmė susiraukė ir linktelėjo.

Aš truputėli pristabdžiau. Aš buvau įsitikinusi, kad Edvardas yra teišus, bet dėl viso pikto... Bet kodėl Alisos raštėlis buvo užrašytas ant puslapio iš vienos mano knygu?

- Bela? - paklausė Edvardas bejausmiu balsu, pastebėjęs, kad aš sulėtinau bėgimą.

- Aš noriu pasekti pėdsakus, - pasakiau aš jam, pagaudama lengvą Alisos kvapą, kuris vedė nuo pagrindinio kelio toliėliau. Tai buvo nauja man, bet kvapas buvo toks pat, na išskyrus Džaspero kvapo nebuvimą.

Auksinėse Edvardo akyse žibėjo tuštuma.

- Greičiausiai jis paprasčiau veda kitu keliu link namo.

- Na tuomet susitikšime ten.

Pradžioj aš pagalvoju, kad jis paleis mane vieną, bet kai aš žengiau kelis žingsnius į priekį jo akys suliepsnojo.

- Aš eisiu su tavimi, - ramiai pasakė jis. — Pasimatysime namie, Karlailai.

Karlailas linktelėjo ir visi likusieji nuėjo. Aš laukiau kol jie išnyks iš akiračio, o po to pažvelgiau į Edvardą.

- Aš negalėju leisti tau eiti be manęs, - tyliai paaiškino jis. — Skaudu net įsivaizduoti tai.

Man viskas buvo aišku ir be jokių paaiškinimų. Užteko man bent pabandyti įsivaizduoti išsiskyrimą su juo ir aš suvokiau, kad patirčiau tą patį skausmą ir neturėju reikšmės koks trumpas buvo išsiskyrimas.

Mes turėjome ne tiek daug laiko, kad pabūtumėme dviese. Aš ištėisiau jam savo ranką ir jis paėmė už jos.

- Paskubėkim, - pasakė jis. — Renesmė prabus.

Aš linktelėjau ir mes vėl bėgome. Gal ir buvo kvaila gaišti laiką ne Renesmei, o tiesiog paprastam smalsumui. Bet tas raštėlis sujauđino mane. Alisa galėjo išraižyti raštėlį ant akmens ar medžio kamieno, jei jai būtų reikėję. Ji galėjo pavogti bloknotą iš bet kurio namo palei autostradą. Kodėl mano knyga? Kada ji suspėjo iš jos išplėsti lapą?

Tikrai kelias vedė link kotedžo apeinant Kalenų namą. Edvardas susiraukė, kai jis suprato kur veda pėdsakai. Jis stengėsi perkalbėti mane.

- Tu ištėies manai, kad ji paliko Džasperą laukti jos čia ir pasileido čionai?

Dabar mes pasiekėme kotedžą ir mane paėmė nerimas. Aš buvau laiminga, kad laikiau Edvardą už rankos, bet aš taip pat pajutau, kad man vertėjo čia ateiti vienai. Išplėsti lapą ir atnešti jį Džasperui, tai taip keista iš Alisos pusės. Bet tai buvo maino knyga, tad greičiausiai žinutė buvo man. Jei ji norėtų, kad Edvardas ką nors sužinotų, ji išplėštų lapą iš vienos iš jo knygu..?

- Duok man minutėlę, - pasakiau aš, išlaisvindama savo ranką, kai mes priėjome prie durų.

Ant jo kaktos atsirado raukšlės.

- Bela?

- Prašau. Trisdešimt sekundžių.

Aš laukiau jo atsakymo. Aš pasileidau link durų ir uždariau jas už paskos. Aš ėjau tiesiai link knygu lentynos. Alisos kvapas buvo visiškai šviežias, jis buvo vienos dienos senumo. Ugnis, kurios aš neįžiebiau, vis dar ruseno, nuo jos vis dar sklido šiluma. Aš paėmiau iš lentynos „Venecijos pirkli“ ir atvėrus atvėrėiau titulinį puslapį.

Ten šalia atpjauto kairiojo šono po žodžiais „Venecijos pirklys. V.Šekspyras“. — buvo užrašyta. „Sunaikink tai.“

Po tuo buvo parašytas vardas ir adresas Sietle. Po to kai po trisdešimties sekundžių pro duris įėjo Edvardas, aš stebėjau pleškančią knygu.

- Kas vyksta Bela?

- Ji buvo čia. Ji išplėšė puslapį iš mano knygos, kad parašytų raštėlį.

- Kodėl?

- Nežinau

- Kodėl tu ją sudeginai?

- Aš... Aš.. — aš susiraukia, leisdama visai susikaupusiai baimei ir nevilčiai atsispindėti mano veide. Aš nežinoju, kad Alisa norėjo man pasakyti, bet aš tiksliai žinoju, kad jis lepia smulkmenas nuo visų išskyrus mane. Vienintelės, kurios minčių Edvardas negalėjo skaityti. Tad gaunas, kad ji norėjo palikti jį nežinomybėje ir tam turbūt buvo labai sviri priežastis. — Taip reikia.

- Mes nežinome, ką ji sugalvojo, - tyliai pasakė jis.

Aš žiūrėju į ugnį. Aš buvau vienintelė pasaulyje, kas galėjo apgauti Edvardą. Ar to iš manęs norėjo Alisa? Tai jos paskutinis prašymas?

- Kai mes buvo lektuve, skrendančiame į Italiją, - prašnibždėjau aš — Išgelbėti tavęs.. ji pamelavo Džasperui, tad jis nevažiavo paskui mus. Ji žinojo, kad jei jis susituks su Voltūrais, jis mirs. Ji buvo pasirengusi numirti pati, nei stumti jį į pavoju. Leisti numirti man, leisti numirti tau.

Edvardas neatsakė.

- Ji turi savo prioritetus, - pasakiau aš.

Mano begarsė širdis suskaudo nuo to, kad mano paaiškinimai jokiū būdu nebuvo melas,

- Aš netikiu tuo, - pasakė Edvardas. Jis ištarė tai taip, tarsi ginčytusi su manimi, - Galbūt, tiesiog Džasperas yra pavojuje. Jos planas suveiks mums visiems, bet jis žus jei pasilikis. Galbūt

- Ji galėjo tai pasakyti mums. Siųsdama jį pas mus...

- Bet ar Džasperas pliktų ją vieną? Galbūt, ji vėl pamelavo jam?

- Galbūt, - aš pasakiau taip taip, tarsi su juo sutikčiau. Mums reikia eiti namo, nėra laiko.

Edvardas paėmė už rankos ir mes pasileidome bėgti.

Alisos raštelis nesuteikė mums vilties. Jei būtų bent menkiausia galimybė išvengti kraujo praliejimo, Alisa būtų pasilikusi. Aš nemačiau kitos išeities. Be to buvo dar kai kas, ką ji patikėjo man. Bet tai nebuvo kelias vedantis link pergalės. Bet ko dar jos manymu aš galėjau norėti? Galbūt galimybė kažką išgelbėti? Ar buvo dar kas nors ką aš galėjau išgelbėti?

Kol mūsų dar nebuvo Karlailas nesėdėjo sudėjęs rankų. Mes prasilenkėme su juo tik penkioms minutėms, o jie jau ruošėsi išeiti. Džeikobas vėl buvo apsvirtęs žmogumi ir sėdėjo su Renesme ant kelių kampe ir jie abu išplėstomis akimis žiūrėjo į mane.

Rojali persirengė savo šilkinę suknelę į kur kas patogesnę aprangą – pora džinsų, sportbačiai ir marškiniai su sagutėmis, kurie buvo iš tvirtos medžiagos, kurią keliautojai nešioja ilgose kelionėse. Esmė buvo apsirengusi taip pat. Ant kavos staliuko stovėjo gaublys, bet jie apžiūrinėjo jį tiesiog laukdami mūsų.

Dabar atmosfera kambaryje buvo kur kas pozityvesnė nei anksčiau, jiems patiko būti užimtais. Jie dėjo visas viltis į Alisos paliepiumus.

Aš pažvelgiau į gaublį ir man pasidarė smalsu – kur mes iš pradžių vyksime.

- Mes liekame čia? – paklausė Edvardas žiūrėdamas į Karlailą. Jis atrodė nepatenkintas.

- Alisa pasakė, kad mums vertėtų parodyti Renesmę žmonėms ir mes tuo pasirūpinsime, - pasakė Karlailas. – Mes atsiūsime čia pas jus bet kurią sutiktą. Edvardai tu geriausiai iš visų susidorosi su neįprastu ir pavojingu susitikimu.

Edvardas greitai linktelėjo, bet vis tiek atrodė nepatenkintas.

- Didelį atstumą jums teks įveikti.

- Mes išsiskirstysime. – atsakė Emetas. – Rouz ir aš ieškome keliautojų.

- Tu paplušėk čia, - pasakė Karlailas. – Tanios šeima bus čia ryte ir jie neturi nė menkausio supratimo kas čia vyksta. Visų pirma tu turi juos įtikinti iš pradžių nereaguoti taip kaip Irina. Visų antra tu paieškosi tai, ką turėjo omenyje Alisa, sakydama apie Elizara. Po viso šito ar jie stos į mūsų pusę. Viskas prasidės iš naujo kai atvyks kiti, žinoma jei pradžiai mes sugebėsime nors vieną įtikinti, - atsiduso Karlailas. – Tavo darbas greičiausiai bus pats sunkiausias. Mes grįžime, kad padėtume taip greitai kaip tik galėsime.

Karlailas akimirksniu uždėjo savo ranką Edvardui ant peties, o po to pabučiavo mane į kaktą. Esmė apkabino stipriai mus abu, o Emetas kumštelėjo mums, o Rojali su vos išspausta šypsena nusišypsojo Edvardas, siųsdama bučinį Renesmei, o po to suraukė veidą pažvelgusi į Džeikobą.

- Sėkmės, - pasakė jiems Edvardas.

- Tau irgi, - pasakė Karlailas – Jos mums visiems prireiks.

Aš žiūrėjau kaip jie išeina, norėdama pajauti tą pačią viltį, kuria jie visi taip tikėjo ir likdama viena kelioms sekundėms aš greitai prisėdau prie kompiuterio. Aš stengiausi suprasti kas buvo tas D. Dženksas ir kodėl Alisa griebėsi tokių priemonių, kad tai būtų aišku tik man.

Renesmė spurdėjo Džeikobo rankose, kad galėtų prisiliesti prie jo skruostų.

- Aš žinau. Ar ateisi Karlailo draugai. Aš tikiuosi. Dabar mes turėjome šoki toki pranašumą, - prabambėjo Džeikobas Renesmei.

Ir taip, ji viską žinojo. Renesmė be abejonės suprato kas čia vyksta. Visame procese „vilkolakių pasižymėjimas savo objektui duoda viską, ko jis tik panorės“, sparčiai įgavo pagreitį. Ar jos apsauga nebuvo svarbesnė nei atsakymai į jos klausimus?

Aš susirūpinusi pažiūrėjau jai į veidą. Ji neatrodė išsigandusi, tik sunerimusi ir labai susikaupusi, kai kalbėjo su Džeikobu savo prisilietimais.

- Ne, mes negalime padėti, mes liksime čia, - tęsė jis.

- Žmonės ateis pažiūrėti į tave, o ne į peizažą.

Renesmė susiraukė.

- Ne, aš niekur neisiu, - pasakė jis jai. Po to jis pažvelgė į Edvardą, ir jo veide pasirodė sukrėtimas, kai jis suprato, kad gali klysti. – Ar taip?

Edvardas mėtėsi.

-Na sakyk, - pasakė Džeikobas, jo balsas skambėjo grubiai nuo įtampos. Tai buvo jo užvirimo taškas kaip ir mums.

- Vampyrų, kurie atvyks padėti mums, ne tokie kaip mes, - pasakė Edvardas. — Tautos šeima vienintelė, kuri gerbia žmonių gyvenimus ir netgi šiek tiek vertina vilkolakius. Aš manau, kad bus saugiau...

- Aš galiu pats dėl savęs pasijaudinti, - pasakė Džeikobas.

- Renesmei bus, - tęsė Edvardas. — Jei sprendimas apie tai ar palaikyti mus ar ne nepalies mūsų santykių su vilkolakiais.

- Tai jūsų draugai. Jie ką gali pakeisti savo nuomonę apie jus tik dėl to kas pas tave dabar gyvena?

- Aš manau, kad jie būtų kur kas kantresni būdami įprastoje aplinkoje. Bet tau reikia suprasti: jiems visiems bus nelengva priimti Renesmę. Tai kodėl viską reikia apsunkinti?

Karlailas praėitą naktį paaiškino nemirtingų vaikų įstatymą ir jo pasekmes Džeikobui.

-Nemirtingi vaikai išties buvo tokie blogi? — paklausė jis.

- Tu negali net įsivaizduoti, kokią didelį randą jie paliko vampyrų dvasinėje bendruomenėje.

- Edvardai...- Buvo neįprasta girdėti kai Džeikobas vadino Edvardą vardu be jokio pykčio.

- Aš žinau Džeikai. Aš žinau kaip sunku būti toli nuo jos. Mes priimsime sprendimą atsižvelgdami į situaciją — pažiūrėsime kaip jie atreaguos į ją. Bet kuriuo atveju Nesei teks kelias dienas tai slėpti. Jei reikės likti kotedže iki tol kol neateis laikas, kad mes galėtumėme ją pristatyti. O kol kas tu laikysies per saugų atstumą nuo namo.

- Na manau aš galiu tai padaryti. Kompanija susirinks rytoj ryte, tiesa?

- Taip. Patys artimiausi mūsų draugai. Šiuo atveju turbūt bus geriau, kad mes juo apšviessime taip greitai kaip tai įmanoma. Tu gali likti čia. Tania žino apie tave. Ji net matėsi su Semu.

- Tiksliai.

- Tau derėtų Semui paaiškinti viską kas čia vyksta. Greitai miške gali pasirodyti pašaliniai.

- Gerai. Bet aš jam skolingas šiek tiek ramybės po vakarykštės nakties.

- Įprastai verta paklausti ką sako Alisa.

Džeikobo dantys sugirgždėjo ir aš supratau, kad jo nuomonė apie Alisos ir Džaspero poelgį tokia pati kaip ir Semo.

Kol jie kalbėjo, aš mažiau stovėdama prie galinio lango, stengdamasi atrodyti susijaudinusia ir pasimetusia. Tai nebuvo sunku padaryti. Aš atsirėmiau galva į stiklą, šalia kurio buvo kompiuteris. Aš perbėgau pirštais per klaviatūrą, tuo metu kai žiūrėjau į mišką, stengdamasi, kad tai atrodytų kaip nevalingi judesiai. Aš darė ką nors vampyrų nevalingai? Nemanau, kad kas nors ypatingai kreipė į mane dėmesį, bet aš neatsisukau, kad tuo įsitikinčiau. Monitorius švietė išjungęs. Aš vėl perbėgau pirštais per klaviatūrą. Po to aš pirštais pastuksenu per medinį stalą, tarsi tai atrodytų visai nevalingai. Vėl perbėgau per klaviatūrą.

Aš žiūrėjau į ekraną šnairuodama. D.Dženksas nebuvo, bet užtat buvo Džeksonas Dženksas. Advokatas. Aš lengvai prisiliečiau prie klaviatūros, stengdamasi laikytis ritmo, tarsi glostyčiau katiną pas save ant kelių, apie kurią aš buvau visiškai pamiršusi. Džeksonas Dženksas turėjo savo puslapį, kuris buvo skirtas jo žmonei, bet adresas pagrindiniame lape buvo neteisingas. Sietle, bet buvo nurodytas kitas pašto indeksas. Aš užsirašiau telefono numerį, o po to stuksenu klavišais tarsi pagal taktą. Bet šį kartą aš ieškojau adreso, bet nieko neradau, tarsi jis visai neegzistavo. Aš norėjau pažiūrėti į žemėlapi, bet nusprendžiau kad bandau savo likimą. Dar vienas spustelėjimas, kad panaikinčiau visą naršymo istoriją.

Aš toliau žvelgiau pro langą, porą kartų perbraukdamas per medieną. Aš išgirdau lengvus žingsnius judančius link manęs, aš atsisukau tikėdamasi, kad pas mane buvo tinkama veido išraiška. Renesmė priėjo prie manęs ir išskėčiau rankas. Ji atsidūrė mano glėbyje, bet aš jaučiau stiprų vilkolakio kvapą sklindantį nuo jos, ji prispaudė savo galvą prie mano skruosto.

Aš nežinojau ar sugebėsiu tai išverti. Tai, kaip aš bijojau už savo gyvenimą, už Edvardo, už likusius šeimos narius, bet tai buvo ne ta baimė, kuri išvertė mane į kitą pusę — tai buvo baimė dėl mano dukros. Turėjo būti galimybė išgelbėti ją, net jei tai bus vienintelis dalykas, kurią aš sugebėsiu padaryti.

Staiga aš supratau, kad tai buvo būtent ko aš ir norėjau. Aš iškęsiu viską ką tik reikės, kad tik neprarasčiau jos. Tik ne tai. Ji buvo vienintelė kurią aš turėjau išgelbėti. Ar žinojo Alisa ką aš pajusiu?

Renesmės ranka lengva prisilietė prie mano kaklo. Ji parodė mano pačios veidą, Edvardo, Džeikobo, Rojali, Esmės, Karlailo, Alisos, Džaspero veidus, tarsi bėgo per visus šeimos narius vis greičiau ir greičiau. Setas ir Lėja. Čarlis, Sju ir Bilis. Daug kartų pakartodama. Ji jaudinos taip pat kaip ir mes visi. Nors ji tik nerimavo. Džeikas nuslėpė nuo jos daug baisių, kurias aš galėčiau jai papasakoti. Pavyzdžiui tai, kad mums neliko jokios vilties, kad mes visi mirsime ateinančių mėnesių.

Ji sustojo ties Alisos veidu, su dideliu užsidegimu ir nepasitenkinimu. Kur gi Alisa?

- Aš nežinau. — prašnibždėjau aš. - Bet ji juk Alisa. Ji kaip visad elgiasi teisingai.

Bet kuriuo atveju teisinga Alisai. Aš nekenčiau galvoti apie ją tokiu būdu, bet vis dėl to kaip visą tai suprasti?

Renesmė atsiduso, bet jos noras vis didėjo.

-Aš irgi ilgiuosi jos.

Aš pajutau kaip sujudėjo mano veidas, stengdamasis rasti išraišką, kuri atitiktų skausmui mano viduje. Mano akys atrodė keistos ir sausos. Aš prikandau lūpą. Kai aš atsidusau eilinią kartą, oras užstrigo mano gerklėje, tarsi aš būčiau užspringusi.

Renesmė atsitraukė, kad pažiūrėtų į mane ir aš pamačiau savo veidą atspindintį jos mintyse ir akyse. Aš atrodžiau kaip Esmė šiandien ryte. Tai štai kaip verkia vampyrai. Renesmės akys žibėjo nuo besikaupiančių ašarų, kai ji žiūrėjo į mane. Ji palengva prisilietė prie mano veido, nieko nerodydama man, tiesiog stengdamasi mane paguosti.

Aš niekad nemaniau, kad pamatysiu, kaip ryšiai tarp motinos ir dukros tarp mūsų persiverčia, kaip atveju su Renė ir manimi. Bet aš neturėjau aiškaus vaizdo dėl ateities.

Renesmė akių kampučiuose pasirodė ašaros. Aš nušluosčiau jas pirštais. Ji nustebusi prisilietė prie savo akies, o po to pažiūrėjo drėgnus savo piršteliu.

- Neverk, - pasakiau aš jai. — Viskas bus gerai. Su tavimi viskas bus gerai. Aš rasiu būdą, kad išgelbėčiau tave.

Nors aš negalėjau nieko padaryti, bet aš vis dar galėjau išgelbėti savo Renesmę. Aš buvau daugiau nei įsitikinusi, kad tai ir buvo tuo pačiu, ką Alisa skyrė man. Ji žinojo. Ji paliko man kelia išsigelbėjimui.

Kerinti

Buvo tiek daug dalykų apie kuriuos reikėjo pagalvoti. Kaip man pagerinti savo paieškas beišskant Džei Dženkso ir kodėl Alisa norėjo, kad aš apie ją sužinočiau? Jei Alisos užuomina neturėjo nieko bendro su Renesme, tai ką aš galėsiu padaryti, kad išgelbėčiau savo dukterį? Kaip mes su Edvardu aiškinsimės ryte Tanios šeimai? O kas jei jie sureaguos taip pat kaip ir Irina? Kas jei visa tai pavirs į susirėmimą? Aš nežinojau kaip kovoti. Kaip aš galiu to išmokti per mėnesį? Ar yra bent menkiausia galimybė, kad aš išmoksiu pakankamai greitai iki tol, kai būsiu grėsminga bent vienam iš Voltūrų? Ar man lemta būti visiškai nenaudinga? Tiesiog dar viena lengvai pašalinama nauja vampyre?

Man reikėjo sužinoti tiek daug, bet aš neturėjau galimybės užduoti nei vieno klausimo. Norėdama, kad Renesmė būtų kuo normalesnėje aplinkoje aš reikalavau, kad paimti ją namo į mūsų mažą namuką, bent tuomet kai ji miega. Džeikobui dabar buvo kur kas patogiau būti vilko pavidalu, jis lengviau ištvėrdavo visą šią situaciją kai buvo pasiruošęs kovai. Norėčiau ir aš jausti tą patį, jausti kad aš esu pasirėngusi. Dabar jis vėl išbėgo patuliuoti į mišką.

Kai Renesmė jau miegojo aš ją paguldžiau į lovytę ir nuėjau į kambarį priešais, kad užduočiau savo klausimus Edvardui. Bet kuriuo atveju buvo tik vienas klausimas, kurio aš galėsiu paklausti; sunkiausia man buvo mintis, kad man teko nuo jo kai ką nusiūpti, įskaitant tai kad jis negalėjo išvelgti mano minčių.

Jis stovėjo atsisukęs nugarą į mane ir žiūrėjo į ugnį.

-Edvardai, aš

Jis apsisuko ir atsirado kitame kambario gale taip greitai, tarsi jam išvis neprireikė laiko judėti, net šimtosios sekundės dalies. Aš tik suspėjau suvokti jo įniršusio veido išraišką, kai jo lūpos palietė manąsias, o jo rankos įkalino mane jo plieniniame glėbyje. Visą likusią naktį aš jau nebegalėjau galvoti apie savo klausimus. Man neprireikė daug laiko, kad suprasčiau priežastį tokios jo nuotaikos, ir dar mažiau laiko, kad pasijusčiau taip pat.

Aš maniau kad man prireiks mažiausiai metų, kad aš išmokčiau kontroliuoti savo fizinius troškimus susijusius su juo. O po to pas mane būtų mažai tuo mėgautis. Jei mes turime tik mėnesį, kad būtumėme kartu... ką gi aš nežinau kaip gali pasipriešinti susiklėsčiosioje padėtyje. Šią akimirką aš galvojau tik apie save. Viskas ko aš norėjau, tai mylėti jį tiek laiko, kiek man buvo duota.

Buvo sunku jį paleisti kai aptekėjo saulė, bet mes turėjo savų darbų, kurie buvo sunkesni nei visos šeimos paieškos. Kai tik aš pradėjau galvoti apie būsimus įvykius, aš tuoj pat pajutau įtampa, atrodė, kad mano nervus kaip gijas kažkas tempe ir jie tampa vis plonesni ir plonesni.

- Kaip aš norėčiau, kad būtų galimybė sužinoti mus dominančią informaciją iš Elizaro, iki tol kol mes jam papasakosime apie Nesę, taip dėl viso pikto, - pramurmėjo Edvardas, kai mes paskubomis rengiamės didžiulėje drabužinėje, kuri priminė apie Alisą kur kas daugiau nei man norėjosi.

-Taip, jis nesupras į kurį klausimą jis turi duoti atsakymą – sutikau aš. – Galvoji jie mus išklausys?

- Nežinau.

Aš paėmiau iš lovytės vis dar miegančią Renesmę ir prispaudžiau ją taip stipriai, kad jos garbanos lietė mano veidą; jos saldus kvapas, kuris buvo visai šalia visiškai užgožė visą kitą. Šiandien aš negaliu švaistyti ne sekundės. Man reikėjo gauti tiek daug atsakymų, aš nebuvau įsitikinusi, kad pas mus su Edvardu bus galimybė pabūti vieniems. Jei visas sumanymas su Tanios šeima pavyks, tai mes turėsime draugiją.

- Edvardai tu išmokysi mane kovoti? – paklausiau aš, bijodama jo reakcijos, kai jis laikė atviras duris man.

Viskas buvo taip kaip aš ir tikėjau. Jis užstingo, o po to idėmiai pradėjo mane apžiūrinėti, tarsi matytų mane pirmą arba paskutinį kartą. Jo žvilgsnis sutingo tie mūsų dukra, miegančią ant mano rankų.

- Jei visas pasisuks link mūsų, tai mažai kas iš mūsų galės ką nors padaryti, - atsakė jis nenoriai.

- Ir tu paliksi mane be galimybės apsiginti? Mano balsas vis dar buvo ramus ir tolygus.

Jis sunkiai nurijo, durys sudrebėjo, tiksliau traškėjo kai jis spaudė ranką.

- Na jei tu taip pateiki klausimą... Tai manau reikia tuo užsiimti kaip įmanoma greičiau.

Aš linktelėjau ir mes patraukėme didžiojo namo pusėn. Mes neskubėjome. Aš spėlioju, ką aš galiu padaryti, kad visą tai apsukčiau kita linkme. Mane galima buvo vadinti savotiška, jei neįveikiamas smegenis galima vadintis ypatingomis. Ar aš galėjau šį gebėjimą bent kur nors panaudoti?

- Kame jų pagrindinis pranašumas? Ar jie turi pažeidžiamų vietų?

Edvardui nereikėjo klausyti, kad jis suprastų jog aš kalbu apie Voltūrus.

- Alekas ir Džeinė jų pagrindiniai puolantieji, - pasakė jis paprastai, tarsi mes aptarinėtumėme krepšinio komandą. – Jų puolėjams retai kada tenka pereiti į puolimo padėtį.

- Todėl, kad Džeinė gali sudeginti tave iš vidaus, mintimis bent jau. O ką daro Alekas? Tu kažkada sakei, kad jis pavojingesnis nei Džeinė?

- Taip. Jis savo ruožtu visiškai Džeinės priešingybė. Ji priverčia tave kęsti nepasakomą skausmą. O Alekas tau neleidžia išvis nieko pajausti. Kartais, kai Voltūrai būna gailestingi, jie praši Aleko būtų kaip nuskausminamuju tam, kurį jie nuteisė. Tuo atveju jei jis pasidavė ar kokiu nors kitu būdu sugebėjo suminkštinti juos.

- Nuskausminamieji? Bet kaip jis gali būti kur kas pavojingesnis nei Džeinė?

- Todėl, kad jis pašalina visus tavo jausmus. Nėra skausmo, bet taip pat regėjimo, klausos ir kitų pojūčių. Tampi visiškai bejausmis. Tu būsi visiškai vienas tamsoje. Net nepjausi kaip jie tave sudegina.

Aš net krūptelėjau. Nejau tai geriausia ko mes galėjome tikėtis? Nepamatyti ir nepajausti mirties kai ji ateis.

- Tai daro jį tokiu pat pavojingu kaip ir Džeinę. – tęsė Edvardas – Todėl, kad jie abu gali tave sunaikinti, padaryt beginkliu taikiniu. Skirtumas taro jų toks pat kaip tarp manęs ir Aro. Aro girdi mintis tik vieno žmogaus ir vienu metu. Džeinė gali pulti tik vieną taikinį, ties kuriuo ji susikoncentravusi. O aš galiu viską girdėti vienu metu...

Man apsidarė šalta, kai supratau kuria linkme jis kalba.

- O Alekas gali mus visus išvesti iš pusiausvyros vienu metu? – prašibždėjau aš.

- Taip, - atsakė jis- Jei jis panaudos savo gebėjimą prieš mus visus, tai mes stovėsime akli ir kurti, kol jie neprisiartins arčiau, kad nužudytų mus, galbūt jie paprasčiausiai mus sudegins, neapsunkindami savęs, kad plėšytų mus į gabalus. Na žinoma mes galime pabandyti kovoti, bet greičiau mes sužeisime vieni kitus, nei užgausime bent vieną iš jų.

Keletą sekundžių mesėjome tylėdami.

Mano galvoje atsirado idėja. Ne kažin ką žadanti, bet vis tiek geriau nei nieko.

- Kaip tu galvoji, Alekas gera kovotojas? – paklausiau aš, - Nepaisant jo sugebėjimų. Jei jis bus priverstas kovoti be savo gebėjimų pagalbos. Aš manau, jei jis kada nors bandė...

Edvardas staigiai atsisuko ir pažvelgė į mane.

- Apie ką tu galvoji?

Aš žiūrėjau tiesiai prieš save.

- Na yra tikimybė, kad jis negalės nieko man padaryti, tiesa? Jei jo gebėjimas veikia taip pat kaip Aro, Džeinės ar bet kurio kito. Galbūt.... jei jam niekad neteko savęs ginti ... o aš išmoksiu keletą judesių...

- Jis jau keletas amžių Voltūrų klane, - pertraukė mane Edvardas. Greičiausiai jis pamatė tą patį paveikslą, kurį aš mačiau savo galvoje: visi Kalenai stovi bejėgiai kovos lauke, visi išskyrus mane. Aš būsiu vienintelė galinti kovoti.

- Taip, tu, vienareikšmiškai turi imunitetą jo sugebėjimams, bet tu vis dar naujai paversta vampyre, Bela. Aš nesugebėsiu iš tavęs padaryti tokio pačio kario per kelias savaites. Aš esu įsitikinęs, kad jis treniravosi.

- Gal taip, o gal ir ne. Tai vienintelis dalykas, ką galiu aš ir ko negali kiti. Jei aš sugebėsiu atkreipti jo dėmesį..., - ar sugebėsiu aš išsilaikyti pakankamai ilgai, kad duočiau galimybę kitiems?

- Prašau Bela, - pratarė Edvardas pro sukąstus dantis, - Gal kol kas nekalbame apie tai.

- Būk protingas.

- Aš pasistengsiu išmokyti tave to, ką aš moku, bet prašau neversk manęs galvoti apie tai, kaip tu aukojies dėl atitraukiančio manevro...- jis užstrigo ir nebe pabaigė sakinio.

Aš linktelėjau. Palaikysiu savo planus kol kas prie savęs. Pradžioje Alekas, o po to, jei aš kažkokiu stebuklingu būdu sugebėsiu laimėti, Džeinė Jei aš tokiu būdu galėčiau sulyginti jėgas, pašalindama Voltūrų pranašumą. Galbūt tuomet atsirastų tikimybė....Kas jei aš iš tikro galėjau atitraukti jų dėmesį ar net sunaikinti juos? Juk kam reikėtų Džeinei ir Alekui mokytis kovos veiksmų? Aš negalėjau įsivaizduoti, kad mažoji Džeinė dėl kažkokių priežasčių atsisakytų savo sugebėjimų, kad galėtų išmokti kautis. Jei aš sugebėsiu juos užmušti, tai daug ką pakeis.

- Aš turiu išmokti viską. Tiek, kiek gali sukišti įmano galvą per mėnesį. – pramurmėjau aš.

Jis apsimetė, kad manęs neišgirdo.

Na tai kas bus sekantis? Man geriau būtų turėti veiksmų planą dėl viso pikto, jei aš vis dar būsiu gyva po to kai užpulsiu Aleką. Aš neturiu dėl nieko abejoti. Aš pasistengsiu galvoti kita kryptimi, kurs mano paslaptingas protas galėtų man pasitarnauti. Aš tiksliai nežinojau ką gali kiti. Žinoma didžiuliai kariai kaip Feliksas buvo ne mano jėgoms. Aš tik galėčiau pasistengti, kad Emeto kova būtų lygi. Aš mažai ką žinojau apie likusią Voltūrų apsaugą, neskaitant Demetrijaus...

Mano veidas net nesudrebėjo kai aš prisiminiau Demetrijų. Be jokių abejonių – jis karys. Niekaip kitaip jis neišgyventų, nes visad būdamas pačiose pavojingiausiose kovose. Ir jis visada turi būti pirmas, nes jis jų seklys – geriausias seklys visame pasaulyje, be jokių abejonių. Jei būtų kas nors geresnis Voltūrai būtinai jį turėtų. Aro

niekad nesupdavo antrarūšiai vampyrai. Jei nebūtų Demetrijaus mes galėtumėme bėgti. Na arba likti gyvais. Mano dukra, šiluma mano rankose ... kas nors galėjo pabėgti su ja. Džeikobas arba Rozali jie jiems pavyktų.

Ir ... jeigu nebūtų Demetrijaus, tai Alisa ir Džasperas būtų amžiams saugūs. Ar ne tai kartais matė Alisa? Kad tik ši mūsų šeimos dalis galės išgyventi? Nors bent du iš mūsų visų. Ar galėjau aš jai dėl to pavydėti?

- Demetrijus, - pasakiau aš.

- Demetrijus mano, - atsakė Edvardas tvirtu ir nenuginčijamu tonu. Aš pažvelgiau į jį, jo veido išraiška buvo grėsminga.

- Kodėl? – prašnibždėjau aš.

Jis iškart man neatsakė. Mes jau buvome priėję prie upės, kai jis pagaliau pramurmėjo:

- Dėl Alisos. Tik taip aš galiu jai atsidėkoti pirmą kartą per pastaruosius 50 metų.

Jos mintys sutapo su manosiomis.

Aš išgirdau kaip sunkios Džeikobo letenos liečia užšalusią žemę. Beveik tuoj pat jis prisigretino prie manęs, o jo juodos akys užstingo ties Renesme.

Aš linktelėjau jam ir tuoj pat grįžau prie savo klausimų. Buvo taip mažai laiko.

- Edvardai kaip tu galvoji, kodėl Alisa liepė Elizara išklausinėti apie Voltūrus? Jis neseniai buvo Italijoje ar kažkas panašaus? Ką jis gali žinoti?

- Elizaras žino viską kas liečia Voltūrus. Aš pamiršau, kad tu nežinai. Jis kažkada buvo vienas iš jų.

Aš netikėtai sušnypščiau, o Džeikobas šalia suurzgė.

- Ką? – surėkiau aš, prisiminusi aukštą gražų tamsiaplaukį vyriškį mūsų vestuvėse, kuris buvo užsidėjęs pilką mantiją.

Edvardo veidas šiek tiek suminkštėjo, jis nusišypsojo.

- Elezaras labai pakantus žmogus. Jis ne visada buvo patenkintas Volterais, bet jis gerbė įstatymus ir jų laikėsi. Jis galvoja kad stengiasi dėl didžio tikslo. Jis neišsižada to periodo. Bet kai jis sutiko Karmon, jis surado savo vietą pasaulyje. Jie labai panašūs, per daug geraširdžiai kaip vampyrai – jis vėl nusišypsojo – Jie sutiko Tanią ir jos seseris ir daugiau niekad negalvojo apie grįžimą į ankstesnį gyvenimą. Jie labai tinka tokiam gyvenimo būdui. Jei jie nebūtų sutikę Tanios, tai manau jie patys kažkokiu tai būdu būtų priėję prie gyvenimo be žmonių kraujo.

Reginiai mano galvoje pradėjo mane erzinti. Gailestingas Voltūrų karys?

Edvardas pažvelgė į Džeikobą ir atsakė į jo klausimą užduotą mintyse:

- Ne, galima pasakyti, kad jis nebuvo vienas iš tų karių. Jis turi gebėjimą, kuris jiems labai tiko.

Atrodo Džeikobas uždavė dar vieną iš to kylantį klausimą.

- Jis turi gebėjimą atrasti žmones su tam tikrais gebėjimais, tuos kurie yra apdovanoto super gebėjimais, kuriuos turi kai kurie vampyrai. – atsakė jam Edvardas. – Jis galėjo suteikti Aro informaciją apie vampyro galimybes tiesiog stovėdamas šalia jo. Tai buvo patogu, kai Volterai eilinį kartą išiveldavo į kokią kovą. Jis galėjo perspėti juos, jei kuris nors iš puolančiųjų turėjo gebėjimą ir galėjo jiems pakenkti. Bet taip nutikdavo retai. Volterai puldavo naujokus, kad tik sulygtintų jėgas. Dažniausiai toks perspėjimas leisdavo Aro išgelbėti tuos, kurie galėjo būti jam naudingi. Elizaro gebėjimas veikia ir su žmonėmis per tam tikrą atstumą. Bet jam tenka susikoncentruoti ties kiekvienu žmogumi, nes užslėptas gebėjimas būna labai nekonkretus miglotas. Aro prašė jo patikrinti žmones, kurie norėjo tapti vampyrais, kad įvertintų jų potencialą. Aro buvo gaila jį paleisti.

- Jie jį paleido? – paklausia aš. – Taip paprastai ir paleido?

Edvardo šypsena pradingo.

- Voltūrai ne tokie jau ir piktadariai, kaip tu juos išivaizduoji. Jie mūsų pasaulio ir civilizacijos pagrindas.

Kiekvienas narys jų pasaugos pats pasirinko tokį gyvenimą. Tai prestižo reikalas, jie didžiuojasi tuo, kad yra šalia jų, niekas jų nevertė.

Aš piktai žiūrėjau į žemę.

- Mes ne nusikaltėliai.

Tarsi sutikdamas Džeikobas suniurnėjo.

- Jie to nežino.

- Tu iš tiesų galvoji, kad mes sugebėsime sustabdyti juos ir priversim juos išklaudyti?

Edvardas susimėtė ir kilstelėjo pečiaus.

- Jei mes surinksime pakankamai draugu, kurie bus mūsų pusėje – galbūt.

„Jeigu“. Aš staigiai pajutau keistą jausmą dėl to ką šiandien mums reikėjo padaryti. Mes su Edvardu ejome greičiau, pereinantį į bėgimą. Džeikobas irgi neatsiliko.

- Tania jau greitai bus čia, - pasakė Edvardas – Mes turime būti pasiruošę.

Bet ką daryti, kad būtumėme pasiruošią? Mes galvojome ir prigalvojome, maštėme ir primastėme. Rodyti Renesmę iškart? Ar pradžiai paslėpti? Džeikobas liks viduje? Ar bus lauke? Jis pasakė savo gaujai likti netoliese, bet būti nematomais. Ar jis turi padaryti tą patį?

Galiausiai aš, Renesmė ir Džeikobas, visi žmogaus pavidaluose laukėme svetainėje, kuri buvo už kampo nuo paradinių durų, sėdėjome prie didelio nupoliruoto stalo. Džeikobas leido man laikyti Renesmę, jam reikėjo laisvės, jei jam reiktų greitai pasiversti vilku. Nors aš džiaugiausi galėdama laikyti Renesmę ant rankų, bet tai privertė mane pasijausti nereikalinga. Tai priminė man, kad kovoje su pavojingiausiais vampyrais aš būsiu ne daugiau kaip kažkieno taikynys. Man neteks paleisti rankų į darbą.

Aš stengiausi prisiminti Tanią, Keitę, Karmen ir Elizarą mano vestuvėse. Jų veidai buvo neryškus mano sumišusiuose prisiminimuose. Aš prisiminiau tik tai, kad jie buvo gražūs, dvi blondinės ir brunetas su brunete. Aš negalėjau prisiminti ar jų akyse buvo bent kažkiek gerumo.

Edvardas stovėjo prie toliausios stiklinės sienos, spoksodamas į paradines duris. Atrodė, kad jis nemato kambario, kuris buvo priešais jį.

Mes klausėme kaip autostrada važiuo automobiliai, bet nei vienas iš jų nepristabdė.

Renesmė prisiglaudė prie mano kaklo, savo rankytes uždėjusi man ant skruostų, bet nerodė savo minčių mano galvoje. Ji neturėjo tinkamų apibūdinimų, kurie išreikštų jos dabartinę būseną ir jausmus, kuriuos dabar jautė.

- Kas, jei aš jiems nepatiksiu? – prašnibždėjo ji, ir visi mūsų veidai iškart atsisuko į ją.

- Žinoma, jie ... – jau buvo bepradedęs Džeikobas, bet aš savo žvilgsniu liepiau jam užsičiaupti.

- Jie nesupranta kas tu tokia, Renesme, todėl kad niekad nebuvo sutikę nieko panašaus – sakiau aš jai, nenorėdama meluoti ir prigalvoti to, kas galėjo iškraipyti tiesą, - mūsų pareiga padėti jiems suprasti.

Jis atsiduso ir mano galvoje pradėjo keistis paveikslėliai: vampyras, žmogus, vilkolakis. Ji niekur netiko.

- Tu ypatinga, bet tai nėra blogai.

Ji pasiūbavo galva nesutikdama. Ji pagalvojo apie mūsų įsitempusius veidus ir pasakė.

- Tai mano kaltė.

- Ne, - Edvardas, aš ir Džeikobas ištarėme tai vienu metu, bet prieš tai kai mes spėjome pasakyti dar kažką, mes išgirdome garsą, kurio taip laukėme, padangų garsas, kuris atsirado riedant nuo asfalto ant minkštos žemės. Edvardas apėjo iš svetainės ir atsistojo prie durų. Renesmė pasislėpė mano plaukuose. Mes su Džeikobu žiūrėjo vienas į kitą per ilgą stalą.

Automobilis greitai riedėjo per mišką, greičiau nei važiuotų Čarlis ar Sju. Mes išgirdome kai jis įvažiuo į pievelę ir sustojo prie verandos. Keturios durys atsidarė ir užsidarė. Jie tylėjo kol ėjo link durų. Edvardas atvėrė duris iki tol kol jie paskambino į duris.

- Edvardai, - džiugiai sušuko moteriškas valsas.

- Sveiki, Tania, Keitė, Karmen, Elizarai.

Dar trys tylus pasisveikinimai.

- Karlailas pasakė, kad jam reikia pakalbėti su mumis tiesiog dabar, - pasakė pirmas balsas – Tania. Aš girdėjau, kad jie vis dar už durų, lauke. Aš įšivaizdavau Edvardą stovintį tarpduryje uždengdamas praėjimą.

- Kas nutiko? Problemos su vilkolakiais?

Džeikobas sušnairavo.

- Ne, - atsakė Edvardas. – Mūsų taika su vilkolakiais kur kas stipresnė nei kada anksčiau.

Moteris nusijuokė.

- Tu mus įleisi? – paklausė Tania ir tuoj pat tęsė, nesulaukdama atsakymo, - Kur Karlailas?

- Karlailas buvo priverstas išvykti.

Vietoj atsakymo tyla.

- Kas vyksta Edvardai? – pareikalavo atsakymo Tania.

- Duokit man šiek tiek laiko, kad apsispręščiau, - atsakė jis, - man reikia kai ką paaiškinti jums, o tai sudėtinga, man reikia jūsų objektyvumo, kad jūs suprastumėte.

- Su Karlailu viskas gerai? – nekantriai paklausė vyriškis. Tai buvo Elizaras.

- Nei vienam iš mūsų nėra gerai Elizarai, - atsakė Edvardas, o po to jis palietė kažką, greičiausiai Elizaro peties. – Bet fiziškai Karlailas tvarkoje.

- Fiziškai? – paklausė Tania, - ką tai reiškia?

- Tai reiškia, kad visa mano šeimoje yra dideliame pavojuje. Iki tol kol aš viską paaiškinsiu. Aš prašau jūsų paslaugos. Išklauskite mane, prieš tai kaip atreaguosite. Aš maldauju jūsų, jūs turite mane išgirsti.

Ilgas tylėjimas buvo tarsi atsakymas į jo prašymą. Šioje įtampos pilnoje tyloje mes su Džeikobu žiūrėjome vienas į kitą. Jo lūpos pabalo.

- Mes išklausysime, - galų gale ištarė Tania – Pradžioje mes išklausysime, o po to teisime.
- Ačiū Tania, - nuoširdžiai padėkojo Edvardas, - mes neištrauktumėme jus, jei mes turėtumėme kokią nors kitą išeitį.

Edvardas pajudėjo. Mes išgirdome keturių kojų porų žingsnius, įeinančius pro duris.

Kažkas suniurnėjo.

- Aš žinojau, kad be vilkolakiu čia neapsieita, - pramurmėjo Tania.
- Taip. Jie ir vėl mūsų pusėje.

Prisiminimai privertė Tania nutilti.

- O kur gi tavo Bela? – paklausė vienas iš moteriškų balsų, - Kaip ji?

- Ji greitai prie mūsų prisijungs. Su ja viskas gerai, ačiū. Ji stebėtinai lengvai susitvarko su nemirtingumo pasekmėmis.

- Papasakok mums apie grėsmę Edvardai, - tyliai pasakė Tania, Mes išklausysime ir būsime jūsų pusėje, kur ir turime būti.

Edvardas giliai atsiduso.

- Aš noriu, kad pradžioje jūs išgirstumėte kai ką patys. Klausykite, tai yra kitame kambaryje. Ką jūs girdite?

Pradžioje buvo tylu, o po to kažkas pradėjo muistytis.

- Pradžioje paklausykite, prašau, - pasakė Edvardas.
- Tikrai vilkolakis. Aš girdžiu jo širdį. – pasakė Tania.
- Kas dar? – paklausė Edvardas.

Pauzė.

- O koks ten sumišęs triukšmas? – paklausė Keitė arba Karmen, - Čia ką ... koks nors paukštelis?

- Ne, bet prisiminkite ką jūs girdėjote. O ką dabar jaučiate? Be vilkolakio kvapo?

- Ten žmogus? – prašnibzdėjo Elizaras.

- Ne, - nesutiko Tania, - čia ne žmogaus kvapas ... bet į žmogaus kvapą panašus labiau, nei į visus kitus. Kas tai Edvardai? Aš nemanau, kad kada nors anksčiau buvau pajutusi šį kvapą.

- Taip, tu niekad jo nesutikai Tania. Prašau, prisiminkite kad tai visiškai nauja jums. Atmeskite visus jūsų perspėjimus ir grėsmes.

- Aš pažadėjau, kad išklausysiu Edvardai.
- Na tuomet gerai. Bela? Atnešk Renesmę, prašau.

Buvo toks jausmas tarsi kojos buvo nutirpusios, bet aš žinojau, kad visa tai vyksta tik mano galvoje. Aš priverčiau judėti greitai, neleisti sau delsti ir paėjau keletą nedidelių žingsnių iš už kampo. Džeikobo kūno karštis sklandė u- manęs, nes jis kaip šešėlis sekė paskui.

Aš žengiau vieną didelį žingsnį į kambarį ir užmiriau negalėdama judėti į priekį. Renesmė giliai įkvėpė ir išlindo iš už mano plaukų, jos maži petukai susitraukė nuo įdėmių žvilgsnių.

Man atrodė, kad aš buvau pasirengusi jų reakcijai. Aš buvau pasirengusi kaltinimams, riksmams aš šoko ištiktų veidų. Bet Tania iškart žengė keturis žingsnius atgal, jos auksinės garbanos drebėjo, tarsi žmogaus susidūrusio su nuodinga gyvate. Keitė atšoko atgal link paradinių durų ir atsistojo prisiplojusi prie sienos, šokiruotas šnypštimas prasiveržė pro jos lūpas. Elizaras savimi uždengė Karmen tarsi gintų ją.

- Oi, gerai jau jums, - pasakė Džeikobas už manęs.

Edvardas apkabino mane su Renesme.

- Jūs žadėjote išklaudyti, - priminė jis jiems.

- Kai kurie dalykai yra neaptariami, - sušuko Tania. – Kaip tu galėjai Edvardai? Neįmanoma tu nežinai ką tai reiškia?

- Mums reikia dingti iš čia, - su išgaščiu pasakė Keitė, laikydamosi už staktos.

- Edvardai...- atrodė, kad Elizaras neturėjo žodžių.

- Palaukite, - pasakė Edvardas, jo balsas tapo griežtesnis, - Prisiminkite ką jūs girdėjote, prisiminkite kvapą. Renesmė ne ta, apie kurią jūs galvojate.

- Jokių išimčių iš taisyklių Edvardai, - išrėkė Tania.

- Tania, - staigiai pasakė Edvardas, -Tu girdi jos širdies plakimą. Sustok ir pagalvok ką tai reiškia.

- Jos širdies plakimas? – prašnibzdėjo Karmen, - Ji pusiau žmogus.

Keturi vampyrai spoksojo į ją taip, tarsi jis kalbėjo nežinoma jiems kalba.

-Paklausykite manęs, - Edvardo balso tembras pasikeitė į švelnų ir tylų, - Renesmė vienintelė savo padermėje. Aš jos tėvas. Ne sutvėrėjas, o biologiškas tėvas.

Tania palingavo galva, tai buvo vos pastebimas judesys. Atrodo, tai jos neįtikino.

- Edvardai, tu nesitiki, kad mes ... – pradėjo Elizaras.

- Pasakyk man kitą tinkamą paaiškinimą Elizarai. Tu jauti jos šilumą ore. Kraujas teka jos venomis, Elizarai. Tu jauti jos kvapą.
- Kaip? – iškvėpė Keitė.
- Bela jos biologinė motina, - atsakė jai Edvardas, - Ji pastojo, išnešiojo ją ir pagimdė Renesmę kol dar buvo žmogumi. Taip beveik nužudė ją. Aš buvau priverstas suleisti jai nuodus tiesiai į širdį, kad tik išgelbėčiau ją.

- Niekad negirdėjau nieko panašaus, - pasakė Elizaras, jo pečiai vis dar buvo įsitempę, veido išraiška – šalta.

- Fiziški santykiai tarp žmogaus ir vampyro yra pakankamai reti, - atsakė Edvardas ir dalėlė juodo humoro atsirado jo balse, - O žmogus, išgyvenęs tokią sąjungą išvis retenybė. Ne taip, sese? Keitė ir Tania nepatenkintos pažiūrėjo į jį.

- Taip, baik Elizarai. Žinoma, mes matome skirtumą.

Tai buvo Karmen, kuri atreagavo į Edvardo žodžius. Ji apėjo Elizarą, ignoruodama jo apsaugantį gestą ir atsistojo priešais mane. Ji atsargiai pasilenkė, bandydama išžiūrėti į Renesmės veiduką.

- Tu turi mamytės akis, - pasakė ji tyliai ramiu balsu, - O veidas tėvelio.

O po to tarsi negalėdama susilaikyti ji nusišypsojo Renesmei. Atsakydama Renesmė nusišypsojo nepasakoma švytinčia šypsena. Ji prisilietė prie mano veido, nenuleisdama akių nuo Karmen. Ji parodė man Karmen veidą norėdama paklausti ar ji gali prisiliesti.

- Neprieštarauji, jei Renesmė pati papasakos tau apie save? – paklausiau aš Karmen. Aš buvau vis dar įsitempusi, kad kalbėčiau garsiau nei šnabždesiu. – Ji turi gebėjimą aiškinimams.

Karmen vis dar šypsojosi Renesmei.

- Tu gali kalbėti mažyle?

- Taip, - atsakė Renesmė savo aukštu skambiu soprano. Visa Tanius šeima neskaitant Karmen net krūptelėjo nuo Renesmės balso, - Bet aš galiu parodyti daugiau nei papasakočiau.

Ji padėjo savo putlią ranką ant Karmen skruosto. Karmen krūptelėjo tarsi ją būti nutrenkę elektra. Tą pačią akimirką Elizaras atsirado šalia jos, jo rankos buvo ant jos pečių pasirengusios bet kuriuo metu ją atitraukti.

- Lukterk, - nekvėpuodama prašnabždėjo Karmen, jos nemirksinčios akys sustingo ties Renesme.

Renesmė savo aiškinimą Karmen „rodė“ labai ilgai. Edvardas susikaupęs žiūrėjo kartu su Karmen, ir aš dabar labai norėjau matyti tai ką mato jie. Džeikobas nekantriai trypčiojo už manęs ir aš žinojau, kad jis irgi nori to paties.

- Ką Nesė rodo jai? – niurzgėdamas prašnibždėjo jis.

- Viską, - pratarė Edvardas.

Praėjo dar minutę ir Renesmė patraukė ranką nuo Karmen skruosto. Ji pergalingai šypsojosi užstingusiam vampyru.

- Ji iš tiesų tavo dukra, tiesa? – atsiduso Karmen, nukreipdama savo didžiulias topazo akis link Edvardo, -Koks nuostabus gebėjimas. Jis galėjo ateiti tik iš labai apdovanoto tėvo.

- Tu tiki tuo ką ji parodė? – įsitempęs paklausė Edvardas.

- Be jokių abejonių, - paprastai atsakė Karmen.

Elizaro veidas buvo pripildytas skausmo.

- Karmen

Ji paėmė jo rankas ir suspaudė jas.

- Tai atrodo neišmanoma, bet Edvardas pasakė visiška tiesą. Lai pati mergaitė parodo tau.

Karmen stumtelėjo jį arčiau link manęs ir linktelėjo Renesmei.

- Parodyk jam, mano mieloji.

Renesmė nusišypsojo, ji buvo išties patenkinta Karmen reakcija ir palengva prisilietė prie Elizaro kaktos.

- Ot velnias, - įpykęs atsakė jis ir atsitraukė.

- Ką ji padarė su tavimi? – paklausė Tania ir atsargiai priėjo arčiau, Keitė irgi judėjo į priekį.

- Ji nori parodyti viską iš savo pusės, - ramindama jį pasakė Karmen.

Renesmė iš nekantrumo susiraukė.

- Pažiūrėk, prašau, - komandavo ji Elizarui. Ji ištiesė ranką link jo ir liko tik keli centimetrai tarp jo kaktos ir rankos laukiant.

Elizaras su įtarimu žiūrėjo į ją, o po to pažvelgė į Karmen, tarsi šaukdamas pagalbos. Ji tarsi pritardama linktelėjo. Elizaras giliai įkvėpė ir pagaliau pasilenkė arčiau, kad jo kakta vėl prisiliestų prie jos rankos.

Jis krūptelėjo kai tai vėl prasidėjo, bet stovėjo vietoje, jo akys buvo užmerktos, kad galėtų susikoncentruoti.

- Ah, - atsiduso jis, kai po kelių minučių jo akys atsimerkė, - Aš matau.

Renesmė nusišypsojo jam. Jis delsė, bet po to irgi jai nusišypsojo švelnia šypsena.

- Elizarai?- paklausė Tania.

- Visa tai tiesa Tania. Tai ne nemirtingas vaikas. Ji pusiau žmogus. Nagi pažiūrėk pati.

Tylėdama apimta baimės ji stovėjo priešais mane, po to atėjo Keitė, abi pradžioje patyrė šoką, kai jas pasiekė pirmas reginys nuo Renesmės prisilietimo. Bet po to, taip pat kaip Karmen ir Elizaras, jos atrodė visiškai nugalėtos kai visa tai baigėsi.

Aš žvilgtelėjau į ramų Edvardo veidą, galvodama kad neįmanoma visa tai gali būti taip paprasta. Jo auksinės akys buvo aiškios, jo akyse nebuvo jokių šešėlių, ne lašo melo.

- Ačiū, kad išklausėte, - tyliai pasakė jis.

- Bet yra tas mirtinas pavojus, apie kurį mes perspėjimo jus, - pasakė Tania, - Suprantama kad ne tiesiogiai nuo šio vaiko, tuomet reiškia nuo Voltūrų. Kaip jie sužinojo apie ją? Kada jie bus čia?

Manęs nenustebino tai, kaip greitai ji viską suprato. Kas galėjo kelti didelę grėsmę tokiai šeimai kaip mano? Tik Voltūrai.

- Kai Bela pamatė Iriną kalnuose tą kartą, - aiškino Edvardas, -su ja buvo Renesmė.

Keitė sušnypštė, jos akys tapo didelės.

- Irina tai padarė? Su jumis? Su Karlailu? Irina?

- Ne, - prašnibždėjo Tania, - Tai kažkas kitas...

- Alisa matė, kai ji eina pas juos, - atsakė Edvardas.

Aš svarsčiau ar pastebės kas nors, kaip jis krūptelėjo išstardamas jos vardą.

- Kaip ji galėjo padaryti kažką panašaus?- paklausė Elizaras, į nieką nesikreipdamas.

- Įsivaizduokite, kad jūs pamatytumėte Renesmę iš tolo. Jei nelauktumėte paaiškinimų.

Tanios akys buvo piktos.

- Nesvarbu, ką ji galėjo pagyvoti... Jūs mūsų šeima.

- Dabar mes negalime nieko padaryti su Irinos pasirinkimu. Per vėlu. Alisa davė mums mėnesį.

Tania ir Elizaras keistai palenkė galvas, Keitė susiraukė.

- Taip daug? – paklausė Elizaras.

- Jie ateina visi. Tai reikalauja pasiruošimo.

Elizaras prislopintu balsu paklausė.

- Visa sargyba?

- Ne tik sargyba, - atsakė Edvardas ir jo žandikaulis sugirgždėjo, - Aro, Kajus, Markus. Ir net žmonos.

Šokas atsispindėjo jų akyse.

- Neįmanoma, - bejėgiu balsu ištarė Elizaras.

- Prieš dvi dienas aš būčiau pasakęs tą patį – ištarė Edvardas.

Elizaras susiraukė. Kai jis vėl prakalbo, tai buvo panašu į urzgimą.

- Bet tai neturi jokios prasmės. Kodėl jiems reikia rizikuoti savimi ir savo žmonomis?

- Tai neturi reikšmės svarstant tam tikru rakursu. Alisa pasakė, kad tai kur kas daugiau nei bausmė už tai, ką mes „padarėme“. Ji galvojo, kad tu padėsi mums.

- Ne tik bausmė? Bet kas dar gali būti? – Elizaras pradėjo vaikščioti pirmyn atgal, tarsi jis būtų vienas. Jis raukėsi žiūrėdamas į grindis.

- Kur likusieji Edvardai? Karlailas, Alisa ir kiti? – paklausė Tania.

Edvardas buvo sumišęs, dėl to atsakė tik į dalį klausimų.

- Ieško draugų, kurie galėtų mums padėti.

Tania pasilenkė link jo tiesdama ranką.

- Edvardai neturi reikšmės kiek draugų jūs surinksite, mes nepadėsime jums laimėti. Mes galime tik numirti kartu su jumis. Tu turi tai žinoti. Žinoma, tu to užsitarnavai, turint omeny ką padarė Irina ir po to kai mes nepadėjome jums praeitą kartą, dėl jos ramybės, todėl taip, dabar pats laikas.

Edvardas neįdama papurtė galvą.

- Mes neprašome kovoti ir mirti su mumis Tania. Tu žinai, kad Karlailas niekad nepaprašytų to.

- Tuomet kas Edvardai?

- Mes renkame liudininkus. Jei tai padės juos užlaikyti. Privers juos išklaudyti mūsų ...

Jis prisilietė prie Renesmės skruosto, ji pagriebė jo ranką ir priglaudė prie savęs.

- Sunku abejoti mūsų pasiaiškinimais, kai viską matai savo akimis.

Tania lengvai linktelėjo.

- Manai jos praeitis turės jiems didesnę reikšmę?

- Tiek, kiek tai gali apspręsti jos ateitį. Juk visa esmė šiame apribojime yra tam, kad apsaugoti mus nuo bausmės už nemirtingus vaikus, kurių neįmanoma kontroliuoti.

- Aš visai nepavojinga. – įsiterpė Renesmė. Aš klausiau jos aukšta tyra soprana tarsi iš šono, tarsi ją girdėjo ir kiti. – Aš niekad nesužalojo senelio ar Sju arba Bili. Aš myliu žmones. Ir žmones-vilkus, - ji paleido Edvardo ranką ir nusigriebė Džeikobo rankos.

Tania ir Keitė apsikeitė nustebusiais žvilgsniais.

- Jei Irina būtų atėjusi šiek tiek vėliau, - pasakė Edvardas, - mes būtumėme galėję viso to išvengti. Renesmė neapsakomai greitai auga. Per pastarąjį mėnesį ji išsivystė pusmečiu daugiau nei turi.

- Na ką gi, tai bus būtent tai ką mes tikrai galėsime patvirtinti, - pasakė Karmen išplėsdama akis, - Galėsime patvirtinti, kad patys matėme kas ji yra. Kaip Voltūrai galės ignoruoti liudininkus?

- Būtent kaip? – pramurmėjo Elizaras, bet jis nepakėlė galvos ir vaikščiojo pirmyn atgal, tarsi į nieką nekreiptų dėmesio.

- Be abejonių mes pasakysime viską, - pasakė Tania. – Visą ką sužinojome. Mes pagalvosime, ką dar galime padaryti dėl jūsų.

- Tania, - pratarė Edvardas, pamatęs jos mintyse tai, ko ji nepasakė, - Mes nelaukiame kad jūs kovosite su mumis.

- Jei Voltūrai nesustos, mes nestovėsime ir nežiūrėsime, - atkrito Tania, - Žinoma, aš kalbu tik už save.

Keitė suniurnėjo.

- Kaip tu taip gali manim abejoti sesute?

Tania atsakydama plačiai nusišypsojo.

- Tai bus savižudybė.

Keitė tik pasivaipė, kilstelėjo pečiais.

- Aš dalyvauju.

- Aš irgi padarysiu viską, kad apginčiau vaiką, - sutiko Karmen. O po to tarsi negalėtų atsispirti ji ištiesė rankas link Renesmės.

- Ar aš galiu ant rankų palaikyti nuostabią mažylę?

Renesmė tuoj pat tiesėsi link Karmen, džiaugdama savo nauju draugu. Karmen smarkiai apkabino ją, tardama kažką ispaniškai. Tai buvo tas pats kas nutiko su Čarliu, o iki tol ir su visais Kvileutais. Renesmė sužavėdavo, jos žavesiui nebuvo įmanoma atsispirti. Ką ji tokio turėjo, kas pritraukdavo visus, ir jie buvo pasirengę eiti numirti dėl jos, kad tik ją apgintų?

Trumpam aš pagalvojau, kad galbūt viskas ką mes sugalvojome yra įmanoma. Gal Renesmė padarys neįmanomą ir apžavės mūsų priešus, taip kaip apžavėjo draugus.

O po to aš prisiminiau, kad Alisa paliko mus ir mano viltis ištirpo taip greitai kaip ir atsirado.

Skryrius 31

Talentinga

- Koks vilkolakių vaidmuo visa tame? – paklausė Tania spoksodama į Džeikobą.

Džeikobas atsakė prieš tai kai Edvardas spėjo ką nors ištartį.

-Jei Volterai sustos, kad išklausytų visos tiesos apie Nesę, aš turiu omenyje Renesmę, - jis pakartojo, nes prisiminė, kad Tania nežinojo šios kvailos pravardės, - Mes juos sustabdysime.

- Tu labai drąsus vaikinai, bet tai neįmanoma apdaryti net tokiems patyrusiems kariams kaip jūs.

- Tu nežinai ką mes galim.

Tania kilstelėjo pečius:

- Žinoma, tai jūsų gyvenimas, daryk su juo ką nori.

Džeikobo akys pažvelgė į Renesmę, kuri vis dar buvo pas Karmon ant rankų, Keitės besisukančios artimais, - akyse buvo nesunku pamatyti ilgesį.

- Ji vienintelė ir unikali, - apmąstė Tania. – Sunku pasipriešinti.

- Labai talentinga šeima, - murmėjo Elizaras žingsniuodamas.

Jo žingsniavimo tempas kaskart vis greitėjo kai jis judėjo link Karmen ir atgal.

- Tėvas galintis skaityti mintis, motina su nepaveikiamu protu ir po to didžiausias stebuklas – šis vaikas apžavėjęs mus. Įdomu ar yra pavadinimas tam ką ji daro ar tai tiesiog norma hibridiškam vampyru. Tarsi tokį dalyką kada nors būtų įmanoma pavadinti normaliu. Vampyro hibridas, neįtikėtina.

- Atleisk man, - pasakė Edvardas, sukrečiančiu balsu.

Jis ištiesė rankas ir pagavo Elizaro petį, kadangi jis vėl pradėjo vaikščioti iš vieno šono į kitą.

- Ką tu pasakei apie mano žmoną?

Elizaras susidomėjęs pažiūrėjo į Edvardą, jo beprotiškas žingsniavimas buvo akimirksniu užmirštas:

- Mano manymu – tai skydas. Ji blokuoja mane dabar, tad aš negaliu pasakyti nieko tiksliau.

Aš stebėjau ją kilstelėjus vieną antakį. Nepaveikiamas protas? Ką jis turėjo omeny, kai jis sakė jog aš blokuoju? Aš stovėjau šalia jo, visai nesigindama.

- Skydas? – sukrėstas pasakė Edvardas.

- Na taip Edvardai. Jei aš negaliu jos matyti, tai aš abejoju, kad tu tai gali. Tu gali girdėti jos mintis tiesiog dabar? – paklausė Elizaras.

- Ne, - pramurmėjo Edvardas, - Bet aš ir anksčiau negalėjo to daryti. Net kai ji buvo žmogus.

- Niekada? – pratarė Elizaras. – Tai rodo į pakankamai didelį užslėpta talentą, jei tai pakankamai ryškiai pasirodė prieš paverčiant ją vampyre. Aš negaliu apeiti jos skydo, kad pasakyčiau tiksliau. Bet ji turi būti dar nesubrendusi, juk tai tik keletą mėnesių. – Jis pažvelgė į Edvardą piktu žvilgsniu. – Ir akivaizdu kad ji pilnai nesuvokia ką daro. Visiškas nežinojimas. Tai netgi smagu. Aro siūsdavo mane ieškoti tokių anomalijų po visą pasaulį, o tu tiesiog atsitiktinai sutikai ją ir net nesuvoki ką tu turi, - Elizaras nepatikliai palingavo galva.

Aš susiraukiau:

- Apie ką tu kalbi? Kaip aš galiu būti skydas? Ką tai reiškia? – Viskas ką aš galėjau išivaizduoti – tai tik juokingi viduramžių šarvai.

Elizaras palenkė galvą į vieną pusę analizuodamas mane.

- Aš manau, kad mes buvome per daug formalūs kalbėdami apie apsaugą. Tiesą sakant talentų klasifikavimas labai subjektyvus dalykas; kiekvienas talentas unikalus, nei vienas niekad nepasikartojo su tokiu pačiu tikslumu. Bet tave Bela pakankamai lengva klasifikuoti. Talentai, kurie tiesiog yra apsauginiai, kurie gina tam tikrą dalį visada vadinami skydais. Tu kada nors tikrinai savo sugebėjimus? Blokuodama ką nors, išskyrus mane ir savo vyrą.

Man prireikė kelėtos sekundžių, kad suformuluočiau savo atsakymą, nepaisant to, kad mano naujos smegenys mąstė labai greitai.

- Tai veikia tik su kai kuriais dalykais, - pasakiau aš jam. – Mano galva pasirenka ..dalinai. Bet tai nesustabdo Džaspero, kuris kontroliuoja mano emocijas arba Alisa mato mano ateitį.

- Tiesiog protinę apsaugą. – Elizaras linktelėjo pats sau.- Apribojimas, bet stiprus.

- Aro nesugebėjo išgirsti jos, - įterpė pastebėjimą Edvardas. – Nors ji buvo žmogus kai jie susitiko.

Elizaro akys išsiplėtė.

- Džeinė stengėsi suteikti man skausmą, bet jai nepavyko, - pasakiau aš. – Edvardas galvoja, kad Demetrijus negali manęs rasti ir kad Alekas negalės sudrumsti mano ramybės. Tai gerai?

- Pakankamai, - linktelėjo vis dar sukrėstas Elizaras.

- Skydas, - pasakė Edvardas. Jo tone jautėsi pasitenkinimas. – Aš niekad negalvojau apie tai, kad taip gali nutikti. Vienintelis vampyras, kuris buvo panašus ir kurį aš buvau sutikęs buvo Renata. Tai, ką ji darė tiesiog sukrėsdavo.

Elizaras mažumėle atsigavo.

- Taip, nei vienas talentas nepasireiškia taip pat, todėl kad niekas niekad negalvoja vienodai.

- Kas tokia Renata? Ką ji daro? – paklausiau aš. Renesmė irgi susidomėjo. Ji atsitraukė nuo Karmen ir atsilošė, kad matytų kas vyksta už Keitės.

- Renata – asmeninis Aro asmens sargybinis, - pasakė man Elizaras. – Labai praktiškas ir stiprus skydo variantas.

Aš miglotai prisiminiau vampyrus kurie buvo šalia Aro jo klaikioje pilyje: kai kurie iš jų buvo vyriškiai, kai kurie – moterys. Aš negalėjau prisiminti moteriškų veidų mano „senoje“ atmintyje. Viena iš jų ir buvo Renata.

- Įdomu.. – apmąstė Elizaras. – Matote, Renata yra galingas skydas prieš fizinį puolimą. Jei kas nors priartės prie jos ar Aro, juk ji visad šalia kai būna grėsminga situacija – jis tampa ...nublokštas. Aplinka ją yra jėga, kuri tarsi atspindys, bet tai yra nepastebima. Tu tiesiog eini kita kryptimi nei planavai, o atmintyje tarsi išsitrina tai dėl ko tu prieš taiėjai link jų. Ji gali išstatyti savo skydą per kelis metrus nuo savęs. Ji taip pat gina Kajų ir Markusą, kai to reikia, bet Aro – jos prioritetas.

- Nors tai ką ji daro iš tiesų nėra fiziška jėga. Taip pat kaip ir daugybė mūsų gebėjimų jis yra veikiamas minčių. Jei ji stengtųsi pasukti tave atgal įdomu kas nugalėtų? – Jis palingavo galva. – Aš niekad dar negirdėjau, kad Džeinės ir Aleko gebėjimai ko nors neveiktų.

- Mama, tu unikali. – pasakė man Renesmė be jokio nustebeimo, tarsi ji komentuočiau mano aprangos spalvą.

Aš jaučiausi sutrikusi. Ar aš žinau savo gebėjimą? Aš ir taip turėjau savo super kontrolę, kuri leido man praleisti siaubingą periodą, kuris būna naujai paverstiems vampyrams. Juk vampyrai urėjo tik vieną papildomą gebėjimą, taip?

Ar Edvardas buvo teišus nuo pat pradžių? Prieš tai kai Karlailas svarstė, kad mano savikontrolė gali būti kažkuo neįprastu. Edvardas galvojo, kad mano savikontrolė tai tiesiog geras pasiruošimas viskam kas manęs laukė – koncentracija ir santykiai, taip jis sakydavo.

Kas buvo teišus? Ar aš galiu kažką daugiau? Ar yra pavadinimas ar kategoriją kuriai mane galima buvo priskirti?

- Ar tu moki daryti projekcijas? – susidomėjusi paklausė Keitė.
- Projekcijas? – paklausiau aš.
- Išstatyti skydą aplink save, - paaiškino Keitė. – Apgintą ką nors kitą be tavęs.
- Aš nežinau. Aš niekad nebandžiau. Aš nežinau, ką turiu daryti.
- O tu gali to nesugebėti, - greitai pasakė Keitė.
- Dangus žino, kaip šimtmečius aš mokiausi valdyti elektra atmano kūno.

Aš sukrėsta spoksojau į ją.

- Keitė turi nemalonų gebėjimą, - pasakė Edvardas. – Panašu į Džeinės gebėjimus.

Aš automatiškai atsitraukiau nuo Keitės, ji tik nusijuokė.

- Aš ne sadistė, - patikino ji mane. – Tai tik kai kas, kas būna labai naudinga kovos metu.

Keitės žodžiai pamažu įgavo prasmę mano galvoje. Apginti ką nors be savęs, pasakė ji. Tarsi buvo koks nors būdas leidžiantis kam nors dar būti mano keistai veikiančioje galvoje.

Aš prisiminiau Edvardą žingsniuojanti tamsiais Voltūrų tuneliais. Nors tai buvo žmogaus atmintis fragmentas, tai buvo kur kas skausmingesnis prisiminimas nei kiti, tai buvo įamžinta mano atmintyje. Kas jei aš galėčiau tai sustabdyti, jei viskas pasikartos vėl? Kas jei aš galėčiau jį apginti? Apginti Renesmę? Kas jei yra bent mažiausia tikimybė, kad aš apginsiu juos?

- Tu turi išmokyti mane kaip tai daryti. – Reikalavau aš, nesusimąščiusi stverdama Keitės ranką. – Tu turi parodyti kaip.

Keitė suvirpėjo nuo mano prisilietimo:

- Galima. Jei tu daugiau nebandysi sunaikinti mano apsaugos.

- Ups. Atleisk.

- Tu gerai saugaisi, - pasakė Keitė. – Šis judesys turėjo priversti tavo ranką atsitraukti. Tu nieko dabar nepajutai?

- Tai nebuvo būtina Keitė. Ji nenorėjo padaryti jokios žalos. – pramurmėjo Edvardas vienu ipu. Nei vienas iš mūsų nekreipė į ją dėmesio.

- Ne, aš nieko nepajaučiau. Tu dabar naudoji savo elektros srovę?
- Taip. Hm. Aš niekad neesu sutikus, kad nepajustų nieko, nesvarbu taip buvo mirtingasis ar ne.
- Tu pasakei, kad tu mokyti tai projekcionuoti.? Ant savo odos?

Keitė linktelėjo:

- Dažniausiai elektra būna tik mano delnuose. Panašiai kaip Aro gebėjimas.

- Arbe Renesmės. – įterpė pastebėjimą Edvardas.

- Bet po ilgos praktikos aš išmokau paskleisti elektrą per visą savo kūną. Tai gera apsauga. Kiekvienas, kuris tik prisilies prie manęs kentės keletą sekundžių, bet ir to bus pakankama.

Aš girdėjau Keitės pasakojimą pusę ausies, kadangi buvau apsinėrusi į savo mintis, kad aš galėčiau apginti savo ne didelę šeimą, jei išmokčiau to pakankamai greitai. Man buvo labai apmaudu, kad aš nemoku taip pat projekcionuoti kaip Keitė, kaip buvau pakankamai gera kituose vampyro gyvenimo aspektuose. Mano žmogaus gyvenimas neparuošė manęs tam tikriems dalykams ir aš negalėjau prisiversti patikėti tuo.

Aš jaučiausi taip tarsi niekad gyvenime nebūčiau norėjusi apginti visus, kuriuos aš mylėjau. Kadangi aš buvau taip užsiėmusi, aš nepajutau tylių minčių, kuriomis dalinosi Edvardas ir Elizaras, kol jie nepavirto į pokalbį:

- Tu gali galvoti bent apie vieną išimtį?- paklausė Edvardas.

Aš atsisukau, kad suprasčiau esmę jo komentaro ir supratau, kad visi spoksojo į tuos du. Jie pasilenkė vienas prie kito, kad stebėtų Edvardo veidą, kuris buvo įsitempęs ir įtartinas.

- Aš nenoriu taip galvoti apie juos – pratarė Elizaras.

Aš buvau nustebinta netikėtu atmosferos pasikeitimu.

- Jei tu teišus... – vėl tęsė Elizaras.

Edvardas nutraukė jį:

- Mintis buvo tavo, o ne mano.

- Jei aš teišus.., aš net nežinau ką tai reikštų. Tai pakeistų visą pasaulį, kuri mes sukūrėme. Tai pakeistų mano gyvybės reikšmę. Dalimi ko aš buvau?

- Tavo ketinimai visad buvo kilnūs Elizarai.

- Kas turi reikšmę? Ką aš padariau? Kiek daug gyvybių...

Tania padėjo savo ranką Elizarui ant peties, taip norėdama jį nuraminti:

- Ką mes praleidome mano drauge? Aš noriu žinoti, kad galėčiau ginčytis dėl šių minčių. Tu niekad nedariai nieko tokio, už ką reikėtų bausti.
- O, ar ne taip? – prabambėjo Elizaras.

Jis kilstelėjo pečiais išsilaisvindamas iš jos rankų ir toliau vaikščiojo iš vieno šono į kitą ir dar greičiau nei anksčiau. Tania stebėjo jį keletą sekundžių, o po to susikoncentravo ties Edvardu:

- Paaiškink.

Edvardas linktelėjo, jo įtemptos akys stebėjo Elizarą, kol jis kalbėjo.

- Jis stengiasi suprasti, kodėl tiek daug iš Voltūrų ruošiasi atvykti, kad mus nubaustų. Tai neįprastas problemos sprendimo būdas. Žinoma, mes pati didžiausias subrendusi šeima, su kuria jie turi reikalų, bet praeityje kiti klanai susijungdavo, kad apgintų save, bet jie niekad nekėlė didelės grėsmės, nepaisant jų kiekio. Mes kur kas artimesniais ryšiais susieti, tai gali būti priežastimi, bet ne esmine.

- Jis prisiminė kitus laikus, kai nubausedavo šeimas, nužudydavo vieną arba visus ir prisiminė vieną tų laikų įvykių. Tai buvo atvejis, kurį likusi sargybos dalis stengsis nepastebėti nuo tada kai Elizaras tapo tuo, kuris perduodavo konfidencialią informaciją asmeniškai Aro. Įvykis, kuris kartodavosi kas šimtmetį ar panašiu periodu.

- Kas per atvejis tai buvo? – paklausė Karmen, stebėdama Elizarą, taip pat kaip ir Edvardas.

- Aro retai kada dalyvauja inkvizicijoje asmeniškai, - pasakė Edvardas. – Bet praeityje, kai jis ko nors norėjo – tai viešai buvo pranešama – jis tiesiog kalbėdavo, kad klanas padarė nedovanotiną nusižengimą. Senieji vampyrai nusprendė prisijungti, kad galėtų stebėti kaip nubaudžiami kaltieji. Ir po to kai klanas būdavo beveik sunaikintas, Aro pasigailėdavo vieno kuris labiausiai gailėdavosi. Vėliau visada pasirodydavo, kad tas vienintelis likęs turėdavo tam tikrą reikiamą gebėjimą, kuris žavėjo Aro. Visada šiam vampyrui atsirasdavo vieta apsaugoje. Apdovanoti vampyrai greitai sutikdavo, visada jausdavo neapsakoma dėkingumą už suteiktą garbę. Nebuvo jokių išimčių.

- Tai turi būti apgalvotas apsirinkimas, - svarstė Keitė.

- Cha, - praurzgė Elizaras vis dar vaikščiodamas.

- Yra viena tarp apsaugos, pasakė Edvardas, aiškindamas įpykusią Elizaro reakciją. – Jos vardas – Čelsi. Ji gali veikti emocinius ryšius tarp žmonių. Ji gali ne tik susilpninti bet ir sukurti šiuos ryšius. Ji gali priversti jaustis Voltūrų klanu dalimi, norą priklausyti jiems, norą tarnauti jiems....

Elizaras staiga sustojo:

- Visi mes supratome kodėl Čelsi buvo tokia svarbi. Kovoje, jei mes sugebėtumėme palaužti ištikimybę tarp palaikančių klanų, tai mes lengvai galėtumėme juos nugalėti. Jei mes galėtumėme emocijomis valdyti nekaltus klanu narius nuo kaltųjų – tai teisingumas galėtų būti įvykdytas be nereikalingų aukų – kaltas galėtų būti nubaustas be jokio pasipriešinimo, o nekaltieji galėtų būti išgelbėti. Priešingai, būtų neįmanoma uždrausti visam klanui pasinerti į kovą. Čelsi sunaikintų ryšius, kurie palaikydavo visą klaną. Man tai buvo Aro geraširdiškumo apraiška. Aš įtariau, kad Čelsi laikė kartu mūsų visą šeimą, kur kas stipresniu ryšiu ir tai buvo teigiamas momentas. Tai padarė mus kur kas efektyvesniais. Tai palengvindavo mūsų pačių egzistavimą.

Tai atgaivino mano senuosius prisiminimus. Anksčiau aš nemačiau reikšmės tame, kaip apsauga pakludavo savo valdovams su dideliu malonumu ir ištikimybe.

- Ar labai stiprus jos gebėjimas? – paklausė Tania

Jos susirūpinęs žvilgsnis praskriejo pro kiekvieną jos šeimos narį.

Elizaras truktelėjo pečiais:

- Aš sugebėjau išvažiuoti pas Karmen, - jis palingavo galva. – Bet kai kas sudėtingesnio ir rimtesnio kaip santykiai tarp partnerių yra pavojuje. Turiu omenyje normalią šeimą. Kur kas silpnesni išipareigojimai, nei tie kurie yra mūsų šeimoje, sugrius. Susilaikymas nuo žmogaus kraujo daro mus kur kas civilizuočiau, tai leidžia mums jausti meilę vienas kitam. Tania, aš abejoju, kad ji sugebėtų sunaikinti mūsų prisirišimą ir ištikimybę.

Tania linktelėjo, tarsi ją tai būtų įtikinę tuo tarpu kai Elizaras toliau viską apmąstė.

- Aš galvojau, kodėl Aro keliauja čia su visa palyda ne tik kad nubaustų, o kad įsigytų, - pasakė Elizaras. – Jis turi valdyti situaciją. Bet jam reikia pilnos apsaugos, kad apgintų nuo tokio didelio klanu. Iš kitos pusės toks jo veiksmas palieka kitus senuosius neapgintus Volteroje. Per daug pavojinga – kas nors galėtų pasinaudoti pranašumu. Kaip kitaip jis gali įsitikinti, kad gebėjimai, kurių jis nori, bus išsaugoti? Jam iš tiesų reikia turėti juos, - mąstė Elizaras.

Edvardas kalbėjo pašnibždomis, kuris vos skyrėsi nuo jo kvėpavimo:

- Iš to, ką aš mačiau praėjusį pavasarį jo mintyse, aš sukratau, kad Aro niekad nenorėjo taip stipriai kaip Alisos.

Aš pajutau kaip pas mane atvėpo žandikaulis, prisiminus kraupius košmarus, kuriuos aš neseniai bandžiau išivaizduoti: Edvardas ir Alisa su juodais apsiaustais, jų veidai šalti ir bejausmiai, kadangi jie stovi kaip šešėliai šalia Aro... Ar Alisa matė tai anksčiau? Ji matė, kad Čelsi bandys sunaikinti jos meilę mums, bandys susieti ją su Aro, Kajum ir Markusu?

- Todėl Alisa mus palik? – paklausiau aš, krūptelėjus ištarus jo vardą.

Edvardas švelniai savo ranka prisilietė prie mano skruosto:

- Aš manau, kad tai turėjo nutikti. Kad pasipriešinti prieš Aro norą turėti ją, o to jis norėjo labiausiai. Išsaugoti jos gebėjimus toliau nuo jo.

Aš išgirdau Tanios ir Keitės, kažką nerimastingai murmančias ir prisiminiau, kad jos nieko nežino apie Alisą.

- Tavęs jis irgi nori, - prašnibždėjau aš.

Edvardas kilstelėjo pečiais, jo veidas netikėtai tapo pernelyg susikaupęs:

- Ne taip stipriai. Iš tiesų aš negaliu jam duoti kažką daugiau nei jis jau turi. Ir žinoma tai priklauso, nuo jo veiksmų, kurie priverstų mane tai padaryti. Jis žino mane ir žino, kad abejotina ar taip nutiks. – Jis kilstelėjo vieną antakį.

Elizaras susiraukė žvelgdamas į Edvardo nerūpestingumą:

- Jis taip pat žino tavo silpnybes, - Elizaras staiga sustojo ir pažvelgė į mane.

- Tai yra ne tai, ką mes dabar turime apsvarstyti, - pasakė Edvardas greitai.

Elizaras praignoravo užuominą ir tęsė:

- Pilnai tikėtina. Kad jam bus reikalinga ir tavo žmona. Jis greičiausiai bus suintriguotas gebėjimu, kuris metė jam iššūkį būnant žmogumi.

Edvardui buvo nemaloni ši tema. Man irgi nepatiko. Jeigu Aro norėtų, kad aš padaryčiau ką nors, jam tik reikėjo sukelti grėsmę Edvardo gyvybei ir aš iškart paklusčiau. Ir atvirktė. Ar tikrai mirtis buvo geriausia išeitis? Ar iš tiesų mes turime saugotis mirtino pavojaus iš tų kuriuos mylime?

Edvardas pakeitė temą:

- Aš manau, kad Voltūrams reikėjo kokios nors priežasties. Jie negalėjo žinoti, koks bus jų pasiaiškinimas, bet planas jau buvo parengtas iki to, kaip viskas įvyko. Būtent todėl Alisa pamatė jų sprendimą anksčiau nei Irina sukėlė jį. Sprendimas buvo jau priimtas, tik laukė priežasties.

- Jei Voltūrai savanaudiškai naudojasi pasitikėjimu visi nemirtingieji nuverstų juos...- murmėjo Karmen.

- Ar tai turi prasmę? Paklausė Elizaras. – Kas gi tuo patikės? Ir jeigu kiti būtų įsitikinę, kad Voltūrai pernelyg naudojasi savo įtaka, ką tai pakeistų? Niekas negali jiems pasipriešinti.

- Nors kai kurie iš mūsų yra pakankamai pakvaišę, kad pabandytų, - prabambėjo Keitė.

Edvardas papurtė galva:

- Jūs turite būti liudininkai, Keite. Nepriklausomai nuo Aro tikslų, aš nemanau, kad dėl to jis turi mesti šešėlį ant visų Voltūrų. Jei mes sugebėsime save visiškai išteisinti, jis bus priverstas palikti mus ramybėje.

- Žinoma, - pratarė Tania.

Sprendžiant iš veidų išraiškų niekas tuo nepatikėjo. Per kelias ilgas minutes niekas neištarė nei žodelio. Tuomet aš išgirdau riedančių padangų garsą, kuris artėjo.

- Ot velnias, Čarlis, - prabambėjau aš. – Manau geriausiai Denaliams bus pakilti į viršų...

- Ne, - pasakė Edvardas nutolusiu balsu. Jo žvilgsnis buvo nukreiptas kažkur į toli, bet kartu stebėjo ir duris, - Tai ne tavo tėvas. Alisa atsiuntė Piterį ir Šarlotę. Laikas pasiruošti sekančiam raundui.

Skrysius 32

Kompanija

Didžiulis Kalenų namas buvo perpildytas nuo svečių, kad nei vienas negalėjo jaustis komfortiškai. Reikalą supaprastino tai, kad niekam nereikėjo miegoti. Nors pietų metas buvo gąsdinanti.

Mūsų svečiai stengėsi kaip galėjo, vengė La Pušo ir Forkso ir medžiojo tik už štato teritorijos; Edvardas buvo labai geras ir skolino svečiams automobilius net nemirktelėjęs. Šis kompromisas man labai nepatiko, nors aš ir stengiausi įtikinti save, nepaisant nieko, jie vis tiek medžios amžinai po visą pasaulį.

Džeikobas buvo nuliūdintas dar labiau. Juk vilkolakių pašaukimas – ginti žmonių gyvybes, o čia vos peržengus gaujos teritoriją medžiojo pavojingiausi žudikai. Bet esamoje situacijoje, kai Renesmei grėsė pavojus jis laikė liežuvį už dantų ir žvelgė į toli, kad tik nematytų vampyrų, Stebėtina kaip lengvai Džeikobas pernešė vampyrų buvimą šalia nors dėl to labai jaudinosi Edvardas. Džeikobas jiems buvo tarsi nematomas, jie nelaike

jo kaip asmenybės, bet nelaikė ir maistu. Ji elgėsi su juo taip, kaip žmonės, ne itin mylintys naminius gyvūnus, ir kurie turi prižiūrėti draugų augintinius.

Lėjai, Setui, Kvilui ir Embri buvo liepta būti su Semu, Džeikas su malonumu būtų papildęs jų gretas jeigu ik ne jo neįmanomas išsiskyrimas su Renesme, o ji savo ruožtu buvo užimta Karlailo draugų apžavėjimu,

Mes vis kartojome Renesmės pristatymo sceną. Pirmieji po Denalių buvo Piteris ir Šarlotė, Alisa ir Džasperas atsiuntė juos pas mus be menkausio paaiškinimo; ir kaip visi kas pažinojo Alisą, jei sekė jos instrukcijom, nepaisant informacijos nebuvimą, Alisa nepasakė ne žodelio kur ji su Džasperu keliauja. Ji nežadėjo susitikti ateityje.

Nei Piteris nei Šarlotė anksčiau nebuvo matę nemirtingo vaiko. Nors taisyklės jiems buvo žinomos, bet jie suragavo ne taip audringai kaip Denaliai. Smalsumas privertė juos išklaudyti Renesmės „paaiškinimą“. Ir to buvo pakankama. Dabar ir jie buvo pasirengę liudyti taip pat kaip ir Tanios šeima.

Karlailas atsiuntė draugus iš Airijos ir Egipto. Klanas iš Airijos atvyko pirmas ir įtikinti juos buvo neįtikėtina lengva.

Siobana – nepasakomo dydžio moteriškė, nors jos didžiulis kūnas tarsi užbūrė savo lengvais judesiais – ji buvo lyderė, bet ji ir jos griežtas draugužis Liamas, senai jau priprato pasitikėti savo naujosios palydovės svarstymams. Mažoji Megė su jos vešliomis auksinėmis sruogomis buvo tokia pati kaip ir jos draugai, nors ji turėjo nepaprastą gebėjimą: ji neklysdama žinodavo kas jai meluoja ir jos sprendimas niekad nebuvo ginčijamas. Ji patvirtino, kad Edvardas sako tiesą apie Renesmę, ir Siobana su Liamu iškart patikėjo mūsų istorija net nespėję prisiliesti prie Renesmės.

Amun ir kiti vampyrai iš Egipto buvo visiškai kita istorija. Net po to kai du patys jauniausi šio klanu nariai, Bendžaminas ir Tia buvo įtikinti Renesmės „aiškinimu“, Amunas atsisakė prisileisti prie Renesmės ir įsakė savo grupei išeiti. Bendžaminas – neapsakomai džiaugsmingas net vampyrai buvo to per daug, atrodė vos vyresnis už paauglį atrodantis toks pasitikintis ir nerūpestingas – įtikino Amuną pasilikti, keletą kartų pagrasinęs palikti jų grupę. Amunas liko nors atsisakė prisiliesti prie Renesmės ir netgi uždraudė savo palydovei Kebi.

Jų draugija atrodė mažai tikėtina, nors jie ir atrodė vienodai, su jų tamsiais plaukais ir šviesia šokoladine oda, ji lengvai galėjo būti biologiniai giminaičiai. Amunas buvo vyriausias ir neginčijamai – lyderis. Kebi niekad nesitraukdavo nuo jo didesniu atstumu nei per šešėlių ir aš niekad negirdėjau ne menkausio žodžio iš jos. Tia, Bendžamino draugė irgi buvo ne itin kalbi, bet pokalbio metu ji buvo labai rimta ir tiksli. Ir žinoma buvo Bendžaminas šalia kurio visi sukosi, lyg aplink jo būtų koks nors nematomas magnetinis laukas.

Aš pastenėjau kaip Elizaras jį įdėmiai stebėjo ir padariau išvadą, kad vaikas iš tiesų turi talentą prie savęs pritraukti žmones.

- Tai ne tai, - pasakė man Edvardas, kai naktį mes likome vieni, - Jo gebėjimas yra išskirtinis, kad Amunas pradeda bijoti jo netekti. Kiek mes norime apsaugoti Renesmę nuo Aro žinių, - atsiduso jis, - kiek ir Amunas laiko Bendžaminą toliau nuo jo. Amunas sukūrė Bendžaminą, žinodamas kad jis bus išskirtinis.

- Ką jis gali?

- Tai ko Elizaras dar niekad nematė. Tai apie ką aš niekad neesu girdėjęs. Tai prieš ką net tavo skydas bebėgė, - jos nusišypsojo savo iškreipta šypsena, - jis gali valdyti visus keturi elementus – vandenį, žemę, orą ir ugnį. Realus valdymas jokių iliuzijų. Bendžaminas iki dabar praktikuoja su tuo, o Amunas stengiasi jį paversti ginklu. Bet tu matai koks savotiškas ir nepriklausomas yra Bendžaminas. Jis nenori kad juo naudotųsi.

- O jis tau patinka, - aplenkiau aš jį. aplenkiau aš jį.

- Pas jį labai aiškus suvokimas kas yra gėris, o kas blogis. Man patinka jo pozicija.

Amunas mintyse rezgė kažką visai kito, jis su Kebe laikosi nuošalyje, tuo metu kai Bendžaminas ir Tia susidraugavo su Denaliais ir Airijos klanu. Mes tikėjome kad Karlailos grįžimas sušvelnins įtampą tarp mūsų ir Amuno.

Rozali ir Emetas atsiųsdavo po vieną – visus besibastančius Karlailo draugus, kuriuos jiems pavykdavo surasti. Garetas – atvyko pirmas – aukštas dailus vampyras su rubino akimis ir ilgi smėlio spalvos plaukai, kuriuos jis surišdavo odine gumyte – buvo iškart matyti, kad jis yra nuotykių mergėjęs. Aš manau jei mes būtumėme jam pasiūlę parungtyniauti jis būtų iškart sutikęs, tiesiog kad patikrintų save. Jis greitai susidraugavo su Denalio seserimis, smalsiai klausinėdamas apie jų gyvenimo būdą. Aš maniau, ar ne taps jam „vegetariškas“ gyvenimo būdas kaip naujas iššūkis, kad patikrintų savo jėgas.

Taip pat atvyko Meri ir Rendal – jie jau buvo draugai nors ir nekeliavo kartu. Išklause Renesmės aiškino jie liko kartu su kitais kaip liudininkai. Kaip ir Denaliai jie pradėjo aptarinėti veiksmų planą tuo atveju, jeigu Voltūrai neklausys argumentų ir aiškinimų. Visi trys keliauninkai šią susiklosčiusią situaciją analizavo kaip įvykį prasiblaškydami.

Žinoma Džeikobas buvo vis labiau suniuręs kai atvykdavo vis nauji svečiai. Jis stengėsi laikytis nuošaly, o kai tai buvo neįmanoma, bambėdamas skusdavosi Renesmei, kad nuo tokio vampyrų vardų kiekio jam reikės katalogo.

Karlailas ir Esmė grįžo po savaitės, Emetas ir Rozali keletą dienų vėliu, visi mes buvome laimingi, kad vėl visi susirinkome namie. Karlailas su savimi atvežė dar vieną draugą, nors žodis „draugas“ ne itin buvo tinkamas. Alistaras – vampyras iš Anglijos. Buvo keliautojas, jis Karlailą laikė artimų pažįstamu, bet sunkiai ištvėrdavo jo vizitą kartą per šimtmetį. Alistarui labiau patiko blaškytis po pasaulį vienuroje ir Karlailui reikėjo neapsakomų pastangų jį čia atgabenti. Jis vengė susitikimo mūsų kompanija ir buvo akivaizdu kad nei vienas iš kitų klanų neįjutė jam didelių simpatijų.

Užsimąstęs tamsiaplaukis vampyras patikėjo Karlailu apie Renesmės ypatumą, bet taip pat kaip ir Amunas atsisakė prie jos prisiliesti. Edvardas paaiškino Karlailui, Esmei ir man paaiškino, kad Alistaras bijojo būti čia, bet dar labiau jį gąsdino, kad praleis naujienas susijusias su šios situacijos atomazga. Jis su įtarimu žiūrėjo į bet kokią valdžią ir taip pat niekad nepasitikėjo Voltūrais. Tai aks vyko dabar, apjungė visas jo baimes.

- Žinoma, dabar jie žinos, kad aš buvau čia, - bambėjo jis sau po nosim stovėdama verandoje, savo mėgiamiausioje namo dalyje, - Nėra jokių galimybių tai nusišvęsti nuo Aro. Amžinas bėgimas – štai ką visa tai reiškia. Visi su kuriais per pastaruosius dešimt metų kalbėjo Karlailas bus jų sąrašė. Negaliu patikėti kad leidausi įtraukiamas į visą tai. Kaip galima taip pasielgti su draugais.

Net jeigu jis buvo teisingas, dėl tolimesnio gyvenimo nuolat bėgant nuo Voltūrų, jis turėjo kur kas daugiau šansų nei mes visi turėjome, Alisteras buvo „seklys“, nors ir ne toks efektyvus ir puikus kaip Demetrijus. Alistaras tiesiog jautė nenumaldomą trauką tam ko jis ieškojo. Ši trauka buvo pakankamai stipri, kad jis žinotų kuria linkme judėti – priešinga kryptimi nuo Demetrijaus.

O po to atvyko dar vieną netikėtų Karlailo draugų pora, „nelaukti“ nes nei Karlailas, nei Rozali nesugebėjo susisiekti su Amazonėmis.

- Karlailai, - pasisveikino moteriškė, ji buvo aukštesnė nei draugė, bet jos abi buvo labai aukštos ir jose buvo galima pastebėti kažką „katiniško“. Jos atrodė kažkokios ištemptos – ilgos rankos ir kojos, ilgi pirštai, ilgos juodos kasos ir ilgi veidai su ilgomis nosimis. Jos dėvėjo drabužius iš gyvūnų odos – liemenės ir siauros kelnės, iš šonų sušniuruotos šniureliais.

Ne tik jų ekscentriška kalbėjo apie jų laukinių gyvenimo būdą, apie tai kalbėjo viskas pradėdant jų degančiomis akimis iki netikėtų staigių judesių. Aš niekad nebuvau sutikęs civilizacijos mažai paliestų vampyrų. Bet Alisa pasiuntė jas pas mus, ir tai švelniai tariant buvo įdomu naujiena. Kodėl Alisa atsidūrė Pietų Amerikoje? Tik dėl to, kad ji matė jog nei vienas iš mūsų negalės surasti amazonių?

- Safrina, Sena. O kur gi Kačira? – paklausė Karlailas, - Aš niekad nemačiau, kad jūs trys kada nors išsiskirtumėte.

- Alisa pasakė, kad mums reikia išsiskirstyti, - atsakė Safrina žemu balsu, kuris atitiko jos laukinę išvaizdą. – Tai labai sunku, būti toli viena nuo kitos, kai Kačirai labai reikia mūsų kažkur toli. Tai viskas ką ji mums pasakė, be to kad mes turime paskubėti..? – Safrinos teiginys pavirto į klausimą, su šurpuliuku ant odos aš eilinė kartą joms išnešiau Renesmė, nors tai dariau jau daugybę kartų, bet nuo to man nebuvo lengviau.

Nepaisant karingos išvaizdos jos ramiai viską išklusė ir leido Renesmei pateikti savo paaiškinimą. Renesmė pakerėjo jas taip pat kaip ir visus kitus vampyrus iki tol, bet aš negalėjau nesijaudinti, kai mačiau kaip netikėtai ir greitai jos judėjo šalia jos. Sena visad buvo šalia Safrinos, ji niekad nekalbėjo, bet tai nebuvo taip pat kaip pas Amuną ir Kebį. Kebi elgesys greičiau buvo kaip paklusimas, o Sena ir Safrina buvo panašios į puselės vieno nuostabaus dalyko, ir Safrina buvo puselė gebanti kalbėti. Naujienos apie Alisą šiek tiek nuramino. Akivaizdu, kad ji vykdo kažkokią savo neaiškia užduotį, vengdama visko, ką Aro buvo suplanavęs dėl jos.

Edvardas džiaugėsi Amazonių atvykimu, todėl kad Safrina turėjo neįtikėtiną gebėjimą, jos gebėjimas galėjo būti pavojingas ginklas puolimui. Ne tai, kad Edvardas prašytų jos kovoti su mumis, bet jeigu Voltūrai nepaklausys mūsų, galbūt jos liks dėl tokio reginio.

- Tai labai aiški tikslinga iliuzija, - paaiškino Edvardas, kai paaiškėjo, kad aš vėl kaip įprasta nieko nepajutau.

Safrina buvo suintriguota ir nustebinta mano imunitetu svetimiems gebėjimams – jos niekad anksčiau nebuvo susidūrusios su kažkuo panašiu – ji nepailsdama mėtėsi iš šono į šoną, kol Edvardas pasakojo, ką aš praleidau. Edvardo žvilgsnis buvo išsiblaškęs kai jis viską aiškino – Ji gali priversti bet kurią žmogų matyti tai, ką ji nori ir nieko kito. Pavyzdžiui dabar aš randuosi tropiniame miške. Tai taip realu, kad aš net galėčiau tuo patikėti, jei nejausčiau, kad apkabinu tave.

Safrinos lūpos išsilenkė, ji bandė šypsotis. Po kelių sekundžių Edvardo akys vėl susifokusavo ir jis atsakė į jos klausimą:

- Įspūdinga.

Renesmė buvo užburta mūsų pokalbio ir ji nebijodama tiesėsi link Safrinos.

- Galima man pamatyti? – paklausė ji.
- Ką gi tu norėtum pamatyti? – paklausė Safrina.
- Tą patį, ką tu parodei tėčiui.

Safrina linktelėjo, o aš nervingai stebėjau kaip Renesmė užlaikiusi kvėpavimą spoksojo į erdvę. Po akimirkos nuostabi švytinti atsirado jos veide.

- Dar, - įsakinėjo ji.

Po to buvo sunku ją atitraukti nuo Safrinos ir nuo jos gražių paveikslėlių. Aš jaudinausi, dėl to kad buvau visiškai įsitikinusi, kad Safrina gali jai parodyti paveikslėlius, kurie bus visai ne tokie gražūs. Bet per Renesmės mintis aš pati galėjau matyti Safrinos iliuziją – jos buvo tokios pat aiškios kaip ir pačios Renesmės prisiminimai, tarsi buvo tikri.

Nors aš ir negalėjau taip lengvai jai nusilesti, bet kad Safrina prablaško Renesmę nebuvo taip ir blogai. Man reikėjo mano rankų. Reikėjo dar tiek daug išmokti, o laiko buvo visai mažai.

Mano pirmasis bandymas išmokti muštis buvo visai nesėkmingas. Edvardas parvertė mane po dviejų sekundžių. Bet vietoj to, kad suteiktų man galimybę kovoti su tuo – na kiek išvis aš galėjau tai daryti – jis pašoko ir atsitraukė nuo manęs. Aš tuoj pat supratau, kad kažkas negerai; jis užmirė pamatęs kiek stebėtojų žiūrėjo į mus.

- Atleisk man Bela,- pasakė jis.
- Taip, man viskas gerai, - atsakiau aš, - Pabandom dar kartą.
- Aš negaliu.
- Ką reiškia negaliu? Mes ką tik pradėjome.

Jis neatsakė.

- Paklausk, aš žinau, kad kol kas šioje srityje neesu gera, bet aš neišmoksiu ko nors, jei tu man nepadėsi.

Jis pratylėjo. Aš juokaudama šokau ant jo, bet jis visiškai nesigynė ir mes abu nukritome ant žemės. Jis buvo nepajudinamas.

- Aš laimėjau, - pareiškiau aš.

Jo akys susiaurėjo, bet jis nieko neatsakė.

- Edvardai? Kas nutiko? Kodėl tu nenori manęs mokyti?

Teko palaukti visą minutę kol jis vėl pradėjo kalbėti.

- Aš tiesiog negaliu ... pernešti šito. Emetas ir Rozali žino tiek pat kiek ir aš. Tania ir Elizaras galbūt žino net daugiau. Paprašyk ko nors kito.

- Taip negarbinga. Tu geras šiame reikale. Tu prieš tai apdėjai Džasperui, tu kovojai su juo ir visais likusiais. Tai kodėl tu nenori mokinti manęs? Ką aš padariau ne taip?

Jis piktai atsiduso, jo akys buvo tamsios, netgi auksas akyse negalėjo atspindėti tamsos.

- Žiūrėti į tave kaip į taikinį. Matyti visas galimybes kaip galėčiau tave nužudyti... – jis krūptelėjo – Tai daro tavo mirtį per daug realia. Mes neturime tiek daug laiko, tad neturi reikšmės kas bus tavo mokytojas. Pagrindų tave gali išmokyti ir kas nors kitas.

Aš susiraukiau.

Jis prisilietė prie mano surauktos apatinės lūpos ir nusišypsojo – Be to, tame nėra reikalo. Voltūrai sustos. Juos privers suprasti.

- O jeigu ne? Aš turiu išmokti, Edvardai.
- Rask sau kitą mokytoją.

Tai nebuvo mūsų vienintelis pokalbis šia tema, bet man taip ir nepavyko nė truputėlio stumtelti nuo jo pasirinkimo.

Emetas tiesiog degė noru man padėti, nors jo mokymai man priminė kerštą už visus pralaimėtus rankų laužimus. Jei ant mano kūno galėtų dar ir mėlynės atsirasti, tai aš būčiau violetinė nuo galvos iki kojų. Rous, Tania ir Elizaras buvo kantrūs ir palaikydavo mane. Jų pamokos priminė man Džaspero instrukcijas praeitą birželį, nors dabar šie prisiminimai buvo labai neryškūs ir migloti. Kai kurie iš mūsų svečių mano apmokymas buvo kaip smagi atrakcija, o kiti taip pat siūlė savo pagalbą. Garetas davė man keletas pamokų, kaip būtų keista jis buvo puikus mokytojas; jis taip lengvai su visais bendravo, kad man buvo labai įdomu, kodėl jis lyg šiol nerado sau šeimos. Aš vieną kartą kovojau su Safrina, tuo metu kai Renesmė mus stebėjo ant Džeiko rankų. Aš išmokau keletą gudrių triukų, bet daugiau niekad aš neprašiau jos pagalbos. Tiesą sakant, Safrina man labai patiko ir aš žinojau, kad ji iš tiesų nesuteiks man skausmo, bet laukinė man mirtinai gąsdino.

Aš daug ko išmokau iš savo mokytojų, bet aš jaučiau, kad visos šios žinios labai paviršutiniškos. Aš neturėjau supratimo apie tai, kiek tiksliai sekundžių aš galėsiu išsilaikyti prieš Džeinę ir Aleką. Aš galėjau tik tikėtis, kad šio laiko pakaks, kad padėčiau.

Kiekvieną dienos minutę kai aš nebuvo su Renesme ar treniruotėse, aš leidau laika galiniame kieme ir džiaugiausi su Keite, stengdamasi savo vidinį skydą ištraukti į išorę, kad apginčiau dar ką nors. Edvardas palaikė mane pradžioje. Aš žinau, kad jis tikėjosi, kad aš tokiu būdu rasiu galimybę padėti, kuris patenkins mane, o taip pat ir užlaikys nuo mūšio lauko. Tai buvo labai sunku. Užsikabinti nebuvo visiškai už ko, jokio suvokiamo daikto, su kuriuo būtų galima dirbti. Viskas, ką aš turėjau tai nenumaldomas noras būti naudinga ir turėti galimybę apginti Edvardą, Renesmę ir kuo didesnę mano šeimos narių kiekį. Kartas po karto aš stengiausi, kad ištraukčiau šį neaiškų skydą iš savęs, bet viskas buvo be pastebimų rezultatų. Aš jaučiausi taip, tarsi bandžiau ištempti guminių lanką, kuris bet kuriuo metu gali pavirsti dūmais. Tik Edvardas sutiko būti mūsų bandomąja jūros kiaulyte, gaudamas elektros srovę iš Keitės kiekvieną kartą kai aš nesugebėjau kovoti su kažkuo savo pačios galvoje.

Mes dirbome po keletą valandų ir aš jaučiausi taip, tarsi jau turėjau būti visa suprakaitavusi nuo nuovargio, bet šiuo atveju mano kūnas manęs nepavedė, visas mano nuovargis buvo tik protinis. Mane stebino, kad Edvardui teko stengtis dėl manęs, mano rankos bejėgiškai pakabindavo jį, kai jis vėl ir vėl krūpteldavo nuo Keitės judesių. Aš stengiausi iš visų jėgų, kad ištraukčiau šį skydą, bet kiekvieną kartą kai man pavykdavo nustverti jį, jis iškart išnykdavo.

Aš nekenčiau šių išbandymų ir labai norėjau, kad man padėjo Safrina vietoj Keitės. Tuomet viskas, ką tektų daryti Edvardui, matyti gražius paveikslėlius, kol aš negalėčiau jį uždengti nuo to. Bet Keitė reikalavo, kad skausmas yra didesnė motyvacija, nes ji įtarė kad skausmas sukeliamas Edvardui gali man padėti išsilaisvinti mano gebėjimą. Nuo pirmos mūsų susitikimo dienos su Keite aš pradėjau abejoti jos teigimu, kad ji nejučia tam tikro sadistiško pasitenkinimo nuo savo gebėjimo panaudojimo. Atrodė, kad jai patiko išbandyti mane.

- Ei, - su entuziazmu pasakė Edvardas, besistengdamas nusišluoti skausmą balse. Jis buvo pasiruošęs viskam, kad tik įtikėtų man ir sulaukėtų mane nuo mokymosi muštis.

- Šįkart tik trupučiuką degina. Puikiai padirbėjai Bela

Aš giliai atsidusau, bandydama atkurti savo paskutinius veiksmus, bandydama prisiminti, ką būtent aš padariau gerai, aš ištempiau savo skydą, kovodama su juo, kad jis užstingtų ir liktų ištemptoje būsenoje, kai aš išstumdavau jį iš savęs.

- Dar kartą Keite, - pramurmėjau aš pro sukąstus dantis.

Keitė ranka prisilietė prie Edvardo peties. Jis atsiduso su palengvėjimu. – Šįkart nieko.

Ji pakėlė antakį, - Bet tai buvo silpnas smūgis.

- Puiku, - suniurnėjau aš.

- Pasiruošk, - pasakė ji man ir vėl prisilietė prie Edvardo.

Šįkart jis krūptelėjo ir žemas šnypštimas pasigirdo iš jo lūpų.

- Atleisk. Atleisk. Atleisk, - atsiprašinėjau aš kandžiodama sau lūpą. Na kodėl aš negaliu visko padaryti teisingai?

- Tau viskas gerai einasi Bela, - pasakė Edvardas prisitraukdamas mane prie savęs, - Tu ties tuo pradėjai dirbti tik prieš keletą dienų ir akivaizdžiai greitai progresuoji. Keite, pasakyk jai, kad ji gerai susitvarko.

Keitė sučiaupė lūpas, - Nemanau. Akivaizdu, kad ji turi neįtikėtiną gebėjimą, bet mes vos vos tik priartėjome prie jo. Aš esu įsitikinusi, kad ji gali geriau. Stimulus yra nepakankamas.

Aš negalėdama tuo patikėti spoksojau į ją, mano lūpos automatiškai išsikreipė ir pasirodė mano aštrūs dantys. Kaip ji galėjo pagalvoti, kad man neužtenka stimulo, kai ji man matant elektros srove nutrenkia Edvardą?

Aš girdėjau kylanti šurmuli iš visų stebėtojų, kurių su kiekviena mano mokymosi diena buvo vis daugiau – pradžioje tik Elizaras, Karmen ir Tania, po to susidomėjo Garetas, pakui jį Bendžaminas ir Tia, Siobana ir Megė, o po to net Alistaras retkarčiais žvilgtelėdavo į mane pro langą trečiajame aukšte. Žiūrovai sutiko su Edvardu, kad man jau visai neblogai sekasi.

- Keite, - perspėdamas kreipėsi į ją Edvardas, pagaudamas kažkokią tai idėją jos akyse, bet ji jau stumiasi į priekį, Ji judėjo link upės kranto, kur vaikštinėjo Safrina, Sena ir Renesmė. Renesmė ir Safrina laikėsi už rankų, viena kitai siūsdamos vaizdinius mintimis. Džeikobas ėjo už paskui atsilikdamas per kelis žingsnius.

- Nese, - pašaukė Keitė, - visi atvykę labai jau greitai priprato prie šios kvailos pravardės, - Ar tu nenorėtum padėti savo mamytei?

- Ne, - beveik urgzdama šaukiau aš.

Edvardas ramindamas apglėbė mane. Aš atmečiau jo rankas nuo savęs, kai tik Renesmę perėjo pievelę judėdama link manęs, su Keite, Safrina ir Sena už paskos.

- Ne už ką Keite, - prašnypščiau aš.

Renesmė tiesėsi link manęs ir aš iškart ištiesiau rankas ją apkabinti. Ji apkabino mane, savo galva prisispausdama prie mano peties.

- Bet mama, aš noriu padėti, - pasakė ji ryžtingu balsu. Jos rankos atsidūrė ant mano kaklo ir aš pamačiau jos siųstą vaizdą, kad mes abi viena komanda.

- Ne, - atsakiau aš greitai atsitraukdama. Keitė palengva žengė į priekį tiesdama į priekį rankas.

- Laikykis nuo mūsų kuo toliau Keite, - perspėjau ją aš.

- Ne, - ji priėjo dar arčiau besišypsodama kaip medžiotojas varydamas grobį į kampa.

Aš pasodinau Renesmę sau ant nugaros vis dar traukdama nuo Keitės. Dabar mano rankos buvo visiškai laisvos ir jei Keitė nori kad jos plaštaka būtų sujungta su jos ranka, tai ji turi laikytis kuo toliau. Ji dar nesuvokė kaip toli ji peržengė leidžiamas ribas. Aš buvau tokia išsiutusi, kad mano akys spragsėjo kaip ugnis, o ant liežuvio jaučiau įkaitusio metalo skonį. Jėga, kurią aš buvau įpratusi kontroliuoti, dabar lengvai tekėjo mano raumenimis ir žinojau kad įmurinsiu Keitę į akmeninį bloką jei ji mane išprovokuos.

Dėl neapsakomo įniršio aš jaučiau kiekvieną savo esybės ląstelę. Dabar mano skydo elastingumas buvo kur kas geriau jaučiamas, dabar jis man atrodė kaip ištemptas lankas dengiantis mane nuo galvos lygi kojų. Dėka mano įniršio aš dabar ją jaučiau kur kas geriau, aš galėjau ją kontroliuoti. Aš ištempiau ją aplink save, o po to išstūmiau į išorę apglėbdama Renesmę jei Keitei pavyks praslysti šalia manęs.

Keitė žengė dar vieną mažytį žingsnį link manęs ir grėsmingas riksmas išskriejo pro mano lūpas.

- Būk atsargi Keite, - perspėjo Edvardas.

Keitė žengė dar vieną žingsnį ir padarė klaidą, kurią pastebėjau net tokia nepatyrusi kaip aš. Per nedidelio šuolio atstumą nuo manęs ji apsisuko atsitraukdama nuo manęs link Edvardo. Renesmė buvo visiškai saugi pas mane ant nugaros ir aš buvau pasiruošusi šuoliui.

- Tu gali ką nors išgirsti iš Nesės? – paklausė jo Keitė, jos balsas buvo visiškai ramus.

Edvardas slinko erdvėje tarp mūsų, užstodamas mane nuo Keitės.

- Ne, visiškai nieko, - atsakė jis, - O dabar leisk Belai nusiraminti Keite. Nereikia daugiau jos erzinti tokiu būdu. Aš žinau, kad ji nesieltis pagal savo amžių, bet vis dėl to jai tik keli mėnesiai nuo pasivertimo.

- Mes neturime laiko švelnybėms Edvardai. Mes turime stumtelti ją. Mes turime tik kelias savaites, o pas ją toks potencialas, kad...

- Atstok nuo jos minutėlei Keite.

Ji susiraukė klausydama Edvardo žodžių kur kas rimčiau nei mano grasinimų. Renesmės rankos vis dar buvo ant mano kaklo, ji prisiminė Keitės puolimą rodydama man, kad tai nesuteiktų jokios žalos, kad tėtis neleistų jai...

Tai vis tiek nenuramino manęs. Kruvini pelenai vis dar buvo prieš akis. Bet dabar aš galėjau save kontroliuoti ir aš išgirdau protingus pastebėjimus Keitės žodžiuose – pyktis padėjo man. Aš mokiausi greičiau jei mane spaudė. Bet tai nereiškė, kad tai man patinka.

- Keite, - praurzgiau aš, padėk ranką ant Edvardo nugaros. Aš vis dar galėjau jausti savo skydą – tvirtą užsklandą tarp manęs ir Renesmės. Aš stumtelėjau ją toliau, kad į jo veikimo lauką papultų ir Edvardas. Jokio įskilimo neatsirado ant jo paviršiaus, jokių pėdsakų, kad jis gali susprogti. Aš sutelkiau visas savo pastangas ir mano žodžiai greičiau skambėjo kaip prislopinti nei grasinantys.

- Iš naujo, - pasakiau aš Keitei. – Tik Edvardas.

Ji užvertė akis, bet greitai atsirado prie Edvardo ir padėjo ranką jam ant peties.

- Nieko, - pasakė Edvardas. Aš išgirdau šypsena jo balse.

- O dabar? – paklausė Keitė.

- Nieko.

- Ir net dabar? – prašnypštė ji pro sukastus dantis.

- Visiškai nieko.

Keitė kažką sumurmėjo ir atsitraukė į šoną.

- Ar tu tai matai? – paklausė Safrina savo žemu laukiniu balsu, įdėmiai pažiūrinėdama medį už mūsų. Jos tarime buvo girdimas keistas akcentas, ji dėstė žodžius nenuspėjamoje tvarkoje.

- Nematau nieko, ko neturėtų būti, - atsakė Edvardas.

- O tu Renesmė?

Renesmė nusišypsojo ir papurtė galvą.

Pyktis beveik atsitraukė ir aš sukandau dantis, pradėdama dažniau kvėpuoti, stengdamasi išstumti šį skydą, atrodė, kad kuo ilgiau aš ją laikau, tuo sunkesnis jis tampa. Jis tikslingai norėjau susitraukti.

- Be panikos, - perspėjo nedidelę grupę Safrina stebėdama mane, - Aš noriu pažiūrėti kaip toli ji galės ištempti skydą.

Tuoj pat šokiruoti atodūsiai pasigirdo iš visų pusių – Elizaras, Karmen, Tania, Garetas, Bendžaminas, Tia, Siobana, Megė – visų išskyrus Senos, kuri greičiausiai buvo viskam pasirengusi kčą beiškrėstų Safrina. Visi kiti buvo apakinti, jų veido išraiškos buvo nerimastingos.

- Pakelkite rankas kai jūs vėl galėsite matyti, - instruktavo Safrina, - Na Bela. Pažiūrėkim kiek tu gali uždengti.

Aš sunkiai atsidusau.

Keitė stovėjau arčiau visų kitų, neskaitant Edvardo ir Renesmės, bet netgi ji buvo kažkur per 20 metrų nuo manęs. Aš sukandau dantis ir stumtelėjau, stengdamasi padidinti savo ištempusio skydo atstumą. Metras po metro aš vis arčiau Keitės stūmiau savo skydą, kovodama su jo noru susitraukti, kai tik aš didinau atstumą. Kol aš stengiausi, aš visą laiką žiūrėjau į sunerimusį Keitės veidą, aš tyliai sustenėjau nuo palengvėjimo, kai ji sumirksėjo ir jos akys susifokusavo. Ji pakėlė ranką.

- Nuostabu, - pusbalsiu ištarė Edvardas, - Tai kaip vienpusis veidrodis. Aš girdžiu viską ką jie galvoja, bet jie manęs paveikti negali kol aš esu uždengtas. Ir dabar aš galiu girdėti Renesmę, nors negalėjau kai buvau išorėje. Aš esu įsitikinęs, kad dabar Keitė galės nutrenkti mane elektra, todėl kad ji yra po skydu. Bet aš vis dar negaliu išgirsti tavęs... Kaip tai veikia? Man įdomu, o kas jeigu...

Jis toliau kažką bambėjo sau po nosim, bet aš jau negalėjau išgirsti, sukandusi dantis aš kovojaus su savo skydu stumdama jį link Garėto pusės, kuris buvo arčiausiai Keitės. Jo ranką pakilo į viršų.

- Labai gerai, - pagyrė mane Safrina, - O dabar...

Bet ji paskubėjo; atsidusęs aš pajutau, kad mano skydas taip greitai ištempė kaip guminis lankas akimirksniu grįžo į savo pradinę padėtį. Renesmė, pirmą kartą pajutusi aklumą, kuri visiems siuntė Safrina, krūptelėjo pas mane ant nugaros. Susirūpinusi aš tuoj pat pradėjau tempti savo skydą, kad vėl uždengčiau ją.

- Galima luktelti minutėlę?, - sunkiai iškvėpiau aš. Nuo to laiko kai aš tapau vampyre, aš nejaučiau poreikio pailsėti iki šio momento. Buvo labai neįprasta jausti save tokia „sudaužyta“ ir tuo pačiu metu tokia stipri.

- Žinoma, - atsakė Safrina ir žiūrovai atsipalaidavo kai ji panaikino savo iliuziją.

- Keite,- pašaukė ją Garetas; kol likusieji kalbėjosi ir skirstėsi į skirtingas puses sujaudinti laikino aklumo.

Vampyras nebuvo pratę jaustis bejėgiais.

Aukštas šviesiaplaukis Garetas buvo vienintelis neturėjęs nemirtingųjų gebėjimo, kuriuos pritraukdavo mano treniruotės. Man buvo įdomu kas galėjo sudominti šį keliautoją?

- Aš nedaryčiau to Garėtai, - perspėjo Edvardas.

Nepaisydamas perspėjimų Garetas priėjo prie Keitės, jis buvo pilnas įtarimų – Sako, kad tu bet kuri vampyrą gali patiesti.

- Taip, - sutiko ji su klastinga šypsena ir tarsi žaisdama tiesė link jo pirštus, - Smalsu?

Garetas kilstelėjo pečiais, - To aš dar niekad nemačiau. Manau, kad tai mažumėle perdėta...

- Galbūt..., - pasakė Keitė staiga tapusi rimta, - Galbūt tai veikia tik su jaunais arba silpnais. Aš neesu įsitikinusi. Tu atrodei stiprus. Galbūt tu galėsi atsispirti mano gebėjimui.

Ji ištiesė savo delną link jos. Jos lūpų kampučiai kilstelėjo į viršų, ir aš buvau visiškai įsitikinusi, kad jos grėsminga veido išraiška buvo tik bandymas paerzinti ją.

Garetas priėmė jos iššūkį. Labai atsargiai jis prisilietė prie jos delno vienu pirštu. Jo kelėniai tuos pat susilenkė ir sunkiai atsidusęs jis nukrito ant žemės. Jo galva su dideliu garsu suskaldė granitinį akmenį. Aš net krūptelėjau nuo to, kad toks stiprus ir vampyras buvo taip lengvai nuginkluotas, tai buvo neteisinga.

- O aš perspėjau, - prabambėjo Edvardas.

Garėto akių vokai dar keletą sekundžių drebėjo, o po to jis atsimerkė. Jis pažiūrėjo į savimi patenkintą Keitę su nustebusia šypsena.

- Čia tai bent, - tesugebėjo jis pasakyti.

- Patiko? – skeptiškai paklausė ji.

- Aš neišprotėjęs, bet tai buvo kažkas.- juokėsi jis, purtydamas galvą kol lėtai kėlėsi ant kelių.

- Ką gi aš girdžiu.

Edvardas užvertė akis.

Pasigirdo kažkoks tai triukšmas nuo pagrindinio įėjimo pusės. Aš išgirdau Karlailo balsą iš daugybės nustebusių balsų.

- Jus atsiuntė Alisa? – klausinėjo jis kažko, jo balsas skambėjo neužtikrintai, šiek tiek nuliūdintas.

Dar vienas netikėtas svečias?

Edvardas pasileido link namo ir dauguma pasekė jo pavyzdžiu. Aš ėjau kur kas lėčiau, o Renesmė vis dar buvo pas mane ant nugaros. Reikėjo Karlailui duoti laiko, kad nuramintų naująjį svečią, apruoštų jį ar ją tam, ką jiems reikėjo pamatyti.

Aš paėmiau Renesmę ant rankų ir atsargiai apeidama namą priėjau iki virtuvės durų, bandžiau išklaudyti į tai ko negalėjau matyti.

- Niekas mūsų nesiuntė, - atsakė Karlailui žema čeizus balsas.

Atmintyje iškart atsirado tokie patys seni balsai kaip Aro ir Kajaus, aš tiesiog užmiriau virtuvėje.

Aš žinojau, kad hole pilna žmonių – beveik visi išėjo, kad pamatytų naujus svečius – bet nebuvo ne menkausio garso. Tik tylus kvėpavimas.

- Tuomet kas jus atvedė čia?- Karlailo balsas buvo sunerimęs.

- Pasaulis pilnas gandų – atsakė kitas, toks pat kimus balsas. – Mes girdėjome, kad Voltūrai nori jus pulti. Ir taip pat sklاندė gandai, kad jūs nekovosite vieni. Na ką gi gandai apsirodė tikri. Tai išpūdinga kompanija.

- Mes nekovosime su Voltūrais, - ištempęs atsakė Karlailas. – Visą tai dėl didelio nesusipratimo ir mes tikimės viską ištaisyti ir išaiškinti. Visi, kuriuos jūs matote – tai liudininkai. Mes tiesiog norime, kad Voltūrai mus išklaustų. Mes ne....

- Mums vis tiek kuo jie jus bekalintų, - pertraukė jį pirmas balsas, - Ir mums vis tiek pažeidėt jūs įstatymą ar ne.

- Ir neturi reikšmės kaip stipriai, - papildė antras balsas.

- Mes laukėme pusanthro tūkstančio metų, kad kas nors mestų šiai krūvelei itališkų atmatų mes iššūki, - tęsė pirmas balsas, - Ir jei yra tikimybė to, kad jie bus nugalėti, mes būsime čia, kad tai pamatytumėme.

- Ir netgi galim padėti nugalėti juos, - pridėjo antras balsas. Jie kalbėjo pertukdami ir jų balsai buvo labai panašūs, todėl galima buvo pagalvoti kad kalba vienas žmogus. – Na jei įvertinsi mūsų šansus nugalėti juos.

- Bela? – pašaukė mane Edvardas šaltu balsu, - Atnešk Renesmę, prašau. Turbūt mums reiktų patikrinti pareiškimus mūsų draugų iš Rumunijos.

Mane nuramino tai, kad didžioji dalis vampyrų tame kambaryje buvo pasirengę ginti Renesmę, jei šie rumunai atreaguos į ją neteisingai. Man nepatiko jų balsai ir juose skambanti grėsmė. Kai tik aš įėjau į kambarį, aš pamačiau kad aš ne vienintelė kuri taip galvojo. Didžioji dalis vampyrų kambaryje nepasitikinčiai žiūrėjo į naujuosius atvykėlius, o kai kurie – Karmen, Tania, Safrina ir Sena – atsargiai užėmė gynybines pozicijas tarp atvykėlių ir Renesmės.

Abu vampyrai tarpduryje buvo kūdučiai ir žemaūgiai, vienas tamsiaplaukis, kito plaukai buvo pelenu spalvos, kad jo plaukai atrodė blankiai pilki. Jų oda buvo tokia pat pergamentiniai persišviečianti kaip ir Voltūrų, nors ne man buvo apie tai kalbėti. Aš nebuvau tuo įsitikinusi, kadangi Voltūrus mačiau tik kartą savo žmogaus akimis, tad negalėjau dabar kaip reikiant palyginti. Jų veriančios siauros akys buvo tamsiai raudonos spalvos. Jie apsirengia buvo paprastai juodais kostiumais, kurie buvo beveik kaip šiuolaikiniai, bet buvo juose ir retro detalių.

Vienas iš jų atsitraukė kai aš įėjau, - Taip taip Karlailai. Tu buvai labai nepaklusnus, tiesa?

- Ji ne tai apie ką jūs galvojate, Stefanai.

- Bet kuriuo atveju mums tas pats, - atsakė blondinas, - Kaip mes ir sakėme.

- Tuomet jūs galite likti kaip stebėtojai, Vladimirai, bet mūsų planuose tikrai nėra kovoto su Voltūrais, kaip mes jau ir sakėme.

- Na ką gi, tuomet mes sukryžiuosime pirštus sėkmei, - pradėjo Stefanas.

- Ir tikėsimės, kad mums pasiseks, - pabaigė Vladimiras.

Bendrai mes surinkome septyniolika liudininkų: - airiai: Siobana, Liama ir Megė; Egiptiečiai – Amunas, Kebi, Bendžaminas ir Tia; Amazonės – Safrina ir Sena; Rumunai – Vladimiras ir Stefanas; ir keliautojai – Šarlotė ir Piteris, Garetas, Alistaras, Merė ir Rendela – prisijungė prie mūsų. Mūsų buvo vienuolika. Tania, Keitė, Elizaras ir Karmen reikalavo, kad mes skaitytumėme juos kaip šeimos dalis.

Neskaitant Voltūrų tai galbūt buvo pati didžiausia kompanija suaugusių vampyrų nemirtingoje istorijoje. Ir visi mes po truputi pradėjome tikėtis. Netgi aš. Renesmė padarė tiek daug per tokį trumpą laiko tarpą. Voltūrai privalės sustoti bent jau kelioms sekundėms...

Paskutiniai išgyvenę rumunai – susikoncentravo tik ties savo pykčiu dėl to, kad jie sunaikino jų imperiją prieš tūkstantį metų, - stebėjo viską iš šalies. Jie nesilietė prie Renesmės, bet ir nerodė pasišlykštėjimo ja. Dėl nesuprantamu priežasčių jie buvo laimingi dėl mūsų sudaryto aljanso su vilkolakiais. Jie stebėjo mano treniruotes su Safrina ir Keite, stebėjo kaip Edvardas atsakinėjo į neištartus klausimus; stebėjo kaip Bendažminas sukuria geizerius upėje ar sukuria oro sūkurius tik savo mintimis; ir jų akys švytėjo viltimi, kad Voltūrai pagaliau sutiko lygiaverčius priešininkus.

Mes nesitikėjo šito, bet tikėjosi absoliučiai visi.

Klastotė

- Čarli, mums vis dar reikia įdėmiai stebėti visą situaciją. Aš žinau, kad praėjo jau savaitė nuo to laiko, kai tu matei Renesmę, bet vizitas ne pati geriausia mintis šiuo momentu. O kas jei aš pati atvesčiau Renesmę pas tave?

Čarlis pakankamai ilgai tylėjo, ir aš net nenustebčiau jei jis išgristų kaip aš ištempčiau. Bet po to sumurmėjo:

- Žinoti daugiau nei reikia, uff, - ir aš supratau, kad jis delės su atsakymu, kuris buvo susijęs su antgamtiškais jėgomis.

- Gerai, dukryte, - pasakė Čarlis, - Ar tu negalėtum atvesti jos šiandien ryte? Šiu atneša man pietus. Ji tiesiog pasibaisėjo mano patiekalais, kaip ir tu pirmą kartą juos pamačiusi. – Čarlis nusijuokė ir atsiduso prisimindamas senus gerus laikus.

- Šį rytą bus idealu.

Kuo anksčiau tuo geriau. Aš ir be to tai atidėliočiau pakankamai ilgai.

- Džeikas ateis su jumis?

Nors Čarlis nieko nežinojo apie vilkolakių pasižymėjimą, buvo neįmanoma nekreipti dėmesio tarp prisirišimo tarp Džeiko ir Renesmės.

- Greičiausiai.

Džeikas ne už ką neprarastų ryto su Renesme be kraugerių savanorių,

- Galbūt man reiktų pakviesti ir Bilį? – susimąstė Čarlis. – na ... hmm. Gal geriau kaip nors kitą kartą.

Aš Čarlio klausiau viena ausimi, bet ir tai buvo pakankamai, kad pajusčiau jo nepasitenkinimą balse, kai jis kalbėjo apie Bilį, bet ne tiek, kad dėl to jaudintųsi. Čarlis ir Bili buvo suaugę žmonės; jei tarp jų kas nors ir nutiko, jie tai galėjo išsiaiškinti ir patys. Pas mane ir be to buvo labai daug problemų, dėl kurių reikėjo pasirūpinti.

- Pasimatysime. – pasakiau aš jam ir padėjau ragelį.

Ši kelionė buvo ne vien tam, kad apsaugoti mano tėvą nuo dvidešimt septynių baisių vampyrų, kurie pažadėjo nieko nenužudyti trijų šimtų mylių atstumu, bet vis tiek žmonėms reiktų laikytis nuo jų kuo toliau. Tai buvo mano pasiteisinimas Edvardui – aš važiauvau su Renesme pas Čarlį, kad jis nenuspręstų atvažiuoti pats. Nebloga priežastis, kad palikti namus, bet tai buvo tik dingstis.

- Kodėl mes negalime važiuoti su tavo Ferrari? Pramurmėjo Džeikobas, kai sutiko mane garaže.

Aš ir Renesmė buvome Edvardo Volvo. Edvardas man jau parodė mano automobili „po“. Kaip jis ir galvojo, aš nerodžiau jokio entuziazmo automobiliui. Automobilis buvo gražus ir greitas, bet man geriau jau prasibėgti.

- Per daug krenta į akis, - atsakiau aš. – Mes galime eiti pėstute, bet tai išves Čarli iš proto.

Džeikas kažką nuniurnėjo, bet atsisėdo į priekinę keleivio vietą. Renesmė perlipo nuo mano kelių ant jo.

- Kaip tu? – aš paklausiau jo, tuo metu kai išvažinėčiau iš garažo.

- O tu kaip galvoji? – šaltai paklausė Džeikobas. – Mane pykina nuo šių kraugerių kvapo. – Jis pamatė mano veido išraišką iki tol, kol aš suspėjau atsakyti į jo klausimą. – Taip aš žinau, aš žinau. Jie geri, jie čia dėl to, kad padėtų, jie ruošiasi mus visus išgelbėti... ir taip toliau, bet aš vis dar galvoju kad Drakulas Pirmasis ir Drakulas antrasis – yra šiurpūs tipai.

Aš nusišypsojau. Rumunai nebuvo ir mano mėgiamiausi svečiai.

- Negaliu su tavimi nesutikti.

Renesmė papurtė galva, bet nieko nepasakė; skirtingai nei mums jai rumunai atrodė neįprastai įdomūs. Ji įdėjo nemažai pastangų, kad su jais pakalbėtų balsu, kadangi jie neleido jai prisiliesti prie jų. Jos klausimas buvo apie jų neįprastą odą, nors aš ir bijojau, kad jie gali būti tuo įžeisti, aš buvau patenkinta tuo, kad ji paklausė. Man irgi buvo įdomu. Jie neatrodė sutrikę ar nusiminę dėl jos klausimo. Greičiau nuliūdę.

- Mes ilgą laiką nejudėjome vaike, - atsakė Vladimiras si Stefanu, linkinčiu atsakydamas, bet kaip įprastai šįkart jis nepratęsė pasakojimo apie Voltūrus, - Galvojo apie savo dieviškumą. Mūsų galingumo simbolis yra tai, kad viskas ėjo pas mus. Grobis, diplomatai, visi kam reikėjo mūsų palaiminimo. Mes sėdėjome savo sostuose ir laikėme save dievais. Mes ilgą laiką nepastebėjome, kad mes keičiamės – mes beveik suakmenėjome. Aš manau, kad Voltūrai mums padarė vieną paslaugą, kai jie sudegino mūsų rūmus. Stefanas ir aš bent jau nustojomė būti akmeniniais. Dabar Voltūrų akys pasidengusios pilkais pelenais, bet mūsų akys liko aiškios. Aš manau, kad tai bus pranašumas, kai mes išplėsimė jų akis iš akiduobių.

Po to aš bandžiau laikyti Renesmę kuo toliau nuo jų.

- Kaip mes ilgai būsimė pas Čarlį?- paklausė Džeikobas, pertraukdamas mano mintis. Jis atrodė atsipalaidavęs kai mes nuvažiavo nuo namo su visais naujais jo gyventojais. Aš buvau laiminga, kad jis nesielgė su manimi kaip vampyre. Aš vis dar buvau tiesiog Bela.

- Šiaip tai pakankamai ilgai.

Mano balso tonas patraukė jo dėmesį.

- Kažkas dar planuojama be susitikimo su tavo tėvu?
- Džeikai, juk tau visai neblogai sekasi kontroliuoti savo mintis šalia Edvardo?

Jis kilstelėjo vieną tankų juoda antakį.

- Na?

Aš tiesiog linktelėjau šnairuodama į Renesmę. Ji žiūrėjo pro langą, ir aš negaliu pasakyti tiksliai, kaip stipriai ji buvo sudominta mūsų pokalbio, bet aš nusprendžiau, kad geriau nerizikuoti.

Džeikobas laukė iš manęs tęsinio, o po to jo apatinė lūpa išsikreipė kai jis apie kažką tais galvojo. Apie tai ką aš pasakiau.

Kadangi mes važiuojame tyloje, aš primerkiau akis, nes jas erzino kontaktiniai lęšiai ir žvelgiau pro šaltą lietu; buvo nepakankamai šalta tam, kad pradėtų snigti. Mano akys jau nebebuvo tokios velniškai atstumiančios ir gąsdinančios, kaip anksčiau. Dabar jos buvo išblukusios oranžinės spalvos, o ne ryškiai rausvos spalvos kaip anksčiau. Greitai jos taps gelsvos ir man nebereikės kontaktinių lęšių. Tikiuosi, kad šie pasikeitimai nelabai nuliūdins Čarli.

Džeikobas vis dar galvojo apie mūsų neužbaigtą pokalbį kai mes privažiavome Čarlio namą. Mes nekalbėjome, tuo tarpu kai mes greitesniu nei eina žmonės žingsniu ėjome per šaltą lietų. Mano tėvas laukė mūsų; jis atidarė duris prieš man pabeldžiant.

- Sveiki vaikai. Toks jausmas tarsi praėjo metai. Pažvelk į save Nese. Ateik pas senelį. Galiu prisiekti, kad tu gerokai ūgtelėjai. Ir atrodo lieknesnė, Nese. – jis pažvelgė į mane. – Jie tavęs ten ką nemaitina?

- Tai dėl per greito augimo, - pramurmėjau aš. – Sveika Sju, - pasisveikinau su ja pro Čarlio petį. Vištienos, pomidorų, česnako ir sūrio kvapas sklido iš virtuvės; greičiausiai visiems kitiems šis kvapas patiko. Aš dar pajutau nupjautos pušies ir nusėdusių dulkių kvapą.

Pas Renesmę ant skruostų atsirado duobutės. Ji niekad nekalbėjo per Čarli.

- Gerai vaikai, užeikit į vidų, ten šalta. Kur mano žentas?

- Linksmina draugus, - pasakė Džeikobas o po to suniurnėjo. – Tau taip pasisekė, kad tu neesi viso šio įvykio sukuryje. Tai viskas ką aš galiu pasakyti.

Aš lengvai bakstelėjau Džeikui į kepenis, tuo metu kai Čarlis šiaušėsi nuo baimės.

- Oi, - pasiskundė Džeikobas atsikvėpdamas.

Na gerai jau, man atrodė, kad aš bakstelėjau silpnai palengva.

- Šiaip tai Čarli man reikia nuvažiuoti su reikalais.

Džeikobas staiga pasižiūrėjo į mane, bet nieko nepasakė.

- Tu dar nesupirkai visas kalėdines dovanas Bela? Tu supranti, kad tau liko tik kelios dienos.

- Taip kalėdinių dovanų pirkimas, - neįtikinamai pakartojau aš.

Tai apaiškino dulkes nuo dovanų pakavimo popieriaus. Čarlis greičiausiai pakabino senus papuošimus.

- Nesijaudink Nese, - prašnibždėjo jis jai į ausį – Aš pridengsiu tave jei tavo mama nesusitvarkys.

Aš užverčiau akis, bet tiesą sakant aš išvis negalvojau apie šventes.

- Pietūs ant stalo, - pasakė Sju iš virtuvės. – Paskubėkit.

- Pasimatysime vėliau tėti, - pasakiau aš ir mes su Džeikobu susižvalgėm.

Net jeigu jis negalės padėti, bet pagalvos apie tai, kad šalia Edvardas ir kad galiausiai tai nėra jam nebuvo didelė problema. Jis net neišsivaizdavo, k aš ketinu daryti. Žinoma aš galvojau apie save tuo metu kai sėdau į u automobilį, bet ir aš neturėjau nė menkiausio supratimo.

Keliai buvo slidūs ir tamsūs, bet vairavimas gąsdino mane mažiausiai. Mano refleksai buvo įtampoje ir aš vos vos stebėjau kelią. Vienintelė problema buvo išlaikyti reikiamą greitį, nes kelyje aš buvau ne viena ir aš nenorėjau patraukti niekieno dėmesio. Aš norėjau pabaigti su šiandienine savo misija, išsiaiškinti paslaptį, kad galėčiau sugrižti prie svarbiausio tikslo – mano mokymų. Mokymasis paginti ką nors, mokytis žudyti kitus.

Reikalai su susiję su skydu ėjosi vis geriau ir geriau. Keitei daugiau nereikėjo daugiau manęs motyvuoti – buvo nesunku rasti priežastį, kad supykčiau, dabar aš žinojau, kad būtent tai ir yra užduoties sprendimas – ir didžiąją dalį laiko aš dirbau su Safrina. Ji buvo patenkinta mano pažanga; aš galėjau apgaubti šiek tiek daugiau nei dvidešimt metrų, nepaisant to, kad tai mane sekino. Šį rytą ji bandė išsiaiškinti ar aš galėčiau atskirti skydą nuo savo pašamonės. Aš nemačiau tame jokios prasmės, bet Safrina galvojo, kad tai padės man tapti stipresne, vis tiek kad pilvo ir nugaros raumenų auginimas buvo svarbesnis rankų raumenų auginimas, Kaip ten bebūtų, jūs galite išverti kur kas geriau, kai visi raumenys stipresni. Man tai blogai sekėsi. Tik vieną kartą aš pamačiau miglotus džunglių kontūrus, kai ji man juos rodė. Bet buvo ir kitos galimybės, kad paruoštų tam, kas artėjo ir tik po dviejų savaitių aš jaudinausi, kad nepaisiau pačio svarbiausio. Šiandien aš tai ištaisau.

Aš prisiminiau žemėlapi, ir man nesudarė problemų, kad rasčiau kelią vedantį link adreso, kuris realiai neegzistavo, vienintelis kuris vedė pas Džeisoną Dženksą. Sekantis mano žingsnis bus aplankymas Džeisono Dženksa kitu adresu, kurį man davė Alisa.

Pasakyti, kad tai buvo malonus rajonas tas pats kas nieko nepasakyti. Patys neryškiausias automobilis iš visų Kalenų automobilių niekaip neišsipaišė į šią aplinką. Mano senasis pikapas čia kuo puikiausiai tiktų. Prisiminus periodą kai buvau žmogus, tai greičiausiai dabar aš užrakinčiau duris iš vidaus ir spausčiau kuo greičiau iš čia. Kaip ten bebūtų aš buvau sužavėta. Aš bandžiau įsivaizduoti Alisą šioje vietoje, bet man niekaip nepavyko.

Pastatai visi trijų aukštų, šiek tiek palinkę, tarsi juo slėgė šaltas lietus, tai buvo seni namai, padalinti į daugybę kambarių. Sunku pasakyti kokios spalvos jis buvo. Kelėtose pastatų pirmuosiuose aukštuose buvo užteigęs – baras su purvinais langais, nudažyti juoda spalva, magijos reikmenų parduotuvytė, su neoninėmis rankomis ir taro kortomis šviečiančiomis ant durų, tatuiruočių salonas ir vaikų darželis, kurio sudužęs langas buvo suklijuotas lipnia juoste. Nei viename pastate nedegė šviesa nors lauke buvo pakankamai tamsu ir žmonėms reikėjo pasišviesti. Tolumoje išgirdau kažkieno balsus, kurie priminė televizoriaus garsus.

Gatvėje buvo labai mažai žmonių, du ėjo priešinga kryptimi, vienas sėdėjo ant laiptų šalia iškabos advokatų kontora, kuri buvo parduodama sumažinta kaina, skaitė laikraštį ir kažką švilpavo. Gragas buvo per geras tokiai vietai.

Aš buvau taip susirūpinusi dėl nerūpestingo švilpavimo, kad pradžioje net nepastebėjau, kad šis pastatas buvo adresu, kurio aš ieškojau. Ant namo nebuvo numerio, bet ant sekančio tatuiruočių salono buvo sekantis atitinkantis namo numeris.

Aš privažiavau prie šaligatvio ir akimirka abejoju. Aš užėisiu į šią landynę bet kuriuo atveju, bet kaip tai apdaryti kai ten sėdi švilpautojas, kuris atkreipė į man dėmesį? Aš galėčiau prisiparkuoti sekančioje gatvėje ir ateiti iš galo... Bet ten greičiausiai bus dar daugiau liudininkų. Gal stogais? Aš buvo pakankamai tamsu, kad tai būtų nepastebėta?

- Ei ponias, - pašaukė mane švilpautojas.

Aš nuleidau langą rodydama, kad aš jo neišgirdau.

Vyriškis padėjo savo laikraštį į šalį ir jo apranga nustebino mane, kai aš galėjau ją apžiūrėti. Po ilgu apiplyšusiu lietpalčiu buvo matyti, kad jis apsirengęs labai gerai. Nebuvo nė vėjelio, kad aš galėčiau pajusti jo kvapą, bet jo marškinų blizgesys priminė šilką. Jo vilnijantys juodi plaukai buvo suveltai ir išsidraikę, bet jo tamsi oda buvo lygi ir ideali, o dantys - balti ir lygūs. Prieštaravimas.

- Panele, gal neverta palikti čia savo automobilio, - pasakė jis. - Jos gali čia nebūti kai jūs grįšite.

- Dėkoju už perspėjimą. - atsakiau aš.

Aš išjungiau variklį ir išlipau iš automobilio. Galbūt mano švilpaujantis draugas galėjo duoti man reikiamus atsakymus greičiau nei jeigu aš išlaužčiau ir užėičiau pati. Aš išskleidžiau savo didelį pilką skėtį, ne dėl to, kad bijojau sušlapti ar kad bijojau sušlapinti apsvilkta vilnone suknelė-megztinį. Tai buvo tai ką padarytų normalus žmogus.

Žmogus prisimerkęs žiūrėjo į mano veidą pro lietu, po ko jo akys išsiplėtė. Jis nurijo seiles ir aš išgirdau, kai padažnėjo jo širdies plakimas tuo metu kai aš artėjau.

- Aš kai ko ieškau, - pradėjau aš.

- Aš ir esu kai kas, - svarstė jis su šypsena. - Kuo aš galiu būti naudingas gražuole?

- Jūs Džeis Dženksas? - paklausiau aš.

- O, - pasakė jis ir jo veido išraiška pasikeitė. - O kam jums reikalingas Džeis?

- Ne jūsų reikalas. - Be to aš ir pati to nežinojau. - Jūs Džeis?

- Ne.

Mes žiūrėjome vienas į kitą pakankamai ilgai tuo metu kai jo akys perbėgo nuo viršaus žemyn per pilką suknelę, kurią aš buvau užsidėjusi. Jo įdėmus žvilgsnis sustojo ties mano veidu, - Jūs nepanaši į įprastą klientą.

- Tikriausiai, aš ne įprastas klientas. - sutikau aš. - Bet man būtina su juo susitikti, kaip galima greičiau.

- Nežinau ką ir padaryti, - prisipažino jis.

- Kodėl jums nepasakius savo vardo?

- Maksas.

- Malonu susipažinti Maksai. O dabar ar nepasakysite man ką jūs darote įprastiems klientams?

Jo šypsena dingė, atsirado niūri veido išraiška.

- Na gerai, įprasti Džėjaus klientai taip neatrodo. Tokie kaip jūs nesikreipia į kontorą, kuri yra miesto verslo dalyje. Jūs tiesiog einate į jo neįtikėtinus kabinetą dangoraižyje.

Aš pakartojau kitą adresą, kurį turėjau.

- Taip, tai ta vieta, - pasakė jis su įtarimu. - Kodėl jums nenuvažiavus tenai?

- Man davė būtent šį adresą; labai patikimas šaltinis.
- Jei jūs sugalvotumėte ką nors gero jūsų čia nebūtų.

Aš prikandau lūpas. Aš niekad nemokėjau gerai meluoti, bet Alisa nepaliko man kitos išeities.

- Galbūt aš nieko gero nesugalvoju.

Makso veido išraiška pasikeitė, jis tarsit atsiprašinėjo.

- Klausykite ponai....
- Bela

- Gerai Bela. Paklausk man reikia šio darbo. Džei man moka pakankamai gerus pinigus už tai, kad aš tiesiog trinuosi čia ištisomis dienomis. Aš tikrai noriu tau padėti, bet negaliu – ir žinoma aš kalbu grynai hipotetiškai. Gal neoficialiai ar kaip ten tu nori, jei aš ką nors praleisiu, jam gali kilti problemų ir mane atleis. Tu supranti apie ką aš?

Aš minutėlę galvojau kandžiodama lūpą.

- Ar tu niekad nematei kažko panašaus į mane anksčiau? Na arba tokių kaip aš. Mano sesuo šiek tiek žemesnio ūgio ir pas jo styrantys juodi plauki.
- Džei pažįsta tavo seserį?
- Manau taip.

Maksas tai apmąstė kurį laiką. Aš nusišypsojau jam ir jam užėmė kvėpavimą.

- Žinai ką aš padarysiu? Aš paskambinsiu Džei ir apibūdinsiu tave. Lai pats priima sprendimą.

Ką žino Džei Dženkisas? Aš mano apibūdinimas jam bus ką nors reiškiantis? Ši mintis mane nervavo.

- Mano pavardė Kalen, - pasakiau aš Maksui, norėdama žinoti ar ne per daug informacijos jam pateikiu.

Aš pradėjau pykti ant Alisos. Neįmanoma aš viską turėjau daryti apgraibomis? Ji galėjo man pasakyti šiek tiek daugiau....

- Kalen, aišku.

Aš stebėjau kaip jis renka numerį, tiesiog spausdamas skaičius. Gerai aš ir pati galėsiu paskambinti Džei Dženkisui jei tai nesuveiks.

- Sveikas Džei, čia Maksas. Aš žinau, kad galiu tau skambinti šiuo numeriu itin svarbiais atvejais...

Nenumatytos aplinkybės? Aš silpnai girdėjau kitame ragelio gale.

- Na ne visai. Tai ta mergina, kuri nori su tavimi pasimatyti...
- Ar tai ne numatytos aplinkybės? Kodėl tu nepadarei visko kaip įprasta?
- Aš nepadariau visko kaip įprasta, nes ji atrodo neįprastai...
- Ji iš policijos.
- Ne...

- Tu negali būti visiškai tikras. Na ji atrodo kaip viena iš tų

- Ne, leisk man pabaigti, gerai? Ji pasakė, kad tu pažįsti jos seserį at kažkas panašaus. .

- Abejoju. O kaip ji atrodo?

- Ji atrodo – Jo akys vertindamos perbėgo nuo mano veido iki batelių. „Na ji atrodo kaip pritrenkiantis super modelis, štai kaip ji atrodo. Aš nusišypsojau jam, o jis man mirktelėjo ir tęsė toliau. – Nuostabi figūra, išbalusi kaip popieriaus lapas, tamsiai rudi plaukai siekiantys liemenį, dar jai nepamaišytų išsimiegoti – kas nors iš to ką išvardinau skamba pažįstamai?

- Ne, neskamba. Man nepatinka, kad tu pasiduodi silpnumui matydama nuostabią moterį, pertraukdamas...

- Taip aš lengvai susižaviu simpatiškomis. Kas su tuo negerai? Atleisk, kad patrukdžiau tave. Tiesiog pamiršk apie tai.

- Vardas, - prašnibždėjau aš.

- O tiksliai. Palauk, - pasakė Maksas, - Ji pasakė, kad jos vardas Bela Kalen. Tai padės?

Buvo mirtina tylą, o po to balsas kitame laido gale garsiai suriko, naudodamas daug žodžių, kuriuos šiaip jau neišgirsi. Makso veido išraiška visiškai pasikeitė – dingo šmaikštumas, o lūpos pabalos.

- Todėl, kad tu nesusidorosi. – suvapėjo Maksas atsakydamas ir būdamas panikoje.

Buvo dar viena pauzė, kurios metu Džei bandė suimti save į rankas.

- Graži ir pabalusi? – šiek tiek ramiau pasakė Džei.
- Aš juk pasakiau ar ne?

Graži ir išbalusi? Ką šis žmogus žino apie vampyrus? Ar jis buvo vienas iš jų? Aš nebuvau pasiruošusi tokiam netikėtumui. Aš sukandau dantis. Į ką mane įtraukė Alisa?

Maksas laukė minutę, kol ant jo eilinių kartą šaukė ir dėstė visas instrukcijas, o po to jis pažvelgė į mane, jo akyse buvo matyti baimė.

- Bet juk tu susitinki su klientais iš verslo rajono tik ketvirtadieniais – gerai, gerai. Visą supratau.

Jis atjungė telefoną.

- Jis nori su manimi susitikti? – paklausiau aš džiūgaudama.

Maksas atrodė įniršęs.

- Tu turėjai man pasakyti kas esi skubus klientas.
- Aš apie tai nežinojau.
- Aš pagalvojau, kad tu iš policijos, - prisipažino jis. – Aš neturiu omenyje, kad tu panaši į jį. Bet tu elgiesi kažkaip keistai, gražiai.

Aš kilstelėjau pečiais.

- Narkobaronas? – svarstė jis.
- Kas, aš? – paklausiau aš.
- Aga. Arba tavo vaikinai ar kažkas panašaus.
- Ne. Atleisk. Šiaip tai aš neesu narkotikų gerbėja kaip ir mano vyras. „Pasakyk NE“ ir panašiai.

Maksas išsikeikė.

- Ištekėjusi. Negalėjote palaukti? Kur skubėti?

Aš nusišypsojau.

- Mafija?
- Ne.
- Deimantų kontrabanda?
- Na tarkim. Tau ką įprastai tenka turėti reikalų su tokiais žmonėmis, Maksai? Gal tau reiktų pakeisti darbą.

Tiesą pasakius aš apyriau didelį malonumą nuo mūsų bendravimo. Aš ne itin bendravau su žmonėmis neskaitant Čarlio ir Sju. Palikti jį gyva nebuvo sunku, o tai taip pat mane džiugino.

- Tu greičiausiai įtraukta į kažką labai svarbaus. Ir į blogį – susimąstė jis.
- Visai ne.

- Visi jūs taip sakot. Bet kam daugiau reikalingi dokumentai? Ir kas gi dar galėtų apmokėti tokias Džeį sąskaitas, galiu aš pasakyti. Kaip ten bebūtų, tai ne mano reikalas, - pasakė jis, o po to vėl sumurmėjo „ištekėjusi“.

Jis davė man visiškai naują adresą su tiksliais nurodymais ir po to įdėmiai žiūrėjo kaip aš nuvažiuoju su akyse matomu įtarimu ir apgailėstavimu. Tuo momentu aš buvau pasirengusi beveik viskam – tam tikra prasme net ir Džeimsui Bondui. Man atrodė, kad Maksas davė man klaidingą adresą, tarsi tai būtų testas. O gal jų slėptuve buvo slapta po šiuo labai ilgu vienu aikšto pastatu, kuris buvo padalintas į sekcijas, kuriose buvo parduotuvės, kurios buvo išsidėsčiusios jaukų gyvenamųjų namų kvartale.

Aš užsukau ir sustojau šalia dailios pakabintos iškabos: „Džeksonas Skotas, advokatas“.

Ofiso vidus visas buvo kreminės spalvos su kontrastingomis šviesiai žalios spalvos detalėmis – toks paprastas ir niekuo neišsiskiriantis. Čia nebuvo jokio vampyrų kvapo ir šis faktas padėjo man atsipalaiduoti. Tik nepažįstami žmonių kvapai. Prie sienos stovėjo akvariumas ir simpatiška maloninė blondinė, dirbantis sekretore priimamajam, sėdėjo už savo stalo.

- Sveiki, - pasveikino ji mane. – Kuo galiu padėti?
- Aš atėjau pas poną Skotą.
- Jums paskirtas laikas?
- Ne visai.

Ji trupučiuką susiraukė.

- Tai gali užimti tam tikrą laiką. Kodėl gi jums neprisėdus kol aš....
- Eiprile, - rūstus vyriškas balsas šaukė iš telefono ragelio, kuris buvo pas ją ant stalo. – Pas mane turi ateiti ponias Kalen.

Aš nusišypsojau ir parodžiau į save.

- Nedelsiant atsiųsk ją pas mane. Tu mane supratai? Man nuspėjaut, kad tai išdanko darbotvarkę.

Jo balse girdėjosi dar kažkas be nekantrumo. Įtampa. Nervingumas.

- Ji ką tik atvyko, - Eiprilė tai pasakė taip greitai kaip tik galėjo.
- Ką? Tai atsiųsk ją. Ko gi tu lauki?
- Tuoj pat ponias Skotai.

Ji pakilo nuo kėdės drebančiomis rankomis tuo metu kai vedė mane žemyn trumpiu koridoriumi, siūlydama man kavą ir arbatą, vienu žodžiu visko ko man tik norėtuši.

- Štai ir atėjome, - pasakė ji kai lydėjo mane pro duris į pagrindinį ofisą, kuriame stovėjo masyvus medinis stalas ir siena nukabinta diplomais ir pagyrimais.
- Uždarykite paskui save duris, - pasakė susinervinęs tenoras.

Aš pažiūrėjau vyriškį sėdintį už stalo, tuo metu kai Eipril greitai dingo. Jis buvo neaukštas ir plinkantis, amžius apie 55 metus, pilvotas. Jis buvo su raudonu šilkiniu kaklaraiščiu, marškiniai su mėlynai-baltom juostom, o jo tamsiai mėlynos spalvos švarkas kabėjo ant kėdės atlošo. Jis taip pat drebėjo, buvo pabalęs ir atrodė ligotos gelsvos spalvos; o ant kaktos buvo keli lašai prakaito, aš išvaizdavau sau apgaviką neteisėtai pasisavinantį komisinius.

Džei atsigavo ir siūbuodamas atsistojo nuo kėdės. Jis ištiesė man ranką per stalą.

-Ponia Kalen. Aš visiškai sužavėtas.

Aš irgi greitai jam ištiesiau ja ranką ir paspausdama ją papurčiau. Jį mažumėle išgąsdino mano šalta oda, bet ji neatrodė itin nustebeš.

- Pone Džeinksai. Ar jums geriau kai jus vadina Skotu?

Jis vėl pasiraukė.

- Žinoma taip kaip jums bus patogiau.

- O kas jei jūs vadintumėte mane Bela, o aš jus Džei?

- Kaip seni draugai, - sutiko jis, šluostydamas kaktą šilkinė nosine. Jis man savo gestu parodė, kad aš galiu sėstis ir pats atsisėdo. Aš turiu paklausti, nejaugi aš susitikau su nuostabia pono Džaspero žmona?

Prireikė sekundės, kad aš viską suvokčiau. Taip, ši vyras pažįsta Džasperą, bet ne Alisą. Pažįsta ją ir atrodo irgi jo bijo.

- Jo nuotaka šiaip tai.

Jis prikando lūpą, tarsi beviltiškai bandė suprasti kas aš esu.

-Aš tikiuosi su ponu Džasperu viskas gerai? – paklausė jis atsargiai.

- Esu įsitikinusi, kad jis puikiai jaučiasi. Ji šiuo metu yra išvykęs ilgą atostogų.

Atrodo tai apdėjo Džei viską suprasti. Jis linktelėjo pats sau ir pridėjo savo pirštus prie smilkinų.

- Aišku. Jūs turite ateiti į pagrindinį ofisą. Mano asistentė palydės jus tiesiai pas mane. Nereikia eiti mažiau malonių kelių.

Aš tik linktelėjau. Aš nežinojau, kodėl Alisa man davė geto adresą.

- Na gerai, dabar jūs čia. Kuo aš galiu būti naudingas?

- Dokumentai, - pasakiau aš bandydama padaryti taip, kad mano balsas skambėtų tarsi aš žinočiau apie ką kalbu.

- Žinoma, - sutiko Džei. – Mes kalbame apie gimimo liudijimą, mirties liudijimą, vairuotojo teises, pasus, socialinio draudimo korteles ...?

Aš giliai atsidusau ir nusišypsojau. Aš buvau skolinga Maksui.

O po to mano šypsena tarsi nuvyto. Alisa atsiuntė mane dėl kažkokios tai priežasties, ir tai turėjo išgelbėti Renesmę. Tai jos paskutinė dovana man. Vienintelis dalykas, kurio man reikėjo ir ji tai žinojo. Vienintelė priežastis dėl kurios Renesmei gali prireikti padirbtų dokumentų – tai pabėgimas. Ir vienintelė priežastis dėl kurios Renesmė bėgs, - jei mes pralaimėsime.

Jei mes su Edvardu bėgtumėme kartu, tai jei neriektų šių dokumentų. Aš buvau įsitikinusi, kad Edvardas ir pats žinojo, kad jis žinojo kaip gauti padirbtus dokumentus ir aš buvau įsitikinusi, kad jis žinojo kaip galima pabėgti ir be jų. Mes galėjome pabėgti su ja toliau nei per tūkstantį mylių. Mes su ja galėjome perplaukti vandenyną. Jei mes būtumėme šalia ir galėtumėme išgelbėti ją.

Ir visas šis slaptumas dėl to, kad tai nepatektų į Edvardo mintis. Todėl kad buvo didelė tikimybė, kad jei Edvardui viskas paaiškės apie tai sužinos ir Aro. Aro žinoma gaus reikiama jam informaciją prieš nužudant Edvardą.

Viskas bus taip kaip aš ir tikėjau. Mes negalime laimėti. Bet mes turime pasistengti nužudyti Demetrijų prieš mums pralaimint leidžiant Renesmei pabėgti. Mano rami širdis atrodė yra kaip akmuo mano krūtinėje – suskaldyta masė. Visos mano viltys žlugo, tarsi rūkas saulėtą dieną. Aš jaučiau šnypštimą akyse.

Kam aš tai patikėsiu? Čarliui? Bet jis buvo toks bejėgis žmogus. O ir kaip aš atvesiu Renesmę pas jį? Jis nesirošė eiti kur nors kur šalia galėjo būti kova. Taip kad vienas žmogus atkrenta. Bet nieko kito nebuvo. Aš apie tai galvojau taip greitai, kad Džei ir nepastebėjo mano pauzės.

- Tu gimimo liudijimai, du pasai, vairuotojo teisės, - pasakiau aš žemu ištempusiu tonu.

Jei jis ir atkreipė dėmesį į tai, kad mano balsas pasikeitė, tai nekreipė į tai dėmesio.

- Vardai?

- Džeikobas.... Volfas.Ir ...Vanes Volf. – Nesės trumpinys tikrų iš vardo Vanesa. O Džeikobas už pavardę Volfas tikrai stuktels man.

Jo tušinys greitai kažką vedžiojo blankote.

- Antri vardai.

- Tiesiog parašykite ką nors nekrentančio į akis.

- Kaip norite. Amžius?
- 27 vyras, 5 mergaitė. – Džeikobui tiks. Jis buvo įtikinamų gabaritų. O ir panašiai atrodė Renesmė, aš geriau padidinsiu amžių. Jis gali būti jos patėviu...
- Man reikės fotografijų, jei jūs norite pilnai sutvarkyti dokumentus, p- pasakė Džei atitraukdamas mane nuo apmąstymų. – Ponas Džasperas buvo linkęs juos pabaigti pats.

Tai bent paaiškina, kodėl Džei nežino, kaip atrodo Alisa.

- Sekundėlę, - pasakiau aš.

Man pasisekė. Aš turėjau keletą šeimyninių nuotraukų piniginėje ir viena iš jų buvo tiesiog ideali – Džeikobas sėdėdamas ant verandos laiptų laiko Renesmę – nuotrauka padaryta tik prieš mėnesį. Alisa davė man šia nuotrauką nesenai. Oh. O gal tai nebuvo sėkmė įskaitant viską. Alisa žinojo, kad aš turiu šią nuotrauką. Galbūt ji turėjo miglotą regėjimą, kad jos pririeks man prieš atiduodant nuotrauką man.

- Štai laikykite.

Džei apžiūrino nuotrauką kurią tai laiką.

- Dukra labai panaši į jus.

Aš įsitempiau.

- Ji labiau panaši į tėvą.
- Ir šis vyras – ne jis. – Džei prisilietė prie Džeiko veido.

Mano akys susiaurėjo, o ant Džei kaktos vėl atsirado prakaito lašeliai.

- Ne, tai labai artimas šeimos draugas.
- Atleiskite, - pamurmėjo jis ir vėl pradėjo vedžioti tušinuku. – Kaip greitai jums prireiks dokumentų?
- Ar aš juos gausiu po savaitės?
- Tai skubus užsakymas. Tad kainuos dukart brangiau, atleiskit. Aš pamiršau su kuo kalbu.

Akivaizdu, kad jis pažino Džasperą.

- Tiesiog pasakykite skaičių.

Jis nedrąsiai tai pasakė balsu, nors aš buvau įsitikinusi, kad sudaręs sandėrį su Džasperu jis turėjo žinoti, kad kaina neturi reikšmės. Net jeigu neskaitant Kalenų sąskaitų išsidėsčiusių po visą pasaulį skirtingai vardais, jų namuose buvo paslėpta pakankamai grynų, kad būtų užtekę išlaikyti nedidelę valstybę kokius dešimt metų; tai priminė daugybę kabliukų žvejybai Čarlio namuose, kurie buvo išsimėtę dėžutėse po visus namus. Aš abejoju, kad kas nors bent pastebės tą mažą dalį, kurią aš paėmiau šiandien, besiruošiant.

Džei parašė skaičių lapelio apačioje.

Aš ramiai linktelėjau. Aš su savimi turėjau daugiau pinigų. Aš vėl prasegiau rankinę ir atskaičiavau reikiamą sumą – pinigai pas mane buvo sudėti krūvelėmis po 5000, tad tai neužėmė daug laiko.

- Laikykite.

- O, Bela jums nebūtina visą sumą mokėt iškart. Įprastai dėl saugumo duoda pusę sumos, o likusią dalį po dokumentų gavimo.

Aš šiltai jam nusišypsojau.

- Bet aš visiškai jums pasitikiu. Be to aš jums duosiu premiją, o kai gausiu dokumentus tu gausi dar tiek pat.

- To nereikia. Aš patikinu jus.
- Nesijaudinkite dėl to. – O tai aš galiu juos pasiimti su savim.
- Tai ką pasimatysime čia sekančią savaitę tuo pačiu metu.

Jis pažiūrėjo į mane kankinio žvilgsniu.

- Šiaip tai aš mėgstu tokio tipo susitikimus vietose nesusijusiose su kitais reikalais.
- Žinoma. Aš įsitikinusi, kad nepasielgsiu taip kaip jūs tikėtės.

- Aš esu įpratęs prie netikėtumų, kai kalba pakrypsta apie Kalenų šeimyną. – Jis suraukė grimasą, bet po to jo veidas buvo toks pat kaip anksčiau. – Susitiksime aštuntą valandą po savaitės Pasifiko? Tai sala su restoranu, o maistas ten tiesiog išpūdingas.

- Idealu. – Turėjau omeny ne tai, kad valgysiu kartu su juo. Abejoju, kad jam patiktų jei aš sutikčiau.

Aš atsistoju ir dar kartą paspaudžiau jam ranką. Šįkart jis jau nebe krūptelėjo. Bet atrodė, kad dabar jį jaudina kažkas kitas. Jo dantys buvo sukąsti, nugara – įsitempusi.

- Pas jus gali kilti problemų dėl terminų? – paklausiau aš.
- Kas? – jis pažiūrėjo į viršų pasimetęs nuo mano klausimo.
- Su terminais? O, ne. Nesirūpinkite dėl to. Jūsų dokumentai būtinai bus paruošti reikiamam terminui.

Būtų buvę šaunu jei Edvardas būtų čia, tuomet aš tikrai sužinočiau, dėl ko jaudinasi Džei. Aš atsidusau. Turėti paslapčių nuo Edvardo blogai; būti toli nuo jo dar blogiau.

- Na tuomet susitiksime sekančią savaitę.

Skelbimas

Aš išgirdau muziką prieš išlipant iš automobilio. Edvardas neprisėdo prie fortepijono nuo to laiko kai išėjo Alisa. Kai aš trinktelėjau durelėmis, tai išgirdau, kad melodija pasikeitė ir palengva persikeitė į mano lopšinę. Edvardas sveikino mane namie.

Aš judėjau lėtai, kadangi man reikėjo paimti miegančią Renesmę iš automobilio – mūsų nebuvo visą dieną. Mes palikome Džeikobą pas Čarli – jis pasakė, kad ruošiasi važiuoti namo kartu su Sju. Aš klausiau savęs ar jis tai daro dėl to, kad prikimštų savo galvą visokiomis kvailomis mintimis, kurios padėtų paslėpti mano veido išraišką kai aš ėjau pas Čarli namie pro duris.

Kol aš lėtai ėjau link Kalenų namo, aš jaučiau, kad viltis ir pasitikėjimas kaip kokia aura apgaubė visą namą kaip ir mane šįryt. Dabar šie jausmai man buvo svetimi.

Man vėl norėjos verkti kai aš išgirdau Edvardas groja man. Bet aš paėmiau save į rankas. Aš nenorėjau, kad jis ką nors įtartų. Aš padarysiu viską, kad jo mintyse nebūtų jokių užuominų, kurios padėtų Aro.

Edvardas pasuko savo galvą ir nusišypsojo, tarsi tai būtų pati paprasčiausia diena. Tarsi kambaryje nebuvo tuzinas kitų vampyrų, kuriuos buvo kažkuo užsiėmę ir dar tuzinas kuris buvo kažkur netoliese.

- Gerai praleidote laiką šiandien pas Čarli?
- Taip. Atleisk kad manęs nebuvo taip ilgai. Aš sustojau nupirkti kalėdines dovanas Renesmei. Aš žinau, kad daugiau švenčių nebus, bet ... – tik kilstelėjau pečius.

Edvardo lūpų kampučiai nusileido. Jis nustojo groti ir atsisuko ant kėdės tokiu būdu, kad būtų priešais mane. Jis padėjo vieną ranką man ant liemens ir prisitraukė mane arčiau.

- Aš negalvojau apie tai. Jei tu nori galime surengti vakarėlį...
- Ne, - aš pertraukiau jį, stengdamasi kad mano balse būtų kuo daugiau entuziazmo.
- Aš tiesiog nenoriu, kad Kalėdos jai praeitų be jokių dovanų.
- Aš galiu pažiūrėti?
- Jei nori. Tai tiesiog smulkmenos.

Renesmė miegojo tyliai šnopusdama man į skruostą. Aš jai pavydėjau. Buvo gerai, kad ji galėjo pabėgti nuo dabarties nors ir kelioms valandoms.

Aš atsargiai ištraukiau veliurinę maišelį iš mano rankinės, neatidarydama jos pilnai, kad Edvardas negalėtų pamatyti grynuosius, kurie vis dar buvo ten.

- Tai užkliuvo už mano akis kai žiūrėjo į vitriną vienos antikvarinės parduotuvės, kai aš važiauvau pro šalį. Aš padėjau mažą auksinį medalioną jam ant delno. Jis buvo apvalus, su plona besirijančia graviruota juoste palei kraštą. Edvardas prisilietė prie užsegimo ir pažiūrėjo į vidų. Ten buvo vieta mažai nuotraukai, o priešingoje pusėje užrašas prancūzų kalba.

- Tu žinai kas čia užrašyta? – paklausė jis visai kitu tonu, kur kas minkštesniu nei anksčiau.
- Pardavėjas pasakė, kad tai yra kažkas apie pasirinkimą, kuris yra kur kas daugiau nei savo paties gyvybė.

Teisingai?

- Taip, teisingai.

Jis pažvelgė į mane, jo topazo spalvos akys tarsi bandė mane. Aš sutikau jo įdėmų žvilgsnį tik akimirkai, o po to apsimečiau, kad mano dėmesį patraukė televizorius.

- Tikiuosi tai jai patiks, - pratariau aš.

- Žinoma jai patiks, - pasakė jis lengvai ir nerūpestingai, bet šią akimirką aš buvau įsitikinusi, kad jis žino jog aš kažką slepiu. Aš taip pat buvau įsitikinusi, kad jis neturi ne menkausio supratimo apie tai ką būtent slepiu.

- Nunešam ją namo, - pasiūlė jis atsistodamas ir apkabindamas mane per pečius. Aš delsiai.
- Kas nutiko? – paklausė jis rimtai.

- Aš norėjau šiek tiek pasipraktikuoti su Emetu.. – Aš praleidau visą dieną iš savo treniruočių plano ir tai verčia mane jaustis nepasiruošusia.

Emetas su Rouz sėdėjo netoliese ant sofos. Jis pakėlė galvą ir žiūrėdamas į viešų tarsi šaipydamas parodė dantis.

- Nuostabu. Reikės praretinti mišką.

Edvardas nepatenkintas pažiūrėjo į Emetą, o po to į mane.

- Rytoj bus pakankamai laiko tam, - pasakė jis.

- Nebūk juokingas, - atsakiau aš nepatenkinta. – Daugiau nėra tokio dalyko kaip „pakankamai laiko“. Toks junginys nebeegzistuoja. Man reikia dar tiek išmukti ir dar...

Jis staigiai pertraukė mane.

- Rytoj.

Ir jo veido išraiška tai ištariant buvo tokia, kad net Emetas nedrįso ginčytis. Aš buvau nustebusi kaip buvo sugrįžti prie rutininiu darbu, kurie man iš tiesų buvo nauji. Bet praradimas bent mažiausios vilties dalelės, kurią aš jaučiau anksčiau suteikė visiems pralaimėjimo atspalvį.

Aš bandžiau susikoncentruoti ties teigimais dalykais. Buvo galimybė, kad mano duktė išgyvens, Džeikobas irgi. Jei jie turi ateitį, tai čia kaip ir pergalė, ar ne tiesa? Mūsų maža kompanija turės pastovėt už save į pirmą vietą išstumdami galimybę Renesmei ir Džeikobui pabėgti.

Taip, Alisos strategija turėjo prasmės, bet tik tuomet jei mes sugebėsime gerai kautis. Ir tai savo ruožtu irgi bus pergalė, įskaitant tai, kad Volterai nedalyvavo rimtuose mūšiuose per pastarąjį tūkstantmetį. Tai nebus pasaulio pabaiga. Tik Kalenų pabaiga. Edvardo pabaiga, mano pabaiga.

Aš į visą tai norėjau žiūrėti būtent taip – ypač paskutinėje dalyje. Aš negalėsiu ir vėl gyventi be Edvardo. Jei jis paliks šį pasaulį, aš paliksiu jį paskui Edvardą.

Kartais aš svarsčiau ar yra kas nors kas mūsų lauktų anoje pusėje. Aš žinojau, kad Edvardas netiki tuo, bet juk Kalenai tiki. Pati aš to negalėjau įsivaizduoti. Bet iš kitos pusės, aš negalėjau įsivaizduoti ir to, kad Edvardas kaip nors kur nors neegzistuos. Jei mes galėsime būti kartu bet kurioje vietoje, tai bus pati laimingiausia pabaiga.

Tai gi mano dienos linko ir dabar viskas buvo kur kas sunkiau nei anksčiau. Edvardas, Renesmė, Džeikobas ir aš ėjo aplankyti Čarlio per Kalėdas. Visa Džeikobo gauja buvo ten, o taip pat Semas, Emili ir Sju. Tai įkvėpia – matyti juos čia mažame Čarlio namo kambarėlyje. Jų dideli šilti kūnai buvo išsidėstę pakampėmis šalia retai Čarlio namuose pasirodančios eglutės – buvo galima tiksliai pamatyti kurioje eglutės puošimo dalyje Čarliui pasidarė nuobodu ir jis metė šį užsiėmimą – ir uždengė ją badais. Visada galima buvo pasitikėti vilkolakiais, kurie su nekantrumu laukė būsimos kovos kokia ji bebūtų. Jų susijaudinimas buvo toks didelis, kad beveik įelektrino atmosferą aplink ir padėjo nuslėpti visiško entuziazmo nebuvimą iš mano pusės. Edvardas kaip įprastai buvo geresnis aktorius nei aš.

Ant Renesmės kaklo buvo pakabintas medalionas, jo liemenės kišenėje gulėjo MP3 grotuvas nuo Edvardo – mažas dalykėlis gebantis saugoti 5000 dainų jau buvo užpildytas mėgstamiausiomis Edvardo kompozicijomis. Ant jos riešo buvo Kvilėutų versijos pinta žiedo versija. Edvardas sukandęs dantis žiūrėdavo į šią jos dovaną, bet manęs tai nejaudino.

Greitai labai greitai aš atiduosiu ją Džeikobui. Taip pat galėjo mane jaudinti bet koks išipareigojimo simbolis, nuo kurio aš taip priklausiau?

Edvardas rado dieną, kad užsakytų dovanėlę ir Čarliui. Jį atnešė vakar – ypatingu vakariniu pristatymu – ir Čarlis praleido visą rytą nagrinėdamas didžiulę instrukciją naujoje žvejybos garsinėje sistemoje.

Matant su koku apetitu valgė vilkolakiai, kad pietūs paruošti Sju buvo labai skanūs. Aš svarsčiau kaip mūsų kompaniją priimtų žmogus nesusijęs su tuo? Ar pakankamai gerai mes vaidinome? Ar galėtu nepažįstamasis apie mus pagalvoti kaip apie normalią draugų kompaniją, kuri mėgaujasi švente su įprastu džiugesiu?

Aš manau Edvardas ir Džeikobas patyrė tą pati palengvėjimą, kaip ir aš, kai atėjo laikas eiti namo. Aš jaučiausi taip keistai, švaistydama energiją tokiems žmoniškiems dalykams, kai buvo tiek kitų, kur kas svarbesnių dalykų. Man buvo sunku susikoncentruoti. Bet tuo pat metu tai buvo paskutinė galimybė kai aš galėjau matyti Čarlį. Gal tai ne buvo gerai, kad aš buvau sukrėsta ir negalėjau to suprasti.

Aš nemačiau mamos nuo vestuvių, bet aš maniau, kad turiu būti dėkinga dėl tokio nutolimo nuo jos kuris vyko palaipsniui. Ji buvo per daug trapi mano pasauliui. Aš nenorėjau įtraukti jos į pačią mažiausią mano pasaulio dalį. Čarlis buvo stipresnis. Galbūt pakankamai stiprus tam, kad atsisveikintų tiesiog dabar, bet aš nesugebėjau.

Automobilyje buvo labai tylu. Lauke lietus pavirto į kažką panašaus tarp lietaus ir krušos. Renesmė sėdėjo pas mane ant kelių ir žaidė su medalionu, atidarydama ir uždarydama jį. Aš žiūrėjau į ją ir bandžiau įsivaizduoti, kad jei aš galėčiau dabar Džeikobui viską pasakyti tiesiog dabar, jei man nereiktų laikyti šiuos žodžius paslapyje nuo Edvardo.

Jei kada nors bus pakankamai vėl saugu, atveš ją pas Čarlį. Papasakok jam visą istoriją. Papasakok jam kaip stipriai jį mylėjau, kaip aš negalėjau palikti jo, netgi tuomet kaip mano žmoniškas gyvenimas pasibaigė. Pasakyk jam, kad jis buvo pats geriausias tėtis. Pasakyk, kad jis perduotų meilės žodžius Renė, kad aš tikiuosi, jog ji bus laiminga, kad pas ja viskas bus gerai...

Man reikės atiduoti Džeikobui dokumentus iki tol, kai bus per vėlu. Aš atiduosiu jam raštelį skirtą Čarliui. Ir laišką Renesmei. Kažką, ką ji galės perskaityti, kai aš jau nebegalėsiu pasakyti kaip stipriai aš ją myliu.

Nebuvo nieko įprasta už Kalenų namo ribų kol mes privažiavo prie jo, bet aš galėjau girdėti tam tikrą triukšmą viduje. Triukšmas nerimo ir atrodė, kad kažkas ginčijasi. Aš sugebėjau išskirti Karlailo balsą ir Amuno, kurie skambėjo dažniau nei kiti.

Edvardas pastatė automobilį priešais namą, vietoj to, kad įvažiuotų į garažą. Mes apsikeitėme ištempusiais žvilgsniai prieš tai, kai išlipome iš automobilio.

Džeikobas atrodė kitaip, jo veidas buvo rimtas ir atsargus. Aš galvojau, gal jis tiesiog paskendęs apmąstymuose kaip Alfa. Akivaizdu, kad kažkas nutiko ir jis ruošėsi gauti informaciją, kurios galėjo prireikti jam ir Semui.

- Alisteris išėjo, - pramurmėjo Edvardas, kol mes lipome laiptais.

Viduje konfrontacija buvo jaučiame vos ne fiziškai. Kiekvienas vampyras, kuris prisijungė prie mūsų išskyrus Alsiterą ir tris įtrauktus į barnį, stovėjo šalia laiptų ir stebėjo. Esmė, Kebi ir Tai buvo arčiau tų trijų vampyrų stovinčių centre: vidury kambario Amunas šnypštė ant Karlailo ir Bendžamino.

Edvardo žandikaulis įsitempė ir jis greitai atsirado arčiau Esmės, tempdamas mane už paskos. Aš prispaudžiau Renesmę prie krūtinės.

- Amunai niekas neverčia tavęs likti su mumis jei tu nori išeiti, - pasakė Karlailas ramiai.

- Tu pavogei iš manęs pusę klano Karlilai – išrėkė Amūnas, rodydamas pirštu į Bendžaminą. – Todėl tu mane čia pakvietei? Atimti jį iš manęs?

Karlailas atsiduso, o Bendžaminas užvertė akis.

- Tai, žinoma Karlailas pasirinko kovą su Volterais, sukeldamas pavojų visai savo šeimai, tik tam, kad aš būčiau čia, - pasakė sarkastiškai Bendžaminas. – Būkit protingas Amūnai. Aš čia dėl to, kad padaryčiau teisingą dalyką. Aš neprisijungiu prie jokio kito klanu. O jūs galite elgtis taip kaip nuspręsite jog tai yra teisinga, kaip ir pasakė Karlailas.

- Nieko gero iš to nebus, - suurgė Amūnas. – Alisteris vienintelis, pasielgęs protingai. Mes visi turime bėgti iš čia.

- Pagalvok, kuri tu pavadinai protingu, - prašnibždėjo Tia stovėdama netoliese.

- Šiose skerdynėse mes visi mirsime.

- Niekas nesiruošia kovoti, - pasakė Karlailas užtikrintai.

- Tai tu taip kalbi.

- Jei taip nutiks, tu visad galėsi perbėgti į kitą pusę Amūnai. Aš esu įsitikinęs, kad Volterai įvertins tavo pagalbą.

Amunas tik nusijuokė.

- Galbūt tai ir yra atsakymas.

Karlailo atsakymas buvo ramus ir nuoširdus.

- Tai negalės pakeisti mano požiūriu į tave Amūnai. Mes draugai labai senai, bet aš niekad neprašyčiau tavęs dėl manęs numirti.

Amūno balsas tapo kur kas ramesnis.

- Bet tu tempi mano Bedraminą į dugną kartu su visais.

Karlailas uždėjo ranka Amūnui ant peties. Amūnas ją nupurtė.

- Aš lieku Karlilai, bet tai gali pakenkti tau. Aš prisijungsiu prie jų jei tai bus vienintelė galimybė likti gyvu. Jūs visi tiesiog kvailiai, jei manote, kad Volterai jūsų išklausys. – Jis susiraukė, o po to atsiduso, pažiūrėjo į mane ir Renesmę ir pridėjo pyktu tonu, - Aš liudysiu, kad šis vaikas auga. Tai tiesa. Bet kuris tai pamatytų.

- Tai viską ko mes bet kurio ir prašome.

Amūno veidas persikreipė.

- Bet tai ne viskas, ką jūs gausite. – Jis pasisuko į Bendžaminą, - Aš daviau tau gyvenimą, o tu jį švaistai veltui.

Bendžamino veidas atrodė atšiauresnis nei aš kada buvau mačiusi. Jo veido išraiška visai nederėjo su jo berniūkščio veido bruožais.

- Kaip gaila, kad jūs nesugebėjote sunaikinti mano valią vertimo procese. Galbūt tuomet gal jūs būtumėte kur kas labiau patenkintas manimi.

Amūno akys susiaurėjo. Jis staigiai kažką parodė Kebi ir jie abu išdidžiai praėjo pro mus link durų.

- Jis neišeina, - pasakė man Edvardas ramiai. – Bet jis dabar elgsis dar pikčiau. Jis nemelavo kai kalbėjo apie galimybę prisijungti prie Voltūrų.

- Kodėl išėjo Alisteras? – pašnibždom paklausiau aš.

- Niekas tiksliai nežino. Jis nepaliko raštelio. Iš jo pasisakymų buvo galima suprasti, jog jis mano, kad kova neišvengiama. Nepaisant jo poelgio jis labai pergyvena dėl Karlailo. Aš manau, kad jis nusprendė kad pavojus pernelyg didelis. – Kilstelėjo pečiais Edvardas.

Nors pašnekesys buvo tarp mūsų abiejų, žinoma visi galėjo jį girdėti. Elizaras atsakė į Edvardo klausimą, tarsi jis būtų adresuotas visiems.

- Sprendžiant iš to ką jis murmėjo buvo supranta ne tik tai. Mes daug nekalbėjome apie Voltūrus. , bet Alisteras jaudinosi, kad ir kaip ryžtingai mes tvirtintume jūsų teisumą ir nekaltumą, Voltūrai vis tiek neklausys. Jis galvoja, kad jie vis tiek ras kitą pasiaiškinimą, kurie leis jiems pasiekti jų užsibrėžtų tikslų. Vampyrų nervingai žvalgėsi. Mintis, kad Voltūrai gali manipuliuoti įstatymais savo naudai nebuvo paklausyta. Tik rumunai buvo kitokie, šypsojosi keistomis šypsenomis. Atrodė jie yra pilnai patenkinti tuo, kad likusieji stengėsi gerai galvoti apie jų priešus.

Daug prigesintų šnabždesių girdėjosi aplinkui, bet aš bandžiau išsiklausyti ką kalba rumunai. Galbūt todėl, kad šviesiaplaukis vampyras žvelgė mano kryptimi.

- Aš tikiuosi Alisteras buvo teisus dėl savo svarstymų, - Stefanas šnibždėjo Vladimirui. – Nesvarbu koks bus rezultatas pasaulis vis tiek pasikeis. Atėjo laikas, kad mūsų pasaulis pamatytų kuo tapo Voltūrai. Jie niekad nepraras valdžios, jei kiekvienas tikės šia nesąmone apie juos ir tuo, kad gina mūsų pasaulio esmę.

- Kai mes valdėme, mes bent jau buvo sąžiningi dėl tuo kuo buvome, - atsakė Vladimiras.

Stefanas linktelėjo.

- Mes niekad nesidėjome baltų skrybėlių ir nevadinome savęs šventaisiais.

- Aš manau atėjo laikas mūšiu, - pasakė Vladimiras. – Gali tu išvaizduoti galingą jėgą kuri kada nors atsiras? Kitą galimybę, tiek pat gera?

- Viskas įmanoma. Galbūt vieną kartą...

- Mes jau laukėme penkioliką šimtmečių Stefanai. Ir jie su metais tampa vis stipresni.

Vladimiras padarė pauzę ir vėl pažiūrėjo į mane. Ir jis nekreipė dėmesio, kad pastebėjo, kad aš irgi į juos žiūriu.

- Jei Voltūrai laimės šį mūšį, jie išeis iš čia dar galingesni nei atėjo. Kiekvienas užkariavimas apdidins jų jėgą. Pagalvok ką vien mažylė gali jiems duoti, - ir jis staigiai pakėlė smakrą rodydamas į mane, - Ir ji iki galo dar neatskleidė savo gabumų. Ir stichijų valdovas. – Vladimiras parodė į Bendžamino pusę, kuris tuoj pat ištempė. Kaip ir aš kiekvienas dabar bandė pasiklausyti ką kalba rumunai. – Su velniškai dvyniais, bet jie neturi ugninių prisilietimų ar pragariškų iliuzijų – Jo akys nukrypo į Safriną, o po to į Keitę.

Stefanas pažiūrėjo į Edvardą.

- O minčių skaitytojas jiems būtinai reikalingas. Bet aš suprantu ką tu turi omenyje. Žinoma jie gaus didžiulę naudą jeigu laimės.

- Didelę naudą, nei mes galime jiems tai leisti, ar ne tiesa?

Stefanas atsiduso.

- Aš manau, kad esu priverstas sutikti. Ir tai reiškia ...

- Kas mes turime jiems pasipriešinti kol dar yra viltis. kol dar yra viltis. Net jei mes sugebėsime tik lengvai sužeisti juos, net priversim juos išeiti...

- Po to, kada nors, kiti pabaigs mūsų darbą.

- Ir mūsų ilgalaikiai vendeta bus apvainikuota.

Jie užsimerkė akimirka, o po to prabilo unisonu:

- Atrodo yra tik tai vienas kelias.

- Tad mes kausimės, - pasakė Stefanai.

Nors aš galėjau matyti, kad jie buvo sunerimę, kad savisaugos instinktas ima viršų kiekvieną akimirka, šypsenos, kuriomis jie pasikeitė buvo pilnos įtampos.

- Mes kovojame, - sutiko Vladimiras.

Aš pagalvojau, kad tai gerai. Kaip ir Alisteras, aš galvojau kad mūšio neįmanoma išvengti. Šiuo atveju dar du vampyrai kovos mūsų pusėje, tai galėjo tik padėti. Bet rumunų sprendimas mane vis dar gąsdino.

- Mes irgi kovosime, - pasakė Tia ir jos įprastas niurus balsas skambėjo itin išdidžiai. – Mes manome, kad Voltūrai norės peržengti savo valdžios suteiktas teises. Bet mes nesiruošiamo būti jų marionetėmis. – Jos žvilgsnis sustojo ties jos draugu.

Bendžaminas pašiepė dantis ir metė žvilgsnį į rumunus.

- Akivaizdu aš populiaris prekė. Ir man teks laimėti teisę būti laisvam.

- Man nebus nauja kovoti dėl to, kad apriboti save nuo karališkų taisyklių. – pranešė Garetas erzinančiu tonu.

Jis žengė keletą žingsnių ir papplekšnojo jam per petį.

- Tai ir yra laisvė nuo prievolių.

- Mes liksime su Karlailu, - pasakė Tania. – Ir mes kovosime su juo. Pasirodė, kad rumunų pasisakymas tarsi privertė ir kitus pasisakyti.

- Mes dar nenusprendėme, - pasakė Piteris.

Jis iš viršaus pažiūrėjo į savo mažąją kompanionę. Šarlotės lūpose matėsi nepasitenkinimas. Atrodė, tarsi jau būtų nusprendusi. Aš uždaviau sau klausimą, koks gi buvo jos atsakymas.

-Aš irgi dar nenusprendžiau, - pasakė Rendalas.

- Ir aš, - pridėjo Merė.

- Gaujos kovos su Kalenais, - netikėtai pasakė Džeikobas, - Mes nebijome vampyrų. – pridėjo jis su šypsniu.

- Vaikai, - pramurmėjo Piteris.

- Jaunikliai, - pataisė jį Rendalas.

Džeikobas akimirksniu pašiepė dantis.

- Na aš irgi kovosiu, - pasakė Megė, trūkčiodama pečiais, kuriuos buvo apkabinusi Siobana. – Aš žinau, kad tiesa yra Karlailo pusėje. Aš negaliu ignoruoti šio fakto.

Siobana idėmiai pažiūrėjo į jauniausią savo grupės narį, akyse matėsi jaudulys.

- Karlailai, - pratarė ji, tarsi jie būtų buvę vieni, nekreipdami dėmesio į netikėtai atsiradusio oficialaus susirinkimo, kur kiekvienas norėjo išreikšti savo pozicijas, - Aš nenoriu, kad tai peraugtų į skerdynes.

- Aš irgi Siobana. Tu žinai, kad tai paskutinis dalykas, kurio noriu. – Jis lengva nusišypsojo. – Greičiausiai tu turi susikoncentruoti ties tuo, kad išsaugotum taiką.

- Tu žinai, kad tai nepadės, - atsakė ji.

Aš prisiminiau Rouz ir Karlailo pokalbį apie airių lyderę: Karlailas manė, kad pas Siobaną yra kažkoks neapibūdinamas gebėjimas, su kuriuo ji gali valdyti ar daryti įtaką įvykiams norima kryptimi – bet pati Siobana tuo netiki.

- Juk tai nepadarys žalos, - pasakė Karlailas.

Siobana užvertė akis.

- Ar aš turiu aiškiai išvaizduoti sau tą rezultatą, kurio aš siekiu? – paklausė ji sarkastiškai.

Karlailas atvirai nusišypsojo.

- Jei tai tik neapsunkins tavęs.

- Taigi, nėra jokios būtinybės mano klanui dėstyti mano planus dėl ateities, ar ne taip? – paklausė ji. – Jei nėra tikimybės, kad bus mūšis.

Ji padėjo ranką ant Megės peties ir pritraukė mergaitę arčiau savęs. Siobanos draugas Liama buvo tylus ir nerodė jokių emocijų. Beveik visi kambaryje buvo suintriguoti Karlailo ir Siobanos pašnekusiu, bet jie nieko neaiškino. Tai buvo visi dramatiškų pasisakymų šiandienai. Vampyrų grupė po truputi skirstėsi, kai kurie ėjo medžioti, kai kurie leido laiką skaitydami Karlailo knygas, arba sėdėjo prie televizoriaus ar kompiuterio.

Edvardas, Renesmė ir aš ruošėmės medžioti. Džeikobas buvo šalia mūsų.

- Kvailos dėlės, - pramurmėjo jis pats sau, kai mes išėjome į lauką. – Mano, kad jie yra geresni. – suniurnėjo jis.

- Jie bus šokiruoti, kai jaunikliai išgelbės jiems gyvybes, ne taip? – pasakė Edvardas.

Džeikas nusišypsojo ir ištiesino pečius.

- O taip, jie bus.

Ši medžioklė nebuvo paskutinė. Mes visi medžiosime arčiau to laiko, kai mes laukėme Voltūrų. Kadangi galutinis jų pasirodymo terminas nebuvo tikslus ir žinomas, mes planavome keletą naktų praleisti didelėje beisbolo aikštelėje, kurią matė Alisa, tiesiog dėl viso pikto. Viskas ką mes žinojome, tai kad jie ateis, kai žemė padengs sniegas. Mes nenorėjome, kad Voltūrai būtų per arti miestelio ir Demetrijus galėtų juos atvesti ten, kur buvome mes. Aš susimąščiau, ko jis pirmiausia ieškotų ir pamaniau, kad Edvardo, kadangi manęs pajausti jis negalėjo.

Visą laiką medžiodama aš galvojau apie Demetrijų, beveik nekreipdama dėmesio į mano sumedžiotą grobį, nei į snaiges, kurios krito iš dangaus, bet tirpo kai tik nusileisdavo ant sušalusios žemės. Ar supras Demetrijus, kad jis negali manęs pajausti? Ką dėl to jis turi padaryti? Ką darys Aro? O gal Edvardas buvo neteisis? Ar buvo kokios nors išimtys, kurios galėtų apeiti mano skydą. Viskas, už mano sąmonės ribų buvo pažeidžiama – atvira Džaspero, Alisos ir Bendžamino sugebėjimams. Galbūt Demetrijaus talentas veikai irgi kažkaip kitaip.

O po to atsirado mintis, kuri visiškai mane atitraukė. Pusę kraujo netekęs elnias iškrito iš mano rankų ant akmeninės žemės. Snaigės besisukdamos krito ant šilto kruvino kūno ir atrodė kad net šnypščia. Aš spoksojau į savo kruvinas rankas.

Pamatęs mano reakciją Edvardas paskubėjo pas mane, aplikdamas savo paties grobį.

- Kas nutiko? – paklausė jis tyliu balsu. Jo akys peržvelgė mišką aplink mus ieškodamas kažko, kas galėtų paaiškinti mano reakciją.

- Renesmė, - iškvėpiau aš.

- Ji tiesiai už šių medžių, - ramino jis mane. – Aš girdžiu jos mintis ir Džeikobo mintis. Jai viskas gerai.

- Tai ne tai, ką aš turėjau omenyje, - atsakiau aš. – Aš galvoju apie savo skydą – tu tikrai galvoji, kad jis stiprus ir padės mums kažkokiu tai būdu? Aš žinau, likusieji tikisi, kad aš sugebėsiu apsaugoti Safriną ir Bendžaminą, nors tai truks ir kelias sekundes. Bet kas jei tai klaida? Kas jei tavo tikėjimas manimi, bus ta priežastis dėl kurios mes būsime nugalėti?

Mano balsas skambėjo beveik isteriškai, nors aš vis dar galėjau kontroliuoti save ir kalbėti tyliai. Aš nenorėjau nuliūdinti Renesmės.

- Bela, aks privertė tave taip galvoti? Žinoma, tai nuostabu, kad tu gali save apginti, bet tu neesi atsakinga už ko nors kito apsaugojimą. Be reikalo nesijaudink.

- O kas jei aš nesugebėsiu iš vis nieko apginti? - prašnibždėjau aš dusdama. – Tas dalykas, kurį aš darau – klaidinga ir keista. Nėra jokių priežasčių ar paaiškinimų tam. Gal ji išvis neveiks prie Aleką.

- Šššš, - jis stengėsi nuraminti mane. – Neapanikuok. Ir nesijaudink dėl Aleko. Tai, ką jis daro niekaip nesiskiria nuo to ką daro Džeinė ar Safrina. Tai tiesiog iliuzija – jis negalės patekti į tavo galvos vidų taip pat kaip ir aš to negaliu padaryti.

- Bet Renemė tai daro, - nusivylusi sušnabždėjau aš pro sukąstus dantis. – Tai atrodė taip natūralu, aš niekad apie tai negalvoju anksčiau. Šis gebėjimas visad buvo dalelė jos. Bet pagalvok ji siunčia savo mintis tiesiai tau į galvą taip pat lengvai kaip tai daro ir su visais kitais. Mano skyde yra skylė Edvardai.

Aš nusivylusi spoksoju į Edvardą laukdama kol jis viską supras ką aš pasakiau. Jo lūpos buvo suspaustos, tarsi jis stengėsi nuspręsti kaip man kažką paaiškinti. Bet jo veido išraiška buvo visiškai rami.

- Tu jau ilgai mąstei apie tai ar ne taip? – paklausiau aš, jausdamasi idiote dėl to, kad visą mėnesį nepastebėjau akivaizdaus..

Jis linktelėjo, o jo lūpų kampučiai pakilo.

- Nuo pirmo karto kai ji prisilietė prie tavęs.

Aš atsidusai nuo savo pačios kvailumo, bet jo ramumas ne kiek manęs neguodė.

- Ir tai ne kiek nejaudina tavęs? Tu nematai tame problemos?

- Aš turiu dvi teorijas šiuo klausimu, viena kur kas įtikinamesnė nei kita.

- Paaiškink man mažiau tikėtina.

- Na gerai ji tavo dukra, - pabrėžė jis. – Genetiškai ji – pusiau tu. Aš įpratau tave erzinti dėl to, kad tavo protas veikia kitaip nei visų kitų. Galbūt su ja vyksta tas pats.

Tai neįtikino manęs.

- Bet tu puikiai girdi jos mintis. Kiekvienas girdi jos mintis. O kas jei Aro veikai kitu dažniu? Kas jeigu...?

Jis prispaudė piršta prie mano lūpų.

- Aš galvoju apie tai. Todėl manau, kad kita teorija labiau tikėtina.

Aš sukandau dantis ir laukiau tęsinio.

- Tu pameni, ką Karlailas pasakė man apie ją, iškart po to, kai ji pirmą kartą tau parodė savo prisiminimus?

Žinoma aš tai prisimenu.

- Jis pasakė, kad tai įdomus ypatumas. Tarsi ji daro tai, kas yra priešinga tavo gebėjimui.

- Taip. Ir aš pamaniau, gal ji paėmė ir tavo talentą ir pervertė jį taip pat kaip ir mano.

Aš susimąščiau.

- Tu niekada neišleidi manęs, - pradėjo jis.

- Ir niekas negali neįleisti jos? – pabaigiau aš abejodama.

- Tai mano teorija, - pasakė jis. – Ir jei ji gali patekti į tavo mintis, aš abejoju, kad yra koks nors skydas pasaulyje, kuris galėtų laikyti ją per atstumą. Tai padės mums. Iš to ką mes matėme supratome, kad niekas net nedrįs abejoti jos minčių teisingumu, kai tik ji juos parodys. Ir manau, kad niekas negalės susilaikyti jos nerodant vaizdinių, jei bus pakankamai arti. Jei Aro leis jai paaiškinti...

Aš net krūptelėjau įsivaizduodama Renesmę taip arti godžių pieniškų Aro akių.

- Na, - pasakė jis glostydamas mano pečius, - Bent jau nedidelė tikimybė, kad jis galės pamatyti tiesą.

- Ar tiesos jam bus pakankama? - prašnibždėjau aš.

Į šį klausimą Edvardas neturėjo atsakymo.

Galutinis terminas

- Išėini, - nerūpestingai apsidomėjo Edvardas. Jautėsi, kad šis nerūpestingas buvo netikras ir jam buvo labai sunku taip vaidinti, išore jis niekad neišduodavo savęs, tik šiek tiek smarkiau glaudė Renesmę prie savęs.

- Taip, tam tikri paskutiniai pasirošimo elementai, - taip pat nerūpestingai atsakiau aš.

Jis nusišypsojo man mylimiausia šypsena ir pasakė:

- Greičiau grįžk pas mane.

- Visada skubu pas tave.

Aš vėl paėmiau jo „VOLVO“ svarstydamą ar jis patikrino spidometro parodymus po mano paskutinio pasivažinėjimo ar ne. Įdomu kiek visko jis jau suprato ir jei viską sudėjus į vieną..? Tai, kad aš turėjau paslaptį, jis tiksliai žinojo. Stengėsi jis sužinoti priežastį, kodėl aš nepasitikėjau juo? Ar atspėjo jis, kad Aro galės sužinoti viską ką žinojo ir jis? Aš galvojau, kad galbūt Edvardas padarė būtent tokias išvadas, todėl ir nereikalavo iš manęs atsakymo. Man atrodė, kad jis stengėsi per daug negalvoti šia tema ir nekreipti dėmesio į mano elgesį. Nejau jis viską susiejo su mano keistu elgesiu tą rytą, po Alisos išvykimo, kai aš sudeginau knygą? Nežinau, ar jis suprato viską ar ne.

Diena nuo pačio ryta buvo apsiniaukusi ir niūri. Aš važiauvau pro rūką žvelgdama į sunkius debesis. Ar šiandien vakare snigs? Ar pakankamai jo išgris, kad užklotų žemę ir būtų tokia žemę, kurią matė Alisa? Edvardas manė, kad mes turime maždaug dvi dienas. O po to mes susirinksime lauke, kad atviliotumėme Voltūrus ten kur mums reikia. Važiuodama pro tamsų mišką aš apgalvojau savo paskutinę kelionę į Sietlą. Aš maniau, jog suprantu kodėl Alisa nusiuntė mane į tą apgailėtiną vietą, kur Džei Dženksas užsiimdavo savo įtartinų klientų reikalais. Jei aš būčiau atvykusi į vieną iš jo ofisų, taip sakant kur kas legalesnius, tai abejoju kad suvokčiau ką būtent man reikia pas jį paklausti. Jei aš sutikčiau jį kaip advokatą Džeksoną Dženką ar Džeksoną Skotą ar galėčiau aš atspėti, kad Džei Dženksas užsiima padirbtų dokumentų gamybą? Man teko praeiti visą kelią, kad su viskuo išsiaiškinčiau. Tai buvo mano užuomina.

Kai aš pastačiau automobilį stovėjimo aikštelėje šalia restorano visai sutemo. Aš atvažiauvau šiek tiek anksčiau paskirto laiko ir nekreipdama dėmesio į patarnautoją stovintį prie durų, įsidėjau kontaktinius lęšius, išlipau iš automobilio ir ėjau į restoraną, kad ten palaukčiau Džei. Aš skubėjau kuo greičiau susidoroti su šia sunkia užduotimi, kad galėčiau grįžti pas savo šeimą, Džei atvirksčiai stengėsi neįkristi veidu į purvą. Pas mane buvo toks jausmas, kad sandėris buvo iš rankų į rankas, kur nors tamsioje aikštelėje – jam pasirodytų kaip pats didžiausias įžeidimas.

Prie baro aš pasakiau Dženksos vardą ir be galo mandagus metrodelis palydėjo mane į viršų, į mažą atskirą kabinetą su traškančia ugnimi židinyje. Jis paėmė pas mane ilgą neperšlampamą dramblio kaulo spalvos palta, kuri aš apsirengiau, kad nulsėčiau Alisos aprinktus drabužius, kurie jos manymu kuo puikiausiai tiko susiklėsčiusiai situacijai. Pamatęs mano kokteilinę suknelę iš perlų atspalvio atlaso, jo akyse buvo matyti susižavėjimas. Nieko negalėjau su savimi padaryti, jo reakcija pamalonino mane; aš vis dar niekaip negalėjau priprasti prie to, kad graži buvau ne tik Edvardui. Metrodelis atsargiai atsitraukė stengdamasis sudėlioti žodžius, kurie turėjo būti kaip komplimentas.

Laukdama Dženksos aš priėjau arčiau ugnies ir laikiau rankas virš ugnies, norėjosi sušildyti jas prieš neišvengiamai artėjantį rankų paspaudimą. Tiesą sakant Dženksas turėjo suprasti, kad su Kalenais kažkas negerai, bet vis tiek tai buvo naudingas įprotis, apie kurį nereikėjo pamiršti.

Beveik pusę sekundės aš svarsčiau, ką aš pajausiu jei įkišiu ranką į ugnį. Koks bus pojūtis, jei aš užsidedsiu... Mano nesveiki apmąstymai buvo nutraukti nuėjus Džei. Po to kai metrodelis paėmė ir jo palta, buvo aišku, kad ne viena aš čiusčiausi šiam susitikimui.

- Prašau atleisti man už vėlavimą, - pasakė Džei, kai tik mes likome vieni.

- Ne, jūs atėjote laiku.

Jis ištiesė man savo ranką ir paspaudusi jo delną, aš pajutau, kad jo pirštai vis tiek šiek tiek buvo šiltesni nei mano. Atrodo tai jo nejaudino.

- Drišiu pasakyti, kad jūs atrodote nuostabiai ponija Kalen.

- Ačiū Džei. Prašau vadinkite mane Bela.

- Galiu pasakyti, kad bendradarbiavimas su jumis skiriasi nuo bendravimo su Džasperu. Su jumis mažiau ... pavojinga. – Jis neryžtingai nusišypsojo.

- Nejau? Aš visad laikiau, kad Džaspero buvimas veikia raminančiai.

Jis kilstelėjo antakius.

- Tiesa? - mandagiai pramurmėjo jis, nors buvo aišku, kad su šiuo teiginiu jis visiškai nesutiko. Kaip keista. Ką Džasperas padarė su šiuo žmogumi?

- Jūs senai pažįstamas su Džasperu?

Jis atsiduso, tarsi to gėdijosi.

- Aš dirbau su ponu Džasperu apie dvidešimt metų ir iki to mano keistas partneris žinojo tai penkiolika metų...Jis niekad nesikeičia, - Džei mažumėle pasiraukė.

- Taip jau, Džasperas toks įdomus.

Džei palingavo galva, tarsi norėdama išpurtyti pavojingas mintis.

- Gal norėtumėte prisėsti Bela?

- Šiaip tai aš mažumėle skubu. Man toli važiuoti namo. – Ištarus šiuos žodžius aš ištraukiau iš rankinės balta voką su pinigais, kurie buvo skirti apmokėti paslaugas ir pratiesiau jam.

- O, - pasakė jis, jo balse pasigirdo nusivylimo gaidelė. Jis įsikišo voką į vidinę švarko kišenę, neapsisunkindamas skaičiuoti.

- Aš tikėjau, kad mes trupučiuką pasikalbėsime.

- Apie ką? – vedama smalsumo paklausiau aš.

- Pradžiai leiskite aš perduosiu jums dokumentus. Aš noriu būti užtikrintas, kad jūs likote patenkinta.

Jis pasisuko, pastatė savo portfelį ant stalo ir atrakino jį. Džei paėmė didelį dokumentams skirtą voką.

Aš neturėjau nė menkausio suvokimo ką reikia tikrinti, aš atidariau voką ir greitai peržiūrėjau jo turinį. Džei persuko Džeikobo nuotrauką ir spalvą pakeitė taip, kad nesimatytų kad vairuotojo pažymėjime ir pase naudojama ta pati nuotrauka. Mano manymu abu dokumentai atrodė idealiai, bet tai dar nieko nereiškia. Aš akimirkai žvilgtelėjau į nuotrauką Vanesos Vulf pase ir greitai atitraukiau žvilgsnį, gerklėje tarsi kažkas užstrigo.

- Ačiū, - pasakiau aš.

Jo akys šiek tiek susiaurėjo ir aš pajutau, kad mažumėle nusivylė mano paviršutiniška ekspertize.

- Tikinu jus, kad visi dokumentai tvarkingi. Jie tiks net itin detaliam tikrinant.

- Aš esu tuo įsitikinusi. Džei, aš iš ties vertinu tai, ką jūs padarėte dėl manęs.

- Tai man buvo vienas malonumas Bela. O ateityje drąsiai kreipkitės į mane dėl visko, ko tik gali prireikti Kalenu šeimynai.

Nesakydama tiesiogiai, jis praktiškai apsiūlė man užimti Džaspero vietą.

- Jūs norite ką nors patarti?

- Hm, taip. Kaip tai pasakius... – jis grubiai pakvietė prisėsti ant šalto akmens šalia židinio. Aš atsisėdau ant pačio krašto, jis šalia manęs. Ant jo kaktos vėl apsirodė prakaitas, jis paėmė mėlyną šilkinę nosinę iš kišenės ir nušluostė jį.

- Jūs – sesuo pono Džaspero sesers? Ar jūs ištekėjusi už jo brolio? – pasidomėjo jis.

- Ištekėjusi už jos brolio – paaiškinau aš, galvodama ką jis čia sumastė.

- Vadinasi jūs buvote pono Edvardo nuotaka?

- Taip.

Jis tarsi atsiprašydamas nusišypsojo.

- Suprantate, aš daug kartų mačiau visus vardus. Priimkite mano apvėluotus sveikinimus. Gerai, kad praėjus tiek daug laiko ponas Edvardas rado sau nuostabią gyvenimo palydovę.

- Didelis ačiū.

Jis padarė pauzę, šluostydamas prakaitą.

- Galite atspėti, kad per tiek laiko aš pradėjau labai gerbti poną Džasperą ir visą jo šeimą.

Aš atsargiai linktelėjau.

Jis giliai įkvėpė, o po to tylėdamas iškvėpė.

- Džei, prašau pasakykite tai, ką norėjote pasakyti.

Jis dar kartą atsiduso ir po to greitai subėrė viską ką norėjo pasakyti:

-jei jūs tik galėtumėte patikinti mane, kad jūs neketinate pagrobti šios mažos mergaitės iš jos tėvo, šįvakar aš miegočiau ramiau.

- O, - ištariau aš sukrėsta. Man prireikė minutėlės, kad suvokčiau kokią klaidingą išvadą jis sugalvojo.

- O, ne. Nieko bendro su pagrobimu. – Aš palengva nusišypsojau, stengdamasi taip įtikinti jį. – Aš tiesiog ruošu saugią vietą jai tam atvejui, jei kas nors nutiks su manimi ar mano vyru. Jis prisimerkė.

- Jūs manote, kad kažkas turi įvykti?, - jis apraudo, o po to atsiprašė.

Aš stebėjau kaip raudonis sklinda per jo odą ir buvau laiminga – kaip tai dažnai būdavo – juk aš ne paprasta persivertus vampyre. Džei sudarė gero žmogaus išpūdį, jei į šoną nustumti jo nusikalstamą veiklą ir nužudyti jo man visai nesinorėjo.

-Kaip žinoti, - atsidusau aš

Jis susiraukė.

- Tuomet linkiu jums sėkmės. Ir prašau nepasiduokite, bet ... jie pas mane ateis ponas Džasperas ir paklaus kokius vardus aš įrašiau dokumentuose...

- Žinoma, jūs turėsite juos pasakyti nedelsiant. Nieko prieš, kad ponas Džasperas būtų supažindintas apie jūsų ir mano reikalus.

Mano permatomas nuoširdumas atrodo šiek tiek sumažino jo susijaudinimą.

- Labai gerai, - pasakė jis. – Ir ar negalėčiau įkalbėti jūsų pasilikti pietų?

- Apgailestauju Džei. Dabar aš labai skubu.

- Tuomet priimkite mano kuo nuoširdžiausius sveikatos ir laimės palinkėjimus. Jei Kalenų šeimai ko nors reikės, nesigėdinkite kreipkitės į mane.

- Ačiū Džei.

Aš išeidinėju su savo kontrabanda, atsisukus aš pamačiau, kad ponas Džei žiūrį į mane nueinančia, jo veide buvo matyti sumišusi susirūpinimo ir nusivylimo išraiška.

Kelionė atgal užėmė mažiau laiko. Naktis buvo tamsi, aš išjungiau lempas ir skriejau keliu. Kai aš privažiavau link namo, daugumos automobilių nebuvo, įskaitant ir Alisos „Porch“ ir mano „Ferrari“. Vampyrų laikėsi tradicijų, keliavo kaip galima toliau, kad numalšintų savo troškulį. Aš stengiausi negalvoti apie jų naktinę medžioklę ir net nesuvokdamas pasivaipiau, mintyse įsivaizduodama jų aukas.

Svetainėje buvo tik Keitė ir Garetas, jie linksmai ginčijosi dėl maistinės vertės gyvulių kraujo. Pasirodo, Garetas bandė medžioti vegetariškomis manieromis ir suprato, kad tai pakankamai sunku.

Greičiausiai Edvardas nuvedė Renesmę miegoti į namuką. Džeikobas be jokios abejonės buvo miške šalia namelio. Likusi mano šeimos dalis greičiausiai irgi medžiojo. Galbūt jie buvo su kitais Denaliais. Todėl taip gavosi, kad namas visiškai priklausė man ir aš paskubėjau pasinaudoti šiuo pranašumu. Aš pajutau, kad į Džaspero ir Alisos kambarį užėjau pirmą kartą nuo tos dienos kai jie mus paliko. Be jokio triukšmo apžiūrėjau jų didžiulę spintą kol neradau reikiamos tašės. Greičiausiai ji priklausė Alisai – maža juoda odinė kuprinė, iš tų, kurios dažniausiai naudojamos kaip paprastos moteriškos rankinės, ne per didelė ir net Renesmė galėtų ją nešioti ir niekam ji nekristų į akis. Tuomet aš radau jų smulkiuosius pinigus, paėmiau maždaug dukart daugiau, tiek kiek normali amerikiečių šeima neišleidžia per metus. Aš pamaniau, kad ši vagystė bus mažiau pastebima nei kur nors name, todėl kad šis kambarys priminė liūdną įvykį. Vokas su padirbtais pasais ir asmens kortelėmis keliavo tiesiai į rankinę ir pažiūrėjau į apgailėtina nedidelę bagažą, kuris buvo viskas ką aš galėjau duoti savo dukrai ir mano geriausiajam draugui, kad padėčiau išgelbėti jų gyvybes. O ką daugiau aš galėjau padaryti?

Taip palenkusi galvą aš sėdėjau keletą minučių, kol manęs neaplinkė puiki mintis. Kas jeigu...

Tarkim Džeikobas ir Renesmė ruošiasi pabėgti ir tai reiškia, kad yra galimybė, kad Demetrijus bus miręs. Tai suteikė galimybę visiems kurie bėgo, taip pat ir Alisai su Džasperu.

Tuomet, kodėl Alisa ir Džasperas negali padėti Džeikobui ir Alisai? Jei jie bus kartu, tai geriausia apsauga kokios buvo galima prašyti Renesmei. Nebuvo jokios priežasties, kodėl tai negalėjo nutikti, atmetant faktą, kad Džeikobas ir Renesmė buvo baltos dėmės Alisos regėjimuose.

Aš svarsčiau akimirka, o po to išėjau iš kambario, perėjau koridorių ir atsidūriau Esmės ir Karlailo kambaryje. Kaip įprasta Esmės stalas buvo užverstas planais ir projektais, viskas atsargiai sudėta į aukštas krūveles. Virš stalo buvo eilė nedidelių stalčių, viename gulėjo kanceliarijos reikmenys. Aš paėmiau popieriaus lapą ir tušinuką.

Aš žiūrėjau į švarų dramblio spalvos popieriaus lapą kokias penkias minutes, bandydama susikoncentruoti ties savo sprendimu. Alisa negalėjo matyti Džeikobo ir Renesmės, bet ji galėjo matyti mane. Aš stengiausi išprovokuoti jos regėjimą, tikėdamasi, kad ji dabar ne pernelyg užsiėmusi, kad pamatytų mane.

Specialiai pavadinimą aš parašiau spausdintinėmis raidėmis išilgai lapo:

RIO DE ŽANEIRO

Rio atrodė geriausia vieta, kad išsiųsti juos: tai buvo toli nuo čia, Alisa ir Džasperas jau buvo Pietų Amerikoje, be to mano senosios problemos nedingo tik todėl, kad šiuo metu mes turėjome daug rimtesnių problemų. Vis dar buvo paslaptinga Renesmės ateitis, baimė jos nesustojančio augimo. Taip ar kitaip, mes judame link pietų. Dabar senų legendų paiešką bus Džeikobo ir tikiuosi Alisos užduotimi.

Aš vėl palenkiau galvą, tvardydamą norą pravirkti ir sukandau dantis. Aš žinojau, kad toliau bus geriau jei Renesmė bus be manęs. Bet man jau dabar taip trūko jos.

Aš giliai atsikvėpiau ir kai ką užrašiau ant rankinės dugno, kur Džeikobas suras jį pakankamai greitai. Aš sukryžiauvau pirštus – buvo nepanašu, kad jo vidurinėje mokykloje buvo dėstoma portugalų – Džeikobas bent jau galėjo pasirinkti ispanų kalbą. Dabar beliko tik tai laukti.

Sekančiu kelių dienų bėgyje Karlailas ir Edvardas leido toje vietoje, kurioje pasak Alisos turėjo apsirodyti Voltūrai. Tai buvo tas pats laukas, kuriame vyko kova, kai praeitą pavasarį naujai paversti Viktorijos vampyrai

mus puolė. Aš norėjau žinoti, ar Karlailas nesijaučia lyg viskas vėl kartotųsi. Tia man buvo visai nauja. Bet šįkart aš su Edvardu stovėdami greta su savo šeima.

Mes tik galėjome spėlioti, kad Voltūrai ateis atsekti arba Edvardo arba Karlailo. Ar tai verčia juos nerimauti? Aš negalėjau įsivaizduoti Voltūrų, kuriems bent kartą būtų reikėję būti atsargiems ar dėl kažko nerimauti.

Nors aš ir buvau nematoma, na taip aš maniau, Demetriui aš pasilikau su Edvardu. Tai buvo savaime suprantama. Mes turėjome tik kelias valandas, kad pabūtumėme kartu.

Su Edvardu neturėjo būti ilgos atsisveikino scenos ir tai nebuvo planuojama. Pasakyti žodžiai galėjo būti paskutiniai. Tai būtų tas pats jei parašytum „pabaiga“ paskutiniame kūrinio lape. Tad mes nepasakėme vienas kitam nič nieko, bet nesitraukėme vienas nuo kito ne per žingsnio. Kur bebūtų mus užklupusi pabaiga, ji neužklups mūsų nepasirengusių.

Mes pastatėme palapinę Renesmei saugesnėje miško dalyje už mūsų. Vėl mažas dežavu. Mes su Džeikobu vėl statome palapinę... Buvo beveik neįmanoma patikėti, kiek visko pasikeitė nuo praėjusio birželio. Prieš septynis mėnesius mūsų santykių trikampis atrodė neįmanomas, trys skirtingos skausmo rūšys, kurių nebuvo įmanoma išvengti. Dabar viskas buvo idealiai subalansuota. Atrodė žiauriai ironiška, kad kai visos dėlionės dalys buvo sudėtos joms buvo lemta iširti.

Pradėjo snigti prieš pat Naujuosius metus. Šįkart smulkios lengvos snaižės netirpo ant šaltos žemės. Tuo metu kai Renesmė ir Džeikobas miegojo – Džeikobas knarkė taip garsiai, kad aš net nustebau kaip Renesmė dar neprabudo. Sniegas jau padengė žemę plonu sluoksniu, palaipsniui virsdamas į klampias pusnis.

Tuomet kai pakilo saulė, scena iš Alisos regėjimo buvo galutinai įvykdyta. Edvardas ir aš laikėmės už rankų, mes žiūrėjome skersai per baltą pievą ir nei vienas iš mūsų neištarė nei žodžio.

Per kelias valandas susiriko visi. Jų akyse buvo matyti kaip nerimaudami jie laukė kada jiems reiks liudyti vienu akys buvo ausinės, kitų sodriai raudonos spalvos. Po to kai mes visi susirinkome, mes galėjome girdėti vilkus judančius mišku. Džeikobas pasirodė iš palapinės, palikdamas Renesmę vis dar miegančią, kad prisijungtų prie vilkų. Visi vampyrai buvo išsidėstę netvarkinga eile.

Aš stebėjau atstumą stovėdama prie Renesmės palapinės, nes laukiau kada ji prabus. Kai ji prabudo aš jai padėjau apsirengti. Drabužius kruopščiai parinkau prieš kelias dienas. Drabužiai buvo pakankamai moteriški ir puošnus, bet kartu ir tvirta, kad nesimatytų kiek laiko ją dėvi – turint omeny, kad ji sedėtų didžiuliam vilkolakiui ant nugaros, kai jis kirs kelias valstijas. Ant jos striukės uždėjau odinę kuprinę su dokumentais, pinigais, raktais ir mano švelniai palinkėjimais jai ir Džeikobui, Čarliui ir Renė. Ji buvo pakankamai stipri, tad tai neapsunkino jos.

Jos akys suapvalėjo, kadangi ji skausmo kupina mano veidą. Bet ji buvo pakankamai nuovoki, kad neklausinėtų apie tai, ką aš ruošiausi daryti.

- Aš myliu tave, - pasakiau aš jai. – Labiau nei ką kitą.
- Aš irgi tave myliu mama, - atsakė ji.

Ji palietė medalioną kabantį ant kaklo, kuriame buvo įdėtos miniatiūrinės nuotraukos su jos Edvardo ir mano atvaizdais – Mes visada būsimė kartu.

- Mūsų širdyse mes visada būsimė kartu. Bet kai ateis laikas tu turėsi palikti mane.

Jos akys išsiplėtė ir ji savo ranka prisilietė prie mano skruosto. Jos tyla buvo dar sunkesnė nei ji būtų pradėjusi šaukti.

Aš sunkiai nurijau, atrodė, kad mano gerklė buvo ištinusi.

-Tu padarysi tai dėl manęs? Prašau?

Ji stipriai savo pirštukus prispaudė prie mano veido.

- Kodėl?
- Aš negaliu tau pasakyti, - prašibždėjau aš. – Bet tu greitai suprasi. Aš pažadu.

Savo mintyse aš mačiau Džeikobo veidą.

Aš linktelėjau, o po to patraukiau jos pirštus.

- Negalvok apie tai, - prašibždėjau jai į ausį. – Nesakyk Džeikobui, kol aš nepasakysiu tau kad bėgtum, gerai?

Tai ji gerai suprato. Ji taip pat linktelėjo.

Aš iš savo kišenės paėmiau paskutinę detalę. Pakuodama Renesmės daiktus, netikėtai spinduliuojanti šviesa patraukė mano dėmesį. Atsitiktinis saulės spindulėlis papuošęs pro langą stoge apšvietę brangakmeniais puoštą medinę dėžutę stovinčią ant viršutinės lentynos. Akimirksniui aš susimąščiau ir kilstelėjau pečiais. Po to kai visos Alisos užduoties dalys buvo sudėtos, aš negalėjau tikėtis, kad grėsiantis konfliktas išsispręs taikiai. Pagalvojau, kodėl nepasistengus kad būtų priešingai. Aš paklausiau savęs – kam tai galėjo pakenkti? Tad aš turiu bent kažkiek tikėtis – todėl aš priėjau prie lentynos ir paėmiau Aro siųstą vestuvinę dovaną.

Dabar aš užsikabinau masyvią auksinę grandinę ir pajutau visą didžiulio deimanto galybę ant mano kaklo.

- Gražu, - prašnibždėjo Renesmė.

Ji smarkiai mane apkabino per kaklą. Aš prispaudžiau ją prie savo krūtinės, Taip apsikabinusią aš ją išnešiau iš palapinės į kovos lauką.

Edvardas kilstelėjo vieną antakį, aki aš artėjau, bet nepasakė nieko dėl to, kad mes buvome čia. Jis tiesiog labai stipriai apkabino mus abi ir mes taip stovėjome pakankamai ilgai, o po to giliai atsidusęs paleido mus. Aš nepastebėjau atleidimo jo akyse. Galbūt jis tikėjosi kažko, kas laukė po šio gyvenimo, tai lai tikisi.

Mes užėmėme savo vietas, Renesmė užsikabarojo ant mano nugaros, kad atlaisvintų mano rankas. Aš stovėjau už kelių žingsnių nuo pirmojo gynybinio fronto, kuri sudarė Karlailas, Edvardas, Emetas, Rozali, Tania, Keitė ir Elizaras. Šalia manęs buvo Bendžaminas ir Safrina – tai buvo mano darbas – ginti tiek kiek aš galėjau. Jie buvo geriausi puolimo ginklai. Keletą akimirku, per kurias nukreiptų savo dėmesį kitus galėjo daug ką pakeisti.

Safrina buvo nepažeidžiama ir negailestinga, tarsi veidrodinis Senos atvaizdas. Bendžaminas sėdėjo ant žemės, jo delnai buvo ikišti į purvą, jis kažką šnabždėjo apie neteisingas pozicijas. Vakar vakare jis tarsi sukūrė riedinius, kurie atrodė itin natūraliai, nors šiandien jie buvo apsnigti. Bet jų buvo nepakankamai, kad sužeistų vampyrą, bet pakankamai daug, kad atitrauktų dėmesio.

Liudininkai buvo iš kairės ir dešinės nuo mūsų, kai kurie buvo arčiau nei kiti. – tie, kurie norėjo aprodyti save stovėjo arčiau. Aš pastebėjau Siobaną trinančią savo smilkinius, ji užsimerkė, kad susikoncentruotų; gal ji bandė prisiderinti prie Karlailo, bandydama vizualizuoti diplomatinį susitarimą?

Miške už mūsų tarsi nematomas flangas buvo pasirengę vilkai; mes tik galėjome girdėti jų sunkų kvėpavimą ir jų širdžių plakimą.

Debesys slinko taip, kad buvo sunku nuspręsti dabar buvo rytas ar jau diena. Edvardo akys buvo primerktos, tarsi jis atidžiai viską analizavo aplinkui ir aš buvau įsitikinusi, kad jis ir vėl matė tą pačią sceną b-pirmą kartą tai buvo Alisos regėjimas. Viskas atrodė taip, kaip prieš atvykstant Voltūrams. Mums liko tik minutės arba sekundės.

Aplink mus buvo šeima ir mūsų sąjungininkai.

Didžiulis rusvakalis vilkas Alfa išėjo iš miško, kad būtų šalia su manimi; greičiausiai tai buvo jam per sunku – laikydamasis per atstumą nuo Renesmės, kai pavojus buvo taip arti.

Renesmė tiesėsi link jo ir jos pirštai susipynė su kailiu ant jo peties ir jos kūnas šiek tiek atsipalaidavo. Šalia Džeikobo ji buvo ramesnė. Aš irgi pasijutau šiek tiek geriau. Kol Džeikobas bus su Renesme, su ja viskas bus gerai.

Edvardas atsisuko į mane. Aš pratiesiau ranką ir nutvėriau jo delną. Jis sugniaužė mano pirštus.

Praėjo dar viena minutė ir aš įsitempiau, girdėdama artejančius garsus., girdėdama artejančius garsus. Tas pats privertė įsitempti ir Edvardą, pro jo sukąstus dantis pasigirdo žemas urzgimas. Jo akys susikoncentravo ties mišku, į šiaurę nuo tos vietos kur mes stovėjome.

Mes nukreipėm savo žingsnius ten pat kaip ir jis, ir kantriai laukėm, kol slinko paskutinės sekundės.

Skryrius 36

Kraujo troškimas

Jų pasirodymas buvo vaizdas, galima sakyti net gražus. Jie ėjo sinchroniniu ceremoniuniu žingsniu. Jie judėjo kartu, bet tai nebuvo maršas. Idealiai sinchroniškai jie pasirodė iš už medžių, nepažeidžiamos figūros, kurie atrodo buvo pakilę kelis centimetrus virš balto sniego – tokie grakštūs buvo jų judesiai.

Išorinis perimetras buvo pilkas; bet spalva tamsėjo su kiekviena linija, kol nepavirto yra gilią juodą spalvą pačiame vidury. Visi veidai buvo uždengti gobtuvų šešėlių. Tylus šnarėjimas kylantis nuo žingsniu buvo toks ramus, kad panašėjo į muziką, į sunkų rimtą kuris ne sekundei nenutildavo.

Pagal kažkokį ženklą, kurio aš nepastebėjau – o gal jokio ženklo ir nebuvo, tik tūkstantmetinė praktika – visa kariauna sustojo. Judesiai buvo per daug tikslūs ir aiškūs, kad primintų išsiskleidusi žiedą, nors spalva ir buvo panaši. Greičiausiai tai buvo išskleista vėduoklė – gracinga, bet kampuota. Figūros su pilkais gobtuvais išsidėstė flangais, tuo metu kai kur kas tamsesni atsirado viduryje – kiekvienas judesys buvo griežtai kontroliuojamas.

Jų judesiai buvo lėti, bet atsargūs – be jokio nereikalingo skubėjimo, be įtampos, be nerimo. Tai buvo nenugalimieji.

Viskas buvo beveik taip kaip ir mano senuose košmaruose. Vienintelis dalykas, kurio trūko – priešiškas nusitiekimas, kurį mačiau jų veiduose mano sapnuose – buvo tik kerštingos apsitenkimo šypsena. Dabar visi Volterai buvo per daug disciplinuoti, kad parodytų bent kokias emocijas. Jie taip pas nerodė savo nustebimo ar išgaščio vien žvilgtelėjus į vampyrus, kurie jų laukė čia – kompanija, kuri jų fone atrodė itin neorganizuoti ir nepasiruošę. Jie net neparodė nustebimo, kai pamatė gigantiškus vilkus, kurie buvo tarp mūsų.

Aš negalėjau susilaikyti nuo to, kad jų nesuskaičiuočiau. Jų buvo trisdešimt du. Net jai neskaičiuoti dviejų nedalyvaujančių pabalusių figūrų su juodais gobtuvais stovinčiais už visų, kurie mano manymu buvo žmonos – jų gnybinė pozicija kalbėjo apie tai, kad jos nebus įtrauktos į kovą – mūsų vis dar buvo mažuma. Tarp mūsų buvo devyniolika vampyrų, pasiruošusių kovoti ir dar septyni, kurie stebės mūsų sunaikinimą. Net iškaitant dešimt vilkų, Volterai vis tiek mus lenkė savo jėga.

-Kariai atvyksta, kariai atvyksta, - mišlingai sumurmėjo Garetas pats sau ir po to patenkintas sukikeno. Jis pasislinko per žingsnį arčiau prie Keitės.

- Jie atėjo, - prašnibždėjo Vladimiras Stefanui.

- Žmonos, - prašnibždėjo Stefas atsakydamas. – Visi sargyba. Visi jie kartu. Gerai, kad mes nesistengėme jų pulti Voltere.

O po to. Tarsi jų kiekio būtų nepakakę, kai Volterai lėtai ir didingai artėjo, už jų pradėjo rodytis kiti vampyrai.

Veidai, to antro, atrodo begalinio, srauto vampyrų buvo visiškai priešingi Voltūrams – tai buvo kaleidoskopas emocijų. Pradžioje jie buvo nustebinti ir tam tikrą nerimą, kai jie pamatė netikėtą jėgą, kuri laukė jų. Bet šis nerimas greitai praėjo – jie buvo įsitikinę savo jėgų pranašumu, užtikrinti būdami už nenugalimos jėgos nugaros, kuria buvo Voltūrai. Jų veidų išraiška tapo tokie patys kaip ir iki tol, kaip ir mes pamatėme juos savo sutikimu.

Buvo pakankamai lengva nuspėti jų tolimesnius veiksmus – jie matėsi ant jų veidų. Tai buvo įniršusi minia, greita susidorojimui ir nesugebanti padaryti teisingumo. Aš pilnai nesuvokiau viso vampyrų pasaulio požiūrio į nemirtingus vaikus, kol nepamačiau jų veidų išraiškų.

Buvo aišku kad tai pikta dezorganizuota minia – joje buvo daugiau keturiasdešimties vampyrų – tai tarsi buvo liudininkai iš Voltūrų pusės. Kai mes numirsim, būtent jie įtikins pasaulį, kad sunaikinti vampyrai buvo nusikaltėliai ir kad Voltūrai veikė tik siekdami teisingumo. Bet dauguma iš jų atrodė taip, tarsi tikėjosi tapti kažkuo daugiau ne tik liudininkais – jie norėjo dalyvauti baudžiant.

Mes neturėjome šansų. Jei mes ir galėtumėme koku nors būdu neutralizuoti Voltūrų pranašumą, bet jie vis tiek lenkė mus savo kiekiu. Net jei mums ir pavyks įtikinti Demetrijų, Džeikobas nesugebės pabėgti.

Aš galėjau pajusti tai, kaip ir tai, kad visa tai suprato ir visi kiti. Neviltis tarsi tvyrojo ore, gąsdindama mane kur kas daugiau nei anksčiau.

Tarp vampyrų priešingoje pusėje buvo vienas vampyras, kuris nepriklausė likusiai daliai. Aš pažinau Iriną, kuri mėtėsi tarp dviejų barikados pusių. Tik jos veido išraiška skyrėsi nuo kitų. Pilnas siaubo Irinos žvilgsnis nesitraukė nuo Tanios iki priekinės mūsų gynybinės linijos.

Edvardas suurzgė labai žemu balsu bet įniršęs.

- Alsisteras buvo teisus, - pramurmėjo Karlailas.

Aš pamačiau mirguliuojanti Karlailo žvilgsnį į Edvardo klausimą.

- Alisteras buvo teisus? – prašnypštė Tania.

- Jie – Kajus ir Aro – atėjo kad sunaikintų ir užvaldytų – Edvardas iškvėpė taip tyliai, kad tik mūsų pusė galėjo tai girdėti. – Jie turi daugybę strategijos variantų jau vietoje. Jei Irinos kažkokiu tai būdu bus pateisinti, jei ras kitas priežastis. Bet dabar, kai jie mano Renesmę, jie jau pilnai įsitikinę savo elgesio teisumu. Mes vis dar galime pabandyti apsiginti nuo išgalvotų kaltinimų, bet pradžioje mes turime sustabdyti juos ir priversti išklausti teisybę apie Renesmę, - o po to dar tyliau. – Kurios jie visai nesiruošia klausyti.

Džeikobas kažkaip keistai piktai suniurnėjo.

O po to, netikėtai, po kelių sekundžių visa procesija tarsi užmirė ir sustojo. Tylī muzika nuo jų sinchroninio ėjimo nutilo ir buvo visiška tyla. Nepriekaištingas disciplinumas liko toks pat: Voltūrai kaip vienas užmirė visiškai nejudėdami. Jie užėmė savo pozicijas per šimtą jardų nuo mūsų.

Už manęs šone aš išgirdau kur kas stipresni ir dažnesnį širdies plakimą. Aš surizikavau pašnairuoti į kairę ir dešinę, kad pamatychiau kas sustabdė Voltūrus.

Vilkai prisijungė prie mūsų.

Iš abiejų pusių mūsų nelygios linijos stovėjo vilkai. Man užteko sekundėlės, kad suprasčiau, kad ten buvo daugiau kaip dešimt vilkų ir kad pažinčiau tuos, kurie buvo nepažįstami, kuriuos mačiau pirmą kartą. Jų buvo

šešiolika, išsidėsčiusių aplink mus – visos septyniolika įskaitant Džeikobą. Iš jų dydžių ir didžiulių letenų buvo aišku, kad naujieji vilkolakiai buvo labai labai jauni. Aš galvojau, kad turėjau apie tai pagalvoti. Kai tiek daug vampyrų aplink, demografinis sprogdimas tarp vilkolakių buvo nesulaikomas.

Dar daugiau vaikų mirs. Aš klausiau savęs, kodėl Semas tai leido, o po to supratau, kad jis neturėjo kito pasirinkimo. Jei kas nors iš vilkų liks su mumis, Voltūrai gali būti įsitikinę, kad likusieji irgi prisijungs prie mūsų. Jie rizikavo visa savo gauja šiame susirėmime.

Ir mes pralaimėsime.

Staiga aš pajutau tokį pyktį, kuris staigiai pavirto į nekontroliuojama įniršį. Mano nusivylimas visiškai išnyko. Silpnas rausvas aureolė apgaubė tamsias figūras priešais mane ir viską, ką šiuo momentu aš norėjau, tai išmeigti savo dantis į juos, sudraskyti jų kūnus į gabalėlius ir sudeginti juos. Aš tarsi išprotėjau – man atrodė, kad aš net sušokčiau aplink laužą, kol jie degtų gyvi ir juokčiausi kol liepsnotų jų kūnai. Mano lūpos netikėtai susispaudė ir pro jas prasiskverbė žemas ir beprotiškas urzgimas iš mano gerklės, ir atrodė kad iš pačių mano gelmių. Aš pajutau, kad mano lūpų kampučiai pasikėlė tarsi aš šypsočiausi.

Šalia manęs Sabrina ir Sena apkartojo mano tylu urzgimą. Edvardas suspaudė mano ranką, kurią jis vis dar laikė savo rankoje, tarsi išpėdamas mane.

Apgaubti šešėlio Voltūrų veidai vis dar buvo neišraiškingi. Ir tik dvi akių poros nerodė jokių emocijų. Pačiame centre, besilaikant už rankų Aro ir Kajus įvertinant laukė ir viskas aplinkui irgi užmirė laukdami įsakymo žudyti. Tie du nežiūrėjo vienas į kitą, bet buvo akivaizdu, kad jie bendravo. Markusas, kuris taip pat lieté Aro ranką atrodo nedalyvavo bendravime. Jo veido išraiška nebuvo tokia beprasmė kaip kitų, jo veidas greičiau buvo tuščias. Kaip ir tą kartą, kai aš ji mačiau anąkart, jis greičiausiai nuobodžiavo.

Voltūrų liudininkų figūros buvo pasuktos į mus, ir jų neprotiškos akys buvo nukreiptos į Renesmę ir mane, bet jie vis dar buvo netoli miško pakraščio, palikdami didelį atstumą tarp jų ir Voltūrų karių. Tik Irina buvo artimais, vos už kelių žingsnių nuo senųjų moterų – šviesiaplaukės, su puria oda ir apsiblaususiomis akimis – ir jų didžiuliai asmens sargybiniai.

Tiesiai už Aro aš pamačiau moterį su tamsiai pilku gobtuvu. Aš negalėjau būti tikra, kad ji liečiasi prie jo nugaros. Ar tai buvo Renata, dar vienas skydas? Man kilo tas pats klausimas kaip ir Elizarui anksčiau – ar ji galės pasipriešinti man?

Bet aš nešvaistyčiau savo jėgų tam, kad priartėčiau prie Aro ir Kajaus. Aš turėjau kur kas svarbesniu tikslų.

Aš akimis perbėgau per jų pulką ir lengvai radau dvi miniatiūrinės figūras su pilkais gobtuvais pačiame centre. Alekas ir Džeinė greičiausiai patys mažiausi apsaugos nariai. Jie laikėsi netoli nuo Markuso, apsaugoti Demetrijaus iš kito šono. Jų veidai buvo glotnūs nieko neišreiškiantys; jie dėvėjo pačius tamsiausius gobtuvus iš visų, neskaitant pačių seniausiųjų. Raganos-dvyniai kaip juos vadino Vladimiras. Jų gebėjimai buvo pagrindinis ramstis Voltūrų puolime. Tikrosios brangenybės Aro kolekcijoje.

Man raumenys susitraukė ir aš pajutau kaip nuodai pasklido po visą mano burną.

Ryškios Aro ir Kajaus akys slydo mūsų pulku. Aš galėjau išskaityti akivaizdų nusivylimą Aro veide, kai jis vėl ir vėl įdėmiai apžiūrinėjo mūsų veidus ir nerado vieno. Jis nusivylęs sukando dantis. Šią akimirką aš buvau dėkinga, kad Alisa pabėgo. Kadangi pauzė užsitempė aš galėjau girdėti greitą Edvardo kvėpavimą.

- Edvardai? – paklausė Karlailas tyliu ir sunerimusiu balsu.

- Jie nėra įsitikinę ką toliau daryti. Jie įvertina galimybes, renkasi esminius tikslus - , aš, žinoma tu, Alizaras, Tania. Markusas nagrinėja mūsų visų tarpusavio ryšius, ieškodamas pažeidžiamų vietų. Rumunų buvimas erzina juos. Ir dar jie jaudinasi dėl kelių veidų, kurie jie nepažįsta – Sabrina ir Sena ir savaime aišku vilkus. Jie niekad nebuvo mažuma. Tai sustabdė juos.

- Mažumoje? – netikėdama prašnibždėjo Tania.

- Jie neskaito savo liudininkų, - iškvėpė Edvardas. – Jie niekas mirtiname susirėmime. Aro tiesiog reikėjo auditorijos.

- Ar aš turiu ką nors pasakyti? – paklausė Karlailas.

Edvardas mėtėsi, o po to užtikrintai linktelėjo.

- Tai vienintelė galimybė, kurią tu turi.

Karlais išsitiesė ir žengė porą žingsnių į priekį. Aš nekenčiau to, kad jis ten stovi vienas be jokios apsaugos. Jis išskėtė savo rankas ir atkišo delnus, tarsi sveikindamas juos.

- Aro, mano senas drauge. Rodosi mes nesimatėme šimtą metų.

Akimirką aplinkui buvo tyla. Aš galėjau jausti Edvardo įtampą, kol jis bandė išklaudyti į tai, kaip Aro atreaguos į Karlailo žodžius. Įtampa tapo tokia juntama kaip laikrodžio rodyklių tikslėjimas. O po to Aro žengė į priekį iš Voltūrų pulko. Renata, jo skydas, judėjo kartu su juo ir atrodė, tarsi jos pirštu galiukai liėtų Aro gobtuvo. Pirmą kartą Voltūrų gretose pasijuto reakciją į visą tai kas vyksta. Nepatenkinti niurnėjimai nuskriejo

per visą jų pulką, visų antakiai susiraukė, pašiepė dantis. Kai kurie iš sargybinių net pasilenkė į priekį pasirengę pulti.

Aro aprodė į juos ranka.

- Taika.

Jis žengė dar kelis žingsnius į priekį, o po to pakreipė galvą į šoną. Jo pieniškos akys užsidegė nuo smalsumo.

- Teisingi žodžiai Karlailai, - pasakė jis savo plonu balsu. – Bet atrodo jie nesuderinami kai aš matau, kokia armija tu sukūrei, kad nužudytum mane ir mano artimuosius.

Karlailas palingavo galva ir tiesė rankas į priekį, tarsi tarp jų nebuvo gero šimto jardų.

- Tu gali paliesti mano ranką kad suprastum, kad tai nebuvo mano sumanyme.

Aro primerkė savo įtarimo kupinas akis.

- Bet kaip kitaip galima suprasti tavo ketinimus mano mielas Karlailai, įskaitant tai ką tu padarei? – jis susiraukė ir liūdesio šešėlis iškreipė jo veidą – aš negaliu pasakyti ar šis liūdesys buvo tikras ar jis tik vaidino.

- Aš nepadariau jokio nusikaltimo, dėl kurio jūs atėjote nubausti mūsų.

- Tuomet atsitrauk ir duok mums nubausti kaltąjį. Patikėk manim Karlailai, niekas nepradžiugins manęs labiau, nei galimybė išsaugoti tavo gyvybę šiandien.

- Niekas nepažeidė įstatymo Aro. Leisk man paaiškinti, - ir Karlailas vėl pratiesė savo ranką.

Bet prieš tai kai Aro suspėjo atsakyti, Kajus priartėjo ir atsistojo šalia jo.

- Taip daug nenaudingų taisyklių, tiek daug nebūtinų apribojimų tu sukūrei, Karlailai – prašnibždėjo baltapūkis senasis vampyras. – Kaip įmanoma, kad tu pažeidei vieną įstatymą, kuris i tiesų yra svarbus?

- Įstatymas nepažeistas. Jei jūs paklausytumėte....

- Mes matome vaiką Karlailai, - suurgė Kajus. – Nelaikyk mūsų kvailiais.

- Ji ne nemirtinga. Ji ne vampyre. Aš galiu tai įrodyti tiesiog per keletą akimirų ...

Kajus pertraukė jį.

- Jei ji ne viena iš tų, ką draudžia įstatymas, tai kodėl tu surinkai šį batalioną jos gynybai?

- Tai liudininkai Kajau, taip pat kaip ir jūs juos atvedėte, - ir Karlailas parodė į įniršusią minią šalio miško pakraščio. Kai kurie iš jų suurgė tarsi atsakydami. – Kiekvienas iš šių draugų gali tau papasakoti visą tiesą apie šį vaiką. Arba tu pats gali pažvelgti į ją Kajau. Pamatyt žmonišką raudonį ant jos skruostų.

- Tai apgaulė. – nutraukė Kajus. – Kur mūsų informatorius? – jis sukinėjo savo kaklą kol nesurado Irinos, stovinčios už žmonių. –Tu. Ateik.

Irina pažvelgė į jį nieko nesuprasdama, jos veido išraiška buvo tarsi žmogaus, kuris ką tik prabudo iš siaubingo košmaro. Kajus nekantriai spragtelėjo pirštais. Vienas iš milžiniškų žmonių asmens sargybinių atsistojo už Irinos ir grubiai pastūmė ją į priekį. Irina dukart sumirksėjo, o po to ėjo link Kajaus su nerimu. Ji staigiai sustojo už kelėtos jardų, jos akys vis dar buvo prikaustytos prie sesers.

Kajus sutrumpino atstumą tarp jų, o po to trenkė jai per veidą. Tai negalėjo jos sužeisti, bet šiame geste buvo kažkas siaubingo. Tai buvo tas pats, kaip stebėti kai kažkas kankina šunį. Tania ir Keitė vienu metu sušnypštė. Irinos kūnas įsitempė ir ji nukreipė savo žvilgsnį į Kajų. Ji nukreipė savo pirštą į Renesmę, kuri buvo įsikabinusi į mano nugarą. Jos pirštais vis dar buvo susipainiojo Džeikobo kailyje. Mano neprotiškame regėjime Kajus visas tapo beveik raudonas. Iš Džeikobo krūtinės išsirovė urzgimas.

- Tai tas vaikas, kurį tu matei? – reikliai paklausė Kajus. – Tas pats, kuris akivaizdžiai nebuvo žmogus?

Irina pažvelgė į mus, pirmą kartą apžiūrinėdama Renesmę nuo to laiko kai pasirodė čia. Jos galva pasilenkė į vieną šoną, abejonės atsirado jos veide.

-Na ir.. – paklausė Kajus.

- Aš. Aš neesu įsitikinusi. – atsakė ji sumišusi.

Kajaus ranka suvirpėjo, tarsi jis vėl norėjo jai trenkti.

- Ką tu turi omeny? – pasakė jis plieniniu balsu.

- Ji ne tokia pati kaip buvo anksčiau, bet aš galvoju, kad čia tas pats vaikas. Aš turiu omeny, kad ji pasikeitė. Šis vaikas vyresnis, nei tas kurį aš mačiau

Įsiutęs garsas pasigirdo pro iššieptus Kajaus dantis, o Irina nutilo taip ir nebaigus sakinio. Aro akimirksniu atsirado prie Kajaus ir uždėjo jam ranką ant peties.

- Būk kantrus, broliu. Mes turime laiko išsiaiškinti su viskuo. Nėra būtinybės skubėti.

Su niūria išraiška Kajus atsitraukė nuo Irinos.

- O dabar mieloji, - pasakė Aro šiltu saldžiu šnabždesiu, - Parodyk man ką tu norėjai pasakyti, - ir jis tiesė savo ranką link įbaugintos vampyrės.

Irina paėmė jo ranką neužtikrinta. Ji laikė ją tik penkias sekundes.

- Matai Kajau? – pasakė jis. – Štai paprastas būdas sužinoti tai, ko mums reikia.

Kajus jam neatsakė. Aro akimis peržvelgė savo auditoriją, o po to pasisuko į Karlailą.

-Ir taip, atrodo pas mus atsirado kažkas paslaptingo. Atrodo taip, kad vaikas auga. Bet pirmas Irinos prisiminimas yra niekas kitas kaip nemirtingas vaikas. Įdomu.

- Tai yra būtent tai, ką aš stengiausi paaiškinti, - pasakė Karlailas ir pagal tai kaip pasikeitė jo balsas, aš galėjau suprasti, kad jus pajuto palengvėjimą. Tai buvo viltis, kuria mes taip miglotai tikėjome.

Aš nejaučiau palengvėjimo. Aš laukiau, vos tvardydama savo įnirši, sekdamą žadėta Edvardo strategija.

Karlailas vėl ištiesė savo ranką.

Aro akimirką susimėtė.

- Aš norėčiau išgirsti paaiškinimą iš kur kas svarbesnio šios istorijos dalyvio mano drauge,. Ar aš ne teisus, kad šis pažeidimas – ne tavo rankų darbas?

- Čia nebuvo pažeidimų.

- Net jei ir taip, aš turiu žinoti visas šios teisybės puses, - ploname Aro balse pasigirdo užslėptos natos. – Ir geriausias būdas tai padaryti, visą tai išgirsti iš tavo nepakartojamo talentingo sūnaus. – Jis aprodė ranką į Edvardą. – Kadangi vaikas laikosi už jo paversto vampyres žmonos, aš manau, kad Edvardas čia prisidėjo.

Žinoma jis norėjo Edvardo. Tą pačią akimirką kai jis pateks į Edvardo smegenis, jam taps aiškios visos mūsų mintys. Visų išskyrus mano.

Edvardas greitai apsisuko ir nesutikdamas mano žvilgsnio pabučiavo mane ir Renesmę į kaktą. Jis greitai judėjo apsnigta žeme, paliesdamas Karlailo petį, kai jis traukėsi atgal. Aš išgirdau tylą rauda už nugaros – Esmės baimė prasiveržė į išorę.

Raudonas rūkas, kurią aš mačiau aplink Voltūrų armiją sužibo ryškiau nei anksčiau. Aš negalėjau žiūrėti kaip Edvardas vienas kerta tuščią erdvę – bet aš taip pat negalėčiau išverti jeigu Renesmė nors per žingsnį priartėtų prie mūsų priešų. Priešingi norai draskė mane. Aš jaučiau, kad mane tarsi užšaldė ir atrodė, kad mano kaulai gali susprogti nuo įtampos. Aš pamačiau Džeinės šypsena kaip Edvardas buvo praėjęs vidurį atstumo tarp mūsų, būdamas arčiau jų nei mūsų.

Ši aptenkinta šypsena padarė tai. Mano išūtis pasiekė piką, jis tapo stipresnis nei tuomet kai kraujo troškimas sukunkuliavo, kai aš sužinojau jog vilkai irgi dalyvaus kovoje, kur mes visi žūsime. Aš galėjau pajusti tą beprotybę ant savo liežuviu – aš jaučiau kaip ji liejasi iš manęs tarsi ateinanti banga. Mano raumenys ištempė ir aš veikiau automatiškai. Aš mintyse išstūmė savo skydą per praktiškai neįmanomą atstumą – dešimt kartų toliau nei geriausių mano bandymų metu – kaip ietis. Mano kvėpavimas buvo įtemptas ir piktas.

Skydas skriejo nuo manęs su energijos pliūpsniu, tarsi skysto plieno debesis. Jis pulsavo tarsi būtų gyvas – aš galėjau jausti jį nuo viršūnės lyg kraštu.

Dabar nebuvo ne menkausio plyšio šiame elastingame audinyje, dabar pilna jėgų aš mačiau, kad nepasitikėjimas, kurią aš jaučiau anksčiau buvo tik mano galvoje – aš laikiausi už jos kaip už apsaugos, pasąmonėje netikėdama savo jėgomis. Ir dabar aš išsilaisvinau ir mano skydas išsiplėtė kaip niekur ant 50 jardų ploto nuo manęs ir tai pareikalavo pačios minimalios koncentracijos.

Aš galėjau jausti savo skydą taip pat kaip ir bet kurią savo raumenuką. Aš stumdama jį į tolyn suteikdama jam ovalo formą. Staiga viskas kas buvo po šiuo lanksčių geležiniu skydu tapo dalimi manęs – aš galėjau jausti gyvybines jėgas visko ką aš dengiau. Vampyrai ir vilkolakiai po juo buvo šilumos taškeliais, šviesos blyksniais supančių mane. Aš stumtelėjau skydą į priekį ir su pajutau palengvėjimą kai pajutau ryškią šviesą nuo Edvardo mano apsaugos ribose. Aš laukiau jį ten taip, kad liktų plonytė sienelė skirianči jį nuo mūsų priešus.

Abejoju kad praėjo bent sekundė. Edvardas vis dar judėjo link Aro. Bet viskas absoliučiai pasikeitė, bet niekas išskyrus mane to nepastebėjo. Klaidus juokas pasigirdo iš mano lūpų. Aš jaučiau kad likusieji žvelgė į mane, o Džeikobas savo juodomis akimis spoksojo į mane kaip į išprotėjusią.

Edvardas sustojo per kelis žingsnius nuo Aro ir su nusivylimu supratau, kad aš negaliu maišyti šiam susitikimui. Tai buvo mūsų pasiruošimo dalimi – priversti Aro išklausti mūsų istoriją. Man buvo fiziškai skaudu nuo to, bet aš nenorom atitraukiau savo skydą nuo jo. Aš pilnai susikoncentravau ties Edvardu ir buvau apsirengusi bet kuriuo momentu jį užgaubti savo skydu jei to prireiktų.

Edvardas kilstelėjo savo smakrą ir ištiesė savo ranką Aro, tarsi jam būtų suteikta didelė garbė. Aro, atrodo tik susižavėjo tokiu elgesiu, bet likusieji nejautė susižavėjimo. Renata surimusi jaudinosi Aro šešėlyje. Kajus buvo taip nusivylęs, kad atrodo jog ant jo permatomos odos atsirado raukšlės. Mažoji Džeinė pašiepė savo dantis, o šalia jos Alekas primerkė akis centruodamasis. Aš maniau, kad jis ruošiasi, kaip ir aš jei prireiktų veikti nedelsiant.

Aro sumažino atstumą tarp ko ir Edvardo – žinoma, ko gi jis turėjo bijoti? Nerangūs šešėliai šviesiai pilkuose gobtuvuose – tai buvo raumeningi kariai kaip Feliksas – buvo vos už kelių jardų. Džeinė ir jos kankinantis gebėjimas galėjo nokautuoti Edvardą ir priversti jį raitytis agonijoje. Alekas galėjo apakinti ir padaryti jų kurčiu, neleidamas žengti ne žingsnio link Aro. Bet niekas nežinojo, kad mano rankose jėga, galinti visus juos sustabdyti. Niekas, net Edvardas.

Su šypsena be jokio nerimo Aro paėmė Edvardo ranką. Jis iškart užsimerkė, o po to jo pečiai susitraukė nuo informacijos škvalo.

Kiekviena slapta mintis, kiekviena strategija, kiekvienas svarstymas – viskas, ką Edvardas girdėjo kitų mintyse paskutinį mėnesį – tapo pasiekama Aro tik per keletą akimirku. Ir net kiekvienas Alisos regėjimas, kiekviena rami mūsų šeimos akimirka, kiekvienas paveikslėlis Renesmės galvoje, kiekvienas bučiny, kiekvienas suartėjimas tarp manęs ir Edvardo...Visa tai dabar priklausė Aro.

Aš net sušnypščiau nuo nusiminimo ir skydas pradėjo mirguliuoti nuo mano susierzinimo, jis pakeitė savo formą ir įsitempė išilgai mūsų linijos.

- Ramiau Bela, - prašnibždėjo Safrina.

Aš sukandau dantis.

Aro toliau koncentravosi ties Edvardo prisiminimais. Edvardo galva irgi pasilenkė, raumenys ant jo kaklo įsitempė, kadangi jis vėl matė viską ką matė Aro ir dar matė Aro reakciją į visą tai ką jis sužinojo.

Ši dvipusis nevienapusis pokalbis tęsėsi taip ilgai, kad net sargyba pradėjo nerimauti. Prislopintas šurmuly, nuvilnijo per visą Voltūrų kariauną, kol Kajus nepareikalavo tylos. Džeinė pajudėjo į priekį, o Renatos veide buvo matyti didžiulis skausmas. Trumpam aš pažvelgiau į šį galingą skydą, kuris šiuo momentu atrodė toks silpnas ir apimtas panikos; nors ji buvo naudinga Aro ir aš galėjau pasakyti tiksliai kad ji nebuvo karys. Joje nebuvo kraujo geismo. Aš žinojau, jei kovotumėme aš ir ji, aš ją sunaikinčiau.

Aš vėl susikoncentravau, kadangi Aro išsitiesė ir jo akys atsimerkė. Jo akys buvo pilnos išgaščio ir nerimo. Jis nepaleido Edvardo rankos.

Edvardo raumenys truputėli atsileido.

- Tu matei? – paklausė Edvardas savo ramiu pasitinkčiu balsu.

- Taip, aš iš tiesų mačiau, - sutiko Aro. Stebėtina, bet jo balse skambėjo pasitenkinimo gaidelė. - Aš abejoju, kad kas nors iš dievų ar mintingųjų kada nors matė taip aiškiai.

Disciplinuotos sargybos veidai buvo tokie pat nustebę, kaip ir mano veidas.

- Tu davei man daug peno apmąstymam mano jaunasis drauge, - tęsė Aro. – Kur kas daugiau nei aš tikėjausi. Jis vis dar nepaleido Edvardo rankos, įsitempęs Edvardo kūnas leido suprasti, jog jis suprato apie ką galvoja Aro.

Edvardas neatsakė.

- Galiu aš su ja susipažinti? – paklausė Aro beveik maldaudamas su vis didėjančiu susidomėjimu. – Niekada per visą mano egzistavimą aš net nesvajojau apie tokio stebuklo egzistavimą. Koks papildymas mūsų istorijoje.

- Apie ką tu Aro? – įsiterpė Kajus prieš tai kai Edvardas spėjo atsakyti. Paprastas klausimas privertė mane apkabinti Renesmę rankomis ginant ją ir supant ją tarsi ji gulėtų lopšyje.

- Kai ką, apie ką tu net neišsivaizduoji mano mielas drauge. Pagalvok minutėlę, juk teisingumą kuri mes norėjome įvykdyti jau nebe reikia.

Kajus stebėtinais sušnypštė nuo šių žodžių.

- Taika broli, - ramindamas perspėjo Aro.

Tai turėjo būti gera naujiena – tai buvo tie žodžiai, kurių mes taip tikėjomės – užskaitymas, kurio mes niekad nesvarstėm. Aro išklusė tiesą. Aro pripažino, kad įstatymas nebuvo pažeistas.

Bet mano akys buvo prikaustytos prie Edvardo ir aš mačiau kaip įsitempę raumenys ant jo nugaros. Aš dar kartą pergalvojau Aro pasakyta instrukciją Kajui ir supratai jos dviprasmybę.

- Tai tu pristatysi mane savo dukteriai? - paklausė Aro vėl.

Kajus buvo ne vienintelis, kuris sušnypštė išgirdę apie veiksmų posūkį.

Edvardas nenorom linktelėjo. Renesmė jau įtikino daugumą. Aro visad atrodė senųjų vampyrų lyderiu. Jei jis bus jos pusėje, ar sugebės likusieji veikti prieš mus?

Aro vis dar laikė Edvardo ranką ir dabar jis be žodžių atsakinėjo į klausimus, kurių nei vienas iš mūsų negirdėjo.

- Aš manau įvertinant susiklosčiusias aplinkybes reikia rasti kompromisą. Susitiksime viduryje.

Aro nuleido savo ranką. Edvardas pasisuko į mus ir Aro prisijungė prie jo, lengvai uždėjęs savo ranką Edvardui ant peties, tarsi jei jie būtų geriausi draugai – visa tai buvo nesibaigianti prisilietimas prie Edvardo odos. Jie ėjo lauku artėdami link mūsų. Visa sargyba judėjo per žingsnį nuo jų. Aro lengvai kilstelėjo ranką net nepažvelgęs į juos.

-Ramiai, mano brangieji. Iš tiesų jie nieko blogo mums nedarys iki tol, kol mes būsime taikūs.

Sargybiniai į šį pasakymą sureagavo daug atviriau nei anksčiau garsiai šnypšdami ir tarsi švilpdami likdami savo pozicijose. Renata judėjo dar arčiau Aro, nervingai krūpčiodama.

- Pone, - sušnibždėjo ji.

- Nesikankink mano mieliausioji, - atsakė jis. – Viskas gerai.

- Gal tu turėtum paimti kelis narius savo sargybos su mumis, - pasiūlė Edvardas. – Galbūt jie pasijus ramesni.

Aro linktelėjo tarsi jis pats padarė šį sunkų sprendimą. Jis dukart spragtelėjo pirštais.

- Feliksai, Demetriju.

Du vampyrai akimirksniu atsirado šalia jo ir atrodė jie lygiai taip pat, kai aš juos mačiau paskutinį kartą. Abu buvo aukšti ir tamsiaplaukiai. Demetrijus – tvirtas ir lankstus kaip kardo ašmenys, Feliksas – nerangus ir grėsmingas kaip metalinė kuoka.

Penki iš jų liko apsnigto lauko viduryje.

- Bela, - pašaukė mane Edvardas. – Atnešk Renesmę... ir paimk su savimi kelis žmones.

Aš giliai įkvėpiau. Mano kūnas buvo įsitempęs. Mintis paimti Renesmę į patį veiksmų sūkurių... Bet aš pasitikėjau Edvardu. Jis būtų supratęs, jei Aro tą akimirką būtų norėjęs mus išduoti. Aro turėjo tris sargybinius, tad aš turėjau paimti du. Man prireikė tik sekundės, kad nuspręščiau.

-Džeikobai? Emetai? – paklausiau aš ramiai. Emetas – todėl kad jis mirė iš nekantrumo. Džeikobas – todėl, kad jis negalės būti nuošalyje.

Abu linktelėjo.

Aš perėjau lauką kartu su jais, jie gynė mane iš abiejų pusių. Aš išgirdau dar vieną nepasitenkinimą sklindantį iš sargybos, kai tik jie pamatė ką aš atsivedžiau – iš tikro jie nepasitikėjo vilkolakiais. Aro kilstelėjo savo ranką vėl nutraukdamas jų protestus.

- Įdomią kompaniją jus pasirinkot, - pasakė Demetrijus Edvardui.

Edvardas nutylėjo, bet pro Džeikobo dantis pasigirdo urzgimas.

Mes sustojome per kelis jardus nuo Aro. Edvardas greitai nusimetė Aro ranką nuo savęs ir greitai prisijungė prie mūsų, paimdamas mane už rankos.

Akimirką mes žiūrėjome vieni į kitus visiškoje tyloje. O po to Feliksas pasilabino su manimi žemu balsu.

- Sveika Bela, - jis savimi pasitikintis iššiepė dantis vis dar stebėdamas kiekvieną Džeikobo judėjimą.

Aš kažkaip kreivai nusišypsojau milžiniškam vampyru.

- Sveikas Feliksai.

Feliksas nusijuokė.

- Tu gerai atrodai. Nemirtingumas tau tinka.

- Ačiū.

- Nėr už ką. Kaip gaila...

Jis paliko savo komentarus be tęsinio, bet man reikėjo Edvardo gebėjimų, kad suprasčiau pabaigą. Kaip gaila, kad mes jus visus nužudysime per sekundę.

- Taip, labai gaila netiesa? – pramurmėjau aš.

Feliksas mirktelėjo.

Aro nekreipė jokio dėmesio į mūsų dialogą. Jis iš susižavėjimo palenkė galvą į vieną pusę.

- Aš girdžiu keistą jos širdies plakimą, - prašnibždėjo jis, ir jo balsas buvo tarsi linksma melodija. – Aš jaučiu jos keistą kvapą, - po to jo rūko aptrauktos akys nukrypo į mane. – Tai tiesa mieloji Bela, nemirtingumas padarė tave ypatinga. – pasakė jis. – Tarsi tu buvai sutverta tokiam gyvenimui.

Aš linktelėjau, tarsi sutikdama su juo.

- Tau patiko mano dovana? – paklausė jis, akimis rydamas pakabutį, kurį aš nešiojau.

- Ji labai graži. Tai taip dosnu iš jūsų pusės. Ačiū. Aš turbūt turėjau nusiųsti laišką su padėka.

Aro susižavėjęs nusijuokė.

- Tai tik nedidelė smulkmena, kuri gulėjo šalia. Aš pagalvojau, kad ji papildys tavo naują įvaizdį ir tai tiesa. Aš išgirdau tylu švilpimą Voltūrų gretose. Aš greitai žvilgtelėjo per Aro petį.

Hmm. Atrodo Džeinės visai nedžiugino tas faktas, kad Aro atsiuntė man dovana. Aro sukrenkštė, kad atkreiptų mano dėmesį į save.

- Ar galima man pasisveikinti su tavo dukra, mieloji Bela? – paklausė jis saldžiai.

Tai buvo tai ko mes taip tikėjomės. Tvardydama norą pagriebti Renesmę ir pabėgti iš čia, aš žengiau du lėtus žingsnius į priekį. Mano skydas drebėjo už manęs, gindamas likusią mano šeimos dalį tuo metu kai Renesmė stovėjo priekyje. Aš jaučiau, kad tai neteisinga ir siaubinga.

Aro sutiko mus švytinčia veido išraiška.

- Ji išskirtinė, - pratarė jis. – Taip pat kaip tu ir Edvardas. – Ir po to garsiau. – Sveika Renesme.

Renesmė greitai pažvelgė į jį. Aš linktelėjau.

- Sveiki Aro, - atsakė ji savo aukštu skambiu balsu.

Aro atrodė sumišęs.

- Kas tai? – sušnypštė Kajus iš už nugaros. Atrodo, kad jis buvo įsiutęs dėl to, kad jam reikėjo klausinėti.

- Pusiau mirtinga, pusiau nemirtinga, - atsakė jam ir likusiai Aro palydos daliai, kuri neatitraukė nuo Renesmės akių, - Sukurta ir išnešiota šios nemirtingosios, kol ji buvo žmogus.

- Neįmanoma, - pasakė Kajus nepatikliai.

- Tu galvoji, kad jie mane apkvailino brolau? - Aro veido išraiška buvo geraširdė, bet Kajus atsitraukė. – Ir ar širdies plakimas, kurį tu girdi, gali būti apgaule?

Kajus susiraukė ir atrodė toks nuliūdintas, tarsi šie geri Aro klausimai buvo skausmingi kirčiai jam.

- Ramiai ir atsargiai brolau, - perspėjo jį Aro, vis dar šypsodamasis Renesmei. – Aš puikiai žinau, kaip tu mėgsti teisingumą, bet čia negali būti teismo dėl šios unikalios mažylės ir jos egzistavimo. Tiek dar reikia išmolti, tiek ištirti. Žinau, kad pas tave nėra mano entuziazmo, bet ūk kantrus mano atžvilgiu broli, juk aš atversiu naują istorijos puslapį, kuris net mane sukrėtė. Mes atėjome tikėdamasi tik teisingumo ir liūdėdami dėl draugų melo, bet pažvelk ką mes radome vietoj šito. Naujos ryškios žinios apie mus, apie mūsų galimybes.

Jis tiesė ranką Renesmei kviesdamas ją. Bet tai nebuvo tai ko ji norėjo. Ji atsitraukė nuo manęs ir tiesėsi į viršų, kad pirštų galiukais paliestų Aro veidą. Aro nebuvo taip šokiruotas kaip visi, kuriuos ji paliesdavo. Jis taip pat kaip ir Edvardas buvo įpratęs prie minčių ir reginių tėkmės. Jo šypsena tapo platesnė ir jis atsiduso iš malonumo.

- Neįtikėtina, - prašnibždėjo jis.

Renesmė atsipalaidavusi atsilenkė ant mano rankų, bet mažas veidas buvo pilnas rimtumo.

- Prašau? – paklausė ji jo.

Jo šypsena buvo geraširdiška.

- Žinoma, aš nenoriu pakenkti tau mano brangenybe, Renesme.

Aro balsas buvo toks geras ir švelnus, kad jis net mane akimirksniai papirko. O po to aš išgirdau kaip Edvardas sukando dantis ir toli už mūsų sušvilpė Megė, kuri pajuto melą.

- Aš galvoju, - pasakė Aro taip lengvai, tarsi jis net negirdėjo atsako į jo prieš tai ištartus žodžius. Jo akys netikėtai sustojo ties Džeikobu, ir vietoj pasišlykštėjimo, su kuriuo kiti Voltūrai žiūrėjo į gigantišką vilką, Aro akys prisipildė ilgesio, kurio aš negalėjau paaiškinti.

- Nieko neišeis, - pasakė Edvardas ramiu neutraliu tonu.

- Tiesiog atsitiktinė mintis, - atsakė Aro, akivaizdžiai vertindamas Džeikobą, o po to jo žvilgsnis nukrupo link vilkolakių, kurie stovėjo iš abiejų mūsų linijos šonų. Ką bebūtų jam parodžiusio Renesmė, tai padarė vilkus labai įdomius jam.

- Jie nepriklauso mums Aro. Jie nepaklūsta mūsų komandoms. Jie čia todėl, kad patys to nori.

Džeikobas grėsmingai suuzgė.

- Bet jie atrodo labai prisirišę prie jūsų, - pasakė Aro. – Jūsų jaunas draugas ir jūs šeima. Ištikima – jis ištarė šiuos žodžius labai minkštai.

- Jie pašaukti ginti žmonių gyvybes Aro. Tai suteikia jiems galimybę egzistuoti šalia mūsų, bet abejoju, kad jie egzistuos su jumis. Žinoma, jei jūs nepakeisite savo gyvenimo.

Aro linksmi nusiūokė.

- Tiesiog atsitiktinė mintis, - pakartojo jis. – Tu gerai žinai kaip tai gali būti. Nei vienas iš mūsų negali pilnai kontroliuoti sąmoniniais norais.

Edvardas pradėjo raukytis.

- Aš žinau kaip tai gali būti. Ir aš žinau skirtumą tarp paprastų minčių tėkmės ir minčių, kurias persekioja kažkoks tikslas. To niekad nebus Aro.

Didžiulė Džeiko galva pasisuko į Edvardo pusę ir silpnas kaukimas pasigirdo pro jo sukąstus dantis.

- Ji sudomino mintis...sargybinių šunų. – prašnibždėjo jam Edvardas.

Trumpą mirtiną tylą nutraukė visos gaujos kaukimas, kuris užpildė visą lauką.

Po to buvo keletas komandų, - aš supratau, kad nuo Semo, nors nepasisukau, kad pažiūrėčiau – ir kaukimas dingo spengiančioje tyloje.

- Kiek suprantu tai ir yra atsakymas į klausimą, - vėl juokdamasis pasakė Aro. – Ši kompanija pasirinko savo pusę.

Edvardas sušnypštė ir žengė į priekį. Aš prisiliečiau prie jo rankos, svarstydama kas tokio galėjo būti Aro mintyse, kad sukeltų tokią aštrią reakciją, kol Demetrius ir Feliksas pasilenkė į priekį ruošdamiesi puolimui. Aro vėl mostelėjo ranka. Visi jie grįžo į pradinę padėtį, įskaitant ir Edvardą.

- Kiek visko reikia aptarti, - netikėtai pasakė Aro, tarsi sėkmingas verslininkas. – Tiek daug reikia nuspręsti. Jei jūs ir jūsų gynėjai atleis man, mano brangieji Kalenai, aš pasitarsiu su savo broliais.

Planas

Aro neprisijungė prie savo laukiančios palydos laukiančios šiaurinėje lauko pusėje. Vietoj to jis mostelėjo ranka, tuo išsakydamas jiems priartėti prie jo.

Edvardas nelaukdamas pasisuko atgal veddamas paskui mane ir Emetą. Mes skubėjome atgal, nenuleisdami akių nuo gresiančio pavojaus. Džeikobas atsitraukė paskutinis, jo kailis pasišiaušė, ir danty buvo pašiepti prieš Aro. Renesmė pastvėrė jo uodegą, tarsi tai buvo pavadelis ir temdama jį, kad jis eitų su mumis. Mes pasiekėme savo šeimą ta pačią akimirką kai tamsios figūros apsupo Aro. Dabar tarp jų ir mūsų buvo ne daugiau kaip penkiasdešimt jardų, bet kuris iš mūsų šį atstumą įveikti galėjo per kelias sekundes.

Kajus iškart pradėjo ginčytis su Aro.

- Kaip tu gali pakešti šią gėdą? Kodėl mes stovime čia bejėgiai prieš tokį siaubingą nusikaltimą, kuris yra uždengtas tokio juokingo melo? - Jis laikė savo rankas ant pečių, nagais išsikabinęs į drabužius. Aš svarsčiau kodėl jis tiesiog nepaliečia Aro, kad sužinotų ką jis mano. Mes jau matėme nesutarimų jų gretose. Ar gali taip pasisekti?

- Todėl, kad tai tiesa, - ramiai jam atsakė Aro. - Kiekvienas žodis. Žiūrėk kiek vampyrų yra pasirengusių liudyti apie tai ką jie matė, kaip šis unikalus vaikas greitai auga ir vystosi. Ji pažino ją. Jie jautė kraujo šilumą, jautė jos pulsą. - gestu Aro parodė nuo Amūno vienoje pusėje iki Siobanos kitoje.

Kajus keistai sureagavo į Aro žodžius, kai šis paminėjo liudininkus. Pyktį, sklindantį iš jo pakeitė išskaičiavimas. Jis pažvelgė į Voltūrų liudininkus, žvilgsnis buvo kažkoks neaiškus... Greičiau net nervingas.

Aš taip pat pažiūrėjau į minios pusę, stengdamasi suprasti kas čia vyksta. Nepasakomą norą pulti pakeitė nepasitenkinimas.

Kajus raukėsi pasinėręs į apmąstymus. Jo nieko gero nežadanti veido išraiška padėjo išlaikyti ugnį mano liepsnojančio įniršio nuo tada, kai šie įvykiai privertė mane sunerimti. O kas jei sargyba taip elgėsi tik atsakydama į kažkokį nežinomą signalą?

Su nerimu aš apžiūrėjau savo skydą - jis buvo toks pat nepažeidžiamas kaip ir anksčiau. Aš paverčiau jį žemu plačiu kupolu, kuris buvo tarsi siena dengianti mūsų pusę. Aš galėjau jausti ryškias liespnelės iš ten kur stovėjo mano šeimos nariai ir draugai. Aš pagalvojau, kad dar šiek tiek pasitreniravusi, galėsiu lengvai atskirti kiekvieno kvapą. Dabar aš žinojau, kad Edvardo liespnelė buvo pati ryškiausia iš visų. O štai tuščios vietos aplink šias ryškias liespnelės kėlė man nerimą, nebuvo jokio fizinio barjero ir jeigu koks nors mažiau gabus Voltūras prasigautų po juo, tai skydas apsaugotų tik mane. Aš susiraukiau, stengdamasi skydą pritraukti kuo arčiau jų. Karlailas buvo toliausiai nuo visų, aš palengva pradėjau stumti mažas skydo gijas tiksliai prie jo kūno kaip tik galėjau. Atrodo, kad mano skydas norėjo to paties. Jis keitė formą, kai Karlailas sujudėjo norėdamas būti arčiau Tanios. Sužavėta tokios reakcijos aš arčiau kiekvieno pradėjo formuoti savo skydą. Skydas kabinosi už jų noriai ir keitė formą kai jie judėjo.

Praėjo tik sekundė.

Kajus vis dar svarstė:

- Volkolakiai, - pasakė jis pagaliau.

Staiga apimta panikos aš supratau, kad dauguma vilkolakių buvo neapsaugoti. Aš stengiausi stumti link jų skydą, kai supratau keistą dalyką. Aš galėjau jausti jų šviesą. Apimta smalsumo aš stumtelėjau skydą link Amūno ir Kebi - į pati tolimiausią mūsų grupės kampa taip, kad vilkai liktų išorėje. Kai tik jie atsidadavo kitoje pusėje jų ugneles dingdavo. Jie daugiau neegzistavo. Bet vilkai likę po skydu vis dar švietė ryškia šviesa arba greičiau dalis iš jų... Hmm... Aš pradėjau uždenginėti kiekvieną vilką kol neuždengiau Semo, tą pačią akimirką ir kiti vilkai pradėjo šviesti...Jų mintys turbūt buvo kur kas labiau surištos nei aš galėjau įsivaizduoti. Jei Alfa buvo apsaugotas ir likusieji taip pat buvo apginti kaip ir jis.

- Ahhh brolau, - atsakė Aro į ištartus Kajaus žodžius su nuliūdinta išraiška.

- Tu gali juos ginti, Aro? - pasidomėjo Kajus. - Mėnulio vaikai buvo prakeikti mūsų priešai nuo amžių. Mes medžiojome juo iki visiško sunaikinimo Europoje ir Azijoje. Ir vis dėl to Karlilai tęsė draugystę su šia didžiule „saraza“, žinoma norėdami nuversti mus. Turbūt, kad apgintų savo išsigimusi gyvenimo būdą.

Edvardas garsiai nusikosėjo ir Kajus degino jį žvilgsniu. Aro perbraukė savo plona ranka sau per veidą, tarsi nejaukiai jaustųsi nuo seniausiojo žodžių.

- Kajau, dabar dienos vidurys, - pasakė Edvardas. Jis parodė į Džeikobą. - Jie ne mėnulio vaikai, tai tikrai. Jie neturi nieko bendro su jūsų priešais iš kitos pasaulio pusės.

- Jūs auginate čia mutantus, - Kajus spjovė į jo pusę.

Edvardas smarkiai sukando žandikaulį ir iškart jį atpalaidavo, po ko jis pasakė ramiu balsu:

- Jie net ne vilkolakiai. Aro gali patvirtinti jei jūs manim netikite.

Ne vilkolakiai? Aš nustebusi pažiūrėjau į Džeikobo pusę. Jis kilstelėjo pečiais. Jis taip pat nežinojo apie ką kalba Edvardas.

- Brangus Kajau, aš paprašyčiau tavęs nesvarstyti šio punkto, jei jūs parodytumėte man savo mintis, - pramurmėjo Aro. – Nors šie padarai apie save galvoja kaip apie vilkolakius, bet jie nėra jais. Tikslus pavadinimas jiems būtų „besikeičiantys“. Vilko pavidalo pasirinkimas – priklausomai nuo patogumo. Jie galėjo tapti meškomis, pavyzdžiui sakalais jei jais jie būtų pirmą kartą pasikeitę. Šie padarai iš tiesų neturi jokio ryšio su Mėnulio vaikais. Jie tiesiog paveldėjo šį gebėjimą iš savo protėvių. Tai paveldima genetiškai – jie juk netešė savo giminės, jie negali perduoti savo galimybių kitiems, kai tai daro tikrieji vilkolakiai.

Kajus spoksojo į Aro susierzinimo žvilgsniu, gal net šiame žvilgsnyje buvo matyti kaltinimas dėl išdavystės.

- Jie žino mūsų paslaptį, - pasakė jis kategoriškai.

Edvardas pasistengė atsakyti į šią frazę, bet Aro atsakė greičiau.

- Jie mūsų antgamtinio pasaulio padarai, broliu. Galbūt jie netgi labiau priklauso nuo paslapties nei mes. Jie negali mūsų matyti. Atsargiai Kajau, niekad neskubėk su išvadomis.

Kajus giliai atsiduso ir linktelėjo. Jie idėmiai pažiūrėjo vienas į kitą. Aš manau supratau kas slypi už atsargios Aro formuluotės. Melagingi kaltinimai nepadėjo įtikinti liudininkų iš abiejų pusių. Aro perspėjo Kajų dėl tolesnių neteisingų veiksmų. Aš svarsčiau ar buvo kokia nors rimta priežastis dėl skirtingų šių dviejų senųjų vampyrų siekių. Kajus norėjo skerdynių, kurios greičiausiu metu ir įvyks, jį ne itin jaudino klanų reputacija, tuo metu kai Aro norėjo kontaktuoti su mumis.

- Aš noriu pakalbėti su kaltintoja, - griežtai pareiškė Kajus.

Irina nekreipė dėmesio į pokalbį tarp Aro ir Kajaus, jos žvilgsnis buvo sukoncentruotas į savo seserų veidus. Jos veide buvo matyti, kad ji suprato kokie klaidingi buvo jos kaltinimai.

- Irina, - sušuko Kajus.

Ji buvo sukrėsta ir išgašdinta. Neryžtingai ji traukėsi nuo Voltūrų, kad atsistotų priešais Kajų.

- Panašu, kad jūs klydote dėl savo kaltinimų, - pradėjo Kajus.

Tania ir Keitė su nerimu žengė į priekį.

- Aš apgailestauju, - šnabždėjo Irina, - Aš turėjau įsitikinti tuo ką matau. Bet aš neturėjau ne menkausio supratimo, kad tai įmanoma...

- Brangus Kajau, neįmanoma, kad ji ras paaiškinimą tam ką mes matom? – paklausė Aro, -Bet kuris iš mūsų pamatęs tą patį ką ir jį, nuspręstų taip pat.

Kajus spragtelėjo pirštais, priversdamas Aro nutilti.

- Visi mes žinome, kad jūs padarėte nedovanotiną klaidą, - pasakė jis griežtai, - Aš norėčiau sužinoti apie jūsų tikslus.

Irina nervingai gaudė kiekvieną jo žodį.

- Mano tikslai?

- Taip, juk jūs ne šiaip atvykote čia, pradžioje nepasidomėjusi Kalenų kas čia vyksta.

Irina suvirpėjo nuo tokių žodžių.

- Jūs turėjote tam tikrą nesutarimą su Kalenais, tiesa?

Ji nukreipė savo nelaimingas akis į Karlailą

- Taip... – pradėjo ji.

- Todėl, kad...? – tęsė Kajus.

- Todėl, kad vilkolakiai nužudė mano draugą, - prašnibždėjo ji, - Ir Kalenai uždraudė man keršyti.

- „Pasikeičiantys“, - ramiai pataisė Aro.

- Tokiu būdu Kalenai susijungę su „pasikeičiančiais“ nusiukdami nuo savo prigimties, - padarė išvadas Kajus.

Aš išgirdau kai Edvardas išleido pasišlykštėjimo garsą.

Kajus ieškojo kaltinimų, kurie vedė tolesniems jų planams.

Irinės pečiai įsitempė.

- Tai viskas ką aš žinau.

Kajus laukė tęsinio, bet nesulaukęs pratarė:

- Jei tu nori pateikti kaltinimus Kalenas ir „Besikeičiantiems“, tai tu gali padaryti tiesiog dabar.

Jis nusišypsojo žiauria šypsena. Jis laukė kol Irina mestels jam dar kaltinimų. Galbūt jis nesupranta tikrų šeimyninių santykių, kurie paremti ne valdžios troškimu, o meile. Galbūt jis pervertino jos keršto troškimą. Irina suvirpėjo, jos pečiai nusileido.

- Ne, aš neturiu jokių pykčių Kalenams ir vilkams. Jūs atvykote čia šiandien, kad sunaikintumėte nemirtingą vaiką. Bet nemirtingo vaiko nėra. Tai buvo mano klaida ir aš prisiimu visą atsakomybę už viską. Bet Kalenai

nekalti ir jūs neturite jokio pagrindo likti čia. Aš apgailestauju, - pasakė ji jam, po to atsisuko į likusių Voltūrų pusę:

- Nebuvo jokio nusikaltimo. Jums nėra jokios dingsties ilgiau pasilikti čia.

Kajus pakėlė ranką kol ji kalbėjo, rankoje jis spaudė seną metalinį daiktą su gražiu dekoratyviniu raštu. Tai buvo signalas tolimesniems veiksams. Reakcijas buvo tokia greita, kad mes sukrėsti žiūrėjome ir negalėjome patikėti kas tą akimirką nutiko... Prieš ateinant laikui reaguoti viskas jau buvo pabaigta.

Trys Voltūrų kariai šoko į priekį ir uždengė Iriną savo tamsiais paltais iš visų pusių. Tą pačią akimirką siaubingas metalo zvimbimas pasigirdo ore. Kajus buvo pačiame centre. Aplink jį skriejo kibirkštys nuo metalinio daikto. Kariai grįžo atgal į pulką, o Kajus liko tarp žibančių Irinos kūno liekanų. Metalinis daiktas jo rankose vis dar kibirkščiaavo. Vienas mažas spustelėjimas ir tas daiktas daugiau neskleidė ugnies. Beveik visi liudininkai stovintys už Voltūrų buvo šokiruoti. O mes buvome per daug šokiruoti to kas vyksta, kad bent kažkaip atreaguoti į tai kas įvyko. Tai buvo dar vienas įrodymas to, kad mirtis gali būti žiauri, su milžinišku greičiu nesustojančiu prieš nieką.

Kajus šaltai nusišypsojo:

- Dabar ji prisiėmė atsakomybę už savo veiksmus.

Kajus įdėmiai žiūrėjo į sustingusių Tanios ir Keitės figūras. Tą pačią akimirką aš supratau, kad Kajus visad žinojo esminius šeimos ryšius. Tai buvo spąstai. Kajus nenorėjo išklausti Irinos skundų, jis tiesiog norėjo mesti mums iššūkį. Trumpa trapi taika tarp mūsų pradėjo trūkinėti. Dar truputis ir prasidės susirėmimas ir niekas negalės mūsų sustabdyti. Iki tol kol nekris viena iš pusių. Mūsų pusė. Kajus tau žinojo. Ir Edvardas žinojo.

- Sustabdykite juos, - suriko Edvardas prišokdamas prie Tanios, kad nustvertų ją už rankos, todėl kad ji pasilenkė į priekį link besišypsancio Kajaus su neapsakomo skausmo ir įniršio klyksmu. Ji nesugebėjo išsivaduoti iš Edvardo rankų iki tol, kol Karlailas suspėjo uždėti savo rankas jau ant liemens.

- Per vėlu, kad padėti Irinai, - greitai praniurnėjo jis, kol ji kovojo. – Neduok jam to, ko jis nori.

Keitę išlaikyti buvo sunkiau. Garsiai rėkdama kaip ir Tania ji stengėsi prasiveržti į Kajaus pusę, priartindama mirti visiems. Rozali buvo arčiau visų prie jos, bet prieš spėjant Rozali įkalinti ją plieniniuose gniaužtuose, Keitė išsiveržė ir dar taip, kad Rozali nuskriejo į šoną. Emetas pagavo ją už rankos ir pargriovė ant žemės, kur ji vėl bandė priešintis iš visų jėgų. Atrodė, kad jie niekas negali jos sustabdyti. Garetas metėsi link jos, stengėsi priėti kuo arčiau, jis uždėjo savo rankas jai ant riešų. Aš mačiau kaip jo kūną bėgo šiurpuliai, greičiausiai ji paleido elektros srovę per jį. Jos akys pradėjo merktis, bet ji vis dar nepasidavė.

- Safrina, - sušuko Edvardas.

Keitės akys pasidarė tuščios, o jos riksmas pavirto į tylią raudą. Tania nustojo kovoti.

- Paleiskite mane, - prašnibždėjo ji.

Beviltiškai aš paleidau Tanią iš po mano skydo ir iš visų jėgų stengiausi kuo saugiau jį užtvirtinti aplink Garetą, vietoje kur jis priešinosi skydas buvo visai plonas kaip antra oda. Po to Garetas galėjo vėl kovoti.

- Ar būsi rami, jei aš tave išleisiu, Keite? – prašnibždėjo jis.

Ji suurgė vis dar priešindamasi.

- Klausykite manęs Tania Keite, - pasakė Karlailas su savo tyliu, bet aiškiu šnabždesiu.

- Kerštas nepadės jai. Irina nenorėtų, kad jūs iššvaistytumėte savo gyvybes veltui pasirinkamos ši kelią. Galvokite apie tai ką jūs darote. Jei jūs užpulsite mes visi mirsime.

Nuo skausmo spaudimo Tanios pečiai nusileido ir ji pasilenkė link Karlailo ieškodama palaikymo, Keitė vis dar laikėsi. Karlailas ir Garetas greitu tyliu šnabždesiu stengėsi jas nuraminti.

Mano dėmesys grįžo prie stebinčių įvykius Voltūrų, kurie su susidomėjimu stebėjo sumišimą mūsų pusėje. Šnairuodama į šalis galėjau matyti, kad Edvardas ir likusieji, išskyrus Karlailą ir Garetą, buvo vėl įsitempę ir pasiruošę. Daugiausia iš visų tuo kas vyksta buvo nepatenkintas Kajus, žiūrėdamas su nepasitikėjimu į Keitę ir Garetą, gulintį ant sniego. Aro irgi stebėjo juos, jo veide buvo matyti abejingumas. Jis žinojo apie tai ką galėjo padaryti Keitė. Jis jautė jo potencialą per Edvardo prisiminimus. Atrodo, jis pradėjo suprasti, kad mano skydas stiprėjo ir buvo kur kas stipresnis nei Edvardo prisiminimuose. Ar jis galvoja, kad Garetas aptiko savo gebėjimus ir išmokęs juos kontroliuoti pats sau sukūrė skydą?

Likusieji Voltūrai nebestovėjo tvarkingai išsidėstę. Jie prisėjo ant žemės stebėdami Keitės ir Garėto kovą. Už jų keturiasdešimt trys liudininkai visą kas vyko stebėjo su kitokia veido išraiška. Sumišimą pakeitė įtarimas. Irinos nužudymas be jokių ceremonijų sukrėtė juos visus.

„Kuo jis buvo kalta?“ – tai galima buvo išskaityti jų veiduose. Be tiesioginio puolimo, kurio tikėjosi Kajus, Voltūrų liudininkai pradėjo jaustis nejaukiai, jie nesuprato kodėl jie čia. Aro apsižvalgė, aš suspėjau pamatyti jo veide nusivylimą. Jo poreikis turėti liudininkus dabar turėjo nemalonus pasekmes. Aš išgirdau Stefano ir Vladimiro pašnekesį, kad Aro jaučiasi neuztikrintai. Bet vis dėl to aš nemanau, kad Voltūrai mus paliks vien dėl

to, kad išgelbėtų savo reputaciją. Po to kai jie baigs su mumis, jie žinoma nužudys visus savo liudininkus. Aš taiga pajutau užuojautą visiems tiems nepažįstamiesiems, kuriuos atsivedė Voltūrai, kad jie pamatytų kaip mes mirštam. Demetrijus medžiotojų juos lygi tol, kol nepribaigtų paskutinio. Paskui Džeikobą ir Renesmę, paskui Alisą ir Džasperą, paskui nepažįstamuosius, kurie nežinojo, kad šiandien mirs.

Aro lengvai palietė Kajaus peties.

- Irina buvo nubausta už šio vaiko apjuodinimą. Tai jų pasiteisinimas – jis tęsė. – Galbūt mes turime grįžti prie kitų klausimų?

Kajus išsitiesė, jo veide nebuvo jokios mimikos. Jis žiūrėjo į priekį nieko nematydamas. Jo veidas pasirodė man keistas, dažniausiai pas žmogų būna tokia veido išraiška, kai ją paaukština pareigose.

Aro artėjo link mūsų, paskui jį judėjo Renata, Feliksas ir Demetrijus.

- Kad susidaryčiau bendrą vaizdą visko kas čia vyksta, - pasakė jis, - aš turiu apklausti keletą iš jūsų liudininkų. Procedūra, patys suprantate. Jis lengvai mostelėjo į mūsų pusę. Tą pačią akimirką nutiko du dalykai.

Kajau akys susikoncentravo ties Aro, o jo veide vėl atsirado nežymi žiauri šypsena. Edvardas sušnypštė ir suspaudė kumščius taip stipriai, jo atrodė, kad kaulai išlys pro jo tvirtą kaip deimantas odą. Aš beviltiškai stengiausi paklausti jo, kad nutiko, bet Aro buvo pakankamai arti, kad išgirstų net patį tyliausią žemiausią šnabždesį. Aš pamačiau kaip Karlailas su nerimu pažiūrėjo į Edvardą, tuo pačiu metu kai jis viską suprato. Kol Kajus bandė mus kaltinti nebūtais dalykais ir stengdamasis tuo iššaukti kovą, Aro apmastė kur kas efektingesnę strategiją.

Aro nuslinko sniegu link tolimo vakarinės mūsų flango pusės, sustodamas netoli nuo Amūni ir Kebi. Šalia buvę vilkai suurzgė, bet nepajudėjo.

- Ak Amūnai mano draugė iš pietų, - šiltai pasakė Aro.- Tu taip senai manęs neaplankei.

Amūnas buvo nepajudinamas, o Keitė tarsi užmirė stovėdama šone.

- Laikas man neegzistuoja, aš niekad nepastebėjau jo tėkmės, - pasakė Amūnas beveik nejudindamas lūpų.

- Tai tiesa, - sutiko Aro. – O galbūt jūs turėjote kitą priežastį vengti susitikimo?

Amūnas nieko neatsakė.

- Galbūt pas jus per mažai laiko, kuri atima tie, kurie neseniai prisijungė prie jūsų? Aš tai gerai suprantu. Aš dėkingas, kad aš turiu draugus, kad išsivaduočiau nuo nuobodulio. Man norėtusi susipažinti su jais. Aš esu išitikinęs, kad jūs norėtumėte mane aplankyti.

- Žinoma, - bejausmiu balsu pasakė Amūnas. Jo balsas buvo toks sausas, kad buvo sunku suprasti ar jis bijo ar čia tiesiog buvo sarkazmas.

- Tai nuostabu. Tai puiku, kad mes visi kartu čia. Ar ne taip?

Amūnas linksėjo, jo veidas palaipsniui vis labiau balo.

- Bet deja jūsų buvimo čionai nėra malonus. Karlailas kreipėsi į jus prašydamas liudyti?

- Taip.

- Ir kaip tu dėl jo liudiji?

Amūnas toliau kalbėjo su ta pačia bejausme intonacija.

- Aš stebėjau vaiko vystimąsi. Beveik iškart tapo akivaizdu, kad ji nėra nemirtinga.

- Galbūt mes turėtumėme nustatyti savo terminologiją, - pertraukė jį Aro, - kadangi dabar yra nauja klasifikacija. Nemirtingas vaikas savaime aišku vaikas, kuriam įkando vampyras ir kuris vėliau pats tampa vampyru.

- Taip tai yra būtent tai ką aš vadinu nemirtingu vaiku.

- Ką jūs dar pastebėjote vaike?

- Tuos pačius dalykus, kuriuos jūs matėte Edvardo atmintyje. Tai, kad vaikas – jo biologinė dukra. Tai, kad ji mokosi.

- Taip, taip, - pasakė Aro nekantraudamas pereiti prie jį dominančių klausimų. – Bet ką dar tu matei būdamas su keletą savaičių?

Amūnas kilstelėjo vieną antakį.

- Tai, kad ji auga per daug greitai.

- Ir tu manai, kad jai reikia leidimo gyventi.

Aš garsiai sušnypščiau ir aš buvau ne viena. Pusę vampyrų mūsų pusėje darė tą patį. Garsas kybojo ore, tai buvo žemas įpykusios šnypštimo garsas. Keletas Voltūrų liudininkų taip pat prisidėjo.

Edvardas suėmė mano riešus.

Aro neatsisuko į triukšmo šaltinį, bet Amūna tokia reakcija tikrai privertė sunerimti.

- Aš atvažiavau ne šio klausimo svarstyti, - dviprasmiškai prakalbo jis.

Aro lengva nusijuokė.

- Tik tavo asmeninė nuomonė.

- Aš nematau jokios grėsmės. Ji mokosi dar greičiau nei auge.

Aro linktelėjo ir atsisuko.

- Aro? – pašaukė jį Amūnas.

Aro atsisuko atgal.

- Taip mano drauge.

- Aš daviau parodymus. Aš daugiau neturiu čia reikalų. Mano padėjėjas ir aš norėtumėme jus palikti.

Aro šiltai nusišypsojo.

- Žinoma. Aš džiaugiuosi, kad mes trupučiuką paplepėjom. Aš esu įsitikinęs, kad greitai laiku mes ir vėl susitiksim.

Amūnas suspaudė lūpas suvokdamas grasinimą. Jis palietė Kebi ranką ir jie abu dingo miške. Aš žinojau, kad jie labai greitai ir labai ilgai bėgs.

Aro ėjo atgal į rytinę mūsų pusę. Jo sargybiniai nejaukiai slinko paskui. Jis sustojo prieš masyvią Siobanos figūrą.

- Sveika brangioji Siobana. Jūs nuostabi kaip visada.

Siobana palenkė galvą, kaip padėkos ženklas.

- Ir tu? – paklausė jis, - Tu atsakysi į mano klausimą taip pat kaip Amūnas?

- Taip, - pasakė Siobana. – Bet aš pridėsiu kur kas daugiau. Renesmė supranta apribojimus. Ji nepavojinga žmonėms – ji priima juos geriau nei mes. Ji nekelia grėsmės jų gyvybėms.

- Tu tuo įsitikinusi? – paklausė Aro.

Edvardas suniurnėjo.

Raudonos Kajaus akys prašviesėjo. Renata nuskubėjo savo šeimininko pusėn.

Garetas paleido Keitę ir paėjo į priekį. Jis praignoravo Keitės ranką, kadangi ji bandė apsaugoti jį ir šįkart.

Siobana atsakė ne iš karto.

- Aš nemanau, kad suprantu ką jūs turite omenyje?

Aro palengva atsitraukė nuo jos, bet dabar jo apsauga Renata, Feliksas ir Demetrijus buvo arčiau jo, tarsi jo šešėlis.

- Nėra jokio pažeisto įstatymo, - pasakė Aro taikiu balsu, bet kiekvienas iš mūsų galėjo suprasti, kad atomazga jau čia pat.

Aš pasistengiau apmalšinti pyktį kylanti iš gerklės ir nukreipti į skydo sutvirtinimą.

- Jokio įstatymo pažeidimo, - pakartojo Aro.

- Iš to seka, kad nėra jokio pavojaus?

- Ne, - papurtė ji galvą, - Tai atskira problema.

Vienintelis atsakymas jam buvo tai, kad mes visi dar labiau įsitempėme. Megė stovinti pačiame mūsų grupės galia pikta papurtė galvą.

Aro vaikštinėjo tarsi viską vėl apmašto, aš pastebėjau, kad kiekvienas jo žingsnis artino jį prie sargybinių.

- Ji unikali ...neapsakomai unikali. Būtų toks praradimas jei mes nužudytumėme ką nors tokio nuostabaus kaip ji. Ypač žinant paskutinius įvykius.

Jis sunkiai atsiduso. Atrodė, kad jis nenori tęsti.

- Bet yra pavojus, kurio negalima ignoruoti.

Niekas neatsakė į jo teiginį. Buvo mirtina tyla, kadangi ji tęsė savo monologą, kuris skambėjo taip, tarsi jis kalbėjo pats už save:

- Taip nerangiai atrodo žmonių vystimosi procesas, kadangi tikėjimas mokslais išaugina juos ir valdo jų pasauliu, jie kur kas artimesni atradimams nei mes. Ir vis gi, dabar mes jaučiamės kur kas laisvesni dėl jų netikėjimu antgamtniu pasauliu, jei jie būtų norėję jie jau senai būtų mus išaiškinę. Galėtų net kai kuriuos iš mūsų sunaikinti. Tūkstančius metų mūsų paslapties išsaugojimas buvo svarbesnis nei mūsų pačių patogumas. Praėję šimtmečiai turėjo tokią valdžią, kuri privertė sunerimti net nemirtinguosius. Dabar mūsų paslaptis apsaugo mus nuo tų silpnų padarų, kuriais mes maitinamės.

- Šis unikalus vaikas, - jis nuleido savo ranką žemyn, tarsi norėjo prisiliesti prie Renesmės, nors dabar ji buvo toli nuo jo, - Jeigu mes galėtumėme žinoti absoliučiai viską apie jos galimybes, bet ne ji vis dar supančiota nežinios skraiste mums visiems. Mes nežinome nieko apie tai, kuo ji bus. Mes negalime žinoti ką ji padarys kai išaugs.

Jis padarė pauzę akcentuodamas savo pasisakymą ir mintis liudijimais. Jo intonacija kažkuo priminė paprastą zondavimą. Toliau žiūrėdamas į juos jis tęsė/

- Tik kas žinoma yra saugu. Tik kas žinoma yra pakenčiama. Nežinomybė yra ... silpnybė.

Kajaus šypsena tik plėtėjo nuo šių žodžių.

- Ką tu turi omeny? – šaltai paklausė Karlailas. - Ką tu turi omeny? – šaltai paklausė Karlailas.

- Taika drauge, -Aro nusišypsojo, jo veidas buvo toks geras, o balsas toks švelnus kaip ir visada.
- Nedaryk skubotų išvadų. Pažiūrėkime į šią problemą iš skirtingų pusių.
- Galiu aš pristatyti vieną iš pusių svarstymams? – Garetas žengė į priekį.
- Bastūnas, - pasakė mąstydamas Aro, po ko linktelėjo.

Garetas kilstelėjo smakrą. Jo akys susikoncentravo ties Voltūrų liudininkais. Jis kreipėsi būtent į juos.

- Aš atvykau čia Karlailo prašymu kaip ir visi kiti liudyti dėl mergaitės, - pasakė jis, - To daugiau nereikia, kadangi mes visi žinome kas ji tokia. Aš likau tam, kad dar kai ką paliudyčiau. Jūs, - jis nukreipė savo ranką į besiklausančių vampyrų pusę, - Du iš jūsų aš pažįstu. Makena, Čarlzas ir aš galime matyti, kad dauguma iš jūsų yra tokie pat keliautojai bastūnai kaip ir mes. Įdėmiai pagalvokite dėl to ką aš jums tuoj pasakysiu.

- Šie senieji atvyko čia ne dėl teisingumo vykdymo kaip jie jums sako. Mes daug ką įtarinėjome ir daug kas buvo parodyta šiandien. Jie atvyko čia, kad suklaidintų ir turėtų pasiteisinimą dėl jų veiksmų. Paliudysite, kad jie dabar ieško dingsties, kad pasiektų tai, dėl ko čia ir atvyko. Jie iš visų jėgų stengiasi rasti išteisinimą dėl jų tikslo – sunaikinti šią šeimą.

Jis parodė į Karlailą ir Tanią.

- Voltūrai čia tam, kad pašalintų tuos, kurie jiems yra konkurentai. Galbūt jūs kaip ir aš žiūrite į šias auksines akis kaip į stebuklą. Bet senieji žiūri ir mato kur kas daugiau nei jų keistus pasirinkimus. Tie su auksinėmis akimis atsisako savo prigimties. Bet mainais jie rado kur kas daugiau nei jų norų apdovanojimą. Aš atlikau nedideli tyrimą čia ir kai kuo įsitikinau. Jų stiprūs šeimyniniai ryšiai tapo priežastimi dėl ko jie atsisakė kraujo. Jų taikus charakteris suteikia tokią galimybę. Nėra jokios agresijos, kurią mes matėme dideliuose pietiniuose klanuose, kurie augo ir nyko taip greitai dėl jų priešiško. Nėra jokių minčių apie lyderiavimą. Ir Aro žino tai geriau nei aš.

Aš stebėjau Aro veidą, kadangi Garėto žodžiai smerkė jį, aš laukiau įtampos nervingo atsakymo. Bet Aro veide mačiau tą patį kultūringą nustebimą, tarsi norėdamas aprodyti kad šis spektaklis jam visai nesvarbus.

- Karlailas įtikino mus, tuos kurie atvyko jam padėti, kad jam nereikia karo, o tik liudijimo. Tai liudininkai – Garetas parodė į Siobaną ir Liamą – sutiko liudyti, kad sustabdytų Voltūrų teisingumą, kad Karlailas galėtų pateikti Kalenų nekaltumo įrodymus.

- Bet kai kurie iš mūsų vis galvojo, - jo žvilgsnis nukrypo į Elizara, - jei Karlailui su jo teisybe bus gana kad sustabdytų teisingumą, tai ką padarys Voltūrai – gins mūsų paslapties saugumą ar saugumą savo valdžios? Jie atvyko čia, kad sunaikintų įstatymo draudžiamą kūrinį ar jų gyvenimo būdą? Jie bus patenkinti tuo, kad čia nėra pavojaus? Kad tai tik nedidelis nesusipratimas? Ar jie veiktų be jokio pasiteisinimo iš teisingumo pusės?

- Mes turime atsakymą į visus šiuos klausimus. Mes išgirdome tai Aro žodžiuose, nekantriose Kajaus šypsenose. Jų sargybą – tik beprasmiškai ginklai veikiantys taip kaip jiems norėsis. Tad dabar kyla kiti klausimai. Klausimai į kuriuos jūs turite atsakyti mums. Kas valdo jus, bastūnai? Jūs veikiate savo ar svetima valia? Ar iš tiesų jūs laisvas pasirinkdamas savo kelią ar Voltūrai sprendžia kaip jums gyventi? Aš atvažiavau čia, kad liudyčiau. Aš lieku, kad kovočiau. Voltūrams nieko nereikia nužudyti vaiką. Jie ieško mūsų laisvos valios mirties.

Jis atsisuko, kad veidu stovėtų į senuosius.

- Jūs to atvažiavote, ar ne taip? Nereikia melo. Būkite sąžiningi savo ketinimais, taip kaip mes sąžiningi su jumis. Mes norime apginti savo laisvę. Arba jūs išseinate arba pradodate pulti. Rinkitės, leiskite liudininkams pamatyti esminę problemą, kurią aptarinėja čia.

Garetas vėl kreipėsi į Voltūrų liudininkus. Jo žodžiai turėjo įtakos jiems – tai buvo matyti iš jų veidų.

- Jūs galite prisijungti prie mūsų. Jei jūs galvojate, kad Voltūrai leidžia jums gyventi po to ką jūs pamatėte ar išgirdote čia, tai jūs klystate. Mes visi galime būti sunaikinti – o iš kitos pusės gal ir ne. Galbūt mes stovime ant kur kas tvirtesnio pagrindo nei jie mano. Galbūt Voltūrai sutiko lygiaverčius priešininkus. Aš pažadu jums tai, bet jei mes krisime – krisite ir jūs.

Jis baigė savo audringą kalbą grįždamas pas Keitę, o po to pasilenkė į priekį pasiruošęs atakai.

Aro nusišypsojo.

- Labai įkvėpanti kalba, mano jaunasis revoliucionieri.

Garetas liko pasirėngęs puolimui.

- Revoliucionierius? – praniurnėjo jis, - Prieš ką aš sukilsiu, leisk paklausti? Jūs – mano karalius? Jūs norite, kad aš būčiau toks pat „palaižūnas“ kaip ir jūsų sargyba?
- Taika, Garėtai, - pasakė Aro kantriai. – Aš prisimenu kada jūs gimėte. Jūs vos dar patriotas kaip matau.

Garetas suuzgė.

- Paklauskim mūsų liudininkų, - pasiūlė Aro. – Išgirsime jų mintis prieš priimdami sprendimą. Pasakykite mums draugai.

Aro pasisuko į mus nugarą ir judėjo link įsiaudrinusių liudininkų, kurie jau buvo arčiau lauko krašto.

- Ką jūs galvojate apie visa tai? Aš galiu patikinti jus, kad vaikas yra ne tai ko mes bijojome. Mes surizikuosime ir leisime šiam vaikui gyventi? Mes padarysime savo pasaulį pavojingą, kad išsaugotumėme saugią šeimą? Ar vis dėl to jūs manote, kad Garetas teisus? Jūs prisijungsite prie kovoje prieš mūsų netikėtai atsiradusius dominikonus?

Liudininkai nervingai sutiko jo įdėmų žvilgsnį. Maža tamsiaplaukė moteris trumpai žiūrėjo į trumpą plauki šviesų vyriškį.

- Tai mūsų vienintelis pasirinkimas? – netikėtai paklausė ji pas Aro. – Būti su jumis arba prieš jus?

- Žinoma ne, mano žavioji Makena, - pasakė Aro, tarsi pasibaisėtų nuo jos frazės, - Jūs galite išeiti kaip tai padarė Amūnas.

Makena pažiūrėjo į savo padėjėjo veidą, jis linktelėjo.

- Mes atvykome čia ne kovoti. – ji padarė pauzę, iškvėpė, o po to tęsė, - Mes atvykome čia kad liudytume. Ir mūsų žodžiai – ši šeima nekalta. Viskas ko reikalavo Garetas yra tiesa.

- Ahh, - liūdnai pasakė Aro, -Aš apgailėstauju, kad jūs matote mus tokiais. Bet tokia jau mūsų prigimtis.

- Tai ne tai ką aš matau, o tai ką aš jaučiu, - Makenos padėjėjas kalbėjo aukštu įaudrintu balsu.

Jis buvo panašus į Garetą.

- Garetas sakė, kad jie turi galimybę atskirti melą. Aš taip pat žinau kada girdžiu tiesą, o kada melą. – Jis priartėjo prie Makenos laukdamas Aro reakcijos.

- Nebijok mūsų Čarlzai. Be abejonių, patriotas iš tiesų tiki tuo ką sako. – Aro vos sukikeno, o Čarlzo akys prisimerkė.

- Tai viskas ką mes norėjome pasakyti, - ištarė Makena, - Dabar mes išvykstame.

Ji su Čarlzu lėtai atsitraukė miško pusėn neatsisukdami prieš tai kai atsirado medžių lapai. Vienas iš nepažįstamųjų pasekė jų pavyzdžiu. Aš įvertinau drąsą tų kas liko. Tiesa, kai kurie buvo per daug sumišę, kad priimtų teisingą sprendimą. Bet dauguma greičiausiai puikiai žinojo kas vyksta ir jie pasirinko mus. Aš buvau įsitikinusi, kad ir Aro tai žino. Jis nususuko ir judėjo link savo apsaugos. Po to jis kreipėsi į juos.

- Mes ne pranašesni kiekiu mūsų brangieji, - pasakė jis. – Mes nesitikime pagalbos iš niekur. Mes turime palikti šį klausimą neišspręstu, kad liktumėme gyvi?

- Ne šeimninke, - prašnibždėjo jie unisonu.

- Mūsų vertybių apsauga gali susvyruoti jeigu mūsų bus mažiau?

- Ne. Mes nebijome.

Aro nusišypsojo ir atsisuko į savo juodai apsirengusius kompanionus.

- Broliai, - niūriai pradėjo jis, - Yra kai kas ką mes turime apsvarstyti.

- Pasitarkime, - nekantriai pasakė Kajus.

- Pasitarkime, - Markusas pakartojo savo monotonišku tonu.

Aro apsisuko ir atsistojo kuo arčiau senųjų. Jie sujungė rankas, kad suformuotų juodą trikampį. Kai tik Aro susikoncentravo ties tyliu aptarimu, dar du liudininkai dingo miške. Aš tikėjau, kad jie tai padarys greitai. Aš ramiai patraukiau Renesmės rankas nuo mano kaklo.

- Jūs pamenate ką aš jums pasakiau? – Renesmės ašaros riedėjo skruostai, bet ji linktelėjo.

- Aš myliu jus, - prašnibždėjo ji.

Edvardas stovėjo mus savo nuostabiomis topazo spalvos akimis.

Džeikobas spoksojo į mane.

- Aš irgi jūs myliu, - pasakiau aš ir paliečiau jos medalioną. – Labiau nei savo pačios gyvybę. Aš pabučiavau ją į kaktą.

Džeikobas nerimastingai sukaukė.

Aš paliečiau jį ir sušnibždėjau jam į ausį.

- Palaukite kol jie nukreips dėmesį nuo mūsų, o po to bėkite. Bėkite kaip galima toliau nuo čia.

Džeikobo ir Edvardo veidai buvo apimti beveik tokios pačios baimės kaukės, nepaisant to, kad vienas iš jų buvo vilkas. Renesmė palietė Edvardą ir jis paėmė ją ant rankų. Jis stipriai suspaudė ją savo glėbyje.

- Tai tu slėpei nuo manęs? – prašnibždėjo jis, glostydamas jos galvą.

- Nuo Aro, -prašnibždėjau aš.

- Alisa?

Aš linktelėjau.

- Jo veidas išsikreipė nuo supratimo ir skausmo. Jo veidas – mano pačios veido kopija, kai aš sudėjau visas Alisos dėlionės dalis.

Džeikobas nusiramines suniurnėjo.

Edvardas pabučiavo Renesmės kaktą ir pasodino ją Džeikobui ant pečių. Ji išikabino į jį kailį ir patogiai įsitaisė. Džeikobas pasisuko į mane, jo akys buvo kupinos kančios, tyli rauda draskė jo krūtinę.

- Tu vienintelis, kuriam aš galiu patikėti ją, - pramurmėjau aš. – Aš žinau, kad tu gali apginti ją, Džeikobai.

Jis vėl tyliai sukaukė ir po to palietė mano petį.

- Aš žinau, - prašnibždėjau aš, - Aš taip pat myliu tave Džeikobai. Tu visada buvai geriausias mano draugas.

Ašara su lyg golfo kamuoliukas nuriedėjo jo rudu kailiu.

- Viso Džeikobai, mano broli....mano sūnau, -prašnibždėjo Edvardas.

Likusieji nekreipė dėmesio į mūsų atsisveikinimą. Jų akys įdėmiai stebėjo juodą trikampį, bet aš tiksliai galiu pasakyti, kad jie klausėsi.

- Viltis nėra? – prašnibždėjo Karlailas. Jo balse nebuvo jokios baimės. Tik suvokimas to kas vyksta.
- Yra viltis, - pramurmėjau aš. – Taip turi būti. Aš žinau tai. Aš žinau pačios savo likimą.

Edvardas paėmė mano ranką. Jis žino, kad tai ir apie jį. Kai aš sakiau „savo likimą“, aš turėjau omeny ir jo likimą. Mes buvome dvi puselės vieno. Esmė pradėjo sunkiai kvėpuoti už mūsų. Ji praėjo pro mus, prisilietė prie mūsų veidų, kad stovėtų šalia Karlailo ir paimtų jį už rankos. Netikėtai mes buvome apsupti, mūsų liudininkai, pagalbininkai, draugai tyliai šanbždėjo atsisveikinimus ir kalbėjo apie tai, kad myli mus.

- Jei mes tai pergyvensim – prašnabždėjo Garetas Keitei, - Aš seksiu paskui tave kur tu beeitum moterie.
- Dabar man jis tai sako, - pramurmėjo ji.

Rozali ir Emetas greitai pasibučiavo.

Tia glostė Bendžamino veidą. Jis švelniai šypojojosi, pagavęs jos ranką prispaudė prie savo skruosto. Aš nespėjau pamatyti visų meilės ir atsisveikinimų scenų, nes mane patraukė netikėtas mano skydo spaudimas. Aš negalėjau pasakyti kada tai prasidėjo, bet buvo toks jausmas, kad tai buvo nukreipta į mūsų grupės kraštą. Į Liamą ir Siobana ypač. Spaudimas nepadarė žalos, bet galbūt buvo kažkoks signalas, kurį aš praleidau.

- Pasiruoškite, - prašnibždėjau aš, - Dabar prasidės.

Skrysius 38

Jėga

- Ćelsi bandė sugriauti mūsų prisirišimą vienas prie kito, - prašnibždėjo Edvardas, - Bet ji negali nieko užčiuopti, - jis trumpam žvilgtelėjo į mane. – Tai tu jai maišai?

Aš piktdžiugiškai nusišypojojau. – Ir ne tik jai.

Staiga Edvardas pasitraukė į šoną nuo manęs tiesdamas rankas į Karlailo pusę. Tą pačią akimirką aš pajutau stipresnį spaudimą toje skydo dalyje kur jis dengė Karlailą. Tai buvo neskausminga, bet vis dėl to nemalonu.

- Karlailai? Tau viskas gerai? – dūsdamas iš išgaščio paklausė Edvardas.
- Taip. O kas nutiko?
- Ir Džeinė, - atsakė Edvardas.

Tą pačią akimirką kai jis ištarė jos vardą, pajutau tuziną tikslų smūgiu į mano skydą, taikantis į dvyliką ryškių taškelių. Aš susikoncentravau tikrindama skydo būseną. Atrodo Džeinė buvo per silpna jį pažeisti. Aš greitai patikrinau ir niekas nebuvo pažeista.

- Neįtikėtina, - pasakė Edvardas. - Neįtikėtina, - pasakė Edvardas.
- Kodėl jie nesulaukia sprendimo? – prašnibždėjo Tania.

- Įprastinė procedūra, - šaltai atsakė Edvardas, - Jie kaip taisyklė išmuša kaltinamuosius iš vėžių, kad tie negalėtų pabėgti.

Aš pažvelgiau į Džeinę, kuri netikėdama savo akimis su įsiūčiu žiūrėjo į mus. Aš buvau visiškai įsitikinusi, kad ji niekad nesutiko nei vieno, išskyrus mane, kuris galėtų atsilaikyti prieš jos deginančią ataką.

Lai tai buvo mažumėle vaikiška. Bet aš žinojau, kad Arui prireiks pusę sekundės, kad suprastų, kad mano skydas kur kas galingesnis nei Edvardas tai žinojo. Ant mano kaktos buvo taikiny, tad nebuvo jokios prasmės laikyti paslapyje mano galimybes. Todėl aš piktdžiugiška šypsena pažvelgiau į Džeinės veidą. Jos akys susiaurėjo ir aš pajutau naujų smūgių bangą, šikart nukreiptų į mane. Aš nusišypojojau dar plačiau rodydama dantis.

Iš Džeinės lūpų pasigirdo susierzinęs įsiutęs urzgimas. Visi pašoko, nes išmuštuota sargyba. Išskyrus didžiuosius nemirtinguosius, kurie net nepažvelgė kas nutiko. Jos dvynys pagavo ją už rankos, kadangi ji buvo jau pritūpusi ir pasirengusi šuoliui. Rumunai kikeno su didžiuliu malonumu.

- Aš tau sakiau, kad atėjo mūsų metas, - pasakė Vladimiras Stefanui.
- Jūs tik pažiūrėkite į šios raganos veidą. – nusijuokė Stefanas.

Alekas ramindamas paglostė sesers petį, o po to apkabino ją viena ranka. Jis pasisuko į mus ir jo veidas buvo neįtikėtinai lygus, beveik kaip angelo.

Aš laukiau spaudimo, bet kokio ženklo, bet nieko nejutau. Jis toliau koncentravosi žiūrėdamas į mane. Jis puola? Ar jis prasibraus pro mano skydą? Ar aš neesu vienintelė, kuri jį mato? Aš stipriai nusistvėriau Edvardo rankos.

- Tau viskas gerai? – iškvėpiau aš.
- Taip, - prašnibždėjo jis.
- Alekas puola?

Edvardas linktelėjo, - Jo gebėjimas veikia lėčiau nei Džeinės. Jis palaipsniui atslenka. Palies mus po kelių sekundžių.

Keistas permatomas rūkas slydo sniegu, nors ant balto jo visai nesimatė. Tai man priminė miražą – lengvai iškreiptą reginį. Aš pastūmiau savo skydą į priekį, toliau nuo Karlailo ir visų kitų, bijodama, kad atslenkantis rūkas bus per daug arti. O ką daryti jei jis pranyks pro mano skydą? Teks bėgti?

Po kojomis pasigirdo žemas bildėjimas, netikėtai vėjo gūšiai nutraukė pūgą ir krito tik retos snaigės tarp mūsų ir Voltūrų. Bendžaminas irgi mane artėjantį pavojų ir stengėsi nupūsti rūką į kitą šoną nuo mūsų. Dėka sniego buvo aišku kur link jį nupučia vėjas, bet rūko tai nepaveikė. Tai buvo taip tarsi oro gūsis tekėjo per šešėlių, šešėlis buvo nepažeidžiamas.

Besitarianti trijulė pagaliau atitraukė vienas nuo kito savo dėmesį, kai su baisiu garsu įskilo žemė. Kažkuria akimirka žemė pakilo po mano kojomis. Sniego krūvos nuslydo į plyšius, bet rūkas toliau slydo paviršiumi nepaklūstantis gravitacijai kaip vėjui.

Aro ir Kajus plačiai atmerkę akis spoksojo į prasivėrusią žemę. Markusas į ta pačią pusę žiūrėjo visai ramiai be jokių emocijų.

Jie tik laukė kada rūkas pasieks mus. Vėjas užkavė garsiau, bet nepakeitė rūko krypties. Dabar Džeinė šypsojosi. O po to rūkas atsitrenkė į sieną.

Aš pajutau tai, kai tik jis palietė mano skydą – rūko buvo tankus pernelyg saldus kvapas, miglotai primenantis novakaino pojūtį. Rūkas kilo į viršų ieškodamas įtrūkimų ar skylių. Bet nieko nerado. Ieškantys rūko čiuptuvai apglėbė visą mano skydą iš visų pusių bandydamas patekti vidun, rodydamas savo neįtikėtiną dydį.

Iš abiejų tarpeklio pusių, sukurtų Bendžamino, pasigirdo atodūsiai.

- puiku Bela, - tyliai patvirtino Benždaminas.

Aš tik nusišypsojau.

Aš mačiau surauktas Alekso akis, abejonės pasirodė jo akyse, kai jo rūkas beviltiškai suko ratus aplink mano skydą. Ir šią akimirka a supratau ką aš galiu. Akivaizdu, kad dabar aš esu pirmuoju numeriu mirtininkų sąraše, bet kol aš laikausi, mes daugiau nei lygūs su Voltūrais. Mes taip pat dar turime Bendžaminą ir Safriną, o iš jų pusės jokios antgamtiškos pagalbos. Kol aš laikausi.

- Man reikia koncentruotis, - sušnibždėjau aš Edvardui. – Kai ateis metas kovai man bus sunku laikyti skydą aplink mus visus.

- Aš pridengsiu tave.
- Ne. Tu turi dasigauti iki Demetrijaus. Safrina laikys juos toliau nuo manęs.

Safrina iškiliai linktelėjo.

- Niekas jos nepalies, - pažadėjo ji Edvardui.
- Aš pati norėčiau išsiaiškinti su Džeine ir Aleku, bet iš manęs daugiau naudos bus čia.
- Džeinė mano, - sušnypštė Keitė – Jei reiktų paragauti savo pačios migdomuosius.
- Alekas man skolingas labai daug gyvybių, bet man užteks jo vieno, - iš kitos pusės suurgė Vladimiras, -

Jis mano.

- Man reikalingas tik Kajus, - ramiai pasakė Tania.

Kiti irgi pradėjo rinktis sau priešininkus, bet greitai buvo pertraukti. Aro ramiai žiūrėdamas į nenaudingą Aleko rūką pagaliau prakalbo.

- Iki tol kol mes prabalsuosim, - pradėjo jis.

Aš piktai papurčiau galva. Man nusibodo šios mįslės. Kraujo troškimas vėl užsidegė manyje ir aš apgailestavau, man teks ramiai stovėti, padėčiau kitiems. Aš norėjau kovos.

- Leiskite man jums priminti, - tęsė Aro, - Kad ir koks būtų pasitarimo sprendimas mes turime išvengti prievartos.

Edvardas net prunkstelėjo nuo tokių žodžių.

Aro liūdnam pažvelgė į jį – Mūsų rūšiai bus gaila prarasti bet kurį iš jūsų. Ypač tave jaunasis Edvardai ir tavo jaunąją draugę. Voltūrai su dideliu džiaugsmu sveikintų jūs savo draugijoje. Bela, Bendžaminai, Safrina, Keite prieš jus daug galimybių. Įvertinkite jas.

Čelsi stengėsi pasėti mumyse abejones, bet buvo bejėgė prieš mano skydą. Aro įdėmiai žiūrėjo į pilnas ryžto mūsų akis ieškodamas bent menkiausios užuominos į sumišimą.

Aš žinojau, kad jis beviltiškai stengėsi išlaikyti mane ir Edvardą, taip pat įkalinti kaip planavo ir su Alisa. Jis nelaimės kol aš gyva. Aš buvau beviltiškai laiminga, kad nepalikau jam jokios kitos išeities kaip tik nužudyti mane.

- Na ką gi pereikime prie balsavimo, - pasakė jis su akivaizdžiu nenoru.

Kajus prakalbo su nekantriu skubėjimu, - Vaikas- neiškus padaras. Nėra jokios priežasties tokiai rizikai leisti egzistuoti. Jis turi būti sunaikintas, kartu su visais kas jį gina.

Jis lūkuriuodamas nusišypsojo.

Aš nuslopinau urzgimą į jo savimi patenkintą šypseną.

Markusas pakelė savo ramias akis, atrodė, kad jis žiūri virš mūsų išsakydamas savo nuomonę.

-Šią akimirką aš nematau jokios grėsmės. Vaikas pilnai saugus. Mes visada galime įvertinti situaciją vėliau. Siūlau išsiskirstyti taikiai.

Jo balsas buvo dar tylesnis nei jo brolių atodūsiai. Bet nei vienas iš sargybinių po šių žodžių neatsipalaidavo. Kajus ir toliau pašaipiai šypsojosi. Atrodė taip, tarsi Markus nebūtų ištaręs be žodžio.

- Akivaizdu, kad mano balsas lemiamas, - svarstė Aro.

Staiga Edvardas užmirė šalia manęs.

- Taip, - prašnibždėjo jis.

Aš surizikavau pažvelgti į jį. Jo veidas buvo apšviestas triumfo, kurio aš negalėjau suprasti – tai buvo išraiška, kuri galėtų būti pas „sunaikinimo“ angelą žiūrintį į apačioje liepsnojančią žemę. Nuostabus ir gąsdinantis.

Sargybą į tai sureagavo nepatenkintu šurmuliu.

- Aro?, - pašaukė jį Edvardas, beveik šaukdamas su pergales gaidelė.

Aro akimirkai sumišo įvertindamas šį naują nusiteikimą prieš atsakydamas, - Taip Edvardai. Tu nori ką nors pridėti...?

- Galbūt, - trumpai atsakė Edvardas, netvardydamas savo susijaudinimo. – Ar pradžiai galiu patikslinti vieną momentą?

- Žinoma, - kilstelėjęs antakius pasakė Aro, jo balse girdėjosi tik mandagus susidomėjimas. Aš sukandau dantis; Aro niekad nebūna toks pavojingas kai jis būna gailestingas.

- Ta grėsmė, kuri jūsų manymu sklinda nuo mano dukters pagrįsti tuo, kad mes negalime nuspėti jos tolimesnių vystymusi? Tai pagrindinė priežastis?

-Taip Edvardai, mano drauge, -sutiko Aro, - Jei mes tiksliai žinotumėme. . . . jei mes būtumėme įsitikinę, kad ji sugebės nusišalinti savo gebėjimus nuo žmonių nekeldamas grėsmės mūsų pasauliui. – Jis nutilo kilstelėjęs pečiais.

- Gaunasi, kad jei mes žinotumėme tiksliai, - svarstė Edvardas, - kuo ji taps.... pasitarimo būtinybė atkristų?

- Jei būtų koks nors būdas, kuris leistų mums būti visiškai įsitikinusiais, - sutiko Aro, jo vos girdimas balsas tapo kur kas aštresniu. Jis nesuprato kur suka Edvardas. Ir aš irgi.

- Tuomet žinoma mums nebūtų dėl ko ginčytis.

- Ir mes išsiskirstumėme taikiai ir vėl būtumėme draugais? – su vos girdima ironija ištarė Edvardas.

Dar labiau įsitempęs Aro pratarė, - Žinoma mano jaunasis drauge. Niekas manęs nenudžiugintų daugiau.

Edvardas triumfuodamas nusišypsojo, - Tuomet aš turiu ką pridėti.

Aro akys susiaurėjo, - Ji absoliučiai unikali. Jos ateitis – tik spėlionės.

- Ne visiškai unikali, - nesutiko Edvardas, - Žinoma, atvejis labai retas, bet ji ne viena tokia.

Aš iš visų jėgų kovojau su šoku, netikėtai atgijusia viltimi, kadangi tai galėjo atitraukti mane. Miglotas rūkas vis dar buvo aplink mano skydą. Ir kai tik aš susikoncentravau pajutau aš ir vėl pajutau spausimą kažko aštraus atsitrenkiančio į mano skydą.

- Aro, ar tu negalėtum paprašyti Džeinės, kad ji nustotų atakuoti mano žmoną? – mandagiai paklausė Edvardas, - Mes vis dar nagrinėjame įrodymus.

Aro pakelė ranką, - Užteks mano brangioji. Išklauskime jo.

Spaudimas pranyko. Džeinė spoksojo į mane, bet aš negalėjau atsakyti jai tuo pačiu.

- Kodėl gi tau neprisijungus prie mūsų Alisa?, - garsiai pašaukė Edvardas.

- Alisa, - šokiruota prašnibždėjo Esmė.

- Alisa!

- Alisa! Alisa! Alisa!

- Alisa! Alisa! – išgirdau šūkaliojimus aplink mane.
- Alisa!, - atsiduso Aro.

Palengvėjimas ir nepasakomas palengvėjimas užvaldė mane. Prireikė visos mano valios, kad sugebėčiau išlaikyti savo skydą vietoje. Aleko rūkas vis dar sklandė aplink jį ieškant pažeidžiamų vietų ir plyšių ir Džeinė iškart tai pamatytų.

O po to aš išgirdau kaip jie lekia mišku, kaip skrenda trumpindami atstumą taip greitai kaip tai buvo įmanoma nemažindami greičio.

Abi pusės užmirė laukime. Liudininkai iš Voltūrų pusės raukėsi ir buvo sumišę.

O po to Alisa tarsi šokdama išėjo į lauką iš pietvakarių ir aš sunkiai nustovėjau ant kojų iš laimės, kad aš vėl galiu matyti jo veidą. Džesperas buvo per kelis diuimus nuo jos, jo tiriamasis žvilgsnis šįkart buvo žiaurus. Paskui juos bėgo trys nepažįstamieji, pirma buvo raumeningas moteris su išsidariusiais tamsiais plaukais – greičiausiai Kačira. Ji irgi buvo kažkokia ištempta kaip ir kitos Amazonės, joje tai buvo apstebima labiau nei kitose. Antra buvo vampyre su kremine odos spalva, jos ilgi juodi plaukai buvo supinti į kasą, kuri siūbavo pas ją už nugaros. Jos tamsios ryškios akys mėtėsi apžiūrinti susiklosčiusią nervingą situaciją prieš ją.

Paskutinis buvo jaunuolis ... ne toks greitas, jo bėgimas nebuvo toks lengvas. Jo odas buvo sodrios tamsiai rudos spalvos. Jo žvilgsnis slydo per visus susirinkusius. Jo tamsūs plaukai taip pat buvo supinti į kasą, bet ne į tokią ilgą. Jis buvo labai gražus.

Kai tik jis priartėjo prie mūsų, naujas garsas sukėlė naują šoko bangą nuvilnijusią per susirinkusius vampyrus – tai buvo dar vienos širdies plakimo garsas.

Alisa lengvai peršoko per sklandantį rūką gaubiantį mano skydą, priėjo ir atsistojo prie Edvardo. Aš tiesiausi link jos, kad paliesčiau jos ranką, tą patį padarė Edvardas, Esmė, Karlailas. Nebuvo jokio būdo kitaip ją pasveikinti. Džasperas su kitais sekė paskui ją.

Visa sargyba su dideliu susidomėjimu stebėjo kaip atvykusieji lengvai pereina mano skydą. Stipruoliai, tokie kaip Feliksas ir jis pats, žvelgė į mane su netikėta viltimi. Jie nežinojo tiksliai, nuo ko gali apsaugoti mano skydas, bet dabar buvo akivaizdu, kad jis bevertis prieš fizinį puolimą. Kai tik Aro duos išakymą pulti aš būsiu jų vienintelis tikslas. Aš svarsčiau kiek iš jų galės apakinti Safrina ir kaip tai galės juos sulėtinti. Ar pakaks laiko Keitei ir Demetriui, kad sunaikintų Aleką ir Džeinę? Tai buvo viskas ko aš galėjau paklausti.

Edvardas, nepaisant to, kad buvo susikoncentravęs ties gera išėjimu, link kurio jis vedė, sustingo iš įniršio atsakydamas į jų mintis. Bet jis paėmė save į rankas ir vėl kreipėsi į Aro.

Visas šias savaites Alisa ieškojo savo liudininkų, - pasakė jis. – Ir ji grįžo ne su tuščiomis rankomis. Alisa, kodėl tau pačiai nepristatyti savo liudininkus, kuriuos tu atvedei?

Kajus suurzgė, - Laikas liudyti praėjo. Sakyk savo sprendimą Aro.

Aro kilstelėjo vieną pirštą rodydamas broliui patylėti, jo akys neatsitraukdamos žiūrėjo į Alisą.

Alisa žengė į priekį ir pristatė nepažįstamuosius, - Tai Hailin ir jos sūnėnas Nauelas.

Klausantis jos balso atrodė taip, tarsi jie niekad nebūtų mūsų palikusi.

Kajaus akys susiaurėjo, kai Alisa paaiškino santykius tarp Hailinos ir Nauelo. Voltūrų liudininkai pradėjo šnibždėti tarpusavyje. Vampyrų pasaulis pasikeitė ir visi tai suprato.

- Kalbėk Hailina, - įsakė Aro – Papasakok mums tai, dėl ko jus čia atvedė.

Neaukšta moteris nervingai pažvelgė į Alisą. Alisa tarsi palaikytą linktelėjo, o Kačira uždėjo savo ranką ant moters peties.

- Mano vardas Hailina, - prisistatė moteris kalbėdama angliškai tik su keistu akcentu. Kai ji tęsė tapo aišku, kad ji ruošėsi, kad papasakotų šią istoriją. Tai skambėjo tarsi sena pasaka – prieš pusę amžiaus aš gyvenau su savo gentainiais Mapučė gentyje. Mano sesers vardas buvo Pir. Mano tėvai pavadino ją kalnų sniego garbei dėl jos šviesios odos. Ji buvo labai graži – per daug graži. Vieną kartą ji man papasakojo apie angelą, kurį sutiko miškuose ir kuris ateina pas ją naktimis. Aš perspėjau ją, - Hailin palingavo galva, - Tarsi mėlynės ant jos kūno nebuvo pakankamas perspėjimas. Aš žinojau, kad tai buvo demonas iš mūsų legendų, bet ji manęs nepklausė. Ji buvo užburta.

- O po to kai ji buvo įsitikinusi, kad jos pilve auga vaikas tamsaus angelo, ji papasakojo man apie tai. Aš neatkalbinėjau jos dėl pabėgimo iš genties, aš žinojau, kad mūsų tėvai sutiks su tuo, kad reikia sunaikinti šį vaiką ir Pirą kartu su ja. Aš išėjau su ja į pačią miško gilumą. Ji ilgai ieškojo savo demono angelo pavidalu, bet taip ir nerado jo. Aš rūpinausi ja, medžiojau jai kai ji visai nusilpo. Ji valgė žalią mėsą ir gėrė gyvūnų kraują. Man tapo visiškai aišku kas auga jos viduje. Aš tik tikėjau, kad man pavyks išgelbėti jos gyvybę iki tol, kol aš sugebėsiu nužudyti monstrą.

- Bet ji mylėjo tą vaiką jos viduje. Ji pavadino jį Nauelu, kaip laukinę miško katę iki tol, kai jis tapo stipresnis ir pradėjo laužyti jai kaulus – ir vis tiek ji mylėjo jį.

- Aš nesugebėjau išgelbėti jos. Kai vaikas išsiveržė iš jos į išorę, ji greitai mirė, visą tą laiką maldaudama, kad aš rūpinčiausi Nauele. Tai buvo paskutinis jos noras ir aš sutikau. Jis įkando man iškart, kai išsiveržė iš jos. Aš nušliaužiau giliau į džungles, kad numirčiau ten. Bet jis surado mane. Naujagimis pats nusigavo per tankias džungles, kad liktų šalia manęs. Kai skausmas nurimo, aš pamačiau jį susisukusi šalia manęs miegantį. Aš rūpinausi juo, kol jis pats neišmoko medžioti. Mes medžiojome kaimuose supančius miško, bet visad buvome tik dviese, patys sau. Mes niekad nepalikome savo namų, bet Nauelas užsimanė pamatyti vaiką čia.

Hailina nuleido galvą, kai baigė savo pasakojimą ir atsitraukė atgal, dalinai slėpdamasi už Kačiros.

Aro suspaudė savo lūpas. Jis spoksojo į tamsiaodį jaunuolį.

- Naulai, tau dabar šimtas penkiasdešimt metų? – abejodamas pasakė jis.
- Plius minus dešimtmetis, - atsakė jis aiškiu žavinčiu šiltu balsu, - Mes neskaičiavome.
- Ir kokio amžiaus būdamas tu tapai suaugęs?
- Kažkur po septynių metų nuo mano gimimo aš tapau visiškai suaugęs.
- Ir nuo to laiko tu nesikeiti?

Nauelas kilstelėjo pečiais, - Ne, aš nepastebėjau.

Aš pajutau kaip drebulys perbėgo Džeikobo kūnu. Aš dabar nesugebėjau galvoti apie tai. Aš palauksiu kol pavojus išnyks ir galėsiu susikaupti.

- Kuo maitiniesi? – klausė Aro, kurį buvo užvaldęs smalsumas.
- Pagrinde krauju, bet galiu valgyti ir žmonių maistą. Pilnai tiks, kad išgyvenčiau.
- Tu gali sukurti nemirtingą? – Aro griežtai parodė į Hailiną ir jo balse vėl pasigirdo pasitikėjimas. Aš susikoncentravau ties savo skydu, galbūt Aro ieško naujų priekabių.
- Taip, bet nei vienas iš likusiųjų to negali.

Šokiruotas šurmulys nulingavo per visus susirinkusius.

Aro antakiai staigiai pasikėlė į viršų, - Likusieji?

- Mano seserys, - Nauelas vėl kilstelėjo pečiais.

Akimirkai Aro akyse matėsi laukinis žvilgsnis, bet jis susitvardė.

- Nepapasakotum mums likusius istorijos dalies, matau, kad dar šis tas yra.

Nauelas susiraukė.

- Po kelių metų po mano motinos mirties apsireiškė mano tėvams jis ieškojo manęs, -jo gražus veidas išsikreipė. – Jis buvo laimingas, kad rado mane, - sprendžiant iš Nauelo balse jis nebuvo toks džiaugsmingas. Jis tikėjosi, kad aš prisijungsiu prie jo, kai tai padarė jos. Jis buvo nustebęs, kad aš nebuvo vienišas. Mano seserys nebuvo nuodingos, bet ar priklauso tai nuo lyties ar tai atsitikinimus....kas žino. Aš jau turėjau šeimą su Hailin ir ji mane sudomino, - jis pakeitė intonaciją tardamas paskutinius žodžius, - galimomis permainomis. Dabar aš turiu dar vieną seserį, ji suaugo kažkur prieš dešimt metų.

- Tavo tėvo vardas? – paklausė Kajus pro sukąstus dantis.
- Džohemas, - atsakė Nauelas, - Bet jis laiko save mokslininku. Jis mano kad sukūrė naują pranašesnę rasę.

Nauelas net nesistengė nuslėpti pasišlykštėjimo savo balse.

Kajus pažvelgė į mane, - Tavo dukra. Ji nuodinga? – reikalaudamas paklausė jis.

- Ne, - atsakiau aš. Nauelo galva pajudėjo nuo Kajau klausimo ir jo rudos akys žvelgė į mane.

Kajus laukė Aro patvirtinimo, bet Aro buvo pasinėręs į savo apmąstymus. Jis prikandęs lūpas pradžioj pažvelgė į Karlailą, po to į Edvardą ir pagaliau jo akys užstrigo ties manimi.

Kajus suurzgė, - Pradžioje mes išsiaiškinsime su nukrypimu čia, o po to keliausime į pietus, - įtikinėjo jis Aro.

Aro ilgai įsitempęs bandė išžiūrėti į mano akis. Aš neturėjau ne menkiausio supratimo, ką ji jose ieškojo ar ką rado, bet po to kai jis išnagrino mane žvilgsniu jo veide kažkas pasikeitė, kažkas labai nepastebima, bet aš supratau, kad Aro priėmė sprendimą.

- Broliai, - švelniai jis kreipėsi į Kajų, - Čia nėra jokio pavojaus. Suprantama, kad tai neįprasta mutacija, bet aš nematau joje pavojaus. Panašu, kad šie pusiau vampyrai labai panašūs mus.

- Tai tavo sprendimas? – paklausė Kajus.
- Taip.

Kajus susiraukė, - O tas Džohemas? Tas nemirtingasis per daug įsijautęs į savo eksperimentus?

- Akivaizdu, kad mums teks su juo pasikalbėti, - sutiko Aro.
- Sustabdykite Džohemą jei norite, - ryžtingai pasakė Nauelas, - Bet nelieskite mano seserų. Jos nekaltos.

Aro rimtai linktelėjo. O po to pasisuko su savo šilta šypsena.

- Brangieji mano, - pratarė jis jiems, - Šiandien mes nekovosime.

Sargyba draugiškai linktelėjo ir atsipalaidavusi išsitiesino, pakeisdami savo puolimo padėtį. Rūkas po truputi skirstėsi, bet aš laikiau skydą dėl viso pikto, jei tai buvo dar viena melagystė.

Aš analizavau jų veidų išraiškas, kai Aro vėl pasisuko į mus. Jo veide buvo įprasta gailestingumo išraiška, bet šįkart aš pajutau, kad už to nieko neslypi. Tarsi visi jo planai ir intrigos išnyko. Kajus buvo įniršęs; jis buvo nugalėtas ir pastatytas į savo vietą. Markus atrodė ... nuobodžiaujantis, kitaip ir nebuvo įmanoma apibūdinti jo veido išraiškos. Disciplinuota armija buvo be jokių emocijų. Tarp jų nebuvo įmanoma pamatyti atskirų atstovų, jie buvo tarsi vienas. Visi jie stovėjo išsirikiavę pasiruošia gintis. Voltūrų liudininkai vis dar nerimavo, nors vienas paskui kita išeidinėjo ir dingdavo miške. Kuo mažiau jų buvo tuo greičiau dingdavo likusieji. Pagaliau jie visi išėjo.

Aro ištiesė man ranką tarsi atsiprašinėtu. Už jo esminė sargybos dalis, taip pat Kajus ir Markus ir paslaptingos žmonos griežta tvarka judėjo link miško. Tik tai trys, kurie greičiausiai buvo pagrindiniai Aro sargybiniai, liko šalia jo.

- Koks aš laimingas, kad viskas išsisprendė be susirėmimo, - saldžiai ištare jis. – Mano brangusis Karlailai, koks aš laimingas, kad vėl galiu tave vadinti draugu. Aš tikiuosi, kad jūs nepykstate ant manęs. Aš suprantu, kad jus su derama pagarba įvertinsite sunkią našta uždėtą ant mūsų pečių.

- Eik su taika Aro, - atsakė Karlailas, - Prisimink, kad mes turime teisę čia būti inkognito ir lai tavo armija susilaiko nuo medžioklės šiame regione.

- Žinoma, - patikino jį Aro. –Man labai gaila, kad užsitarnavau tavo pasipiktinimą, mano drauge. Galbūt su laiku tu atleisi man.

- Galbūt su laiku, jei įrodysi, kad esi mūsų draugas.

Aro palenkė galvą tarsi apgailestautų ir po sekundėlės ką tik nūsiskęs nuo mūsų jau judėjo priešinga kryptimi. Mes tylėdami stebėjome kai paskutiniai keturi iš Voltūrų dingsta tarp medžių.

Buvo labai tylu. Aš vis dar laikiaus savo skydą.

- Ne jau viskas baigėsi? – prašnibždėjau aš Edvardui.

Jis plačiai nusišypsojo, - Taip. Jie pasidavė. Kaip ir visos priekabės, jie tiesiog bailiai prisidengiantys savo valdžia. – Jis nusijuokė.

Alisa juokėsi kartu su juo, - Na rimtai. Jie negriš. Visi gali atsipalaiduoti.

Dar viena akimirka tylos.

- Vėl nepasisekė, - pramurmėjo Stefanus.

Ir tuoj visi pratrūko.

Pasibėrė sveikinimai. Kurtinanti šurmulys paėmė visą lauką. Megė plekšnojo Siobanai per nugarą. Rozali ir Emetas vėl pasibučiavo - šįkart ilgiau ir kur kas jausmingiau. Bendžaminas ir Tia apsileido vienas kitam į glėbį, taip kaip ir Karmen su Elizaru. Esmė stipriai glėbesčiavo Alisą su Džasperu. Karlailas karštai dėkojo mūsų svečiams iš Pietų Amerikos, kurie išgelbėjo mus. Kačira stovėjo šalia Safrinos ir Senos, jų pirštais buvo persipynę. Garetas pastvėrė Keitę sukdamas ją virš žemės.

Stefanas nūsispjovė ant sniego, Vladimiras su surūgusia veido išraiška sukando dantis.

O aš beveik užsikabarojau ant didžiulio rudo vilko nugaros, nutraukiau savo dukrą ir stipriai prispaudžiau ją prie krūtinės. Tą pačią akimirką mus jau glėbesčiavo Edvardas.

- Nesė, Nesė, Nesė, - dainavau aš.

Džeikobas nusijuokė savo garsiu juoku ir bakstelėjo nosimi man į nugarą.

- Užsičiaupk, - praburbėjau aš.

- Aš lieku su tavimi? – nekantriai paklausė Nesė.

- Amžiams, - pažadėjau aš.

Dabar mes turėjome amžinybę kartu. Ir su Nese viskas bus gerai, ji bus sveika ir stipri. Ir kaip 150 metų pusiau vampyras Naelas ji visad bus jauna. Ir mes visad būsime kartu. Laimė tarsi sprogo manyje taip stipriai, kad atrodo aš nuo viso šito tuoj numirsiu.

- Amžiams, - prašnabždėjo man į ausį Edvardas.

Aš negalėjau daugiau kalbėti. Aš pakėliau galvą ir pabučiavau jį taip aistringai, kad galėjo suliepsnoti visas miškas.

Skryrius 39

Ir gyveno jie ilgai ir laimingai

Galų gale tai apjungė visas aplinkybes, bet tai link ko visa tai vedė buvo Bela, - paaiškino Edvardas. Mūsų šeima ir du likę svečiai sėdėjome milžiniškoje Kalenu svetainėje, kai virš miško pradėjo rinktis sutemos.

Vladimiras ir Stefanas dingo iki to, kai mes baigėme švęsti. Jie buvo siaubingai nuvilti to, kad visas konfliktas išsprendė taikiai, bet Edvardas pasakė, kad juo tenkina ir Voltūrų bailumas, kuris kompensuoja jų nusivylimą. Bendžaminas ir Tia greitai pasekė paskui Amūną ir Kebi, skubėdami pranešti jiems kuo pasibaigė konfliktas; aš buvau įsitikinusi, kad mes juo dar pamatysime – bent jau Bendžaminą ir Tią. Nei vienas iš bastūnų neužsibuvo. Piteris ir Šarlotė trumpai neilgai pasišnekučiavo su Džasperu ir dingo.

Susijungusios amazonės buvo susirūpinusios savo grįžimu namo – joms buvo sunku ilgą laiką būti nuo jų tankių gimtųjų džiunglių, bet jos paliko mus itin nenoriai ne taip kaip kiti.

- Jūs privalote paimti vaiką, kai tik susiruošite aplankyti mane, - reikalavo Safrina. – Pažadėk man mažyle.

Nesė prisilietė savo ranka prie mano skruosto prašydama manęs.

- Žinoma Safrina, - sutikau aš.

- Mes būsime puikūs draugai mano Nese. – pasakė ji prieš paliekant mus su savo seserimis.

Airių klanas masiškai iškeliaivo.

- Gerai atlikta Siobana – susižavėjęs ištarė Karlailas kol jie atsiveikinėjo.

- Ak, minties jėga – atsakė ji sarkastiškai užversdama akis. Po to ji tarė rimtai, -Žinoma tai ne pabaiga. Voltūrai nepamirš to, kas nutiko čia.

Edvardas buvo vienintelis, kuris atsakė į šį jos klausimą:

- Jie buvo rimtai sukręsti. Jų pasitikėjimas sudaužytas į šipulius. Bet aš esu įsitikinęs, kad jie atsigaus nuo patirto šoko. Ir tuomet... – jis prisimerkė. – Aš manau, kad jis medžios po vieną auką.

- Alisa perspės mus kai tik jie susiruoš mus pulti. – įsitikinusi pasakė Siobana.- Ir mes vėl susijungsime.

Greičiausiai ateis laikas, kai mūsų pasaulis galės egzistuoti be Voltūrų.

- Šis laikas ateis, - paskui ją pakartojo Karlailas. – Ir jei taip nutiks, mes būsime čia.

- Taip mano drauge, mes būsime. – Sutiko Siobana. – Ir kaip mes galėtumėme pralaimėti kai aš norėsiu priešingai?

Jis pradėjo juoktis.

- Būtent, - pasakė Karlailas.

Jie apsikabino, o po to jis paspaudė ranką Liamai.

- Pasistenkite surasti Elistarą ir papasakokite jam apie tai kas įvyko. Nenoriu galvoti, kad tai kas nutiko neprivers jo slapytis artimiausios dešimtmečius.

Siobana vėl nusijuokė. Megė apkabino mus abi – Nesė ir mane, po to airių klanas paliko mus.

Denaliai buvo paskutiniai, kurie paliko mus, Garetas kartu su jais. – aš buvau įsitikinusi, kad ir ateityje jis bus su Tania ir Keite. Džiaugsmo ir šventimo atmosfera buvo slogi seserims. Joms reikėjo laiko, kad jos atsigautų po Irinos mirties.

Hailen ir Nauelis buvo vieninteliai, kurie pasiliko. Nors aš maniau, kad šie du paliks mus kartu su amazonėmis. Karlailas visiškai pasinėrė į pokalbį su Hailen; Nauelis sėdėjo šalia Edvardo ir klausė kaip Edvardas pasakoja apie konfliktą toje pusėje, kurį žinojo tik jis.

- Alisa davė Aro tai, kas privertė jį pasitraukti ir nepradėti kovos. Jei jis nebūtų taip išgąsdintas Belos, tai greičiausiai būtų laikęsis pirminio plano.

- Išgąsdintas? – ištariau aš skeptiškai. – Išgąsdintas manęs?

Ji nusišypsojo ir pažvelgė į mane žvilgsniu, kurio nebuvo įmanoma pažinti – švelnus, bet tuo pačiu metu piktas ir nerimaujantis.

- Kada tu pagaliau į save pažvelgsi normaliai? – tyliai pasakė jis.

Po to jis pradėjo kalbėti garsiau, kreipdamasi ne tik į mane.

-Voltūrai nekovojo lygiavertėje kovoje apie dvidešimt penkis šimtmečius. Ir jie niekad nerasdavo priešininko lygio sau. Ypač nuo to laiko kai prie jų prisijungė Džeinė ir Alekas, jie buvo įtraukti tik į negailestingas bausmes ir nužudymus, į kurią niekas nedrįsdavo gintis ar pasiteisinti. Reikėjo matyti kaip me atrodėme jų akyse. Įprastai Alekas tarsi ištrina visus jausmus ir pojūčius iš savo aukos, kai tuo metu Voltūrai sprendžia jų tolimesnį likimą. Niekas negali pabėgti kai jie paskelbia savo verdiktą. O mes stovėjome ten pasirenkę kovai, pranašesni kiekiu, su daugybe apdovanotųjų tuo metu kai Bela paralyžavo visus jų sugebėjimus nukreiptus į mus. Aro žinojo, kad Safrina yra mūsų pusėje ir jie apaks kai tik pradės kautis. Aš esu įsitikinęs, kad mes netektumėme daugumos, bet ir jie žinojo, kad neteks daugumos. Ir jie niekad nesusidūrė su tuo iki šiandien.

- Sudėtinga jaustis užtikrintu, kai iš visų pusių tave supa milžiniški vilkai. – Emetas pradėjo juoktis baksteldamas Džeikobui į šoną.

Džeikobas nusišypsojo.

- Vilkai, tai pirmas dalykas, kuris sustabdė juos, - pasakiau aš.

- Žinoma tai tiesa, - pasakė Džeikobas.

- Visiškai taip. – sutiko Edvardas. – Tai dar vienas dalykas, su kuriuo jie nesusidūrė anksčiau. Tikrieji Mėnulio vaikai retai kada sudaro gaują ir jie patys ne itin gerai patys save kontroliuoja. Grupė iš šešiolikos vilkų buvo jiems staigmena, kuriam jie akivaizdžiai nebuvo pasirengę. Be to Kajus bijo vilkolakių. Jis pralaimėjo kovą su jais prie kelis šimtmečius ir lygi šiol neatsigauna po šio pralaimėjimo.

- Tai jie tikrieji vilkolakiai? – paklausiau aš. – Su sidabrinėm kulkom, pilnatimi ir visu kitu?

Džeikobas suniurnėjo.

- Tikri. O ką panašūs į įsivaizduojamus?

- Tu žinai apie ką aš.

- Pilnas mėnulis – taip. – pasakė Edvardas. – Sidabrinės kulkos – ne. Tai eilinis mitas, kad žmonės galvotų jog turi atsarginį planą. Jų liko ne tiek daug. Kajus nužudė daugumą, privesdamas juos beveik prie visiško išnykimo.

- Ir tu niekada apie tai nekalbėjai, nes....?

- Tu niekados neklausėi.

Aš išplėčiau akis, o Alisa nusijuokė pasilenkusi į priekį – ji murmėjo po kita Edvardo ranka ir mirkstelėjo man. Aš žiūrėjau į kitą pusę.

Žinoma, aš be galo mylėjau ją. Bet dabar, kai aš supratau, kad ji buvo su mumis, kad jos išėjimas buvo tik apgaulė, kad Edvardas patikėtų tuo, kad ji metė mus, aš jaučiau susierzinimą. Alisa turėjo pasiaiškinti.

- Nepriimk visko sau Bela.

- Kaip tu galėjai taip pasielgti su manimi Alisa?

- Tai buvo būtina.

- Būtina, - surikau aš. – Tu visiškai įtikinai mane, kad mes pasmerkti. Mano nervai buvo visai pakrikę.

- Taip ir turėjo būti. – ramiai pasakė ji. – Bet kuriuo atveju tu turėjai būti pasirengusi apginti Renesmę.

Instinktyviai aš prispaudžiau miegančią Renesmę ant mano rankų arčiau savęs.

- Bet buvo ir kita išeitis, - apkaltinau ją. – Tu žinojai, kad yra viltis. Beje tu kada nors man pasakojai viską?

Aš suprantu, kad Edvardas turėjo galvoti kad mes esame ties mirties riba dėl Aro. Bet juk tu viską galėjai pasakyti man.

Ji pažvelgė į mane.

- Aš taip nemanau. Tu neesi gera aktorė.

- Tai viskas dėl mano aktorystės gabumų?

- Ohh Bela. Ar tu gali įsivaizduoti, kaip apsinkintų mano bandymus padėti? Aš išvis nebuvau įsitikinusi, kad egzistuoja kas nors kaip Nauelas. Viskas ką aš žinojau tai, kad aš turiu sekti paskui tai ko aš nematau. Įsivaizduok paiešką to ko tu nematai – tai ne pati lengviausia užduotis, kurią aš vykdžiau.

Bet mes turėjome būti pagrindiniai liudininkai. Tarsi mes ir taip nebūtumėme pastoviam skubėjime. Ir aš visą laiką turėjau stebėti, tam atvejui jei tu mesteltum man dar ką nors. Pavyzdžiui, tu ruošėsi man tiksliai viską papasakoti kas nutiko Rio. Bet visų pirma aš turėjau pamatyti visas gudrybes sugalvotas Voltūrų, kad duočiau jam užuominą, kad jūs būtumėte pasirengia prieš jų suregzta strategiją. Ir aš turėjau tik keletą valandų, kad sukurčiau tolimesnių veiksmų planą. Be to aš turėjau būti įsitikinusi, kad visi patikėjo tuo, kad aš mečiau juos, todėl kad Aro turėjo būti įtikintas, kad nebus jokių ryšių, kurie atvestų jį prie to ką jis besugalvotų. Ir jei tu manai, kad aš nelaikiau savęs visiškai kvaiša, tai....

- Gerai, gerai, -pertraukiau ją. – Aš žinau, kad tai buvo itin sudėtinga ir tau. Tiesiog.... Tiesiog aš žiauriai tavęs ilgėjausi. Daugiau niekad taip nedaryk.

Jos persiliejęs juokas pasklido per visą kambarį. Ir mes visi nusišypsojome ir buvo laimingi galintys girdėti jos juoką.

- Aš irgi labai ilgėjausi tavęs Bela. Tad atleisk man ir leisk man pasijusti dienos didvyriu.

Visi pradėjo juoktis. O aš tarsi konvulsijose paslėpiau savo veidą Renesmės plaukuose.

Edvardas grįžo prie kiekvienos priežasties, kuri paveikė jų sprendimą. Visi nusprendė, kad aš buvau pagrindinė priežastis dėl ko Voltūrai pabėgo pabrukę uodegas. Netgi Edvardas. Susidarė toks išpūdis tarsi nuo ryto aš paaugau visa pėda. Aš stengiausi išvengti smalsių ir susižavėjusių žvilgsnių žiūrėdama į miegančią Renesmę ir į nekintamą Džeikobo poziciją. Aš jam visad būsiu tiesiog Bela. Ir tai suteikė man palengvėjimą.

Bet vieno sumišusio žvilgsnio nepavyki išvengti. Atrodo pusiau vampyras Nauelas stengėsi galvoti apie mane teisingai. Be to jis žinojo, kad su kiekviena diena aš bėgau nuo daugybės vampyrų, tad scena lauke nebuvo neįprasta. Bet jis vis tiek nenuleido nuo manęs akių. Galbūt jis žiūrėjo į Nesę. Bet nuo to nepasidarė lengviau.

Jis negalėjo nepamiršti vieno, kad Nesė buvo vienintelė margina jo rūšyje, kuo nebuvo jo seserys. Aš negalvoju, kad Džeikobui į galvą ateitų tokia mintis. Ir nuoširdžiai tikėjausi, kad neateis greitu metu. Ir taip jau per daug kovos man per šį laiką.

Galų gale klausimai Edvardui pasibaigė ir diskusijas perėjo į įprastus pašnekusius. Aš jaučiausi siaubingai pavargusi. Ne, ne mieguista, bet tai per ilgai užsitempė. Man norėjosi ramybės, normalios aplinkos. Aš norėjau matyti Nesė savo lovytėje, norėjau būti tarp savo namo sienų.

Aš žvelgiau į Edvardą ir kažkurį akimirka man pasirodė, kad galiu skaityti jo mintis. Aš mačiau, kad jis jautėsi lygiai taip pat. Jam reikėjo ramybės.

- Galbūt paimam Nesę...

- Gera mintis. – greitai sutiko jis. – Aš manau, kad ji ne itin gerai išsimiegojo paskutinę naktį. Su tokiu knarkimu aplink.

Jis nusišypsojo Džeikobui.

Džeikobas užvertė akis ir nusižiovavo.

- Tai buvo pirmą kartą nuo tada kai aš miegojau lovoje. Galiu garantuoti, kad tėvas man užsuks ausį jei tuoj pat negrįšiu namo.

Aš priliečiau jo skruostą.

- Ačiū Džeikobai.

- Visada prašom Bela. Bet tu ir taip tai žinai.

Jis atsistojo, pasiražė. Pabučiavo Nesę į pakaušį, o po to mane. Viską užbaigiant jis paplekšnojo Edvardui per petį.

- Na ką iki rytojaus brangieji. Atrodo dabar reikalai eisis geriau, ar ne taip?

- Aš labai tikiuosi.

Mes atsistojome kai jis išėjo. Aš tai apdariau kiek įmanoma atsargiau, kad nesutrukdyčiau Renesmės miego. Man teikė didelį malonumą žiūrėti į ją miegančią. Tiek visko buvo ant jos mažų pečių. O dabar ji tarsi vėl tapo vaikas – saugi ir nerūpestinga. Jai liko tik keli vaikystės metai. Tai priminė man apie tai, kas neįtūpė vilties ir saugumo jausmą daugybę metų.

- Mmmm Džasperai? – pašaukiau aš jį kai mes jau stovėjome šalia durų.

Jis sėdėjo tarp Alisos ir Esmės. Tvirtai apglėbtas jų rankomis. Tarsi jis šiandien buvo kur kas svarbesnis šeimos narys nei įprasta.

- Taip Bela.

- Man smalsu, dėl ko Džei Dženksas bijo tavęs taip, kad net krūpteli vien paminėjęs tavo vardą?

Džasperas nusišypsojo.

- Aš tiesiog žinau, kad tokiuose reikaluose geriau veikia baimė nei pinigai.

Aš susiraukiau ir pažadėjau sau, kad nepraktikuosiu tokio bendradarbiavimo būdo, kad pasaugočiau Džei, kuris ir taip buvo ties širdies smūgio riba.

Mes apsikabinome, apsibučiavome ir palinkėjome ramios nakties vieni kitiems. Vienintelis kuris atrodė liūdnas buvo Nauelis, jis atrodė taip, tarsi bet kurią akimirka buvo pasirengęs sekti paskui mus.

Kai tik mes kirtome upę mes ėjome laikydami už rankų, bet kur kas greičiau nei paprasti žmonės. Aš pavargau nuolat būti pavojuje kad būsiu sunaikinta ir tiesiog norėjau atsigriebti už praėjusį laiką. Edvardas jautėsi taip pat.

- Aš turiu pasakyti, kad esu sukrėstas Džeikobu. – pasakė Edvardas.

- Vilkai kur kas labiau paveikė viską ne taip?

- Tai ne tai ką aš turiu omeny. Nė karto nuo to laiko, nuo dabar kai Naueas pasakė tai, kad Nesė suaugęs po šešių su puse metų. Aš niekad apie tai nesusimąščiau.

Aš akimirka susimąščiau.

- Jis kol kas nieko dėl to nesvarsto. Ir neskubina ją suaugti. Jis tiesiog nori, kad ji būtų laiminga.

- Aš žinau. Kaip aš ir sakiau, tai sukrečia. Tai prieš jo instinktus, bet ji tai daro dėl jos.

Aš susiraukiau.

- Aš nenoriu apie tai galvoti artimiausius šešis su puse metų.

Edvardas nusijuokė, po ko jis pasakė. Edvardas nusijuokė, po ko jis pasakė.

- Žinoma, jam teks pereiti visą eilę išbandymų, dėl kurių reikės jaudintis kai ateis laikas.

Aš dar smarkiau susiraukiau.

- Aš pastebėjau. Aš labai dėkinga Naueli už viską ką jis padarė šiandien, bet man vis tiek kai kurie jo požiūriai nesuprantami. Ir man tas pats, kad Nesė vienintelė pusiau vampyre, su kuria Naueas neturi giminytės ryšių.

- O, jis žiūrėjo ne į ją, o į tave.

Štai kas tai vis dėl to buvo.. bet tai nieko nepaaiškino.

- Kodėl?

- Todėl, kad tu likai gyva. – greitai atsakė jis.

- Tu praradai mane.
- Visas jo gyvenimas. – aiškino jis. – Ir jis penkiasdešimt metų vyresnis už mane.
- Senis, - nutraukiau aš jį.

Jis tai praignoravo.

- Jis visad laikė save monstru, žudiku dėl savo prigimties. Jo seserys irgi nužudė savo motinas gimstant, bet jos nesuteiks tam jokios reikšmės. Džoham augino jas su ta mintimi, kad žmonės tarsi gyvuliai, tuo metu kai jie – dievai. Bet Nauelas išaugo prižiūrint Haili, kuri mylėjo savo seserį labiau už viską pasaulyje. Ir tai pakeitė jo pasaulėžiūrą. Tad jis lygi šiol nekenčia savęs.

- Tai taip liūdna, - pramurmėjau aš.

- Ir štai jis pamatė mus. Ir jis pirmą kartą suprato, kad tai kuo jis yra pusiau mirtingas nėra visapusiškas blogis. Ir žiūrėdamas į mane jis matė tai, koks turėtų būti jo tėvas.

- Tu idealus visur. – sutikau aš.

Jis nusijuokė, o po to toliau kalbėjo rimtai.

- O žiūrėdamas į tave jis matė, koks turėtų būti jos motinos gyvenimas.

- Vargšas Nauelas, - pramurmėjau aš. Po to aš negalėsiu galvoti apie jį blogai, nepaisant to kaip nejaukiai mane vertė jaustis jo žvilgsniai.

- Neverta jo gailėti. Jis dabar laimingas. Šiandien jis pagaliau atleido sau.

Aš nusišypsojau dėl to, kad Nauelas yra laimingas, ir kad šiandien viskas priklauso laimei. Žinoma Irinos mirtis apniaukė šios dienos džiaugsmą, bet laimės nebuvo įmanoma nepaisyti. Gyvybė dėl kurios aš taip kovojau yra saugi. Mano šeima vėl kartu. Mano duktė turi nuostabią ateitį be jokios nelaimingos pabaigos. Rytoj aš eisiu aplankyti tėvo. Ir jis pamatys, kad baimę mano akyse pakeitė džiaugsmas ir jis taip pat bus laimingas. Netikėtai aš supratau, kad jis bus ne vienas. Aš nebuvau itin įdėmi paskutines savaites, bet dabar buvo toks vaizdas, tarsi aš apie tai žinojau senai. Šju bus su Čarliu – mama vilkolakio su vampyrės tėvu – jis daugiau nebus vienas. Aš nusišypsojau dar plačiau.

Bet svarbiausia priežastis dėl kurios aš buvau laiminga, tai, kad aš visas galėsiu būti su Edvardu. Amžiams. Ne tai, kad aš norėjau pakartoti paskutines savaites, bet jos išmokė mane vertinti tai ką turiu ir branginu.

Mūsų kotedžas buvo vieta visiško ramybės apšviestas sidabrinio melsvo mėnulio. Mes nunešėme ir paguldėme Renesmę į jos lovytę. Ji šypsojosi sapne.

Aš nuėmiau Aro papuošimą ir nutrenkiau jį į kambario kampa. Nesė galės pažaisti su juo jei panorės. Jai visad patiko blizgantys daiktai.

Aš ir Edvardas lėtai įėjome į kambarį laikydamiesi už rankų.

- Naktis švęsti – prašnibždėjo jis ir atsargiai palietė mano smakrą. Kad galėtų pabučiuoti.

- Palauk. –sulėtinau aš atsitraukdama. sulėtinau aš atsitraukdama.

Jis pažvelgė į mane nieko nesuprasdamas. Įprastai aš taip nedarydavau.

- Aš noriu kai ką išbandyti. – pasakiau aš jam švelniai šypsodamasi.

Aš padėjau savo rankas ties jo veidu ir užsimerkiau stengdamasi susikoncentruoti.

Man tai labai gerai pavykdavo, kai Safrina mokė mane, bet dabar savo skydo veikimą aš supratau kur kas geriau. Aš supratau tą skydo dalį, kuri kovojo su tuo, kad atsiskirtų nuo manęs. Greičiausiai natūralus savisaugos instinktas. Tai nebuvo taip paprasta kaip kitą uždengti skydu. Aš jaučiau jo lankstumą ir tvirtumą, saugantį mane. Aš turėjau atstumti ji nuo manęs ir tai reikalavo visų mano jėgų.

- Bela. – prašnibždėjo jis būdamas visiškame šoke.

Aš supratau, kad tai reiškia, kad viskas pavyko, todėl susikoncentravau dar labiau, atkurdama savo galvoje tą prisiminimą, kurį buvau paruošusi šiai akimirka. Aš persukau jį savo galvoje, o po to ir jo galvoje.

Kai kurie iš mano prisiminimų nebuvo ryškūs – žmogaus prisiminimai, tai ką aš mačiau savo silpnomis akimis ir girdėjau silpnomis ausimis. Pirmą kartą kai aš pamačiau jo veidą... kaip aš jaučiausi kai jis laikė mane pievoje... jo balsas, pro tamsos šydą kai jis išgelbėjo mane nuo Džeimso... jo veidas kai vedė mane... kiekviena neįkainojama akimirka praleistas saloje... jo rankų šaltis, kai jis lietė mūsų vaiką mano pilve.

Ir mano naujo gyvenimo prisiminimai buvo ryškūs: jo veidas kai aš pirmą kartą atsimerkiau – mano nemirtingumo aušra... tas mūsų pirmas bučiny...ta mūsų pirmoji naktis.

Jo lūpos pabučiavo mane, sunaikinant visą mano koncentraciją.

Sunkiai kvėpuodama aš pajutau, koks elastingas mano skydas, kuri aš bandžiau išlaikyti taip sunkiai, vėl grįžo blokuodamas mano mintis.

- Oh, aš viską praleidau.

- Aš girdėjau tave – prašnibždėjo jis. – Kaip? Kaip tu tai padarei?

- Tai Safrinos mintis. Mes dirbome ties tuo keletą kartų.

Jis buvo sukrėstas. Jis dukart mirktelėjo ir papurtė galva.

- Dabar tu žinai, - švelniai ištariau aš. – Kad niekas nieko niekad nemylėjo taip kaip aš myliu tave.
- Tu beveik teisi. Su viena išimtimi.
- Melagis.

Jis vėl pradėjo bučiuoti mane, o po to sustojo.

- Tu gali tai padaryti vėl? – paklausė jis.

Aš pradėjau raukytis.

- Tai ne taip paprasta.

Jis laukė su nekantrumu veide.

- Aš negalėsiu apdaryti to, jei tu maišysi man susikoncentruoti kaip reikiant. – perspėjau aš jį.
- Aš elgsiuos gerai.

Aš prisimerkiau ir sukandau dantis, o po to nusijuokiau.

Aš vėl uždėjau savo rankas jam ant veido, atjungdama savo skydą nuo mano pašamonės. Ir vėl pradėjau kai pajutau, kad skydas pasitraukė. Aš rodžiau jam ryškius aiškius prisiminimus savo pirmosios nakties po virsmo sustodama ties detalėmis.

Aš nusijuokiau jis nekantriai vėl pabučiavo mane.

- Po velniais, - praniurnėjo jis, godžiai mane bučiuodamas.
- Mes turime daugybę laiko, kad pasitreniruotumėme ties tuo, - priminiau aš jam.
- Amžinybė, amžinybė ir dar kartą amžinybė.
- Būtent taip.

Ir mes pradėjome mėgautis mažyte dalele mūsų idealios ateities.